

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"I adore Kristen Ashley's books!"
—MAYA BANKS, *New York Times* bestselling author

WALK THROUGH FIRE

KRISTEN ASHLEY

NEW YORK TIMES
BESTSELLING Author

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

WALK THROUGH FIRE

SONSUZA KADAR

NEW YORK BOSTON

[Okumaya Başlayın](#)

[İçindekiler](#)

[Rüzgâra Sahip Ol'un Önizlemesi](#)

[Haber Bültenleri](#)

[Telif Hakkı Sayfası](#)

ABD Telif Hakkı Yasası (1976) uyarınca, bu kitabın herhangi bir bölümünün yayıncının izni olmadan taranması, yüklenmesi ve elektronik olarak paylaşılması yasadışı korsanlık ve yazarın fikri mülkiyetinin çalınması anlamına gelir. Kitaptan materyal kullanmak istiyorsanız (inceleme amaçları dışında), önceden yazılı izin alınmalıdır.

permissions@hbgusa.com . adresinden yayıncı ile iletişime geçebilirsinizYazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

*Bu kitap Beth Isenhour Ruble'ye ithaf edilmiştir.
Arkadaşlığın ömür boyu sürdüğünü kanıtlayan
kadın...
Ve ötesinde.*

BİRİNCİ BÖLÜM

Asla yapmazdım.

Millie

Salata almalıyım.

Whole Foods'a gitmeli ve salata barına uğramalıyım (ve böylece salata alma konusunda bu kadar iyi olduğum için fırınlarından bir kurabiye alabilmeliydim).

Whole Foods'a gitmedim.

Chipotle'a gittim.

Chipotle'a gittiğime göre burrito değil kase almalıyım. Kase almak gibi bir niyetim yoktu.

Burrito alacaktım.

Bu nedenle Chipotle'da sırada bekliyordum, burritom için barbunya mı yoksa siyah fasulye mi seçeceğime karar vermeye çalışıyordum ve kendime akşam yemeğinde salata yiyeceğimi söylüyordum (bu olmayacaktı ama kendime olacağını söylüyordum, bu çok yaptığım bir şeydi).

Ve önümüzdeki haftalarda, tüm salata (ve kurabiye) için Whole Foods'a gitmiş olmayı dileyeceğim.

Öğle yemeği vaktiydi. Kalabalıktı. Gürültü vardı. Ama ben duydum.

Derin, erkeksi bir ses geliyordu.

Olgunlaşmış bir ses. Daha kabaydı, aşındırıcıya yakındı ama o sesi tanıyordum.

O sesi asla unutmayacağım.

"Evet, kağıtları imzaladım. Gönderdim. Sorun değil. Bu iş tamam," dedi ses.

Sırada nefes almakta zorlanarak durdum, bedenim hareket etmek, yana eğilmek, ileriye bakmak, sese bağlı adamı görmek istiyordu, buna *ihtiyacım vardı* ama bedenime söyleneni yaptıramıyordum.

"Henüz bir yer ayarlamadım, önemli değil," diye devam etti ses. "Hafta sonu için dağlarda bir daire tuttum. Kızları oraya götüreceğim. Dediğim gibi, Cuma günü saat dörtte gelip onları alacağım. Pazartesi günü okulda olurlar. En kısa zamanda bir yer ayarlayacağım."

Hâlâ hareket edemiyordum ve şimdi bunun daha da büyük bir nedeni vardı.

Kızları oraya götürüyorum.

Pazartesi günü okulda olacaklar.

Onun çocukları

vardı. Logan'ın

çocukları vardı.

Çoğul.

Nefeslerim dengesizleşirken burnumda bir hissettim, kalbim küt küt atıyor, parmaklarım sanki uykuya dalmış da şimdi gibi acı verici bir şekilde karıncalanıyordu.

Ses devam etti.

"Doğru. Bunu yaparsın, harika olur. Onlara babalarının onları sevdiğini söyle. Onları bu gece ararım ve Cuma günü görüşürüz." Durakla, sonra, "Tamam. Teşekkürler. Sonra görüşürüz."

Sıra ilerledi ve ben de kendimi onunla birlikte ilerlemeye zorladım ve tam o sırada Logan döndü ve Chipotle'daki yemek tezgahının önünde görünür hale geldi.

Onu gördüm ve dünyam başıma yıkıldı.

"Burrito. Sığır eti," diye homurdandı. "Pinto.

Gidelim." Kımıldamadan baktım.

İyi görünüyordu.

Tanrım, çok iyi görünüyordu.

Biliyordum. Böyle olgunlaşacağını biliyordum. Sevimli ama sert genç adamdan, ne kadar uzaklaşmak istesenez de sizi ona çeken o tehlikeli kenara sahip ama durduramadığınız, o çekim çok güçlü olan o kenara.

Chipotle'da deri Chaos ceketıyla tortillacı kadının duran adama dönüşeceğini biliyordum.

Uzun boylu. Koyu renk saçları gümüş renginde, çok uzun ve dağınıktı. Omuzları geniş. Çenesi kare şeklinde. Profilden bakıldığında bile yüzünün derisinin artık pürüzsüz değil, her çizginin ilginç olduğunu bildiğiniz bir hikaye anlattığı bir şekilde sarp olduğunu görebiliyordum. Güçlü bir burun. Yüksek elmacık kemikleri. Günlerdir, belki de haftalardır tıraş olmadığını belli eden gümüş rengi bıyıklar.

Çok güzel.

Çok güzel.

Ve o bir zamanlar . O zaman

gitmesine izin verirdim.

Hayır, onu uzaklaştırmıştım.

Döndüm ve ses çıkarmadan, tek kelime etmeden hızla sıraya doğru ilerledim.

Beni duymasını istemedim.

Dışarı, *dışarı çıkmam*

gerekiyordu.

Dışarı çıktım. Neredeyse arabama koşacaktım. Arabaya bindim ve kapıyı çarptım. Orada oturdum, ellerim direksiyonun üzerindeydi, titriyordum.

Kızları oraya götürüyorum.

Pazartesi günü okulda olacaklar.

Çocukları

vardı.

Çoğul.

Kızlar.

Bu beni mutlu etti. Mest etti. Neşeyle kendimden geçtim.

Evrakları imzaladım. Gönderdim.

Bu ne anlama geliyor?

Onları almaya geleceğim... En kısa zamanda bir yer ayarlayacağım.

Gelip onları almak

mı? Onda değillerdi.

Kağıtları imzaladı.

Tanrım, boşanıyordu. Hayır. Belki de yeni boşanmıştır.

Gelip onları alacağım.

O bir babaydı.

Ama özgür

müydü?

Derin bir nefes alarak ellerimi sıktım.

Önemi yoktu. Beni . Logan Judd artık

benim işim. Yirmi yıl önce benim işim olmaktan çıkmıştı. Benim seçimimdi. Gitmesine izin verdim.

Ve açıkçası bu gerçekleşmedi - onun gittiği yerde, o Kulübün gittiği yerde, olmasını beklediğim şey gerçekleşmedi.

Chipotle'da sıradaydı, hapiste değil.

Onu tepeden tırnağa her yönden göremedim ama gördüğüm kadarıyla herhangi bir yara izi yoktu. Sesi cızırtılıydı, belli ki sigarayı bırakması gereken zamanda bırakmamıştı (ya da hiç bırakmamıştı). Ama güçlü, uzun boylu ve fit görünüyordu.

Belki de bira göbeği vardı.

Ama o zamanlar Kaos'un içine girdiği şeylerle, yirmi yıl sonra Logan'ın çok daha farklı olmasını beklerdim ve sadece çatlak bir sese sahip olmasını, dağınık ama yine de son derece çekici bir yüze sahip olmasını, belki de bir bira bağırsağına sahip olmasını beklemezdim.

En kötü ihtimalle, ölmüş olmasını beklerdim.

Neredeyse en kötü ihtimalle hapse girmesini bekliyordum.

Yine de en kötü ihtimalle bu iki suçtan birini işlemiş olmasını beklerdim. Chipotle'da dürüm yerken, biriyle telefonda çocuklarını almak, onları dağdaki bir eve götürmek ve Pazartesi günü okula götürmek hakkında konuşurken değil.

Beklediğim tek bir şey vardı.

Gördüğüm şey umduğum şeydi.

Mutluluğa giden yolu bulacağını ummuştum.

O an aklıma geldi ki, gitme emri verdiğini söylemişti.

Tanrım, oradan çıkmam gerekiyordu. Beni dışarıda, arabamın içinde, korkudan titrerken görmesi için ondan içeride kaçamazdım.

Arabamı çalıştırmak için düğmeye bastım, tüm aynalara dikkatlice baktım ve kör noktalarımı kontrol ettim, geri vitese taktım ve eve doğru yola çıktım.

Evde bir kutu solmuş bebek ıspanak ve biraz rendelenmiş havuç dışında yiyecek yoktu.

Bunun nedeni market alışverişinin işkenceye benzediğini düşünmemdi. Bunu sadece kesinlikle gerekli olduğunda yapıyordum, ki bu da mahalledeki yemek seçeneklerinin sayısı düşünüldüğünde nadiren oluyordu.

Tersine, yemek yapmayı severdim.

Bunu sık sık yapmıyordum çünkü yemek için alışveriş yapmaktan nefret ediyordum ve zaten tek kişilik yemek yapmak bana hep olduğumu hatırlatıyordu.

Bir.

Tekil. İyi niyetlerim vardı. Neredeyse her gün çeşitli şekillerde değişeceğimi düşünüyordum.

Mesela markete gitmek. Lezzetli yemekler hazırlayan kadınlardan biri olmak (sadece benim için o/sa bile), bunu muhteşem mutfağında şarabımı yudumlarken Beethoven falan dinleyerek yapmak. Elbette mumlar yanıyor olacaktı. Ve yemeğimi muhteşem porselenler üzerinde servis eder, kendime bir prenses gibi davranırdım (çünkü bunu yapacak başka kimse yoktu).

Sonrasında, güzel bir bitki çayı yudumlar, şirin koltuğuma gömülür (mumlar hala yanıyor) Dostoyevski okurdum. Ya da eğer havamdaysam televizyonda *Downton Abbey* gibi klas bir şeyler izlerdim.

Normalde yaptığım gibi fast food ya da hazır yemek yemez, pahalı mumlarım aylardır yanmadığı için tozlanır ve bir tabağı kirletme zahmetine bile girmezdim. Bunu *Sister Wives* ya da *True Tori* gibi bir dizinin karşısında oturup yemek yerken yapardım, kendimi başka birinin hayatına kaptırırdım çünkü hepsi benimkinden çok daha ilginçti.

Sonra yatağa

giderdim. Tek başıma.

Ertesi sabah uyanmak için. Tek başına.

Ve tüm günümü değiştireceğim yolları düşünerek geçirdim.

Kendime yapacağımı söylediğim yürüyüşlere çıkmaya başlamak gibi. Caddenin hemen aşağısında iki yıl önce açılan ve çok havalı görünen (ve henüz bir kez bile adım atmadığım) o stüdyodaki pilates derslerine gitmek. Dağlara çıkmak ve bir patikada yürüyüş yapmak. Broadway'deki ya da Highlands Meydanı'ndaki popüler mağazaları gezmek ve bir gün geçirmek. Satın aldığım ama kutusundan hiç çıkarmadığım ayak küvetini kullanmak ve kendime lüks bir pedikür yapmak. Arkadaşlarımı arayıp bir kızlar gecesi ayarlamak ve küçük siyah bir elbise giymek (tabii ki bir tane aldıktan sonra) ve martini veya kozmopolitan veya mojito veya havalı içecek her neyse onu içmek için şehre gitmek

Şimdi.

Bir adamın bana baktığını görmek ve gözlerini kaçırmak yerine ona gülümsemek. Belki onunla konuşmak. Benimle konuşursa kesinlikle karşılık vermek. Teklif ederse çıkmayı kabul etmek. O randevuya gitmek.

Belki de yatağa yalnız gitmemek.

Her gün bunu düşündüm. Hatta bu konuda günlük tuttum (kendimi bir değişiklik yapmaya ikna ettiğim ve günlük tutacak kadar birlikte olduğum günlerde).

Ama hiç

yapmadım.

Hiçbirini.

Tüm bunları eve giderken düşündüm, sonra araba yoluma girdim, evimin yanından aşağı indim, arkadaki avluya park ettim, dışarı çıktım ve içeri girdim, mutfağımda durdum, tüm bu düşüncelerden aşırı derecede korkutucu bir şey fark ettim.

kalmıştım.

Yirmi yıl önce Logan'la paylaştığım sıra evin ön sahanlığında, onu gönderdiğim için gitmesini izleyerek başlayan bir rutinin içinde sıkışıp kaldım.

Ateşin içinden geç.

Kelimeler bana saldırdı ve acı dayanılamayacak kadar şiddetliydi. Mermer tezgahıma doğru ilerlemek, eğilip dirseklerimi üzerine koymak ve başımı ellerimin arasına almak zorunda kaldım.

Sonra her şey geldi ve kafamın patlayacağını hissettiğim bir şekilde içimde patladı.

Bir adamı seversin, Millie, ona inanırsın, onu olduğu gibi kabul edersin. Ne olursa olsun onunla birlikte yolculuğa çıkarsınız, bu ateşin içinden geçmeniz gerektiği anlamına gelse bile.

O zamanlar sesi kaba değildi. Sesinde aşınma yoktu. Derindi. Erkeksiydi. Ama pürüzsüzdü.

Bana o sözleri söylediği zamanlar hariç. Onları söylediğinde, serttiler. İnanılmazdı. Çileden çıkmışlardı.

Yaralanmışlardı.

Ateşin içinden geç.

Gözyaşları geldi ve kahretsin, *kahretsin*, yıllar önce durmaları gerekirdi.

.

Geldiler, geldiler ve ben boğulana kadar geldiler.

Solmuş ıspanak ve rendelenmiş havuçtan oluşan bir salata yapmadım. Masamın başına geçip işe geri dönmedim.

Çantamdan telefonumu çıkardım, koltuğuma uzandım, üzerine yığıldım ve kız kardeşimi aradım.

Telefonu açtığında konuşamıyordum bile. Ama
hıçkırıklarımı duydu.

"Millie, neler oluyor?" diye sordu, sesi telaşlı geliyordu. "Dah-dah-Dottie," diye kekeledim hıçkırıklar arasında. "Ben sah-sah-sah-
Logan'ı Chipotle'da gördüm."

Bir saniye bile cevap verdi: "Geliyorum. On dakika sonra."

Sonra on dakika içinde bitti. Dottie
benimle ilgilendi.

Yine de ablam, her zaman yapacağını bildiğim şekilde benimle hep ilgilendi.

İşin kötü tarafı, yapacağımı söylediğim şeylerin hiçbirini yapmamış olmamdı.

Kendimi asla rutinimden
kurtaramadım. Güçlü olmak için hiç
savaşmadım.

Logan'ı kaybettiğimde, sahip olabileceğim tüm gücü
kaybettim. Bu o oluyor.

O benim temelimdi. O benim omurgamdı. Beni güvende tuttu.
Hayatı yoluna koydu.

Hayatı yaşamaya değer kıldı.

Sonra o gitti, benim de gerçekten bir hayatım kalmadı ve yarım bir hayat başladım.

Ya da belki üçte
biri. Muhtemelen
çeyrek.

Muhtemelen
sekizde bir.

Başka bir deyişle, ben her zaman ilgilenilmesi gereken bir kız kardeşim.

Bir gün uyanıp bunu değiştirmem gerektiğini
biliyordum. Asla değiştiremeyeceğimi bildiğim gibi
bunu da biliyordum.

Yirmi üç yıl önce bir partide, bir evde.

"Hey."

"Hey."

O başlattı. On dakika önce oraya geldiğinden beri beni kontrol ediyordu ve bunu saklamıyordu. Sonra bana doğru geldi ve başlattı.

Bu hoşuma gitti.

Çok fazla zaman kaybetmeden yaklaşması da hoşuma gitmişti.

Ama en çok, inanılmaz derecede sevimli olmasını sevdim.

Sevimli ve sinirli.

Elimdeki bira bardağını tutarak ona baktım. Tanrım,

evet, çok . Çok tatlıydı.

Ama annemin kızının mkemmek bir erkek zevki olduğunu bildiği için geceleri kıvrılmayacağı şekilde sevimliydi. Başka bir deyişle, çocukken karar verdiği bir yaşam misyonu olduğunu yakında öğreneceğim iyi giyimli bir adamla konuşmuyordum, bu astronot ya da kanser tedavisi olabilirdi.

Annemin umutsuzluğa kapılacağı, dua edeceği, içinde yaşayacağı ve babamın cinayet işlemeyi düşüneceği (annemin dehşet içinde yaşamasının çeşitli nedenlerinden biri) bir şekilde sevimliydi.

Ama onun sıcak, kahverengi gözlerine baktığımda, hayatımda ilk kez annemin ve babamın ne düşündüğünü umursamadım.

Tek nemsediğim Kellie'nin partisinde bana yakın durması, yanıma kadar gelip "Hey" demesiydi.

"Adım Logan," dedi bana.

Tanrım, havalı bir ismi bile vardı.

"Millie," diye cevap verdim.

Kahkahayı patlatmadan önce gözlerinin biraz açılmasını izledim.

Bu hiç hoş değildi.

İncinmiş hissederek ondan biraz uzaklaştım.

Kıkırdamaya devam etti ama hareketimi fark etti ve dikkatle bana odaklanarak "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Taze bir biraya ihtiyacım var,"

diye yalan söyledim. Dolu

bardağıma baktı.

Sonra bana baktı, gülümsüyordu.

Tanrım, evet. Çok tatlıydı. Ama

biraz kabaydı.

Yani, ismim komik değildi. Eski modaydı ama büyük büyükannemin adıydı. Annem ona tapardı ve büyükannem de benim ona tapmam için yeterince uzun yaşamıştı.

Adımı sevdim.

"Her yerinde Millie yazıyor," dedi. Ne kadar tuhaf bir söz.

Ve daha da tuhafı, sanki ne düşündüğümü biliyor gibiydi. "Ne?" diye sordum. diye sordum.

"Sevgilim, kızıl mı sarı mı olmak istediğini bilmeyen o saçlar. O büyük kahverengi gözler." Yumuşak, derin sesi karnımda hissettiğim bir şekilde alçaldı. "Bu." Bira bardağını bir parmağını uzatarak kaldırdı ve ağzımın yakınına işaret etti, böylece üst dudağımın sağ köşesindeki küçük beni gösterdiğini anladım. "Şirin. Tatlı. Böyle bir kız için Millie'den daha iyi bir isim olamaz."

Tamam, bu güzeldi.

"Şey, teşekkürler, sanırım," diye mırıldandım.

"Güven bana, bu bir iltifat," diye güvence verdi. Başımı salladım.

"Yarın gece ne yapıyorsun?" Başımın küçük bir sarsıntı geçirdiğini hissettim.

Lanet olsun, bana mı teklif ediyordu? "Ben... hiçbir şey," diye cevap verdim.

"Güzel, o zaman dışarı çıkıyoruz. Numaran var mı?" Vardı!

Bana çıkma teklif ediyordu!

Kalp atışlarım hızlandı ve bacaklarım karıncalanmaya başladı.

"Ben... evet," diye cevap verdim, sonra aptalca devam ettim,

"Bir numaram var." "Ver onu bana."

Ona baktım, sonra geniş göğsünden aşağıya, ince beline, sonra da ellerine baktım. Bir eli birasını tutuyordu, diğer elinin başparmağı ise havalı, dövülmüş, siyah deri kemerine takılıydı.

Tekrar yüzüne baktım. "Yazacak bir şeyin var mı?"

Başını hafifçe salladı ve daha da hafif bir şekilde (ama

"Millie, bana numaranı veriyorsun, tek bir rakamı bile unutacağımı mı sanıyorsun?" demeden önce kıpırdattı.

Tamam, vay canına. Bu *gerçekten* çok hoştu. Ona numaramı verdim.

Anında ve doğru bir şekilde tekrarladı. "İşte bu," diye onayladım.

Cevap vermedi.

Rahatsız hissetmeye başladım.

Ve gergin.

Ailemin onaylamayacağını bilmem dışında hiç tanımadığım bir adamla randevulaşmışım ve sonra ona numaramı verdim.

Şimdi ne ?

"Biriyle mi geldin?" diye sordu.

Bana çıkma teklif ettikten sonra bunu sorması garipti.

Bunun tuhaf olduğunu düşündükten sonra, belki de benim bir randevuda olduğumu düşündüğünü ve ben bir *randevudayken* onunla bir randevu ayarladığını ve sonra benim bir sürtük olduğumu düşüneceğini düşündüm!

"Hayır, sadece birkaç kız arkadaşım var," dedim hemen.

Bana bir gülümseme daha verdi. "Bu biriyle geliyor, sevgilim." Oh.

Doğru.

Dudağımı ısırdım.

"Kim?" diye sordu.

"Justine," diye cevap verdim, başımı dört erkek ve iki kızın oturduğu mutfak masasına doğru eğerek. Başını çevirip baktığında cevabımı genişlettim: "Esmer olan."

Tam o sırada, arkadaşım güzel esmer Justine, sarhoş bir şekilde masanın üzerindeki bir çeyrekliği shot bardağına doğru sektirdi, ıskaladı ve sırttı. Erkeklerden ikisi ve kızlardan biri hemen "Shot!" diye bağırды. Bunun üzerine Justine dengesizce bardağı kaptı ve geri fırlattı, içindeki votkanın bir kısmı çenesinden aşağı akıyordu.

Bunu hâlâ sırtarak bitirdi.

"Onunla geri dönmeyeceksin," diye homurdandı Logan ve bakışlarım tekrar ona döndü. "Aslında o hiçbir yere gitmiyor."

Dostum, bu adamı sevebilirim.

Oh adamım!

Bu çılgıncaydı!

Sırf bunu söyledi diye bu adamı sevebileceğimi nasıl düşünebilirim?

"O değil, ben de ," diye paylaştım. "Bu gece burada kalacağız."

"Güzel," diye mırıldandı fıçıya doğru tehlikeli bir şekilde ilerleyen biri tarafından çarpılmadan hemen önce.

"Buradan çıkmak ister misin?" Kendimi sorarken buldum ve hemen dikkatini çektim. "Bilmem ki. Arka güvertede falan oturmak ister misin?" bir şey gelmesin diye sözümü çabucak bitirdim.

"İşte bu," diye fısıldadı, kahverengi gözleri gözlerime kilitlenmişti ve bunu söyleme şekli, bana bakışı, omurgamda bir ürperti hissettim.

"Tamam," fısıldadım.

Eğildi ve elimi tuttu. Onunki büyük ve sertti ve benimkinin etrafına sarıldığında sıcak ve güçlü hissettiriyordu.

Tamam.

Aman

Tanrım.

Ciddiyim.

Ciddiyim.

Doğruydu. Çılgıncaydı ve *tamamen* . Bu adama aşık olabilirdim.

Bunu sadece benim güvende olmamı istemesinden ve elinin benim elimde olduğunu hissetmemden anladım.

Oh adamım.

Beni güverteye, doğruca bahçeye çıkan basamaklara götürdü ve en üstteki basamağa oturduk.

Daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde gergindim ama Kellie'nin ailesinin karanlık bahçesine bakarken kendimi iyi hissediyordum.

"Millie, yarın gece ne yapacağımızı söyle," diye emretti. Ona bakmak için başımı çevirdim. "Ne?"

"Ne yapmak istiyorsan onu yapacağız," dedi. "O yüzden ne yapmak istediğini söyle."

Başımı yana eğdim, bu teklif ilgimi çekmişti.

"Paris'e uçmaya ne dersin?" Bir şaka denemesi olarak önerdim.

"Sen var a pasaport?" o sordu Hemen, değil
Gülümsüyor,

Ciddi görünüyorsun.

Kalbim küt atmaya başladı.

Yine de, ciddi olamaz. Yani,

Paris mi?

"mi?" Geri döndüm.

"Hayır, ama sen öyle yapmak istiyorsan, ben bir tane alırım."

Ona sıırttım. "Bir günde pasaport alabileceğinden emin değilim Logan."

"Paris'e gitmek istiyorsan, bir yolunu bulurum." Başımı salladım, başka tarafa baktım.

Bu işte iyiydi. Replik söyleme konusunda bir ustaydı.

Hoşuma gitmişti. Kendine güveni vardı.

Ama yine de sadece çizgilerdi.

"Ve tüm doğru şeyleri söylüyor," dedim avluya.

"Bebeğim, şaka yapmıyorum."

Gözlerim tekrar ona döndü çünkü sesi hâlâ ciddiydi.

Ve ona geri döndüklerinde, evin ışıkları yakışıklı yüzünü aydınlatırken, ciddi görünüyordu.

"Paris'e gitmek istemiyorum," diye fısıldadım. "İstiyorum," diye eklemek için acele ettim. "Sadece yarın gece değil. Paris'te bir randevuda giymek için doğru şeyi giydiğimi sanmıyorum."

Bana sıırttı. "Çok rahatladım. Kıl payı kurtulabilirdim ama bu beni ikinci randevumuzda başarısızlığa uğrattı. Paris'i nasıl geçeceğimi bilmiyorum."

Şimdiden ikinci bir randevuyu düşünüyordu.

Bu da hoşuma gitti.

Ama ben onun sözlerini daha çok sevdim çünkü komik olabileceğini bilmek güzeldi.

Elimde değildi ve neden denediğimi de bilmiyordum. Güldüm.

Ben bunu yaparken sıırtmaya devam etti ve dizlerimiz birbirine değecek şekilde bana yaklaştı.

"Söyle bakalım Millie, ne yapmak istiyorsun?" diye sordu gülmeyi bıraktığımda.

"Ne yapmak istediğini görmek istiyorum," dedim ona. "O zaman öyle yapacağız."

Karanlığın içinden gözlerinin içine baktım ve garip bir şey hissettim. Kötü bir gariplik değil. Mutlu bir gariplik.

Rahat. Güvenli.

Evet, ikisi de sadece gözlerinin içine bakıyor.

"Paris'e gitmek istiyor *musun*?" diye sordum. "Yani, bir gün."

"Elbette," dedi bana. "Yine de listemin başında değil."

"Listenin başında ne var?"

"Avustralya'yı geçmek."

"Binicilik mi?" Ben

sordum.

"Bisikletimle."

Gözlerimin büyüdüğünü hissettim. "Motosiklet türünden mi bahsediyorsun?"

Bana bir kez daha sırtarak dizime baskı yaptı. "Ben başka tür bir bisiklet *olduğunu* kabul etmeyen bir adamım, Millie."

Kesinlikle eminim, ailem bu adamı onaylamazdı. Ve kesinlikle *eminim ki*, ben kesinlikle *onayladım*.

"Demek bisikletin var?" Ben

zorladım. "Harley," dedi bana.

"Yarın ona binebilecek miyim?" Sorumdaki heyecanı filtreleme zahmetine devam ettim.

Gözlerimin içine baktı.

"Kesinlikle," diye cevap verdi.

Ona gülümsedim ve bunun büyük bir şey olduğunu biliyordum.

Bakışları ağızma kaydı ve o anda bacaklarım yeniden karıncalanmaya başladı. Ama bu sefer karıncalanma kalçalarımın iç kısmından dışarıya doğru yayılıyordu.

Gözlerimi kaçırdım ve biramdan bir yudum

aldım. "Millie," diye seslendi.

Bakışlarımı bahçeden ayırmadım ve "Hmm?" diye cevap verdim. "Benimle güvende."

Dikkatim tekrar ona yöneldi.

"Asla bebeğim," diye devam etti usulca. "Hiçbir zaman. Duydun mu?" Yine sanki düşüncelerimi okumuş gibiydi.

Ve biliyordu. Tam olarak ne olduğunu biliyordu. Kızları onunla çıkmaya evet dese ailesinin çıldıracağı adam.

Ama ona bakarken başka bir şey daha biliyordum. Ailem yanıliyordu.

"Duydun mu?" diye zorladı, ben ona öylece bakarken, karıncalanma hissetmiyordum. Sıcak hissediyordum.

"Evet," diye cevap verdim.

Dizini tekrar dizime bastırdı ve avluya baktı.

"Demek Paris'e gitmek istiyorsun," dedi. "Başka ne yapmak istiyorsun?"

Ben de bahçeye baktım ve ona söyledim.

Orada kaldık, güvertenin basamaklarında oturduk, dizlerimiz birbirine sürtündü, dakikalar gibi gelen ama aynı zamanda saatler gibi gelen bir süre boyunca, partiye birlikte geldiği adam kafasını arka kapıdan çıkarıp "Alçak, çıkıyoruz" diye seslenmeden önce şey gibi gelen hiçbir şey hakkında konuştuk.

Bunun üzerine bana gitmesi gerektiğini söyledi ve ikimiz de kalktık. Beni öpmedi.

Beni doğruca evin ön kapısına kadar götürdü.

Orada, biraz sert bir şekilde emretti, "Kızın tamamen kafayı bulmuş, bu yüzden onunla hiçbir yere gitmiyorsun ve hiçbir yere gitmesine izin vermiyorsun. Duydun mu?"

Başımı salladım. "Burada kalıyorum Logan." O da başını salladı.

Sonra gözleri ağzıma kayarken bir parmağını kaldırdı ve benime dokundu.

Daha fazla uyluk karıncalanması.

Tekrar bana baktı. "Yarın, bebeğim. Seni ararım."

"Tamam, Logan."

Sırıttı ve uzaklaştı.

Onu izledim, birayla hiçbir ilgisi olmayan çılgınca bir baş dönmesi hissettim, garip bir şekilde beni öpmediği için hayal kırıklığına uğramadım.

Bana bir öpücükten çok daha tatlı hissettirecek şekilde dokunmuştu. Ve ertesi gün beni aradı.

İKİNCİ BÖLÜM

Aldığı Her Nefes

Millie

Günümüz...

Yapmak üzere olduğum şey çok saçmaydı.

Ve muhtemelen deli.

Ama işte , yapmak üzereydim.

Logan'ı Chipotle'da görmeyeli bir hafta olmuştu.

Buzdolabımda hala o ıspanak kutusu ve pörsümüş havuç torbası vardı ve hala orada olan tek şey onlardı. Ancak o ıspanak kutusu artık solmuş değil, bozulmuştu.

Onları atmalıyım. Onları

atmadım. Çalıştım.

Fast food yedim (ya da salata olmasa da hazır yiyecekler). Uyudum.

Televizyon izledim.

Ve Logan'ı düşündüm.

Onu aklımdan çıkaramıyordum. Onu rüyamda bile gördüm.

Ve bunlar iyi rüyalar değildi. Onun çekip gittiği rüyalardı. Bana korkak olduğumu haykırdığı rüyalardı. Hayatımı bir kenara attığımı. Yüzü olmayan küçük bir kızı salıncakta ittiği, yüzü olmasa bile güzel olduğunu ve kesinlikle ben olmadığını bildiğim yüzü olmayan bir kadına gülümsediği rüyalardı.

Başka bir deyişle, kötü rüyalar.

Uyanırken bile beni rahatsız eden rüyalar.

Şimdi buradaydım ve bu çok saçma, aptalca, deliceydi.

Dottie burada olduğumu bilseydi çok kızardı. Yirmi yıldır beni Logan'ın tuzağından çekip çıkarmak için uğraşıyordu; Logan beni orada istemese ve hayatımda bile olmasa bile yakalandığım bir tuzaktı bu. Hayatıma devam etmemi istiyordu. Hatta devam etmem için *yalvardı*.

İlk başta Logan'a geri dönmemi istemişti (ve bunu yapmam için bana yalvarmıştı da). Bunun olmayacağını anladığında, bir randevuya gitmemi, bir psikiyatriste görünmemi, bir hayat kurmamı, Logan'sız *bir* hayat kurmamı istedi.

Bunların hiçbirisi işe yaramamıştı.

Artık onu aklımdan çıkaramıyordum.

Ben de oradaydım.

"Kahretsin, kahretsin, kahretsin," diye fısıldadım, yol evinin cephesine bakarak.

Köhne, harabeye yakın bir yerdi. Dış boyası soyulmuştu. Üstünde SCRUFF'S yazan tabela, gece olduğu ve sadece neon *u* ve kesme işaretinin çalıştığı düşünülürse zar zor seçilebiliyordu.

Garip bir şekilde Scruff's yirmi yıl önce Logan'la buraya geldiğimiz zamanki haliyle hemen hemen aynı görünüyordu.

Ancak o zamanlar c de çalışıyordu, ancak titriyordu.

Dışarıda motosikletler vardı, burası Logan ve benim mekânım olduğu zamanlara göre şimdi daha azdı çünkü Chaos'un mekânıydı, ama yine de açıkça bir motorcu barıydı.

O motorlardan birinin Logan'a ait olup olmadığını bilmiyordum. Umarım bir tanesidir.

Ve ben de aynı şeyden çok

korkuyordum. "Eve gitmelisin," dedim

kendime. Gitmeliydim.

Ama evim, on bir yıl önce evimi satın alıp taşındığımdan beri neredeyse her gece bulduğum yerdi. Her santimetrekaresini yenilediğimden beri değişmişti (bunu kendim yapmamıştım, yapmaları için insanlara para vermiştim ama hepsi benim vizyonumdu).

Evimi seviyordum. Kendi yarattığım (ya da bir başkasının benim vizyonumla yarattığı) şeylere bakmaktan asla bıkmadım.

Ama neredeyse her gece oradaydım. Ve orada olmadığım tek zamanlar Dottie'nin evinde olduğum ya da bir arkadaşımın çocuğuna bakıcılık yaptığım ya da planladığım etkinliklerden birinde olduğum zamanlardı.

Sonuncusu, benim işim olduğu için sayılmadı.

Artık evde değildim. Scruff'ın yerine geri dönmüştüm. Yirmi yıldır gitmediğim bir yere.

Oradaydım çünkü Logan orada olabilirdi. Ve onu düşünmeden edemiyordum.

"Tanrım, bu çılgınlık," diye mırıldandım, arabanın kapısını iterek açtım ve bir bacağımı dışarı attım.

Dışarı çıktım, kapıyı kapattım ve anahtarları elimde, çantamı da kolumun altında sıkıca tutarak kilitlere bip sesi verdim.

Arabam için endişelenerek binaya doğru yürüdüm. Sadece bir yıllık kırmızı bir Mazda CX-5'im vardı. Onu çok severdim. Beş yıldır arabamı yenilememiştim, yani o benim bebeğimdi. Ve bu bar Denver'in en güvenli yeri olmadığı gibi, Denver'in en güvenli olmayan bir mahallesinde bulunuyordu.

Cesaret etmek zorundaydım. Oradaydım.

Arabadan çıkmıştım. Geri dönüş yoktu.

Kapıya varmadan önce bir motorcu kapıdan düştü ve arkasından "Sen de siktir git!" diye bağırdı ve neredeyse geri dönüyordum.

Diğer tarafa tökezledi, yani yolum açıktı. Geri çekilmem gerektiğini biliyordum.

Ben .

İçeri girdim.

Gözlerim loşluğa alıştığında, içerinin de daha sefilleşmek dışında pek değişmediğini gördüm. Aslında, neon bira tabelaları bile aynı görünüyordu ve Logan'ın orada olup olmadığını görmek için yaptığım hızlı, çılgınca taramadan sonra ikinci göz taramamda, çok sayıdaki tabeladan dördünün artık hiç çalışmadığını gördüm. Bar taburelerinin üzerindeki vinil aşınmıştı, mekâna dağılmış mobilyalar daha da uyumsuzdu. Bilardo masasının üzerindeki keçe bile daha solgundu.

Ve Logan diye biri yoktu.

Aslında pek kimse yoktu. Boş değildi ama

O günlerde burası neredeyse her zaman dolup taşardı. Logan ve ben bir Çarşamba günü gider ve orada tanıdığımız ve birlikte eğlendiğimiz bir düzine insanla birlikte eğlenirdik. Ya da bir Cumartesi günü giderdik ve tanıdığımız ve birlikte eğlendiğimiz üç düzine insanla kargaşa bulurduk.

Kaos'un yeri idi. Çocukların birilerini bağlamak, vurmak için taze et yakalamak, bela bulmak ya da hiç bela yoksa bela yaratmak istediklerinde gittikleri yeri.

Ancak etrafa baktığımda tanıdığım bir üyeyi göremedim. Herhangi bir cekette Kaos arması bile görmedim.

Bu bir sürprizdi. Kaos, en azından birkaç kardeşin Scruff'ın yerinde olmadığı bir gece olmayacak şekilde oranın demirbaşı olmuştu.

Bu aynı zamanda gitmek için bir bahaneydi. Ben gitmedim.

Bara doğru yürüdüm ve bir tabureye kaydım, bunu yaparken gözlerim hâlâ etrafı tarıyordu, sanki Logan var olabilirmiş gibi.

"Siktir et beni. Millie Cross. Geçmişten gelen bir patlama ve iyi bir patlama değil."

Başımı çevirdim ve şok içinde Reb'e baktım.

Reb o zamanlar barmenlik yapıyordu. Şimdiye kadar çoktan gitmiş olacağından şüphelendiğim biri.

Bunun nedeni Scruff'ın ölüm döşeğinde olmasından dolayı mekânı devralacak olan Scruff'ın oğluyla yatıyor olmasıydı. Gerçi Scruff oraya gittiğim üç yıl boyunca ölüm döşeğindeydi (iki yıl boyunca sahte kimlikle içmiştim, Reb'in ya da diğer barmenlerin umurunda değildi).

Wade, onun erkeği ve işyerinin sahibi olmak için sıradaki kişi, nadiren orada oluyordu (ya da nadiren çalışıyordu). Genellikle içki içiyor ya da Reb'i aldatıyor, kavga ediyor ya da bir hapishanede kurutuluyor ya da bisikletiyle dolaşıyor ve onu arkada bırakıp ondan şikâyet ediyor ve onu terk edeceğine yemin ediyordu.

Reb sert biriydi. O kadar düşmancaydı ki acımasızdı. Ve (Wade hariç) çok fazla bok almazdı.

Bıkıp gideceğinden emindim.

Ama gitmemişti. Barın arkasındaydı, mekanın geri kalanı gibi solmuş ve yıpranmış görünüyordu, sanki kırk yıl yaşlanmış gibi

Son yirmi.

Onu zar zor tanıdım.

Gözlerindeki hayat-boktan-ve-sen-ölürsün bakışı unutulmazdı, hala orada ve daha da keskin, bu yüzden o olduğunu biliyordum.

"Kefal gibisin," dedi barın kendi tarafından bana ters ters bakarak. "Seni uzun zamandır görmedim ve her hafta çok fazla görüyorum. Gerçi sen buradasın, o yüzden sadece söylüyorum, söz konusu olunca daha uzun bir sonsuzluk kullanabilirdim."

Bu sıcak bir karşılama değildi.

Reb bunları dağıtmayı pek sevmezdi. Hiçbir zaman da olmadı.

Ama bu onun her zamanki edepsizliğinden daha fazlasıydı.

Görmezden gelmeye

karar verdim. "Hey,

Reb," diye selamladım.

"Siktir git Millie, kıcını taburemden kaldır ve mekânımdan defol git," diye cevap verdi.

Gözlerimi diktim.

Her zamanki edepsizliğinden *çok* daha edepsizdi. "Mesela," bana doğru eğildi, "*şimdi*."

Görünüşe göre delirdiğim için bunu da görmezden gelmeye karar verdim. "Senin taburen mi? Burası senin yerin mi?" diye sordum.

Doğruldu ve bakışlarımı bir tehdit gibi tutarak şöyle dedi: "Evet. Yanlış siki emiyordum. Wade buranın sahibi değildi, ne düşünüyordum bilmiyorum, onun bokunu alıyordum. Yaşlı adam pek iyi bir adam olmayabilirdi ama yine de bir siki vardı ve her erkeğin bir siki vardır, emilmesinden hoşlanırlar. Onun iradesini değiştirecek şekilde emdim. Şimdi Wade'in bahşiş almak için programıma girmesi ve bahşiş almak için gerçekten *çalışması* için amımı yalaması gerekiyor. daha iyi."

Tüm bu bilgileri beni şok etmek için paylaştığını biliyordum ve başarılı da oldu.

Belli etmemeye çalıştım ve şöyle cevap verdim: "Aferin sana Reb. İstediginizi aldığınıza sevindim."

"Alamadım," diye karşılık verdi. "Bunun için çalıştım. On yıl boyunca bu barın arkasında kıcımı yırttım. İki yıl yaşlı bir adamın sikini yaladım. Şimdi burası benim, bok çukuru, o yüzden tam olarak takla atmıyorum çünkü değerinden çok daha fazlasına mal oldu."

Daha fazla katılamazdım.

Bunu paylaşmadım.

Onun yerine, "Bir bira alabilir miyim?" diye sordum. "Hayır."

Bu kez gözlerini tuttum ve usulca başladım, "Reb-" Tekrar eğildi.

"Burası bir *motorcu* barı, Millie," diye tersledi. "Kaos yıllar önce gelmeyi bıraktı ama burası hala bir motorcu barı ve buraya gelmek isteyen çok fazla insan yok ama ben herkese içki koyarım, *özellikle de* motorcuysa çünkü böyledir; her zaman böyle olmuştur. İçki koymayacağım kişi ise motorculardan hoşlanmayan kıcı kalkık bir kaltaktır. Adamlarımın buraya gelen içkiler için harcadığı her doları kullanabileceğimi anladığınızı düşünüyorum. Ama bu sizinkini alacağım anlamına gelmez."

"Reb, olanlar uzun zaman önceydi-"

"Ne oldu, *benim* türümden birine söyledin," başparmağını göğsüne götürdü, "onun için fazla iyisin. High için fazla iyisin, kıcını tabureme oturtmak için fazla iyisin. Şimdi, Millie, bir daha söylemeyeceğim, defol git."

Yüksek.

Bu doğru. Unutmuşum. Logan resmi olarak Kaos olduğunda Yüksek olmuştu. İşin şakası, isminin ailesi tarafından kısaltılarak Low lakabına dönüştürülmüş olmasıydı. Ama o zamanlar sigara içmeyi seviyordu ve sadece sigara değil, bu yüzden High olmuştu.

Bu nefret ediyordum çünkü onun esrar içme sıklığından pek hoşlanmıyordum. Bu isimden o kadar nefret etmişim ki hiç kullanmamıştım.

Hâlâ nefret ettiğimi (sadece kendime) itiraf etmek zorundaydım. "Bazı şeyler var ki-" Tekrar denedim. "Sikimde bile değil."

"Logan'ı arıyorum," diye ağzımdan kaçırdım.

Bara yaklaşıp elini bara koyarken ve derin bir şekilde eğilirken yüzü beni çok korkutacak şekilde buruştu. "Ve umarım onu bulamazsın," diye tısladı. "O taşındı

Ama o bunu yapacak gücü kendinde bulamadan sen onu *yok ettin*." Kalbim gerçekten acı hissettiğim bir şekilde daraldı. Dayanılmaz bir acı.

"Tanrım, seninle o kadar *ilgiliydi* ki, o sendin," diye tükürdü Reb. "Senin için *yaşıyordu*. Aldığı her nefes *senin içindi*. Sonra bıçağı sapladın ve doğruca kesip karnını deştin. Pete, Tack, Arlo, Brick, Boz, hiçbirimiz onun hayatta kalacağını düşünmemiştik. Uçurumdan atladı. Yerleşkede sallanacağını. Kazanamayacağını bildiği bir kavgaya gireceğini. Onu aradı. Hiç gelmedi ve uyandığında sensiz bir günle daha yüzleşmek için üzerindeki lanet olası hayal kırıklığının *kokusunu* alabilirdiniz. Bu lanet olası dünyadaki her kadın böyle bir erkeğin kendileri hakkında böyle hissetmesini ister ve sen buna sahiptin ve onu bir çöp gibi fırlatıp attın."

Kaçma ihtiyacım yüzünden neredeyse bar taburesinden düşüyordum çünkü

Daha fazla dayanamadı. Acı o kadar büyüktü ki, her gözeneğinden kan sızması bir mucizeydi.

"Evet, kaltak," diye devam etti hareket etmemi izlerken. "Git buradan. *Siktir* git. Bir daha asla geri gelme." Bir elini kaldırdı ve bana bir parmak salladı. "Ve sakın High'ı aramaya gitme. Hayatında senin saçmalıklarına ihtiyacı yok. Bir daha olmaz."

İki adım geri çekildim, hiçbir şey düşünemediğim için gözlerimi ondan ayıramıyordum. Aslında hareket ediyor olmam bile bir mucizeydi.

Tek hissedebildiğim acıydı.

Sonunda vücudum uçuşa geçti ve bardan çıktım. Arabama bindim. Düğmeye bastım ve boş olup olmadığına bile bakmadan yerimden geri geri çıktım.

Ve eve döndüm.

Geç olmuştu ve ona ihtiyacım olmasına rağmen Dottie'yi tekrar aramayacaktım. Logan'ı ve onu unutamadığımı bilen diğer arkadaşlarımı da aramayacaktım. Eve gidip beni boğacakmış gibi hissettiren kontrol edilemez gözyaşlarına boğulmayacak ve sonunda bitmesini umduğum ana kadar ağlamaya devam .

Evime girdim ve mutfağı aydınlatan düğmeyi çevirdim.

Çiftliğin kapısını kilitledim.

Gri damarlı beyaz mermer tezgahıma doğru yürüdüm ve çantamı üzerine bıraktım.

Sonra kıpırdamadan durdum ve gözümü kırpmadan oturma odasına baktım.

Reb haklıydı. Bunu biliyordum. Logan'ı yok ettiğimi biliyordum.
Ben on sekiz yaşındayken, liseden mezun olduktan dokuz hafta sonra tanışmıştık.
İlk konuşmamızdan birkaç dakika sonra bana çıkma teklif etmişti.
İlk buluşmamızda onunla yatmıştım.
Kolay biri olduğum için değil.
Çünkü onun her şey olduğunu biliyordum. Ve öyleydi.
O bir hayalin gerçeğe dönüşmesiydi. Hayallerin gerçeğe dönüşmesiydi. Gezegendeki her kızın yürüyen, konuşan, dokunan, öpüşen her klişe umudu.
Belki daha sert ve kendi bisikletine sahip olması dışında.
Bana altın gibi davranmıştı.
Hayır, prenses gibi.
Hayır, ikisi de.
Ben değerliydim. Sevilen. Değerliydim.
Bana baktı ve bunu her yaptığında, gördüğü şeyin çok güzel olduğunu düşündüğünü ve şansına inanmadığını biliyordum.
Seks harika değildi.
Patlayıcıydı.
İç içe uyuduk ve aynı şekilde uyandık, sanki güne başlayabilmemiz için gece şarj olmak üzere birbirimize bağlı olmamız gerekiyormuş gibi. Sanki bu olmadan işlevimizi yerine getiremezmişiz gibi.
Ailemin dehşeti ve onun ailesinin sevinciyle, tanıştıktan sonraki altı hafta içinde birbirimizin yanına taşınmıştık.
Kavga ettik ve bunu her yaptığımızda, kavga ettiğimiz şey çok saçmaymış gibi gülerek bitirdik çünkü çoğunlukla öyleydi.
Elli üç yıl gibi gelen üç yıl boyunca birlikteydik, hepsi de mutluluk içinde geçti.
Benden anda bu süre üç gün gibi geldi çünkü bunu ona ben yaptırdım.
Mermer tezgahı ve sebze lavabosu olan kasap bloğu adasıyla mutfığıma baktım. Ağır, beyaz seramik çiftlik lavabosu pencerenin altında ve beyaz dolaplar, en üsttekiler pencereli. Şarap için özel olarak tasarlanmış diğer dolaplar,

yemek kitapları, baharat rafları. Mutfaktaki paslanmaz elik aletleri, altı gözlü, iki fırınlı ocağı ve şarap dolabını inceledim.

Sonra taşındım.

Botlarım, dört yıl önce yenilenmiş ve hâlâ mükemmel bir şekilde parlayan parke zeminime çarptı. Önünde ve yan taraftaki şöminenin iki yanında çok camlı pencereleri olan oturma odama .

Beyaz duvarlara ve şöminenin tuğlalarına (o da beyaza boyanmıştı) baktım.

Pencerelerdeki tüller de beyazdı ve şeffaftı. Mobilyaların hepsi yumuşak boz kahverengi, rahat ve salaştı. Kanepedeki, aşk koltuğundaki ve kucak sandalyesindeki kırlentlerin yanı sıra yüzeylerin etrafına yerleştirilmiş vazolar da yumuşak pastel tonlardaydı. Yüzeylere yerleştirilen resim çerçevelerinin hepsi beyaz badanalı ya da oymalı ayna veya karmaşık gümüş rengindeydi. Şöminenin üzerindeki büyük dairesel tavus kuşu aynası ise en önemli parçaydı.

Etkisi serin ve şıktı ama soğuk değildi. Güzel ve davetkâr.

Duvarları, Dottie ve ailesinin siyah-beyaz fotoğraflarını taşıyan, krem rengi paspaslı, siyah ve mükemmel yerleştirilmiş çerçevelerle dolu koridorda yürüdüm. Ailemin. Büyükanem ve büyükbabam. Kuzenlerim. Teyzeler ve amcalar. Arkadaşlar.

Misafir odasını ve misafir banyosunu geçip hurda odası olan ilave yatak odasına girdim. Işığı açtım ve tavan vantilatörü odaya Eylül ayında ihtiyaç duymadığı hafif bir esinti vermeye başladı.

Doğruca dolaba gittim, kapıyı açtım ve ambalaj kâğıtlarını, valizleri, kutuları karıştırdım, sonra da köşeye yığılmış plastik kasaları kaldırdım.

Dördü.

Ben istemiştim.

Ona ulaştım ve odaya çektim. Yere sırtüstü uzandım ve sandığın yanlarındaki mandalları aşağı doğru çevirerek üst kısmını kaldırdım.

İçinde üç tanesini mutlulukla ama özenle fotoğraflarla doldurduğum albümler vardı.

Her yıl için bir albüm.

Sandığın geri kalanı, ön yüzünde film bulunan fotoğraf zarflarıyla doluydu.

Ve son olarak, acı hatıraları gizlemek için çılgınca atılmış fotoğraflar vardı.

Başlangıçta, o sandığı sık sık çıkarırdım. Ama o kutuyu açmayalı yıllar olmuştu.

Bir albüm aldım, kucağıma koydum ve rastgele açtım.

Bisikletinin üzerinde oturan Logan'ın yanında durduğum fotoğrafa bakarken boğazım içimi tüketen yanmaya karşı kapandı.

Chaos'un sahibi olduğu özel yapım garajlı oto yedek parça dükkânı Ride'in önündeydik.

Logan bir şey yapmaya gidiyordu ama ne olduğunu hatırlamıyordum. Sevdiğim ve birkaç saat içinde tekrar göreceğim adama veda ediyordum. Bir eli bisikletin tutamağında, diğeri kalçamdaydı. Yüzüm ona dönüktü ama omzumun üzerinden Logan'ın Kaos kardeşlerinden birinin karısı olan Naomi'ye bakıyordum.

Saçlarım uzundu, belime kadar iniyordu ve Logan'ın sevdiği gibi serbestti. Sınırsız ve vahşi. Yıllardır kullanmadığım bir şekilde.

Logan'ın üzerinde onu havalı ve sert gösteren güneş gözlükleri, kot pantolonu, tişörtü ve Kaos kesimi vardı.

Yakındık, her zaman birlikte olduğumuzda yakın olduğumuz gibi, dokunuyorduk, her zaman dokunduğumuz gibi ve gülümsüyorduk.

Sanki hep gülümsüyormuşuz gibi.

Aşağıdaki fotoğrafta Kaos Yerleşkesi'nin ortak salonundaki bir kanepeye uzanmıştık. Çoğunlukla Logan'ın üstündeydim, kısmen de kanepenin arkasına sıkışmıştım. Bir elim göğsündeydi ve başımı arkaya , fotoğraf profilimi yakalamıştı ve gülüyordum.

Logan sırt üstü yatmış, kolçağa dayamış, kolunu belime dolamış, ben üstünde yattığım için ihtiyacı rağmen beni tutuyordu. Kameran doğru bakıyor, bir yandan da gülüyordu.

Karşı sayfada Scruff'ta çekilmiş bir fotoğrafımız vardı. Ben

Kıçımı bilardo masasının kenarına dayadım (şapşallık yapmak için sık sık yaptığım bir şeydi çünkü şapşallık yapmak Logan'ı gülümsetiyordu ama Reb'in canını sıkan bir şeydi). Logan elinde istakasıyla masanın üzerine eğilmiş, atış yapmaya hazırlanıyordu.

Ama başı geriye eğikti, gözleri bende idi ve benimkiler de ondaydı.

Gülümse mi yorduk. Ona bir şey söylüyordum ve tüm dikkati bende idi.

Sanki zaman tüm dikkati bendeymiş gibi.

Ellerimi sayfalara bastırdım, avuç içlerim düz, sanki o zamanları içime çekebilirmişim gibi, sanki onları yeniden yaşamak için yıllar öncesine gidebilirmişim gibi, sanki o zamanlar yaşadığım güvende olma, sevilme ve benim için doğru olan hayatı yaşama duygularını özümseyebilirmişim gibi.

İşe yaramadı.

Sayfayı çevirdim.

Sonra bir sayfa daha çevirdim.

Ve bir tane daha.

Bunu sayısız kez yaşadığım anıları yeniden yaşayarak yaptım. Onları çağırmadığım zamanlarda bile her zaman orada olacak şekilde beynime kazınmışlardı. Hayatımın akışını değiştirecek şekilde bana eziyet eden yaralardı.

Bu sadece bir rutin içinde olmamdan kaynaklanmıyordu.

Hayatım kesintiye uğramıştı ve asla yeniden başlamamıştım.

Logan Judd'dan beri bir erkek arkadaşım olmamıştı.

Hiç sevgilim

olmamıştı. Yirmi yıldır

olmadı.

O benim için öyleydi ve bu resimler nedenini gösterdi.

Mükemmel erkeğimle on sekiz yaşımda tanıştım ve onunla üç yıl birlikte oldum.

Sonra onu gönderdim.

Bu yanlışları düzeltebilir miyim?

Düzeltemeli miyim?

Onu yok ettin.

Benim vardı.

Ben de aynısını kendime yapmıştım.

Bu lanet dünyadaki her kadın böyle bir adam ister.

onlar hakkında böyle hissediyorsun ve sende vardı ve onu bir çöpmüş gibi fırlatıp attın.

Onu atmamıştım. Reb

bilmiyordu.

Asla bilemezdi.

Ama ben bunu

yapmadım. Asla

yapmazdım.

Logan'a değil.

Aldığı her nefes senin içindi.

Sayfayı çevirdim ve hareketsiz kaldım.

Önümdeki iki sayfada, motorcu dünyasında Wild Bill's Field olarak bilinen yerde çekilmiş altı fotoğraf vardı.

Her yıl Bill McIntosh'un çiftliğinde düzenlenen bir motorcu rallisiydi.

O mitingleri hatırladım, üçüne de katılmıştım. Sayfadaki resimler .

Sol üstte, Logan bir kütüğün üzerinde oturuyor, ben de onun önündeki battaniyenin üzerinde, bacaklarının arasında yerdeyim. Öne doğru eğilmişti, kollarını bana dolamıştı, çenesi omzumdaydı, ateşin ışığı yüzlerimizi aydınlatırken birine doğru gülüyorduk, hafızam beni yanıltmıyorsa Boz her zamanki sevimli aptallığını yapıyordu.

Sol ortadaki resim de aynı, tek fark benim başımın arkaya dönük ve eğik olması ve Logan'ın çenesinin omzumdan kalkıp bana bakması.

Sol altta, elim yukarıda ve Logan'ın kolunun etrafında kıvrılmıştı ve başım hâlâ arkaya eğikti.

Ama Logan bana bakmıyordu.

Beni öpüyordu.

Kitabı kapattım.

Saha.

Vahşi Bill'in motorcu rallisi.

Colorado eyaletindeki her kulüpten her motorcu her yıl bu ralliye . Kargaşa, motosikletler, çadırlar, kampçılar, karavanlar, uyku tulumları, şenlik ateşleri, yerel ve pek de yerel olmayan gruplar için kurulan derme çatma bir sahne ve gecenin derinliklerine kadar yüksek sesle çalan müzikler.

İstediyini getir ya da Wild Bill'in mutfağına gir.

derme çatma kamp alanının kenarında büyük bir çadırda. Elde ettiği gelirin kendisini Noel'de Miami'ye gönderdiğini ve yıl boyunca desteklediğini söyleyerek övünüyordu, ancak hepimiz tarlasına, içinde her zaman yetiştirdiği saman ya da mısırı hasat ettikten hemen sonra geldiğimizi biliyorduk.

Ekim ayının ilk hafta sonu.

İki buçuk hafta sonra.

Aldığı her nefes senin içindi. Onu yok ettin.

Bu yanlış düzeltmem gerekiyordu. Bilmesi gerekiyordu.

Ve bunu ona söyleyebilecek tek kişi bendim.

Artık iyiydi. Güvendeydi. Hayatta ve iyiydi, burrito sipariş ediyor ve çocuk yetiştiriyordu, kanun kaçağı ya da daha kötüsü değildi.

Ve bilmesi gerekiyordu. Bu yüzden onu bulacaktım.

O zaman ona söyleyecektim.

Yirmi üç yıl önce, göl kenarında bir battaniyenin üzerinde.

Üzerimde ve içimdeydi. İşi bitmişti.

Ben de öyleydim.

Logan Judd bana ilk orgazmımı yaşatmıştı. Ve *çılğınca* harikaydı.

Randevumuz vardı.

Beni bisikletiyle almıştı.

Haklıydım. Ailem çıldırmıştı.

Ama onlar her zaman yaptıklarını yaptılar. Bana güvendiler ve olayı büyütmediler.

Kellie ile takılmamdan da hoşlanmadılar. O bir serseri olarak görülüyordu. Babası o daha küçük bir çocukken çekip gitmiş ve bir daha geri dönmemişti. Şimdi annesi ve üvey babası Kellie'den daha çok parti yapıyor ve Kellie'nin birçok arkadaşını eve davet etmesine aldırıyorlardı (bunun nedeni, şüphelendiğim kadarıyla, Kellie, Justine ve benim daha sonra ortalığı temizlememiz ve onların kıracak pek bir şeyleri olmamasıydı).

Ama her neyse, çok iyi notlar aldım. Birkaç hafta içinde üniversiteye gidecektim. İyi bir üniversiteye girmiştim. Denver Üniversitesi. Bu, eve yakın kalacağım anlamına geliyordu, kız kardeşimin yapmadığı bir şeydi (Purdue'ye gitti), bu yüzden bu ailemin hoşuna giden bir şeydi. Ev işlerimi yaptım. Ablamla iyi geçinirdim. Aramız çok iyiydi ve Indiana'ya gittiğinden beri onu deli gibi özlüyordum. Ailemi seviyordum ve bunu gösterdim. Hiçbir zaman o şirret, baş belası, sürekli ailesinin yüzüne bakan çocuklardan biri olmadım.

Yine de biraz asiydim. İçki içerdim ve bu yasadışıydı. Kellie, Justine ve ben arabayla gezmeye giderdik. Bekaretimi on yedi yaşında kaybetmişim (ama Colorado Üniversitesi'ndeki ilk birkaç ayında benden ayrılan iki yıllık erkek arkadaşıma).

Saygısız değildim. Ailemi severdim. Ben sadece... bendim.

Ve ben aptal ve *tamamen* sorumsuz değildim.

Ve ben, beni Logan Judd'ın bisikletinin arkasına bindirdi.

Bizi dağlara götürmüştü ve yolculuğa bayılmışım. Babamın bisikleti olan bir arkadaş vardı, Dottie ve ben onunla gezmiştik ve ikimiz de çok sevmiştik.

Bu daha iyiydi.

Çok daha iyi.

Logan'ın etrafında dolanmak. En iyisi.

Otoyoldan çıktı ve bir göle doğru gitti. Motordan indik ve heybesinin birinden bir sırt çantası, diğerinden de bir battaniye çıkardı. Sonra elimi tuttu ve bizi göle giden patikadan aşağıya doğru yürüttü. Güneş batmaya hazırlanıyordu, bu yüzden etrafımızdaki güzelliği görmek için bolca ışığımız vardı ve ben onu gördüm.

Ama Logan'la yürümenin güzelliğini hissettim, parmakları parmaklarımın arasında, sırt çantası omuzlarından birine asılmış, battaniye kolunun altına sıkıştırılmış, bunun zaten şimdiye kadarki en iyi randevu olduğunu biliyor ve kalbimde sadece daha iyi olacağını hissediyordum.

Haklıymışım.

Bizi gölün kenarına taşıdı ve battaniyeyi attı. Ona bindik ve sırt çantasından bir şeyler çıkardı.

Süslü bir şey değildi. İçinde dört şişe bira vardı. Ev yapımı sandviçler (hindi ve İsviçre). Cips paketleri (biraz ezilmiş). Bir paket Oreos (benzer şekilde ezilmiş).

Ama Rocky Dağları'nın eteklerinde güzel bir gölün kenarında Logan'la oturup yemek yerken ve güneşin batışını izlerken yediğim en lezzetli yemektir.

Konuşmuştuk.

Kellie'nin merdivenlerindeki konuşmamızdan tam adımı, yaşıma, bir kız kardeşim olduğunu, hangi liseye gittiğimi, güz dönemi için DU'ya gideceğimi ve Kellie ile Justine'in en iyi arkadaşlarım olduğunu öğrenmişti. Tam adını, benden üç yaş büyük olduğunu, Kaos adlı bir motosiklet kulübünde acemi olduğunu ve onları Durango'da bırakmış olsa anne babası ve küçük kız kardeşiyle yakın olduğunu öğrenmiştim.

Battaniyenin üzerinde daha çok konuşuyorduk ve bu çok güzeldi çünkü bu bir geçiş töreni gibiydi. Hayatımda yaptığım ilk gerçek yetişkin konuşmasıydı.

Ben onun tanıdığı on sekiz yaşında bir lise öğrencisi değildim.

Ben bir kız değildim.

Ben bir kadındım.

Hoşlandığı bir kadın.

Mensubu olduğu motosiklet kulübüne ait olan Ride adlı garaj ve dükkânda yaptığı işlerden bahsettik. Acemiliği bitip tam üye olduğunda, orada kazanılan paradan nasıl daha büyük bir pay alacağını konuştuk. Kardeşleri ve onları nasıl sevdiği hakkında konuştuk. Kardeşlerinin "yaşlı kadınları" ya da eşleri ve kız arkadaşları hakkında konuştuk ve hangilerini sevdiğini... ya da sevmediğini.

Ayrıca Justine'in çok fazla parti yaptığından ve parti yaptığında aklını kaçırdığından endişe ettiğimi konuştuk. Bu konuda endişelenmemin nedeninin SAT sınavlarında çuvallaması, tekrar girmeyi reddetmesi ve birkaç dönem çok kötü geçtiği için not ortalamasının düşmesi olduğunu konuştuk. Sonra, başvurduğu ilk iki üniversite onu kabul etmeyince, başvurmaktan vazgeçti. Ben de ona kaybolduğunu düşündüğümü söyledim.

Geleceğinden korkuyordu ve yolunu bulmak yerine çok fazla sarhoş oluyordu.

Justine hakkında konuşurken nazikçe, "Bildiğim bir şey var, sevgilim," demişti. "Bir insanı asla değiştiremezsin. Yanlarında dur ya da arkalarında ol. Ama değişimi zorlama ya da bekleme. Onlar kendi sorunlarını çözerken yanlarında ol. Ama bunu, onların pislikleri sızmaya ve sizin pislikleriniz olmaya başlarsa bağları koparmak zorunda kalabileceğinizi bilerek yapın."

Böylece buluşmamızda Logan Judd'ın zeki olduğunu öğrenmiştim.

Yemek yerken yapılan sohbet, sarılıp konuşurken ve suyun üzerindeki aya bakarken yapılan sohbe dönüşü.

Sarılma, sadece konuşmadan biraz öpüşmeyle birlikte konuşmaya dönüşmüştü.

Logan Judd'dan ilk öpücüğüm bir keşif olmuştu. O da benim ilk yetişkin öpücüğümdü. Etrafta beceriksizlik yok. Acemilik yoktu. Çaresizlik yoktu. Ağzına almayı başardığı için şanslı olduğunu bilen ve bunu başardığı anda başka neler elde edebileceğini düşünen bir adamdan alacağınız o hissin hiçbiri yoktu.

Logan ne yaptığını biliyordu. Logan bunu yaparken acele etmedi. Logan aldığı şeyden hoşlanıyordu ve Logan bunu geri vermem beni nasıl yönlendireceğini biliyordu.

Başından sonuna kadar rüya gibiydi.

Sonra konuşmalar kesildi ve Logan'ın Rocky Dağları'nda bir gölün kenarındaki battaniyenin üzerinde benimle sevişmesine dönüşene kadar sadece öpüştük.

Yavaş, tatlı ve keşifseldi, daha hızlı ve daha acil hale geldi ve tamamen *patlayıcı* bir şekilde bitti.

Bu sadece benim ilk orgazmım değildi.

Aynı zamanda ilk kez bir *erkek* benimle sevişiyordu.

Ve onun altına uzandım, ağırlığını hissettim, saçlarını kokladım, vücudum hoşuma giden bir şekilde halsizleşti, aynı zamanda bir önceki geceki gibi çılgınca başım dönüyordu, ama sessiz bir şekilde daha çok hoşuma gidiyordu. Tüm bunlar Logan'a bağlı olduğum içindi, eksik olduğumu bilmediğim halde kendimi tamamlanmış hissediyordum ve bu çılgıncaydı, tamamen deliceydi ama doğru olduğunu biliyordum.

Logan'la tamamlanmışım.

Ayrıca artık Logan Judd'a aşık olamayacağımı da biliyordum.

İlk "hey" deyişinde yapmaya başlamışım.

Hayır, onu Kellie'nin evine girerken ilk .

Hâlâ yapıyordum ve iş bitene kadar da yapmaya devam edeceğimi biliyordum.

Ki bu hızla gidersem, bir randevuya daha ihtiyacım olacaktı.

Nedense bu beni korkutmadı.

Hayır.

Öyle olmalı. Beni korkutmalı. Yanlış hissettirmesi gerekirdi. Ama sadece doğru hissettirdi, o kadar ki.

Ben... *bekleyemedim... bekleyemedim.*

boynumdan çekti ve oradaki ağır nefeslerini anında özledim.

Ama gözleri ay ışığında benimkilere takılınca aniden, "Ben kolay biri değilim. Sen benim ikincimsin. Ve eğer öyle olduğumu ve bunun birlikte iyi olduğumuz gerçeğiyle ilgili olmadığını düşünüyorsan... eğer aramızda olanları kaçırdıysan... eğer bunu, az önce olanları kabul eder ve bir daha aramazsan... tek söyleyebileceğim... senin kaybın, Logan Judd."

Bunu söyledim ve bunu bir tavırla yaptım.

Ama aynı zamanda bir daha aramayabileceği tamamen dehşete düşerek yaptım.

Sırıttı ve vücudu benimkinin üzerinde titremeye başladı.

"Bu kadar mı?" diye sordu, sözleri de mizahla titriyordu.

"Evet," diye yanıtladım, az önce ağızımdan kaçırdığım için korkmamaya karar verdim.

"Sadece söylüyorum, ikinci randevumuzu çoktan ," diye cevap verdi.

Altında gevşedim ve bir sevinç çılgınlığını geri çekerek yaptım.

"Ve üçüncüsü," diye devam

etti. Elimi omurgasından

yukarı kaydardım.

"Altıncıya kadar," diye devam etti. "Ve sonra ne yapacağımıza karar verme sırası sende, o yüzden düşünmeye başlasan iyi olur Millie, çünkü bu önümüzdeki hafta olacak."

Adamım, oh adamım, ilk *altı* randevumuzu

planlamıştı. Beni tekrar arayacaktı.

Ve tekrar.

Ve tekrar.

Ve bu beni inanılmaz derecede mutlu etti.

"Senden hoşlanıyorum."

Tanrım, hala !

Hâlâ takındığı sırtış daha da büyüdü.

"sahip olmama izin verdiğine göre bu iyi bir şey. Çok hoşuma gitti ama bana bunu vermemiş olsaydın bile seninle sevişmek de hoşuma gidiyordu, o yüzden senden hoşlandığımı söyleyebilirim."

Başımı yana çevirdim, benden aldıkları hoşuna gittiği ve daha fazlasını istediği için ne kadar rahatladığımı görünce birden korktum.

"Millie," diye seslendi.

"Hmm?" Battaniyenin kenarındaki uzun otlara sordum.

"Güzel, bana bak."

"Güzel" deyince parmaklarım teninde kenetlendi ve gözlerim onunkilere gitti.

"Saçmalama bebeğim," diye fısıldadı bakışlarımı yakaladığı anda. "Kesinlikle, yüzde yüz neler olup bittiğini kaçırmıyorum."

O anda birden ağlamak istedim çünkü az önce sevişmişim, ilk orgazmımı yaşamışım ve hala çok, çok, çok sevdiğim bir adama aşık olduğumu bildiğim bir şekilde bağlıydım.

"Bu biraz çılgınca," fısıldadım.

"Bu çok çılgınca," diye kabul etti. "Çılgınca iyi. Ve buna ayak uydurmazsak ikimiz de aptal oluruz."

O haklıydı. İçten içe biliyordum.

Ellerimi yukarı kaydırdım, böylece her ikisi de boynunun arkasında üst üste duruyordu.

"Bu gerçekten hoşuma gitti," dedim ona usulca. "Az önce yaptığımız şey."

Yüzünü daha yakına eğdi ve ağırlığını biraz daha bana vererek sessizce cevap verdi, "Benim için geldiğinde bunu anladım, sevgilim."

"İkinci randevumuzda bundan daha fazlası olacak mı?" diye sordum ve gözlerinin parlamaya başlamasını izledim.

"Kesinlikle."

"Güzel," diye fısıldadım.

Beni öptüğünü görünce kendi gözlerimi kapattığım için o parıltıyı kaybetmeden önce gözlerinden daha fazla parlıyordu.

Sonunda, ilk randevumuz bundan daha fazlasını içeriyordu. Eve geç geldim.

Tek kelime etmeseler de ailemin endişelendiğini biliyordum.

Ama Logan ve benim ertesi gece dışarı çıkma planlarımız vardı. Yani havada yürüyordum.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Teşekkür ederim

Millie

Bugün, iki buçuk hafta sonra.

İç çamaşırlarım ve sütyenimle banyo aynamın önünde durdum ve büyük bir el aynasının sapını tuttum.

Döndüm ve boştaki elimi boynuma götürdüm. Bir kenara süpürdüm saçımı karşı omzumda tutarak aynayı kaldırdım ve baktım.

Gözlerimi sıkıp kapatmak istediğimde bile açık kalmaya zorladım. sürece göremiyordum. Saçlarım da kadar uzundu ki, nadiren bir anlığına görebiliyordum.

Ve eğer şans eseri bir anlık bir görüntü yakalarsam, görmemiş gibi davranırdım. Şimdi bakıyordum.

Ve işte oradaydı, bir dövme olduğu için olması gerektiği gibi. Aferin, sanatçı bir usta, hiç solmamış.

Sonra tekrar, her şey siyahtı.

Güzel, akıcı bir yazıyla uzun uzun kayan bodur kelimeler: *Sadece o...*

Logan'ın kalça kemiğinden başlayıp kalçasını boydan boya geçen dövmenin ikinci kısmının kalın siyah harflerle yazıldığını ve altının dikenli tellerle süslendiğini biliyordum: ... *sadece o.*

Saçımı bırakıp döndüğümde, aynayı tezgahın üzerine koyduğumda ve tuvalete doğru ilerlediğimde kelimeler ve anılar içimi yaktı.

banyoda gömme dolap.

Giyinip gitme vakti gelmişti. Logan'ı

bulma vakti gelmişti.

Öğrenmesinin zamanı gelmişti.

* * *

Uzakta durdum, izledim ve gördüğüm tüm değişiklikler karşısında şok oldum.

Geçmiş günlerdeki gibi yanan bir kamp ateşi vardı. Yine geçmiş yıllarda olduğu gibi, kardeşlerden biri kamyonuyla alana kütük taşımış ve ateşin etrafına yerleştirmişti. Etrafta çadırlar ve gerekli bisikletler vardı.

Ama çadırlar daha büyük ve daha pahalıydı.

Kamp ateşinin karşısına park edilmiş bir değil *üç tane* süslü karavan ve iki tane de lüks seyahat karavanı vardı.

Kaos'u tanıdığımda, işleri iyiydi ve bu iyi iş sadece özel araba ve bisiklet garajlarından ve işlettikleri otomotiv malzemeleri dükkanından değil, aynı zamanda yasal olmayan diğer girişimlerden de kaynaklanıyordu.

Açıkçası, işler daha da iyiye gitmişti ve bunun bir kısmının Ride'ın tuhaf bir şekilde başarılı olması olduğunu biliyordum, Denver'daki herkes bunu bildiği için denesenez bile kaçırıamazdınız.

Sadece diğer kısmın da devam edip etmediğini

merak ettim. Hiç karavanımız olmamıştı.

Ya da hiç demeliyim.

Artık Kaos'tan "biz" diye bahsedebilecek biri değildim ve onlar da bu tür konularda titizdi, bu yüzden bu şekilde düşünmemem gerektiğini biliyordum.

Uzak durdum ve tanıdığım kardeşleri görerek izlemeye devam ettim. Yaşlanmış olsalar da onları hemen tanıdım. Boz, Hound, Big Petey. Arlo, Dog, Brick, Hop, Black, Chew, Crank ve en şaşırtıcı olanı, Kaos'un en yoğun üyelerinden biri olan Tack gibi eksik kardeşler vardı, ancak ortalama bir kardeşten daha fazla Kaos gibi görünüyordu ve hepsinin kan, cesaret ve şan içinde olduğu düşünüldüğünde, bu bir şey söylüyordu.

Logan, Tack'e karşı temkinli davranıyordu.

Dostum, iyi kardeşim. Ama Tack'in bazı fikirleri var ve bu durumda benim yapabileceğim en iyi şey dikkat çekmemek, bakalım onları oynamaya karar verecek mi, verirse nasıl oynayacak?"

Logan bu "fikirleri" benimle paylaşmamıştı. Bu kardeş işiydi ve kardeş işinin beni ilgilendirmediyini nazikçe ama kesinlikle kesin bir dille paylaşmıştı.

Benim için sorun yoktu. Adamım aptal olmaktan çok uzaktı ve o zamana kadar kardeşliği oluşturan kardeşleri tanıyordum, bu yüzden neden içinde olduğunu biliyordum.

Ben de ona güvendim.

Sonuncusu gerçekten de en önemli şeydi. Sonunda, çok fazla güvene ihtiyacım vardı. Ama bu hiç sarsılmadı.

Bir kere bile.

Gerçi o bunu bilmiyordu çünkü ben bunu paylaşmamıştım.

Tam tersini paylaşmıştım.

Bu düşünceleri bir kenara bıraktım ve Kaos ekibinin geri kalanını inceledim. Tanımadığım birkaç genç adamdan daha fazlası vardı, bazıları da (belli ki) tanımadığım kadınlarla birlikteydi.

Öyle olsa bile bu şaşırtıcı olmamalıydı. Kulüp düzenli olarak üye topluyor ve bunu yapıyordu. Ben Logan'la birlikteyken Fort Collins'te başka bir oto yedek parça dükkânı açmayı düşünüyorlardı ve bu işe (ya da Kaos'la ilgili herhangi bir şeye) sadece kardeşler dahil olmuştu.

Ancak, yeni ve genç erkeklerin çokluğu beni şok etti. Tanıdığım üyelerden sayıca fazlaydılar ve bu da çok tanıdık gelen, bir zamanlar ailelerinin bir parçası olmamla birlikte hayatımın bir parçası olan Kaos'u yabancı kıldı ve hissetmeye hakkım olmadığını bildiğim bir acıya neden oldu.

Gerçi şüphelendiğim kızlardan birini tanıyordum ama onu çok daha gençti.

Tabitha Allen. Tack'in kızı.

O zamanlar olduğu gibi, tıpkı babasına benziyordu, tek farkı kadın olmasıydı. Babası ne kadar yakışıklıysa o da o kadar güzeldi. Ve erkek kardeşlerden biriyle, uzun boylu, sırık gibi, yakışıklı biriyle *birlikte* olduğu belliydi.

Ama Tack yok.

Ve Logan yok.

Bu da onu aramam gerektiği anlamına geliyordu.

Bu ürkütücü bir beklentiydi. Ralli yıllar içinde büyümüştü. Eskiden olduğundan üç kat daha büyük görünüyordu. Ve karavanların yanlarında dalgalanan ya da iğnelenmiş bayraklardan anladığım kadarıyla oradaki kulüpler sadece Colorado'dan değil, diğer eyaletlerden de geliyordu.

Vahşi Bill büyük ihtimalle paraya para demiyordu.

Ama bütün hafta sonum vardı. Wild Bill Perşembe günü öğlen kurulum için açılış yaptı ve miting Cuma akşamı bir konserle resmen başladı.

Artık Cuma gecesi idi, saat neredeyse ondu, tüm kardeşlerin gelmesi ve gevşeyip rahatlamaya başlaması gerekiyordu.

Ancak, kamp ateşinin etrafında onları izlerken, bira şişeleri, iki çeşit sigara, viski elden ele dolaşılıyor olsa da, bu eskiden alışkın olduğum Kaos'un serbest bırakılması değildi.

En önemlisi, ot satın almak için onlara yaklaşan tek bir yabancı bile yoktu.

Bu düşünceyle, kamplarının ana yola çıkarak, ya Perşembe sabahı erken saatlerde yolda kamp kurmaları için bir acemi ve ardından yerlerini almak için harekete geçtiklerini ya da aceminin bunu yapmak için Çarşamba gecesi yolun kenarında gerçekten *kamp* kurduğunu bilerek uzaklaştım.

Ve onların yeri en iyisiydi. Müziği duyabilecekleri kadar uzaktaydılar ama konuşmaları bastırmıyordu ve yatabilirdiniz ve bu sizi çok rahatsız etmiyordu ya da belki de bu karavanlarda tamamen bastırılıyordu. Ayrıca, Wild Bill'in mutfak çadırının diğer tarafındaydılar (arabayla gelirken fark etmiştim, artık dört büyük çadır vardı), bu nedenle yemek kokuları - ne kadar iyi olurlarsa olsunlar, aynı zamanda sabitlerdi - havaya nüfuz etmedi.

Ancak Kaos kampı, Hendek olarak bilinen yere kadar dolaşamayacağınız kadar uzakta değildi.

Siper, etkinliğin ortasında, sahneye yakın bir yerde bulunan ve yalnızca daha iyisini bilmiyorsanız, umursamayacak kadar sarhoşsanız, size atılan her şeyin üstesinden gelebilecek kadar belalı biriyseniz ya da yanınızda bunu yapabilecek kadar belalı bir adamınız varsa gittiğiniz alandı.

sana ne atıldıysa onunla ilgilen.

Hendekte olmayı çok severdim. Çok ağırdı. Kontrolden çıkmıştı. Gürültülü ve çılgıncaydı. Ve içinde olmak için kendinizi bırakmanız, akışa teslim etmeniz gerekiyordu yoksa paniğe kapılır ve kaybolurdunuz çünkü Hendek'in dalgaları sizi doğal olarak dışarı atana kadar dışarı çıkamazdınız.

Bir bakışla anında dost ya da aynı bakışla anında düşman olabilirsiniz.

Ama genellikle arkadaşlardı. Kavgalar çıkabilse de (ve düzenli olarak çıksa da) hiçbir zaman kontrolden çıkmazdı.

Bunun nedeni herkesin Vahşi Bill'i sevmesiydi, bu yüzden polislerin ortaya çıkmasına neden olabilecek sorunlu bir şey yaparak ona saygısızlık etmeleri nadirdi.

Aslında, mitinge ev sahipliği yaptığından bu yana geçen onca yıl boyunca (ki bu süre şimdiye kadar en az otuz olmuştur) polisler sadece iki kez gelmişti (bildiğim kadarıyla ve artık gitmesem bile, Ekim ayının başlarında, her ihtimale karşı haberlere dikkat ediyordum).

Hendek sadece büyük, çılgın bir partiydi ve üç gece boyunca her gece Logan bana rehberlik eder ve dalgalanmalar bizi tükürene kadar hayatımızın zamanını geçirirken yanımdan ayrılmazdı. Sonra Chaos'a geri döner, ateşin etrafında oturur, esintiyi çeker, içer, boynumuzu uzatır ve sonunda çadırımıza gider, orada sevişirdik.

Müthişti.

Ve onca yıldan sonra tekrar orada olduğumda, hayatımın ne kadar daraldığını fark ettim.

Logan yanımdayken her şeye hazır olduğum bir gün vardı ve bunu yapmak için güvendeydim.

Ben de öyle

yaptım.

Şimdi

yapmadım.

Kaos kampından uzaklaştım ve Logan'ın onlarla birlikte olmadığına sevindiğimi düşünerek Hendek'e doğru ilerledim. Etrafta adamlar varken yaklaşmak istemedim.

Kaos'a bu şekilde yaklaşmak garip olmazdı. Tehlikeli olurdu. Bedenim için değil, akıl sağlığım için.

O zamanlar buralarda olan adamların Reb'in benim hakkımda hissettiklerini bildiklerini ve hissettiklerini biliyordum. Daha genç olanların geçmişi duyduklarını düşündüm, belki isimler olmadan, ama bir fısıltı

onlara kim olduğumu söyledim ve onlar da beni daha fazla hoş karşılamazlardı.

Yani onu başka bir yerde bulacaktı. Ki bu iyiydi.

Hareket ederken Logan'ı taradım, Hendek'in kenarlarından geçtim, içine çekilmemeye dikkat ettim. Orada ne kadar çok güzel anım olsa da içeri giremezdim. Üç çarşaf olmadan, arkamı kollayacak biri olmadan ve üzerimdeki kıyafetlerle olmazdı.

Artık motorcu piliç kıyafetlerim yoktu. Kot pantolonlar, cutofflar, tişörtler, atletler ve yularlarla yaşamıyordum. Gümüş damlıyordu. Boncuklu saç bantlarını alnıma sarmak ya da saçımı bir bandana ile örtmek ve bundan kurtulabilmek. Logan'ın bir tişörtünü giymek ve onu kemerleyerek kış yanağını göstermeye çok yakın bir elbise haline getirmek ve bunu umursamamak.

Her şeyi kabul etmiştim. Motorcu hayatını sanki bunun için doğmuşum gibi benimsemiştim. Bunu o kadar yapmıştım ki, ilk başta ailem ve Dottie dehşete düşmüşlerdi, tamamen, tamamen, o kadar çok ki sonunda yıkılmış ve bunu paylaşmışlardı.

Sonra haftalar aylara dönüştü ve Logan'ı tanımaya başladılar.

Dürüst olmak gerekirse, onları kazanması fazla almamıştı.

Beni seviyordu. Bana aşıkta. Bana porselen gibi davrandı.

Ve tüm bunları gösterdi.

Ama daha fazlası vardı.

Saygılıydı. Onların yanındayken küfür etmez, sigara ya da içki içmez (çok fazla) ya da beni hırpalamazdı. Babasına "efendim", annesine de "Bayan Cross" derdi, ta ki annesi onu oturtup bunu yapmaması için yalvarana kadar, çünkü "Artık ailemizin bir parçasısın Logan. Bana 'anne' demenin zamanı geldi."

Başlangıçta, Logan'la birlikte benden nefret ediyorlardı.

Sonunda, onu gönderdiğimde harap olmuşlardı.

Anlamamışlardı. O zaman ikisi de benimle bu konu hakkında konuşmuş, beni böylesine seven ve benim için istedikleri şeyleri, güvenli bir yuva, evlilik ve büyük bir aile isteyen bir adamı neden bıraktığımı sormuşlardı.

Bilmiyorlardı.

Sadece Dottie biliyordu.

Yine de bugüne kadar Dottie'den başka kimse bilmiyordu.

Ve eğer onu bulabilirsem, Logan artık biliyor olacaktı.

Umarım onu bulmak için Hendek'e cesaret etmem gerekmezdi.

Hendek'in etrafında dolaştım, eğlenenleri izledim, kıyafetlerini inceledim ve o zamanlar nasıl farklı kıyafetler giydiğimi düşündüm. Kot pantolon, bot, kazak ve deri ceket giymiştim ama tüm bu kıyafetler bana elli dolara mal olmamıştı çünkü bir vintage mağazasından harika kıyafetler almıştım ya da tişörtümü bir konserde veya bir mitingde gezici bir satıcıdan almıştım.

Takımım bin doların üzerindeydi (mücevherler hariç) ve arasında olabiliirdim ama bunu bilirdi.

Bu yüzden kendime saklandım, yüzleri taradım, Hendek'in dış mahallelerine baktım, cesetlerin, şenlik ateşlerinin, çadırların ve bisikletlerin etrafından dolaştım.

Gergindim, kesinlikle. Ama iki buçuk hafta boyunca söyleyeceklerim üzerinde çalışmıştım. Sadece bu da değil, Logan'ın beni dinlemesini nasıl sağlayacağımı da çalışmıştım.

Kelimeleri *ezberlemiştim*.

Yani o kısmı halletmiştim.

Kapsanmayan şey, onun tepkisinin ne olacağı hakkında hiçbir fikrim olmamasıydı (ya da benim onun ne tepki vereceğim, gerçi bunlardan birkaçını da kafamda dolaştırmıştım, yaklaşık yedi bin tanesini).

Tek umudum, her şey bittiğinde, her şeyi açıkladığımda yaralarımın bir kısmının iyileşmesiydi. En azından hayatıma devam edebilecek kadar. Anladığını bilmek ve sonunda -çok geç ama asla değil- hayatımın o bölümünü kapatmak, Logan'a bu kapanışı vermek ve ikimizin de bu yara ruhlarımıza zarar vermeden ilerlememize izin vermek.

Görevim gereği aramaya devam ettim ve bunu saatlerce yaptım. Bazen onu özlememin nedeni hareket halinde olmak olabilir diye durup izlemek için güvenli bir nokta buluyordum. Hatta Logan'ın bir sosis ya da gece geç saatlerde sarhoşken yediği soslu kızartmalardan (Wild Bill'in spesiyalitesi) bir sepet almak için gelebileceğini düşünerek Wild Bill'in mutfağına bile yakın durdum.

Vahşi Bill'i gördüm. Artık yaşlanmıştı ve öyle görünüyordu ama saat gece yarısını geçmiş olmasına rağmen motorculara patates kızartması servis ediyordu.

bebekleri, bunu gülümseyerek yapıyorlar.

Sonunda pes etme zamanının geldiğini fark ettim. En azından o gece için. Yoruluyordum, ortalık daha gürültülü (Hendek) ya da daha sessiz (dış mahalleler) oluyordu, bu yüzden insanlar bir şekilde geceyi geçirmek için yerleşiyorlardı ve Logan oradaysa o da aynısını yapıyor olacaktı.

Bu nedenle toparlanıp eve gitmem, biraz dinlenmem ve ertesi gece geri gelmem gerekiyordu.

Logan'ı bir kadınla bulmayı düşünmedim (ki bu mümkün olabilir).

Chipotle'da kulak misafiri olduğum konuşmaya göre boşanıyordu ya da boşanmak üzereydi ama yoluna devam etmiş olabilirdi (gerçi o ilişkiyi bitiren her neyse, bu onun yolundan sapması değildi - bunu asla yapmazdı, milyon yıl geçse de yapmazdı, bundan).

Ama eğer olursa bununla başa çıkabilirdim ve kendime başa çıkabileceğimi söylediğimde, bunun iyi bile olabileceğini de söyledim. Birine sahip olacaktı ve ben onun mutlu olmasını istiyordum.

Ve eğer biriyle birlikteyse, bu beni birini bulmam için özgür bırakabilirdi. Logan'ın biriyle birlikte olduğunu bilmek (ve umarım bu sefer mutludur, zira boşanma ihtimali son seferinde mutlu olmadığını gösteriyordu - ama bunu düşünmemeye çalışıyordum) beni onun tuzağından kurtarabilir ve nihayet hayatıma devam etmeme izin verebilirdi.

Onu başka bir kadınla görmenin sonuçları olacağını bile bile bunu düşündüm.

Ama ben de olsalar onlarla ilgilenirdim.

Önümüzdeki iki gün içinde onu gerçekten bulacağımı umuyordum.

Eğer yapmasaydım, Kaos'a gitmek zorunda kalacaktım. Ride'a, dükkana ya da garaja gidip aramam, sormam gerekirdi.

Ya da, Tanrım, umarım Bileşik olmaz.

Ama öyle bir şey olursa, olurdu.

Ve bu da olduğunda üstesinden .

İlk gece fiyaskoydu ama pes etmedim. İkinci gece için geri gelirdim.

Kamp alanlarının dışına park etmiş bisikletler, kamyonlar ve diğer araçlar arasında ilerlerken bu düşünce iç geçirmeme neden oldu. Görünüşe göre Wild Bill's'e gitmek bisiklete binmek gibiydi çünkü beni kamp alanına geri götürecek işaretleri not etmeyi unutmamıştım.

o araç denizinde benim SUV'um.

O zamanlar Logan bana bu özeni göstermeyi öğretmişti.

Bu nedenle, yirmi yıl sonra, o bakımı yaptırdım ve arabama yürüdüm.

"Beni mi arıyorsun?" diye duyduğumda kilidi açtım ve elimi kapı koluna attım.

O derin, kaba ses karanlığın içinden bana doğru geldiğinde, bedenim felç oldu, gözlerim elime yapıştı.

Sonra gelmeye devam etti.

"Sürtük, son kırk beş dakikadır seni takip ediyorum. Reb iletişime geçti. Scruff'a gittiğini söyledi." Bir sonrakinde ses daha yakındı. "Beni arıyorsun. O yüzden bana ne istediğini söyle ki sen bakmayı bırak, ben de sana bakmayı bırakayım."

Yavaşça döndüm, başım otomatik olarak geriye gitti çünkü onu yakınımda hissediyordum ve Logan'a yakın olmanın ne anlama geldiğini biliyordum.

Beş-yedi

yaşındaydım. O

altı-bir

yaşındaydı.

Üzerimde yükseliyordu, ya da en azından her zaman öyle hissettiriyordu çünkü sadece uzun boylu değildi, aynı zamanda büyük bir varlığı olan büyük bir adamdı.

Ve o anda öyle hissettirdi, özellikle de büyük varlığı öfkeli bir varlık olduğu için.

Yüzü gölgeler içindeydi, zar zor . Ama onu

hissedebiliyordum.

Ve onun kokusunu alabiliyordum.

Tanrım, kokusunu .

Kolonya ya da tıraş losyonu kullanmazdı. Kokusu tamamen ona aitti. Ve yatağımızda onun yastığını bana doğru tutarak yattığımı, yüzümü çarşaflara gömdüğümü, onun sağladıktan sonra onu içime aldığımı hatırladım.

Kokusu değişmemişti. Bir nüans bile.

Hiçbir uyarı olmaksızın kokusunu almak, hiç şüphelenmeden sokağa girip bir kamyonun size çarpmasına benziyordu. Ve bu his o kadar güçlüydü ki, vücudumun kamyonların ve bisikletlerin arasından geçip onlara çarparak her kemiğimi parçalamaması bir mucizeydi.

Benim alanıma girecek şekilde ilerledi, koku güçlendi ve vücudum ona karşı korunmak için sıkılaştı.

"Kadın, bunca zaman sonra, bana ne bok vereceksen ver," diye öfkeyle emretti. "Tükürmek için iki saniyen var. Tükürmezsen başka şansın olmaz ve bunu böyle yapacağımı biliyorsun. Yani bu senin tek şansın. Ya kabul edersin ya da lanet arabana binip dünyamdan defolup gidersin."

Yüzünün gölgelerine baktım, her şeyimle onu görebilmeyi diledim.

Görünüşe göre bunu iki saniyeliğine yapmışım çünkü Logan, "Doğru. Gördün mü hiçbir şey değişmemiş. Zayıfsın. Şimdi kaldır kıcını..." yüzünü bana doğru eğdi, "*gitti*."

Ve o öptüğünde, ayak parmaklarımın üzerine kalktım ve onu öptüm. Tamamen çılgıncaydı.

Ama değildi. Çok güzel kokuyordu.

Ve o Logan'dı.

Yaklaştın. Tam orada. Yüzü benimkinin içinde.

Sarsılarak uzaklaştı ve tiksintiyle "Ne oluyor lan?" diye mırıldandı. Ama kelimeler ya da ses tonu nüfuz etmedi.

Onu kokladım ve tadına baktım.

Ben gitmiştim.

İki elimi başının iki yanına kaldırdım, onu kendime doğru çektim ve tekrar içeri girdim, her şeyimi vererek devam ettim. Parmakları kalçalarımı acıyla sıkıp beni uzaklaştırmak için geri ittiğinde bile daha sıkı tutundum ve dilimi dudaklarının arasına soktum.

dokundu, sadece o kadar, sadece bir dokunuş ve sonra sırtımın SUV'uma çarptığını fark ettiğimde ağzına doğru haykırdım.

Ama bu onu bırakmamı sağlamanın bir yolu değildi. Hayır.

Başı eğildi ve dili ağzıma girdiğinde dilimi ağzından çıkarmaya zorladı.

Ve o zaman ben *gitmiştim*.

Çoktan gitmiştim ama o anda benim için hiçbir şey yoktu.

Hiçbir şey yoktu.

Ellerimin Logan'ın başının üzerinde olması, vücudunun benimkini arabama bastırması, kokusunun etrafımızı sarması, dilinin ağzımı yağmalaması, tüm bu patlayan ateşin *her yerde* olması dışında.

Bir elini saçlarıma sokup büktü, acı kafa derimi kabarttı ve ben daha derine eğilirken, daha yakına bastırırken, her zaman olduğu gibi her şeyi vermeye istekliyen bile ağzına doğru tekrar haykırdım çünkü o Logan'dı, her şeye sahipti.

Ama aynı zamanda bunu yüz katıyla geri alacağımı bildiğim için.

Bizi öne doğru salladı, böylece diğer kolu sırtımda kilitlenebildi ve ben ayak parmaklarımin üzerinde yuvarlanırken, derinlere doğru iterken, kollarımı boynuna sararken, öpücük tarafından tüketilirken ve o ilk sikişi vermediğimde ağzımı tuttu.

Bunu atlatmaya hazırdım.

Hayır, bunu *gerekiyordu*.

Nereye giderse gitsin.

Koptu ve o anda elim saçlarına gitti, protesto için sıkıca yumuldu.

"İstediğin bu mu?" diye homurdandı, sesi daha alaktı, aşındırma fizikseldi ve ben zevkle titredim.

Sorudan tam olarak emin değildim ama nefes nefese "Evet" diye cevap verdim.

"İstediğiniz bu," diye tekrarladı, bu kez bir açıklama yaparak teyit istedi.

"Evet, Logan."

Beni bıraktı ama elimi tuttu, teni parmaklarıma sertçe değiyordu. Bunca yıl sonra elini tekrar hissetmek ısıttı ve tanıştığımız ilk geceden, ayrılmadan önceki geceye kadar elimi tutup beni bir yere götürdüğü her anı hızlıca hatırladığımı hayal ettim.

zaman içinde kaybolduğum gibi içinde kayboldum, kr körüne takip ettim. Logan'a , her yere giderdim.

Ateşin içinden geçiyor olsak bile.

Araçların arasından hızla, uzun adımlarla ilerliyordu ve ben de ona ayak uydurmak için acele ediyordum, parmaklarım beni bırakma ihtimaline karşi onunkilere sıkıca dolanmıştı.

Sonunda beni Kaos bölgesinin bir parçası olduğunu bildiğim bir karavanın yanına çekti, yan kapıda durdu ve cebinden birkaç anahtar çıkarırken gitmeme izin vermedi.

Bir tane soktu, kapının kilidini açtı, çekerek açtı ve çekiştirdi.

Anahtarları cebine sokarken beni merdivenlerden yukarı çıkardı.

Bizi içerde durdurup kapıyı kilitletiğinde etrafa bakmak ve mekanın zenginliği karşısında hayrete düşmek için çok az zamanım vardı.

Tam bir mega-platin-rock , erkekçe bir dağınıklık da dahil olmak üzere, bu şeyin muhtemelen birçok insanın evinden daha pahalı olmasını ne kadar umursamadığı yüzünüzde olduğu noktaya kadar zenginlik hakkında bir bok vermemiş gibi.

Logan kapıyı açmayı bitirdiği ve beni boşluktan arkaya doğru çektiği için bunun üstesinden gelemiyordum.

Ve yatak.

Beni çekip çevirdi, böylece yatağa geri döndüm, ona bakıyordum.

Sonra ceketimi omuzlarımdan aşağı çekti.

"Logan-" diye başladım, sesim titriyordu, daha akli başında düşünceler içeri sızıyor ve kendilerini fark ettirmeye zorluyordu.

Elini kaldırıp saçlarıma götürdüğünde, kafatasımın tabanını kavradığında ve beni o kadar güçlü bir şekilde kendisine doğru çektiğinde bir kez daha çığlık atmaktan başka çarem yoktu, onunla çarpıştım, darbeyi hafifletmek için elimi bile kaldıramadım.

"Bunu yapacağız, 'beni daha sert becer' demek dışında konuşmayacaksın," diye kabaca emretti.

O hiç unutmadığım karıncalanmalar iç dışarı fırladı.

Ağzımı açtım, başını hafifçe eğdiğinde elim aramıza girmek için havaya kalktı, gözleri -o çok sevdiğim kahverengi gözleri- sıcak değildi ama sert ve deliciydi.

"Ve sakın bir daha adımı ağzına alma," diye fısıldadı uğursuzca.

Evet, daha akli başında düşünceler hüküm sürüyordu.

Bunlardan en büyüğü de bunun doğru olmadığıydı.

Ağzı benimkine çarptı ve kokusu bana saldırdı ve yine doğrudu.

Kesinlikle.

Kaos keşiğini yırttım, kollarından aşağıya doğru zorladım.

Termalini çıkarmak için ağzımdan kurtuldu, sonra bir elini karnıma soktu ve beni yatağa itti.

Göğsünün duvarını, göğüs kaslarının üzerinde ve karın kaslarının altında tozlanan koyu renkli tüylerini, üst bedenini geniş, karın kaslarını kesik, kollarını büyük ve belirgin, hepsini güçlü bir şekilde aldım ve kemerime doğru gittim.

Botlarımı çıkardı.

Kemerimi ve fermuarımı çözdüğüm için kotuma ve kotum da gitmişti. Ellerini etek ucuna koyduğunda kazağım havaya kalktı, aynı anda dizini yanımdaki yatağa koydu, bana katıldı ve kazak gitti.

Vücudunun ağırlığı benimkine değdiğinde bir anlık sevinç hissettim ve sonra ağzı benimkine değdiğinde yine sevinç ama çok daha fazlası olan başka bir şey hissettim.

Yıllar eriyip gitti ve her zaman yaptığımız gibi birbirimize girdik. Her gün, bazen birden fazla kez, bazen *tüm* gün vaktimiz varsa.

Ama bir fark vardı. Bu

çılgıncaydı.

Acıktım.

Hayır.

Açlıktan ölüyorum.

Ellerimle, ağzımla, dişlerimle ve dilimle alabildiğim her şeyi yaptım, bunun için kudurdum, daha iyi erişim için onu sırtına ittim ve tamamen içine girdim. Sonunda ondan sadece kemerini acilen çekecek kadar ayrıldım, kalçaları yatağı terk etti.

"Tanrım, lanet olsun," diye mırıldandı, ama bu sesi tanıyordum. Daha önce de duymuştum.

O da gitmişti.

Ve onu farklı bir şekilde yok edecektim.

Sert, kalın siki serbest kalana kadar kotunu aşağı çektim ve Tanrım, *Tanrım*.

Logan Judd hakkında pek çok güzel şey vardı ve bunlardan biri de aletinin mükemmelliği.

Logan Judd'la ilgili her şeyi özledim. Bu da dahil.

Ama oradaydı, birkaç santim ötedeydi, ben de daha fazla zaman kaybetmedim.

Eğildim ve dilimin ucunu alt tarafı boyunca kaydardım, iniltisini duydum, yukarı baktım ve alt taraftan başka bir şey görmedim

Çenesi kırıldı, başı yastığa gömüldü.

Bu hoşuna gitti.

Dalga geçmeyi bıraktım ve onu içeri aldım.

Hepsi içeride.

"*Tanrım... siktir,*" diye inledi.

Ona üfledim, tıpkı onun sevdiği gibi, *tam olarak* onun sevdiği gibi - kesinlikle bisiklete binmek gibi, *hepsini* hatırladım ve ona verdim.

Onu çok kısa bir sürede oraya götürdüm ve o da bunu bana uzaklaşarak ve kontrolü ele alarak ilettili. Dizlerinin çöktü, gözlerimi yakaladı, gözleri hala sert ve delici ama aynı zamanda ateşli ve görkemliydi, bir elini sırtıma soktu ve beni yüzüstü yastıklara doğru itti.

Hareket etti ve külotumun kadar çekildiğini hissettim. Karıncalanmalar gitmişti, tüm vücudum beklentiyle titriyordu, inlemelerim onun yumuşak çarşaflarında boğuklaşıyordu.

Bacaklarımı ayırdığında tekrar inledim ve külotumun sıkıca gerildiğini, etimi ısırdığını hissettim.

Sonra arabayı sürdürdü ve yine benim oldu.

Benimkini.

"Evet bebeğim," diye inledim, bunalmıştım, çözülmüştüm, aynı anda hem sevinç duyuyor hem de arzuyla yanıyordum, parmaklarım yastığa kenetlendi ve hoşnutluk ve taleple geri çekildim.

Parmakları kalçalarımı kavradı ve o içeri girerken beni sabit tuttu.

"Tanrım, evet. Sik beni. Daha sert sik beni," diye yalvardım, kalçalarımı tutmasına karşı mücadele ettim, böylece sert, hızlı, Tanrım... *Tanrım...*

Derin.

Göğsüm aşağıda kaldı ama başım geriye doğru sarsıldı ve kıcımlı olabildiğince yukarı kaldırdım, aldım ve parçalanana kadar almaya devam ettim, nefes nefese inlemelere yol açan keskin çığlıklarla patladığımda parçalarım uçtu.

Ve bana bakmaya devam etti.

Parçalar geri çekildi ve çarşafların üzerinde kokladım, içime girdiğini hissettim, ona tekrar sahip olduğum için yüceldim ve onu oraya götürmeye yardım etmek için ellerimi yukarı çalıştım.

"Aşağı," diye hırladı.

"Ama-" Ben

başladım.

Ellerinden biri kalçamı bırakıp sırtıma gitti ve beni olduğum yerde tutmak için itti.

" kal," diye .

Yere çöktüm ve hareketsiz kaldım, sürüklenen parçalarım onun itişlerini aldıkça ve sonunda onun itişlerini *hissettikçe* bir araya gelmeye başladı.

Sesleri ve yakın olduğunu anladıkça farklı bir yanma beni ele geçirdi.

Sonra boşaldı, kendini içime boşalttı, beni hareketsiz tuttu ve onu almaktan başka bir şey yapamayacak pozisyona getirdi.

Orgazmı onu ele geçirirken içime doğru sarsıldı, sonra kendini köküne kadar gömdü ve orada kaldı.

Kıpırdamadan durdum.

Ben korkmaya başlamışken, o hiç vakit kaybetmeden .

Ama en çılgın hayallerimde, en kötü kâbuslarımda bile, daha sonra yaptığı şey hiç beklemediğim bir şeydi.

Logan'dan değil.

Kalbimin sahibi olan adamdan değil.

İlk tanıştığımızda bana onun yanında asla güvende olmayacağıma dair söz veren adamdan değil.

Yaptıklarımın sonra bile.

Yatağı terk ettiğini hissettim ve yanıma düştüm, körlemesine yorgana uzandım, tokasının takılma sesini dinledim.

Yorganı alt tarafımın üzerine tam çekmiştim ki, gövdem dirseğimin üzerinde, başım ona dönük, kot pantolonumun ağırlığının vücuduma çarptığını hissettim.

Gözlerim ona dikildi.

"İstediyini aldın, sürtük. Şimdi siktir git."

Korku ve ıstırap içime işlerken tamamen hareketsiz kaldım.

Logan hareketsiz kalmadı.

almak için eğildi, döndü ve sinsice koridora çıktı.

Az önce ne olduğunu geç de olsa anladığımda işgal ettiği boşluğa baktım.

Mevcut amcığı sikmişti. Ona fırlattım.

O aldı.

Artık işi bitmişti.

Bu bir motorcu için olağan bir durumdu. Hayranlar sadece bu amaç için etrafta dolanı. Kim, nerede, nasıl umurlarında değildi. Bundan zevk alıyorlardı.

Onlardan birkaçını tanıyordum, onlarla takılıyordum, onlarla atışıyordum ve benim dūřünceme göre onlar erkeklerden daha çok zevk alıyorlardı, meşhur kemerlerine çentik atıyorlardı. Bağlılık istemiyorlardı. Eđlence, kendilerini bırakacakları biri ve (eđer başarabilirlerse) muhteşem bir orgazm istiyorlardı.

Motorcu hayranı değildim. Ben yaşlı bir kadındım. Hayranların sahip olduklarını istiyordum ama aynı zamanda bütün paketi de istiyordum.

Yine de itiraf ki onlara hayranlık duyuyordum. Kimsenin ne dūřündüğü umurlarında değildi. Hayatlarını istediklerinin peşinde koşarak yaşıyorlardı ve bunu küçümseyenler siktirip gidebilirdi.

Ama tekrar söylüyorum, ben bir motorcu hayranı değildim. Yine de Logan beni bir motorcu gibi sikmişti. Hayır.

Daha da kötüşü.

Ve daha da kötüşü, bunu yaptıktan sonra bana sarılma, öpme ya da bir iğne ikram etme saygısını bile göstermedi.

Az önce olan şey bir intikam sikişiydi. Ve ben de tam içine girmiştim.

Utandım, şok oldum, yaralandım, külotumu yukarı çektim ve yavaşça yatağından kayarak çıktım ama giyinmekte acele etmedim.

Acele ettim.

Bunu, tanıdığım Logan Juddın içinde böyle bir řey olmadığını dūřünerek yaptım. Erkeklerin onun saygısını kazanması gerekiyordu.

Kadınlar, bu başka bir konuydu.

Annem, kız kardeşim, yaşlı kadınlar, motorcu hayranları, kim olursa olsun, onlara saygı gösterirdi. Hak edilmemişti. Verilirdi. Yargılamazdı. Asla bir pislik değildi, tam bir pislik bile değildi.

Reb'in dediği gibi, onu yok etmiştim.

da.

Ama ben *bunu* hak
etmedim. Hiçbir kadın *bunu*
hak etmedi.

Ama o bana davranmıştı.

Ceketimi giydim ve koridorda hızlı adımlarla ilerledim, mitinge neden geldiğimi tamamen unutmuştum, yaram daha fazla açılmadan ve Logan'ın karavanının zemininde kan kaybından ölmenden önce oradan çıkmam gerekiyordu.

Ön tarafa geldiğimde hâlâ orada olduğunu biliyordum. Onu hissettim ama göz ucuyla da gördüm.

Ama ben doğruca kapıya gittim.

Kapıyı açmak için elimi kaldırdığımda, "Seni bir daha görmeyeceğim," dedi. "Bir daha asla. Duydun mu?"

Duydun mu?

Acı.

Ona döndüm ve sanki ağır çekimde hareket ediyormuşum gibi hissettim, bu basit hareket *yıllarımı* aldı.

Ve sonra onu
gördüm. Evet, sarp.

Yara izi yok.

Bira göbeği
yok.

Sadece
güzellik.

Logan'ımın daha yaşlı bir versiyonu ama soğuk gözleri ve dolgun dudaklarında bir tiksinti kıvrımı var.

"Beni bir daha asla göremeyeceksin," diye fısıldadım.

"Güzel" diye kestirip atarken gözleri benimkilere kilitlenmişti.

Gözlerimin yaşlarla dolduğunu hissettim ama kıpırdamadım. Orada durup yirmi yıldır sevdiğim, kaybettiğim ve yasını tuttuğum adama baktım ama bunu onun yasını tutmaya başlamadığımı bilerek yaptım.

Çünkü ona olan aşkım hiç ölmemişti.

Şimdi yas başlayacaktı. Çünkü az
önce onu öldürmüştü.

"Teşekkür ederim," dedim.

"Ne için?" diye sordu. "Onu
öldürdüğüm için," diye cevap
verdim.

Ağır, kara kaşlarının birbirine vurduğunu gördüm ama tek gördüğüm buydu.

Kapıya dönmeden önce kilidini açtım, çekerek açtım ve merdivenlerden aşağı koştum, gözyaşlarım akıyor, acım büyüyor ve yayılıyordu.

Körü körüne Hendek yönünde koştum, beni Kaos bölgesinden çıkaracak köşeyi döndüm ve doğrudan sert bir şeye çarptım.

Geri çekildim, başımı kaldırdım ve dehşet içinde Tack Allen'a .

Yüzü sertleşmeden önce bana da baktı ve "Becer beni" diye hırladı.

Benden nefret ediyordu ve iki saniye içinde bile bunu biliyordum çünkü bunu saklamıyordu.

Yine mi?

Bunu bir daha kaldıramazdım.

Döndüm, neredeyse Naomi olmadığını gördüğüm ama merakla bana bakan kızıl saçlıya çarpıyordum ki başı gözle görülür bir şekilde sarsıldı, gözleri büyüdü ve ağzı açıldı.

Yanından hızla geçip geceye doğru koştum.

Tyra.

"Onu tanıyor musun?" diye sordum. Kocam cevap vermedi.

High'ın karavanına doğru hızla ilerlemeye (yürümeye değil, *takip* etmeye) başladı.

"Tack!" Arkasından hızla koşarak tersledim. "O kadını tanıyor musun?"

Tack karavana ulaşamadan kapı açıldı ve High sinsice dışarı fırladı.

"Kardeşim," diye Tack.

High, Tack'e bakmadı bile. Karavanının yanına park ettiği bisikletine doğru yürüdü ve bacağını üzerinden attı.

"Kardeşim!" Tack, High'ın Harley'inin gürültüsü arasında bağırdı, adamım adımlarını hızlandırdı, bu da benim adımlarımı hızlandırdığım anlamına geliyordu, şimdi kocamın arkasında koşuyorum.

Motosikletini yüksek devirde sürerken başını çevirip arkasına baktı.

geri başladı.

"*Kardeşim!*" Tack, High'ın motoruna yakın bir yerde durduğunda böğürdü ve ben de kayarak onun yanında durdum.

Sonra High başını çevirip adamıma bakarken kılımı bile kıpırdatmadım.

Ben de nefes almadım.

Tüm kardeşlerle yakındım. Yıllar geçtikçe, ki artık çok zaman geçmişti, inişler ve çıkışlar, doğumlar ve ölümler, ayrılıklar, barışmalar, sevişmeler, aramızdaki kopmamıştı.

Ama en az yakın olduğum kardeşimi sıralamaya zorlansaydım, bu High olurdu.

O iyi bir adamdı. İyi bir kardeşti. Bana karşı iyiydi. Bana gerçekten saygı duyuyordu ve bunu Kaos MC'nin yaşlı kadın başkanı olduğum için değil, bana karşı böyle hissettiği için sözle ve eylemle yapıyordu.

Ama o kadar da sıkı değildik.

Kulübe bağlı hiçbir kadınla yakın olmadığını fark etmiştim, hatta karısı varken bile (ki şimdi yok).

Kardeşleri için kanını akıtacağını ve öleceğini biliyordum. İş o raddeye gelirse, bunu yaşlı kadınlar için bile yapardı.

Bu, bir Kaos domuz kızartmasında bizimle atışacağı anlamına gelmiyordu.

Bu yüzden yapmadı.

Ve nedenini bulduğuma dair bir fikrim vardı.

Çünkü her zerresiyle sevdiği adamın sokak ortasında vurularak öldürüldüğünü yeni öğrenmiş gibi görünen, gözyaşları yüzünden akan o güzel kadın High's RV'den yeni gelmişti.

Cehennemi ele geçirmek için şeytanın kendisiyle güreşecekmiş gibi görünen ve karnında kazanmak için yeterince öfke taşıyan bir High.

Tack'e hitap etmedi. Geri çekildi ve kükreyerek uzaklaştı.

Kocamın yanında durdum ve High'ın en son bulunduğu karanlığa baktım.

Tack kıpırdayınca hızla yer değiştirdim ve yüzümü ona döndüm. "Kimdi o kadın?" diye sordum.

Bana baktı ve yanlış bir şey söyledi. "Bu işe bulaşma, Red."

İşte .

Bu büyük bir

şeydi.

High'ın High olmasının nedeni buydu.

Yani bu bilmem gereken bir şeydi. "Kimdi o kadın?"

Tekrar ettim.

Tack tamamen bana döndü, yaklaştı ve karanlıkta bakışlarımı yakalamak için boynunu eğdi.

"Bu işe bulaşma Tyra," diye de tekrarladı. "Kimdi... o *kadın*?" diye sordum.

Beni incelerken kocamın çenesinin gerginleşmesini izledim.

Birlikte on yıl geçirmiştik.

Beni tanıyordu.

Bu yüzden "Erkeklerin hayalindeki kadınlar vardır, tıpkı kadınların hayalindeki erkekler gibi, sen de benimsin" demesi sürpriz olmadı.

Bana yağ çekerek başlamak için iyi bir yoldu, çünkü bunu biliyordum.

O benim hayalimdeki

adamdı. Ben de onun

hayalindeki kadındım.

Biz sadece birbirimizin yüzüklerini takmadık.

İşin gerçeği buydu.

Ve bunu yıllar boyunca sayısız şekilde birbirimizle paylaştık.

"Evet," diye cevap verdim.

"Adı Millie Cross," diye devam etti. "Ve yaklaşık yirmi yıl önce High'ın kadınıydı."

"Sanırım o kısmı anladım," diye bilgilendirdim onu.

"Hayır, Red," dedi, yaklaştı ve bir elini kaldırarak boynumun kenarına doladı. "Kız onun kızıydı ve *onun kızıydı*. Yani, onun hayalindeki kadın."

Uh-oh.

"Kahretsin," diye mırıldandım.

"Evet," diye kabul etti. "Ve High'ın Kulüp'e bir sürü para kazandırmak için suç teşkil eden aptalca şeyler yapmanın heyecanına nasıl bağımlı hale geldiğini biliyor musun?"

Uh-oh!

Artık tarih , Kulüp ağır işliyordu, adamım bunu görmüştü ve kardeşlerini de peşinden sürüklemişti.

Gerçeği söylemek gerekirse, çoğu istekliydi ve Kulübün temiz olması için kanlarını akıtacak kadar her adıma yatırım yaptılar.

Ve biri bunun için öldü.

High'ı Kulübün yeni bir yöne ihtiyacı olduğuna ikna etmek daha zor olmuştu.

"Evet," diye yavaşça cevap verdim.

"Onun içini boşalttığında, kışına tekme bastığında, ona hiçbir hırsı olmadığını, üniversiteden mezun olduğunu ve önünde altın bir hayat olduğunu söylediğinde, Kaos'la çok derin bir şekilde lekelendiği için asla gerçek bir hayatı olamayacağını biliyordu. Bu da onun siktirip gitmesi gerektiği anlamına geliyordu. O da öyle yaptı. İşte o zaman o pisliğin içine öyle bir daldı ki, yıllar sonra senin başına gelenler onu çekip çıkardı."

Bana olan şey, eskiden Kaos'un müttefiki olan bir düşman tarafından kaçırılmış ve defalarca bıçaklanmış olmamdı. High'ın yeniden bağlanmak istediği bir düşman.

Ta ki o düşman beni neredeyse öldürene kadar. "Kahretsin," diye fısıldadım.

"Evet," diye onayladı Tack. "O kaltak bir kaltak değil. O kaltak motorcu düşmanı bir amcık ve High'ın kafasını karıştırmak dışında neden burada olduğuna dair hiçbir fikrim yok çünkü bunu yapmak için üç yılını harcadı ve bundan çok zevk aldı." Benden öteye baktı ve mırıldandı, "Muhtemelen kendini terk ettirmiştir. Belki de bakması gereken çocukları vardır. Onun üstlenecek kadar aptal ve ona aşık olma şekliyle yanlış düşünen birini arıyor, bu da High olabilir."

Tanıdığım en zeki adam olan kocama baktım ve en azından bir konuda nasıl bu kadar aptal olabildiğini merak ettim.

"Sanmıyorum."

Bakışları tekrar bana döndü. "Yine mi geldin?"

"Az önce gördüğümüz kadın, Noel Baba'nın, Paskalya Tavşanı'nın olmadığını ve evlat edinildiğini yeni öğrenen altı yaşındaki bir çocuğun yetişkin eşdeğeriymi."

Gökyüzüne baktı ve "Siktir" diye mırıldandı.

"Ciddiyim," diye tersledim.

Tekrar bana baktı. "Red, sana söylüyorum," dedi boynumdaki parmaklarını sıkarak, "*sakın* bu işe bulaşma."

İnançsızlıkla başımı salladım. "Kardeşi olarak, onu görerek, onu görerek, nasıl bu işe karışmazsın?"

Yüzünü benimkine yaklaştırdı. "Çünkü , bu da demek oluyor ki umarım uzak *durur*. Ve eğer , lanet olası mesajımı alıp uzak durması için *elimden* gelen her şeyi yapacağım... *lanet olsun*... uzak dursun."

"Tack-"

"Tyra, sakın bu işe karışma," diye bağırdı.

"Ne olursa olsun oldu arasında Onlar,
o oldu harap oldu." Tısladım.

"Güzel," diye kestirip attı. "Bu boku High'ın üzerine yağdırdı, bunu ve çok daha fazlasını hak ediyor."

Adamımı

sevdim.

Ama haklıydım.

Bir kardeşe sadakatten gözü dönmüş her adam gibi, bu konuda çok *aptaldı*.

"Motorcu düşmanı bir kadının neye ihtiyacı olursa olsun, *ihtiyacı* olan şey olmadığı sürece Wild Bill'in sahasına yaklaşamayacağı hiç aklınıza geldi mi?" diye sordum.

"Kardeşimin arkasını kollamaktan başka bir şey gelmiyor aklıma Tyra," diye karşılık verdi. "Ve bunu dinlemelisin bebeğim ve iyice içine sindirmelisin. Her kardeş aynı şeyi yapacaktır ve böyle bir konuda Kaos'a karşı gelmek istemezsin. Bunu onunla yaşamayanlar bunu duyacak ve hepimiz senin *bir kez* deneyimlediğin şekilde içeride olacağız. Senin hayatını kurtarmak için hepimiz kışımızı tehlikeye attığımızda."

Keskin bir nefes aldım.

Bunu yaptığımı duydu ve "Beni yakaladın" diye mırıldandı.

"Tack-"

"Bırak ."

"Tack!"

"Kırmızı." Çok yaklaştı. "Bırak... *gitsin*..."

Gözlerimin içine baktı.

Gözlerimi onunkilere diktim.

İkimiz de tek kelime etmedik.

Sessizliğı Tack bozdu.

"mısın?"

"Henüz karar vermedim," diye . Biraz

geri çekildi ve sırttı.

"çıkır." Gözlerimi

devirdim.

Geri geldi ve ağzımı kendi ağzıyla okşadı. "Hâlâ Hendek'in tadını çıkarıyorsun, bebeğim. Şimdi başka bir şeye binmek istiyorum."

Berbattı ama bu adamla geçirdiğim on yıldan sonra bile onun çok iyi bir binici olduğunu biliyordum, bu yüzden ona kızsam bile bu benim için yeterliydi.

Uzanıp elini tuttum ve "Bu konuyu daha sonra konuşuruz" dedim.

"Hayır,

yapmayacağız."

"Öyle

yapacağız."

Başını salladı, döndü ve elimi tutup yine sırtarak beni çadırımıza götürdü.

Arabaya bindik ve kocam aklımı High'dan ve Millie Cross adında bir kadından uzaklaştırdı.

Her şeyi eksiksiz yaptı.

Ama yine de, ben

bendim.

Yani sadece geçici bir süre içindi.

Millie

Yirmi üç yıl önce.

"Beş mi?" İnanamayarak sordum.

"Beş," diye cevap verdi bana sırtarak.

Chaos olmayan bir adamla paylaştığı iki yatak odalı dairedeki yatağında Logan'ın üstünde çırılçıplaktım.

Ancak Logan acemi er olarak geçirdiği zamanın sonuna geldiğini ve işteki maaşının artacağını düşündüğünden, bu sadece kendisine ait olan farklı bir yere taşınmayı planladığı anlamına geliyordu.

Beni şık bir biftek yemeğine götürdükten sonra benimle sevişmişti.

Buckhorn Exchange'de.

Harikaydı. gerekiyordu. Logan'ın giyinme versiyonunu gördüm (güzel bir gömlek, çok solmamış kot pantolon, motosiklet kulübü üyesi olduğunu ilan eden her zaman mevcut deri kesimi).

Bira sipariş edip sahte kimliğimi gösterdikten sonra kart basıldığında gözünü bile kırpmamıştı (gerçi garson gittiğinde bu işten sıyrıldığım için benimle dalga geçmişti).

Beni Rocky Mountain istiridyelerini (en sevdiğim değil) ve geyiği (lezzetli) denemeye ikna etti.

Güldük, konuştuk, masanın üzerinde el ele tutuştuk ve altında ayak oyunu oynadık.

Başka deyişle, bu dördüncü randevumuz, ondan önceki üç randevumuz kadar güzeldi.

Şimdi onun yatağındaydık ve Logan bana beş çocuk istediğini söylemişti.

Beş.

"Ciddi misin?" dediğimde yine inanamadım.

Omuz silkerek yatağa yaslandı, hala bana sırtıyordu ve açıkladı, "Sadece bir kız kardeşim var ve biz yakınız. . Annemle babamın neden daha fazla çocuğu olmadığını bilmiyorum. Paylaşmadılar. Belki de kendilerininkini yaptıklarında, ailelerinin yaptıklarından yıpranmışlardı. Yine de başlangıçta bunun parayla ve daha fazlasına sahip olamamakla ilgili olduğunu düşünüyorum. Ama ailemin ikisi de büyük ailelerden geliyordu. Babamın iki erkek ve bir kız kardeşi var. Annemin de iki erkek ve iki kız kardeşi var."

Kolları daha sıkı sarıldı ve konuşmaya devam etti.

"Ailemi seviyorum, Millie. Onlarla vakit geçirmeyi seviyorum. Ve ben bunu çok yaşadım. En güzel zamanlar tatillerdi. Babam ve annemin neredeyse tüm akrabaları hala Durango civarında yaşıyordu ve her zaman bir araya gelirdik. Paskalya, Şükran Günü, Noel. Bol bol yemek. Gürültülü. Çılgınca. Bütün çocuklar birlikte şeker mi şaka mı oynamaya giderdi, büyük bir sürü, mahallelerde terör estirirlerdi. Büyük mezuniyet partileri. Büyük on altı yaş partileri. Sıkı fıkıydık ve çok ."

Artık şüpheli değildim. Aşkın derinliklerindeydim.

," dedim usulca.

"Evet," diye cevap verdi. "Sanırım daha sonra bizimkiler keşke durmasaydık dediler. İki erkek kardeşleri hariç diğerleri çocuk yapmaya devam etti ve pek çoğu taşınmadı, bu yüzden Durango'da hala varlar. Aynı iyilik, her zaman daha da büyüyor. Amcam geçen Şükran Günü'nde çadır kurup ısıtmak zorunda kaldı, çünkü evde yer yoktu. Bu da hepimizin dışarıda daha da gürültülü ve kavgacı olması anlamına geliyordu ve bu onun umurunda bile değildi. Bayılırdı. Hepimiz sevdik."

Ona gülümsedim. "Kulağa eğlenceli geliyor."

Kollarını bana dolayarak beni sıktı. "Gelecek Şükran Günü'nde seni oraya götürürüm."

Bu, gözle beklediğim gelecekteki bir randevuydu.

Sonra tekrar, dört gün, dört randevu ve her birini daha da sabırsızlıkla bekliyordum.

"Sadece bir kız kardeşim var," dedim ve konuyu değiştirdim çünkü bunun ne kadar doğru olduğunu göstererek onu korkutmak istemiyordum. "Hep bir erkek kardeşim olsun istemişimdir."

Bir elini kaldırdı ve parmağını şakağıma dokundurdu, elini enseme kavrayana kadar kulağımın üzerinden aşağıya ve geriye doğru takip etti.

"Gençsin bebeğim, ama çocukları düşünüyor musun?" diye sordu.

"Kız kardeşim kesinlikle en iyisidir ve bir odayı paylaşabilen, ranzaları olan ve her gece ben ve erkeğimin susmaları için onlara tehditler savurmak zorunda kadar çok kıkırdayan iki kızımın olmadığı bir hayat yaşamamın imkanı yok," dedim ve yüzünün yumuşamasını şaşkınlıkla izledim.

Bunu görünce işimin bitmediğine karar verdim.

"Bu, iki kızımı önce üç erkek çocuk doğurmam gerektiği anlamına geliyorsa ya da beş erkek çocuk, umurumda değil. İki kızım olana kadar devam edeceğim."

Kıkırdamaya başladı, kahverengi gözleri mizah ve sıcaklıkla parlıyordu ama o yumuşak bakış yüzünü hiç terk etmedi.

"Demek yedi çocuk doğurmaya hazırsınız," dedi.

"Bu en uygun senaryo olmaz," diye cevap verdim. "Ama evet. İstediğimi elde etmek için hazırlıklıyım."

"Ben erkek istiyorum. Durango'da bir kız kardeşim ve iyi arkadaşlarım var. Bunlara sahip olmak, kasabadan ayrılıp onları terk etsem bile kaybetmemek

Hayatımda bir sonraki adımın ne olduğunu görmek için yola çıktığımda, onu burada, Denver'da aradım. Bu da beni Kaos'a götürdü. Yani bir kardeşe sahip olmanın ne demek olduğunu biliyorum ama keşke hayatım boyunca sahip olsaydım. Oğullarımın da buna sahip olmasını istiyorum."

"Yani en iyi ihtimalle iki erkek, iki kız. En kötü ihtimalle iki erkek, iki kız ve çeşitli jokerler," diye cevap verdim ve Logan yine kıkırdadı.

"Evet, yine de en kötü durum da kulağa çok kötü gelmiyor."

Haklıydı ve sadece dört randevumuz olması ve erken olması değildi.

Dört randevu benim için yeterli olmuştu. Bu benim adamımdı.

Bu yüzden ona istediği kadar bebek verme düşüncesi beni çok heyecanlandırdı.

Ertesi gün, hafta ya da ay istemedim.

Ancak üniversiteden mezun olmaya yaklaştığımda, bunu düşünmeye başlamak istedim çünkü genç olup çocuklarımın tadını çıkarabilmek ve sonra da genç olup torunlarımın tadını çıkarabilmek için erken olmasını istiyordum.

"Erken başla," diye fısıldadım tereddütle. "Evet," diye hemen kabul etti.

Gördün mü?

Bu benim adamımdı.

Biz kabul etti üzerinde Her şeyi. Değil sadece her şey o bir şey demekti, her şey demekti.

Bizi üstte olacak şekilde yuvarlamadan hemen önce bakışları üzerimde yoğunlaştı.

"Seni yakında eve ama gitmene izin vermeden önce biraz daha seni görmek istiyorum," dedi bana.

Oh, evet.

Her konuda anlaşmıştık.

Onun altında eridim.

"Tamam," diye kabul ettim.

Başını eğip beni öpmeden önce gözleri farklı bir şekilde ısındı.

Logan benden biraz daha fazla aldı ve ben de ondan çok daha fazla aldım. Sonra beni eve götürdü.

Aileme kapının önünde veda etmekten nefret ederdim.

Ama o kadar da kötü değildi.
Çünkü ertesi gece için planlarımız vardı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Bir Trajedi

Tyra.

Arabamda yanımda oturan ELVIRA, "DOĞRU," dedi. "Ben ses için yaratılmışım. Ben giriyorum, sen dinliyorsun. Bunu seviyorum çünkü benim için bir taşla üç kuş vuruyor. Bütün gün komandoları gütmenin sıkıcılığını kırıyor. Kızın hakkında bilgi edinmeni sağlıyor. Ayrıca bir parti planlayıcısı olduğu ve bu işi ayarlamadan önce tüm referanslarını aradığım için, o ve ben bu oturumu yapıyoruz, düğünüm için ön hazırlıkları yapıyorum."

Daha sonra ellerini birbirine vurdu ve avuçlarını önünde birleştirerek *bittiğini* gösterdi.

"Uh... Malik gerçekten soruyu sormadan önce düğününü planlamaya başlamanın kötü şans getireceğini düşünmüyor musun?" Arka koltuğuma sıkışmış olan Lanie, Elvira'ya sordu.

Elvira dönüp ona baktı. "Uh... *hayır*, eğer o adam *yakında* bir yüzük takmazsa Malik'in kötü şansa sahip olacağını görüyorum. Yapmazsa, iki seçeneğim var. Kara kışına tekme basmak ya da onu öldürmek. Ve, sadece söylüyorum, ben iki numaralı kapıya doğru eğiliyorum."

"Sadece söylemesine" gerek yoktu. Aylardır bu konuda atıp tutuyordu, yani zaten biliyorduk.

Onu suçlamadım. Elvira benim kızımdı ve Malik de onun erkeğiydi ve uzun zamandır öyleydi. Bir hamle yapması gerekiyordu.

Onun için üzüldüm çünkü onu seviyordum. Ama şimdi bunun zamanı değildi.

"Konuyu bu kadar önemli bir konudan saptırmak istemem," diye araya girdim.

"Ama şu anki görevimiz hakkında içimde iyi bir his yok." Vahşi

Bill'in mitinginden sadece üç gün sonraydı.

O dönemde eşimin bu işten uzak durmam yönündeki uyarılarını dikkate almıştım.

Sonra ben (ve tüm çocuklar) High'ın kötü ruh haline maruz kaldık.

Ben de devam etmeye karar verdim.

Bu amaçla Hawk Delgado için çalışan, bir tür özel dedektif, bir tür komando ama çoğunlukla adı duyulmamış bir süper kahraman olan arkadaşım Elvira'yı devreye soktum (benim gözümde). Ayrıca benim yolumdan geçmiş olan en iyi arkadaşım Lanie'yi de yanıma almıştım. Yıllar sonra o da bir Kaos kardeşiyle, Hopper "Hop" Kincaid ile evlendiğinde bunu yapmıştı.

Duyduktan sonra, böyle bir şeye iki ayağıyla birden dalan biri olarak Elvira, Hawk'ın komuta merkezindeki süper kahraman kaynaklarını kullanarak ayak işlerini kısa sürede halletti.

Bu nedenle Millicent Cross hakkında oldukça fazla şey biliyorduk.

Kırk bir yaşında olduğunu biliyorduk. Hiç evlenmediğini biliyorduk (bu bana çok anlamlı gelmişti, Lanie ve Elvira da aynı fikirdeydi). Ayrıca hiç çocuk sahibi olmadığını da biliyorduk (yine anlatılanlar). Evinde on bir yıldır yaşadığını biliyorduk.

Ama yıllar önce High ile aynı evi paylaştığını ve üç yıl boyunca bu işi yaptıklarını da biliyorduk.

Ayrıca, evli ve iki çocuklu bir kız kardeşi olduğunu ve üç yıl önce Arizona'ya taşınmış, yaşayan iki ebeveyni olduğunu biliyorduk.

Ve son olarak, kendi işinin sahibi olduğunu biliyorduk. Partiler planlıyordu.

Tüm taraflar.

Düğünler. Yıldönümleri. Bar mitzvahlar. Bat mitzvahlar. *Quinceañeras*. Kurumsal toplantılar. Adını siz koyun, o planlasın ve Elvira web sitesinde listelenen referansları aradıktan sonra, bu işi çok iyi yaptığını gördük.

Ayrıca bu işe ek olarak şemalar tasarlıyor, ardından tatillerde evlerin veya ofislerin içini ve dışını dekore ediyordu. Herhangi bir tatil (ama çoğunlukla Noel). Ve web sitesindeki galeride yer alan resimlere bakılırsa bu işte *gerçekten* iyiydi.

Tüm bunları öğrendikten sonra Elvira, görünüşte yaklaşan düğününü planlamak için bir randevu ayarladığı bir plan yaptı; bu, Millie hakkında bir "fikir" edinebilmemiz ve bu fikirden yola çıkarak resmen işin içine girip girmememiz gerektiğine kendimiz karar verebilmemiz için gerçekleşiyordu.

Ve Elvira, kızların fikir birliği olmadan bu planı uygulamaya koymuştu.

Böylece orada, Millie Cross'un Cheesman Park'taki (çok şirin ve inanılmaz derecede güzel) küçük eski evinin sokakta Mustang'imle oturuyorduk.

Oradaydık çünkü ana evin arka tarafında, Millie'nin işini yürüttüğü bir stüdyosu olan küçük bir kayınvalide kulübesi vardı. Buraya, daha geniş püsküllü çim şeritleri arasında iki dar beton şeritten oluşan bir yoldan çıkılarak ulaşılabiliyordu. Bunlar, o zamanlar muhtemelen arabaları ve hatta at arabalarını korumak için yapılmış bir çıkıntının altındaydı ve salkımlarla kaplı bir kafes duvarı vardı.

Ve Elvira'nın randevusuna iki dakika .

Elvira dikkatini bana çevirdi. "Nasıl olur da bu konuda iyi bir fikre sahip olmazsın? Bu mükemmel bir plan."

Bunu düşünecekti, bu onun planıydı.

"Kabul töreninden geçmemiş olabilirsin, yani yaşlı bir kadın olmuş olabilirsin, ama yine de fiilen Kaos'sun," dedim. Elvira cevap vermek için ağzını açtığı anda devam ettim. "Ve bunu biliyorsun. Yani eğer Millie Cross düşündüğüm kişiye ve onunla High arasındaki bozukluğu düzeltebilirsek, ki bu da onun tekrar aramıza dönebileceği anlamına geliyor, sence onun gelecekteki olası Kaos kardeşleri olarak yapmamız gereken ilk şey hızlı davranmak mı olmalı?"

"Bence burada neyle uğraştığınızı bilmelisiniz ve erkeğinizin güçlü sözleri var. O da erkeğinin güçlü sözlerine sahip." Elvira Lanie'ye bir başparmak salladı. "Ve bu iki çocuk aptal olmaktan çok uzak. Sadıklar, belki biraz hatalılar ama aptal değiller. O yüzden bence dikkatli davranmalısın."

Elvira haksız değildi. Lanie, Hop'u High ve Millie'nin geçmiş hakkındaki bilgisi konusunda nazikçe sorgulamıştı.

Hop'un yanıtı, "Yüzünü gösterdiğini duydum. Tack'in Cherry'ye söylediğini ben de söyleyeceğim. Orospu hiçbir yerde hoş karşılanmıyor.

Kaos. O yüzden burnunu bu işe sokma kadın. Yaparsan, aşırı uçlara hazırlıklı olmazsın."

Lanie'nin bir motorcuyla evli ve onun oğullarından birinin annesi olması, bu uyarıyı alması ve Mustang'imın arkasında çılgın Elvira ile bir görevde oturması, onun en iyi kankam olmasının birçok nedeninden biriydi.

Yine de bu konuda içimde iyi bir his yoktu.

"Seni anlıyorum," dedim Elvira'ya. "Ama bence onu aramalısın, yeniden planlamalısın ve bunu daha önce konuşmalıyız-"

Ben sözümü bitirmeden telefonu öttü. Ekranı bana doğru uzattı.

"Gitme vakti," deyip kapıya yöneldiği, kapıyı açıp Valentino pompasını fırlattığı ve kendini dışarı attığı anda ekranda randevu alarmını gördüm.

Kapı çarpıldı ve o gitmişti. "Kahretsin," diye mırıldandım.

Lanie, "Haklısın," diye onayladı ve ben de arka koltuğa baktım. "Yardım edemem ama öyle ya da böyle bu işin bizim için kötüye gideceğini hissediyorum."

Ben de öyle hissettim.

Millie'yi tanıyan ve her ne olduysa olduğunda etrafta olan Tack ve Hop'un haklı olmasından endişeleniyordum.

Millie Cross'un sevgiyle restore edildiği ve özenle belli olan temiz, süslü, güzel eski evini görünce daha çok endişelendim.

Motorcu bebek yazmıyordu.

Wild Bill'in yerinde kıyafetleri de öyle demiyordu.

Yine de Tack ile tanışmadan önce benimkiler de öyle değildi ve çoğu durumda, en azından benim kıyafetlerimde, hala öyle değiller.

Lanie'nin de yoktu. Ona bir baktınız, *Emekli Süper Model ve Şu Anda Modacıya İlham Perisi* diye düşündünüz. *Motorcu Kaltak* diye düşünmediniz.

Yani Millie'nin görünüşü ve evi hiçbir şey ifade etmiyordu. Millie'nin o geceki ifadesi her şey demekti.

Ve ben de buna çok takılıyordum çünkü çocuklar kendi işlerine karışılmasından hoşlanmıyorlardı ve Tack haksız sayılmazdı. Çocuklardan birinin tırnağı çıksa, geri kalanı etrafta toplanır, korkuyla bakarlardı.

başarılı bir şekilde kesilip çıkarılana kadar tırnak eti makasını kullanan talihsiz kişiye saldırdı.

Tamam, bu biraz abartı oldu.

Ancak Kaos payını kazanmak için beklenen çok şey vardı.

Sadakat bu listenin en başında yer alıyordu.

Eğer High'ın bu Millie denen kadınla işi bittiyse, bitmişti.

Mesele şu ki, hiçbir erkek eski sevgilisini gördükten sonra üç gün boyunca kötü bir ruh hali içinde olmazdı, eğer o eski sevgilisini yirmi dakikalığına, ama *özellikle* yirmi yıl boyunca unutmamışsa.

Aradan yirmi yıl geçtiğine göre bir şeyler gidiyordu.

Ve aramız pek iyi olmasa da ondan hoşlandığım High için bu işin aslını öğrenmeye niyetliydim. Ona saygı duyuyordum. Ve mutlu olmadığını bildiğim tek Kaos kardeşimdi.

O yaşadı. Kardeşlerini severdi. Çocuklarını sevdi. Eski karısına katlandı.

Ama derinlerde bir yerde, adam varlığını sürdürüyordu. Neşe iki kızından geliyordu.

Bu .

Ve onun için daha fazlasını istedim. Lanie de öyle.

Elvira da öyle.

Biz de buradaydık.

Elvira aptal değildi ama inanması ne kadar zor olsa da bu doğruyd.

-Kız kardeşliğe, Kaos'un kardeşliğe olduğundan bile daha sadıktı. İhtiyacı olan bir kız kardeş varsa, yüzde yüz oradaydı ve orada olmak için onları tanınmasına bile gerek yoktu.

Bunu tecrübelerimden biliyordum. Lanie de öyle.

Ve onun gayretiyle her şeyi edeceğinden endişeleniyordum.

Millie'nin beni Wild Bill's'ten tanıyacağından endişe etsem de Lanie'ye, "Bence içeri girip kendimizi tanıtmalı ve temize çıkmalıyız," dedim.

"Bunu bilmiyorum ama Malik evlenme teklif etmeden önce içeri girip Elvira'nın düşün planları yapmasını engellememiz gerektiğini biliyorum," diye cevap verdi Lanie, başını sallayarak ve ses tonunu sertleştirerek. "Bu kötü bir büyü ve

Her kız bunu bilir." Bu
da doğrudu.

"Elvira?" Elvira'nın Hawk'ın ekipman odasından aldığı ve o anda arabamda bulunan hoparlörden Elvira'nın taktığı mikrofona bağlı olan sesi duyduk.

"öyle," diye yanıtladı Elvira. "Millie?"

Hoparlörden gülümsediğini , "Benim. Lütfen içeri buyurun. Kahve ister misiniz? Çay?"

Lanie, Elvira'nın hoparlörden verdiği yanıt üzerine, "Gidelim," dedi.

Başımı salladım, hoparlörü kapattım, kapımı açtım ve Lanie'nin arkadan kıvrılabilmesi için koltuğu kaldırarak dışarı çıktım.

Sonra, ikimiz de işten bunu yapmak için gelmiştik, dolayısıyla ikimiz de yüksek topuklu ayakkabılar, dar etekler ve muhteşem bluzlar giymiştik, aceleyle beton şeritlerden Millie Cross'un stüdyosuna gittik.

Oraya ulaşmak için, çekici kaldırım taşlarıyla kaplı geniş bir arka avluya girdik, bir kısmı evin bir L'sinden çapraz olarak yayılan bir pergola ile kaplıydı. Çardak da uyuyan salkımlarla kaplıydı. Arka tarafta parlak kırmızı bir Mazda SUV ve iki araç daha park etmek için yeterli yer vardı. Etrafta, sonbahar için mor-pembe, lavanta ve beyaz yastık mumu ekilmiş devasa, göz alıcı saksılar da vardı.

Avlunun ötesinde, ev ile stüdyo arasında, bir kemerin altından geçerek ulaştığınız bir alanda teraslı bir bahçe vardı, eğim aşağıya doğru iniyordu. Çok fazla göremedim ama bir çardak görebiliyordum.

Bu, Millie'nin Wild Bill's'de giydiği kıyafetler ve web sitesi bana hayatında fazla bir şeyi olmayan bekar bir kadın olduğunu, bu yüzden parasını kendine ve evine harcadığını söyledi.

Bu aynı zamanda doğru şeyi yaptığımızı düşünmemi sağladı çünkü aynı şeyi yapan belli bir yaştaki bir kadın olmanın nasıl bir şey olduğunu .

İyi yanları da vardı. Ama kötü
yanları da vardı.

Wild Bill'in yerinde karanlıkta Millie'nin yüzünde kötü bir ifade vardı.

Stüdyonun kapısında durdum ve Lanie'ye baktım.

Başını salladı.

Başımla onayladım, derin bir nefes aldım, kapıyı açtım ve içeri girdim.

İki kafa bize doğru döndü ve iki çift göz kocaman oldu.

Kızgın görünen Elvira'yı görmezden geldim ve tüm dikkatimi Millie Cross'a çevirdim.

Saç rengi çilek sarısı olamayacak kadar koyu bir kıızıldı ama yine de kızıl da değildi, daha çok koyu kırmızımsı bir altın rengiydi. Kıvırcık ya da kıvırcık olmayan, sadece güzel olan harika bir dalgası vardı ve bu dalga doğal görünüyordu. Yumuşak, yandan at kuyruğu şeklinde toplanmıştı ve aynı zamanda profesyonelce zarif görünmeyi başarıyordu. İri, koyu kahverengi gözleri ve ağzının yanında neden güzellik izleri olarak bilindiğini açıklayan benlerden birine sahip peri gibi bir yüzü vardı.

Krem rengi, önü hafif fırfırlı, son derece kadınsı ama bir o kadar da profesyonel bir bluz giymişti. Yüksek topuklu, koyu kahverengi ayakkabılarına bakınca Manolos olduğunu anladım.

Lanie ve benim gibi o da kalem etek giyiyordu, onunki dar, kahverengi tıvıttı ve ölmek üzereydi.

Bana bakarken yüzü solmaya başladı. "Sen-" diye başladı.

"Çok özür dilerim," diye söze girdim. "Gerçekten. Gerçekten.

Ben sadece..." Kahretsin!

Bunu planlamamıştım, o yüzden ne diyeceğimi bilemedim.

"Sen," diye fısıldadı, yüzü şimdi çok solgundu ve gözleri hâlâ kocaman bakıyordu. "Sen vidalı Bu pooch," Elvira tısladı olarak

Millie yapmadı söyle

bir şey söylemedi ve ben de söylemedim. "*Bir şey*

söyle." "Ben Kane Allen'ın karısıyım," dedim.

"Um... Tack." Yüzünde bir şey hareket etti.

Acı değil. Korku değil.

Boşluk.

Hayır.

Zırh.

Kahret

sin.

"Tack'i tanıyorum," dedi soğuk bir ifadeyle.

"Şey, ... birbirimize rastladık-" Ben başladım.

"Hatırlıyorum" demek için sözümü kestiğinde sesi buz gibiydi.

Başımı salladım ve elimi uzattım. "Bu benim arkadaşım, Elvira. Ve diğer arkadaşım, Lanie." Arkamdan gelen Lanie'yi gösterdim. "Lanie, Hopper Kincaid ile evli. Sanırım Hop'u tanıyor olabilirsiniz."

"Gerçekten de öyle," diye cevap verdi, kelimeleri kırılıyordu. Tamam, bu iş pek iyi gitmiyordu.

Bunu ortaya koymak zorundaydım.

"Bir planımız vardı, kız ekibi ve ben," diye itiraf ettim. "Elvira'nın aslında uzun süredir birlikte yaşadığı bir adam var ve ..."

Onu büyülerim diye sözümü bitirmedim çünkü Lanie kötü büyü konusunda haklıydı.

Ancak ne yazık ki ben de arkadaşlarımı alıp kaçmadım.

Mücadeleye devam ettim.

"Ama, Wild Bill'de yüzünü gördüm ve Tack ile senin hakkında konuştum ve belki de..."

Düzenli, güzel, narin, beyaz masasının arkasında devam ettiğinde, köşedeki yuvarlak bir vazoda yeşil ortanca ile sıkıca sıkıştırılmış soluk pembe gül demetiyle, duygusuz bir şekilde bana bakarak devam ettim.

Onu bir kez belki bir saniyeliğine görmüştüm ve o bir kez gördüğümde o kadar çok duygu akıyordu ki, tadını alabildiğime yemin edebilirdim.

Şu anda, boş.

Hiçbir şey.

"Yardım etmek için buradayız," diye girdi Elvira.

Millie Cross'un gözleri yavaşça Elvira'ya kaydı ve hiçbir şeyden ve hiç kimseden korkmayan Elvira'nın bile, birlikte çalıştığı belalı komandalardan ya da takıldığı belalı motorculardan bile, Millie'nin bakışlarının ayazı ona dokunduğunda ürperdiğini görebiliyordum.

"Yardım etmek için buradasın," diye tekrarladı Millie. "High ile," diye devam etti Elvira.

o zaman gördüm. Lanie'nin çıkardığı sesi duydum ve onun da gördüğünü anladım.

Ama bana ait olmayan ama aşırı uçlarda görülebilen bir acı karşısında irkilmekle meşguldüm. Millie'nin yüzünü kesen acı.

Sakladım.

Oh, evet.

Bir şeyler oluyordu ve ne kadar garip olsa da gelmekte haklıydık. Bunu biliyordum. Bunu bir kadının eminliğiyle, bir annenin kesinliğiyle, bir kız kardeşin kesinliğiyle hissettim.

"Yardım etmek için buradasınız..." garip bir şekilde durakladı, sonra "*Yüksek*" kelimesini vurguladı.

"Elvira, ya Millie'nin yaydığı soğuğa güç yetiriyordu ya da kalkanlarını açmış ve bu soğuğa karşı dayanıklı hale gelmişti. "Kaos'ta bu kadar geniş bir alana yayılıyor. Bir şeyler yapılmalı."

Yine garip bir vurgu. "*High* kötü bir ruh hali içinde." "Ben de öyle dedim," diye yanıtladı Elvira.

"Sen," diye başladı Millie, sonra bana baktı, "ve sen," bakışları beni aşır Lanie'ye yöneldi, "ve hepiniz, aynı zamanda benim evim olan iş yerime, *High*'ın kötü bir ruh hali içinde olduğunu ve yardım etmek için burada olduğunuzu bildirmek için geldiniz."

"Dinle." Bir adım öne çıktım. "Bunun tuhaf görünebileceğini biliyorum. Ve belli ki seni hazırlıksız yakaladık. Ama olanlardan sonra *High*'ı gördüm ve çocuklar geçmişiniz hakkında pek bir şey paylaşmıyorlar ama şunu bilmelisin ki o-"

Millie kesti. "Çık dışarı."

Kendi vücudumun sarsıldığını hissettiğimde bile Elvira'nın oturduğu yerde sarsılarak doğrulduğunu gördüm, şimdi yanımda duran Lanie'den gelen şaşkınlıktan bahsetmiyorum bile

"Sanırım beni yanlış anladınız," diye tekrar denedim. "Biz kardeşiz. Biz kardeşiz."

..

Yine sözümü kesti. "Çık dışarı."

"Kızım, bizi anlamıyorsun. Buradayız çünkü-" Elvira denedi.

Millie onun da sözünü kesti.

Ama bu sefer sandalyesinden doğruldu ve

"*Çık dışarı!*" diye bağıırıyordu.

Hepimiz tamamen hareketsiz kaldık.

başka bir tepki yoktu.

Maske düşmüştü.

Acı açığa çıkmıştı.

O kadar muazzamdı ki, işlenmesi o kadar imkansızdı ki, buna tanık olmak felç ediciydi.

"Özür dilerim," dedi, sesi de vücudu gibi titriyordu. Gözle görülür bir şekilde.

", " diye devam etti. "Yardım edebilirsin. Lütfen beni takip edin."

Sonra sert adımlarla yürümeye başladı, masasının etrafında döndü, Lanie ve beni geçip kapıdan çıktı.

Birbirimize baktık ve sonra takip ettik.

Avludan geçip tepesinde bir pencere bulunan bölünmüş bir çiftlik kapısına çıkan basamaklara doğru ilerlerken topuk seslerimiz kaldırım taşlarına çarpıyordu. Basamaklar tuğlaydı ve kaldırım taşlarının içinde yarım bir daire oluşturunuyordu.

Kesinlikle şirin bir ev.

Millie kapıdan içeri girdi.

Onu, sırf bakabilmek için cinayet işleyebileceğim bir mutfağa kadar takip ettik (çünkü yemeklerin çoğunu kocam yapıyordu).

Şirin değildi.

Muhteşemdi.

"Eğer orada kalırsanız," diye rica etti ve durduk.

Aynı derecede muhteşem olan oturma odasının koridorunda kayboldu.

Dürüst olmak gerekirse, inanılmazdı. Bir dergiden çıkmış gibiydi.

Elvira, "Kaltak süsleme yapabilir," diye

mırıldandı. Ona bir bakış attım.

Kaşlarını kaldırdı. "Yalan mı

söylüyorum?" Söylemedi.

"Sadece sus," diye tısladım.

"Planımızı bozan ben değilim," diye karşılık verdi.

"Bu *bizim* planımız değildi," diye karşılık verdim öfkeli bir fısıltıyla.

"Sizin planınızdı"

ve sanırım hepimiz bunun iyi bir şey olmadığını anladık."

"Pekâlâ kızlar," diye araya girdi Lanie. "Daha önce temkinli davranmak zorundaydık. Şimdi ise önümüzde bir mayın tarlası olduğunu biliyoruz. Canlı görünün ve bunu didişerek yapmayın."

İyi bir noktaya değindi, ben de sustum.

Bu iyi bir karardı çünkü Millie elinde şu

büyük, kapaklı plastik kasalar, mavi ve opak beyaz bir üst kısım.

Ağır görünüyordu.

Yine de, bir hamle yaptı. Havada birkaç santim uçtu ve açıkça yanlış ağırlıktaydı çünkü bir tarafı eğikti, bu yüzden ahşap zemine çarptığında bir kenara çarptı. Kapaktaki mandal patladı, kapak açıldı ve yan yattı, içindekiler yere döküldü ve kayarak ayaklarımızın dibine kadar geldi.

Fotoğraflar.

Yüzlerce.

Ve bir bakışta, hepsi daha genç bir Millie Cross'a benziyordu... High ile.

Hepsini.

"Yirmi yıl oldu ve bundan kurtulmaya bir türlü cesaret edemiyorum. Bu yüzden," dedi Millie, "eğer yardım etmek için buradaysanız, bunu götürme nezaketini gösterirseniz çok memnun olurum. Çöpe atın. Yakın. Her neyse. Sadece gitmesini sağlayın."

Gözlerim Millie Cross'un High'ın hayalindeki kadın, High'ın da Millie'nin hayalindeki erkek olduğuna dair kanıtların bolluğundan Millie'ye kaydı ve tam zamanında onun omuzlarını dikleştirdiğini gördüm.

"İyi kadınlar olduğunuzu hissediyorum, bu yüzden umarım yapmak istediğinizi söylediğiniz şeyi yapar ve hemen ayrılıp bunu da alarak bana yardım edersiniz." Yeri işaret etti. "Ve umarım tüm kalbimle onu bir daha asla görmem."

Oh, evet.

Bunu umuyordu.

Ve oh evet.

Yardıma ihtiyacı

vardı. Sadece o türden

değil.

Konuşmaya devam etti.

"Ayrıca evimden çıkıp işime döneceğimi ve hiçbirinizi bir daha görmek istemediğimi söylediğimde alınmayacağınızı umuyorum." Elvira'ya baktı. "Gayle Niedermeier mükemmel bir düşün planlayıcısıdır. Müşteri bulmakta zorlanırsam ona başvururum. Eğer gerçekten yardıma ihtiyacınız varsa, Gayle ile temasa geçin. Benim adımları söyleyin. Sizinle ilgilenecektir." Bakışları üzerinde gezindi. "İyi günler dilerim."

Daha sonra mutfak zeminini halı gibi kaplayan fotoğraf yığınının üzerinden geçerek yanımızdan geçti ve evden çıktı.

Kapıya baktım.

Lanie kapıya baktı.

Elvira yere çömeldi. "Kahretsin," diye mırıldandı.

Ona baktığımda bir fotoğraf aldığını ve üzerinde çalıştığını gördüm.

O.

Üzerinde çalıştığı fotoğrafa baktım. Rüya adam.

Rüya kadın.

Mutluyum.

Kim çektiyse iyi bir fotoğrafçı değilmiş çünkü High'ın yarısı vurulmamıştı.

Ama birbirlerinin kollarındaydılar, Millie'nin sırtı kameraya dönüktü. Başını eğmiş ve omzunun üzerinden objektife gülümsemek için bükmüştü. Bunu o kadar büyük yapıyordu ki güldüğünü okumak zor değildi, *uzun* saçları High'ın onu sımsıkı saran kollarının üzerinden aşağı sarkıyordu.

High ona bakıyordu, sırtıyordu, yüzü daha önce hiç görmediğim kadar kaygısız ve mutluydu.

Bir kere bile.

Çocuklarıyla birlikteken bile.

Onu tanıdığım on yıl boyunca değil. Gözlerimi High'dan Millie'ye baktım.

O kollara aitti ve bunu biliyordu. Peki ne olmuştu?

Elvira çömeldiği yerden doğrulduğunda fotoğrafı gözden kaybettim.

"Bu durum mavi koddan kırmızı koda dönüştü," dedi.
ilan edildi.

Lanie uzanıp fotoğrafı Elvira'nın parmaklarından aldı ve "Gerçek" diye fısıldadı. Fotoğraftan bana baktı. "Onu hiç böyle gördün mü?"

Başımı salladım.

Tekrar resme baktı ve mırıldandı: "Tanrım, çok mutluyum.
Çılgınca."

"Çılgınca güzel," dedi Elvira. "Bir . Şimdi bir *görevdeyiz*. Taktik strateji toplantısı için yeniden toplanın, bu gece, kozmos ve tahtalar, benim evimde," dedi Elvira, sonra bir elini kaldırdı ve uzun, yuvarlak, gri boyalı bir tırnağını bize doğru salladı. "Sakın bana çocuk falan demeyin. O motorcu çocuklarınızı çocuk bezleri ve şok tabancalarıyla eyerleyin ve evime gelin. Saat tam 7'de. Mazeret kabul etmiyorum."

Lanie'nin Nash'i henüz bir yaşında olduğundan, Elvira şok tabancalarından bahsettiğinde benim Rider ve Cutter'ımdan bahsediyordu.

Oğullarım cehennem gibiydi. Bunu biliyordum. Bunu çözeceklerini ya da motorcu olacaklarını ve bunun onlar için işe yarayacağını düşündüm.

Bu Tack'in ikinci çocuk turuydu, bu yüzden daha deneyimli ve daha sabırlıydı.

Ama çocuklarım oldukları gibiydiler, bu yüzden kocama şok tabancaları hakkında herhangi bir fikir vermeyecektim.

"Ben ," dedi Lanie.

"Ben de," diye ekledim.

"Bu konuda Tabby'yi mi düşünüyorsun yoksa Millie'yi tanıdığını mı?" Elvira bana Tack'in kızı, benim üvey kızım hakkında sorular sordu. Kaos prensesiydi ve aynı zamanda Tack'in teğmeni Shy Cage ile evli olduğu ve şimdi onun bebeğine hamile olduğu için yaşlı bir kadındı.

"Bu yüzden burada değil. Onu tanıdığını düşünüyorum," diye paylaştım.

Elvira Lanie'ye baktı. "O zaman Lanie, yumuşak yumuşak, ama Tabby'den öğrenebileceğin her şeyi öğren ve bu işin içine çekilmeyi nasıl karşılayacağını gör. Ama işimiz çok zor ve ben komandoları uykumda bile güdebilirim, ama o stüdyodaki kaltak her neyle uğraşıyorsa," parmağını kapıya doğru uzattı, "herkes elini taşın altına koysun."

Başımı salladım.

Lanie başını salladı.

Üçümüz de sandığı düzeltmek ve fotoğrafları toplamak için çömeldik.

İçimizden hiç kimse bu işin peşini bırakmamızı önermedi.

Ama o fotoğrafları eleyip sandığa geri koymak aklımızın ucundan geçseydi bile, bu düşünceden kurtulmuş olurduk.

Logan "High" Judd ve Millie Cross'un aşk ilişkisini bitiren şey bir oyun ya da ihanet değildi.

Tam bir trajediydi.

Ve eğer bir kız kardeşin bir yanlış düzeltme gücü varsa, bunu yapmak onun yeminli göreviydi.

Biz kardeştik.

Biz de bunu yapıyorduk.

Millie

Yirmi üç yıl önce, Kaos Yerleşkesi'nin dışında.

"Ben Tekir," diye açıkladı küçük kız.

Gür, koyu renk saçları ve masmavi gözleri vardı; kot pantolon ve pembe bir tişört giymişti; tişörtün ön kısmında onu *prenses* ilan eden ışıltılı bir çıkartma vardı.

Logan'ın motor kulübü merkezinin piknik masasının üstüne oturdum ve en fazla dört ya da beş yaşında olması gereken küçük kıza bakarak, "Selam Tabby. Ben Millie."

"Low'a mı aitsin?" diye sordu.

Ait.

O kesinlikle bir . Motorcu bir prenses.

Ona sıırttım.

"Evet," diye cevap verdim, bu sadece altıncı buluşmamız olsa bile bunun doğru olduğunu biliyordum.

Ama altıncı randevumuz müstakbel erkek kardeşleriyle yemekli bir buluşma olduğu için, en başından beri planladığı bir randevu olduğu için, ne kadar az olursa olsun diğer tüm randevuların bir sonucu olduğu için, haklı olduğumu düşündüm.

Low'un adamıydım.

Ve bu beni mutlu etti.

"Low'u seviyorum," dedi küçük Tekir bana.

"Sevindim," diye cevap verdim. "Ben de öyle."

"Bu iyi," dedi, gözleri beni aşarak.

Başımı çevirmeden önce onu hissettim ve Logan yanıma yerleşip kollarını omuzlarıma dolayarak piknik masasına ve bana yaslanırken onu gördüm.

Ama gözleri Tabby'nin
üzerindeydi. "Hey, Tab," diye
selamladı.

"Kız arkadaşın çok güzel," diye ilan etti.

"Hayır, değil, küçük bezelye," diye karşılık verdi Logan. "Pek çok şey güzeldir. Millie'de bundan çok daha fazlası var."

Küçük bezelye.

Bundan çok daha fazlası.

Tanrım.

Ciddiyim.

Onun olmasaydım bile, benim olmasını
sağlardım. Ama öyleydim.

Yani . Oh, evet.

Mutluyum.

Tekrar sıırttım ve ona doğru eğildim.

"Senin bisikletinin arkasına mı biniyor?" Tabby sordu.

"Evet," diye yanıtladı Logan.

"Rush bisiklete binemeyeceğimi söylüyor," diye açıkladı ve Logan'dan bana baktı. "O benim kardeşim," diye açıkladı. "Benden büyük ve her şeyi bildiğini sanıyor."

"Sanırım çoğu ağabey böyle yapar," diye paylaştım acısını hissetmiş gibi.

"O aptal," diye ilan etti. "Ben istediğime binerim."

"Bunu yapmadan önce on beş, yirmi yıl kadar beklemeye ne dersin?" Logan sesini derinleştiren bir gülümsemeyle öneride bulundu.

"Vay be!" diye bağırdı, sanki kullanmak istediği ama bir motorcuya söylememesi gerektiğini bildiği bir sonraki kelime *aptalcaymış* gibi. "Şimdi yapamam," devam etti. "Yaşlı bir adamım olsa bile, kollarımı onun ortasına dolayamam."

Kahkahamı yuttum ama Logan rahatsız olmadı. Kıkırdadığını duydum.

"Hiç kendi bisikletini almayı düşündün mü?" Ona sordum.

Başını yana eğdi ve düşünceli bir ifadeyle, "Belki. Tutamaklara ulaşabildiğim zaman." Başını dikleştirdi. "Sen

Kendi bisikletin var mı?"

"Hayır," diye cevap verdim.

"Kendi bisikletini ister misin?" diye

sordu. "Hayır," diye tekrarladım.

"ata binmeyi seviyorsun," dedi bilerek. "Evet," dedim ve Logan'ın bana sarılan kolu sıkılaştı.

"*Tabitha!*"

Tiz sesle gerildim, Tabby'nin vücudu sarsıldı ve döndü Logan doğruldu ama gitmeme izin vermedi.

Tam başımı kaldırdığımda kızıl saçlı bir kadın, güzeldi ama yüzünde çirkin bir ifade vardı ve bu ifade küçük kıza yönelmişti, "*Kaldır kıcını da buraya gel!*" diye bağırdı.

"Gitmem gerek," diye mırıldandı Tabby ve hemen çılgılık atan kadının yanına gitti.

"Naomi," dedi Logan ve başımı kaldırıp ona baktığımda gözlerinin hâlâ kızıl saçlıya dikilmiş olduğunu gördüm. "Kadın iyi olabilirdi ama kızına bok gibi davranıyor. Çocuk daha beş yaşında." Başını iki yana salladı. "Bunu anlamıyorum."

Ben de görmedim ve yorum yapma bulamadım çünkü bir şey dikkatimi çekti ve başımı başka yöne çevirdim.

Orada Logan'ın beni daha önce tanıştırdığı Tack adında bir adam gördüm.

O da kızıl saçlıya bakıyordu ve onun da kızına davranış şeklinden hoşlanmadığı belliydi.

Hiç de değil.

"Naomi Tack'in yaşlı karısı," dedi Logan ve ona baktığımda şimdi bana baktığını gördüm. "Küçük kızını deli gibi seviyor, o yüzden bunun uzun süreceğini sanmıyorum."

"Ne?" Ben sordum. "Kızlarına yaptığı muamele mi?"

Başını salladı. "Bu ve eğer buna son veremezse, Naomi'nin onun yaşlı karısı olması sona erecek."

"Güzel," diye mırıldandım, Tabby'nin üzerine eğilmiş, yüzünde gök gürültüsü gibi bir ifade olan parmağını sallayan Naomi'ye baktım.

Çocuğun ne yaptığını merak ederek izledim. Az önce bizimle konuşuyordu ve ben onu takip etmiyordum, ama ondan önce,

sadece diğer insanlarla konuşuyordu.

Tabby aniden annesinin önünde, başı geriye eğik, yüzü solgun, alt dudağı titreyerek durmadığında parmak sallama durdu.

Onun yerine babasının kollarındaydı ve babası tek kelime etmeden arkasını dönüp uzaklaştı.

İzlerken Logan'ın kardeşi Tack'i sevdiğime karar verdim.

Naomi arkalarından hançer gibi baktı, gözle görülür bir şekilde ofladı ve sonra diğer yöne doğru hışımla gitti.

Tack'in yaşlı karısı Naomi'den hoşlanmadığıma karar verdim. Logan, "İşte o," dedi ve ben tekrar ona baktım. "Ne?"

"Naomi. o. Gruptaki tek kaltak." Bana doğru eğildi. "Geri kalanların hepsi iyi. İyi insanlar. İyi aile."

Onları sevmemi istedi.

Gülümsedim, döndüm ve göğüslerim karnına değecek şekilde ona doğru eğildim.

"Her zaman bir tane vardır."

Çenemi kavradı, gözlerini benime dikti ve "Evet" diye mırıldandı.

Logan'ın benime bakmasının ne anlama geldiğini öğrenmiştim ve bu hoşuma gitmişti.

Ama söyleyecek birkaç şeyim vardı.

"Burada çocukların olması hoşuma gidiyor," dedim ona sessizce ve bakışlarını kazandım.

Sıcak, mutlu bakışları.

"Evet," diye kabul etti.

"Motorculardan beklediğim bu değildi," diye itiraf ettim.

Ama değildi. Güneşli bir gün. Izgara ateşlendi. Masa yemekle iniyor. Buz dolu soğutucular, bira şişeleri ve gazoz kutularıyla tıka basa dolu. Etrafta bir sürü insan. Karışıkta çocuklar.

Ne beklediğimi bilmiyordum ama bu kadar rahat ve arkadaş canlısı bir şey beklemiyordum.

"Çok farklı türde aileler var, Millie." Başımı salladım.

Haklıydı ve görünüşe göre Durango'da geride bıraktığından farklı olarak iyi bir tane bulmuştu.

Ve yaptığı şeyin bu olması, bir aile bulması, onun hakkında çok şey söylüyordu, hepsi de iyiydi.

Ona doğru daha da eğildim ve sesimi daha da alçalttım. "Beni buraya getirdiğin için teşekkürler Logan. klişe görünmesini istemiyorum çünkü ciddiym. Ama getirdiğin için onur duydum."

Sıcak, gözlerinin derinliklerine inen bir tünel oluşturdu. "Çok şey ifade ediyor, güzelim," diye cevap verdi.

Sırıttım ve bir elimi bileğine dolamak için kaldırdım. "Güzel."

Sonunda eğildi, ağzını ağızıma değdirdi ve ben de ona izin verdim.

"Hey! Alçak, Millie!"

Logan kalktı ve kafalarımızı ızgaranın başında duran Black adında tanıştığım bir kardeşe çevirdik.

"Burger. Köpek. Brat," diye bağırdı. "Hemen çağırın, çok hızlı gidiyorlar." "Ne istiyorsun, sevgilim?" Logan bana sordu.

"Velet!" Black'e bağırdım.

"!" bağırdı. "Alçak mı?"

"Burger ve bir köpek," diye Logan.

Black çenesini kaldırdı ve devasa yarım varil ızgaraya geri döndü.

"Taze olanlar."

Bu sözler iki taraftan da mırıldanıldı ve bana Büyük Petey olarak tanıtılan adama baktım, muhtemelen kırklı yaşlarında bir adamdı, kesinlikle çok kuşaklı olan Kulübün yaşlı bir üyesiydi, tam o sırada elimdeki sıcak bira şişesini kaydırıp ve yerine soğuk bir şişe koydu.

Bunu yaparken bana sırtıttı ve göz kırptı.

Sonra o da Logan'ın birasıyla aynı şeyi yaparken çenesini Logan'a doğru kaldırdı.

Logan taze birasını kaldırıp bir dikişte içmeden ve dikkatini tekrar ızgaraya vermeden önce, "Black bir veletle kış tekmiyor, bebeğim, iyi karar," dedi. "Ama yine de, her şeyle kış tekmiyor."

Yan tarafım onunkine degecek şekilde yer değiştirdim ve kendi şişemi kaldırarak bir yudum almadan önce "Harika," dedim.

"Yakaladım seni!"

Sol tarafıma baktım ve Boz adındaki kardeşin elinde bir fotoğraf makinesi olduğunu gördüm.

Logan.

Nazikçe rica edersem bana bir kopyasını vereceğini umuyordum. İlk fotoğrafımız.

Daha yeni çekilmişti ama görmek için .

Boz, Logan'a şaka yollu bir bakış atarken ve bana sırtırken, "O kardeş için fazla güzel, Millie," dedi. Sadece durup fotoğraf makinesini kaldırarak Ride mağazası, Ride garajı ve Kaos merkezi arasındaki asfaltta bir köpeğin peşinden koşan kara kafalı bir çocuğun fotoğrafını çekmek için döndü.

"Hepsini yeme Chew," diye tersledi henüz tanışmadığım bir kadın, bizden çok uzakta olmayan, yiyeceklerle dolu başka bir piknik masasında oturuyordu. "Bunlar Low'un en sevdikleri."

"O bir . Tortuları alır," diye cevap verdi tanıştığım Chew adındaki kardeş, içinde iki tane daha bulunan bir ağız dolusu haşlanmış yumurtayla yapıyordu bunu.

"Yanında sevgilisi var, moron," diye karşılık verdi. "Homurdansın ya da homurdanmasın, tüm Kaos'un terbiyesi vardır." Bir elini kalçasına koydu ve "Yoksa yanılıyor muyum?" diye meydan okudu.

"Haksız değilsin ama tam bir belasisın," diye karşılık verdi Chew.

"Benim işim," diye mırıldandı.

Sessizce kıkırdadım.

"Baba! Ben bir köpek yavrusu istiyorum!" diye bağırdı kara kafalı küçük çocuk ve de o tarafa baktım.

Şimdi kızını omuzlarına almış olan Tack'e yakındı.

Tack sırtarak, "Tamamdır dostum," diye cevap verdi. Bu kolaydı.

"Gerçekten mi?" Tabby çığlık attı.

Görünüşe göre Tabby de benim

gibi .

Kadın eğilip iki elini yanaklarına götürürken Tack boynunu büktü.

"Evet, bebeğim," dedi ona.

Ne kadar tatlı.

Evet, Tack'i çok sevdim.

"Yavru köpek!" diye bağırdı Rush olduğundan şüphelendiğim küçük çocuk, heyecanla kollarını havaya kaldırırken.

"Pushover."

Arkamızdan bir kelime mırıldandı ve dönüp baktığımda, bakışlarını Tack ve çocuklarına çevirmiş olan Koca Petey'den geldiğini gördüm; kelimesi onaylamaz gibi görünse de sırtışı onaylamıyordu.

Oh, evet. Logan'ın tüm Kaos ailesini sevdim çünkü aile gibiydiler. Güvenli. Sevgi dolu. Ve her aile gibi, kusurları olsa bile, yine de iyi hissettiriyordu.

İçimi çektim ve erkeğimin içine doğru yanlamasına eridim. "İyi misin?" diye sordu başımın üstünden.

Kolumu beline doladım ve başımı göğsünün yan tarafına .

"Evet Logan," diye cevap verdim. "Kesinlikle iyiyim." Beni sıktı.

İade ettim.

"Millie!" Black seslendi. "Veletlerin işi bitti, tatlım." Logan'a baktı. "Low, gel de kadınına yemeğini getir."

Senin kadının.

"Geri döneceğim," diye mırıldandı Logan, beni bıraktı ve yemeğimi getirmek için ızgaraya doğru yürüdü.

Evet, oh diye düşünerek uzaklaşmasını izledim.

Kesinlikle *evet*.

Yüzde yüz *iyiydim*.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Yapma.

Yüksek

"HEY! YÜKSEK!"

Dükkânın arka tarafından çıkıp yerleşkeye doğru ilerleyen High, Cherry'nin seslenişini duyunca garaja doğru baktı ve onun yüksek topuklu ayakkabılarıyla ofise giden merdivenlerden hızla indiğini gördü.

Yönünü değiştirdi ve ona doğru ilerlemeye başladı.

Merdivenlerin dibine vardığında "Başım belada," diye seslendi ve ona doğru koşmaya başladı. "Lastikler uymuyor!"

High hiçbir şey söylemedi. Sadece asfalt boyunca ona doğru yürümeye devam etti.

"Alıcı Pazartesi günü geliyor ve Joker tekerlek yuvalarını yeniden kesmeye değil, farklı lastiklere karar verdi," diye devam etti, hala ona doğru ilerliyordu. "İlk iki tedarikçiyi aradım ve istediği şey onlarda yok. Ve ben-"

Karşılaştılar. Kadın durdu. O da durdu ve bir elini kaldırarak onun da susmasını sağladı.

"Ne istiyorsun Cherry?" diye sordu.

"Lastiklere ihtiyacım var," diye cevap verdi. "Bu da onları bulmak için herkesi aramam gerektiği anlamına geliyor ve bu da şampanya almaya gidemeyeceğim anlamına geliyor."

Kaşları birbirine çatıldı. "Tekrar söyler misin?"

Tedirginlikle elini uzattı. "Şampanyayı alamıyorum." "Ne şampanyası?" diye sordu.

"Etkinlik için," dedi ona. "Tack ve ben on iki bin dolar bağışlıyoruz."

Şehir merkezindeki bağış toplama etkinliğine bir kasa şampanya. Aradılar ve istediler. Zor durumdaydılar çünkü bir şey olmuş ve şampanya bağışı gerçekleşmemişti. Bu iyi bir amaç ve büyük bir etkinlik ve her büyük etkinliğin şampanyaya ihtiyacı vardır. Ancak kardeşleri bir araya getirip bağış oylamaları için yeterli zaman yoktu, ben de Tack ve benim şahsen bağışta bulunmamıza karar verdim."

"Kardeşlerin seni koruyacağını düşünerek, bunun pastaya değeceğini düşündün," diye High ona kesinlikle bildiği bir şeyi söyledi.

Başını salladı ve ona sırtıttı. "Önemli değil. Tack ve benim de silinmeye ihtiyacımız var."

"Her neyse," diye mırıldandı ve konuya girdi. "Peki benden ne istiyorsun?"

Başını salladı. "Evet, doğru. Şampanya sipariş edildi ve bu akşamki etkinlik için ona ihtiyaçları var. Ayrıca soğutmak için buzdolabına koyabilmeleri için de zamanında ihtiyaçları var. Gidip almam ve oraya götürmem gerekiyordu. Mağaza yükleyebilir ve etkinlik yerinde de boşaltacak adamları var. Sadece pikaba ihtiyacım var. Ama şimdi yapamam."

"İçki nerede ve nereye gitmesi gerekiyor?" diye sordu.

Cherry kocaman gülümsedi ve "Sen harikasın!" diye bağırdı, sonra da eğilip elini onun göğsüne koyarak ve ayak parmaklarının ucuna kalkıp yanağını onun yanağına bastırarak onu şok etti.

Sikeyim.

Ona hiç dokunmamıştı.

Kadını on yıldır tanıyordu ve ona dokunmamıştı. Bir kere bile.

Hâlâ gülümseyerek ama aynı zamanda ona ihtiyacı olan bilgiyi vererek uzaklaştı.

Başını salladı. "."

"Bugün ya benim kurtarıcısın ya da King's Shelter'ın kurtarıcısı."

King's Shelter. Kaçaklarla ilgileniyorlardı.

Evet, kardeşlerin desteklemek için kesinlikle oy verecekleri iyi bir amaç. Onunla tekrar bu konuya girmedi.

Ona "Benimle konuşmaya devam edebilirsin ya da gidip eşyalarını alıp otele götürebilirim" dedi.

Gülümsemeye devam etti. "O zaman çenemi kapatacağım. Teşekkürler, High. Sen en iyisisin."

Elini kaldırırken gülümsemeye devam etti ve sonra kadın ona tekrar dokundu, onu bırakmadan önce pazılarını sıktı, topuğunun üzerinde döndü ve sanki bütün günü varmış ve lastik bulmak için acelesi yokmuş gibi garaja doğru yürüdü.

Bunu hiç düşünmedi. Onun dar eteğinin içinde hareket eden kışını izlerken değil, iki çocuk doğurduktan ve kırklı yaşlarında sertleştikten sonra bile iyi olmanın ötesinde bir kış.

Cherry onun kadını olduğu için Tack şanslı bir adamdı.

High onun kışını izlemeyi bıraktı ve Boz'un kamyonetiyle değiştirebilmek için Boz'un evine sürdüğü bisikletine gitti.

Sonra içki dükkânına gidip içkiyi aldı ve Cherry'nin ona gitmesini söylediği yüklem alanının arkasında durarak oraya gitti.

High kamyonundan aşağı doğru eğilirken bir çocuk koşarak dışarı çıktı.

"Bir teslimat var," dedi çocuğa. "Tyra Allen'dan. Bağış. Şampanya."

"Doğru." Çocuk başını salladı, High'ın gözlerinin içine bakmıyordu, bu High'ın pek hoşuna gitmiyordu çünkü bakmaması için hiçbir neden yoktu. High bunu anlayamadan çocuk, "Hemen döneceğim," diye mırıldandı.

Sonra döndü ve koşarak binaya girdi. Hay sikeyim.

Bunun sonsuza kadar sürmeyeceğini umuyordu. O sabah yapacak bir işi yoktu ama öğleden sonra erkenden başka evlere de bakması gerekiyordu. Dört gözle beklemediği bir şeydi bu. Yapmaktan hoşlanmadığı bir şeydi ve bunun tek nedeni, hiçbiri kendisi ve kızları için uygun olmayan on sekiz pezevenk görmüş olması değildi. Ayrıca bu göreve başkalarının evlerinde dolaşmaktan hoşlanmadığı için başlamıştı ve evlerini kendisi ve bebekleri için iyi bir yer haline getirebilmek için onların eşyalarının gittiğini ve yeni eşyaların geldiğini hayal etmeye çalışıyordu.

Bu düşünceyle hareket yakaladı, dikkatini kapıya odakladı ve vücudunun gerildiğini hissetti.

Millie.

Siktiğimin *Millie*'si, saçları yüzünden geriye doğru bükülmüş bir şekilde dışarı çıkıyor.

ve boynunun dibinde büyük bir topuzla tutturulmuş, vücudu şekerleme renginde boğazlı bir kazak elbiseyle kaplanmış, her lanet kıvrımı sıyıran bir elbise - ve çok fazla vardı - ayakları parlak, süslü, çok seksi yüksek topuklu botlarla.

Orospu, Bill'in tarlasında onun aletini almak için saçlarını açmıştı.

Bu sefer elbiseyi kullanıyordu.

Vücudu daha da gerildi.

Oyuna gelmişti.

Daha da kötüsü, oyuna getirilmişti ve kendisine hangi oyunun dayatıldığını bile bilmiyordu. Onu yirmi yıldır görmemişti ama şimdi her yerdeydi.

Lanet olası *pislik*.

Bir anda öfkeden deliye dönen High, ona doğru iki adım atarken yüzündeki ifadeyi fark etmedi ve "Benimle dalga geçiyorsun," diye homurdandı.

Tack onu uyarmıştı. Cherry ile birlikte Millie'ye rastladıklarını ve Cherry'nin High'ın işine burnunu sokmayı aklına koyduğunu söylemişti.

Belli ki öyle yaptı ve Millie şeyi yaptı.

Lanet olası Millie.

Siktiğimin kaltağı.

"Burada ne arıyorsun?" diye sordu ve daha az kızgın olmamakla birlikte, High onun ses tonunu kaçırdı ve yüzündeki ifadeyi hala anlamadı.

"Uzun zaman önceydi kadın, ama bana öğrettiğin dersi öğrendim," diye kestirip attı. "Benimle tekrar nasıl oynayabileceğini düşündüğünü hayal bile edemiyorum."

"Nasıl... seninle *oynayabilirim*?"

Tanrım, yaptığı işte çok iyiydi. Yirmili yaşlarında olduğu gibi sikiyle düşünen bir aptal olsaydı, onun kafa karışıklığına gerçekten inanırdı.

"Tyra Allen'dan bağış mı?" diye karşılık verdi.

Yüzünün solgun olduğunu fark etti ama . "Tyra

Allen?" diye sordu.

"Tanrım, kaltak," diye homurdandı, ona doğru bir adım daha attı, bir adım geri atarken bile sertleştiğini fark etti. "Sen ve Tack'in yaşlı karısı bu saçmalığı maniple ettiniz."

"Ben... Bana şampanyanın burada olduğu söylendi," dedi, sesi titriyordu ve öyle de olacaktı. O bir oyuncuydu, kadın türünden, yani en kötü türden, ama aptal değildi. Adamın kızgın olduğunu fark etmemiş olamazdı.

"Evet," diye karşılık verdi. "Tyra Allen'ın bağıışı."

"Masters adında bir aile bağışladı," dedi ona.

"Doğru," diye homurdandı. "Masters da Tyra'nın kızlık soyadı."

Gözleri büyüdü ve lanet olsun, kaltak kırk bir yaşındaydı ve bu hala sevimliydi.

Sevimli ve yanlış ve tamamen saçmalık.

Ona doğru üç adım daha attı, bu da onu tam onun alanına soktu.

"Seni bir daha görmek istemediğimi söylemiştim," diye hatırlattı ona sıkıca.

Donmuş gibi kımıldamadan ona baktı.

"Ciddiydim," diye devam etti. "Bunu bir kez yaptın. Bunu bir daha yaparsan sonuçlarından hiç hoşlanmayacaksın."

"Ne boku?" diye sordu sanki anlamıyormuş gibi. Kahretsin, sanki o kadar kaybolmuştu ki İngilizceyi zar zor biliyordu.

"Tyra'yla yaptığınız bu saçmalık," diye ısırdı. " değil ama böyle devam edersen sadece beni kızdırmakla , Tyra ve Tack'le de aranı bozacaksın. Bu ikisi, yaşayabileceğin en kötü türden zor bir yama ile başladılar. Yumuşak bir yelkeni hak ettiler. Onların başına bela açan sürtük olma."

"Tyra," diye fısıldadı, sanki bir şeyler dank ediyormuş gibi.

Ona doğru eğildi ve Bill'in evinde o gece yaptığı gibi onu kokladı.

Daha önce, onun olduğunu düşündüğü zamankinden farklı kokuyordu. Saçları. Teni. Hepsi farklı.

Muhtemelen pahalı bir şampuan ve kesinlikle pahalı bir parfüm. O bu saçmalıklarla ilgilenmezdi.

Ama onda beğenmediyse siktir et.

"Bir daha asla, kadın," dedi. "Duydun mu?"

"O... o bana geldi ve-"

İşi bittiğinde, dikkatini çekmek için bir elini kaldırarak dirseğini tuttu ve bunu açıkça ifade edecek sözler söyledi.

Bir şey anlatmak istiyordu, onu incitmek değil.

Ve ona zarar vermedi. Ona zar zor dokundu.

Ama geri çekildi, iki hızlı adım attı, topuklarının üzerinde tökezledi ve kendini düzeltti, tüm bunlar adamın tuttuğu, büktüğü ve acıya neden olduğu gibi.

"Dokunma bana," diye tısladı ve sonunda yüz ifadesinin şaşkın görüldüğünü fark etti.

Şimdi kızgındı.

Kaltağın neye kızması gerektiğini bilmiyordu.

Bildiği tek şey, kızın sinirli olmasının onu *daha da* . "Şimdi *de bu* oyunu mu oynayacaksın?" diye sordu alçak sesle.

"Oyun falan oynamıyorum, *High*," diye tersledi ve kahretsin...

Sikeyim.

Ona hiç *High* dememişti. Birlikteyken bir kez bile. Neden şimdi karnına bir yumruk yemiş gibi hissediyordu?

"Şampanyanı al ve git," diye emretti.

"Adamlarını da gelip alsınlar," diye karşı çıktı.

"Buna ihtiyacımız yok," diye karşılık verdi çenesini kaldırarak. "Bir yolunu bulacağım. Şimdi onu al ve git."

"Tyra'yı parasını ödemeye ikna ettin, aptal olma. İşte burada, al."

"Ne düşünürsen düşün, *High*, ben Tyra ile işbirliği içinde değilim. O, Elvira ve Lanie adında bazı kadınlarla işbirliği içinde. Yanlış düşünüyorlar. Bu yüzden o kamyonete binmeni, kendini ve şampanyayı Tyra'ya geri götürmeni ve benim seni görmek istemediğimi ona açıkladığım gibi senin de beni görmek ona açıklamayı öneririm."

"Doğru," diye alay etti. "Sanki ben buna inanıyorum."

"Neye inandığın gerçekten umurumda değil," diye karşılık verdi, buz gibi soğuk bir sesle. "Ama şu anda, T eksi altı saat kırk dört dakika içinde gerçekleşecek bir etkinliğim var, bu yüzden senin saçmalıkların için de zamanım yok."

Son derece sinirliiyken bir anda *tepesi attı*. "Benim *saçmalıklarım* mı?" diye bağırdı.

"Senin..." ona doğru eğildi, "*saçmalık*." Arkasına yaslandı ve devam etti. "Sen gitmeyeceksin, ben gideceğim."

Ve bunun üzerine dönmeye başladı.

Bu yüzden High tekrar onun alanına girdi, etrafını sardı ve ilerlemesini durduracak kadar yakınında durdu.

"Sakin beni bırakıp gitme," diye hırladı. "Bana ne yapacağımı söyleme," diye karşılık verdi.

Bunu duymazdan geldi ve "Adamlarına söyle gelip şunları alsınlar, ben de gideyim" diye emretti.

"King's Shelter'daki çocuklara yardım etmek için o kadar heveslisin ki, yükü boşaltmana yardım edecek birkaç adam buluyorsun," diye karşılık verdi.

"Bir daha söylemeyeceğim," diye bilgilendirdi onu. "Ben de söylemeyeceğim," diye karşılık verdi.

"Orospu-" diye hırlamaya başladı ama kız ayak parmaklarının ucuna kadar yuvarlanıp yüzüne bir santim yaklaşınca durdu ve kızla ilgili her şey ona o kadar saldırdı ki -siktirsin gitsin, lanet olası zayıflık- gerçekten de devam *edemedi*.

"Bana bir kez daha orospu dersen, *High*, yemin ederim pişman olursun," diye tehdit etti.

"Ne yapacaksın?" diye sordu sertçe. "Sikimi emip temizleyecek misin?"

Kızın yüz hatlarında acı belirdi, gözleri ateşlenmeden önce karnında hissettiği ve nefret ettiği acıya karşılık verdi.

"Tanrım, sen bir pisliksin," diye tısladı.

"Bahse girerim dizlerinin üzerine çöktürürüm ve sikimi içine sokarım, bir ucundan ya da diğerinden, bunu düşünmeyi bırakacaksın," diye cevap verdi.

"Bu bir daha asla olmayacak," diye sert bir şekilde açıkladı.

"Doğru, sanki tüm bu plan benim sikimi daha fazla almak için yaptığın bir oyun değilmiş gibi." Başını yana eğdi ve alaycı bir şekilde sordu, "Ne oldu bebeğim? Kuyu kurudu mu?"

"," diye .

"Adamlarına yükü boşalttır, kamyonetimin arkasında yüzünü sikeyim," diye teklif etti.

"*Uzaklaş*," diye ısırdı.

Omuz silkti. "Benim için fark etmez, amını almamı istiyorsun."

Tekrar ayak parmaklarının üzerinde yuvarlandı.

"Çekil... *uzaklaş*." Adam sahte bir şokla kaşlarını kaldırdı. "Kıçından mı?"

Ona ters ters baktı, gözlerini dikerek onu alt etmeye çalıştı ve kazanamayacağı yeni bir oyuna girdi.

Ama yapmadı.

Bu yüzden farklı bir taktik denedi. Adam onun gözlerindeki ıslaklığı görünce anladı.

Kazanamadığı bir oyun daha.

"Tanıdığım en güzel ağlayıcı," diye fısıldadı ve onun nefesinin kesildiğini, bakışlarının arayışa döndüğünü duydu.

Aptal sürtük oraya girdiğini sandı.

Ama yalan söylemiyordu. Eskiden, onu gözyaşlarına boğan herhangi bir şey olduğunda, kıpkırmızı kesilip suratını asarak çirkin bir şekilde ağlamazdı. Pratik bir oyuncu gibi ağlardı.

"Tamam bebeğim," diye devam etti. "Geçen sefer alamadığın için sana istediğini vereceğim ve bunu ne kadar sevdiğini biliyorum. Seni becermeden önce yiyeceğim. Adamlarına söyle de *ıçkileri taşısınlar*."

Kafası, sanki ona vurmuş gibi sertçe kırıldı ve o da bunu içinde hissetti.

"Sanırım senden nefret ediyorum," diye ilan etti, sesi gerçekten sarsılmış gibiydi, aynı lanet şey gibi görüldüğünden bahsetmiyorum bile.

Bu işte iyiyim.

Bir usta.

"Benim bunu düşünmek yok," diye cevap verdi.

Kendini kontrol edebilmek için burnunu çekti, sonra omuzlarını dikleştirdi.

"İyi, High. Sen kazandın. Scott'tan kamyonu boşaltmak için birkaç adam toplamasını isteyeceğim. Şimdi," başını eğdi ama bakışlarını ondan ayırmadı, "yolumdan çekilir misin?"

Hemen kenara çekildi.

Yuvarlak kışını kapıya doğru hareket ettirmekte tereddüt etmedi, kapıdan geçti ve gölgelerin içinde kayboldu.

Elini kaldırıp parmaklarını saçlarının arasından geçirmedi ve kamyonetine doğru ilerlemeden önce orada durup uzun süre gölgelere baktı.

Çocuk elinde bir tomurcukla geri gelmeden önce on iki kutunun sekizini çıkarmış ve kapının yanına yığmıştı.

Son kutuyu da zar zor indirdikten sonra arabanın arkasını çarparak taksiye doğru ilerledi.

Doğruca Kaos'a gitti, garajın ofisine çıkan merdivenlerin dibine park etti, kamyonetinden indi ve merdivenleri ikiye ikiye çıktı.

Kapıyı açar açmaz Cherry'nin kafası ona doğru döndü. Orada bir umut gördü.

Sonra onun telefonu kapattığını, nötr bir ifade takındığını ve kaşlarını kaldırdığını gördü.

Evet, oyuna gelmişti.

"Her şey gitti mi?" diye sordu küçük bir gülümsemeyle.

"Yapma," diye cevap verdi, daha içeri bile girmemişti, açık kapıda duruyordu.

Bu uzun sürmeyecekti ama mesajı açık olacaktı. "Ne yapmayayım?" diye sormadan önce tedirgin görünüyordu.

"Saygı," dedi yumuşak bir sesle. "Sende var Cherry. Bunu biliyorsun. Sakın kaybetme. Sadece kaybetme. Duydun mu?"

Sandalyesini ona doğru çevirdi ve "High-" diye söze başladı. "Yapma," diye tekrarladı adam. "Duydun mu?"

Ayağa kalktı. "Anladığını sanmıyorum."

"Hayır, bebeğim. Anlamıyorsun. Ve rica ediyorum, Tyra, beni dinle. Senden durmanı istiyorum. Sana ne söylediğinin önemi yok. Dur."

Kızın kaşlarının çatılmasını izledi ve "Bana ne dedi?" diye sordu.

Oraya gitmeyecekti.

"Bununla işim bitti," dedi ona. "Senin de bununla işin bitti. O zaman yok. Senin işin bitmedi, aramız iyi değil Cherry. Ve dürüst olmak gerekirse, bunu istemiyorum, bu yüzden böyle yapma."

Sonra kapıdan dışarı çıktı ve kadının "Çak!" diye seslendiğini duyduğunda bile hareket etmeye devam etti.

Merdivenlerden koşarak indi, kamyonetine bindi ve Cherry'nin merdivenlerden indiğini görmesine rağmen ön avluda geri döndü.

Sonra Ride'dan çıktı ve arkasına bakmadı.

* * *

"Sence bırakacak mı?" Boz sordu.

High ve kardeşi Boz'un mutfak masasında oturuyorlardı, önlerinde votka şişesi ve bardaklar vardı, buz ya da karıştırıcı yoktu.

O tür bir gece değildi.

Cherry hakkında konuşuyorlardı.

Ve Millie.

Siktiğimin

Millie'si.

Geri dönmüştü.

Yirmi yıl boyunca kafasında bir hayalet gibi dolaştı, anılarına musallat oldu, onu rahatsız etti ve nasıl bu kadar aptal olup da bu kadar yanlış okuduğunu merak etmesine neden oldu.

Ve geri dönmüştü.

Hayalet değil.

Bill'in evinde onu arıyordu.

Kendini ona atıyor.

Tanrım, orospu ulaşabilmek için kemerini çektiğinde... *Tanrım.*

Böyle şeyleri unutmak için kendi kendine konuşabilirdi.

Onun istediği her şeyi yapmasına izin vermek için kendini ikna edebilirdi... yine.

Her şeyini veriyor... yine.

Yalan bile olsa geri almak için.

Kahretsin, sırf onu geri alabilmek için yirmi yıl daha acı çekmeye kendini ikna edebilirdi.

Sadece bir günlüğüne bile olsa.

Bardağına biraz daha votka doldurdu, Boz'a baktı ve sorusunu yanıtladı: "O Cherry. Ne yapacağı belli olmaz."

Boz kendi bardağını alıp bir yudum içti ve masaya bırakarak, "Tack onunla konuşup aklını başına getirecek," dedi.

"Boz, kardeşim, neredeyse on yıldır bizimle birlikte Tack ve Tyra trenine biniyorsun. Kadın ne yaparsa yapar. O da bundan zevk alır. Bu işler böyledir."

Boz bakışlarını High'ın üzerine dikti.

"Öyle," dedi sessizce, "başka herhangi bir şeyde. Ama bu sensin, High. Sen ve Tack'in bir geçmişiniz var ama bu sensin, bir kardeş ve bu da sen ve o amcık. O biliyor. O kaltağı tanıyor. Cherry bilmiyor." Sesi daha da alçaldı. "Onunla konuşup aklını başına getirecek."

Boz'un Millie'ye bu isimleri takmasını dinlerken ağızında ekşi bir tat vardı.

Bu tepkinin onu ne zaman terk edeceğini merak etmeyi çoktan bırakmıştı. Otomatik olarak onu savunma ihtiyacı. Artık buna alışmıştı ve en azından artık ona bu şekilde hitap eden herhangi bir adamın boğazına yumruğunu geçirmek istemiyordu. Ve başlangıçta, kardeşler onun yaptıklarına çok kızdıklarında, bu ciddi bir mücadele olmuştu.

High, Boz'a cevap vermedi çünkü söyleyecek bir şey yoktu. Cherry ile, özellikle de o ve Millie, Elvira ve Lanie'yi -İlki bir öncekinden daha çılgındı ama o kadar da değil, ne olacağı belli olmazdı.

Sadece bu kadınların hiçbirinin onu fazla zorlamamasını umuyordu. Hepsinden hoşlanıyordu. Onlar Kaos'tu, hatta bir kardeşe sahip olmayan Elvira bile. Aile aileydi ve onlar da aileydi, kandan daha kalın bir kalınlık kazanan türden.

Ama onun gibi bir adam için çok .

O da cevap vermedi çünkü bu gecelik işi bitmişti.

Bardağını kaldırdı, votkayı geri fırlattı ve masaya koydu.

"Ben yatıyorum," diye mırıldandı sandalyesini geriye iterek. "Tamam," diye yanıtladı Boz. "Sonra görüşürüz."

"Görüşürüz kardeşim," diye karşılık verdi High, arka kapıya doğru ilerledi, kapıdan çıktı, Boz'un evinin yan tarafındaki uzun çitten aşağı indi ve Boz'un karavanını tutmasına izin verdiği büyük alana girdi.

Evi yeni evlendiği eski karısı Deb'e verdiğiinden beri burada kalıyordu. Ve bunu, kızlarının hayatlarının zaten olduğundan daha fazla mahvolmasını istemediği için yapmıştı.

Cleo, en büyüğü, dayanmaya çalışıyordu. O da babası gibi sertti. Aynı zamanda zekiydi. Ve onun kızıydı. Onu tamamen seviyordu. Annesini de seviyordu ama o babasının kızıydı. Deb ve o bunu ne kadar saklamaya çalışsalar da, Deb mutlu olmadıklarını hissetmişti ve şimdi Deb onun bu ilişkinin bitmesinden dolayı rahatladığını hissediyordu.

Ki bu berbattı.

Zadie'nin sorunları vardı. Küçük kızının kafası

Bulutlar bir bakıma geriye dönüp onu beşiğinde, cep telefonuna bakarken görebiliyordu, o boku görmüyordu ama minik bebek hayallerini görüyordu. O hiçbir şey hissetmiyordu. Bebeği on yaşındaydı ve High'ın ödünü koparacak şekilde bir prensle evleneceğine inanıyordu çünkü bu hayalin peşini bırakmayacaktı.

Hiçbir hayalinin peşini .

Annem ve babamla birlikte mutlu bir yuvaya sahip olmak gibi.

Yani orada takılmıyordu. Ayrılmalarından nefret ediyordu. Bu da berbattı.

Onları yerleştirmesi gerekiyordu. Bir eve yerleşmeliydiler ki bu değişim geçici görünmesin. Onlara kendi odalarını, kendisine ait olan bir yerde kendilerine ait bir alan yaratmalıydı.

On iki ve on yaşlarında annelerine ihtiyaçları vardı, bu yüzden yarı velayeti kabul etmedi. İstikrara ihtiyaçları vardı. İki haftada bir babaları oluyordu.

O ve Deb bir anlaşma yapmışlardı. Birbirlerinin boğazına sarılmamışlardı. Sadece şansları yaver gitmiş ve aynı anda artık yeter sonucuna varmışlardı. Birbirlerini sevmiyorlardı, hiç sevmediler. Adam onu hamile ve kadın onu elinde tutacağını ve maddi olarak ona ihtiyacı olduğunu söylediğinde bu sorumluluğu üzerinden atacak türden bir adam değildi. Böylece evlendiler.

Ama birbirlerinden hoşlanıyorlardı ve her ikisi de bu evliliğin kötüye gitmesinden hâlâ böyle devam etmesinin daha iyi olacağını düşündüler.

Deb, onun akşam yemeğine gelmesini sorun etmiyordu. Kızların resitallerine gidiyor ve onunla oturuyordu. Onları alıp yerleşkede ağırlamak ya da zamanı olmadığında pizza ya da dondurma yemeye götürmek.

Onları her gün göremiyordu, ki bu kötü değildi. Tamamen berbattı.

Ama onlara ihtiyaç duydukları şeyi vermesi gerekiyordu.

Ve babalarına ihtiyaç duyduklarında, onun bir yeri olduğunda, orada kendilerini güvende hissettiklerinde, kadın olacakları bir bölgeye geldiklerinde (ya da ona yaklaştıklarında) anneleri hemen yanlarında olurdu

Deb'le anlaştıkları zaman Cleo on dört, Zadie on iki yaşındayken babalarını alacaklardı. Yani iki uzun yıl olacağını bildiği iki yıldan sonra, yarı velayeti alacaklardı.

Hepsi anlaşmada vardı.

Sadece lanet olası bir ev bulması gerekiyordu ve bunu yapmak için iki yıl beklemek istemiyordu.

Karavanı bok gibiydi. Son on üç yıldır yaptığı hemen hemen hiçbir şeyi kabul etmeyen Deb bile o karavana bayılıyordu ve bunu o lanet şeyin ne kadar pahalı olduğunu bile bile yapıyordu.

Ama dokuz aydır Boz'un evinin dışında yaşıyordu. Lanet olası bir ev bulması gerekiyordu.

Yan kapıya gitti, kilidi açtı, içeri girdi ve ona güç verdi.

Televizyonlardan birini açtı (biri dışarıda olmak üzere dört tane vardı) ve botlarını çıkarmak için oturdu.

Gözüne bir şey takılmadan ve gerilmeden önce ilkini çıkaramamıştı.

Sonra botunu çıkarmak yerine bıçağı yan taraftan çıkardı.

Yavaşça ayağa kalktı ve dolaba doğru ilerledi, açarken tetikteydi, yükseklerle uzandı, arkasında ne olduğunu gizlemek için orada duran un torbasını kenara itti. İçeri uzandı, silahını aldı ve koridorda dikkatlice ilerleyerek banyonun önünde durdu.

Temkinli bir şekilde dışarıda durarak elini kapının etrafına doladı ve ışığı yaktı. Daha da temkinli bir şekilde içeri baktı.

Ve hiçbir şey görmedim.

Yatak odasına varana kadar ilerledi.

Banyodakiyle aynı şeyi yaptı. Ama orada kimse yoktu.

Kaos'un bugünlerde pek fazla sorunu yoktu, müttefiklerinin olduğu günlerdeki gibi değil... ama aynı zamanda düşmanları da vardı.

Yine de bir sorunları vardı. Büyük bir sorun. Benito Valenzuela adında güç sahibi bir psikopat, Kaos'un temizlenmek ve bölgelerini temizlemek için yaptığı tüm çalışmaları, yıllardır güçlü tuttıkları çalışmaları geri almak istiyordu.

Valenzuela ile işler sessizdi. Ama işler

Çok uzun süre oyalandıklarından, adamlar huzursuzlanmaya başlamıştı ve Denver'daki oyuncular Kulübü ciddiye almıyordu, bu yüzden Kaos son zamanlarda onu uyarmak için manevralarını hızlandırdı, bu da tüm kardeşlerin gergin olduğu anlamına geliyordu.

Millie'nin geri döndüğü bu günlerde, High sadece Valenzuela'ya değil, pek çok şeye tepkiliydi.

Dişlerini sıktı ve yatağının üzerinde duran, üstü beyaz, büyük mavi plastik sandığa baktı.

Sonra üzerinde Cherry'nin el yazısıyla *High* yazan katlanmış bir kâğıt parçası görünce boğazından sinirli bir ses çıkardı.

Çocukları eyalet parklarında kalmaları ve başka şeyler yapmaları için Tack ve ona karavanı birden fazla kez vermişti.

Anahtarı vardı.

"Siktir," diye mırıldandı.

Silahını beline sokup bıçağı yatağa fırlatarak gazeteye uzandı.

Açtı ve okudu:

Yüksek,

Millie bu sandığı Lanie, Elvira ve bana verdi. İçindekilerden kurtulmaya cesaret edemediğini söyledi ve bizden bunu onun için yapmamızı istedi. Ne olduğunu gördüğümüzde, biz de bunu yapmaya cesaret edemedik. Bugünkü konuşmamızdan anladığım kadarıyla siz de yapabilirsiniz.

zaman devam et.

Sen ve Millie'nin arasına girdiğim için gerçekten üzgünüm. Seni üzdüm ve Millie gerçekten kötü bir . Belli ki o da hayatına devam etmek istiyor. Onu bırakmalıydım.

Şimdi bu işin peşini bırakacağım ve Lanie ve Elvira ile konuşacağım, onlar da konuşacak.

Tekrar özür dilerim, High.

xCherryx

İstemese de kendini durduramadı, mandalları çevirdi, kapağı geri attı ve gördüğü şey karşısında nefesini tuttu.

"Siktir," fısıldadı. "Lanet olası kaltak."

Sandığın ötesine uzanmak, kapağı yakalayıp yerine takmak ve yeniden sabitlemek için zaman kaybetmedi.

Sonra sandığa baktı.

Tanrım, ama oyunu nasıl oynayacağını biliyordu. O sandığın içindekiler Cherry ve ekibini nefes nefese bırakacak, derinlere inecek ve istedikleri iş bitene kadar vazgeçmeyeceklerdi.

Kadının ne istediğini anlamamıştı. Sırf onun siki için kudurduğu için peşinden gelmesini aklının ucundan bile geçirmiyordu. Yaşadıkları yalan, seksin muhteşem olmasını içermiyordu.

Öyleydi.

Her zaman.

Ve bunun için nefes nefese kalmıştı. Her seferinde.

Belki kurak bir döneme girmişti.

Belki de sadece sıkılmıştı.

Umurunda bile değildi.

Her neyse, onu zorundaydı.

O resimleri neden sakladığına dair hiçbir fikri yoktu ama her şeyi saklıyordu. Konser koçanları. Yarıları yırtılmış sinema biletleri. Hediyelerden kurdeleler. Partilerden kalma, üzerinde isimleri yazılı plastik bardaklar. Patlamış ampulü bulabilirse tamir edebileceğinden *emin* olduğu çalışmayan Noel ışıkları (sonra patlamış ampulü asla bulamadı, ama kadın yerde oturup saatlerce birini çıkarıp diğerini takarak denedi).

Ve birlikte çekildikleri her fotoğraf, odak dışı olsa, yüzlerinden biri kesilse ya da fotoğrafın yarısı bir parmak tarafından kapatılmış olsa bile.

Bunlar albümlerine girmedi ama onlardan kurtulmadı. Onları sakladı.

.

Yirmi yıl boyunca.

Ve onlar için bir kullanım alanı bulmuştu.

Sandığı kaldırdı, karavana taşıdı ve açmak için yere koydu.

ve sonra onu soğuşa doğru fırlattı. Bir gümbürtüyle yere düştüğünü duydu ama kapıyı kapatıp kilitlerken buna daha fazla aldırış etmedi.

Sonra botlarını çıkarmaya devam etti ve bunu yaparken kadının neden geri döndüğüne dair hiçbir fikri olmadığını tekrar düşündü. Ondan ne istediğı hakkında hiçbir fikri yoktu. Umurunda bile değildi.

Sadece onun bunu elde etmek için her şeyi yaptığını biliyordu.

Ve hiç kimse bilgi olmadan bir savaşa girip kazanamaz.

Millie Cross'u yirmi yıl önce tanıdığını sanıyordu ama tanıımıyordu.

Şimdi de onun hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Sonra elini arka cebine attı, telefonunu çıkardı, rehberine gitti ve bağlanmak için ekrana dokundu.

Telefonu kulağına götürdü.

Shirleen Jackson onun kulağına, "Bana bir oyun ayarlamak için aradığını söyle," dedi.

"Paranı istediğın zaman alabilirsin," diye cevap verdi.

Kadın, "Lütfen," diye uzattı.

Ama hep blöf yapıyordu. Bu yüzden hep kaybediyordu. Bu ve yüzüne bakarak elini okuyabildiğı gerçeğı.

Kadın Denver'da poker oyunları düzenliyordu ve tanıdğı en kötü oyuncuydu.

Ama şimdi aynı zamanda tüm Rocky Mountain bölgesinin önde gelen özel araştırma şirketi Nightingale Investigations'ın resepsiyonistiydi.

Ve o bir arkadaştı.

Shirleen ve High'ın bir geçmişı vardı. Onun için her şeyi yapardı ve o da karşılığını verirdi.

Bu işaretlerle ilgili değildi.

Bu bağla ilgiliydi. Hayat şartlarının bozamayacağı türden bir bağ.

Kirlenmişti. O da

kirliydi.

Ama arkasında sadece yeğeni varken kirlenmişti.

Tüm kardeşleri yanındayken kirliydi ama Kulüp bozulmuştu.

Onun hâlâ kardeşleri vardı ve onunsa sadece Darius'u vardı.

Darius sadıktı ve akıllıydı ama o sadece tek bir adamdı, Shirleen'in koruma ihtiyacı hissettiği tek bir adam.

Yani Shirleen'i koruyacak kimsenin olmadığı bir zaman vardı. High hariç.

Bunu hiç unutmamıştı.

Ve o asla böyle bir şey yapmayacak türden bir kadındı.

"Bir şeye ihtiyacım var," dedi ona.

"Vur bana," diye davet etti, onun yapacağını bildiği gibi.

"Millicent Anna Cross hakkında bulabileceğiniz her şey. Kadın. Kırk bir yaşında. Denver'da yaşıyor. İşini kolaylaştıracak başka ne mesaj atarım. Ama önce, bir adrese ihtiyacım var."

,"" diye cevap verdi.

"Erkekler bu işin içinde değil, Shirleen," dedi ona. "Nightingale ya da herhangi biri. Bunu gizli tut. Sadece sen biliyorsun. Tamam mı?"

"Evet, High," diye kabul etti, sonra da merakla sordu: "İyi misin?"

Adam ona vermekte tereddüt etmedi.

"İçinde olmak istemediğim bir oyundayım ama içindeyim ve bu kez kazanmaya niyetliyim."

"Doğru," dedi sessizce. Sonra daha sessiz bir şekilde, "Seninle her şey bittikten sonra tanıştık evlat, ama o zamanlar Denver'da oyuncu olan herkes Millie adında bir kızın olduğunu biliyordu."

Derin bir nefes aldı.

Sonra dedi ki, "Bana ne bulabilirsen getir."

"Tamam, High."

Sırtını kanepenin minderlerine yasladı. "Yakında bir oyun ayarlayacağız."

"Sadece Hound'u getirme. O çocuğun bir sahtekar olduğundan eminim," diye mırıldandı.

Başka biri olsa, bir kardeşe yönelik bu tür bir hakaret davetiye çıkarırdı.

Ama High için Shirleen aileden biriydi, bu yüzden hiçbir şey intikama davetiye çıkarmazdı. "Tazı bir oyunun kokusunu alırsa, onu göstermekten alıkoyamazsınız."

"Her neyse," diye mırıldandı. "Şimdi ateş edecek miyiz yoksa güzellik uykuma yatmama izin verecek misin?"

"Güzellik istirahatınızı bozmayı hayal bile edemezdin." "Ettim bile, evlat."

Bunu söyledikten sonra kapattı.

High telefonu kulağından aldı ve sırtarak baktı.

Sonra onu yanındaki minderin üzerine fırlattı ve lavaboda, o sabah bıraktığı ve o gece halledeceğini söylediği bulaşık yığınına gördü.

Bulaşık yıkamayacaktı. Yatağa girecekti.

Bunu yapmakta gecikmedi.

Karavan darmadağındı.

Ama çarşafı temizdi. Millie'nin kokusunu temizlemek için bundan emin olmuştu.

Ne yazık ki, karanlıkta, kışını ellerinin arasına aldığı yatakta yatarken, sırtındaki dövmesi kaçınılmazdı, bu yüzden sonunda onu eliyle örtmek zorunda kaldı, böylece onu becerebildiği kadar uzun süre becermek yerine boşalmaya konsantre olabildi, son nefesine kadar yapmayı başarsa bile, aklını ondan uzak tutamadı.

Cleo ve Zadie.

Deb büyük kızının, High da bebeğinin ismini seçmişti.

İkisi de onun ve Millie'nin seçtiği on ismin yakınında bile değildi.

Erkekler için beş. Kızlar için beş. Bu şekilde ne olursa olsun korunacaklarından emindiler.

Kızlar için en çok seçtiği iki isim büyükannelerinin isimleriydi. Katherine ve Ruth.

Katy ve Ruthy.

Kızlarının şimdi onunla mı yoksa eski sevgilileriyle mi olduğunu merak etti.

Bu fikir karşısında dişlerini sıktı ama bu, onun yerine erkek çocuk sahibi olsaydı, karar verdikleri en iyi isimleri seçip seçmeyeceğini merak etmeyi içeren düşünceleri durdurmadı. Flynn ve Chance.

Başka bir adamın çocuklarına kendi çocuklarının isimlerini vermek onun için bile haddini aşmak anlamına gelse de, bunu ona yakıştıramazdı.

Ama doğru isimleri seçme konusunda kudurmuştu. Üç yıl boyunca bunun üzerinde durdular. Bu bir oyun gibiydi, ikisinin de hoşuna giden bir oyundu, seçimlerinde tuhaftan yüceye gidiyor, birbirlerini güldürmeye çalışıyor ama aynı zamanda ciddi oluyor, bazılarında karar kılıyor, emin olana kadar favorileri yeniden düzenliyorlardı.

Ama bu konuda konuşmaktan asla vazgeçmediler, bir ismi sırf kabul edilip edilmeyeceğini görmek için diğerine sordular.

Onu birkaç ay öncesine kadar.

Sonra bunu yapmayı bıraktı ve o yaptığında bu konuda yaptıkları herhangi bir tartışma sert ve zorlamaydı, sanki kesinlikle olmadığı halde hala onunla ilgilendiğini düşünmesini istiyordu.

O sırada gerçekten fark etmemişti.

Zadie gibi o da bir hayal dünyasında yaşıyordu. Sonra Millie onu kovdu.

Ve şimdi buradaydı, kırk dört yaşındaydı ve yol boyunca büyük bir hata yapmıştı. On üç yıl süren sevgisiz bir evlilik yapmıştı. Kendisine farklı bir hayat ya da erken bir ölüm getirebilecek o kadar çok farklı türde kazaya ramak kalmıştı ki, hiç komik değildi.

Ama hayatında hâlâ erkek kardeşleri ve iki kızı vardı.

Ve üç yıl boyunca bir rüyayı yaşadı. Yalan olan bir rüya.

Ama en azından bunun bir yalan olduğunu öğrenmeden önce bir rüya gibi hissetmişti ve bunu kabul edecekti.

Millie'yi kaybettiğinden beri High'ın hayatında, bunu kabul ederdi. Ve bundan memnun olurdu.

Yirmi üç yıl önce, Chaos Compound ortak odası...

"Senin için o, değil mi High?"

Black'in sözleri üzerine Logan gözlerini odanın diğer ucunda Chew'le birlikte olan ve Chew'in tarantulası üzerinde gezinirken kıkırdayan Millie'den ayırdı.

Chew'in tarantulası ve bu pisliklerden yedi tane olması ve küçüklüğünden beri hep bir tane olması, kardeşine "Chew" denmesinin nedeniydi.

"Çok hafif!" Millie ağladı. "Ve tüylü. Gıdıklıyor!"

Chew ona Logan'ın hoşlanmadığı bir şekilde sıırttı ama bu konuda hiçbir şey yapmadı çünkü Chew'in kıza karşı bir şeyler hissettiği açık olsa da, o Logan'ın kızıydı ve Chew de onun kardeşiydi. Değil

Sadece Millie harekete geçmezdi, Chew de geçmezdi.

Millie ona baktı. "Logan! Bize bir tarantula lazım!"

Lanet olası bir tarantula istemiyordu.

Ama eğer bir tane isterse, ona getirecekti.

Bunu söylemedi.

Sadece sıırttı.

Yüzünün önüne kaldırdığı kolunda sürünen geri döndü.

Logan, Tack gibi yanında duran Black'e döndü. "Evet," diye cevap verdi.

"Hızlı hareket etti," diye mırıldandı Tack, ona dostça bakıyordu ama endişeliydi.

Logan Tack'i severdi ama kardeşi onu korkutuyordu çünkü Tack bir dahi gibi bir şeydi. Başkalarının göremediği şeyleri görüyordu. Ve bir adım, iki adım, beş adım değil, elli adım ilerisini düşünüyordu.

Bu yüzden sorun çıkmaya başlamıştı. Tack gibi bir adam asker değildi.

Tack gibi bir adam liderdi.

Bütün adamlar bunu biliyordu.

Şu anki başkanları Crank de dahil olmak üzere, bu durumdan hoşlanmadı.

"Evet," diye tekrarladı Logan, Tack'in sorusunu yanıtlarken, çünkü haklıydı.

Millie ve o birlikte yaşıyorlardı ve birkaç haftadır birlikteydiler. Kız okula gidiyordu ve yarı zamanlı bir işi vardı. Adam resmi olarak Kulübe kabul edilmişti ve Kulüp kârından kardeş payı alıyordu.

Yani onun düşüncesine göre her şey yolundaydı.

Bununla birlikte, birlikte yaşamaya başlamaları ailesini kızdırmıştı. Okul masraflarını karşılamayı, kitaplarını ödemeyi kabul etmişlerdi ama onunla birlikte yaşamaya başladığı, bunu çabucak ve parmağında yüzük olmadan yaptığı için başka hiçbir şey vermiyorlardı.

Bu, hem okulda hem de alışveriş merkezindeki bir mağazada ona çok fazla yaslanmak zorunda kalmamak için aldığı boktan işte kıcını yırtarak çalışmasına rağmen Logan'ın onu koruduğu anlamına geliyordu.

Umurunda bile değildi.

Onun yanında yattı, onun yanında uyandı, o artık onundu. İsterse işi bırakıp bütün gün oturup televizyon izleyebilir ve M&M yiyebilirdi. Ona, gezegende nefes alan başka hiçbir erkeğe gülümsemediği gibi gülümsediği sürece, onunla ilgilenecekti.

"İyi seçim," dedi Black ve Logan, Black'in gözlerinin Millie'de olduğunu görmek için dikkatini ona verdi. "Gerçek şu ki, o yaşlı bir kadın değil." Bakışları Logan'a kaydı. "Derinlerde, o bokun olması gereken yerde, o tamamen bununla ilgili."

"Evet," dedi Logan tekrar, çünkü bu doğrudu.

Tek derdi aileydi. Onun ailesi. Onun ailesi. Bir gün kuracakları aile.

Yani, evet. Kesinlikle.

O tamamen ilgiliydi.

Baştan yaşlı bir kadın.

Ama sadece motorcu olduğu için. O ne isterse o olacaktı.

O Millie'ydi.

"Senin adına sevindim kardeşim," dedi Tack. "Senin yaşında erkekler doğru kişiyi bulamıyor." Logan'ın omzuna vurdu. "Sen buldun."

Logan çenesini yukarı

kaldırdı. "Evet, öyle

yaptım," diye onayladı.

Millie'den bir kıkırdama daha yükseldi ve tüm erkeklerin gözleri ona çevrildi.

Şimdi Chew'iki tarantulası üzerinde geziniyordu. Ve buna bayıldı.

Ve Logan onu seviyordu. Ne söylendiği, sadece birkaç aydır birlikte oldukları için bunun ne kadar imkânsız olduğu umurunda bile değildi. Onu görür görmez aşık olmuştu. İlk "merhaba "sında daha çok aşık oldu. Sonra ona adını söylediğinde daha çok. Ve onun buna güldüğünü sandığında çok sevimli bir şekilde incinmiş görüldüğünde daha da çok.

Ve sonra daha

fazlası.

Ve daha da

fazlası.

Sonsuza dek sürecekti, bunu biliyordu.

Ölene kadar her gün ona daha çok aşık olacaktı.

Şanslıydı ve bunu biliyordu. İyi bir ailesi vardı. Onu terk etti, biraz eğlendi, biraz sorun çıkardı, Kaos'u buldu ve kendine yeni bir aile kazandı.

Sonra Millie'yi buldu.

Evet, şanslı bir .

Millie'ye tarantulalarıyla bakarken dudaklarının seğirdiğini hissetti, bunu biliyordu.

ALTINCI BÖLÜM

Vereceksin

Millie

Ekşi kremayı tavadaki fokurdayan malzemelerin üzerine döktükten sonra telefonum çaldı.

Ona baktım, arayanın Dottie olduğunu gördüm ve . Koydum Dijon hardalına uzanırken telefonu kulağıma götürdüm.

"Selam bebeğim," diye selamladım.

Fokurdayan sosun içine hardal kız kardeşim "Çaldın," diye cevap verdi.

O gün erken saatlerde sesli mesaj bırakmıştım. "Evet," dedim. "Dinle, bir iyiliğe ihtiyacım var."

"Ne yapacağını biliyorsun," diye cevap verdi hemen. "Buna ihtiyacın var, bedava bebek bakıcılığı ve bu yakında gerçekleşecek, Alan ve benim *gerçekten* bir randevu gecesine ihtiyacımız var."

İki çocuk, ikisi de genç, bunun doğru olduğunu biliyordum.

Yine de bu her zaman doğrudu. Dottie ve Alan yıllardır çıkıyorlardı, evlilik öncesi, evlilik sonrası, onlar böyleydi.

Bunu kız kardeşim için sevdim.

Kız kardeşim de beğendi. Ve benim için istedi.

"Bitti," dedim ona, biramı karıştırıyor, kız kardeşimle konuşuyor, yeni aldığım iskeleden Macy Gray'i dinliyordum, mumlarım yanıyordu, biftek ve mantarlar çoktan pişmiş ve sos tamamlandığında içine girmeye hazırdı, erişteler suyunda dinleniyordu, süzölmeye hazırdı.

O zaman şey .

Ev yapımı dana straganof.

Harika kokuyordu.

Umarım tadı da aynı şekildedir. "Neye ihtiyacın var?" Dottie sordu.

"Tamam, dinle," diye başladım. "O pilates salonuna gittim ve kıçlarının üzerinde oturup eğilen insanların resimlerinin seni kandırmasına izin verme. O şey çok zor. Ama bir çılgınlık yaptım ve beş seanslık bir bilet aldım. Bir daha gitmeyeceğim... *as/a...* eğer sen burada egzersiz kıyafetleriyle beni buna zorlamazsan. Yani iyilik, suçluluk duygusunu getirmene ihtiyacım var. Bana dört seansı boşa harcatma."

Zor olmayacağını bildiğim için bu iyiliği isteyerek konuşmamı bitirdim. Dottie bir anneydi. Suçluluk duygusunun, kadınlar için ilk bebeğini doğurana kadar gizli kalan bir özellik olduğundan şüpheleniyordum. Sonra tam güçle devreye girer. Bundan şüpheleniyordum çünkü Dot'un başına gelmişti.

Ama ben konuşmayı bıraksam da Dottie başlamadı.

"Dot?" Sosuma biraz tuz ve biber katarak seslendim. "O pilates yerine mi gittin?" diye sordu usulca.

Hareket etmeyi bıraktım ve tezgahıma baktım.

"Evet," diye cevap verdim usulca.

"I..." Boğazını temizlediğini duydum. "Elbette, seninle pilates yapacağım." Sesi tereddütlüydü. Umutlu ama tereddütlüydü.

Pilatesin ne demek olduğunu biliyordu.

Benim fast food yiyip reality TV izlemem dışında her şeyin ne anlama geldiğini biliyordu.

"Benden bu kadar Dot," dedim ona.

"Bitti mi?" diye sordu, hâlâ tereddütlü, hâlâ umutluydu. Kahretsin, ama onu çok zorlamıştım.

Bunu yapmayı bırakmam gerekiyordu. Ve sonunda bırakacaktım. "Hayatıma devam etme zamanı."

Hiçbir şey söylemedi.

Şok olduğuna emindim. Böyle bir şey hiç . Bunun hakkında konuşmuş olabilirim. Kesinlikle (her gün) bunu düşündüm.

Ama bu konuda hiçbir şey yapmamıştım.

"Bir şey mi oldu?" diye sordu.

"Evet," diyerek ona gerçeği söyledim. "Aslında çok fazla. Daha sonra açıklayacağım. Ben..." Beni göremese başımı salladım. "Ben

içine girmek istiyorum. Bir gün paylaşacağım ama sonuçta bunun bir önemi yok. Sonunda, sadece zaman. Uzun geçti. İşte bu kadar."

O konuşmada yalan
söyledim. Bu

önemliydi.

Logan beni kullandı, intikamını almak için avantaj sağladı, sonra benimle böyle konuştu, sahip olduğumuz şeyi öldürdü, aşkı nefrete dönüştürdü.

Bu önemliydi.

Ama yapıldı.

Benden nefret ediyordu ve bunu değiştirecek hiçbir şey söyleyemezdim. Ve bana davranış şekli, sanki aramızda hiçbir şey olmamış gibi, sanki paylaştıklarımız her şey değilmiş gibi, sanki tüm bunlar bana biraz nezaket ya da *en* azından biraz sabır ya da en azından paylaşmam gerekenleri paylaşabilmem için biraz sessizlik kazandırmamış gibi, affedilemezdi.

Yani bitmişti.

O adam için ateşte yürümekten bıkmıştım.

Ve hayatımın bir anını daha onunla harcamayacaktım.

Değişecektim.

Sonunda.

Wild Bill's'deki fiyaskodan sonra bu kararı vermiştim ve Cumartesi sabahı King's Shelter etkinliğinden önce olanlardan sonra bu kararım pekişti.

Ben .

Kilerim doluydu.

Alışveriş merkezine gidip içeride ve dışarıda yapacağım egzersizler için kıyafetler aldım.

Küçük siyah bir elbise de almıştım.

Ve yukarıda bahsedilen hoparlör yuvası.

Bir gece önce de kendime lüks bir pedikür yaptırmış, bunun için ayak küvetimi kutusundan çıkarmıştım.

Pilates merkezi için beş seanslık giriş kartım satın alındı. İlk seansım kemerimin altındaydı.

Harika kokan ve tadının da olacağını umduğum dana Stroganoff yapıyordum.

Arkadaşlık etmesi için bir (ya da iki) kedi almayı düşünüyordum.

Evet, ben de
varım.
Yeni bir hayat.
Yeni ben.
Yeni bir başlangıç.
Hepsi yeni bir gelecek
yazmak için. Tekdüzelikten
çıkma.

Ve iyi bir şeye. (Umarım.)

Dottie kulağıma, "Ne diyeceğimi bilemiyorum," dedi.

"Artık söyleyecek bir şey yok." Sesimi alçalttım ve sosumu karıştırmaya devam ettim. "Sen her şeyi söyledin bebeğim. Sadece hiç dinlemedim. Ya da de içime sinmedi. Artık battı."

"Logan'ı görüyor," diye tahmin etti.

"Evet."

Bu konuda yalan söylemedim, sadece cevabım onun bilmediği bir gerçeği kapsıyordu.

Sesi daha güçlüydü, "O zaman bunun olması iyi oldu. O zaman iyi görünmüyordu ama her kadının sınırları vardır. Her kadın kendi zamanını bulur. Onu görmek, duymak, hayatına devam ettiğini, çocukları olduğunu ve iyi olduğunu bilmen senin için iyi oldu. Yani bu iyi bir şey."

O haklıydı. O *kısım* iyiydi. Logan için.

Ama umursamıyordum ya da daha uygun bir ifadeyle umursamamaya doğru ilerlemeye kararlıydım.

Ancak, bu düşünceye sahip olmak iyi bir şeydi.

Onu o şekilde düşünürdüm, olduğu gibi bir pislik olarak değil.

Onun iyi olduğunu düşünürdüm. Çocuklarıyla eğlendiğini. Kardeşleriyle birlikte olduğunu.

Ben de eğlenecek bir şeyler
bulurdum. Bifte Stroganoff gibi.

"Haklısın, Dottie," diye cevap verdim. "Şimdi, çok mantarları ve bifteği sosla eklemeliyim."

"Yemek mi yapıyorsun?" Sesi şok olmuş gibiydi.

"Yeni yaprak, duymadın mı?" Alay ettim. "Yani, daha iki saniye önce bahsetmiştim."

"Kıçımı öp," karşılık verdi, ben altı, o sekiz yaşından beri yaptığı gibi.

"Göster, öpeyim," dedim, o sekiz, ben altı yaşından beri yaptığım gibi.

"Her neyse. Eğer o şeyler sen yapmak o Güzel, sonra Alan, çocuklar ve benim için yapıyorsun."

" sende."

"Harika. Görüşürüz Mill."

"Görüşürüz, Dot. Seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum, bebeğim."

Telefonu kapattı.

Telefonumu bir kenara bıraktım ve kızarmış sığır eti ile sotelenmiş mantarların olduğu tabağı aldım.

Sosa ekledim.

Karıştırdım.

Süzülmüş eriştelerin üzerine döktüm ve muhtemelen üç yıldır çıkarmadığım muhteşem kırmızı kadehlerimden birine doldurduğum lezzetli bir kadeh kırmızı şarapla birlikte yedim.

Ve ilahi bir şeydi.

* * *

"Vay anasını, bu *Dynasty* ama daha iyi bir gardırobu olan ve 1900'lerin başında geçen bir İngiliz dizisi," diye fısıldadım televizyona.

Mutfağım temizdi. Mumlarım hâlâ yanıyordu. Gazlı şöminemle birlikte sadece bir lamba yanıyordu ve odaya sıcak, rahat bir ışıltı veriyordu.

Ben de koltuğuma kıvrılmış, elimde şarap kadehi, *Downton Abbey*'nin üçüncü bölümünü izliyordum.

Violet bir dikişti.

Ben *de* insanların 1900'lerin başından kalma kıyafetler giymek zorunda olduğu bir parti düzenliyordum.

Kostümler harikaydı!

Violet bir mırıltı daha çıkarmıştı ve kapı ben de kıkırdıyordum.

Döndüm ve omzumun üzerinden koridora doğru baktım.

Evimin geri kalanı, fuayem de dahil.

Geç olmuştu ama zilimin çalmasına şaşırmamıştım.

Bu oldu. Dottie, Alan'ın evde oturan bir anne olmanın rahat bir iş olduğunu düşünmesinden bıktığında oldu, böylece eve gelebilir, televizyon izleyebilir, kasıklarını kaşıyabilir ve onu görevde bırakabilirdi. Ona benim evime gelip sızlanarak ve onu çocuklarla birlikte evde bırakarak ders veriyordu.

Öğrenirdi.

O zaman unutturdu.

Dottie'ye göre, erkek olduğundan beri onun kaderi de böyleydi. Böyle şeyleri unuturlardı.

Tekrar tekrar.

Justine yarı zamanlı çalışıyordu ve eşi Veronica'nın daha yüksek maaşlı, daha stresli, tam zamanlı bir işi vardı ve Veronica da Justine'in oğullarına bakması konusunda aynı şekilde hissediyordu.

Böylece onun da öğretmesi gereken bir ders vardı, bunu ara sıra yapıyordu, Veronica öğrenmişti ve Veronica'nın bir vajinası vardı ama anlaşılan onun da hafızası zayıftı çünkü o da sık sık unutuyordu.

Dahası, (şu anda) bir partneri olmayan Kellie de olabilirdi. Ancak, *her zaman* iyi vakit geçirmek gibi bir hayat mottosu vardı ve bunca yıl içine kapandıktan sonra bile asla pes etmedi. Beni de kendi iyi zamanlarına çekmeye çalıştığında, bunu yapmak için evimin etrafında dolanırdı.

Ya da asistanım Claire, seri flört eden ve hayatındaki erkekler onun hayatındaki diğer erkekleri öğrendiğinde ve bundan hoşlanmadığında ve sonra onu terk edip kalbini kırdığında şaşırmış görünüyordu (ish). Claire'in hafızası da zayıftı çünkü bu sık sık yaşanıyordu ve ilişkilerinin hiçbirinin özel olmadığını erkenden itiraf etmeyi öğrenmemişti.

Şarabımı bir kenara bırakıp ayağa kalktığımda Kellie ya da Claire olduğunu tahmin ediyordum. Dottie ya da Justine olması için çok geçti. Yeğenlerim dokuz ve dört yaşındaydı. Justine ve Veronica'nın küçük oğlu sekiz aylıktı.

Çocuklar aşağıda olsaydı, şu anda yataklarında bir şeyler yapıyor olurlardı.

Fuayeye geçtim, aşağıya doğru yürüdüm ve çoğunlukla üstten ve alttan toplanmış güzel bir tülle kaplı bir pencere olan kapıma baktım.

Ama bunu kalbim daha hızlı atmaya başlarken yaptım.

Çünkü dışarıdaki hareket sensörünün ışığı yanmıştı ve perdenin arkasında belirgin bir erkek silueti vardı.

Yine de kapıya doğru ilerlemeyi bırakmadım çünkü buna inanamıyordum.

Pazartesi gecesi saat onu geçiyordu ve beni gördüğü son iki seferde bana tam bir pislik gibi davranmıştı, öyle ki hangi seferin daha kötü olduğuna karar veremiyordum çünkü ikisi de *en kötüsüydü*.

Ve işte . Logan.

Ön kapımda duruyorum!

Hayır, kesinlikle hareket etmeyi bırakmadım. Bunun için çok

öfkeliydim.

Doğruca kapıya gittim, kilidi açtım ve çekerek açtım.

Hemen ona baktım ve "Ciddi misin sen?" diye sordum. "Senin kapın lanet olası bir pencere," diye cevap verdi öfkeli bir hırıltıyla.

I göz kırptı, benim Öfke sıkıştırılmış aşağı ile Karışıklık at beklenmedik sözleri.

"Ne?" Ben sordum.

"*Kapınız lanet* olası bir *pencere*," diye . "Ne olmuş yani?" diye sordum.

Başını korkutucu bir şekilde yana eğdi. "Ne olmuş yani?"

"Evet," diye tersledim, kızgınlığıma geri dönmüştüm ve bu yüzden hiç korkmamıştım. "Ne olmuş yani?"

"Lanet olası ön kapısında pencere olan bir eve girmenin ne kadar kolay olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

"Hayır," diye cevap verdim. "Ama senin bildiğine eminim," diye bitirdim.

"Evet," diye kestirip attı, hafifçe bana doğru eğildi. "Biliyorum. Çok kolay, yani bu boktan şey," elini açık kapıma doğru attı, "güvenli değil."

"Beni bir daha görmek istemediğini söylediğin gece saat ondan sonra evime geldiğini ve bana

Ön kapım güvensiz mi?" İnanamayarak sordum.

"Hayır," dedi. "Başka bir sebep için geldim."

Bunun ne olduğunu soramadan döndü, eğildi, kot pantolonunun içinde istemediğim bir kış görüntüsü elde ettim çünkü kelimelerle *anlatılamayacak* kadar güzeldi, sonra doğruldu, bir şeyi kaldırdı ve bana döndü.

Yüce , o *aptal* sandık ondaydı.

Beni ziyarete gelen o çılgın kadınlar ona o *aptal* Sandık.

Lanet olsun!

"Şaka yapıyor olmalısın," dedim sinirli bir .

"Hayır," diye cevap verdi High ve içeri itti, *tam* içeri, öyle yaptı ki onu ve sandığı ön kapıdan geçirmek için yana *doğru* eğilirken yolundan çekilmekten başka çarem kalmadı. Geçtikten sonra da yürümeye devam etti.

"Seni evime davet etmedim," diye seslendim arkasından, salonda durdu, sağa baktı, sola baktı, sonra sola, oturma odasına doğru döndü.

" değil," diye cevap verdi ortadan kaybolurken.

Sinirli bir ses çıkardım, kapıyı kapattım ve peşinden gittim.

Oturma odasına , salonun içinde duruyordu, kutu ayaklarının altındaydı ve etrafına bakınıyordu.

Ona öfkeyle döndüm ve defolup gitmesini söylemek için ağzımı açtığımda gözleri bana kaydı ve konuştu.

"Tanrım, bir film setinde yaşıyorsun," dedi tiksintiyle. "Çok güzel," diye tersledim.

"Mükemmel," diye karşılık verdi, sanki bu kötü bir şeymiş gibi. "Evet, öyle," diye kabul ettim. "Şimdi-"

"Peki bu koku ne?" Etrafına bakındı ve kokladı ve ben *daha* da sinirlendim çünkü sadece Logan koklayabilir ve bunu erkeksi ve nefis görünerek yapabilirdi. "Çiçek ve soğan gibi kokuyor."

"Soğan değil," diye terslemeye devam ettim. "Arpacık *soğanı*," dedim herhangi bir aptal farkı anlayabilirmiş gibi ve gözleri tekrar bana döndü. "Ve çiçek kokusu mumlarımdan geliyor. Lavanta. Sakinleştirici."

"Bu mide bulandırıcı," diye yanıtladı.

"Öyle... *değil*..." diye karşılık verdim
öfkeyle. "Öyle amına koyayım," diye
karşılık verdi.

"Tanrım!" Ellerimi havaya kaldırarak bağırdım. "Neden evimin nasıl
koktuğunu konuşuyoruz?" Gözlerimi kıstım ve cevap vermemesi için
hızlıca konuşmaya devam ettim çünkü cevabı umurumda değildi. Ben
başka bir cevabı önemsiyordum. Bu yüzden o soruyu sordum. "Peki
sen neden *buradasın*?"

"Bu boku iade etmek için buradayım." Botuyla kutuya vurdu ama
gözlerini benden ayırmadı. "Ve bu kesmen için seni *tekrar* uyarmak için."

"O zaman *tekrar* söylüyorum, ben *hiçbir halt* yemiyorum,"
dedim. "Ve tekrar ediyorum, sana inanmıyorum," dedi.

"Ve tekrar , umurumda değil," diye karşılık verdim.

Bana doğru bir adım attı ve ben de bir adım geri çekildim, gözlerim
onunkilere kilitlendi.

Tereddüt etti, başı yine o garip korkutucu şekilde eğildi, sonra üzerime
gelmeye devam etti.

Geri çekilmeye devam ettim.

Biz hareket ederken konuşmaya başladı.

"O sandığı kullanmak iyi bir oyundu. İçinde iyi kadınların arkasını
kollamak için her şeyi yapacağını garanti eden bir şey var. Ama yine
de bir oyun. Bunu biliyorsun. Ben de biliyorum."

Duvara çarptım.

Alanımı işgal etti, bakışlarımı korumak için çenesini aşağı doğru eğdi.

Konuşmaya devam etti, daha alçak sesle, daha sert ve ses tonu başını
eğmesinden daha korkutucuydu.

"Senin bokun Kulüp bokuna neden olmadan önce Tyra'yı serbest
bırakmalısın, ki biliyorsun Millie, bu hiç hoş olmayacak."

"Ve tekrar söylüyorum High, Tyra'yı ya da arkadaşlarını *bir şey*
yapmama yardım etsinler diye yanıma çektiğim bir oyun
oynamıyorum," dedim ona. "Yani bunu inekler eve gelene kadar
tekrarlayabilirsin ama onu kontrol edemem. Onu *tanımıyorum* bile."

"Onu o kutuyu verecek kadar tanıyordun."

"*Buraya* geldi," diye paylaştım. "Ona sormadım. Onunla zar zor
konuştum. Ondan o sandıktan *kurtulmasını* istedim. *Sana* vermesini
değil."

"İçinde ne olduğunu gördüğünde ne yapacağını biliyordun," dedi.

alay etti. "O bir kız kardeş." Yüzü yaklaştı ve sesi kısıldı. "Bir amın var bebeğim, o amı biliyorsun, tadına baktın, becerdin, yani kesinlikle bir amın olduğunu biliyorsun. Bu da onun ne yapacağını bildiğin anlamına gelir."

Tanrım, tam bir pislikti.

"İğrençsin," diye ısırarak ilan ettim.

"Benim için diz çöktüğünde iğrenç olduğumu düşünmemiştin," diye karşılık verdi, hâlâ sessiz, hâlâ yakındı.

Ama bu söylenecek yanlış bir şeydi, intikamını almak için beni nasıl kullandığını hatırlatıyordu.

Çok yanlış.

Ve böylece işim bitti.

Tamamdır.

"Geri çekil," diye tersledim.

Gözleri benime kaydı ve *lanet* olsun, *işim bitmiş* olmasına rağmen kalçalarımın içi karıncalanmaya başladı.

"Benim ne kadar iğrenç olduğumu düşündüğün konusunda seninkini değiştirmek için bir fikrim var," diye mırıldandı dalgınca.

"Geri çekil, High," uyardım ve onun adıyla gözleri benimkilere kaydı.

"Bu ismi kullanmak sana düşmez," diye

homurdandı. "Eğer gidersen, onu

kullanmayacağım," diye karşılık verdim.

"Öğretecek bir dersim var," diye karşılık verdi ve karnım kıvrıldı.

Oh Tanrım.

Bu ne anlama geliyor?

"Geri çekilin," diye tekrarladım, sesim korkuyla ve çok daha farklı bir şeyle zayıflıyordu.

"Sana istediğini vereceğim," dedi, bakışları yine benime kaydı, sesi yine yumuşadı. "İstediyini ver ki oyundan vazgeçesin."

"Bu bir oyun değil," diye fısıldadım gerçek olduğunu bildiğim şeyi ve tekrar gözlerimin içine baktı.

"Evet öyle, Millie. Ve bu sefer, *kazandığımda* istediğimi alacağım."

Aman Tanrım!

Bu gerçekleşmiyordu.

Ve aniden, ağız benimkinin üzerindeydi.

Tanım.

Oluyordu.

Başımı başka yöne çevirdim, ellerimi göğsüne doğru kaldırdım ve "Geri çekil!" diye bağırarak sertçe ittim.

Gövdesi benim itişimle savruldu ama sonra koca gövdesinin geri kalanı yaklaştıkça hemen geri savruldu, beni duvara yapıştırdı, aynı anda eli kalkıp atkuyruğumu yumrukladı ve dikkatimi çeken yumuşak, kaba bir sarsıntı verdi.

Vücudumun da dikkatini çekti ve iç bacaklarımdan daha fazlası karıncalanmaya başladı.

"Benden uzaklaşma," diye hırladı. "Lütfen git," yalvardım. Hayır, yalvarmaya hiç niyetim yoktu.

Bunu durdurmak zorundaydım. Derhal.

Ve her şeyi yaparım.

"Oyunumu yapana kadar olmaz."

"Yüksek-" diye bir yalvarmaya daha başladım ama gözleri ateşlenince durdum, saçımdaki eli başımı geriye çekti ve ağız tekrar ağızma geldi, ezdi, dudaklarımı dişlerime bastırdı, böylece ağızımda tuhaf bir tat oluştu.

Ama kendimi yüksek hissettim.

Ve onu *kokladım*.

Vücudu bedenime, eli saçlarıma, dudakları dudaklarıma, kokusu kokuma, tüm bunlar öfkeme ve korkuma nüfuz etti ve bunu yaptığında kararlılığımı zayıflattı.

Ama bu onu öldürmedi.

Dudakları elmacık kemiğime doğru kayarken, kendimi geri çekecek kadar gücüm kalmıştı.

"yakıyorsun."

Saçlarımı kullanarak beni kendisine bakacak şekilde konumlandırdı ve öpmek için değil, dişleriyle alt dudağımı ısırarak için tekrar içeri girdi.

Çünkü incitici değildi.

Eğlenceliydi.

Logan biz çok şakacıydı. Hem de çok.

Özellikle de cinsel olarak.

Onu sevmiştim. Gittiğinde onu öyle özlemiştim ki can atıyordum. Ve işte oradaydı.

Oh...

Sikeyim.

"O zaman bunu yapmayı bırakacağım," diye fısıldadı ve tekrar içeri girdi.

O bırak yapıyor Bu. Onun ağız üzerinde benim oldu
Sert, o Zorluydu ama acı verici değildi.

İkna ediyordu.

Oh adamım.

"Logan," mırıldandım dudaklarına karşı, engel olamıyordum.

"Ve o da veriyor," diye mırıldandı benimkine karşı, sonra dilini ağzımın içine soktu.

Onun tadına baktım ve baktığımda beni vurdu.

Bunu istiyordu. Bunun için gelmişti. Onun için ne olursa olsun, nerede yaşadığımı öğrenmiş ve bunun için gelmişti.

Ders vermek. Oyun oynamak.

Önemli değildi.

Çünkü benim için, kendime dışında, yirmi yılda sadece bir kez orgazm olmuşum ve onu da Logan bana vermişti.

Bana bir tane daha vermeye niyetli miydi? Siktir et.

Ben alırdım.

Ama bu sefer, bunun ne olduğunu bilerek gidecektim. Beni daha önce de kullanmıştı.

Onu şimdi kullanırdım.

Lezzetli yemekler, kaliteli şarap ve İngiltere'nin pembe dizilerinin şık versiyonuyla dolu muhteşem bir akşamı sonlandırmanın daha kötü yolları da vardı.

Değil mi?

Kararımı verdim, ellerimi boynunun yanlarına doğru kaydırdım, tuttum ve onu öptüm.

Ağzımın içinde hırladı ve beni duvarın daha derinlerine bastırdı. Bir elimi saçlarına doğru kaydırdım ve kendimi daha da içine bastırdım.

Vücudunu.

Saçlarımı tekrar çekerek öpüşmeyi kesti ve başımı yana çevirdi.

Dudakları kulağımın hemen altındaki deriye değdiğinde, "Bunu istiyor musun?" diye sorduğunda sözleri tüylerimi ürpertti.

"Verecek misin?" Cesaret ettim.

Dişleriyle kulak mememi ısırdı ve tam kulağımın dibinde, "İşte bu!" diye hırladı.

"O zaman ," diye meydan okudum.

Başımı dikleştirdi, gözlerimi yakaladı, gözleri öfke ve ateşle parlıyordu.

"Yatak odası," diye .

"Koridorun sonundaki son kapı."

Beni hemen bıraktı ama elimi tuttu ve beni peşinden sürükleyerek uzaklaşırken parmaklarının benimkilerin hissinin acı tatlı anılarıyla savaştım.

Sanki daha önce orada bulunmuş gibi, odama girer girmez ışık düğmesini çevirdi ve yatağımın iki yanındaki komodinlerin üzerindeki kristal ışıklar yanarak yatak odama samimi bir parlaklık kattı.

Bu hiç iyi değildi.

Son seferinde, o anın sıcaklığıyla, bedenimi ya da daha da önemlisi Logan'ın bedenim hakkında ne düşüneceğini düşünmemiştim bile.

Bu sefer olmuşum, bunu istiyordum ama istemekten aklımı kaçırmamıştım.

Bu yüzden bedenimin artık 21 yaşında olmadığını düşündüm. Kırk bir yaşındaydım.

O zamandan bu yana nasıl değiştiğini bilmiyordum çünkü çok fazla dikkat etmemiştim.

Sadece tek bir seans Pilates'in kıcını tekmelediğini biliyordum.

Beni yatağıma doğru çekiştirmeye devam ederken, "Işıkları kapat," diye emrettim.

Beni yatağın iki yanında birbirimize bakacak şekilde çekti ve başını salladı.

"Hayır, bebeğim. Seni , izleyeceğim."

Sikeyim.

"High-" diye başladım ama daha ileri gidemedim.

Elimi bıraktı, böylece beni boynumun yanından yakalayıp kendisine doğru çekebildi.

Ağzı tekrar benimkine çarparken vücuduna düştüm. Ve başladı.

Işıklar artık umurumda değildi. Beni mi görmek istedi?

Onu görmek istedim.

Her şeyini.

Ben de peşinden gittim, kesik kollarını çekiştirdim, sonra kıyafetlerini yırttım.

Benimkini yırtarken aynı zamanda hissetti, ısırıklar aldı, tatları yaladı.

Yatağa düştük, üzerinde sadece kot pantolon, kemer ve fermuarının ilk iki düğmesi açıktı, benim üzerimde ise külot ve sütyenden başka bir şey yoktu.

Yatağa girer girmez peşine düştüm. Tanrım, doyamıyordum.

Göğüs kollarının dudaklarıma değdiğini, meme uçlarının dilimi sıktığını, karın kaslarının dokunuşumla kasıldığını hissediyordum.

Yeni dövmeleleri vardı, birkaç tane ve ben onları çeşitli şekillerde keşfetmek istedim.

Ancak o anda başka şeyler öncelik kazandı.

Kısa sürede, bu özel şeylerden daha fazlasına ihtiyacım oldu ve parmaklarımı fermuarının son düğmelerine kadar götürdüm.

"Sikeyim hayır," diye gürledi, eli bileğimi yakaladı ve gözlerim ona kaydı. "Bu sefer ben yiyeceğim."

Uyluklarımda dalgalanmalar oldu. Ben de bunu istiyordum.

Ama peşinde olduğum şeye *ihtiyacım* vardı. "Önce ben," diye karşılık verdim.

"İmkânı yok," diye karşılık verdi. "Olmaz," diye tersledim.

Bileğimi kaldırmak için elini kullandı, sonra kolumu kilitlediğimde iterek beni sırtüstü yatırmayı başardı.

Hareket edip beni sıkıştırıramadan önce bir ayağımı yatağa koydum ve tüm ağırlığımı ve gücümü vererek onu sırt üstü yatırdım.

Beni tekrar yuvarlamak için güçlü bedenini savurmaya başladı, eğer durdurmazsam bunu başaracaktı, bu yüzden ona binerek ve kalçalarımı kalçalarına kenetleyerek yukarı fırladım.

Benimle birlikte aç yaptı, iki bileğimi yakaladı ve kalçalarını döndürerek dizlerine kadar daha da yukarı itti.

"*Siktir,*" diye tısladım, bileklerimi saran parmaklarına karşı koydum, öne doğru düşerken muzaffer, ateşli sırtışını yakaladım.

Sırtüstü yatağa uzandım, o üzerimdeydi, kalçaları bacaklarımın arasındaydı ve başım yatağın ucundan sarkıyordu.

Dudakları boynuma değerken, üstün gücüyle ellerimi omuzlarımdan yatağa doğru itti.

"Karşı koymayı bırak," diye mırıldandı.

Sonra dilini şahdamarım boyunca gezdirdi.

Çok güzeldi.

"git," diye tükürdüm.

Kıkırdadığını duydum ve hissettim.

Çok güzel.

"Tanrım!" Tersledim.

Logan köprücük kemiğimi ısırdı, elleri hâlâ bileklerimi yatağa bağlı tutuyordu.

Onlara karşı ittim, alt bedenimi salladım, sadece ikimizi de yataktan bir inç kaldırmayı başardım, ta ki onun ağırlığı benimkini aşağı çekene kadar beni pes etmeye zorladı ve yatağa geri yığıldık.

Dudaklarını (ve dilini) göğsümden aşağı kaydırды. Hedef: göğüs.

Bunu bildiğim için bedenim kıpırdamadan durmak, savaşmayı bırakmak ve Logan'ın ağzını tekrar üzerimde hissetmek istiyordu. Bu konuda iyiydi. Eskiden bana bunu çok yapardı çünkü hoşuna giderdi ama daha çok benim *hoşuma* giderdi.

Sorun şuydu ki, mücadeleyi bırakamıyordum ve bunun tek nedeni elde edemediğim bir şeyin söz konusu olması değildi ve bu her neyse, kaybedemezdim.

Ama bütün bunlar çok tahrik ediciydi.

Onunla başka türlü mücadele edemeyerek, "Sütyenim takılı kalacak." dedim.

"Her neyse," diye mırıldandı, ister istemez ellerini hareket ettirmek zorunda kaldı

ama benimkini de yanlarına aldılar.

Sonra dudaklarıyla meme ucumu dürttüğünü hissettim. İşte o zaman sustum.

"Ah evet," diye fısıldadı, bunu hissediyordu, ses tonunda açlık ve zafer vardı.

Bir tane daha atmaya zorladım ama bu zayıftı.

Ağzını üzerimde istiyordum.

Dilinin sütyenimin içinden meme ucuma dokunduğunu hissettim. Evet.

Boğazımdan yumuşak bir ses çıkardım.

"İşte bu!" diye homurdandı ve sütyenimin üzerinden meme ucumu ağzına alarak içeri girdi.

İşte o zaman istemeden (ya da belki istemeden) onu daha uzağa ittim ve daha sert emdi.

"Logan," diye inledim.

Ellerimi bıraktı ve kendi ellerini altıma soktu, yukarı doğru itti, böylece göğsümü ona sunarak kemerli kalmak zorunda kaldım.

Karşı koymadım.

Parmaklarımı saçlarına geçirdim.

Bir elini etrafımdan çekti ve sütyenimi aşağı çekmek için kullandı.

Ve o da bana sahipti, arada hiçbir şey yoktu.

"*Logan*," diye nefes nefese kaldım.

Bana saldırdı ve parmaklarım saçlarına yapışana kadar bunu yapmaya devam etti. Sonra diğer meme ucuna geçti ve ben kıvranana kadar devam etti.

Beni o şekilde yakaladığında, ve kaldırdı.

Başımı yatağın ucundan sarktığı yerden kaldırdım ve ellerini kalçalarım kenetleyip beni yataktan aşağı sürüklemekten hemen önce sıcak yüzüne baktım, böylece başım artık sarkmıyordu.

Sonra yüzümü izleyerek külotumu bacaklarımdan aşağı indirdi.

Mutlu bir bekleyişle gözlerimi kapattım.

Logan açtı.

Arada durdu ve ben gerildim, bekledim, hazırdım, o kadar *lanet* Hazır.

" misin?" diye sordu.

Tanrım, bana bunu söyletecekti. Her neyse.

Kimin umurundaydı?

İstiyordum ve edecektim, ne önemi vardı ki?

"Evet," diye nefes aldım.

Dilini zonklayan ıslaklığımda gezdirdi. Oh, evet.

"Daha fazla mı?"

diye sordu. Tanrım,

bu çok ateşliydi.

"Evet Logan," diye

fısıldadım. Beni yaladı.

Evet.

"Biraz daha, bebeğim?" diye sordu.

Sıcak.

"Evet, Logan. *Lütfen*," diye

yalvardım. İçeri daldı ve bana

saldırdı.

Dizlerimi kaldırdım, bacaklarımı iyice açtım, amımı ağzına soktum ve bundan zevk aldım.

Ağzını benden çekti, dişleriyle iç baldırımı ısırdı ve uyarırcasına

"Bacakların nerede olmalı?" diye sordu.

Evet.

Evet.

Çok

sıca

k.

Bacaklarımdaki gerginlikten, topuklarımdan sırtına batmasından, bana yaptığı şeyden ne kadar hoşlandığımı hissedebilsin diye onları sevdiği yere, omuzlarının üzerine kaydırardım.

Kıçımı avuçladı, "Aynen öyle" diye mırıldandı, beni çekti ve tekrar içeri girdi.

Bu sefer durmadı.

Yedi, yaladı, emdi ve o kadar yükselene kadar dilini içeri daldırdı ki beni korkuttu.

"Artık yeter," diye yalvardım, bir yandan uzaklaşmaya çalışırken bir yandan da yaklaşmaya çalışıyormuşum gibi altında kıvranıyordum.

"Al şunu," diye amıma doğru homurdandı ve bana bakmaya devam etti.

Parmaklarımı saçlarının arasına kaydırđım. "Bebeğim," diye fısıldadım, vücudum tepeden tırnağa aynı şeyi yaparken kelime titriyordu.

Ağzıyla klitorisime yapıştı, dilini üzerinde gezdirdi ve sonra sertçe emdi.

Haklıydım.

Çok fazla.

Ve

mükemmel.

Topuklarımı sırtına gömdüm, parmaklarımı saçlarına doladım ve odada çınlayan keskin bir çığlıkla patladım.

O emmeye devam etti ve ben uçmaya devam ettim.

Parmaklarını ekledi, onları içeri soktu ve çığlıklarım tekrar geldi ama daha yumuşak, pantolonla, topuklarım sırtına çarptı, başım yana döndü, elim saçlarını kavradı.

Sonra durdu ve umutsuzca hava çektim, kendimi toparlamak için parçaları bir araya getirdim, ancak horozu derinlere çarparken tutuşumu kaybettim.

"Seni becerirken bana bak," diye gürledi, eli saçlarımda girerek beni söyleneni yapmaya zorladı.

Ateş saçan gözlerini yakaladım, kalın, sert aletini aldım, beni becerirken nefes nefese kaldım ve inledim.

"Ne istiyorsun?" diye sordu kabaca.

"Daha fazla," diye zor nefesler alarak söyledim.

İtmeye devam etti, daha fazla güç vermek için bir dizini kaldırdı, eli saçlarımda, ağırlığı üzerimde beni yerinde tuttu ve kendimi ona sabitlemek için diğer bacağımı kalçasına doladığım sırada onu almak için kendimi yerleştirmek için bir ayağımı yatağa koydum.

Nefes nefese kaldım.

"Ne istiyorsun?" diye tekrarladı ve bu bir inilti gibi geldi. Çok zorlandım ama nefes nefese "Daha sert" demeyi başardım.

Kalçaları benimkilerin içine girdi ve bu o kadar güzeldi ki, gözlerimi kapattım, böylece Logan ve benim birbirimize bağlanma hissinden başka hiçbir şeye odaklanamadım, derin, acımasız, azimli.

"Gelmeden önce beni öp, Millie," diye emretti, sesi o kadar sertti ki tenimi zımpara kağıdı gibi çiziyordu.

Ve buna bayıldım.

"İ-" Nefes nefese kaldım, gözlerimi zorla açtım ve onun gözlerine baktım.

Onun için de yakındı, yaklaştığını hissediyordum, bu beni uçurumun kenarına götürüyordu. "Tamam," diye nefes aldım, başımı kaldırdım ve ağzımı onunkine bastırdım.

Dili içeri girerken iniltim boğazından aşağı kaydı.

Bunu ve dürtüleri pound'a dönüşmeden önce bana verdiği son orgazmı aldım. Ağzımı bıraktı, saçlarımı geriye çekti, boynum kavislendi ve yüzünü yan tarafa doğru iterek inledi ve içime girip derinlere boşaldı.

Gözlerimi kapattım ve severek aldım, başım döndü, dudaklarım gülümsedi.

Tenimde gezinen düzensiz nefeslerini, gömülü sikini, göğüslerimi hafifçe tırmalayan göğüs kıllarını, üzerimdeki ağırlığını zevkle seyrediyordum.

Sonra boynuma "Doğum kontrolü yaptırdın mı?" diye sordu.

Öyle miydin?

Ama içeri gelmişti.

Son seferinde, Wild Bill'deki o geceden sonra, eve gelip onu benden uzaklaştırmak başka bir ıstırap olmuştu.

Bu gece olmayacaktı.

Bir şekilde kilitlendiğimiz bu tuhaf savaşı kazanmak için gelmiş olabilir.

Ama hiçbir şekilde kazanan o

değildi. Hiçbir şekilde.

"Evet," diye cevap verdim. "Cinsel yolla bulaşan hastalıkların var mı?" diye sordum.

İğrençti ama çok geç olsa da gerekliydi.

Başını kaldırdı ve ben de yüz hatlarımı yeniden düzenledim, sonra kendiminkileri düzelttim ve onun temkinli gözlerini kendi gözlerimle yakaladım.

"Ben de aynısını sorabilirim," dedi.

Hafifçe omuz silktim. "Burada endişelenecek bir şey yok."

"Aynı," diye homurdandı, bana bakıyordu, hareket etmiyordu.

Ona baktım ve bu bir süre devam ettikten sonra dudaklarımın kıvrılmasına izin verdim ve sessizce alay ettim, "Kazanan gibi hissediyor musun bebeğim?"

Kalçalarını derine bastırdı ve istemsizce dudaklarım ayrıldı, bu da onun geri dönüş alayını eve götürdü. "Kesinlikle, sevgilim."

Kendimi toparladım ve soğuk bir ifadeyle, "O zaman sanırım işimiz bitti... şimdilik." dedim.

Tek kelime etmeden ya da tereddüt etmeden çekip gitti.

Hemen yukarı ittim, onu sırtından yakaladım, kotunu yukarı çekmek için kalçalarını kaldırdım.

Tanrım, Logan yatağımda bunu mu yapıyor? Bu da çok ateşliydi.

Gözlerimi hâlâ sert olan ve onunla ve benimle birlikte parlayan güzel sikinden ayırdım.

Yatağa oturup sütyenimi düzelttim ve yastığımın altına uzanıp pijamalarımı aldım, iyi bir takım oldukları için heyecanlanmıştım. Pırıltılı yeşil, ipeksi bir örgü ve üzerinde bir sürü süslü deniz mavisi dantel. Pantolon ve bir . Pantolondaki dantel paçaların etrafını sarıyor ve bacaklarımın dışını üst baldırlarıma kadar kesiyordu.

Tişörtümü giydim, sonra yataktan kalktım ve pantolonumu çektim.

Ona bakmadan, elimden geldiğince rahat bir şekilde banyoya doğru yürüdüm.

Aceleyle aradığım şeyi buldum ve geri döndüğümde onu yatağımın ucunda oturmuş, kot pantolonunu giymiş, botlarını çekerken buldum.

Kadınsı bir çömelişle dizlerimin üzerine çöktüm, bileğini yakaladım ve kolunu kendime doğru çektim.

Bakışlarını da aldım.

Görmezden geldim, dudaklarımla rujumun üstünü , tükürdüm ve tüpü yuvarladım.

Sonra ön kolunun iç kısmına cep telefonu numaramı yazdım.

Gitmesine izin verdim, üstünü yerden aldım ve çubuğu aşağı yuvarladım, gözlerimi ona çevirirken kapağını kapattım.

"Ne zaman daha fazlasını istersen, kaplan, beni nasıl elde edeceğini biliyorsun," diye fısıldadım.

"Ben alırım," diye gürledi.

"Güzel," diye fısıldamaya devam ettim, anlamadığım bir oyun oynuyordum, bundan korkuyordum ama beni alt etmesine izin verecek değildim.

Yine mi?

Bir daha *asla*.

"Seni kullanacağım," diye söz verdi, bu aynı zamanda tahrik edici bir tehditti. "Sabırsızlanıyorum," diye cevap verdim.

"Vereceksin," diye ilan etti.

Yanlış anlamış gibi yaptım. "Evet, vereceğim."

"Vereceksin, Millie," diye hırladı.

Söz verme sırası bendeydi.

"Daha fazla dayanamayana kadar."

Göğsünün derinliklerinden geliyormuş gibi bir ses çıkardı, öfke ve açlık dolu bir ses.

Ben kazandım.

Gülümsedim, doğruldum ve "Sen gittikten sonra kapıyı kilitlerim" diyerek banyoya geri döndüm.

Banyo kapısında durdum ve ona döndüm.

yatağımın ucunda oturuyordu, gömleksizdi, dirseklerini dizlerine dayamıştı, gözlerini bana dikmişti, doygun ve aynı zamanda kızgın görünüyordu.

Ve güzel.

"Ve o lanet sandığı da yanında götür," diye emrettim. "O pisliği evimde istemiyorum."

Sonra banyoya girdim ve kapıyı kapattım.

Uzun bir süre bekledim, onu üzerimden temizledim, sonra gittiğini duyup duyamayacağımı görmek için dinledim.

Hiçbir şey duyamadım.

Bu yüzden banyodan çıkarken şansımı denedim.

Logan gitmişti.

Fuayeye doğru yürüdüm ve ön kapıyı kilitledim.

Sonra mumları söndürmek, ateşi ve ışıkları söndürmek için oturma odasına yürüdüm.

Sandık hâlâ .

"Kahretsin," diye fısıldadım, hoşnutsuz bir şekilde ona bakıyordum.

Onu orada bıraktım, yapmam gerekeni yaptım ve yattım. Bir bebek gibi uyudum.

Ama yine de rüyalarımı hatırlayarak uyandım.

Logan'ın gerçekten kabus olan başka rüyaları.

Yirmi iki buçuk yıl önce.

"Gülümse!"

Oturma odamızdaki şiltede Logan'ın kucağında oturuyordum. Talep geldiğinde ikimiz de Black'in nişanlısı Keely'ye baktık, yani kamerasını kaldırmış olan yaşlı kadın bize doğru işaret etti.

Dikkatimizi çektiği anda flaş patladı.

"Kahretsin Keely," diye homurdandı Logan, ben gerilip gözlerimdeki parlak ışığın kalıntılarını kırıştıtırırken.

"Güvenin bana, ikiniz birlikte çok tatlısınız, bu acıya değecek," diye cevap verdi Keely umursamazca, bize sırtarak ve motorcuların masanın etrafında toplandığı, içki içtiği, sigara içtiği, atıştırdığı ve bir oyun oynadığı yemek odamıza girdi.

Evimizde doğaçlama bir parti. Hiçbir uyarı olmadan, üç saat önce geldiler.

Logan'la kardeşlerine sık sık uğradığımızdan bahsetmiyorum bile, sık olduğu için her zaman olduğu gibi buna da razıyım.

Ama bu gece bir sorunum vardı.

Bitirmem gereken bir ödevim vardı.

"İyi misin?"

Dikkatim dağılmış bir şekilde ikinci el yemek masamızdan erkeğime odaklandım.

Bakışlarını yakalayınca daha da sokuldum ve "Oyuna ara verip beni kucakladığın için mutluyum Low. Siz masada işinizi yaparken motorcu kızları eğlendirmekten de mutluluk duyarım. Ama o kağıt bende-"

Sözümü bitiremedim çünkü Logan'ın yüz ifadesi meraktan hafif bir kızgınlığa dönüştü ve "Kahretsin, unutmuşum" diye mırıldandı.

"Sorun değil," dedim ona telaşla. "Kızlarla konuşup durumu açıklayacağım. Kendilerini eğlendirebilirler, eminim, ben de yukarı çıkıp işe koyulayım."

Ona söylediğim bir şeyi bana da söyledi: "Kâğıtlar notunun dörtte biri," dedi. "Dikkatini dağıtacak şeylere ihtiyacın yok."

"Sorun yok Low," diye güvence verdim ona. "Değil," diye karşılık verdi.

Konuşmak için ağzımı açtım ama ben daha konuşmadan, benden öteye yemek odasına baktı ve yüksek sesle seslendi, "Millie'nin yapması gereken bir ödevi var. Parti bitti."

"Kahretsin, Millie," diye Black. "Neden bir şey söylemedin?"

Hareket ediyordum çünkü Logan yükseliyor, beni de yanına alıyor, ayaklarımı yere basıyordu ve bunu ben konuşurken yapıyordu.

"Çünkü bir molaya ihtiyacım vardı ve siz çocuklar iyi mola veriyorsunuz," dedim gülümseyerek.

Black başını salladı ve sandalyesini geriye itti. Bunun üzerine herkes aynı şeyi yapmaya başladı ve onlar bunu yaparken Logan'ın ailesini neden sevdiğimi hatırladım.

Şikayet etmediler, saçmalamadılar, biralarını ya da oyunlarını bitirmek istemediler.

Hayır. Huzur ve sessizliğe ihtiyacım vardı, Logan bunu açıkça belirtti, bu yüzden bize ihtiyacımız olanı verdiler ve kalkmakla uğraşmadılar.

Keely ve Black en son gidenlerdi, Keely yanağıma bir öpücük kondurup geri çekildi ve "Ödevinde bol şans bebeğim. Scruff'a gideriz ve sen onun kışını tekmelediğinde bunu kutlarız."

Sırıttım. " sende."

Black, Logan'la bir önkol tokası yaptıktan sonra, "Görüşürüz Mill," diye mırıldandı.

"Görüşürüz,

Black."

Havalandılar.

Logan kapıyı kapatıp kilitledi, sonra bana döndü. Daha önceki konumuza geri döndüm.

"Gerçekten, siz burada sohbet ederken ben yukarı çıkabilirdim."

"Bebeğim, sana ihtiyacın olanı vereyim," diye yanıtladı. "Çalışmam gerekiyor ve ben-"

Bu sefer konuşmayı bıraktım çünkü bir elini kaldırdı ve parmaklarını saçlarımın yanından geçirdi, yüzümden uzaklaştırdı, sonra parmaklarını kafatasımın etrafında kıvırdı ve yakınına daldırdı.

"İhtiyacın olanı ver, Millie, ihtiyacın olduğunu bilmesen bile ve birbirimize ters düştüğümüzde bile, ben bunu yapıyorum, sen kardeşlerimin kalmasına izin vererek ihtiyacım olanı verdiğini sanıyorsun."

Güzel kahverengi gözlerine baktım, Logan Judd'a o kadar aşkıttım ki daha derine düşmeyeceğimi biliyordum.

Ta ki yanıldığımı kanıtlayana kadar. Bu sık sık oluyordu.

"Teşekkürler bebeğim," diye fısıldadım. Ve düştüm.

"Ne zaman istersen, Millie," diye yanıtladı. "Her ."

Her zaman.

Beş aydır birlikteydik ve bunun doğru olduğunu defalarca kanıtlamıştı. Gülümsedim.

Ağzını benimkine değdirmek için daha da yaklaştı.

Geri çekildiğinde, gözleri arkamdaki yukarı, bana döndü ve "Şimdi işe koyul" diye emretti.

"Tamam patron," diye karşılık verdim.

Devam etmeden önce dudakları seğirdi, "Kola ister misin yoksa kahve yapayım mı?"

Beni tanıyordu. Benimle yaşadı. Çalışma alışkanlıklarımı biliyordu.

Saat dokuzu geçiyordu. Gazete önemliydi. Gece geç . Kafeine ihtiyacım vardı.

Ve diğer her şey gibi bunu da bana verecekti. "Sanırım bu gece bir fincan kahve gecesi," dedim ona.

"Siktir," diye mırıldandı, elini saçlarımdan çekip . "Yine yalnız mı uyuyacağım?"

Başımı salladım ama "Burada durup konuşmaya devam etmezsek ve ben de işe koyulursam olmaz" dedim.

"O zaman işe koyul," diye emrini tekrarladı.

Elimi alnıma götürdüm ve ona bir selam verdim.

Dudakları tekrar kıpırdadı ve oturma odasına dönerek mutfığa ve bana kahve yapma işine doğru yürümeye başladı.

Bir ayağımı alt basamağa koydum ve adını seslendim. Geri döndü.

Gözlerimi yakaladığında sessizce "Seni seviyorum Low," dedim.

Yüzü ısındı, çenesini bana doğru eğdi ve "Çalış bebeğim" diye cevap verdi.

O da beni seviyordu.

Sırıttım ve basamakları atlayarak çıktım. Logan bana bir fincan kahve yaptı.

Sonunda, içeri girip boynumu öptükten sonra yatağa gitti.

Bensiz.

Bunu yapmasından hoşlanmadım, bu yüzden oyalanmadım, ödevimi bitirdim ve olabildiğince çabuk ona katıldım.

Sarmaş dolaş uyuduk ve ben sadece beş saatlik bir uykudan sonra bile güne başlamak için şarj olmuş bir şekilde uyandım.

Ödevden A aldım ve Logan'la birlikte Scruff'ta Black, Keely, Chew, Boz, Kellie, Justine ve yarım düzine başka arkadaşla kutlama yaptık.

Harikaydı.

Hayat harikaydı.

On sekiz yaşındaydım ve bu çılgınlıktı. Bunu biliyordum. Ama sorgulamadım.

Yaşı ne olursa olsun, akli başında hiç kimse bunu sorgulamaz.

Ben de .

Çünkü her şeye sahiptim.

YEDİNCİ BÖLÜM

Bırak Beni

Yüksek

"BU KADAR MI?" Diye sordu.

Shirleen, " bu," diye cevap verirken onu dikkatle inceledi.

High, Shirleen'in patronunun karısı Indy Nightingale'in sahibi olduğu Fortnum's Used Books'un rafları arasında onunla birlikte duruyordu. Shirleen'in elinde kâğıt bir fincan vardı, çünkü dükkânın önünde Tex adında bir deli kahve yapıyordu.

Adam deli olabilir ama iyi kahve yapıyordu.

Ama High kahve içme havasında değildi ve kesinlikle Tex'e katlanma havasında değildi.

Bir gün önce ona Millie'nin bilgilerinin ön hazırlıklarını vermişti: adres, telefon numarası, iş yeri.

Geri kalanını ona vermişti.

Hiç evlenmemiş, çocuğu yok. Başarılı bir iş. Shirleen'in bulabildiği kadarıyla, High onun Nightingale'in çocuklarından herhangi birini çekmesine izin vermediği için sınırlı yetenekleriyle, Millie sessiz yaşıyordu ve işiyle evliydi.

Bu boktan şey
uyuşmuyordu. Hem
de hiç.

Partileri severdi. Dışarı çıkmayı severdi. Müzik dinlemek için barlara gitmeyi, mitinglere katılmayı, bardo oynamayı severdi. Sosyal, arkadaş canlısı, hayat dolu biriydi. Çocuk istiyordu.

Aslında, büyük bir şekilde çocuk istemişti.

Hayır, hiç uyuşmuyordu.

Hiçbirini.

Bir gece önce evinin nasıl bir yer olduğunu keşfetmesi gibi.

"Sevgililer mi?" diye hırladı, bilmek istemiyordu ama bundan daha ihtiyacı vardı. Kazanmak için kullanabileceği her şeye ihtiyacı vardı, ancak bunu yapmak zorundaydı.

"Oğlum, hiçbir fikrim yok," diye cevap verdi. "Sana ne verdiğem onu aldım. Elimdekilerin *hepsi*. Daha derin istihbarat istiyorsan, sahaya inmeme izin vermelisin ya da çocuklardan birini senin için görevlendirmelisin," dedi Shirleen, hâlâ onu inceleyerek. "En azından Brody'yi görevlendirmeme izin ver. Birkaç hackleme yapsın."

Brody, Nightingale'in ineği idi. Adam bilgisayarları olan bir büyücüydü.

Ayrıca koca bir ağız vardı.

High'ın işinde başka kimseye ihtiyacı yoktu.

Shirleen pek bir şey bulamamıştı ve eğer daha ileri giderse, bunu mahkemeye taşıyacaktı.

Bu ona bağlı olacaktı.

"Brody'ye hayır," dedi ona. "İhtiyacım olanı alacağım."

Başını sallarken bile onu incelemeye devam etti.

"Aldığın şey için teşekkürler Shirleen," diye mırıldandı ve gitmek için döndü.

"Yüksek mi?" diye .

Geri döndü.

"Ne yaptığını biliyor musun?" diye sordu. Ne yaptığını biliyordu.

Olağanüstü bir şekilde sevişmek. Öfkeli seks, aç sekse dönüştü ve patlayıcı bir şekilde sona erdi.

Evet, ne yaptığını biliyordu ve bundan çok hoşlanıyordu. Kaybetmeye niyeti olmadığı için bu oyunu oynamayı umursamıyordu ve gidişata bakılırsa yol boyunca defalarca kazanacaktı.

Millie ona sahip olduğunu düşünüyordu ve itiraf etmeliydi ki, dün gece yatağının ucunda otururken, onun şık, seksi pijamalarıyla kasıla kasıla yürümesini izlerken, pantolon yapışırken, yanlardaki danteller uzun bacaklarını ortaya çıkarırken, kumaş göğüslerini sıkarken, ona sahip olduğunu düşünüyordu.

Rujuyla yaptığı hareket pürüzsüzdü.

Ama kız saklamaya çalışsa da gözlerinde bunu gördü.

Korkmuştu.

Çok derindeydi ve inkâr ediyordu. Bu onun zaferiydi.

Bu yüzden, o batana kadar vermesi gerekeni alacak ve bunun bir daha yüzeye çıkmaya çalışmayacağı bir şekilde olmasını sağlayacaktı.

O zaman kız onun dikiz aynasında olurdu.

"Kesinlikle," diye yanıtladı Shirleen.

Yine başını sallamadı. Onu okumaya çalıştığını bildiği bir bakışla delip geçti.

Ona fazla şans tanımadı. Çenesini kaldırdı ve havalandı.

Dükkândan çıktı, bisikletine bindi ve doğruca Millie'nin evine gitti.

Mekânı bir gün önce araştırmıştı. Ama dün gece yaklaşma zamanını önceden planlayarak seçmişti, kadının yatmaya yakın olduğu ve aklında başka bir şey olmadığı, yani dikkatinin dağılmayacağı bir zaman. Sonra geri döndü.

Ertesi gün öğleden sonra erken saatlerdi. Evinin arka tarafındaki stüdyosunda çalışıyor olacaktı.

Böylece onun evinde ne yapması gerekiyorsa onu yapmakta özgür olacaktı.

Eğer kadın oradaysa ya da o yapılması gerekeni yaparken içeri girmişse, bu onun için sorun değildi. O gün iki hedefi vardı ve eğer kız ona doğru gelirse, ikincisini başlatacaktı.

Evinin önünden yavaşça geçti, arkadaki avluda cipinin arkasını gördü ve evinin düzenli çekiciliğine bir kez daha baktı.

Yerinde olmayan tek bir ot bile yok.

Dişlerini sıktı çünkü yine uyuşmuyordu.

Sokağın sonunda sola döndü, sonra tekrar sola, onun sokağına girdi. Evinin arkasına kadar sürdü, durdu ve rölantide çalıştı.

Arka tarafta uzun zaman önce inşa edilmiş bir garaj vardı. Evin aksine, iyi durumda değildi. Haraptı, açılır kapıların pencerelerindeki camların bazıları kırılmıştı. Bisikletinin kontağını kapattı, bacağını salladı ve garaja doğru yürüdü.

Pencereler.

Akıllıca, oraya değerli hiçbir şey koymamıştı. Raflarda birkaç boya kutusu vardı. Köşede kırık bir süpürge. Bunun dışında hiçbir şey yoktu.

Uzaklaştı, gözleri hâlâ penceredeydi ve orada oluşan gerginliğe karşı boynunu sıvazladı.

Bisikletine geri döndü, bindi, çalıştırdı ve yuvarlanmaya başladı ama onu görünce durdu.

Çöp konteynerine uğramıştı.

"Kahretsin," diye mırıldandı, dün gece ona getirdiği ve çöplüğün kenarında duran sandığa bakarak. "Siktir," diye fısıldadı, gözlerini ondan ayıramıyordu.

Onu fırlatıp atmıştı. Belki kalkıp çöp kutusuna atılamayacak kadar ağırdı ya da çöp kutusu doluydu, ama atılmak üzere yola çıkarılmış olduğu gerçeğini göz ardı etmek mümkün değildi.

Onu terk etmişti.

Onları terk etmişti.

"Siktir," diye hırladı, yuvarlandı, ara sokaktan çıktı ve evine geri döndü.

İki kapı aşağıya park etti ve evine doğru yürüdü, arabasına çıktı, çıkıntının altından geçti, gözleri stüdyoya baktı.

Kapı açılmadı ve hiçbir pencerenin içini göremedi.

Evin arka kapısına doğru ilerledi ve kendi arabasından başka araba olmadığını fark etti.

Kapının önünde çömeldi, aletlerini çıkardı, kilidi açtı ve içeri girdi.

Kapıyı arkasından kapattı ve bir dergiden fırlamış gibi görünen mutfığa baktı. Camekânlı dolaplardan görebildiği tabaklar, sürahiler, bardaklar, kâseler ve diğer eşyalar bile dün gece söylediği gibiydi.

Tam bir

mükemmellik.

Ve Millie değil.

Ya da tanıdığını sandığı Millie değil.

Zaman geçmişti, artık para kazanıyordu, öğrenci değildi ama bu onu sarsan bir dönüşü.

Rahatına düşkündü ve hepsi bu kadardı. Dekorasyon konusunda endişelenmek için daha yaşayacak çok hayatı vardı.

Kızlarla alışveriş yapmamıştı. Kaos'un ortak salonunda onlarla birlikte bira içip saçmalamıştı.

Ayrıca Deb'in evi kurmaya başladıklarında yaptığı gibi duvarları boyaması ya da yastıklara bakması için onu sıkıştırmamıştı. Birlikte olduklarında, Millie'yle yemek yiyor, televizyon karşısında sarılıyor, sevişiyor ya da yatakta birbirlerine fısıldıyorlardı.

Yastık atmak hiç aklına gelmemişti. Onların evinde ucuz şeyler vardı, ikinci el şeyler.

Ve umursamadı.

High mutfağı daha çok gördü.

Lavaboda ıslanan bir kase vardı, kasenin içinde de bir kaşık.

Bunun dışında, hiçbir şey yerinde değil. Tezgâhlara yığılmış posta yok. Silinmemiş ekmek kırıntısı yok. O gece tekrar açmak için yeniden mantarlanmış şarap şişesi yok. Süzgeçte kurutulan bulaşık yok. Lanet olsun, kusursuzluğu bozacak bir süzgeç bile yoktu.

Hiçbir şey.

Oturma odasına geçti ve aynı şeyle karşılaştı. Dün geceki şarap kadehi yerinde yoktu. Kenara itilmiş bir yorgan bile yoktu, onun yerine büyük bir sandalyenin köşesine ustaca örtülmüş kabarık bir yorgan vardı.

Resimlere bakmaya başladı ve çenesinin düştüğünü hissetti.

En azından bu değişmemişti. Millie etrafındaki mutlu anıları severdi. Gençken, her yerde süslü çerçeveler yoktu. Bunun yerine, hatırlamak istediği şeyleri satın aldığı ucuz mantar panolara yapıştırır ya da mıknatıslarla buzdolabının üzerine yapıştırırdı. Buzdolabında en az iki kat vardı (bu konuda onunla dalga geçmişti). Blu Tack'ten hisse senedi almalıydı, kadın o kadar çok kullanıyordu ki duvarlara anı kolajları yapıyordu.

Artık çerçeve almak için parası vardı.

O da öyle yaptı.

Fotoğrafları incelerken, Justine'le hâlâ sıkı fıkı olduklarını gördü. Fotoğraflara bakılırsa Justine eşcinseldi ve bu da pek çok şeyi açıklıyordu. Ayrıca mutlu görünüyordu ve,

Ondan her zaman hoşlandığı için, kafasını kurcalayan şeyi kabullenmesine, peşinden gitmesine ve ihtiyacı olanı bulmasına sevinmişti.

Ayrıca Dottie'nin yakışıklı bir adamla evli olduğunu gördü, adam biraz sertti ama sinirli değildi. Ve belli ki biri kız biri erkek iki çocukları vardı.

Sonra Kellie vardı, görebildiği bir erkek yoktu ama bu üçlünün, Millie, Justine ve Kellie'nin hâlâ sıkı fıkı oldukları belliydi.

Oturma odasından çıkıp salona girdiğinde daha fazlasını gördü.

Soldaki ilk kapı, zarif, temiz, titizlikle dekore edilmiş bir banyo.

Soldan ikinci, misafir yatak odası, banyo ile aynı.

Fuayeden sonra ilk sağda, onu buldu.

İçinde pek bir şey olmayan bir oda. Yerde duran birkaç ağırlık, üzerinde bir havlunun katlanıp barın üzerine örtüldüğü bir koşu bandı, küçük bir televizyonu olan çekici, krem rengi bir medya merkezi. Raflarda kitaplar. Baktığında gördüğü tutuculara yerleştirilmiş CD'ler alfabetik sıraya göre dizilmişti. Film DVD'leri de aynı şekilde. Bazı yoga egzersiz DVD'leri televizyonun yanına yığılmıştı.

Ama olması gereken yer dolaptı. Açtı ve

baltayı taşa vurduğunu düşündü.

Ta ki eleyip tek bir şey bulana kadar.

Vergi ve diğer belgeler dikkatlice düzenlenmiş ve sandıklanmış. Ailenin ve arkadaşların çerçevelenmeye değmeyecek ama düzenli şekilde paketlenmiş fotoğrafları. Ambalaj kâğıtları ve benzeri şeyler kolayca ulaşılabilecek bir yerdeydi ve bunlar bile düzenlenmişti: çocuk kâğıtları, yetişkin kadın kâğıtları, yetişkin erkek kâğıtları, Noel kâğıtları, farklı renklerde fiyonklar, kurdeleler. Dolapta bavullar, mutfak aletleri için boş kutular, kırılacak eşyalar, on bir yıldır orada yaşadığı ve muhtemelen taşınmayacağı için bilinmeyen nedenlerle sakladığı bilgisayar ekipmanları vardı.

Ama başka bir şey yok. Dağınıklık yok. Hatıra yok. Hiçbir şey yok.

High o odadan çıkıp yatak odasına geçti, evin tamamını kaplayan kocaman bir odaydı. Kapının hemen yanında küçük bir oturma alanı vardı ve içinde şu süslü, rahat şezlonglardan biri vardı

pelüş, koyu pembe bir masa ve lamba, masanın üzerinde Millie, Dot ve ebeveynlerinin resminin bulunduğu gümüş bir çerçeve.

Solda, odanın derinliklerinde, artık çok iyi tanıdığı büyük boy bir yatak vardı. Deseninde koyu pembe tonları olan kadınsı fildişi örtüler ve çarşaflar, yatağın üzerinde tonlarca yastık. Yan tarafta kristal lambalar. Oymalı, pahalı görünümlü bir büro. Kalın halılarla kaplı ahşap zeminler.

Mükemmel bir resim.

High hareketsiz durdu ve her şeyi içine çekti.

Yerinde olmayan bir şey yok. Yatak hazır. Etrafa saçılmış giysi ya da ayakkabı yok. Komodininin üzerindeki kitaplar, küvetler ve şişeler bile özenle düzenlenmişti.

Onun olduğunu düşündüğü Millie temizdi. Ama düzenli değildi.

Olmak için zamanı yoktu. Okula gidiyordu. Çalıştı. Ona, ailesine, arkadaşlarına, onun arkadaşlarına sevgi ve ilgi yığdı.

Yatağa kıyafetlerini çıkararak (eğer o) iz sürerek gitti ve günlerce o pisliği toplamadı.

Bir şeyi kullanır ve işi bittiğinde bir kenara koyardı, bu da ona nereden olduğunu sormasını ve her ikisinin de bulana kadar aramasını gerektirirdi- anahtarlar, el losyonu, saç fırçaları, alışveriş listelerinin yazılı olduğu kağıtlar.

Bulaşıkları sıcak sabunlu suda bekletir ve canı ne zaman isterse geri getirir, "Bu şekilde daha kolay temizleniyorlar, hemen siliniyorlar!" derdi.

Ve bir istifçiden iki adım aşağıdaydı. Onun için en ufak bir faydası ya da anlamı olan hiçbir şeyden vazgeçmezdi. Sakladı, kutuladı, geri dönmek üzere bir sepete, kaseye ya da kutuya koydu, duvara astı ya da buzdolabına astı.

Eğer böyle yaşaması gerekiyorsa High ile yaşadığı gibi yaşayamazdı. Eğer bu düzene ve kusursuzluğa ihtiyaç duyuyorsa, böyle yaşamak insanı delirtirdi. Üç yıl boyunca bu yalanı yaşamasına imkân yoktu.

High itiraf etmeliydi ki, onun evinin görüntüsü hoşuna gitmişti.

Bir şekilde. Aleti vardı, yani bu onun işi değildi, ama iyi görünüyordu.

Gerçek gibi görünmüyordu. Burada yaşayan biri varmış gibi görünmüyordu. Bir ev değil, bir sergi salonu gibiydi.

Kişiliği yoktu. *Millie* yoktu.

Hiçbir şey yoktu ve devam edecek hiçbir şey de yoktu. Hayatındaki herkesin (Kellie hariç) hayatına devam ettiği, kocalar, sevgililer bulduğu, çocukları olduğu açıktı.

Ama Millie değil.

Odada ve ana banyoda dolaştı, kapıları açtı, dolabına girdi.

O bir kadındı, bir sürü pisliği vardı.

Ama milyonlarca başka kadının sahip olamayacağı hiçbir şey yoktu, giysiler, ayakkabılar, çantalar, eşarplar, makyaj malzemeleri, mücevherler. Komodinindeki vibratör bile normal ve yalınzdı. Başka oyuncak yoktu. Gerçi eskiden böyle şeyleri yoktu ama o zamanlar gençtiler. Yaptığı her şeyden zevk için ona zevk alacağını bildiği yeni bir şey vermek için bunu düşünmüş olsa bile oyunlarına katmamıştı.

Düşüncelerinde kaybolmuş bir halde koridorda dolaşarak duvarlara baktı.

Yeğenlerine sarıldığı, kocaman gülümsediği, mutlu ve aynı zamanda rahatsız edici derecede üzgün görüldüğü fotoğraflar vardı. Ailesiyle birlikte bir Noel ağacının yanında dururken.

Ama konserde ekibiyle birlikte değil. Bir partide ya da barda takılıyor. Tatile çıktım. .

Oturma odasına girip sehpanın çekmecelerini açtığında, zımpara tahtaları, saklanmış uzaktan kumandalar, kalemler ve kâğıtlardan başka bir şey bulamayınca kendini huzursuz hissetti.

Mutfağa girerken daha da tedirgindi.

Rafında uygun miktarda şarap şişesi var. Dondurucusunda bir şişe votka, çoğunlukla dolu. Kilerinde çok iyi bir şişe tekila ve mükemmel bir şişe viski, tekila açılmamış bile, viski yarı sarhoş.

Ama fazla yiyecek yoktu. Bir şeyler vardı ama bir ya da iki günlük tüketime kadar görünüyordu. Bir kişi için stoklanmamıştı.

yemek yapmayı severdi ve Millie de yemek yapmayı severdi. Pişirmeyi de çok severdi. Bu konuda maceracıydı, becerikliydi çünkü annesi ona iyi öğretmişti ve başarılıydı. Baharatları vardı. Her çeşit yağ. Çikolatalı kurabiye, browni, kek yapmak için ihtiyacınız olabilecek her şey hazırды.

Şimdi mutfağında ufak tefek şeyler vardı ama hiçbirisi eskiden sahip olduklarına benzemiyordu.

Arka kapıda durmuş, gözleri boşlukta geziniyor, zihni Millie'nin son yirmi yıldır onu rahatsız eden bir hayalet olmakla kalmadığına dair rahatsız edici düşüncelerle dolup taşıyordu.

Biri gibi *yaşadı*. Öyle biri yoktu.

Kendi lanet evinde bile.

Bir karar vererek telefonunu çıkardı ve aramasını yaptı. "Yo," diye cevap verdi Shirleen.

"Daha derine in," diye emretti

High. "Ne diyeyim?" diye sordu.

"Millie," diye cevap verdi. "Brody'yi onun üzerine sal ve o herife , tek kelime ederse bütün parmaklarını kırarım."

"Ne oldu?" diye sordu.

"Hiçbir şey," diye yanıtladı. "Ve bu bir palavra değil," diye paylaştı. "Sadece evini gezdim ve son yirmi yıldır nefes aldığından bile emin değilim."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Söylediğim şey anlamına geliyor," diye karşılık verdi High. "Hiçbir şey. O kaltetekte hiçbir şey yok."

"High, tekrar soruyorum, ne yaptığını biliyor musun?" demeden önce bir an sessizlik oldu.

"Ne yaptığımı biliyorum, sadece ne elde ettiğimi bilmiyorum."

"Şimdi *bu* ne anlama geliyor?" Shirleen sordu.

"Bilseydim söyledim." Dönüp arka kapının penceresinden dışarı baktı ve Tanrım, iki kapının da penceresi vardı. Kadın sikilmek istiyordu. Gözleri stüdyoya takıldı. "Yapacak işlerim var, Shirleen. Bir şey bulduğunda beni ara."

"Bir şey bulacak mıyım?"

İtiraf etmek istemese de öyle olmasını umuyordu.

"Kimse yirmi yıl bu kadar sessiz yaşayamaz Shirleen," dedi ona. "Bir şey bulacaksın. Sadece ne olduğunu bilmek istiyorum."

"Ve biz konuşuyoruz...?" diye sordu.

Bu şekilde başlamak ona acı veriyordu ama zorundaydı.

"Kimi becerdiğini. Biriyle yaşayıp yaşamadığı. Parasını neye harcadığı. Nereye gittiği. Hangi tatillere gittiği. Yirmi yıllık hayatını bir araya getir ve bana ver. Olur mu?"

"Evet, High."

"Tamam, sonra."

"Sonra, ve, High?"

"Ne?" diye sordu, eli kapının kolundaydı.

"Ne yaptığınızı bildiğinizi söylüyorsunuz. Sadece söylüyorum, umarım biliyordur."

Buna tekrarlanan ama daha sert bir "Sonra" dışında bir yanıt vermedi.

"Daha sonra."

Telefonu cebine soktu, dışarı çıktı, aletlerini kullanarak kapıyı arkasından kilitledi ve avludan geçerek stüdyoya doğru ilerledi.

Bugünkü görevin ikinci aşamasına geçme zamanı gelmişti ve bunu dört gözle bekliyordu.

Kapıyı açıp içeri adım atmadan önce duraksamadı bile. Masasının arkasında oturan kadına bakarak kapıyı arkasından kapattı ve kilitledi.

High ofise pek dikkat etmedi. Gördüğü şey ev gibiydi; güzel, kadınsı ama profesyonel.

Ve yine mükemmel.

Onda gördüğü her şey aynıydı. Evinin arkasındaki küçük bir evde yapıyor olsa bile iş için kandırılmıştı.

Gözlerinin irileştiğini ve dudaklarının aralandığını da gördü.

"Kalk," diye emretti.

Ayağa .

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Yukarı, Millie, ve külot aşağı."

Bunun üzerine kızın ağzı açık kaldı ama adam kızın yanaklarının kızardığını gördü.

Sonra onun gözlerinin kısılmadan önce parladığını gördü.

"Deli misin sen?" diye sordu.

Boşluğa doğru ilerledi ve "Kalk bebeğim," diye tekrarladı. "Sen delisin," diye fısıldadı kadın, hâlâ ona bakıyordu.

Adam masasının etrafından dolanırken kadın da sandalyesini döndürerek ona baktı, inatla ayağa kalkmadı ve hâlâ ona dik dik bakıyordu.

"Bir daha söylemeyeceğim," dedi ona.

"Burası benim iş yerim," diye tersledi.

"Ve?" diye sordu, yakın durdu, böylece gözlerini tutmak için başını derinlemesine geriye eğmek zorunda kaldı, yaptığı bir şeydi.

"Ve sen de benim iş yerime gelip bana emir veremezsin," diye çıkıştı.

"Yapabilirim, az önce yaptığım gibi. Şimdi, kalk, Millie. Ben buradayken, külotunu çıkaracağım."

Gözleri yine yuvarlaklaştı, yanakları pembeleşti ama bakışları daha da öfkelendi.

"Sana inanmak mümkün değil," diye tısladı. "Benim *işim* var. *Yapmam gereken* işler var. Bunlardan biri de çiçekçide bir müşteriyle buluşmak için on dakika içinde yola çıkmam gerekiyor ama bunu yapmadan önce gereken üç e-posta var."

"Beklemek zorundalar."

Gözlerini kısarak adama baktı, daha da sinirlenmişti ve "Defol" diye emretti.

Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Millie, *ayağa* kalk."

Sandalyesini itti, bir adım attı, arkasına yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Tamam, tuhaf bir oyun . Biliyorsun ben de .
Ancak kurallar olması gerekiyor" dedi.

Başını iki yana salladı. "Kural yok."

"Benim bir ipoteğim var, High," dedi ona sertçe.

Kahretsin, neden ona Yüksek denmesinden nefret ediyordu? Ona verilen isim bu değildi ama yine de onun lanet olası ismiydi.

Buna verdiği tepkiyi görmezden geldi ve "İşin için endişeleniyorsun, en iyisi kalk ki seni becerebileyim ve bunu hızlıca yapayım" dedi.

O da bunu ona verirdi.

Bunun alçakça bir oyun olduğunu biliyordu ama umurunda da değildi. Gerekli gördüğü her oyunu oynayacaktı, özellikle de bu gömmek anlamına geliyorsa.

Sikini onun içine soktu, onun nefes alışını duydu ve bunu yaparken yaptığı her şekilde onu kavradığını hissetti. Ve bunu düşünürken, fırfırlı bluzu, dar eteği ve yüksek topuklu ayakkabılarıyla ona bakarken çoktan sertleşmişti.

Ama yapması gereken şeyler varsa, onları yapmakta çok geç kalmaması için istediğini hızlıca alırdı.

"Tanrım, insanı *çileden* çıkarıyorsun," diye tersledi.

"Benim için bir puan," diye karşılık verdi. "Şimdi, *kalk*."

"Siktir , High," diye karşılık verdi. "Ve siktir *git*."

Ona doğru bir adım attı ve daha fazla geri çekilmesini engellemek için eğildi, ellerini sandalyenin kollarına dayadı, sandalyeyi sabit tuttu ve yüzünü ona çevirdi.

"Seni masanda becereceğim," diye fısıldadı. "Hızlı ve sert yapacağım ve benim için geldiğin gibi boşalacaksın, *yüksek sesle*. Şimdi etrafta dolanmayı bırak ve *ayağa* kalk yoksa seni istediğim yere koyacağım, böylece senden istediğimi almaya devam edebileceğim."

Onun gözlerindeki sıcaklığı gördüğünü, nefesinin hızlandığını hissettiğini, bu duyguyla savaşıırken göğüslerinin nefesleriyle birlikte hızla inip kalktığını fark ettiğini biliyordu.

Ama dudakları "Böyle bir şey " dedi.

Sonra adam bunu gerçekleştirdiğinde haykırdı, bir koluyla onu oturduğu yerden kaldırdı, döndürdü, diğer koluyla masasının üzerinde ne varsa süpürdü ve önce kıcını masanın üzerine koydu.

Adam eğilerek onu sırt üstü yatırdı ve kız da "Yüksek" diye nefes alarak ona yardım etti, bu da adam onu öptüğünde ağzının açık olduğu anlamına geliyordu.

Bu sefer karşı koymadı. Dönüp kaçmadı. Onu itmedi.

Onun dilini bir iniltiyle kabul etti. Bu duyguyla savaşıyordu.

Ve kaybetmişti.

Aynen öyle.

Bir elini kızın dizinden yukarı doğru uzattı, eteğini de beraberinde götürdü, sonra bir kalçanın dantelli üst kısmıyla karşılaştığında aletinin zonkladığını hissetti.

Bunu hissettiğinde, etrafta dolaşmayı bırakma zamanının geldiğini anladı.

O da öyle yaptı.

Ağzını onunkinden ayırıp göz kapaklarının inişini ve iki eliyle eteğini yukarı çekerken dudaklarından çıkan nefesin çıkışını izledi.

Hemen iki kalçasıyla adamın kalçalarına kilitlendi. Bunu istiyordu.

Bunun için
nefes nefese.

Kelimenin tam
anlamıyla.

Kızın kalçasından kot pantolonuna yapışmış bacaklarını görmek için döndü ve bu görüntü öylesine tahrik ediciydi ki, sert kasıklarını kızın bacakları arasında sürtmek için mücadele etmek zorunda kaldı.

Kahretsin, şimdi onu becermek zorunda olduğundan daha fazla becermek zorundaydı. Hemen.

Bir elini içeri sokarak külotunun köşebentini kenara itti. Külotunun sırlıslam köşebentini.

Ve Millie'nin sikilmesi gerekiyordu.

Hem de hemen.

"Yüksek," fısıldadı, ıslak amını eline sürterken ve parmaklarıyla gömleğini yukarı itmeye başlarken bu da onun aletinde zonkluyordu.

"İstiyor musun?" diye sordu, kemerini ve fermuarını ararken onun ıslaklığıyla oynuyordu.

"Evet," diye nefes aldı. "Sert
mi?"

"Evet. Acele et."

bir şeyler vermek için parmaklarıyla sikmeye başladı.

Parmaklarına bastırdı ve yalvarırken bile boynunu kaldırdı. "Sikin, bebeğim. *Acele et.*"

Sikini serbest bıraktı, parmaklarını ıslaklığından kaydırıp, külotunu kenara çekti, pozisyon aldı ve derinlere daldı.

İsa.

Muhteşem.

Parmakları ceketinin altındaki gömleğine dolandı, kontrolsüzce yukarı çekti, sonra tırnaklarını sırtının etine geçirdi ve aşağı doğru sürükledi.

Adam kadının içine girerken High bunun verdiği hazza karşı homurdandı.

dizlerinin yukarı kalktığını hissediyor, böylece daha derine inebiliyor ve daha fazlasını alabiliyordu.

Onu yakaladığında, tırnaklarını tekrar yukarı tırmıkladı ve bu o kadar olağanüstü hissettirdi ki, inledi, kendini köküne gömdü ve öğüttü.

Adam durmayıp onu sikmeye devam edince, kadın başını dikleştirdi ve "Çekil" diye yalvardı.

O ıslaklıktan daha fazlasını istiyordu.

Ama peşinde olduğu başka bir skor daha vardı.

"Hepsini verecek misin?" diye sordu.

Hiç tereddüt etmeden. "Evet, High."

"bebeğim," diye uyardı. "Tamam,"

diye fısıldadı.

Gıcırdatmaya devam etti. "Bu vücutla oynayacağım."

Kalçalarını oynatarak adamın sikini aşağı yukarı sürtmeye çalışırken ve tırnakları adamın sırtına batarken nefesleri zor gelmeye başladı.

"Kural yok, Millie."

"Kural yok," diye nefes nefese, çaresizce, baldırlarını sallıyor, tutunmaya çalışıyordu.

Ona sahipti.

Ve kesinlikle yapmadı.

"Ben burada mıyım ki?" diye alay etti. "Yoksa sadece bir sik miyim?"

Ve yine, dün geceki gibi, kız ona karşı gelmeden önce onu yakaladığını düşünerek, yine yaptı.

Gözlerini açtı, sabit bir şekilde onunkilere baktı ve cevap verdi, "Sen hep buradaydın Logan. Sen yokken bile. Ama madem *buradasın* ve istediğini aldın," başını kaldırdı, dudaklarını onunkilere dayadı ve sözlerini bitirirken tırnaklarıyla sırtını çizdi, "oyalanmayı bırak ve *al*."

Başka bir şey yapmaya gücü yetmeyince dilini kızın ağzına soktu ve ağzına aldı.

Her şeyini vermesi uzun sürmedi.

Kız bunu yaptığında, adam kendini bıraktı ve ini verdi.

Dudaklarını ısıyor ve ikisi de bulduktan sonra sikini sağlamak için amını kullanıyordu ki, kadın ellerini gömleğinden çıkardı ve bacaklarını adamın sırtından çözdü.

Başını kaldırdı ve ona baktı. Güzel kahverengi gözlerinde seks ve korku vardı.

Evet, peşinde olduğu şeyi aldı. Hem de hepsini.

İstese bile gülümsemedi.

Bakışlarını onun kulağına götürdü ve "Gitmem gerek" diye mırıldandı.

Çekildi ve bir elini aralarına soktu. Külotunu tekrar yerine yerleştirdi, sonra aletini kot pantolonunun içine soktu ve onu ayağa kaldırıp masaya sabitledi, böylece masaya ve ona destek olacaktı. Gözleri omzunda, bir eli arkasındaki masada, ona dokunmadan orada tuttu, kotunu yukarı kaldırırken diğer elini eteğini aşağı çekmek için kullandı.

Kapatıyordu ama önemli değildi. İstediyini almıştı.

"Kural yok, Millie," diye tekrarladı, bir uyarı gibi.

"Temizlenmem gerek," dedi omzuna.

Çenesine bir yumruk indirdi ve gözlerini nazikçe kendisine çevirmeye zorladı. "Kural yok," dedi.

"Anladım, High," diye cevap verdi, ses tonunda hiç de hoşuna gitmeyen bir yenilgi ifadesi vardı.

"Bunu bitirebilirsin, vazgeçebilirsin," diye hatırlattı ona. "Bana ne istediğini söyle ki ben de hayır diyebileyim ve ikimiz de hayatımıza edebilelim."

"Bunu anlamıyorsun ama ben hiçbir şey istemiyorum. Ve sonunda seni buna ikna ettiğimde bu iş bitecek, *High*."

Daha da yaklaştı. "Elimi bacaklarının arasına soktum, benim için sırlıslıklamdın, Millie."

"Bu bir sürpriz mi?" diye karşılık verdi.

"Benden hiçbir şey istemeyen bir kadın için, evet," diye cevap verdi.

"Çok güzelsin" diye fısıldadığında bir vuruş daha yaptı. Tanrım.

içtenlikle söylemedi.

Gözlerini dikmiş ona bakıyordu, sözler hâlâ kulaklarında çınılıyordu. Onu becerdi.

"Mill-" diye hırlamaya başladı.

Sözünü kesti, sesi daha da sertleşti, "Ve bu işte iyisin. Sen

bu konuda her zaman iyidiler. Tekrar soruyorum, bu bir sürpriz mi?"

"Gitmemi istiyorsan, bunun için nefes nefese kalıp yalvarmayacaksın," diye bilgilendirdi onu.

"Gitmeni istiyorum ama ben seni götürene kadar vereceksen, o kadar iyi, alacağım," dedi ve sonunda sadece bir elini kaldırıp göğsüne koymak ve baskı yapmak için ona dokundu. "Şimdi geri çekil. Zaten geç kaldım. Geç kalmama gerek yok."

Bundan daha fazla bir şey elde edemeyeceğini hisseden ama yine de istediğini elde eden High geri çekildi.

Hızla ondan uzaklaştı ve bir banyoya açıldığını gördüğü kapıya doğru ilerledi.

Onun bunu yapmasını izledi, gözleri kışındaydı ve bunu yaparken daha fazlasını yapmaya karar verdi ve ne kadar geç kaldığı umurunda değildi.

O da ona, "Bana yaptığın şey senin gözünden kaçmadı," .

Döndü ve adam onun yanaklarının hâlâ seks yüzünden kızardığını gördü, ama yüzünün geri kalanı solgundu ve gözleri temkinliydi.

"Orgazmları takdir ediyorum, Millie," diye devam etti. "Ama bir kadının bir erkeğe bunu nasıl yapabildiğini anlayamıyorum ve on gün ya da yirmi yıl fark etmez, daha fazlası için geri gel. Bırak beni. Bana lanet olası oyununu anlat. kadar sapkın değilse, inmen , daha iyisini bulana kadar bunu sana vereceğim."

Öfke parlarken muhafız yere düştü. "Teşekkürler, High. Ne güzel bir teklif."

Sabrını kaybetti. "Millie, dalga geçme."

Sonra kızın ifadesi tekrar değişince hazırlandı. Hızlıydı, saklamadan önce içinden geçen acı. Ama onu terk etmedi ve bunu biliyordu çünkü ses tonunu renklendiriyordu.

"Serbest bırakıldınız."

Kızın yüz ifadesini inceledi.

Kahretsin, bunu kastetmişti.

Omuzlarının daraldığını hissetti.

"Öylece mi?" diye sordu.

"Bir hata yaptım," dedi sessizce. "Anlaşıldığı kadarıyla büyük bir hata. Ama bu yapıldı. Bunu düzeltmenin bir yolu yok."

"Hata mı?" diye zorladı.

"Seni görmeye geliyorum," dedi ona.

Tanrım, bir yere mi varıyorlardı?

"Ve bunu yaptın çünkü...?" diye sordu. Kadın başını salladı. "Artık bir önemi yok." Lanet olsun.

Daha fazla oyun.

"Millie, işte bahsettiğim lanet olası oyun bu," diye kestirip attı.

İrkildi, bu bir rahatsızlık ya da acı ifadesi değil, bir hayal kırıklığı ifadesiydi.

Ama yine değildi. Hayal kırıklığına mı uğramıştı?

O da öyleydi ve bu saçmalığı kadın başlatmıştı.

"Tanrım, eğer tükürseydin, bu işi bitirmiş olurduk," hatırlattı ona.

Onunla göz göze geldi. "Bırak beni." "Tanrım, Millie-"

"Bana geliyorsun," diye işaret . "Kes . Bırak beni."

Masayı ve yere süpürdüğü pislikleri göstermek için bir kolunu uzattı ve sordu, "Ulaşmak istediğin hedefin bu olmadığına beni ikna etmen zor olacak, beni o ıslak amına sıkıca sar ve benimle istediğin gibi oyna. Bu oyunu biliyorum, daha önce de oynadım, bu yüzden bu işte iyi olduğunu da biliyorum."

Bir skor daha elde etmeye çalıştı.

"Sana bakmak, kim olduğunu bilmek, kim *olduğunu* bilmek ve benimle bu şekilde konuşmanı dinlemek inanması neredeyse imkânsız."

Ama bu çok ileri gitmekti.

Ve High bu saçmalığa izin veren bir adam değildi.

Artık izin vermiyordu.

Millie ona bunu yapmamasını öğrettiğinden beri.

"Kahretsin, kaltak," diye hırladı, "tüm lanet olası hayatımı mahvetmişken ve bu yetmezmiş gibi, tekrar yapmak için *beni* ararken, orada durup bana suçluluk oyunu oynamaya çalışıyor *olamazsın*."

Ve görünüşe göre, söyledikleri Millie için çok ileri gitti.

Kız öne doğru eğilip, güzel yüzü acıyla buruşup, "Senin için *yirmi* yıldır ateşin içinden geçiyorum," diye tısladığında anladı.

yıl, Logan. Davet edilmeden girdiğin ofisimde durup bana *bokunu* yedirme. Bu intikam. Ben seni incittikten sonra senin beni incitme şeklin bu. Ben *aptal* değilim. İstiyor musun?" Arkasına yaslandı ve kollarını iki yana açtı. "Al o zaman. Ama dizlerimin üzerine çöküp yüzümü aşağı itmene izin vermeyeceğim, böylece ama beni ne kadar aşağıladığını bilerek yüz­süz amcığı becerebilirsin. Benden *alman* gerekiyor, vereceğim ama sadece *almak* için verdiğim için."

"Sakın bana Bill'in evinde benim için diz çöktüğünde *anlamadığını* söyleme," diye alay etti.

"Bana *tam olarak nasıl* bir hakarete bulunduğunu bilmediğini söyleme," diye karşılık verdi. "Biliyordun, High. *Biliyordun*. Bir erkeğin bir kadına yapabileceği en kötü hakareti yaptığını biliyordun. *Bunu biliyordun* ve bana bilmediğini söyleme."

Bunu ona söyleyemezdi çünkü o haklıydı. Ve bunu hak etmişti.

En azından o zaman öyle düşünmüştü.

Onun öfke ve acıyla dolu yüzüne bakarken iki kez düşünüyordu.

"Benim için ateşin içinden nasıl geçtiğini anlat bana," diye emretti.

"Hayır," diye fısıldadı, kelime yumuşaktı ama o kadar güçlüydü ki, odanın havasında bir yarık açtı ve adam göğsünün nefes almakta zorlanıyormuş gibi yandığını hissetti. "Asla," diye devam etti. "sana verecektim ama sonra hakkını kaybettin."

"Yani oyun hala ediyor," diye belirtti.

"Beni serbest bırakırsan olmaz," diye cevap verdi. Açıkça söylemeye karar verdi.

"İpucu ver, Millie. Sana geliyorum, peki kim kimi tutuyor?" "Bunun bitmesine izin verecek güce sahipsin," dedi ona.

"Benim için sıırıslıkla olman için seni öpmeme bile gerek yokken bu nasıl oluyor?" diye karşılık verdi.

"Tanrım!" diye bağırdı, tavana bakarak.

Bunu görmezden geldi ve şunları paylaştı: "Bu iş bitmedi, ikimiz de bunu biliyoruz ve bu sinir bozucu konuşmadan anladığım kadarıyla her ne haltsa bunun üstesinden gelmekten başka seçeneğimiz yok, ama bu süreçte beni parçalamayacağını umarak bunu yapmak zorunda olan benim."

Başını eğdi ve tekrar gözlerini ona kilitledi. "Eğer böyle düşünüyorsanız, dikkatinizi vermiyorsunuz demektir."

"Bebeğim," dedi, "inan bana, *tüm* dikkatim sende." İşte o zaman çekici indirdi.

"Hayır, bilmiyorum ve bana davranış şekline bakılırsa hiç bilmediğim de açık."

Bununla birlikte, banyoya girerek ve kapıyı çarparak konuşmalarını sonlandırdı ve kilidin açıldığını duydu.

Kapıyı kırabilirdi ama bu kadarı yeterdi.

Kaltak ona, onun için ateşin içinden geçtiğini söyledi ve zamanında yakalayamadığı bir şey olduğunu ima etti.

Saçmalık.

Tam bir saçmalık Millie oyunları.

High da tam olarak bunu düşünerek ofisinden hızla çıktı. Ama darbe indirilmişti.

Evine girmiş ve onun nasıl değiştiğini, nasıl bir hayalet gibi yaşadığını, onu tanıdığını sandığı kadına hiç benzemediğini görmüştü.

Aklının bir köşesinde Millie'nin onu terk etmediği, aksine onu kaybettiği ve bunu sadece o zaman yapmadığı, şimdi de tekrar yaptığı vardı.

Millie'si gitmişti.

Olabileceği her şekilde.

* * *

O gecenin ilerleyen saatlerinde, High bisikletini kamyonetiyle değiştirdikten sonra Millie'nin evine geri döndü.

Onun evi değil.

Sokak.

Aptalca olduğunu

biliyordu. Ama umurunda

değildi.

Kendisine bu savaşta alher türlü cephaneye ihtiyacı olduğunu ve o sandığın cephane dolu olduğunu söyledi.

Başka bir nedenle geri döndüğüne inanmasına izin vermezdi.

Ancak çöp konteynerine varıp kamyonundan indiğinde, kasanın yerinde olmadığını gördü.

Çöp konteynerinin kapağını kaldırdı ve konteynerin boşaltılmadığını, sandığın da içine atılmadığını gördü.

İyi bir sandıktı, pek çok için kullanılabilirdi.

Birisi onu çalmış ve onunla birlikte High ve Millie'yi de çalmıştı.

Muhtemelen tüm fotoğrafları atarlardı. Bir rüyayı yaşadığım üç yıl gitti.

Kamyonetine geri döndü, midesi bulanıyordu, elleri öfkeyle direksiyonu sıkıyordu.

Onları terk etmişti.

Ve şimdi gitmişlerdi.

Arabayla uzaklaşırken, High kaltağın bunu da ödeyeceğine karar verdi.

Yirmi iki yıl önce.

Logan boş bir yatağa uyandı.

Gözlerini kırıştırarak uykuyu uzaklaştırdı, Millie'nin komodinine baktı ve çalar saatindeki zamanı yakaladı.

Sonra yorganı arkaya attı, yataktan kalktı ve yatak odalarından dışarı çıktı.

Onu ikinci yatak odasında, ders çalışabileceği bir yer olarak hazırladığı odada bulamadı.

Onu neden orada bulamadığını biliyordu. Böyle gece geç saatlere kadar çalıştığında, çıkardığı sesler onu rahatsız etmesin diye alt kattaki yemek masasında çalışırdı.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, onu olacağını bildiği yerde buldu ama onu yere yığılmış, yanağını bir not defterine dayamış, her yerde kitaplar açık, ölü gibi uyurken buldu.

Kız arkadaşının yanına gitmeden önce odanın içinde dolaşarak ışıkları kapattı.

Yavaşça onu masadan kaldırdı, sonra da kollarına aldı. O ne kadar nazik davrandıysa, kadın o kadar uyandı.

"Ne... oh adamım," diye mırıldandı uykulu bir şekilde. "Kaza mı yaptım?"

"Evet bebeğim," diye cevap verdi, oturma odasından salona geçerken

Fuayeden merdivenlere.

"Yürüyebilirim, Snooks."

Logan dudaklarının hissetti.

Snooks.

Çocuklar ona High derdi.

Millie ona High demezdi.

Birlikte olduklarında ve olmadıklarında ona Logan, Low ve Snooks diye seslenirdi.

Ama etrafta kimse yokken ona Snook'ums derdi. Aptalcaydı, sevimliydi ve tamamen Millie'ye aitti.

Bayıldı.

Merdivenlerin yarısında durdu ve onu ayağa kaldırdı ama kolunu onun boynundan çekmedi.

Kendininkini onun etrafında kaydırdı ve merdivenlerin geri kalanını birlikte çıktılar.

"İhtiyacınız olan şeyi hallettiniz mi?" diye sordu.

"Hiçbir yok. Ne zaman kaza yaptığımı hatırlamıyorum ama sanırım... hayır," diye cevap verdi.

Logan'ın dudakları bunun üzerine kıvrılmadı. Sıkıştı.

Finaller vardı. Dört yıl yerine üç buçuk yılda mezun olma umuduyla ağır bir ikinci dönem programı alıyordu, böylece hayatlarına ve ailelerine başlayabileceklerdi ve bunu gecikmeden yapabileceklerdi.

Ayrıca hâlâ alışveriş merkezinde yarı zamanlı çalışıyordu. Bir sık kazanıyordu ama ona ne kadar sık yapması gerektiğini söylese de işi bırakmıyordu.

Ayrıca ondan, Kulüpten ve hayatlarından vazgeçmeyecekti.

Her şeyin içindeydi. Hiçbir dersi kaçırmazdı. Ders aralarında çalışırdı. İşe hiç geç kalmazdı. Eve gittiğinde ders çalışırdı. Sinemaya gittiler. Barlara gittiler. Partilere gittiler. Konserlere gittiler. Mitinglere gittiler. Onun için yemek yaptı. Onun için evi temizledi. Ve fırsat buldukça daha çok çalıştı.

İşletme. Branşı buydu.

"Bununla ne yapacağımı bilmiyorum," demişti ona sırtarak. "Sadece ne yaparsam yapayım canlarına okuyacağımı biliyorum."

Buna inanıyordu. O hiçbir şeyi yarım yamalak yapmazdı. Hayatı kuruttu, dişlerini derinlere, doğrudan kemiğe yerleştirdi ve iliğini çıkardı.

Ama bu bokun bitmesi gerekiyordu. Üniversitedeki ilk yılını bitirmek üzereydi ve ara vermeyecekti. Yaz boyunca iki ders alacak ve ikinci sınıfı başlayana kadar alışveriş merkezindeki mağazada tam zamanlı çalışacaktı.

Bu da daha fazlası demekti. Tek başına yattığı, tek başına uyandığı, kızın numara yaptığını ve bitkin düştüğünü gördüğü ama bayılmak üzere olduğunu anladığında ona sırtıttığı ve şirin davrandığı bütün geceler.

Onun kıyafetlerini çıkarıp yere atarak yataklarına doğru ilerleyişini izledi ve bu saçmalığa bir son vermenin zamanı geldiğine karar verdi.

O bindi ve Logan da onunla birlikte bindi. Onu kollarına çekerek, Logan ona sarıldı, o da Logan'ın bu iyiliğine karşılık verdi ve derin bir şekilde sarıldı.

"Bebeğim, o işi bırakmalısın," dedi başının tepesine. "Paraya ihtiyacım var," diye mırıldandı uykulu uykulu.

"Sen değil," diye cevap verdi. "Bizi koruyabilirim."

Ve yapabiliirdi de. Kaos işi, Ride adlı garaj ve dükkân ve yaptıkları diğer işler, onu ve kendisini tamamen koruyabiliirdi. Daha fazlasını bile yapabiliirdi. Onlara daha güzel mobilyalar, iyi görünen yeni şeyler alabiliirdi. Bir ya da iki yıl sonra bir ev için para yatırabiliirdi. Onu işinden uzaklaştırmak için tatile götürür. Onu Paris'e götürüp Eyfel Kulesi'nin altında öpebiliirdi.

Onlara sahip olduklarından daha iyisini verebiliirdi.

Kızına her şeyi verebiliirdi.

Bunu yapabilir. Kesinlikle.

"Bunu yapamam," mırıldandı, sesi uyumaya çok yakındı.

"Millie," diye sıktı onu, "böyle devam edersen yanacaksın."

"Sadece iki yıl daha," diye yanıtladı. "En fazla... iki buçuk."

"Bebeğim-" diye başladı ama kız aniden başını geriye devam etmedi.

"Hayır Logan," diye fısıldadı, sesi hâlâ yorgun ama bir o kadar da güçlüydü. "Ben üzerime düşeni yapıyorum."

"Diplomanı aldığında ve bize bir sürü pasta kazandıracak havalı bir işe girdiğinde üzerine düşeni yapacaksın," diye karşılık verdi.

"Ben üzerime düşeni yapıyorum. Her gün üzerime düşeni yapıyorum," diye inatla karşılık verdi.

Karanlıkta göz göze gelmeleri için onu bedeninden yukarı sürükledi. "Sana bakmamın zor olmadığını biliyorsun. Ayrıca bunun benim işim olduğunu ve bundan aldığımı da biliyorsun, bu yüzden inat etmeyi bırak ve yapmama izin ver."

"Eğer düşeni yapabilirim, ve yapabilirim, Low," diye karşılık verdi.

"Millie, bu üst üste yemek masasında yattığın üçüncü gece," diye hatırlattı ona. "Finaller olduğunda daha kötü oluyor, ama her zaman kötü oluyor ve bu senin için iyi değil."

"Yapmak zorundayım."

Logan onun sesindeki sert ton karşısında sessizliğe büründü.

"Yapmak zorundayım Logan." Bir elini göğsünden yukarı kaydırarak boynunun yan tarafına doladı. "Benimle ilgilenebileceğini biliyorum. Benimle ilgilenmeni seviyorum. Ama bunu yapmak zorundayım. Senin için. Bizim için. Kendime bir şey kanıtlamak için. Aileme. Sana. Yapmak zorundayım. Ve eğer ilgilenmek istiyorsan, bu şekilde ilgilenabilirsin. Bunu yapmama izin vererek."

"Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum bebeğim," diye fısıldadı. "Ve bilmelisin ki buna ihtiyacım yok. Ben . Var olduğunu biliyorum. İkimiz varız. *Hepimiz* varız. Arkanı kollamam gereken zamanlar var. Senin de benim arkamı kollaman gereken zamanlar olacak. Şimdi arkanı kollamama izin ver, Millie. Yapman gerekenleri yapmak için zamanın olması ve benim de senin yanında yatağa girebilmem çok şey ifade edecek."

Kadın bir dakika sessiz kaldı ve adam onu yakaladığını düşündü, sonra kadın başını yastığa doğru salladı.

"Lütfen anlayın," dedi yumuşak bir sesle. "Sadece üzerime düşeni yapmam gerekiyor. Yapacağımı bilmeni istiyorum. Hayır, . Hayat bize çok şey getirecek Snook'umlar. O zaman üzerime düşeni yapmaya hazır olduğumu bilmeni istiyorum."

Buna ihtiyacı vardı. O bunu biliyordu. . Kahretsin, hissetti bile.

Ve bunu neden ona vermesi gerektiğini biliyordu. Gençtiler.

Erken başlıyorlardı. İkisi de her şeyi göze almıştı. Ve ikisi de hayattan aynı şeyi istiyordu. Birlikte olmak, bir aile kurmak, bir hayat inşa . İkisi de ertelemek istemiyordu.

Bu yüzden iyi günde kötü günde dayanabileceğini kanıtlaması gerekiyordu. Bundan hoşlanmıyordu ama kızının buna ihtiyacı varsa, verecekti.

O da etti.

"Tamam, Millie."

Daha da yaklaştı, boğazını öpmek için itti. Sonra elini onun boynundan çekip göğsüne götürdü, böylece kolunu ona dolayabildi.

"Teşekkürler Low," diye mırıldandı. Yine uykuluydu ama arkasında bir his vardı.

Evet, buna ihtiyacı vardı.

Böylece o yerleşti, kızı ona ve o da verdi.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Hareketlerin İçinden Geçmek

Millie

ALARMIM ÇALDI.

Gözlerimi açtım, saate baktım, uykulu bir şekilde günle yüzleşmeye hazırlanmak için yapmam gereken şeylerin büyüklüğünü gözden geçirdim, daha fazla uyku satın almak için yapamayacağım birine karar verdim ve ertelemeye bastım.

Yorgunluktan gözlerimi kapatıp arkama .

Logan'ın gelenler yüzünden bir gece önce uykuyu kolay bulamamıştım ve bulduğumda da çok iyi uyuyamadım.

Ve bu benim yoğun sezonuma denk geliyordu. İki hafta sonra bir düğünüm vardı ve gelin hala neredeyse her konuda fikrini değiştiriyordu. Ayrıca saat gibi işlemesi gereken ellinci yıldönümü partim vardı, ancak önümüzdeki hafta sonu gerçekleşecekti, bu yüzden tüm 'leri işaretlemem ve tüm 'leri çaprazlamam gerekiyordu.

Ama işleri çığırından çıkaran sadece tatil sezonu değildi. Ayrıca sunacağım tasarım şemalarını oluşturmak için müşterilerin evlerini ve ofislerini yeniden keşfediyordum, ardından tasarımlarımı hayata geçirmek için her şeye sahip olduğumdan emin olmam gerekiyordu. Bazen bu aylar sürüyordu. Ve bu aylar yaklaşık iki hafta önce başladı.

Genellikle günde dokuz ila on saat çalışırdım ve neredeyse her zaman hafta sonlarına da zaman ayırırdım. Ama artık haftada altı gün, günde on-on iki saat çalıştığım bir sezon başlamıştı.

Bunu yapmak ve iyi yapabilmek için de uykuya ihtiyacım vardı,

Logan hayatımda kalırsa elde edemeyeceğim bir şey.

Onunla bu oyunun devam etmesine asla izin vermemeliydim. Sadece aptalca değildi.

Sağlıksızdı.

Pazartesi gecesi evime geldiğinde, gitmesi için elimden gelen her şeyi yapmalıyım. Sonra Ride'a gitmeli, Tyra denen kadınla konuşmalı, ona benim işime karışmamasını ve Tack'e Logan'ı bu işe karıştırmamasını söylemeliydim. Bunu yapmak için de polisi aramakla tehdit etmeliydim.

Kaos polisleri sevmezdi.

Bunun çeşitli nedenleri vardı, bunların arasında eskiden ot yetiştirip satmaları da vardı (ve belki de hala satıyorlardı).

Bundan daha fazlası olduğunu biliyordum ama Logan bunu hiç paylaşmamıştı. Ve o daha fazlası her neyse, Kulüp işinin daha büyük bir parçası haline geldiğini biliyordum.

Bunu biliyordum çünkü Logan'la geçirdiğim süre içinde Kaos'un polise karşı antipatisi paranoyaya dönüşmüştü.

Bunu da biliyordum çünkü Logan'ın sık sık gidip "Kulüp işleri" yapması gerekiyordu, bana döndüğünde paylaşmadığı işler, günün ve gecenin herhangi bir saatinde olabilecek işler ve ne kadar uzun süre birlikte olursak, bu daha sık oluyordu.

Eve döndüğünde daha da gerginleşmesinden bahsetmiyorum bile, adrenaline karışık tedirginlik, muhteşem seks gibi iyi şeylere dönüşebilirdi, ama yine de endişe vericiydi.

Her ne kadar endişe verici olsa da, aynı zamanda Logan'dı ve ona güveniyordum. Benim için, kendisi için, *bizim* için doğru olanı yapacağına güvendiğim için bunu sorgulamadım. Asla sorgulamadım.

Ta ki onu bir amaç için kullanana kadar.

Bu yüzden polisi olaya dahil etmekle tehdit etmek beni haklı çıkaracaktı ve bunu yapmalıyım.

Ama yapmadım çünkü ben zayıf ve muhtaçtım ve Logan da Logan'dı. Beni hemen kesen, bunu yapmaktan çekinmeyen ve bu yüzden bunu tekrar tekrar yapan yeni, pislik bir Logan olduğu doğrudur. Aslında, tek amacının geri gelip daha fazlasını yapmak olduğunu bildiğim bir şekilde bundan alıyordu.

Ama o hala Logan'dı, daha yaşlı, daha bilge ve hatta

eller, ağız ve penis.

Ve her ne kadar berbat olsa da, itiraf etmeliyim ki bu oyundan kendimce zevk alıyordum. her milimetrelık alanı, işimin her yönünü, hayatımın her saniyesini kontrol ettiğim gibi onu da kontrol etmiyordum. Ne zaman ortaya çıkacağı ve ortaya çıktığında ne hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Ne alacağımı biliyordum.

Onun ilgisi. Her ne kadar zarar verici olsa da, Logan hala benim alanımdaydı, gözleri üzerimdeydi, ağız benimle konuşuyordu (ve başka şeyler yapıyordu), elleri bana dokunuyordu.

Ve tüm bunların yanı sıra onun bana verdiği orgazmı ve benim ona verdiğim orgazmı da yaşırdım.

Tabii ki tüm bunları düşünerek ertelemedim, bu yüzden alarm tekrar çaldığında tamamen uyanıktım ve o gün yapacak o kadar çok işim vardı ki bir ertelemenin bana vereceği sekiz dakikayı daha kaldıramazdım.

Alarmın kapatma düğmesine bastım ve yorganı arkaya atarak kendimi yataktan dışarı attım. Doğruca banyoya gittim, kedilere ihtiyacım olduğunu düşünerek bunu tekrar yaptım. Evde başka bir varlık. birine. biri. Sevecek birine.

Elbette, onları beslemek sabah rutinime zaman ekleyecekti ama tüm bunlara sahip olmak, üzerimde ağırlaştığını inkar ettiğim yalnızlığı kesmek için bunu yapardım.

Banyo işimi halledip kahve koymak için dışarı çıkarken, stüdyomdaki masamın üzerinde bir bloknotta yazılı olan fiziksel listeme eklenecek zihinsel kedi yavrusu aramayı kaşıdım.

Bunu yaparken masamı ve bir gün önce Logan gittikten sonra her şeyi düzeltmek için harcadığım zamanı düşündüm.

Kendime bunun sinir bozucu olduğunu söyledim, özellikle de haftalık çiçek teslimatımı mahvettiği, her yere su bulaştırdığı, birkaç çiçeği parçaladığı, bu nedenle temizlemenin daha fazla zaman aldığı ve aranjmanı tekrar bir araya getirdikten sonra berbat görüldüğü ve çiçeklerle aramın iyi olduğu için.

Ama rahatsız edici değildi. Sıcaktı.

Tanrım, delirmiştim.

Hayır, kafayı
yemiştim.

Kendimi gerekirken bunun devam etmesine izin vererek kendimi mahvediyordum.

Oturma odasını mutfaktan ayıran mutfak tezgâhımın ucuna doğru ilerlerken iç çektim.

İşte zaman
hissettim. Hayır,
onu hissettim.

, başımı kaldırdım ve lavabonun yanındaki tezgâha yaslanmış Logan'a baktım, elinde kahve fincanı, yanındaki mermerin üzerine atılmış kaos kesiğı, kot pantolon, motosiklet botları ve siyah termal Henley'den oluşan üniforması içinde muhteşem görünüyordu.

"Günaydın," diye kayıtsızca selam verdi, sonra kupayı kaldırıp bir yudum aldı. "Dalga mı geçiyorsun benimle?" diye sordum.

"Hayır," diye cevapladı bardağı indirdikten sonra.

Önce arka kapıya, sonra da ona baktım. "İçeri zorla mı girdin?" "Evet."

İçeri girdi.

Evime!

Bunun için zamanım yoktu.

Dahası, buna bir *son* vermenin
zamanı gelmişti. Şimdi.

Tam da bunu yapmaya niyetlenerek saçlarımı savurdum, başımın arkasındaki at kuyruğı tutucusuna dolanmış gevşek demetin salındığını hissettim ve Logan'ın gözleri ona gitti.

Kalçalarımın karıncalanmaya
başladığını hissettim. Lanet
olsun!

"Gitmen gerekiyor," diye bilgilendirdim onu.

Saçlarımdan vücuduma, sonra tekrar gözlerime baktı.

Kahvesinden bir yudum daha almadan önce, "Güzel pijamalar," dediğinde sırtıyordu, bakışları benimkilerden hiç ayrılmıyordu.

Sert, sinirli, motorcu, kötü çocuk, seksi adam Logan "High" Judd'ın *pijama* kelimesini söylemesi hem komik hem de tam bir tahrik ediciydi.

Gerçi haklıydı. Güzel pijamalardı. Fildişi dantelli petal pembesi, başka bir cami ve pantolon o kadar harika ki, yasadışı olmalı. Bu pantolonun etekleri ve yanları dantelle süslenmişti.

Pantolonumun yanları üst üste binen yırtmaçlarla kalçamın üst kısmına kadar kesilmişti.

Bazen uyurken elim ayağım birbirine dolanıyordu, ama özellikle dolaşırken üzerimde harika görünüyorlardı, bu yüzden dolanmalarına katlanıyordum.

Onları takdir edecek kimsem olmamıştı.

Şimdiye kadar.

Ve Logan'ın takdiri her zaman gibi işe yaradı.

Ancak, kendime kararlı bir şekilde, sadece kendi takdirimle mutlu olacağımı söyledim.

Ve belki de bir Burma kedisinin kopuk, kedigil onayı. Belki de bir İran kedisinin.

Evet, bir İranlı. Bir İranlı evime daha çok yakışır.

Düşüncelerimi İran kedilerinden koparıp tekrar Logan'a odaklandım ve "Gitmen gerek," diye tekrarladım.

Gitmedi.

Olduğu yerde kaldı, her sabah yaptığı gibi mutfak tezgahıma yaslandı ve "Evin nesi var?" diye sordu.

Sorusunu tam olarak anlamamış olsam da beni bir daha bu şekilde yakalayamayacağını biliyordum.

"Lütfen gidin," diye kibarca rica ettim.

Beni görmezden geldi ve kahve fincanını tutan elini mutfakıma/oturma odama doğru uzattı.

"Bebeğim, burası güzel görünüyor ama sen değilsin."

"Yüzde yüz benim," diye karşılık verdim, bunu kendimi tekmelemek için yapıyordum çünkü meşgul olmamalıydım. Bunun yerine ondan gitmesini istemeliydim (tekrar).

Gözlerimi yakalamadan önce beni tekrar uzun uzun süzdüğünde bunun daha da doğru olduğunu anladım.

"Yeni sen, bu kıyafet, bu ev," diye mırıldandı. "Eski sen, sikim içinde."

İşte bu oldu, sadece edepsizlikten ibaret olmayan edepsiz konuşma, tatlı ve eğlenceli olan ve aynı zamanda tatlı olan ama çoğunlukla eğlenceli olan bir amacı olan iyi türden konuşma. Bunun yerine, sadece kısmen iyi türden olan ama kasıtlı olarak öyle olmayan kirli konuşmalardı. Çoğunlukla

Verdiğinden daha fazlasını alarak yaralamak ve darbelerle çürükler bırakmak anlamına geliyordu.

Bu yüzden adaya doğru yürüdüm, ellerimi üzerine koydum ve yoğun bir günüm olduğunu ve buna gerektiğini paylaşmadım çünkü dün bunu umursamadığını kanıtlamıştı, bu da beni hiç umursamadığının bir başka göstergesiydi.

Bunun yerine, "Bunu bir daha yapmayacağım. Oynadığımız bu oyun bitti. Gitmen gerekiyor. Ve ciddiym, High."

"Ciddi misin?" diye karşılık verdiğinde kahverengi gözleri mizahla parlıyordu.

Kızgınlığımı bastırmaya çalıştım, bu da işe yaramadı, aslında bu çaba sadece alevleri körükledi ve "Çok" diye cevap verdim.

Esprilerinden hiçbir şey ve aslında daha da eğlenmiş görünüyordu, "Çok ciddi olduğunda çok tatlı oluyorsun. Özellikle de o pijamaların içinde çok ciddiysen."

Panik içinde ona baktım.

Oyunu değiştiriyordu ve bu sefer değiştiriş şekli, benimle böyle alay etmesi, kaybedeceğimi biliyordum.

Ve eğer buna yenilirsem, her kaybederim. Tekrar.

Oh,
evet.

Panik.

Ve onun şakacı gözlerine bakarken, bu panik aşırıya kaçtı.

"Lütfen git," diye fısıldadım.

Ses tonumu duydu, belki de paniğimi okudu, eğlencesi kaçtı ve ciddileşti ve kılını bile kıpırdatmamasına rağmen ölümcül derecede ciddi olduğunu biliyordum.

"Pedinin nesi var, Millie?" fısıldadı.

"Burası benim evim," diye cevap verdim, belki bir cevap onu harekete geçirir umuduyla. "Ben böyle seviyorum. çok çalıştım. Mükemmel bir yer. Şimdi, sana cevap verdim. Lütfen gider misin?"

"Sorun sen değilsin," dedi bana. "Hepsi benim," dedim ona.

"Benim tanıdığım sen değilsin."

"Beni yirmi yıl önce tanıyordun Logan," diye hatırlattım ona. "Her şey değişti."

"Evet, ," diye hemen kabul etti.

Ellerimi dayadım, vücudum ona eğildi, umudum bu vücut dilini okuyup samimiyetimi görmesiydi.

"Biz böyleyken, kızgın değilken, aptal ve deli değilken, umarım beni dinlersin," diye başladım. "Gitmene ihtiyacım var Logan. Buna *ihtiyacım var*. Bu sağlıklı değil. İkimiz için de değil. Buna bir son vermeliyiz."

"Crate gitti," diye paylaştı ve bunu söylediğinde kafam şaşkınlıkla seğirdi.

"Sandık mı?" Ben sordum.

"Fotoğraflarımız," dedi bana.

Evimi aramıştı.

Sürpriz olmadı.

İstilacı ve sinir bozucu ama bu oyunun kuralı yok, sürpriz değil.

"Çöpe attım," dedim ona. Ve bir anlık öfkeyle söylemiştim.

Çöpçüler ertesi güne kadar gelmedi. Dışarı çıkıp onu geri getirmek için hala zamanım vardı.

Dürtülerimle savaşıyordum ve bir yanımın bu savaşı kaybedeceğimi bilmesinden nefret ediyordum. Ama ne kadar meşgul olayım, o sandık gün sonunda kesinlikle dolabıma geri dönmüş olacaktı.

"Sandık gitmiş," diye tekrarladı ve ben bir şey söylemeye başlayınca, "Biri almış," devam etti.

Biri boğazıma yumruk atmış gibi hissettiren bir acıya karşı ağzımı kapattım.

"Evinin etrafında dolaştım," dedi bana. "Dün öğleden sonra çöp kutusunun yanında gördüm. Artık yok."

Aman Tanrım.

Güzel bir sandıktı. Bir servete mal olmadılar ama beş kuruşa da mal olmadılar.

Ve bunun gibi kasalar çeşitli şeyler için kullanışlıydı.

Birinin onu aldığını görebiliyordum. Onu oraya sürükleyip çöp konteynerinin yanına koyarken bunu düşünmemiştim, içine atamayacak kadar cılız ya da tembel değildim, sadece bunu gerçekten asla çıkaramayacağımı biliyordum, bu yüzden onu kenara koymuştum çünkü zayıf olduğumu ve onun için geri döneceğimi biliyordum. Yine de kendime bir açıklama yapıyordum.

çok kötüydü ve geri alırdım.

"Gitti mi?" Sesim boğuklaşarak sordum.

"Güzel sandık, atmışsın, biri kullanabilir. Bunu yapacaklar ve bunu yapmak için de resimleri atacaklar."

Tanrım, bu acıttı.

Tanrım, öldürdü.

Neden çöp kutusuna götürmüştüm?

Neden?

"Bizi bir kenara attın, Millie," dedi sohbet edercesine, sonra kahvesinden bir yudum aldı, bakışları hâlâ bendeydi. Yutkunması bittiğinde devam etti. "Benim hesabıma göre bu iki oldu."

Bu darbe o kadar doğrudu ki boğazımı parçaladı ve nefes almak için mücadele etmek zorunda kaldım.

Acıyla boğuştum, havayı içime çektim ve yalvardım, "Lütfen bunu yapma. Bırak *gitsin* ve sonra da *git*. Benim için değilse bile, senin için, High. Bu ikimiz için de sağlıklı değil."

"Erkek inmeli ve benim için işe yarıyor, bunu garantili iyi bir yatışla yapıyorum. Bana sağlıklı geliyor ve derinlere gömüldüğümde kesinlikle sağlıklı *hissediyorum*."

Ben yüzümün buruştuğunu saklamadım, o da buna kendisinin neden olduğunu zerre kadar umursadığını göstermedi.

Aslında, beni yaraladığını açıkça belirttiğimde pek de göstermedi.

Hayır, umurunda değildi.

Yaptığım şeyden dolayı benden öç almak için canımı yakmak amacıyla benimle oynuyordu.

Ama o zaten fazlasıyla yapmıştı ve ben ne kadar çok alırsam, ne kadar çok izin veririm, o kadar çok hak etmiş olurdum.

Başka bir deyişle, kendime saygım olmasa bile, sadece kendimi korumak için bile olsa, bu sona ermeliydi. Bunu daha başlamadan önce biliyordum. En onu aramaya hiç gitmemeliydim.

Artık her şeyin bitmesini sağlamak benim elimdeydi ve bunu yapacaktım.

Hepsini alamayacaktı. Oh

hayır.

Ama ona gitmesine yetecek kadarını verirdim, böylece kendi kendime açtığım yeni yaraları dikmeye ve hayatıma devam etmeye çalışabilirdim.

"Seni Chipotle'da gördüm," diye duyurdum.

Bu bana bir şey kazandırdı. Vücudunun gözle görülür şekilde gerilmesini izledim.

"Seni telefonda duydum. Ne dediğini duydum." Sesim kısıldı. "Kızların olduğunu biliyorum."

Bakışları yoğunlaştı ama tek kelime etmedi. Ben söyledim.

"Baktın..." Ona doğru bir el attım, "Güzel. Sağlıklı." Başımı salladım, dudaklarımın hüzünlü bir gülümsemeyle kıvrıldığını biliyordum ama bunu durdurmaya çalışmadım. "Ve her zamanki gibi yakışıklısın. Kaos kesimini giyyordun, bu yüzden hala kardeşlerin olduğunu biliyordum. Seni gördüm, duydum ve her şeye sahip olduğunu biliyordum. Bu yüzden üzgün olduğumu söylemenin zamanının geldiğini biliyordum. Seni bulup her şeyi o şekilde için üzgün olduğumu söylemenin. Seni incittiğimi biliyorum ve düşündüm ki, ihtiyacın olan her şeye sahipsin, istediğin her şeye, kardeşlerine, bir aileye, seni bulmalı ve bu kapanışı sana vermeliyim. Sana yıllar önce vermem gereken ama vermediğim sözleri vermeliydim. Bu yüzden seni aramaya çıktım." Nefes aldım ve sözümü şöyle bitirdim: "Ve seni buldum ama planladığım gibi gitmedi."

"Bir bok bildiğin yok," dedi konuşmayı bıraktığım anda.

"I-" Başladım, sonra durdum, keskin bir şaşkınlık çığlığı attım ve adadan uzaklaştım, aniden bir kolunu salladı ve kahve fincanını , fincan odanın karşısındaki dolaplara çarptı, kahve dolaplara, tezgaha ve yere sıçradı.

"*Bir bok bildiğin yok,*" diye hırladı ve gözlerim tekrar ona döndü.

"Sen... sen..." Dudaklarımı gergin bir şekilde yaladım ve bir adım daha geri çekildim.

Ondan akan ve içime işleyen gazaptan geri çekilmek istedim ama hareketlerim karşısında gözleri uyarıcı bir şekilde kısılinca durdum, "kız arkadaşın yok mu?"

"Cleo ve Zadie."

Oh *Tanrım*.

Cleo ve Zadie.

Şirin isimler.

Muhtemelen sevimli kızlar. Onları kafamda canlandırabiliyorum, dişi

onun versiyonları.

Çok güzel.

"Hayatımın ışıkları," diye .

"Ben... bu iyi, High," dedim ona çabucak. "Senin adına sevindim."

"Annelerini hamile bıraktı. Onu sevmedim," diye paylaştı ve söylediği her kelimeyle yeni yaralar açtı. "Kahretsin, o zamanlar onu gerçekten sevmiyordum bile. Ama hamile kaldı ve bakmak istemedi, bu yüzden bana Cleo'yu verdi. Ben de ona bir yüzük verdim. İkimiz de Cleo'nun kardeşsiz büyümesini istemedik, bu yüzden ona Zadie'yi verdik. Sonra ikisine de birbirlerini pek umursamayan iki ebeveynle baktan bir ev verdik, ta ki faydadan çok zarar verdiğimizize karar verip bu ilişkiyi bitirene kadar."

Sevdiği iki kızı olduğu gerçeği dışında, geri kalan hiçbir şey kulağa hoş gelmiyordu.

Onun için bunu istememiştim. Onun için çok daha fazlasını istemiştim. Bu yüzden, çok daha fazlası.

Bunu ona vermek için ateşin içinden geçtim.

Ve yeni bir yaranın açıldığını hissettim, daha önce hiç olmadığını biliyordum. "Özür dilerim, High," diye fısıldadım.

"Benim için üzülmeni istemiyorum, Millie," diye kestirip attı.

"Tamam," dedim hemen.

"O kadınla ve bebeklerimizle her günü bilerek on üç yıl yaşadım..." Başını iki yana salladı. "Kahretsin, her *saniye* hayatımdan ne istediğimi, bebeklerim için ne istediğimi, seninle sahip olacağımı düşündüğüm şeyi, çocuklarımıza ne *vermem* gerektiğini, bunu seninle yapacağımı ve senin bunu biliyordum. Ve sen beni gördün ve *kapanış* istediğimi mi düşündün? Bana neşe veren tek şeyi elimden aldığın için *üzgün* olduğunu söyleyebilmek için seni hayatıma geri istediğimi mi sandın? Yaptığım bebeklere o neşeyi vermek için sahip olduğum tek şansı aldığın için *üzgün* olduğunu söylemek için mi?" Gözleri tehlikeli bir şekilde kısıldı. "Senin derdin ne lan?"

"Sana batırdığımı söylemiştim," diye dikkatlice hatırlattım. "Evet," diye homurdandı. "amına koyayım."

"Artık nasıl yapılacağını biliyorsun," diye devam ettim. "Artık nasıl yapılacağını biliyorum," dedi. baktık, ben endişeyle, o öfkeyle.

Daha fazla dayanamayınca, "Evimden çıktığında söz veriyorum, *yemin ederim*, beni bir daha asla görmeyeceksin" dedim.

"Bana yalan söyledin," diye ilan etti.

Şaşkınlıkla başımı salladım. "I-"

"Cleo ve Zadie bende. Çocukların nerede, Millie?"

Bir adım daha geri çekildim ve bunu nasıl başardığımı merak ederek yaptım. Doğrusu, sözleri o kadar çok hasara yol açmıştı ki hâlâ ayakta olmam bile mucizeydi.

Nefes

alıyorum.

Yaşamak.

"Bana söylemiştin," diye devam etti. "Bunu konuşurduk, bana her şeyin aile için olduğunu söyledin. Biz başlayabilelim diye okulu erken bitirmek için kışını yırttın. Ve çocuğun olmadığını biliyorum. Yani o da bir yalandı. Sevgin gibi. Bize olan bağlılığın gibi. *Seninle* ilgili olan her şey gibi."

"O zamanlar bir hata yaptım," diye zorladım, kelimeler zayıf ve acılıydı.

"Kesinlikle öyle," diye karşılık verdi ve elini uzattı. "Süslü pijamaların ve katil yatırım portföyünle mükemmel evinde bunun bedelini ödüyorsun."

Katil yatırım portföyü mü?

Kahretsin, beni araştırmış.

"Paran var bebeğim," diye alay etti. "Ve sen her şeye sahip olduğunu sanıyorsun. Almak için kışını yırttın. Hepsini elde etmek için *benden* vazgeçtin. İsteddiğin buydu, geleceği olmayan bir motorcuyla bir hayat değil. *Her şeyi* istedin."

Bana doğru bir adım attı, gözleri gözlerime kilitlendi ve ondan kaçmamak için elimden gelen her şeyi yaptım (ki bu çok fazla değildi).

Ve sonra bana saldırmaya devam etti, son yarasını

açtı. Ölümcül bir yara.

Beni öldürüyorsun.

"Ama sana söyleyeyim kaltak, sahip olmadığın, asla emeyeceğin, beni kaybettiğinde kaybettiğin şey, sahip olabileceğin en güzel şey. Çocuğunun senin adını söylemesi. Cleo ya da Zadie ne zaman 'Baba' deseler, mızızlansalar ya da bir şeye kızsalar bile, dünyam aydınlanıyor. O yüzden bu lanet yerde sıcak kalın."

Tekrar elini uzattı ve beni işaret etmek için kullandı. "Seksi kıyafetlerinle. Ama dünyayı değıştirdiğini, bir mucize yarattığını, bacaklarının arasından orgazmla hiç ilgisi olmayan bir güzellik getirdiğini bildiğin için asla iliklerine kadar ısınamayacaksın."

Bunun üzerine payını aldı ve kapıyı arkasından çarparak evimden çıkıp gitti.

Kıpırdamadan durdum, kapıya baktım, pencerenin üzerindeki perde hala çarpışının gücüyle sallanıyordu, içim boşaltılmıştı, yaşam gücüm içimden akıp gitti, pırıl pırıl ahşap zeminime aktı, buharlaşıp yok oldu.

Hareket etmem biraz zaman aldı, epey bir zaman. Kendime bir fincan kahve aldım. Logan'ın bıraktığı pisliği temizledim. Duş almak ve güne hazırlanmak için banyoma gittim.

Ama bunu, yine aynı şeyleri yapmaya devam edeceğimi bilerek yaptım. Oh, rol yapardım.

Dot için.

Ve annemle babam. Justine. Kellie. Claire.

Ve nefesim tükenene kadar nefes alırdım. Ama hayat benim için bundan ibaretti.

Biliyordum çünkü bu yirmi yıl önce olmuştu, Logan oradan çıkıp giderken hayatım da akıp gitmişti. Sonra ben de aynı şeyleri yaşadım.

Şimdi yine yapardım. Ama pratik yaparak daha iyi yapardım, böylece beni önemseyenler endişelenmezdi.

Tüm vereceğim bu.

Tüm alabileceğim bu.

Öldüğüm güne kadar.

Bu durumdan memnundum çünkü bir zamanlar daha da fazlasını vaat eden her şeye sahiptim.

Bunu kabul ederdim çünkü elime geçecek tek şeyin bu olduğunu biliyordum. Ve başka seçeneğim olmadığını da biliyordum.

Elvira

"Yo."

Elvira başını kaldırdı ve ofisinin kapısında duran komandoyu gördü. Adı Mo'ydu.

"Shirleen Jackson az önce binaya girdi," dedi Mo ona. "Programını kontrol ettim. Hawk'ın programında o yok ve zaten o da dışarıda. Senin için mi geldi?"

Elvira onu beklemiyordu ama Shirleen'in onun için orada olması gerektiğini biliyordu.

"Evet," diye cevap verdi.

Çenesini komando tarzında yukarı kaldırdı, bu da Elvira'nın bunu yaparken bir yerlerini nasıl yerinden oynatmadığı hakkında hiçbir fikri olmadığı anlamına geliyordu. Sonra Hawk'ın NATO'yu, Birleşmiş Milletler'i, Cheyenne Dağı'nı ya da herhangi bir günde oynamak için aklına ne gelirse onu ele geçirmeye ayarlanmış iş istasyonlarının bulunduğu tiyatro tarzı alana, komuta merkezine doğru ilerledi.

Shirleen'in ofise gelmesi için geçen süreyi masasındaki hassas şeyleri temizlemek için kullandı ve Mo Shirleen'e kapıyı gösterdiğinde ayağa kalktı.

Shirleen selamlarken, "Konuşmamız gerek," dedi.

Elvira başını salladı, eliyle masasının karşısındaki iki koltuğu işaret etti ve "Otur bakalım," dedi.

Shirleen kıcını .

Mo Elvira'ya bir bakış attıktan sonra tekrar havalandı ve Elvira gözlerini komuta merkezini gösteren pencere duvarına çevirdi. Aynı zamanda dışarıdaki istasyonlarda çalışan dört çocuktan hiçbirinin onlara aldırış etmediğini de gösteriyordu.

Ama yine de dikkatle dinlediklerini biliyordu.

Uzun zamandır tanıdığı, birlikte iş yaptığı, meslektaşı ve aynı zamanda arkadaşı olan Shirleen'e baktı.

"Bu bir sürpriz," diye belirtti.

Shirleen, "Millie Cross'a bakıyorsun," diye duyurdu. Bir başka sürpriz.

Elvira hiçbir şey söylemedi.

Ama ev ödevini yapıyordu ve bu ödevler arasında erkeği Malik'ten bilgi almak gibi keyifli bir görev de vardı.

Malik bir Denver polisiydi. On beş yıldır polisti, son sekiz yıldır da ahlak masasında çalışıyordu. Malik sokaklar hakkında her şeyi biliyordu.

Bu yüzden Elvira ve kızlar MAC (Millicent Anna Cross) Operasyonu'nu başlattığında, bilgi kaynağı olacağını bildiği bir kaynağa gitmişti.

Bu, Logan "High" Judd ve Shirleen Jackson'ı bildiği anlamına geliyordu. Öncelikle aralarındaki bağı biliyordu.

"Bu bokun nasıl başladığını bilmiyorum," demişti Malik ona, iyi şeyler bittikten, yumuşadıktan ve Elvira'nın birden fazla vesileyle birden fazla amaç için kullandığı yastık sohbeti aşamasına girdikten sonra.

Malik'in umurunda değildi. Erkeği aptal değildi. Onun her zaman bir nedeni olduğunu biliyordu. Ayrıca onun belli bir işi olduğunu da biliyordu. Bu yüzden gerektiği gibi filtreledi. Bu çok sinir bozucuydu ama yatağınızda polis varsa bu da doğaldı.

"Aralarının sıkı olduğunu bilin," diye devam etmişti Malik. "İkisinin de kirli olduğu zamanlarda, Shirleen'in Darius'u çağırmak istemediği bir pisliği varsa, yeğeninin üzerine daha fazla pislik istemiyorsa, Judd'ı çağırırdı. Judd da temizlik yapardı. Aradı. O da geldi. Ne Judd'a karşı bir kozu vardı ne de ortaklıklar. O yüzden anlamıyorum. Hiç kimse anlamadı. Ama oldu işte. Hayatı bıraktı. Kulüp temizlendi. Ve tüm bunlar olurken, sahip oldukları şey ölmedi."

Başka bir deyişle, bu sürpriz bir ziyaret olmasına rağmen, Shirleen'in High'ın son zamanlarda ilginçleşen işlerine karışması sürpriz değildi.

"Güçlerimizi birleştiriyoruz," diye duyurdu Shirleen. "Ve ilk hamlemiz Kellie Cliffe."

Kellie Cliffe.

Millie'nin en iyi iki arkadaşından biri.

Her şeye hazır olan kişi.

"Neyle güçlerini birleştiriyor?" Elvira sordu, aptalı oynamıyordu... tam olarak.

Sadece Tyra daha fazla manevra yapmalarını engellemişti. Son oyunlarının kötü gitmesinin ardından, bir sonraki oyunlarını başlatmak için doğru zamanı kollamaları gerektiğine karar vermişlerdi.

Shirleen, "Kötü giden bir aşkı yeniden birleştirmek üzerine," diye yanıtladı.

"Dinle kızım-" diye başladı Elvira, masasına doğru eğilerek, ama

Shirleen'in yüzü değişince konuşmayı bıraktı.

Elvira yüzleri okuyabiliyordu ve Shirleen'in yüzü kadının ciddi olduğunu ve zaman kaybetmek istemediğini açıkça gösteriyordu.

"High aklını kaçırdı ama Brody'yi koyabileceğimi söyledi ve ben de koydum. Vance'i koyabileceğimi söylemedi ama onu da yaptım," diye paylaştı. "İşteki çocuklarım, onlara bakınca, belalı orospu çocuğu diyebilirsiniz. Ama ben onların nasıl biliyorum. Gerçek aşk için her şeyi göze alırlar, bunu defalarca kanıtladım. Vance'e bildiklerimi anlattım, o da uyguladı. Çocuğun kendi yöntemleri ve öğrendikleri var, High seyahat edeceği yolda hoşuna gitsin ya da gitmesin, hedefine ulaştığında hoşuna biliyorum. Adamı dövüp trene bindirmem gerekiyorsa, bunu yaparım. Vance'in benimle paylaştığı King's Shelter işinde senin ve kızlarının oynadığı oyunda benimle olduğunu biliyorum. Bu yüzden güçlerimizi birleştiriyoruz."

Sürpriz olmayan bir şey daha. Vance Crowe, Lee Nightingale'in adamlarından biriydi. Yaptığı işte çok iyiydi, bilgiyi hızlı bir şekilde ve hiç telaşlanmadan buluyordu.

Ama aynı zamanda Vance'in karısı Jules, King's Shelter'da çalışan bir sosyal hizmet görevlisiydi. Yani muhtemelen Shirleen sormadan önce Tyra, Lanie ve Elvira'nın bir şeylerin peşinde olduğunu biliyordu ya da şüpheleniyordu.

Elvira bunları düşünürken Shirleen konuşmaya devam etti.

"Vance bu Kellie denen kızla konuşmuş. Geçmişini biliyor ve her şeyi kabul etmesi sürpriz değil. Yani sırada o var. Ve planım var."

Elvira onu inceledi ve bunu bir süre yaptı.

Sonra bunu yapmakta sabırsızlandı ve dedi ki, "Pekala, bana bırak. Zaman geçiyor kızım."

Shirleen

gülümsedi.

Sonra konuştu.

Elvira dinledi.

Sonra gülümsedi.

Ondan sonra cep telefonunu aldı.

İki arama yaptı.

İşi bittiğinde, hepsi aynı . Sırada Kellie Cliffe vardı.

Millie

Yirmi iki yıl önce.

Şiltemizin yanından geçtim, Logan şiltenin üzerine uzanmış, gözlerini televizyona dikmişti ve o gözler bana geldiğinde ona gülümsedim.

Ama içecek almak için mutfığa giderken şiltenin yanından geçmedim.

Elimi erkeğime kaptırdım ve çektim, böylece onun üzerine düştüm. Yukarı kalkarken bile uzandım ve ona baktım.

Kendini iyi hissediyordu, bunu gözlerindeki yumuşak bakıştan anlayabiliyordum. Havadaki tatlı kokudan da anlayabiliyordum.

", Snook'ums?" Mırıldandım ve o da sırıttı.

"Mükemmel ot," diye mırıldandı. "Ve kız arkadaşımı da yanıma aldım. Yani her şey yolunda." Elini kıçımda gezdirdi ve başını kanepenin koluna yasladı. "Gerçi üzerinde çok fazla kıyafet var."

Logan'la taşlı seks.

Bu da acele etmeyeceği anlamına . Saatler bile. En iyisi.

Ya da elime geçtiğinde en iyisiydi ama nasıl gelirse gelsin, geçtiğinde her zaman en iyisiydi.

Ne yazık ki, en iyisi olsa bile, saatlerimiz yoktu.

"Dot ve bizimkilerin akşam yemeğine geleceğini hatırlıyor musun?" diye sordum.

Yuvarlandı, böylece kanepenin arkasına yaslandım ve yüzü boynumdaydı. "Unutmadım," dedi tenime doğru. "O zamana kadar aşağı gel."

"Yapacağını biliyorum Low," dedim ona ve biliyordum çünkü o böyle dikkatliydi. Aileme asla saygısızlık etmezdi. Onları kazanmasının bir parçası da buydu. Ellerimi sırtının kaslarında, tişörtünün üzerinde gezdirdim ve devam ettim, "Ama muhtemelen ailem kapıyı çaldığında kanepede seks yapıyor olmamalıyız."

Başını boynumdan kaldırdı ve bana sırıttı.

Kafam iyiydi, değildi, , uykuluydum, dalgındım, odaklanmıştım, umurumda değildi. Logan bana ne zaman sırtsa, hoşuma .

Ve bu da bir istisna değildi.

"Bebeğim, saat ikiyi geçiyor," diye bilgilendirdi beni. "Ben de rosto yapıyorum," haber verdim.

"Bir rosto yapmak dört saat mi sürüyor?" diye sordu.

"Hayır, ama belli bir *ruh halindeyken* beni boşaltman dört saat sürüyor."

Bir kahkaha patlattı, kollarını bana dolayarak beni vücuduna sıkıştırdı.

Bunu yaparken onu izledim, gülümsedim ve bunu da sevdim.

Hâlâ kıkırdarken, dudaklarını çenemden kulağıma doğru kaydırmadan önce alt dudağımı ısırarak içeri girdi.

"İki saate ne dersin?" diye sordu. "Kızım, kızartması için endişelenmeden önce eğlenmem için bana iki saat verebilir mi?"

"Sanırım size iki saat verebilirim," dedim iç çekerek, kesinlikle öyle olmadığı halde zor bir durummuş gibi davranarak.

Başını tekrar kaldırdı ve bana gülümsedi.

Dudaklarını dudaklarıma değdirmek için yaklaştığında gülümsemesi soldu.

Onları orada tuttu ve "Yine sigara içiyorsun ve ben senin bana sakso çekmeni izlerken bunu yapıyorsun" derken bakışlarımı tuttu.

Aman Tanrım.

Tamamen tahrik edici.

Onun sikini her şekilde seviyordum. Bu yol da dahil.

Bacaklarım tedirginlikle hareket etti.

Gözleri yanmaya başladı. "Bu fikri sevdiğini görüyorum."

"Evet bebeğim," diye fısıldadım.

"Yerde bacaklarımın arasında mı yoksa kanepede mi..." sözlerini bitirdiğinde gözlerindeki sıcaklıkla mizah birbirine karıştı, "bacaklarımın arasında mı?"

Keyfim yerinde değildi.

O esrar içerken ben de erkeğime oral seks yapma havasındaydım.

"Ne istiyorsun?" diye sordum.

Sorum üzerine Logan benim havama girdi. "Zemin." diye homurdandığında bunu anladım.

"Nasıl istersen, Snooks," diye fısıldadım.

Ona bu sözleri söyledim. Logan bana bir öpücük verdi.

Bitirdiğinde, karşılık vermek ve onu aşağıya indirmek için sabırsızlanıyordum.

Bu yüzden oyalanmadım.

O cigarayı bir kenara bırakıp benim yaptığım şeye konsantre olabilmek için başını kanepenin arkasına yaslayana kadar emdim.

Emmeyi bırakıp üzerine çıktığımda ve sürmeye başladığımda kafası hiç sallanmadı. Tüm dikkati benim üzerimdeydi.

Kızartmayı yemem için zamanında bitirdik ve Logan'ın benim için uygun olduğunu anladıktan, ona inandıktan ve içeri aldıktan sonra her zaman yaptığımız gibi ailemle harika zaman geçirdik.

Yemek yedikten, masa oyunları oynadıktan ve onlar gittikten sonra Logan ve ben yine harika vakit geçirdik.

Ama bu sefer dört saatini aldı. Ve bir tane daha.

Erkeğime sarılmış bir şekilde uykuya dalarken, her zamanki gibi olduğunu düşündüm.

En iyisi.

Ve en iyisine sahip olduğumu, erkenden elde ettiğimi bilerek ve aynı zamanda ömür boyu Logan'a sahip olacağımı kalbimin derinliklerine kadar anlayarak mışıl mışıl uyudum.

Bir ömür boyu en iyisi.

DOKUZUNCU BÖLÜM

"Çok Geride"

Millie

Komodininin üzerindeki telefonum çaldı. Gözlerimi açtım, yuvarlandım, saate baktım ve saatin on biri altı geçtiğini gördüm, sonra telefonumun ekranına için başımı kaldırdım.

Kellie.

Bu sık sık olmasa da .

Genelde görmezden gelirdim. Kin tutmazdı. Beni tanıyordu. Bunun zor bir ihtimal olduğunu biliyordu ama bir hayatım olmasını istemekten asla vazgeçmedi.

Ancak tüm günümü bir yıldönümü partisinin sorunsuz geçmesini sağlamakla geçirmiştım (öyle de oldu), bu yüzden Kellie'nin yaptığı şeyi yapmaya normalden az meyilliydim (*hiç* meyilli olmadığım zamanlarda).

Ama aynı zamanda sevdiklerim için yalanımı yaşamaya da kararlıyım.

Logan iki gün önce çıkıp gitmiş ve bir daha geri dönmemişti.

Kendi adıma, o zamandan beri, maskaralığa devam etmekte tereddüt etmedim.

Yarın akşam Dot, Alan ve çocuklar Stroganoff biftek yemeye geleceklerdi.

Dahası, Justine ve Veronica bir bebek bakıcısı arıyorlardı, böylece hepimizin LBD'lerimizi giyip dışarı çıkabileceğimiz ve kokteyl içebileceğimiz bir gece planlayabilecektik. Claire bu konuda tamamen hazırды ve çocuğu ya da gerçekten hazır olan bir erkek *arkadaşı* olmadığı için

yuvarlan.

Başka bir deyişle, maskaralığa tam gaz devam.

Şimdi Kellie'ye yeni bir sayfa açtığımı ve hayatıma geri dönmeye niyetli olduğumu kanıtlama zamanıydı.

Ben de telefonu kaptım, açtım ve kulağıma götürdüm. "Merhaba bebeğim," diye selamladım, hâlâ uykumu silkeleyerek.

"*Cevap veriyor!*" Kellie kulağımın dibinde çığlık çığlığa bağırınca telefonu bir santim uzağa çekmek zorunda kaldım. "!" diye bağırmaya devam etti.

Telefonumu tekrar kulağıma götürdüm ve "Seni seviyorum, bunu biliyorsun ama gecenin bir yarısı beni arayıp kulağıma bağırmanı sevmiyorum" dedim.

"Sabahın üçü gecenin yarısıdır Mill.

Saat on bir *değil*," diye beni bilgilendirdi.

"Her neyse," diye mırıldandım. "Neden arıyorsun?"

"Çünkü *şu anda* The Roll'da çalan *harika* bir grup var. İlk setlerini yeni bitirdiler, sürtük, ve *evi yıktılar*. Kışını yataktan kaldır ve *hemen* buraya gel, yoksa seninle bir *daha* asla konuşmam."

Son on iki, on üç yıldır Kellie'nin gece geç saatlerde yaptığı aramalara cevap vermeyi bırakmışım.

Logan'la birlikte olduğum ve telefonlarına cevap vermediğim yıllar arasında onu aradım ama sonra uykuya ihtiyacım olduğu, ertesi gün işim olduğu, artık canlı müzikle ya da çekim yapmakla ilgilenmediğim uzun bir sohbete girdim, bu zaman alıyor ve sinir bozucu oluyordu (bu nedenle cevap vermeyi bıraktım).

Ama şüphesiz Dot ve/veya Justine ile konuşmuştur, bu yüzden LBD'ler ve biftek Stroganoff hakkında bilgisi vardır. *Downton Abbey* hakkında bir şeyler duymuş ya da gelip mumlarımin yandığını ve şarap kadehlerimi kullandığımı görmüştür.

Ona hayatımı yaşadığımı kanıtlamak ve aynı zamanda içimde bir ölü olduğunu saklamak için "Bir saat içinde orada olacağım" dedim.

Sessizlik tam olarak sessizlik değildi, çünkü arka plandaki kalabalığı ve canlı setler arasında çaldıkları müziği duyuyordum.

Sonra "Tekrar söyle?" dediğini duydum.

Yorganı geriye attım ve ışığıma uzandım. "Bana bir

Bir saat sonra orada görüşürüz."

"*Tamamdır!*" diye çığlık attığında telefonu tekrar kulağımdan uzaklaştırmak zorunda kaldım.

Bu beni gülümsetti ve gülümsemek doğru şeyi yaptığımı anlamamı sağladı çünkü içimde nasıl hissedersen hissedeyimsevdiğim insanlara ihtiyaç duydukları şeyi veriyordum.

Bunu uzun zaman önce yapmalıydim.

Artık bunun için çok geçti ama geç olması hiç olmamasından iyidir.

Her neyse, canlı müziği ve bir grubu uzun zaman olmuştu.

Küçük siyah elbisemin harika olduğundan bahsetmiyorum bile. Bu yüzden Justine ve Veronica ile dışarı çıkmak için zaman bulacağımdan da emin olacaktım. Güzelleşmek ve en başta neden aşık olduklarını hatırlamak için bahanelere ihtiyaçları vardı, yani ikisi de ateşliydi, komikti, birbirlerinden zevk alıyorlardı ve Justine'in taşıdığı bebekten sonra hala birbirlerinden *çok* hoşlanıyorlardı.

Son olarak, tamamen kedi almaya karar vermiştim. Her şeye sahiptim, hepsini kaybettim ve asla geri alamayacağımı biliyordum. Ama yalnızlık yalnızlıktı ve yalnızlık berbattı, bu yüzden yalnızlığı kedilerle kesecektim.

Yataktan kalkıp banyoya yöneldim ve "Şimdi telefonu kapat da makyajımı yapıp çıkayım" diye emrettim.

"Tamamdır, kaltak. Kaldır şu kıçını. Yakında görüşürüz! *Yee ha!*" Kellie, bağlantısının kesildiğini duymadan önce ağladı.

Kıçımı kaldırdım ve hareketleri yapmaya başladım.

Banyo aynasında kendime baktığımda, saçlarımın bozulmasına yetecek kadar uzun süre yatakta kalmadığımı gördüm, yani bu iyiydi. Bu nedenle, makul miktarda makyaj yaptım çünkü iyi rock 'n' roll fedakârlık gerektirir ve bir süre olmuştu ama makyaj koleksiyonunuzun tükenmesinin kabul edilebilir bir teklif olduğunu biliyordum.

Artık rock 'n' roll kıyafetlerim yoktu ama elimden gelenin en iyisini yaptım, bir çift soluk kot pantolon, yüksek topuklu botlar, kalın bir kemer ve yırtık ve şekilsiz görünen ama bunu niyetle yapan, doğru yerlerde yapışan, akan ve daha iyi yerlerde tahmin etmenizi sağlayan ince bir dut kazak giydim.

Boynuma dar bir rock 'n' roll (ish) atkısı sardım ve

Kulaklarıma uzun, gümüş halkalar taktım, yüzüklerimi taktım ve bileziklerimi şingirdatarak dudak parlatıcımı ve cüzdanımı zarflı bir çantaya koydum, süet ceketimi kaptım ve dışarı çıktım.

Yarı bar, yarı kulüp olan ve hafta sonları ve bazı hafta içi geceleri canlı müzik yapılan (bu kulüp kısmı) ama çoğunlukla (Kellie aracılığıyla) havalı bir yer olduğunu duyduğum bir içki mekânı olan The Roll'a gittim. Bu nedenle nerede olduğunu biliyordum ama Logan ve ben ayrıldıktan sonra açılmıştı, bu yüzden oraya hiç gitmemiştim.

Park yerinin tıka basa dolu olduğunu ve kapıda kuyruk olduğunu göz önünde bulundurarak gördüğüm şeyden hoşlanmadan içeri girdim.

İki blok ötedeki caddeye park ettim, arabadan indim ve Kellie'yi yıllarca kötü giden bir hayatın yasını tutmaktan kurtulduğuma ikna etme çabamın başarısız olacağını bile bile bara doğru ilerlemeye başladım. Bunu yapmak için başka bir gece seçmem gerekecekti çünkü birkaç kadeh içki içmek ve müzik dinlemek için o soğukta tek başıma kim bilir ne kadar süre kuyrukta bekleyecektim.

Ve bara doğru yürürken, Kellie'ye tam olarak bunu söylemek için telefonumu kulağıma dayadım.

Telefonu açtığımda bu kararım bir darbe aldı ve grubun sahneye geri ve cep telefonundan bile ortalığı salladıkları gerçeğini duydum.

"Yo!" diye bağırdı.

"Bebeğim, sıra var," dedim ona. "Hava soğuk ve sıra çok uzun. Muhtemelen son sete kadar içeri ve bunun için saatlerce dışarıda durmamın imkanı yok."

"Bana bırak. Sadece kapıya git," diye cevap verdi başka bir bağırıta.

"Kellie-" diye başladım ama konuşuyordum. O gitmişti. "Kahretsin," diye tısladım ve bir dahaki sefere aradığında, aramayı görmezden gelerek, ertesi gün onu arayarak ve onu Stroganoff ya da nasıl yapılacağını kendime öğrettiğim başka bir harika yemek için davet ederek yeni yaprağımı kanıtlamaya karar verdim.

Sonra kapıya doğru yürüdüm, bu kalabalıkta kırk bir yaşında güzel saçları, harika bir süet ceket ve muhteşem yüksek topuklu ayakkabıları olan bir kadını içeri almayacaklarını biliyordum çünkü o hala kırk bir yaşındaydı ve sıradaki hiç kimse ona bakmadı

Yirmi üç.

Ancak kapıya vardığımda, fedai beni tepeden tırnağa süzdü, sırtı ve sonra "O benimle!" diye bağırdığını duyunca arkasına baktı.

Kellie başını ve omuzlarını kapıdan dışarı çıkarmıştı. Fedai ona başıyla selam verdi, bana döndü, elini kaldırdı ve sıranın başındaki birinin "Ciddi misin dostum? Bir saattir burada bekliyorsun. Ne oluyor lan?"

Sıradan gelen hoşnutsuzluğu görmezden geldim, hızla yanından geçerken fedaiye "Teşekkürler," diye mırıldandım, "Sorun değil, tatlım," cevabını aldım, bu hoştu ama muhtemelen Kellie'nin müdavimi olmasıyla, benim güzel saçlarım (ya da harika bir ceketim) olmasından daha çok ilgisi vardı. Ama yine de başımı çevirdim ve ona gülümsedim.

Bana göz kırptı.

Otuz ikiden fazla olamazdı, bu yüzden hissettirdi.

Güzel hissetmesine izin verdim, sonra bıraktım ve

Kellie'ye doğru ilerledim.

"Buna değecek," dedi ben daha merhaba bile diyemeden, sözleri garip bir şekilde anlam yüklüydü.

Konuşurken elini uzattı ve benimkini tuttu.

Cevap veremeden ya da sözlerinin ağırlığını anlayamadan beni içeri çekti, kapı arkamızdaki soğuğu kapattı ve bizi sadece bir binanın içi değil, insanlarla dolu bir barın içi olan sıcakta bıraktı.

İşte o zaman hatamı anladım.

Logan'la ilişkiyi bitirdiğimde hayattan soğumuştum, bu yüzden birkaç hafta önce Scruff'a yaptığım kısa ziyaret dışında o zamandan beri böyle bir yere gitmemiştim.

O sayılmazdı. İşte

buydu.

İşte burasıydı.

Bu, o günlerde beni doyuran ve hayatımı güzelleştiren pek çok şeyden biriydi.

Manzaralar. Işıklar. İnsanlar. Sesler. Vibe. Elektrik.

Yaşıyor.

Ben değil.

Yani, ben
değilim. Artık
değilim.

Oradaydım, onu hissediyordum, ona karşı bağışıklığım vardı ve aynı zamanda onu özlüyordum, sonuncusu bir sızı gibiydi çünkü onu yaşadığımda Logan'la birlikte yaşamıştım.

Evet.

Büyük hata.

Kocaman.

Buradan çıkmam
gerekiyordu.

Gidemezdim.

Beni de sürükleyen Kellie, kalabalığın arasından ustalıkla geçerek müziğin bangır bangır çaldığı sahnenin etrafındaki karmaşada bir masaya doğru ilerledi.

Güzel müzik.

Grup mükemmeldi.

Gruba bakmadım. Kellie'nin beni yönlendirdiği yere sandalyedeki birine ya da masalar ve bedenler arasında pazarlık yapan bir garsona çarpmadan ulaşmaya odaklandım.

Kellie bizi masasına götürdü, masada iki erkek ve bir kadın vardı, hiçbirini tanıımıyordum, oraya vardığımızda hepsi bize baktı.

"Masalarına oturmama izin verdiklerine göre bu geceki en iyi arkadaşlarım bunlar," diye bağırdı, Kellie her yerde arkadaş edinebilen (ve edinen) ve bu nedenle yanında bir kız grubu olmadan dışarı çıkabilen (ve çıkan) biriydi. Kolunu onlara doğru uzattı. "Jeff, Mark ve Helen."

"Hey," diye bağırdım.

"Yo," diye bağırdı Jeff ya da Mark.

Mark ya da Jeff çenesini kaldırdı.

Helen gülümsedi, hafifçe el salladı ve sonra tekrar sahneye baktı.

Kellie, ben boş olan iki sandalyeden birine oturana kadar elimi tekrar çekti.

Diğerine oturdu ve yoldan geçen bir garsonu ustalıkla kaptı. "On iki shot tekila!" diye bağırdı ona ve ben gözlerimin Büyük olsun. "Herkese iki, kızıma da dört tane, böylece yetişebilir!" Dört shot mı?

"Yakaladım seni," bağırdı garson kız ve ben daha konuşmadan çekip gitti.

Durdur onu.

Kellie'ye doğru eğildim.

"Bebeğim, ben sürüyorum!" Bağırđım.

"Sen de bir süre burada kalacaksın ve yeni arkadaşlarımla içkiyi emmek için patlamış mısırları var!" diye bağırđı ve başını masaya doğru eğdi.

Masanın üzerindeki balmumu kâğıtla kaplı kırmızı sepete baktım, hızlı bir sayımla yedi adet patlamış mısır ve bol miktarda patlamamış tane kalmıştı. Sonra gözlerini sahneye dikmiş olan Kellie'ye baktım.

"Bebeğim!" diye bağırđım. Sahneye bakmaya devam etti, başını salladı ve bana dönmedi, ben de tekrar "Kellie!" diye bağırđım.

Dikkati gruptan hiç ayrılmadan bana doğru eğildi ve "Burada bir dans pistine ihtiyaçları var. Bu grup insanda *hareket etme* isteğı uyandırıyor."

Haksız da sayılmazdı. Şu anda Black Crowes'un "Hard to Handle" şarkısını çalıyorlardı ve bunu o kadar harika yapıyorlardı ki, Chris Robinson barda duruyor olsaydı, gülümserdi.

Gözlerim sahneye doğru kaymaya başladı ama biri sandalyeme çarpınca durdu ve sandalyem Kellie'ninkine doğru üç santim edince tüm vücudum sarsıldı.

"Oha!" diye bağırđı bir adam ve ben de ona baktım. "Özür dilerim!" Gülümsedim. "Önemli değil!"

O da sırtıttı ve yoluna devam etti.

Tekrar sahneye bakmak üzereydim , "Söylentiler doğruymuş! Denver'a her geldiklerinde eski solistlerini geri alıyorlar. Ve eğer *rock* yapmazsa lanet olsun!"

Bu Helen tarafından haykırıldı ve grup şarkıyı bitirdiğinde ona baktım ve masamızdaki, diğer masalardaki, sahneyi görmemi engelleyen herkes gibi o da ayağı fırladı ve kalabalık onayını kükreyerek gösterdi.

Alkışlamaya başladım ve gülümsemeye devam ettim çünkü bu o kadar da kötü değildi. Bir, belki de iki shot atacak, bir kola sipariş edecek ve kızım ve yeni arkadaşlarıyla oturup güzel müzik dinleyecektim. Yarın yorgun olacaktım ama bu beni öldürmeyecekti, Kellie mutlu olacaktı ve önemli olan tek şey de buydu.

Tanıdığım bir şarkının daha yavaş notaları başladı. Etraftaki insanlar kışklarını sandalyelerine doğru sürüklediler ve mikrofondan tanıdık bir ses .

"Bu şarkı Millie adında bir kaltağa ithaf edilmiştir."

Gözlerim artık görebildiğim bir sahneye fırladı ve Hopper Kincaid'i, o zamanlar yeni bir Kaos kardeşiymi ve onun sözleriyle şüphesiz hala bir Kaos kardeşiymi, en önde ve ortada durduğunu gördüğümde kalbim buruşarak toza dönüştü. Alev dövmeli kolları, elinde tuttuğu gitarın üzerinde hareket ediyordu. Nefret dolu gözlerini bana dikmişti.

"Seni tekrar görmek güzel *değil*," diye homurdandı doğrudan bana, kalbimin tozları onun sözleriyle uçup gitti. Sonra birkaç nota daha çaldı ve Candlebox'ın "Far Behind" şarkısının sözlerine başladı.

Kellie'nin sinirli bir şekilde "Ne oluyor lan?" dediğini duydum ama hüznü ve öfkeli bir şarkının her kelimesiyle ruhumun kanlı hamurunu yırtan Hop'tan gözlerimi alamadım.

Harika bir şarkıydı ama sözlerini hiç dinlememiştim. O zaman dinledim.

Candlebox için bir anlam ifade edebileceklerini biliyordum.

Hopper Kincaid ve bir zamanlar sahip olduğum Kaos adlı ailem için başka bir anlam ifade ediyorlardı.

Son olarak, benim için tamamen başka bir anlam ifade ediyorlardı.

Ve o şarkıyla içimi parçalarken, zaten çıplak olan ve asla iyileşmeyecek olan yaraları kasıtlı olarak kırbaçlarken, Kellie'nin "Ben *bu saçmalığa* inanmadım" dediğini duydum ve anladım.

I.

Sikişmek.

Biliyordum.

Orada değildim çünkü Kellie beni hayata geri döndürmek için saçımı başımı yoldu.

Başka bir şey oradaydım.

Bakışlarımı Hop'tan ayırdım ve bulmadan önce ne bulacağımı bilerek bara baktım.

Sonra onu buldum.

Sahnenin yan tarafında, kendilerine ayrılmış masada Tack Allen oturuyordu.

Yanında kadını Tyra vardı.

Ayrıca Lanie dedikleri kişi. Daha da kötüsü.

Boz. Tazı. Büyük Petey.

Ve Logan.

Adamlar nefretlerini bana yöneltiyorlardı. Tam isabet, toksin tenimi kaplıyor ve derinlere işliyordu.

Kadınlar şok olmuş görünüyordu.

Kellie'ye ulaştılar.

Kızıma ulaştılar.

Ve oyunlarının beni sona erdireceğine dair hiçbir fikri olmadan, tedavisi olmayan yaraları iyileştirme vaatleriyle beslenerek gemiye atlamıştı.

Sandalyemden fırladım, çantamı kolumun altına sıkıştırdım ve masanın etrafından dolanarak yoluma devam ettim, gözlerim elebaşını tahmin ediyordu.

Tack'in yeni kadını.

"*Millie!*" Kellie çığlık attı.

Onu görmezden geldim ve insanları ezerek, sandalyelerin yanından geçerek ilerlemeye devam ettim. Kaos masasına varmadan önce herkes ayakta; erkekler agresif savunma pozisyonlarında, kadınlar ise kararsızdı.

Masalarının önünde durdum, Hound çoğunlukla önüme geçti ama gözlerimi Tyra'dan ayırmadım.

"Dur!" Bağırđım, yüzümün çarpık olduğunu biliyordum, çirkin olduğundan emindim ama umursamıyordum, varlığım sona ermeden önce sadece son bir şeye ihtiyacım vardı.

Bu da mesajımı içindi.

"Ben-" diye başladı ama bakışlarımı Tack'e çevirdim. "Durdur onu!" Talep ettim.

"*Millie-*"

Bu Logan'dı. Çok yakındı. duyabiliyor ve hissedebiliyordum.

Ama gözlerim, bir yandan konuşmak için ağzını açarken bir yandan da bakışlarının zehrini kan dolaşıma enjekte eden Tack'teydi. Kellie ondan önce davrandı. "Sizi orospu *çocukları!*" diye bağırđı.

"Toplam Lanet olsun. *Sürtükler.* Sen oynadı Ben!
Sen Lanet olsun. *Kahrolası sürtükler.* Bana kendi kızımı oynattılar!" diye bağırđı.

Tack benden Kellie'ye, sonra da kendi kadınına baktı. "Bana yapmadığını söyle," diye homurdandı.

Başını kaldırıp ona baktı, yüzü solgundu. "Kane, tatlım-" "Millie."

Arayan yine Logan'dı ve elini üzerimde hissettim. Yandı.

Tanrım, yandı.

Kızarmış.

Etimi kavurdu.

Kolumu acımasızca büktüm, Kellie'ye çarparak geri çektim ve başımı geriye eğerek ona baktım.

Elimi kaldırdım ve parmağımla yüzüne bir santim mesafeyi işaret ettim.

Acımı gizleyemiyordum ve "*Durdurun onları!*" diye bağırdığımda bu da umurumda değildi.

"Bebeğim-" diye başladı, elini kaldırdı ama o benimkini tutamadan ben elini çektim.

"Senin için ateşin içinden yürümekten bıktım, High!" diye bağırdım. "İşim bittiği için değil, benden geriye *yanacak* bir şey kalmadığı için bitirdim. *Her* şeye sahipsin! Her zaman *her* şeye sahiptin! *Her* şeye sahip olabilmen için *her şeyden* vazgeçtim! Lütfen! Tanrım! Beni hiçliğimle baş başa bırak!" Bir kolumu masalarına doğru salladım. "Ve eğer beni bir kez *bile* umursadıysan, *hiçbir şeye* sahip olmama izin *vermelerini* sağla!"

Bunun üzerine, tamamen ortadan kaybolabileceğim ve bunu tek başıma yapabileceğim bir yere ulaşmak için çaresizce ittim, . Bana çok erken çok fazla şey verilmişti ve bunun bedelini elimden alınarak ödüyordum, böylece sahip olduğum tek şey buydu. Hiçbir şey. Olabileceğim tek şey. Yalnızlık. Tüm bunlarla birlikte alevlerin arasından son bir hamle yaparak bara girdim, çıktım ve topuklu ayakkabılarımda üzerinde arabama doğru koştum.

Yok mahkum. Yok olmaya hazır.

Her şeyi geride bırakmaktan başka bir şeye ihtiyacım yok.

Yüksek

"Kadın, sana söylemiştim." High, Tack'in hırladığını duydu.

Ama Cherry kendini tutamadığı için neler olup bittiğine aldırmış edemiyordu.

Hareket ediyordu.

Millie'ye ulaşmak için hareket ediyordu, sözleri beynine vuruyordu.

Her şeye sahip olabilmen için şeyden vazgeçtim!

Ve sonra kıpırdayamadı çünkü Kellie onun alanında, yüzündeydi.

"Seni lanet *olası orospu çocuğu!*" diye bağırarak adamın göğsünü itti.

Vücudu kilitlendi, çenesi sıkılaştı ve her ikisi de iyiydi çünkü kadın onu tekrar ittiğinde herhangi bir şekilde karşılık vermesini engellediler.

"Onu *mahvettin!*" diye haykırdı ve kilitlenmiş vücudu gerildi. "Bu yeterli değil miydi?" diye sordu. "Sen ve orospuların onu *tekrar* becererek mi eğleneceksiniz?" Onun ötesine, masanın olduğu yöne baktı. "Flaş haber, pislikler, sikip atacak bir şey yoktu. O *gitmişti*. Çaba sarf etmenize gerek yoktu. Ama *harika*," diye alaycı bir şekilde çıkıştı, "bu dünyada onu *paramparça* edecek *tek* lanet şeyi geri getirerek tam isabet ettiniz."

Ve sonuncusunda High'a doğru bir başparmak salladı.

Boz, "Hafızam beni yanıltmıyorsa, kaltak, senin yaran onu telef ettikten sonra başka biri paramparça olmuştu," diye karşılık verdi.

"Öyle mi?" Kellie gözlerini tehlikeli bir şekilde kardeşine dikerek sordu.

"Evet," diye karşılık
verdi Boz. "Sen
görmedin."

Hop şimdi masalarındaydı, grup hâlâ sahnede çalışıyordu, ama şu anki zihin karmaşasına karışmış oyuncular herhangi bir yerde olabilirdi, dikkatleri tamamen orada, o anda olanlara odaklanmıştı.

Özellikle de Kellie o üç kelimeyi fısıldadığında. Ve bunu nasıl yaptığını.

Hepsi duydu; High onların nasıl duyduğunu hissedebiliyordu. Ama o *hissetti*.

Her kelime.

"Neyi göremedik?" Pete sordu.

High, Kellie'nin vücudunun seğirmesini izledikten sonra başını salladı. "Bunu bilmeyi hak etmiyorsun. Hak etmiyorsun," High'a baktı, "siki." Bir elini kaldırarak parmağıyla yüzünü işaret etti. "Onun hayatından uzak dur, pislik. Onu rahat bırak."

"Beni terk etti," diye homurdandı High.

Kellie, "Çekip giden o değildi," diye karşılık verdi.

High'ın omuzları, herhangi bir hareketin onları kıracağını hissettirecek şekilde gerildi.

Tanrım

.
Sikeyi

m.

Tanrı

m.

Boz öfkeyle, "Ona gitmesini o mu söyledi?" diye sordu.

"Çekip giden ve geri dönmeyen o değildi," diye cevap verdi Kellie Boz'a. Ama bu sözler High içindi ve bunu gözlerini ondan ayırmamasından iyi biliyordu. Rock grubunun çaldığı kalabalık bir barda fısıldıyordu ama Boz her kelimeyi net bir şekilde duydu. "Geri gelmedin." Tekrarladı, ayak parmaklarının ucuna kalktı, bakışları onunkilere kilitlendi ve dudak büktü, "Peki kim kimi geride bıraktı, pislik?"

Bunun üzerine topuklarının üzerinde geri döndü, hepsine zehirli bir bakış gönderdi, döndü ve masalara doğru fırladı.

High donmuş bir halde onun gidişini izledi.

Bir adamı seversin, Millie, ona inanırsın, onu olduğu gibi kabul edersin. Ne olursa olsun onunla birlikte yolculuğa çıkarsınız, bu ateşin içinden geçmeniz gerektiği anlamına gelse bile.

Bunu o söylemişti.

Yirmi yıl önce, onun gözlerine bakarken, çok şey hissederken, hiçbir şey görmediğini söylemişti.

Onun gözlerinde ne olduğunu görmedi.

Senin için ateşte yürümekten bıktım, High!

Tanrım.

Flaş haber, göt herifler, edecek bir şey yoktu. O gitmişti.

Sikeyim.

O gitmişti.

Bunu biliyordu. Onu gördü. Evini. Kıyafetlerini. Ofisini.

Geri döndüğü tek zaman onu kollarına aldığı zamandı.

Peki kim kimi geride bıraktı, göt herif?

Siktir!

Tam omzuna bir el indiği sırada çözöldü. Ona doğru döndü.

"Kardeşim," dedi Tack alçak sesle.

"Kontrol. Senin. *Kadın*," Yüksek yer Dışarı, Omuz silkti kapalı kardeşinin elini tuttu ve barı iterek kapıya doğru ilerledi.

Bisikletine bindi, sallandı ve yola çıktı.

Millie'nin evinin önüne park etmeden önce her kırmızı ışıktı .

Karanlık olduğunu gördü.

Bunu endişe verici buldu.

Tanrım, bardaki yüzü.

Bu öfke değildi. Hayal kırıklığı değildi.

Istıraptı.

Oraya kazınmış.

O zamana kadar saklı.

Dışarı sızmıştı. Ofisinde görmüşü. Ama yine de görmeyi reddetti.

Sikeyim.

Evine kadar sinsice yaklaştı, kapısına vurdu ve bunu yapmaya devam etti.

Hiçbir şey yok. Hiçbir ışık yanmıyordu, perdede hiçbir hareket hissetmiyordu.

Vurmaya devam etti.

Onu görmezden geliyor olabilir.

O bardaki yüz ifadesi, orada başka bir şey yapıyor olabilirdi.

Toplama kiti yanında değildi ve gidip alacak zamanı da yoktu. Dahası, test ettikten sonra sürgülü bir kapı olduğunu gördü, bu yüzden kredi kartı işe yaramadı.

Bu, kesiğini çıkarıp yumruğunun etrafına sarması ve camı yumruklaması gerektiği anlamına geliyordu.

Yaptı, kapının kilidini açtı, itti ve içeri girdi, botları parçaların arasından geçiyordu.

Doğruca yatak odasına gitti, ışığı yaktı ve ciğerleri

kadar keskin bir şekilde genişledi ki, patlayacaklarını düşündü.

Her yerde bok vardı. Giysiler, ayakkabılar, çekmeceler açık, eşyalar dışarıda.

Koşarak banyoya gitti ve daha fazla dağınıklık buldu.

Kahretsin, bunu o mu yaptı yoksa biri onu mu bekliyordu? Bu bir mücadele miydi yoksa bir çılgınlık mı?

Birileri High'ın ne yaptığına, nereye gittiğine, *kimlerle* görüştüğüne dikkat ediyor muydu ve High'a ulaşmak için Millie'yi mi hedef aldılar? Kaos'a mı?

Kahretsin, Valenzuela sonunda sabrını kaybedip oyununu mu oynamıştı? Millie ile mi?

Kahretsin, şansları *bu kadar* kötü olabilir mi?

Koşarak banyodan, yatak odasından çıktı, evin içine girdi, düğmeleri buldu, ışıkları açtı.

Evin geri kalanındaki her şey olması gerektiği gibiydi.

Tertemizdi.

Arka kapıya doğru ilerledi, perdeyi kenara çekti ve içeri baktı.

Kırmızı SUV yok.

Evin içinde hızla ilerleyerek kullanılmayan yatak odasına gitti ve doğruca dolaba yöneldi.

Bavulları gitmişti.

Çılgınlıktı.

Millie'ydi.

Millie ondan ve Tyra ile ekibinin saçmalıklarından uzaklaşmak için aceleyle toparlanıyordu.

"Lanet... lanet... lanet *olsun*," diye ısırdı ve telefonunu çıkardı. İşte o zaman High yirmi yıldır yapmadığı aramayı yaptı.

Beş kez çaldıktan sonra, "Merhaba, Cross Events'ten Millie Cross'un telesekreterine ulaştınız. Şu anda çağrınıza cevap veremiyorum ama-"

Kapattı ve tekrar denedi. Yine telesekreter.

Shirleen'in gönderdiği dosyanın bulunduğu e-postaya gitti ve onu .

İhtiyacı olan numarayı bulmak için başparmağıyla kaydırarak ona baktı.

Telefon etmekle başlamaya karar verdi. Bunun onu nereye götüreceğini görecektir ve bir sonraki hamlesini yapacaktı.

O da Dottie'nin numarasını tuşladı.

İkinci çağrı açıldı ve High'a selamlama zahmetine girmeyen sinirli bir erkek sesi geldi.

"Bunun kim olduğunu biliyorum ve senin işinin bittiğini de biliyorum," dedi adam. "O gitti. Gitmesine izin verin ve kafasını karıştırmayı bırakın."

High botlarını inceledi ve "Beni dinle-" diye emretti.

Adam sözünü kesti, "Duymak istediğim bir şey söylemeyeceksin. Dot'un duymak istediği hiçbir şey yok. Millie'nin de duymak istediği bir şey yok. Her şey bitti dostum ve başka seçeneğin de yok. O yüzden bırak gitsin."

"Seni tanımıyorum dostum," diye başladı High. "Ama o zamanlar buralarda olmadığını biliyorum, bu yüzden neler olduğu hakkında hiçbir şey bilmiyorsun, bu yüzden Millie ile konuşmam gerektiğini bilmiyorsun ve Millie ile *nasıl* konuşmam gerektiğini bilmiyorsun. Bana güvenmek için bir çağrı yok ama senden buna güvenmeni istiyorum, bu acil."

"*Acil* mesajınızı ona ulaştırabilmeniz için tek şansınız dumanlı işaretler göndermeniz, onun da bunları okuyabilmesi ve uçağa binmeden önce bunları görmesi. Dot ve o havaalanına gidiyorlar. Sen bisikletini oraya park edene kadar o gitmiş olur."

Siktir!

"DIA?" Yüksek sesle sordu.

"Senden çok uzakta," diye adam. "İlk vuruş, New York'a kırmızı göz. İkinci vuruş, Paris. Aklını başına toplayabileceği ve hayatını düzene sokabileceği kadar uzak olduğunu düşünüyorum. Ama dostum, bunu sana sadece mesajı alman için söylüyorum. Geri dönmeyecek. Burayla arasına mesafe koyuyor, yani *seninle* arasına ve bunu öyle ya da böyle sürdürecektir, fiziksel olarak. Denver onun için bir anı, çünkü *senin* onun için bir anı olman gerekiyor. Ve seni yakalamışken, *dostum*, teşekkürler," diye son kelimeyi tükürdü. "Kızımızı bizden aldığın için teşekkürler. Çocuklarımdan sevdiği teyzeyi, karımın taptığı kız kardeşi, içinde hiç ışık olmayan ama yine de önemli insanların dünyalarını aydınlatacak kadar sevgiye sahip olan bir kadınla tanıştım. Senin yüzünden bunları kaybettik."

Bunun için teşekkürler, pislik. Çok teşekkürler." Ve telefonu kapattı.

High elini kalçasına indirdi, parmakları hala telefonunun etrafında kıvrılmıştı ve botlarının parmak uçlarını inceledi.

Bir günde pasaport alabileceğinden emin değilim

Logan. Paris'e gitmek , bir yolunu bulurum.

Paris'e gitti.

Shirleen ve Brody'nin bulduklarından Millie'nin ülkeyi hiç terk etmediğini ama bir pasaportu olduğunu biliyordu.

Ve bunu Paris'e gitmek için kullanıyordu. Onsuz.

Beni kendi halime bırak!

High'ın bir vardı.

Kalbinin sesini dinleyip acil bir pasaport alsın, Brody onu bulsun ve kışını kaldırıp Fransa'ya gitsin ki neler olup bittiğini öğrenebilsin.

Ya da bir kadının tüm hayatını Paris'ten değiştiremeyeceğini bilerek içgüdülerine göre hareket ederdi. Bir işi vardı. Bir evi vardı.

Geri dönecekti.

Ve geri döndüğünde, daha sakın olacaktı. Kendini toparlamak için zaman ayırmış olacaktı.

Ne zaman döndüğünü de biliyordu çünkü Brody'yi de bu işe dahil etmişti.

Sonra onunla o *berbat*, tertemiz evde konuşacak ve sonunda neler olup bittiğini öğrenecekti.

Kalbiyle liderlik etmek istiyordu. Tek görebildiği Roll'daki yüzüydü. Duyabildiği tek şey ruhunu tırmalayan sözleriydi.

Ama daha önce Millie'ye karşı kalbinin sesini dinlemişti. Millie'nin indirdiği darbelere dayanmış, hiç aldırış etmemiş, acıyı dindirmek için uzaklaşmıştı.

zamanlar içgüdüleriyle hareket etseydi, dikkat ederdi. Görebilirdi. Duyardı.

Onu geride bırakmazdı.

Bütün söylediklerinin saçmalık olduğunu bilirdi ve geri dönerdi.

"Siktir," diye mırıldandı. "Bağırsak," diye karar verdi.

Bu ona pahalıya mal oldu ama High bu kararı verdi.
Ama bunu yapmadan önce kamyonetini aldı, Ride'a gitti, biraz kontrplak aldı ve Millie'nin kapısına tahta çakmak için geri döndü.

Tyra.

Tack'i yatak odamıza kadar takip ettim.

Işığı yaktı, yatağa doğru ilerledi, üzerine oturdu ve botlarına doğru eğildi.

Kapıyı arkamdan kapattım ve ona yaslanarak durdum. Dağa tırmanış sessiz ve rahatsız ediciydi. Adamım delirmişti.

"Kane-" diye başladım.

Bana bakmak için başını kaldırdı ve ben de çenemi .

"Sana söylemiştim," diye gürledi.

"Anlamıyorsun tatlım," dedim usulca.

"Hayır," diye ısırdı, ayağa kalkarak. "Anlamıyorsun, Tyra." Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Lanet olsun, kadın, bu gece nasıl boktan bir oyun oynadığına tanık olduktan sonra orada durup kendi köşende savaşılabir misin?"

"Bu *kadar duygu yoksa bu kadar his* de olamaz, Kane," diye .

"Söyle bana Red, biz bir araya gelirken, sen benim bağırsaklarımı deştin ve ben senden uzaklaştım, kafanı toparlasan bile seninle bir daha hiçbir şey yapmak istemediğimi açıkça belirttim. Tanımadığın bir kaltak senin işine burnunu soktu, seni bana itti ve sen de tekrar tekrar vurulmanın acısını çektin, arkamdaki kardeşler de aynı darbeleri indirdi. Bunu ister miydin?"

"Seni geri alırsam, evet," diye fısıldadım. "Seni geri alana kadar her türlü darbeyi tekrar tekrar alırdım."

Bana baktı.

Bakışlarını tuttum ve sessizliğin uzamasına izin verdim. Sonra da bitirdim.

"Bana onu bu gece gördüğünü söyle," dedim.

Elini saçlarının arasından geçirerek başka tarafa baktı.
Gördü.

"Acı çekiyor." Ona artık bildiği bir şeyi söyledim. O da bana baktı. "Bizi ilgilendirmez."

"Tatlım-"

Bir sonraki fısıltısı uyarı niteliğindeydi.

"Bizi ilgilendirmez, Red." Nefesini içine çekti ve gözlerini benimkilere kilitledi. "Bunu biliyorsun. Nasıl olduğunu biliyorsun. O çocuklar, benim kardeşlerim, *senin* kardeşlerin, seni çok seviyorlar bebeğim. Hem de çok seviyorlar. Ama bizim gibi erkekleri bilirsin. Bizim gibi adamları ruhunun derinliklerine kadar bilirsin. Bu saçmalığın doğru olmadığını biliyorsun. Amacınız merhametli. Ama bizim gibi adamlar için yöntemleriniz kabul edilemez." Gözlerimi tutmaya devam etti ve sesini nazikleştirdi. "Ve bunu biliyorsun bebeğim. Yani bunun bizi ilgilendirmediğini biliyorsun."

"Bir şey yapabilir-" diye başladım.

Sözümü kesti. "Ben göz kulak olurum."

Başımı salladım. Bunu kabul etmek zorunda olduğum için değil, kabul edeceğini bildiğim için kabul ettim.

"bitti mi?" diye sordu.

Başımı salladım ve çenesinin sertleştiğini gördüm.

Ama ona dedim ki, "Bundan hoşlanmıyorum. Ama sanırım olmak zorundayım."

Yüzü rahatlamıştı ve emri sessiz ve ikna ediciydi. "Yatmaya hazırlan, sevgilim."

Tekrar başımı salladım ve bunu yapmaya devam ettim. Yatakta erkeğime katıldım.

Uyuyamadım.

Kocam hissetti.

"Rahatlanan gerek," dedi.

"High'ın ne yapacağını düşünüyorsun-?"

"Bence bu bizi ilgilendirmez."

Başımı kaldırdım. "Tack-"

"Bebeğim. Hayır." İki kelime, kesin. Ve aynen devam etti. "Sen olduğun kişisin ve bu yüzden seninleyim. Ben neysem oyum ve sen de bu yüzden benimlesin. Elimizdeki şey işe yarıyor. Olağanüstü. Yaptığımız şeyi yaparız, olduğumuz şeyizdir ve bundan zevk alırız, geri durmayız. Ama bu biziz. Kulüp bu. Bu bir

Kardeşim. Aynı şey kardeşler için geçerli değil. kulüpte bir yerin var. Benim de var. Biz yerimizi biliriz, Red, ve sapmayız. Yani bir kardeş bizi ilgilendiren bir şey yapana kadar, bu bizi ilgilendirmez, tamam mı?"

"Endişeliyim," diye paylaştım.

"Bok yok mu?" diye mırıldandığında çakıllı sesinde bir eğlence damarı vardı.

"Tack." Topal bir şakaydı.

Beni kollarının arasına çekti ve sıkıca sarıldı.

"High ve ben yıllar boyunca pek çok kez aynı fikirde olmadık ama bu onun Kaos olmadığı anlamına gelmez. O iliklerine kadar Kaos'tur. O benim ruhumun bir kardeşi. Peki ne yapacağını düşünüyorsun?"

İşte .

Tam da ihtiyacım olan şey.

"Millie'ye iyi bak," diye fısıldadım.

"Evet," fısıldadı Tack, saçlarını okşamaya başlayarak. "şimdi rahatlayıp uyuyacak mısınız?"

"Denerim."

İ ekti.

Sonra bana doğru yuvarlandı.

Oraya vardığında, "Seni rahatlatacak bir yol biliyorum." diye mırıldandı. Yaklaşık yedi bin tane biliyordu.

Ben daha bir söyleyemeden başını bana doğru eğdi, ağzımı aldı ve beni rahatlatmaya başladı.

Yüksek

Ertesi gün High, çağırdığı adamlar camı başka bir kalın, eğimli levha ile değiştirirken orada olmak için Millie'ye geri döndü.

Fazladan bir anahtar çaldığı için, üç gün sonra çağırdığı adamlar alarm sistemini kurduklarında da oradaydı; bu da evdeki tüm cam, pencere ve kapıların hırsızlığa karşı kablolanmış olduğu anlamına geliyordu.

Ve Brody ona hangi otelde olduğunu söylediğinde telefonu açtı.

Paris'te kalıyormuş. Ayrıca, Brody'nin nerede kahvaltı, öğle yemeği, akşam yemeği yediğini, para aldığını, hangi turlara katıldığını, nerede alışveriş yaptığını ve ne satın aldığını söyleyebilmesi için bir kart kullandığında daha fazla arama yaptı.

Son olarak Brody, Higha ne zaman döneceğini söyledi. İki hafta sonra.

İki hafta boyunca içgüdülerine güvenmek zorunda kaldı.

Yine de acil durum pasaportu için başvurdu. Her ihtimale karşı.

Millie

Yirmi bir yıl önce.

"Kardeşim çok üzgün," dedi Dog.

Barın arkasındaki acemiden Kaos yerleşkesine baktım.

-artık acemi olmayan bir acemi ve bu yüzden hepimiz çünkü o ve yeni kardeşi Brick bir gün önce tamamen aramıza katılmışlardı- Dog'un gözlerini diktiği kanepeye.

Boz koltuğa iyice gömülmüş, bacaklarını iki yana açmış, gözlerini odanın diğer ucuna .

Köpek haklıydı.

Boz üzgün görünüyordu.

Birinin bu konuda bir şeyler yapması gerekiyordu ve o kişinin ben olacağıma karar verdim.

Dog'a döndüm ve sıırıttım. "Bu bir parti, yani *böyle* bir şey olamaz."

Bana baktı ve göz kırptı. "Git yakala onu, kızım."

Bar taburemden kaydım, biramı aldım ve "Tekila. Hemen." Köpek döndü, barın arkasından bir şişe tekila kaptı, ve bana uzattı.

Kaldırdım. "Mükemmel ilaç."

Bunun üzerine gülümsedi ve "Şüphesiz" diye mırıldandı.

Başımı eğdim ve gülümsedim, sonra da

Odada, bilardo masalarının yanından geçip Boz'a doğru ilerlerken ayaklarımda motorcu çizmeleri, kışımnda cutoff'lar, üstümde zar zor örttüğüm bir yular vardı.

Boz'a yaklaştığımda bana bakmadı bile.

Çocuklar baktı. Sarıldılar. Hatta dokundular, bir el ya da bir bel, bazen bir saç çekimi. Ben bir kızdım. Tenimi gösteriyordum. *Erkek* oldukları için erkektirler. Bu oldu.

Ama ben yaşlı bir , bu yüzden Logan'ın hoşlanmayacağı bir şey iletmeyecek belirli bir şekilde oldu.

Bu ona saygıydı.

Bana da saygı duyuyordu.

Kaostu.

Sonunda Boz'un dikkatini çekebildim ve kendimi onun yanındaki kanepeye atıp "vızıltıya ihtiyacı varmış gibi görünen bir çocuk tanıyorum" dedim.

Gözlerine ulaşmayan bir gülümsemeyle gülümsedi, sonra başını şişeye doğru eğdi. "Bunu benim için halledecek misin?"

Tekilayı uzattım. "Kesinlikle."

"Minnettarım kardeşim" diye mırıldanarak onu tuttu.

Kardeşim.

Mutlu bir şekilde iç çektim ve yanına çöktüm, vücutlarımız omuzlardan dizlere kadar birbirine değiyordu.

Şişenin kapağını açtı, tepesine hafifçe vurdu ve şişe uçtu, sonra da birkaç metre ötede, fark edilmeden yerde kaymaya başladı.

Sağlıklı bir şekilde çekişini izledim.

Şişeyi düşürdüğünde, "İyi misin?" diye sordum. "İyiyim

Millie," dedi odadakilere.

Ve yalan söyledi.

Ondan odaya baktım ve partiyi gördüm. Ayrıca başka bir şey daha gördüm.

Ben yaşlı bir kadındım, bu yüzden bazı şeyleri bilmeme izin verilmezdi. Eğer çocuklar bizim evdeyse ve sohbet benim bilmem gereken bir konuya dönerse, Logan bana bildiğim ve sorgulamadan uyguladığım bir bakış atardı. O zaman kulak misafiri olmaktan çıkar, üst kata çıkıp yatak odamızda müzik dinler ya da ders çalışmak için ikinci yatak odasına giderdim.

Bu bir duymadığım ya da görmediğim anlamına gelmiyordu.

Ve o anda bir şeyler gördüm.

Gördüğüm Tack, Brick, Hop ve Black bir köşede toplanmış konuşuyorlardı, ellerinde biralalar vardı ve bunların hiçbiri bir partideymiş gibi görünmüyordu.

Ayrıca Tack'in yaşlı karısı Naomi'nin Keely, Koca Petey ve Bev ile birlikte bir masada oturduğunu gördüm; Boz'un normalde, eğer berbat bir ruh hali içinde değilse, dikkatini vereceği yeni bir kızdı. Keely, Bev ve Koca Petey birbirleriyle . Naomi'nin tüm dikkati yaşlı adama odaklanmıştı ve hiç mutlu görünmüyordu.

Kadın nadiren mutlu görünürdü ama bu sefer daha az mutlu görünüyordu.

Ve son olarak, başka bir köşede Chew ve Arlo'yu adamımla konuşurken gördüm.

Crank'in yanında durdular.

Crank Kaos'un başkanıydı. Crank iyi bir adamdı ama aynı zamanda beni korkutan tek kişiydi.

Tam olarak anlayamadım ama tanıdığım her kardeş samimiydi. Oldukları gibiydiler ve bunu gösteriyorlardı, saçmalık yoktu.

Crank'i yaratan şeyin daha derin, muhtemelen daha karanlık olduğuna dair garip bir his vardı içimde. Bu his bana onun şeyi paylaşmadığını söylüyordu. Ve diğer kardeşlerle kıyaslandığında o kadar kalıyordu ki bu beni korkutuyordu.

Baktım ve gördüm ki Crank o anda Chew, Arlo ya da Logan'a dikkat etmiyordu, onlar da toplanmış konuşuyorlardı.

Tack'e ürpertici bulduğum şekilde bakıyordu.

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum. Tek bildiğim Brick ve Dog'un taze kardeşler olduğuydu. Hop da öyle.

Ve hepsi Tack tarafından işe alınmıştı.

Tüm kardeşler acemi er olmak için bir adam öne sürebilirdi ama Tack son birkaç yıldır meşguldü.

Chew, Arlo, Boz ve Logan'ın Crank tarafından işe alındığını da biliyordum.

Black de öyle.

Ama Black, Tack'in yanında duruyordu.

Bir yarık vardı. Bunu hissettim. Gerginlik değildi, kardeşler arasındaki hiçbir şey bu kadar hissedilir değildi.

Ama bir titreşim vardı.

Kulüpte işler pek çok açıdan değişiyordu. Mağaza ve garaj daha yoğun hale geliyordu, Kulüp de bunu destekliyordu, bu da Logan'ın daha fazla çalışması anlamına geliyordu. Bu aynı zamanda, kardeşler kârı eşit olarak paylaştıkları için, onun (yani *bizim*) daha fazla para kazanmamız anlamına geliyordu.

Çok daha fazla para gibi.

Gerçi daha fazlası vardı ve bu daha fazlası Logan'ın dükkânla ya da garajla ilgisi olmayan Kulüp işleriyle daha önce hiç olmadığı kadar meşgul olduğu anlamına geliyordu.

Bir yandan hoşuna gittiği hissine kapılırken, bir yandan da çelişkili bir şekilde onu rahatsız ettiği hissine kapıldım. Ayrıca bu her neyse, oto malzemeleri satmakla, özel bisikletler ve arabalar ve hatta ot yetiştirip satmakla ilgisi olmayan bir para kazanma girişimi olduğu hissine kapıldım.

Logan bu konuda konuşmadı ve konuşmayacağını bildiğim için sormadım, bu yüzden de bilemedim.

Bu beni rahatsız etti.

Bu endişe çok derin değildi. Açıkça endişelenmiyordum. Bazı şeyleri sorgulamıyordum. Bu adamları tanıyordum. Bu aileyi tanıyordum.

Ayrıca onların motorcu olduklarını, kendi dünyalarında yaşadıklarını, kendi kuralları ve her şeyi kendi bildikleri gibi yaptıklarını biliyordum.

Son olarak, sağlam ve güçlü kalırlarsa, ne halt etmek isterlerse yapabileceklerini biliyordum. Aslında aralarındaki bağ o kadar güçlüydü ki, birbirlerine kenetlenirlerse her şeyi başarabilirlerdi.

Bu beni rahatsız eden kısımdı.

Çünkü bir bölünme hissettim. Boz'un hangi tarafa meyilli olduğunu bilmediğini hissettim. Logan'ın da Crank'in yanında yer aldığını gördüm ve bunun doğru bir seçim olup olmadığını bilmiyordum.

Biramı yudumladım, adamıma baktım, Arlo'nun söylediği bir şeye kafa izledim, bu düşünceler içinde kayboldum, ta ki dizimin Boz tarafından dürtüldüğünü hissedene kadar.

Ona baktım ve gözlerinde gördüğüm şey karşısında nefesimi tuttum. "Her zaman iyi olacak," dedi sessizce.

"Tamam," diye cevap verdim aynı sessizlikle.

"High senin için bunu yapacak, bebeğim. Bunu biliyorsun. Öyle mi?"

Kulüpte yanlış giden bir şeyler vardı.

Ama Boz'un söylediklerinin doğru olduğunu biliyordum. İhtiyacım olan tek şey de buydu.

"Evet," diye fısıldadım.

Bana sıırttı ve sıırtışı yine gözlerine ulaşmadı.

Sonra bunu yapmaya devam etti ve sonunda tekila şişesini bana teklif ettiğinde bunu yapmaya karar verdi.

"Bizim için parçalanma zamanı, güzelim," diye ilan etti.

Şişeyi ondan aldım ve "Daha doğru bir söz söylenemezdi" diye cevap verdim.

Sonra sağlıklı bir attım.

"İşte benim kızım," dedi Boz ve ona baktığımda gözlerinde mizah ve onay ışıltısı vardı. Daha önceki belirsizlik ve tedirginlik dolu bakışı gitmişti.

Ben işimi yapmıştım.

Şişeyi ona uzattım ve koltuğun derinliklerine doğru kamburlaştım, Boz bir kolunu bana dolamak için kayarken ben de bacaklarımı koltuğun üzerine kıvrımak için kaydım ve başımı onun omzuna yasladım.

"Sakın rahatlama," diye uyardı beni sıkarak. "Birkaç kadeh daha içtikten sonra bilardoda canına okuyacağım."

"Ne haliniz varsa görün," diye karşılık verdim. "*Benimle* birlikte on beş ve on iki yaşındayız.

"On beş yaşındayım ve on altı olmak üzereyim."

"Saçmalık."

", " diye mırıldandım, daha fazla bira içerek.

İşim bittiğinde, tekila yüzümün önündeydi ve şişeyi Boz'dan aldım.

Ben de bir kurşun daha attım.

Bunu bitirdiğimde, gözlerim erkeğime takıldı.

Bana gülümsüyordu, gülümsemesi memnun ve sıkıntısızdı.

Bunu daha önce de biliyordum ama o zaman daha da iyi anladım.

Boz haklıydı.

Kulüpte ne oluyorsa o olacaktı.

Ama Logan onu benim için iyi tutacaktı. Bana asla dokunmazdı.

Asla.

Hiçbir zaman.

ONUNCU BÖLÜM

Sonunda

Millie

Taksinin arkasına oturdum, anlayamayacağım kadar bitkin bir halde, telefonum kulağımda.

"Hayır, ben iyiyim Dot," dedim kız kardeşime, tamamen yalan söyleyerek.

Çünkü seyahat ve jet lag beni mahvediyordu. "Arabam evimde mi?"

"Alan ve ben dün oraya götürdük bebeğim. Biraz da düzelttik," diye temkinli bir şekilde paylaştı, bana bilgi veriyordu ve bunu bana evimin neden olduğu gibi bırakıldığını hatırlatmak istemeden yapıyordu. "Ama sence orada kalmalı mısın?" diye sordu, sonra da "Belki de burada kalmalısın" diye önerdi.

En kısa zamanda Arizona'ya taşınmayı planladığımdan ve onları görmek istediğim zaman göremeyeceğimden, kız kardeşim, Alan ve çocuklarla kalabildiğim kadar kalmak istedim.

Ama yorgunluktan bitap düşmüştüm ve yapmam gerekenleri yapabilmek için uykuya ve zihnimi boşaltmaya ihtiyacım vardı.

"Benim evde kalacağım," dedim ona. "Ve iyi olacağım," diye aceleyle teminat verdim, bana inanmayacağını bilsem bile inanmasını umuyordum. "Sadece kafamı toparlamam gerekiyor, başka şeyleri de toparlamaya başlamalıyım ve belki yarın gece gelip seninle kalabilirim?"

"Bizimle her zaman kalabilirsin, bunu biliyorsun," diye cevap verdi.

Yaptım.

Ve yapardım.

İşle ilgili işleri halletmem, evimi satışa çıkarmam ve Denver'dan defolup gitmem ne kadar sürdüyse o kadar.

"Tamam," dedim. "Neredeyse eve geldim. Oraya vardığımda hemen yatacağım. Düzgün düşünebildiğim zaman seni ararım ve plan yaparız. Tamam mı?"

"Tamam Mill. Neye ihtiyacın varsa."

Dottie'den her zaman böyle olmuştu. Neye ihtiyacım olursa.

Ve yaklaşık iki hafta önce, The Roll'da olanlardan sonra eve dönmek için deli gibi araba kullandıktan, deli gibi eşyalarımı topladıktan, sadece ihtiyacım olan şeyleri aldıktan sonra, tüm bunları Logan'ın çılgına dönüp beni takip etme ihtimaline karşı oradan hızlıca çıkabilmek için yaptıktan sonra, yine aynısını yapmıştı.

Bana ihtiyacım olanı verdi.

Evlerine vardığımda onları uyandırmıştım. Sonra da Logan'ın karavanında olanlardan Hop'un "Far Behind" şarkısını söylemesine kadar her şeyi anlatıp durmuştum. Alan, iyi bir adam, iyi bir koca, karısını deliler gibi seven ve kız kardeşini de seven bir adam, beni dinlerken canını dişine takmıştı. Balistik olmaya yakın olduğunu biliyordum. Bu balistik durum Logan'ın peşine düşmek ve onun ağzını burnunu kırmak için elinden geleni yapmaktı (ki bu ilginç bir senaryo olurdu, çünkü Alan belalı biriydi, bu yüzden yakın bir maç olurdu, yine de Logan kirli dövüşürdü).

Ama kendini kaybetmedi çünkü o anda sadece benimle ilgilenmesi ve kadınının kız kardeşine yardım etmesi için elinden geleni yapması gerekiyordu.

Ve öyle de yaptı.

Dottie her zamanki gibi kendini toparlamış ve internete girerek beni korumaya almıştı.

Ayrıca yanımda götürmem için bir şeyler ödünç almama da izin verdi. Dottie'nin ellerinde uzun sürmeyen bir şey olan eşyalarımı yerleştirdikten sonra arabaya bindik ve beni havaalanına doğru kaçırdı.

Yıllar sürmüştü ama sonunda Fransa'ya varmıştım. Sonra

ilk *tatilimi* yaptım... ilk hafta Claire, Justine, Dottie ve çeşitli müşterilerle bol bol iletişim kurarak geçirdim. Bunu kızlarla birlikte yaptım, böylece işimi halletmiş oldular (hepsinin katılması gerekiyordu... ve hepsi katıldı, kızlarımı *sevdiler* ve onlara *çok* şey borçluydular).

Arizona'daki ailemi de aradım ve bu işi hallettim. Sonra bir emlakçı buldum.

Son olarak, uzun süredir benimle birlikte olan, ne yaptığını bilen, bunu yıllar boyunca defalarca gösteren ama ben başka bir ülkeye gidip mini bir sinir krizi geçirirken daha çok beni koruyarak yapan Claire ile birkaç derinlemesine konuşma yaptım.

Beni satın almayı düşünüyordu. Bu onun yıllarını alır. Bunu taksit taksit yapmak zorunda kalacaktı. Ve bu fikirden pek hoşlanmadı. Benimle çalışmayı seviyordu ve aslında asistan olmayı ve patron olmanın getirdiği baş ağrılarını yaşamamayı tercih ediyordu.

Ama yaptığı işte iyi olduğunu, müşterilerin onu tanıdığını ve ona güvendiğini, Cross Events'i işler ve başarılı tutabileceğini ve patron olarak çok daha fazla kazanabileceğini biliyordu.

Yani bunu düşünüyordu.

Uzaktayken yapabildiğim tek şey buydu, çünkü kısmen farklı bir kıtada farklı bir zaman dilimindeydim, bu yüzden yapabileceğim daha fazla şey yoktu.

Ama çoğunlukla ilk tatilimi yapıyordum... *şimdiye* kadar... ve *Paris*'teydim.

Ve ben Paris'te mükemmel bir zamandaydım çünkü Kasım ayıydı, her yer turistlerle dolup taşmamıştı ve şehirde gerçekten Parisliler vardı (Parislilerin, ben oradayken, her yer turistlerle dolduğunda kaçmak için ellerinden geleni yaptıkları söylendi). Böylece deneyiminin daha otantik olduğuna karar verdim.

Hava soğuktu ama muhteşemdi. O kadar güzeldi ki neredeyse gerçek dışı görünüyordu.

Ben de yedim. İçtim. Dolaştım. Alışveriş yaptım. Tur otobüslerine bindim, gezdim, fotoğraf çektim ve bana neyin ne olduğunu anlatan pek de iyi olmayan kasetleri dinledim. Şehir dışına çıktım ve Versailles'ı gördüm. Muhteşem bahçelerde oturdum ve insanları izledim. Kırık dökük Fransızca konuştum.

Beklediğimden çok daha dost canlısı Fransızlar.

Orada iki tam hafta geçirmeyi planlamıştım ama sonunda geleceğim belirsizken Paris'te bir kaçamak/çöküş yaparak para kaybettiğimi fark ettim. Bu nedenle ziyaretimi iki gün kısa kestim, dolayısıyla pek de iyi olmayan çeşitli uçuş değişiklikleri yapmak zorunda kaldım.

Ama beni eve götürdüler.

Ve Paris'ten ihtiyacım olanı aldım.

Hayatımdan geriye kalanlarla hesaplaşmaya başlamıştım.

Ve kabul ettiğim şey dayak yemediğimdi. Kızgındım.

Yirmi yıl önce Logan'dan ayrılmıştım. Evet, birbirimize aşıktık, *derinden* aşıktık. Evet, mutluyduk. Evet, her şeye sahiptik.

Çünkü her şeyimi ona verdim.

Tabii ki geri verdi ama ben *gelmiş* geçmiş en iyi yaşlı kadındım. Keely, Black'e kesinlikle hayrandı, yaşlı kadına bayılırdı ama ben *ondan* bile daha iyiydim.

Ve Naomi'den kesinlikle daha iyiydim, açıkçası çoğunlukla bir kaltaktı (bu yüzden Tack'ın hayatına devam etmesine sevinmişim, ancak Tack'e ve yeni kadınına da kızdığım için bunu kabul etmiyordum).

Ve en önemlisi, bunu *onun* için bitirmiştim.

Logan için.

Logan bunu bilmiyordu ama ben , kahretsin.

Yapmadığım şey onu aldatmaktı. Ondan çalmadım. Bana istediğim elmas bileziği almadığı için (çünkü ben elmas bilezik falan istemiyordum, sadece onu istiyordum) onu uyurken bıçakla yaralamak. Bulaşıkları yıkamadığı için sinirlenip evi yakmak.

Birlikteydik.

Ayrıldık.

Yirmi yıl önce.

İnsanlar her ayrılır! Kendini aşması gerekiyordu.

Ama bunu bensiz yapmak zorunda kalacaktı.

Ödemem gerektiğini mi düşündü? Belki de haklıydı ve ben de biliyordum.

Bilmiyordu (ve ben de ona söylemeyecektim, *asla*), o yüzden erkek olduğu için böyle düşünecekti.

Ve ödemeyi
yaptım. Artık işim
bitmişti. Artık yok.

The Roll'daki o korkunç gecede bunu ona ve diğerlerine ilettiğimi umuyordum. Kellie'yle de konuşmuştum ve o da bana onlara ne söylediğini anlatmıştı, bu yüzden eğer ben bunu onlara iletmediysem, umarım onun söyledikleri iletmiştir.

Ama bunun bir önemi yoktu. Rotamı belirlemiştim ve büyük bir değişimin zamanı gelmişti. Logan'ı evimde görme, adamlarının hayatıma karışmasına izin verme ve hatta onu Chipotle'da burrito sipariş ederken görme ihtimalinden uzak yeni bir hayat.

Gitmeden önce bu tür şeylerden kaçınabileceğimi umuyordum. Yapılacak çok şey vardı. Muhtemelen haftalar sürerdi.

Bu süre zarfında, ön işleri hallettikten sonra Dottie ve Alan'da kalıyordum. Bir müşteriyle görüşmem gerekmedikçe oradan da çalışabilirdim, bu da stüdyoma gitmek anlamına geliyordu. Dot ve Alan'ın evinde olmak Logan'ın benimle uğraşmayacağı anlamına geliyordu.

Ama bir şey olursa, içlerinden *biri tek bir şey* yaparsa polisi arayacaktım.

Siktir et
onları.

Özellikle Logan.
Benim için ölmüştü.
Tüm Kaos ölmüştü.

Hayatımdan geriye kalanlara devam edebilmem için öyle olmalıydılar. Yapmaya niyetlendiğim şey buydu (üç gün uyuduktan sonra)

taksi beni evimin arkasında indirdiğinde. Şoför bagajdan valizimi aldı ve arka kapıdan içeri koydu. Ona iyi bir bahşış verdim. Gülümsedi ve taksisine binip uzaklaşırken onu izlemedim.

Dot'un kaloriferi yakmak, ortalığı toparlamak, arabamı geri götürmek ve biraz yiyeceğim olduğundan emin olmak için geldiğini biliyordum.

Tek yapmam gereken kıyafetlerimi çıkarıp yatağıma uzanmaktı.

Ben de öyle yapacaktım.

Kapıyı arkamdan ve oturma odasına geçtim, çantamı omzumdan alıp koltuğuma attım, ayaklarım yatağıma doğru bir rota çizdi.

"Millicent Anna Cross."

Oturma odamdan bana doğru gelmemesi gereken bir ses duyduğumda vücudum buzla kaplanırken durdum. Baktım ve kucağımdaki sandalyede oturan adamı gördüm, yüzü bana dönüktü, arkasında iki adam duruyordu.

Onu daha önce hiç görmemiştim.

İyi giyinmişti. İspanyol. Yakışıklıydı. Ve rahat görünüyordu.

Ama ödümü kopardı çünkü ben onu tanımıyordum, o beni tanıyordu ve *benim oturma odamdaydı!*

Kaçmak için gerildim ama orada bir hareket hissettiğimde başım yana doğru savrulunca durdum.

Başka bir adam yaklaşıyordu. Ve

bana bir silah doğrultmuştu.

Yüzümdeki kanın çekildiğini hissettim ve gözlerim tekrar kucakladığım sandalyedeki adama kaydı çünkü silahlı adama göz kulak olmanın yerinde olacağını düşündüm.

Ama sandalyemdeki adam tekrar konuştu ve konuşurken insanların dikkatini çekmeyi seven bir tipe benziyordu. Ayrıca, biri kadına silah doğrultmuş olan yardakçılarıyla birlikte bir kadının evine girmekte sakınca görmediğinden, kızdırılmaması gereken bir adam gibi görünüyordu.

"Kim olduğumu biliyor olmalısınız, elbette," dedi. "Ben Benito Valenzuela. Belki adanız benden bahsetmiştir."

Vücudumun titremesiyle savaşıyor ona baktım, oturma odamda bana doğrultulmuş gerçek bir *silah* ve tanımadığım korkunç insanlar olduğunun o kadar farkındaydım ki, bu iki şey de tenime sürünen fiziksel dokunuşlar gibi geldi ve titremeyi durdurma mücadelesini son derece zor bir hale getirdi.

"mi?" diye sordu adam.

Bakmaya devam ettim ve bana bir soru sorduğunu fark edene kadar bir süre böyle yaptım.

"Pardon?" Mırıldandım. "Kim ne yaptı?"

"High benden bahsetti mi?"

Hay sikeyim.

Siktir, siktir, !

Bu adam Kaos yüzünden buradaydı.

Bu adam adamlarıyla birlikte evimdeydi, içlerinden biri *High yüzünden* bana silah doğrulttu.

O zaman geç de olsa sandığın kucağımdaki sandalyenin yanında durduğunu gördüm.

Kaybolduğunu sandığım sandık.

İçinde resimler olan ve yasını tuttuğum sandık. İki hafta öncesine kadar.

Şimdi, kötü bir kuruş gibi, geri dönmüştü. Ama şimdi bu adamın onu aldığını biliyordum.

Bu da evimde gözü olduğu anlamına geliyordu. Yüksekten geliyor. High gidiyor. High ve benim o sandığın içindeki resimlerimiz.

Yanlış bir fikre kapılmış. Hay sikeyim.

Siktir, siktir, siktir!

"Görüyorum ki yapmamış," diye mırıldandı adam ve dikkatim tekrar ona kaydı. "Kaos. Hemfikir olduğumuz tek şey gash'i işimizden uzak tutmak."

Ağzımın kuruduğunu hissettim.

Başını yana eğdi. "Çok fazla kaynak kullandın." "Ben... ne?" Başka bir şey söylemeyince sordum.

"Havaalanında seni bekleyen bir adamın olması," dedi bana. "İki hafta. Bu çok fazla çalışma saati demek."

Tenimde daha fazla soğuk gezindi. Bunu neden yapsın ki?

"Zayıf halka," dedi usulca, gözlerindeki bir şey değişmişti ve ne ondan ne de bu durumdan daha önce hoşlanmıyordum, ama bu değişiklik daha da az hoşlanmama neden oldu. "Arlo batıdayken ve buradaki durum kötüye giderken, zayıf halkayı bulmak zorundaydım. Sıcak kafalı olanı. Oyunun nasıl oynandığını anlayanı. Kayıp bir imparatorluğun son kalesi. Bir şeyleri harekete geçirmek için dürtebileceğim kişi." Parmağını kaldırdı, aşağı yukarı salladı ve fısıldadı "Ben

dürtmek."

"Bilmiyorum..." Kelimeler boğazımda düğümlenince hızla boğazımı temizledim. "Ne düşündüğünü bilmiyorum ama benim Kaos'la hiçbir ilgim yok."

Başını salladı, bir elini hareket ettirdi, yanındaki sandığın tepesine vurdu ve "High Judd'ın arka taraftaki o güzel küçük evde masanın üzerinde seni becermesi farklı söylüyor" dedi.

Aman Tanrım!

"İzledin mi?" Hırıldadım.

Tekrar başını salladı. "Ben değil, o gösteriyi kaçırdım. Ama iyi bir gösteri olduğunu duydum."

Aman Tanrım!

Şimdi dehşete düşmüş ve aşağılanmışım.

"Şimdi," diye devam etti, "bir süredir dönüşünü bekliyorum ve daha fazla beklememeyi tercih ederim. Evdesin, bu yüzden benim için bir mesaj iletebilirsin."

Bir mesaj iletmek genellikle bunu yapabilmeyi de içerdiğinden, bu bana belki de bu senaryonun korktuğum gibi bitmeyeceği konusunda umut verdi. Başka deyişle, çeşitli korkunç, aşağılayıcı, acı verici ve muhtemelen ölümcül yollarla sonuçlanacaktı.

Hemen sordum, "Ne mesajı?" Gözleri üzerimde, yavaşça ayağa kalktı.

Vücudumun parçalara ayrılacağından korkarak kendimi destekledim, dikkatim onun üzerindeydi.

Orada öylece durup bana bakarken bu hissi çok uzun süre yaşadım.

Çıglık atacağımı düşündüğümde, tek bir kelime söyledi. "Dürt."

Sonra bana garip, korkutucu bir gülümseme verdi, odadaki adamlara baktı, başını salladı ve hepsi benim koridoruma doğru yürüyüp kayboldular.

Ön kapımın açılıp kapandığını duydum.

Olduğum yerde donup , nefesim kesildi, diğer tarafa koşmakla onların gittiğinden emin olmak için kendi yoluma koşmak arasında kaldım.

Dışarıda bir arabanın çalıştığını ve uzaklaştığını duydum.

Artık duymadığımda, hareket ettim.

Hızlı ve düşünmeden yaptım.

Hareketlerim beni mutfağımda tepsiler içinde özenle düzenlenmiş çeşitli eşyaların bulunduğu çekmeceye götürdü.

Arabamın anahtarlarını aldım ve arka kapıdan fırladım.

Kilitlemedim.

Arabama koştum, bindim, çantamı yolcu koltuğuna attım, çalıştırdım, cipi avluya çevirdim ve yoluma devam ettim.

Daha sonra yirmi yıldır çıkmadığım bir yürüyüşe çıktım.

Broadway'e gittim, Broadway'den aşağı indim, doğrudan Ride Auto Supply'a. Doğrudan Kaos'a.

İçeri girdim, mağazanın yan tarafına doğru ilerledim ve arkada bisikletlerini ve arabalarını inşa ettikleri büyük garajı gördüm. Garajın devasa ön avlusuna yöneldim, sola döndüm ve mağazanın arkasından mülklerinin sonuna kadar uzanan uzun binanın dışına park ettim.

Kaos Bileşiği.

Park ettim, dışarı çıktım ve yerleşkeye koştum.

Avucumun içi gibi bildiğim, on yıllardır görmediğim bir yerde patinaj yaparak durdum ve az da olsa gördüğümde hiç değişmediğini fark ettim.

Odanın önü boyunca uzanan barın kıvrımında kayarak durdum.

Orada Koca Petey'i bir taburenin üzerinde gördüm ve bir zamanlar çok değer verdiğim bir adamı görünce dayanamadım.

Ben de barın arkasından tanımadığım yakışıklı, genç, sarışın bir adama baktım ve "Başkanınız kim?" diye sordum.

Pamuk ipliğine bağlıydım. Yolculuktan bitkin düşmüştüm, bedenim farklı bir zaman dilimindeydi ve evim en kötü haber olduğunu bildiğim bir adam tarafından işgal edilmişti.

"Ne diyeyim?" diye sordu sarışın.

"Millie-" diye başladı Pete ve taburesinden kalktığını hissettim.

Bir elimi kaldırdım, avucumu ona doğru uzattım, sarışına bakmadan Pete'e "Sen " dedim. Sonra kullanarak parmağımı sarışına doğru uzattım ve "Sen. Söyle bana.

Hemen. Başkanınız kim?"

Sarışın, yabancı bir kadının ona havlamasından memnun görünmüyordu ama bu ilk sikimde değildi. Bir cevap alabilmek için orada dikilir ve sesim kısılana kadar sorumu haykırırdım.

Sarışın konuşmak için ağzını açtığı anda arkamdan "Ben" dediğini duydum.

Çok iyi tanıdığım bu sert sesle döndüm ve Tack'in yerleşkeye doğru ilerleyişini izledim.

Yönetimi ele

geçirmişti. Onun

tarafı kazanmıştı.

Ve Logan hala Kaos'tu.

Bu beni şaşırtmadı.

Sonuç olarak tokmak kimin elinde olursa olsun, Logan Kaos olacaktı.

Olduğu şey buydu.

Her şeyiydi.

Bu bana doğru süzüldü ama süzülürken görevime olan bağlılığımı kaybetmedim.

Tack'e döndüm.

"Tek bir şansın var," diye ilan ettim. "Bir daha olursa ve ben hayatta kalırsam, doğruca polislere gideceğim. Kaos'un polisleri sevmediğini biliyorum ve bu Kulübe göstereceğim *son saygı*. Bir daha olursa, kardeşliği yıksa bile umurumda değil. Polise gideceğim."

Tack bana bakmadan, "Snap, kalk" diye emretti. Şimdi."

"Hayır!" Bağırđım, panik içeri sızdı, onu geri püskürttüm ve sarışının uzunlamasına hareket ettiğini görmek için bara doğru baktım. "Sakın kıpırdama!" diye bağırđım. "Bu High'la ilgili değil. High'ı görmek istemiyorum."

"Git," diye emretti Tack. "Hızlı ol."

Sarışın koşarak dışarı çıktı.

Sikeyim.

Odaklan. Odaklanmak zorundaydım.

"Millie, tatlım, sinirlisin," dedi Koca Petey arkamdan. "Gel otur kızım."

Gözlerimi Tack'ten ayırmadım.

"Geri çekilmesini sağla," . "Ona söyle, ben Kaos. Ona benden uzak durmasını söyle."

"Doğrudan High'la konuşmalısın, Millie," diye karşılık verdi Tack, garip bir şekilde nazikti, sanki beni özenle idare ediyormuş gibi. "Nasıl olduğunu bilirsin, sevgilim," diye bitirdi.

"Neden?" diye sordum. "O başkan değil."

Tack, "Bu onun işi, benim değil," diye cevap verdi.

"O senin. O," parmağımı havada döndürdüm, "*hepsi* senin."

Tack bir şeyler söylemeye başladı ama sırtımda hafif bir el hissettim, bu yüzden döndüm, sonra odanın içine doğru dört adım daha koştum, bir sandalyeye çarptım ve durdum.

"Bana dokunma," diye tısladım Koca Petey'ye.

İrkildi, yüzü endişeden bitkinleşti, sonra Tack'e

Tack'e de baktım ve onun da beni yakından izlediğini gördüm. "High dükkânda, Millie. Birazdan burada olur," dedi Tack.

"Nerede olduğu umurumda değil," diye karşılık verdim. "Sen . şeylerle sen ilgilenirsin. Biliyorum. Bunun senin pisliğin olduğunu biliyorum çünkü bana o söyledi. Benito Valenzuela *benim* koltuğumda otururken," baş parmağımı kendime doğru salladım, "kölelerinden biri bana silah doğrulturken *o bana söyledi!*"

Oda alarma geçti ama ben bunu hiç .

"Onu benden uzak tut," diye tersledim. "Uzak tutmazsan polis çağırırım. Hop, Candlebox şarkısı söylerken senin pisliğin The Roll'da hayatımı istila etmeyi bıraktı."

"Valenzuela seni ziyaret etti mi?" Tack sordu ve ben de duydum. Tehdidi duydum.

Odayı tıkadığı için ben bile hissettim.

"Sana *dürtmemi* söyledi," diye paylaştım. "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Umurumda da değil. Sadece o pisliği *hayatımdan uzak* tut."

"Millie, tatlım, biraz nefes alıp oturman gerekiyor. Sana bir içki getireyim," diye teklif etti Pete ve ben de gözlerimi ona diktim.

"İçki istemiyorum. Kaos'tan *hayatımdan* defolup gitmeleri dışında hiçbir şey istemiyorum!" Bu çılgıncı bir kapı kapanmadan hemen önce sonlandırdım.

O tarafa baktım ve sarışını gördüm.

Hop'u da gördüm.

Ve dahası, Logan'ı gördüm.

Şaşırmış görünüyordu. Dikkatli görünüyordu. Ayrıca temkinli görünüyordu. Ve dikkati tamamen bana odaklanmışken bunların hepsine bakıyordu.

Ama onun görüntüsünün acımasız güzelliği yakıyordu. Doğruca göz çukurlarıma, beynime işledi.

Ona her şeyi vermek için gitmesine izin verirdim.

Açıklamasını ve bu şekilde olması için ne kadar üzgün olduğumu söylemesini bekledim.

Beni kullandı, istismar etti ve paramparça etti.

Sonra onun pisliği evimi istila etti, o ve kardeşliği kötü pislik değil, Kaos'un Benito Valenzuela ile karıştığı ve açıkça kontrol edemedikleri pislik yığını.

Logan'a "Bu seni son görüşüm," dedim.

"Millie," dedi sessizce, yavaşça bana doğru ilerleyerek. "Odama geri dönelim, böylece-"

O zaman oldu.

Onu tutmanın bir yolu yoktu. Artık içimde kalmamıştı.

Ben de doğru eğildim ve kendimi kaybettim. Tamamen.

"*Bu seni son görüşüm!*" Çığlık attım.

Duygularım odanın içinde çalkalanırken durma noktasına geldi.

Tack'e baktım ve parmağımı tekrar ona doğru uzattım. "Sen kendi işine bak, benim işime karışma." Parmağımı Logan'a doğru uzattım ama bakışlarımı Tack'ten ayırmadım. "Ve sen de *onu hayatımdan* uzak tut."

"Millie, bebeğim," dedi Logan, kapı açılıp Tazı ve Boz içeri girdiğinde, gözleri hemen oyuncuları incelemek için etrafa dalarken. "Benimle odama gel-"

"Siktir git!" Ona tükürdüm ve Tack'e döndüm. " başa çık. Sen , *ben yaparım.*"

Ve işim bitti.

Kapı tekrar açılıp Tyra ve uzun boylu, sırık gibi, esmer

Wild Bill'de Tabby'nin yanında olan saçlı adam içeri girdiğinde aceleyle çıkışa doğru ilerlemeye başladım.

Logan hızla yana doğru hareket edip dirseğimi yakalayınca durdum.

Elinden çekip aldım ve tekrar kaçmaya başladım, bu sefer bir masaya çarptım.

"Bir daha sakın bana elini ," diye ısırdım. "Mill-"

"*Bana bir daha asla dokunmayacaksın!*" Çığlık attım. "Bebeğim," dedi usulca. "Konuşmamız gerek."

Vücudum dikleşti ve ağızım hareket etti.

"Evet, ," ısırdım. "Kesinlikle var. Tack *benim* hayatıma sızan senin küçük sorununla uğraşırken," diye ilan ettim. Logan Tack'e hızlı bir bakış attı, sonra ben konuşmaya devam edince bana döndü, "Konuşacağım."

Sonra devam ettim. Devam ettim.

Zamanı gelmişti.

Buna bir son vermenin zamanı *geldi*.

Yapacağını söylediği şeyi yapabilmem için her şeyi alacaktı.

Bir kez ve her zaman için.

Onu *lanet* olası arka görüşüme koy. Ona olan aşkımlı.

Ona olan özlemim.

Kaybettiğimiz her şey için duyduğum keder.

Asla sahip olamayacağımız her şey için üzüntüm.

Onun için ateşin içinden geçerken taşıdığım yük ve onun her şeyi bir kenara *atıp* bir kaltağı hamile bırakması ve feda ettiğim her şeyi... değersiz kılması... *bok*.

"Gitmiş kadar oldum, *High*," dedim. "Denver'dan ayrılıyorum. Ama gitmeden önce, bunu alacaksın. *Hepsini* alacaksın. Böylece bileceksin ve *seninle işim bitecek*."

"Millie, sevgilim, siktir, *lütfe*n benimle gel-"

"Seninle hiçbir yere gelmiyorum." Parmağımla yeri işaret ettim. "Bu burada oluyor."

Bana doğru ilerledi. "Bebeğim, sana yalvarıyorum, *lütfe*-"

Geri çekildim, bir şeye çarptım ve "Daha fazla yaklaşma" diye uyararak yolumdan çekildim.

"Benimle oraya gitmezsen, seni oraya götürürüm," diye uyardı.

Bunu yapacaktı. Bunu biliyordum. Bu adamlar istediklerini aldılar.

Her zaman istediklerini aldılar. Ancak

bunu yapmak zorundaydılar.

Kendimi tuttuğum panik, içime işlemeye başladı.

"Sakin bana yaklaşma!" Bağırđım, hâlâ koşuşturuyordum, bu işi bitirmek, dışarı çıkmak, gitmek istiyordum ve Logan'la yalnız kalmak istemiyordum.

"Bebeğim-"

"Bana öyle deme," diye tersledim, yönümü değiştirdim ve onun da benimle birlikte yön değiştirip beni takip etmesini izledim.

"Siktir," diye . "Lütfe-" " kes," diye

rica ettim. "Millie-"

Yaklaşıyordu. Ve

duvara çarptım.

"Bana yaklaşma!" diye bağırarak sürünerek

ilerledim. "Lanet olsun, Millie-"

"Çocuk sahibi olamam!" Çığlık attım.

Logan dondu kaldı.

Ben de

yaptım.

Her .

Ağzım hariç.

"Orada, Logan! İşte böyle! *Hepsini aldın!*" Çığlık attım. "Ben kısırım. *Kısırım*. . Hiçbir şekilde. *Asla olmaz*. Ve gitmeme izin vermeyeceğini biliyordum. Gitmeme *asla* izin vermezdin. Ve sen çocukları çok istiyordun." Başımı salladım, gözlerime dolan yaşları hissetmiyordum bile. "O kadar istiyordun ki. Bir aile kurmak istiyordun. Büyük, şişman, gürültülü, çılgın, harika bir aile. Ben sana bunu veremedim. Sana bunu *asla* veremezdim. Ve sen *benimdin*. Sen *benim* Logan'ımdın. Şeye sahip olmalıydın. Sen *benimdin*." Sesim çatladı ve ben bunu duymadım, hissetmedim bile. Bu işi bitirip *gitme* ihtiyacından başka bir şey hissetmiyordum. "Her şeye sahip olduğundan emin olmak *benim işimdi*. Her şeye sahip olduğundan emin olmak *benim işimdi*. Ama gitmeme izin vermedin. Gitmeme asla izin vermedin.

Git. *Ben de her şeye sahip olabilmen için beni bırakmanı sağladım!"* Boğazım yanıyordu. Gözlerim akıyordu.

Ama yüzündeki ifadeyi gördüm.

Yıkılmış.

Boşa gitti.

Bu ona her şeyi vermek değildi.

Bu onu öldürmekti.

Ve bu benim işim değildi.

Başarısız olmuştum.

Yine başarısız oldu.

Bu yüzden kaçmak

zorundaydım. Ve

böylece kaçtım.

Beni yakalamaya çalışan görünmeyen ellerin arasından hışımla geçerek arabamın kapısına ulaştım, elim kapı kolundaydı ama açamadım.

Birdenbire kapıya doğru itildim, Logan'ın sert vücudu arkamdan içeri girdi, kolları çelik bantlar gibi etrafımda kenetlendi.

"*beni!*" Çığlık attım. Beni

bırakmadı.

Yüzünü boynumun yan tarafına doğru itti.

"beni! beni!" Kollarında başarısızca sarsıldım. "Bırak beni, git, *git!*"

"Neden bana söylemedin?"

Sessiz ol.

Çok sessiz.

Ama her kelime yeni bir yaraydı.

Kollarında hareketsiz kaldım.

"Gitmeme izin vermedin," diye fısıldadım.

"Hayır." Kolları sıkılaştı. "Hayır, Millie. Gitmene asla izin vermem."

Onu tekrar .

"Şimdi beni bırakmalısın," diye fısıldamaya devam

ettim. Beni bırakmadı.

Bana o kadar sıkı sarıldı ki ciğerlerimdeki havanın boşaldığını hissettim.

Sonra hareket etti, şiddetle, acımasızca. Bir kolunu çekti, geri çekti ve yumruğunu arabamın yan tarafındaki çeliğe çarparak bir çukur açtı, yüzü boynumdan dışarı çıktı.

"Neden bana söylemedin?" diye kükredi.

Bedenim hareketsiz kaldı ama ruhum paramparça oldu. "Yüksek, kardeşim."

Sanki çok geliyormuş gibi duydum.

Tack.

"Sen bu işte yoksun," diye hırladı High.

"Kadını içeri götür," dedi Tack sessizce. "Hava soğuk ve kar yağmaya başladı."

Kıpırdamada

n durdum.

High da öyle.

Bir nanosaniye için.

Sonra beni arabadan indirdi.

Sonraki bilmem ne kadar süre boyunca, o ilk an dışında olan hiçbir şeyi hatırlamıyordum; High beni tutup bizi Yerleşkeye doğru çevirirken ben "*Hayır!*" diye çığlık atarken sırtım o kadar sert kamburlaşmıştı ki ayaklarım yerden kesilmişti.

Belli belirsiz, mücadele ettiğimi hatırlıyorum. Pençelediğimi. Çığlık attığımı. Tekmelediğimi. İttiğimi. Beni yerleşkeye geri getirdiğinde gevşediğimi ve Kaos'un tüm kardeşlerinin ortak yayıldığını, Logan için nöbet tuttuklarını, kardeşlerinin askerlerinin beni çitle çevirdiğini gördüğümü.

Çılgınca bir seçim yaptım ve sarışın adama doğru koşarak onu geçmeye çalıştım. Başaramadım. Beni yakaladı ve Logan'a doğru sürükledi.

Logan yine kontrolü ele aldı ve ben buna karşı koydum ama sonunda kendimi onun odasındaki kapalı kapının arkasında buldum ve devam etti.

Onunla savaşıyordum. Hayatım için savaşır gibi onunla savaşıyordum.

Ve Logan saldırılarına karşı kendini savunuyor, bunu nazikçe yapıyor, bana zarar vermeyecek ve kendisine zarar vermemem için bana yardım edecek şekilde yapıyor ve bunu beni kontrol altında tutmaya devam ederek yapıyor, o ise yatıştırıcı bir şekilde tekrar tekrar "Sakin ol," ve "Rahatla bebeğim," ve "Kes şunu güzelim," diye mırıldanıyordu.

Sonunda, bir şekilde Logan'la birlikte yatağa ulaştığımda, kollarının demir gibi sağlam tutuşundan kurtulmak için son bir hamle yaparak homurdandım ve bacaklarımı onun benimkilere kenetlenmiş ağırlığından kurtarmaya çalıştım.

Sonra gevşedim.

Bunu yaptığımda, elini saçlarımın arasına soktu.

"İşte böyle Millie," diye fısıldadı başımın tepesine. "Sakin ol. Bitti, sevgilim. Bitti."

"Cleo ve Zadie güzel mi?" Kontrolsüz bir ses tonuyla sordum çünkü zaten biliyor olsam bile yine de bilmem ve parmaklarının refleks olarak saçlarımı avuçladığını hissettim.

"," diye gürledi. "Çok, çok güzeller, bebeğim."

"Onları sana ben verdim," dedim ona, soluyordum, nihayet soluyordum. "Verdin, Millie," diye yumuşak bir sesle onayladı.

"Onları sana ben verdim. İliklerinize kadar sizi ısıtan o baba dedikleri şeyi size ben verdim."

Beni kollarının arasına çekti, içime girdi, beni sırt üstü yatırdı, ağırlığı ve sıcaklığıyla beni boğdu, kokusuyla beni boğdu ama hiçbir şey söylemedi.

Hala solgun, mırıldandım, "Onları sana ben verdim. Onlara seni verdim." "Bebeğim," diye fısıldadı, kelime işkence gibiydi.

"Senden vazgeçtim, bunu yapmak için ateşin içinden geçtim ama başardım," dedim ona. "Sonunda başardım. Sana her şeyimi verdim," diye bitirdim, sonunda, *nihayet* soluyordum.

Yitip gitmek.

Hiçlişe.

Yüksek

High bekledi, kızını tuttu, onun acı çekmeyeceği bir yerde olduğundan emin oldu ve bunu yaparken acele etmedi.

Kızın dinlendiğinden emin olunca yavaşça .

Sonra dikkatlice botlarını çıkardı, daha da dikkatlice ceketini çekiştirdi ve yorganı altından çekip üzerine örttü ve her tarafını sıkıca sardı.

Bunu yaptıktan sonra ona bakmadı.

Bakamazdı.

Onunla tekrar yatağa girecekti, bu da yapması yapmayacağı anlamına geliyordu.

Onun yerine odadan çıkıp gitti.

Hepsi oradaydı. Haber yayılmıştı. Böyle zamanlarda böyle olur. Yani tüm kardeşler oradaydı. Lanie, Elvira, Shy'ın karısı Tabby ve Joker'in karısı Carissa bile oradaydı.

Kapıya doğru ilerlerken bir adım bile atlamadan Tack'e baktı.

"O gitmiyor," diye belirtti.

"High, sen de gitmemelisin. Eğer bokun sıkı değilse.

Kar yağışı kötüleşiyor," diye yanıtladı Tack.

Durdu, eli kolundaydı ve kardeşine baktı.

"O zaman bana bir iyilik yap ve yemek getir, çünkü geri döndüğümde onu karavanıma götüremeyecek kadar kötü durumda olursam, geri kalan işlerimizi burada halledeceğiz ve az önce olanları düşünersek, bu biraz zaman alacak."

Bunun üzerine karın içine doğru yürüdü.

O sabah, havanın yaklaştığını bildiği için kamyonetini almıştı.

Sonra taksiye atladı, arabayı çalıştırdı ve Ride'dan çıktı.

Gitmesi gereken yere doğru ilerlerken kar ağırdı, yapış yapıştı ama yollar kötü değildi.

Ön tarafa park etti, yürüyüşe çıktı ve parmağını zile bastırdı, istediği gibi kapıya vurmadı ve parmağını düğmeden çekti çünkü içeride çocuklar olabiliirdi.

Kapı açıldı, çok değil, bir aralık, ama kadın boşluğa doğru ilerledi ve ona baktı.

"Kahretsin, Lo-" Dottie gözlerini kocaman açarak nefes almaya başladı.

"Bana söylemedin," diye homurdandı, yüzünün solgunluğunu izledi ve tahmininin doğru olduğunu anladı.

Millie kız kardeşiyle paylaşmıştı.

Ve kız kardeşi onunla paylaşmadı.

"Logan," diye fısıldadı.

"Umurumda bile değil, biliyorsun kadın." Bir parmağını ona doğru saplamak için elini kaldırdı. "Umurumda olmayacağını *biliyorsun* ama yine de yapmasına izin veriyorsun."

Kapıyı sadece içine sıkışmak için açtı ve "Bir şey mi oldu?" diye sordu.

"Millie Compound'daki yatağında, kendinden geçmiş, mahvolmuş, *gitmiş*. Paylaştı, Dot. Beni neden vurduğunu anlattı. Bunu yaptı ve lanet olası gözlerimin önünde çözüldü, sonunda bana o lanet şeyi verdi ve sen bunu *biliyordun* ve bir *bok* söylemedin."

Solgun yüzü bembeyaz oldu ve gözlerine acı girdi.

Dikkatli bir şekilde, "O etkilenmez," dedi.

"Ne olmuş yani?" High karşılık verdi. "Biliyordun ve bana söyleyip acısını dindirebilirdin çünkü ben onun acısını dindirirdim ve *bunu sen de biliyorsun*."

Başını iki yana salladı. "Yapamam Logan. O benim kız kardeşim. Onu seviyorum. Onun nasıl bilmiyorsun. Yapamazdım-"

"Onun nasıl olduğunu biliyorum," diye hırladı High. "Yirmi yıl oldu ve ben o acıyı yatağında sızarak çektim, Dot."

"Hayır," dedi sert bir sesle. "Bilmiyorsun. Çok kötüydü Logan. Çok kötüydü. Onun isteklerine karşı gelemezdim."

"Yapabilirdin ve *yapmalıydın*. Ve bunu sen de biliyorsun," diye karşılık verdi.

"İkiniz de çocuk sahibi olmayı çok istiyordunuz," diye fısıldadı.

"Hayır," diye homurdandı. "Millie'yi istedim. Bunu biliyordun. Biliyordun *amina* koyayım." "Alçak-"

Uzaklara doğru eğildi ama bakışlarıyla onu süzmeye devam etti. "İyi bir hayat mı yaşıyor, Dot? Ha? Hayatına devam etti ve mutluluğu buldu mu?"

Dottie'nin gözleri ıslandı.

High'ın midesi yandı.

O .

Tıpkı onun gibi, kızı da yirmi yıl boyunca ateşin içinde kavrularak yaşamıştı. "Evet," diye hırladı.

"Onun nasıl bilmiyorsun."

"Hayır, öğrenmedim. Ama yarım saat önce öğrendim kadın, ki bu yirmi yıl çok geç oldu."

İrkildi.

Ondan hoşlanıyordu, bir zamanlar onu hayatının geri kalanında olması gereken kız kardeşi gibi sevmişti, ama daha fazlası, görmesi gereken işleri vardı.

O da yumuşadı.

"Ben hallederim."

Gözleri tekrar büyüdü.

"Ne-ne?" diye kekeledi. Adam kendini tekrar etmedi.

"Ve ben bunu yaparken, sen de arkamı kolla. Şu adamına söyle arkamı kollasın. Justine ve Kellie'ye arkamı kollamalarını söyle. Ve kızımı tekrar mutlu etmek için nasıl bir manevra yapmam gerekiyorsa benimle birlikte çalış."

Dudaklarını aralayarak ona bakarken yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. Konuşamıyor gibi görüldüğünde, "Duydun mu?" diye sordu. Başı sarsıldı.

"Duydum, Low," dedi sessizce.

"Sakın bir daha çuvallama Dot," diye uyardıktan sonra devam etti, "Önce sen, Denver'dan kaçmak için yaptığın her hamleyi frenle."

Bir damla gözyaşı daha aktı ama dudaklarını bükerek mırıldandı: "Görünüşe göre biz Cross kadınlarının bir tipi var. Otoriter."

Ciddi miydi?

"Bu noktada hiçbir şeyin komik olduğunu düşünmüyorum," diye .

Başını sallamadan önce dudaklarını birbirine bastırdı ve "Doğru. Tabii ki. Frene basıldığını düşünün." Başını yana eğdi. "Kardan çıkıp içeri, sıcak yere gelip bana patronluk taslamak ister misin? Sen bunu yap, ben de sana kakao yapayım ve seni çocuklarımla tanıştırayım."

Kakao istemedi.

Çocuklarıyla tanışmak istedi.

Ve siktir et, ona çok kızgındı ama aynı zamanda kaltaktan ne kadar hoşlandığını da unutmuştu.

Cevap olarak "Önemli bir işin var, odaklan ve işi batırma," dedi.

", Kaptan."

Kahretsin, Cross kardeşler.

Baş belaları ve kendi iyilikleri için fazla şirinler.

Dottie oldu göstererek çoğunlukla ve önce parçave o çünkü mantıksız bir şekilde sinirlenmişti ve hala hoşuna gidiyordu.

İsa.

"Hallet şunu," diye mırıldandı, dönerek. "Yapacak işlerim var."

Kadının yanından uzaklaştı ama durdu ve kadına doğru döndü.

onun adını söylediğinde.

"Seni özledim," dedi, yüzü yumuşaktı, sesi yumuşaktı, kelimeler uzun zamandır yaşadığı ve artık onun bir parçası haline gelmiş olan kötü bir acıyı hafifletiyordu. "Sen beni bırakırsan, ben de senin son birkaç aydır yaptığın saçmalıkları bırakırım. Ve her şeye geri döndüğüne sevindiğimi söyleyerek başlayacağım, Logan."

Bir süre ona baktı ve hiçbir şey söylemedi.

Sonra ona arkasını döndü ve uzaklaştı, o sızı hâlâ oradaydı ama birdenbire o kadar da acımadı.

Evine dönüp bakmadan kamyonetine bindi, çalıştırdı, bir karar verdi ve kar daha da kötüleşmeden şansını denedi.

Karavanına gitti.

Oraya vardığında, bir çanta hazırladı.

Sonra da arabayla yerleşkeye gitti.

ve endişelenen insanlarla dolu alanda ilerledi.

Hareket ederken Tack'e "Yemek var mı?" diye

sordu. "Evet," diye yanıtladı Tack.

"Kamyonetimle dışarı çık," diye

emretti High. Tack'in dudakları

kıpırdadı.

High bunu görmezden geldi ve odasına gitti, bu da tamamen kendinden geçmiş bir Millie'yi taşıyan insanlarla dolu alandan geri dönmesi anlamına geliyordu.

Koca Petey, High'ın içeri girip onu dikkatlice oraya yatırabilmesi için taksinin arka koltuğuna açılan kapıyı açmak üzere onun önünde hantalca ilerledi.

Kapıyı sessizce kapattı, döndü ve Pete'in kendi alanında, Tack'in birkaç adım geride, Cherry'nin de erkeğinin yanında durduğunu gördü.

"Eve dönün," diye emretti onlara, kar etraflarına yoğun bir şekilde yağarken.

"İyi misin?" Pete sordu.

High, Pete'e baktı.

"Olacağım," dedi ve Koca Petey'ye sürdü.

Kapısını açtı, arabaya bindi ve gittikçe kötüleşen yollardan Millie'nin evine sürdü.

Onu içeri taşıdı, muhtemelen Dot tarafından o yokken düzeltilmiş olan odadaki kendi yatağına yatırdı.

Yine her şey mükemmeldi.

Buna elveda demek zorunda kalacaktı. High tertemiz yaşamıyordu.

Millie'si de öyle.

High kamyonetine geri döndü, çantasını ve yiyecekleri aldı ve içeri getirdi.

Buzdolabına girmesi gereken şeyleri kaldırdı. Diğerlerini ise tezgahın üzerinde bulduğu bir yere bıraktı.

Botlarını çıkarmadan önce, onun büyük koltuğunun yanındaki sedirde otururken, sandığa baktı, onu nasıl geri aldığını merak etti ve bunu yirmi yıllık devasa beceriksizliklerden geçtikten sonra öğreneceğine karar verdi.

Sadece gitmediğine .

Botlarını çıkardığı yerde bıraktı. Kesiğini kanepenin üzerine attı.

Sonra odasına geri döndü, onunla birlikte yorganın altına girdi, onu kollarına aldı ve Millie'ye sarıldı.

Onun içinde uyurken kendini o kadar iyi hissediyordu ki, sanki bir uzvunu kaybetmiş de mucizevi bir şekilde yeniden çıkmış gibiydi.

Çenesini eğerek yüzünün saçlarının tepesine gelmesini sağladı.

Senden vazgeçtim, yapmak için ateşin içinden geçtim ama başardım. Sonunda başardım. Sana her şeyimi verdim.

Vahşi Bill'in tarlasında yaptığı gösteri ve sonrasındaki her şey, hiç işlemediği bir günahın kefareтини ona ödetmesi, her şeyi berbat etmişti.

Ama tamir ederdi.

Sonra sıra ona geldi.

Sonunda, lanet olası

sonunda.

Ona her şeyi verme sırası ondaydı.

Yirmi yıl önce.

Logan, elinde küçük pembe, yassı, yuvarlak çanta, Millie ve kendisinin banyosunda duruyordu.

Açıldı.

Boştu.

Onun döngüsünü bildiği için bunun doğru olmadığını biliyordu. Mezun olmaya yakındı.

Kızı bunun için çalıştı. Bunun için kışını yırttı. Onu elde etmek, ona vermek için çalıştı ve başardı.

Üç yıl sonra mezun olacaktı.

Ve elindeki boş hap kutusundan, onun diplomasını almak için oyalanmadığını, daha da önemli olan diğer şeyler için de oyalanmayacağını biliyordu.

Bir hafta önce yaptıkları konuşmayı hatırlayarak ilaç kutusuna bakıp sırttı.

"Sürpriz olmasını mı istiyorsun?" diye sormuştu.

"Neyin sürpriz olmasını istersin?" diye sormuştu.

Kadın adamın üzerinde, yataklarında çırılçıplaktı ve yüz yüze gelmeleri için kendini yukarı çekti.

"Hamile kaldığımda," diye fısıldadı ve adam karnının ısındığını hissetti, o kadar sıcaktı ki Millie'sinin içinde büyüyen bebeğini düşününce lapa gibi oldu. "Bunun için plan yapmak ister misin yoksa sürpriz olmasını mı istersin?"

Bir elini onun sırtına ve saçlarına doğru kaydırды. "Ne istiyorsun güzelim?"

"Bir sürpriz," diye fısıldadı.

"O zaman bunu alacağız."

Kız mutlu ve muzaffer bir şekilde sırttı ve adam bir hafta sonra banyoda dururken bildiği şeyi o zaman da biliyordu.

Onun Millie'si dalga geçmezdi.

Çantayı çevirerek kapattı ve ecza dolabına geri attı.

Sonra Logan, kadını bulmak ve ona etrafta dolaşmama çabalarında yardımcı olmak için banyodan çıktı.

Ama bunu *bol bol* sevişerek yapmak niyetindeydi.

Bundan zevk alacaktı. Bunu zaten yaptıkları bir sürü pratikten biliyordu.

Ayrıca onun çocuğuyla birlikte ağırlaşmasını izlemekten de keyif alacaktı. Evlerini bebeklerle doldurmasına yardım etmekten zevk alacaktı.

O

onun yanında olup onların izlemekten keyif alacaktı.

Ve harika bir anne olacaktı. İyi bir annesi vardı. Kız kardeşi bok gibiydi. Babası sağlamdı. Bir erkeğin bulabileceği en iyi kadındı.

Anneliğin canına okurdu.

Onu mutfakta yemek yaparken bulmuş. Onu yerde sikmiş.

Akşam yemeği mahvoldu.

İkisi de umursamadı. Sadece bisikletine atladılar ve yemek için dışarı çıktılar.

Logan onun ilaçlarını bıraktığını gördüğünden hiç bahsetmedi.

Sonra, altı ay boyunca, onun tavırlarındaki yavaş yavaş artan değişiklikleri gizlemeye çalışmasını, her şey aynı kalırken bazen gözlerine sızdığını fark ettiği endişeden onu korumaya çalışmasını izledi.

Her fırsatta tavşan gibi sevişmeleri ve kız arkadaşının hiç hamile kalmaması da buna dahildi.

Tüm bunların ne anlama geldiğine dair ona saçmalıklar anlattığını öğrenene kadar yirmi yıl yaşayacağını bilmeden bunu yaptı.

Tüm bunların arasında o lanet haplardan bahsetmesi gerektiğini bilmeden yaptı.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Ruhumdaki Delik

Millie

Kafam karışmış ve nerede olduğumu bilmiyormuş gibi hissederek gözlerimi açtım.

Ama pastırma kokusu aldım.

Biraz yukarı ittim ve yatak odamda olduğumu gördüm. Eve gelmiştim.

Doğru, eve gelirdim.

Ama o pastırma neydi öyle?

Birden sanki bir çığın dibindeymişim gibi üzerime çöktü, beni kapladı, boğdu ve bir telaşla yorganı geriye atıp kendimi yataktan dışarı fırlattım.

Orada durdum ve kendime baktım.

Seyahat için giydiğim kıyafetler içindeydim. Bot yoktu. Ceket yoktu. Etrafıma bakındım.

Odam toplanmıştı.

Ancak son hatırladığım şey, Kaos'ta Logan'ın yatağında, Logan'ın kollarında yitip gittiğim oldu.

Buraya nasıl geldim?

Bu düşünceyle, şezlongumun üzerinde, ağzı açık, giysileri dışarı sarkmış, bazıları yerde su birikintileri içinde, eski püskü siyah deri bir çanta gördüm.

Dikkatli bir şekilde çantaya doğru ilerledim.

Kıyafetleri karıştırdım. Yıpranmış gri termal Henley. Soluk siyah termal Henley. Gece mavisi termal Henley. İki çift son derece solmuş kot pantolon. Bir kemer. Siyah çorap. Siyah boxer külot.

Yavaşça başımı çevirip koridora baktım. Koridor boştu.

Ama pastırma kokusu bana saldırıyordu.

Hiç düşünmeden, çoraplı ayaklarım beni o yöne doğru götürdü, ahşap zeminde ses çıkarmadan.

Koridorun sonuna kadar geldim ve köşeden bakarak durdum.

Ve orada Logan'ı mutfağında dolaşırken gördüm, saçları ıslak ve geriye doğru kaymış, tıraş olmamıştı.

Onun burada ne işi vardı? Hayır,

hayır, hayır.

Unh-unh.

Umurumda

değildi.

O zaman doğru

değil.

Bir gün önceki aşırılıktan sonra evimde pastırma pişirmek mi istedi?

Her neyse.

Son birkaç haftadır öğrendiğim bir şey vardı, kendime iyi bakmam gerekiyordu.

Ben.

İhtiyacım olan şey bu kıyafetlerden kurtulmaktı. Bir duşa ihtiyacım vardı. Bunların her ikisi de kendimi çok daha iyi hissetmemi sağlayacak ve (belki de) Logan'ın benim için sakladığı yüzleşebilecektim.

Elbette her derde deva olan pastırma bunu muhtemelen daha da iyi yapacaktır.

Ancak yemeği Logan pişirdiği için oraya gitmeyecektim.

Adımlarımı geri çektim ve kendimi banyoya kilitledim.

Ya da daha uygun bir ifadeyle Logan'ı dışarıda bıraktım.

Çift lavabolu makyaj masasının üzerinde (lavaboda) bir kutu Barbasol gördüm (gerçi kullanmadığı belli olduğuna göre neden bunu alıp banyoya koyduğunu bilmiyordum). Açılmış tıraş bıçağı paketi ve elektrikli tıraş makinesi için de aynı şeyleri düşündüm. Bir de tarak vardı.

Duşa yaklaştığımda benim olmayan bir şişe şampuan ve yeşil damarlı bir kalıp sabun gördüm.

Artık kim kalıp sabun kullanıyor ki?

Ben kim olduğunu biliyorum.

Motorcula

r.

Muhteşem

.

göre Logan taşınmış.

Kendi huzurum için, zihnimin ne kadar bulanık olduğunu ve o anda onu kullanamayacağımı düşünerek, bunu da görmezden gelmeye karar verdim.

Logan'ın tüm valizlerimi düşünceli bir şekilde arka kapıdan getirip banyodaki gömme dolaba yerleştirdiğini gördüğümde bir şeyleri görmezden gelmeye devam ettim.

Bavulumu açtım, ihtiyacım olanları çıkardım, başıma gelenlere ve hissettiğim garip, rahatsız edici ama endişe verici olmayan mide bulantısına dayanarak bir karar verdim ve o gün için kıyafetlerimi seçtim.

Sonra uzun, sıcak bir duş aldım, şampuanlandım, kremlendim, peeling yaptım (yüz ve vücut), tıraş oldum ve havluyla kurulandım, losyon sürdüm, saçlarımı yıkadım, yüzümü tonladım ve nemlendirdim, sonra iç çamaşırlarımı ve pijamalarımı giydim. Pijamalar yumuşak gri-yeşildi, dantelsizdi, uzun dar kolluydu, göğüs dekoltesi olmasa da göğüs kısmı açıktı ve rahat, bol pantolonlardı.

Ne yazık ki, bu sayede duşun iyileştirici jet lag için geçerli olmadığını öğrendim.

Başka bir deyişle, tekrar yatma, kafamdaki bulanıklığı, karnımdaki tuhaf hissi erteleme ve Logan'ın pastırmasını yemiş ve evimden defolup gitmiş olmasını umarak uyanma zamanı gelmişti.

Kapının açtım, açtım ve .

Çünkü Logan orada durmuş, kolunu yukarı , elini pervaza dayamış ve ağırlığını vermişti. Ayak bileklerini kavuşturmuş, diğer elini yumruk yapmış ve kalçasına dayamıştı ve ben kapıyı açana kadar başı çoraplarını düşünmek için eğikti.

Ama kapıyı açtığımda gözleri gözlerime geldi. Sıcaktı.

Endişeliydiler.

Onlar *Logan*'dı.

"Hey, bebeğim," dedi usulca.

İçimde öldüğümü sandım. Gitti.

Solup gitti.

Peki beni nasıl öldürmeye devam edebilir?

Ona cevap vermedim. Onu atlattım ve doğrudan yatağa gittim.

İçeri girdim, yorganı kulaklarıma kadar çektim ve gözlerimi kapattım.

Orada değildi.

Bu gerçekleşmiyordu. Dün .

Çok garip, uzun, çılgın bir rüya görüyordum. Yatak hareket etti ve onun oturduğunu biliyordum.

Kahretsin.

Oradaydı.

Dişlerimi sıktım ve hayal kırıklığı içinde çılgılık atmamak için kendimi zor tuttum. "Hâlâ yorgun musun?" diye sordu.

"buradan," diye cevap verdim.

Buna bir şey demedi ama yatak tekrar hareket etti, çünkü örtüyü omzuma kadar çekti; sonra üzerime eğilip ağırlığını göğsümün yanındaki örtüye verdiğinde örtüyü yerine kilitledi.

"Sanırım burada gündüz olduğunda uyanık olman en iyisi, Millie. Denver saatine geri dönmeye alışmalısın. Ve biraz yemek yemelisin."

Denver saatine dönmeye alışmam mı gerekiyordu?

Denver saatinde olmadığımı nereden biliyordu?

Bunu sormadım çünkü cevabını önemsemiyordum (kendime söyledim).

"Sen hepsini yapacağım," dedim göz kapaklarımdan iç sesli bir şekilde.

"güzelim," dedi nazikçe.

Neden?

Hem bugünlerde Logan neden bir şey yapsın ki? "Tabii ki hayır," diye iç geçirdim.

"Otur," diye emretti. "Sana biraz yiyecek getireceğim."

Garip bir şekilde midem bulansa da acıktığımı da hissettim. Ve tabii ki pastırma da vardı.

Buna karar verdim.

Arkamdaki yatakta oturan bedeninden kaçarak kendimi geriye ittim ve doğruldum.

"Hemen döneceğim," diye mırıldandı.

Hiçbir şey söylemedim. Yorganı kucağımın üzerine katlayarak yerleştirdim.

Bana yiyeceklerle geri dönmesi, benim örtüleri ayarlamamdan daha uzun sürdü ama en azından bu süre içinde bir strateji .

Yorulmuştum. Midem bulanıyordu. Jet-lag olmuştum. Bir gün önce büyük bir dram yaşamıştım. Sessiz kalmak için muhtemelen anlayacağı ve bu nedenle sorgulamayacağı ve böylece yiyeceğim birçok nedenim vardı. Sonra, gerçekten *bayılmasam* bile gibi yapardım.

Ben rol yaparken (ya da aslında bilinçsizken) Logan'ın gitmesini umuyordum.

Eğer *yapmazsa*, o zamanı bir strateji bulmak için kullanırdım. onu uzaklaştırmak.

Bu planı uyguladıktan sonra, bir elinde tabak, diğerinde kahve fincanı ile geri döndüğünde kendimi daha iyi hissettim.

Tepsi yok.

"Tepsi getirmemişsin," diye ağızımdan kaçırdım.

Yolumda yürürken gözlerini benden ayırmıyordu ve "Tepsi mi?" diye sorduğunda tek bir adım bile atmadı.

"Yatakta kahvaltı edeceksem, tepside olmalı."

Yatağın yanında durdu ve bana baktı. Tanrım, çok uzundu.

Ve omuzları gerçekten genişti.

Ve mükemmel bir kış modası seçimi yapmıştı, her ne kadar tek çeşitlilik renk ve kot pantolonunun soluk nüansı olsa da. Vücuduna tam oturan termal Henley'ler onun için *mükemmeldi*. Şu anda giymekte olduğu şarap rengi de buna dahildi.

"Hiç kimseye yatakta kahvaltı getirmedi, protokolü bilmiyordum," diye mırıldandı.

Gözlerim göğsündeki termalden dudaklarının yukarı kıvrıldığını görmek için yüzüne gitti.

Bu da mükemmeldi.

"Çarşafıma pastırma yağı bulaştırabilirim," diye kibirli bir şekilde onu bilgilendirdim.

"Yıkanacaklar," diye karşılık verdi, kahve fincanımı komodinin üzerine koymak için eğildi (bardak altlığı olmadan!) Aynı zamanda bana dört dilim domuz pastırması, kocaman bir yığın kabarık yumurta ve tereyağı ve üzüm jölesi ile bolca sürülmüş iki dilim ekmek içeren bir tabak sundu.

Çarşafıma başına bekleyen başka felaketler.

Otomatik olarak elinden aldım ve ona "Pastırma yağını çıkarmak kolay değildir. Ya nevresime ? Bu felaket olabilir."

Kaşlarını kaldırdı.

Ayrıca mükemmel.

Neden ah neden yok gibi hissederken ben... sadece... yok *olmadım*?

"Çarşafındaki yağ felaket mi?" diye sordu.

"Hiç *bir şeyden* yağ çıkarmayı denedin mi?" Ben de sordum.

Dudakları tekrar onunkilerin üzerinde kıvrıldı, "Hayır."

"O zaman anlamıyorsun. Ayrıca, bu yatak takımı mevsimler öncesinden kalma. Ve mükemmel. Eğer bir şey olursa, asla yerine yenisini koyamam."

"Kahretsin, haklısın," dedi. "Bu dehşet verici."

Göğsümün sıkıştığını hissettim.

Tatlı, nazik, düşünceli ve alaycı davranıyordu.

Başka bir deyişle, onunla konuşmak, yemek yeme, sonra da sahte bir baygınlık geçirme ve onu kaçırmak için yeni bir strateji geliştirme stratejimin tamamen içine ediyordu.

Bu yüzden onunla konuşmayı bırakmak zorunda kaldım.

Yataktan için tabağıma komodinin üzerine koydum ve "Mutfakta yiyeceğim" diye mırıldandım.

Bir el omzuma sertçe indi, bastırdı ve başımı geriye doğru eğdim.

Gözlerini yakaladığımda, "Lanet tepsiyi getireyim. Nerede o?"

Logan bana bir tepsi getirecekti.

Ona baktım.

Görünüşe göre bunu çok uzun süre yapmışım çünkü doğruldu ve

"Her neyse. Ben bulurum." Sonra odamdan çıkıp gitti.

Ortadan kaybolduğu anda aklıma bir şey geldi ve bağırdım, "Bardak altlığı getir! Oturma odasındaki sehpanın çekmecelerinde var!"

Uzaktan bir "İsa" sesi duydum, sonra hiçbir şey.

İşte o zaman pencereden dışarı tırmanmayı düşündüm.

Pijamalarım vardı, saçlarım ıslaktı ve muhtemelen jet-lag olmamdan daha fazla nedenden dolayı aklım yerinde değildi, bu yüzden soğukta koşarken ıslak saçlarımla pijamalarımın içinde olmanın iyi bir fikir olacağını düşünmedim.

yerine kahveme uzandım ve yudumladım.

Ondan sonra kahvaltıya baktım ve umdum. Lezzetli görünüyordu ve böyle yiyecekler sıcakken çok daha lezzetliydi.

pişirdiği gerçeğini düşünmemiştim.

Birlikteyken Logan yemek yapardı ama fazla değil. Çünkü ben yemek yapmayı seviyordum, o da sevdiğim şeyi yapmama izin vermeyi seviyordu. Ama bunu sevmenin bir parçası da erkeğim için bir şeyler yapmak, ona bakmak için üzerime düşeni yapmaktı.

Yemek pişirdiğinde, kötü değildi, harika da değildi, ancak sonunda ızgarada gerçekten iyi olmaya başlamıştı ve her türlü patatesi muhteşem yapabiliyordu.

Belli ki en azından yumurta konusunda iyileşmişti.

Sonunda hiç vermediğim partiler sırasında ordövrleri koymak ve üzerinde muhteşem kokteyller servis etmek fikriyle satın aldığım bir tepsiyle geri geldi.

Görünüşe göre üzerinde daha fazla yiyecek vardı, kesinlikle bir fincan kahve daha.

Hemen yanıma geldi, tepsiyi kucağıma bıraktı, içinden bir bardak altlığı aldı ve komodinin üzerine fırlattı, ardından yemek tabağını ve kahve fincanını alıp uzaklaştı.

Yatağın etrafında dönüp kahve fincanını (bardak altlığında *değil*) diğer komodinin üzerine koymasını endişeyle izledim. Sonra benimle birlikte yatağa tırmandı, sırtını yatak başlığına yasladı, bacaklarını uzattı, çorap ayaklarını bileklerinden çaprazladı ve çatalını yukarı kaldırdı

biraz yumurta.

Hareketsiz bir şekilde oturmuş, yatağında yemek yiyen adama bakıyordum.

Benimle gel.

oluyordu?

Ağzı hâlâ doluyken bana döndü ve "Diğer bardak altlığını uzatır mısın bebeğim?" diye sordu.

Beynim tamamen çalışmayı bırakmıştı, tepsiye baktım, orada başka bir bardak altlığı gördüm, sessizce aldım ve ona uzattım.

, büktü, termalinin kaburgaları ve yan kasları boyunca gerilmesine ve kupasını bardak altlığına koyarken bunu sıkıca yapmasına maruz kaldım. Sonra arkasına yaslandı, gözleri bana kaydı.

"Ye," diye alçak sesle emretti.

"Neler oluyor?" diye sordum.

"Ye," diye tekrarladı.

Ona daha fazla döndüm. "Neler oluyor, High? Neden buradasın? Neden domuz pastırması yapıyorsun? Neden benim yemeğimi yiyorsun?"

"Dot sana stok yaptı ama yumurta ve pastırma almadı, Millie. O Kaos'tan," dedi bana. "Bu şey çok güzel, soğumadan al ve ye."

Kaos'tan geldi.

Döndüm ve yemeğine arsenik katıldığını yeni öğrenmiş bir kadın gibi yemeğime baktım.

Yanımdan bir uyarı geldi, "Ye yoksa seni beslerim, Millie." Bunu test edecek havada değildim.

Muhtemelen bunu test edecek havamda olmazdım.

Bu yüzden test etmedim.

Tabağı aldım, tepsiye koydum, çatalı yemeğin altından kaydırdım ve yumurtalara sapladım.

Ağzıma attım.

Peynir vardı, keskin bir çedar. Sarımsak vardı, çok fazla değil. Taze çekilmiş karabiber, ki bu güzeldi. Ve koyamadığım başka bir tuzlu ve lezzetli şey.

O zaman ben yaptım.

Bir miktar kekik hoş bir sürpriz sağlar.

Kahretsin, Logan yumurtasına kekik koymuş. Tanrım.

Yemek hâlâ sıcaktı. Pastırma mükemmel bir şekilde kırılaştırılmıştı. Tost hafifçe ve ustalıkla kızartılmıştı. Kahvemde krema vardı, şekersizdi, çok sertti, sevdiğim gibi.

Her zaman sevdiğim gibi.

Yemeği zorla yedim, çok hoşuma gitti ama bunu yaparken kendime ağlamayacağımı söyledim.

Yemek yiyip kendimden geçecek ve kafam berrak bir şekilde uyanacaktım ve sonra Logan'a oyunumuzun oynandığını, onun kazandığını ve onu Denver'daki hayatına bıraktığımı anlatacak kelimeleri bulacaktım.

Logan düşüncelerimi böldü. "O pijamalardan kaç çift var sende?"

"Birkaç tane," diye mırıldandım, bir dilim pastırmayı ısıtırken, onun yine *pijama* kelimesini kullanmasını ya da daha doğrusu bunun ne kadar sevimli olduğunu düşünmemi görmezden .

"Mmm," diye mırıldandı. Sert ve hırıltılıydı, ki bu hiç de sevimli değildi ve kalçalarımnda hissettim.

Karıncalanmaya
ihtiyacım yoktu. Asla.

Pastırmama odaklandım ve işleri hızlandırmaya karar vererek bir ısırik aldım ve hızlıca çiğnedim.

"Dün gece kar yağdı," dedi Logan. "Ciddi anlamda. Dün ve bütün gece kar yağdı ve hala devam ediyor. İki metre ve daha da yağacak. Hiçbir yere gitmemen gerektiğini söylüyorlar, gitme."

.
Kar fırtınası sırasında Logan'la birlikte eve mi kapanacaktım? Böyle bir şey olamaz.

Ona döndüm. "O zaman yemeğini ye ve git."

Tostundan bir ısırik aldı ve bir yandan konuşup bir yandan çiğneyerek bana baktı. "Bir kez daha söyle bebeğim. Gitmiyorum."

"Neden?" Ben sordum.

"Neden?" sordu. "Evet, High.

Neden?"

Başını yana eğdi, ağzını açtı ve kapattı.

Beni inceledi ve bunu bir süre yaptı.

Sonra tekrar önünde tuttuğu tabağa baktı ve "Yedikten sonra konuşuruz" dedi.

"Eğer bu kadar kar yağıyorsa, yola çıkmanız gerekir," diye .

Bana dönüp baktı ve sessiz bir sesle şöyle dedi: "Bırak artık. Bu kavgayı kazanamayacaksın. Yemekten sonra konuşuruz ama ben hiçbir yere gitmiyorum, Millie. Ve bunu birçok açıdan söylüyorum, o yüzden buna alışmaya başlasan iyi edersin."

Panik beni ele geçirdi ve ona döndüm. "Yüksek-" "Ye," diye sertçe emretti. "Sonra konuşuruz."

Ona baktım, korku kan dolaşıma karışmaya başlamıştı, sonra tabağıma döndüm ve yemeğimi yedim.

Hızlı.

Çatalladım, yuttum, tabağımyı kısa sürede temizledim. Sonra geri döndüm.

"Bitti," diye duyurdum, ağızımda hâlâ yarısı çiğnenmiş bir tost vardı. "Tanrım" diye cevap verirken dudakları kıvrılmıştı.

Güçlölkle yutkundum ve "Oturma odasında konuşuruz" dedim.

Ben kıpırdayamadan tabağını tepsideki benim tabağımyın üzerine bıraktı ve tepsiyi kucağımyıdan aldı. Sonra o kadar içime eğildi ki karnı kalçalarımya bastırdı ve bunu tepsiyi takırdayarak yere düşürebilmek için yaptı.

Ben daha ne anlamadan ayağa kalktı, beni kavradı, kıpırdadı, eğildi, büküldü ve benimle birlikte yorganın altına girdi. Beni yuvarlayarak vücudunun üzerine çekti ve yatakta sırtüstü yatırdı, kendisi de üzerimdeydi.

Panik beni yakaladı, nefes nefese kaldım.

Sonra yüzündeki ifadeyi yakaladım ve nefes nefese kalmaya başladım. "Anladım," diye fısıldadı.

"Evet," diye kekeledim. "Sen verdin. Onu sana ben verdim. Ve şimdi bitmiş olması gerekiyor."

"Anladım," diye garip bir şekilde tekrarladı.

"Logan, sana bunun *yapılacağınyı* söylemiştim." "Anlıyorum ve ben de aynı şeyi yaptım."

Ona baktım.

Elini kaldırdı, parmaklarının uçları yüzümün yan tarafı boyunca saç çizgimi izledi ve konuşmaya devam etti.

"Ben olduğumu öğrendim, her şeyi sana veremeyeceğimi anladım, ben de aynı şeyi yapardım Millie. Her şeye sahip olman için yapardım ve bunu çirkin bir şekilde yapardım, böylece benden uzaklaşırdın ve asla arkana bakmazdın, böylece ona sahip olabilirdin." Yüzünü benimkine . "Yani anlıyorum. Yaptığın şeyi neden yaptığını anlıyorum. Kesinlikle anlıyorum."

Tamam.

Bu iyi hissettirdi. İyiden de öte. Arkasını dönüp benden uzaklaştığı anda kalbimi ele geçiren kısılcı gevşetti ve neredeyse normalmiş gibi yeniden pompalamasına izin verdi.

Ama hayır.

Bilmesi iyiydi. Anlaması harikaydı. Ama bu iş bitmişti.

"Anladığınıza sevindim," diye cevap verdim. "Ve bunu benimle paylaştığın için teşekkür ederim," diye devam ettim. "Ancak anlamadığım şey, bunu neden yatağında, üstümde yatarken yapma ihtiyacı hissettiğin."

Başını birkaç santim geriye attı. "Ne diyeceğim?" diye sordu.

"Her şey ortada High, oyun oynandı. Yapacak başka hamle yok. Yani her şey bitti ve ikimizin de bunu geride bırakıp yolumuza devam etme zamanı geldi."

"Bunu arkamızda bırakalım ve yolumuza edelim," diye kuşkuyla tekrarladı.

"Evet. Sahip olduğumuz şey zarar verici ve sağlıksız; buna bir son vermeli ve hayatlarımıza devam etmeliyiz."

Bana baktı ve ifadesi fırtınalı bir hal almaya başladığında gerildim.

Yüzü aniden aydınlanıp kahkahalarla kükreyince daha da gerildim, ağırlığı üzerime çöktü, başı alnını elmacık kemiğime dayayacak şekilde düştü, saçları yüzümün derisini gıdıkladı.

"Yüksek." Onu ittim.

Gülmeye devam etti.

"Yüksek!" Onu daha sert iterek tersledim.

Başını kaldırdı, gözleri dans ediyordu, çizgiler yanlara doğru yayılıyordu

buruşuyor, vücuğu hâlâ onu kontrol eden kıkırdamalarla titriyordu ve işte yine oradaydı.

Mükemmell

ik.

Yeter artık!

"Bırak beni," dedim.

"Bebeğim," diye cevap verdi.

Dinledim.

Başka bir şey söylemedi, sadece eğlence dalgası doğal olarak sönene kadar devam etti.

Sonra aklıma geldi. Anı. Logan'ın "Badass" diye konuştuğu çeşitli durumlar olduğunu hatırladım.

Belalı Sözlüğü'nde sadece birkaç kelime vardı ama her birinin birçok anlamı vardı. Bunlar arasında *güzel*, *İsa*, *lanet*, *İsa* ve *bok* vardı.

Ama en çok kullanılan *bebeğimdi*.

Pratik yapmıyordum. O özel *bebeğin* ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Yani.

Ve ben bunu öğrenmeyecektim.

"Bunun komik bir yanı yok," diye . "Unutmayalım, sana dün söylediklerimi *anlatmak* için *geldim* ve o süslü karavanında *beni aşığıladsın*."

Konuşmayı bıraktığımda yüz ifadesinde hiç eğlence yoktu. Yoktu.

Bunun yerine üzerime doğru kayarak beni tamamen örttü. Ağırılığının büyük bir kısmını üzerime alıyordum ve diğer elini de başımın iki yanını tutmak için kullanabilecek şekilde kaldırdı.

Başka bir deyişle, kaçış yoktu.

"Evet," diye hırladı. "Yaptım. Bunu bilerek yaptım. Bir pisliktim ve bir pislik oldum. Çünkü bize yaptığın şey beni *mahvetti* ve parçaları asla bir araya getiremedim. Ama Millie, bundan daha fazla sebepten dolayı yaptım. Kendimi korumak için yaptım. Bunu yaptım çünkü bir şekilde *geri* dönmüştün, yatağımdaydın, kığın benim için havadaydı, aletimi alıyordun ve seni hissettim, kokladım, duydum ve *anlamadığım* nedenlerden dolayı bunu bir yalan haline getirdiğinde sırtında kalıcı olarak benim olduğunu ilan eden mürekkebi gördüm. Ve tek düşünebildiğim seni becermeye devam etmek istediğimdi, ne kadar çok

Beni almayı, sikimin içine battığını hissetmeyi seviyordun ve ben de nefesim kesilene kadar bunu istedim. Seni sırt üstü yatırsaydım, yüzünü görürdüm, bu da beni daha çok sikerdi. Kötünün iyisini seçtim. Bu yüzden o pisliği sırtına örtmek zorundaydım, böylece gitmeme izin vermedim ve tekrar uçuşumun kenarına götürmene ve atlamaya ikna etmene izin vermedim."

Aman Tanrım.

"Yüksek," diye fısıldadım ve başparmağını yanağımda gezdirdi, dişlerimin kenarına takılana kadar alt dudağıma bastırdı ve o kadar yakınlaştık ki ondan başka hiçbir şey göremiyordum.

"Ben senin için Logan'ım." Sesi derimi tırmalayarak çıkıyordu.

Ağzımı tutmasına rağmen zorla "Ben-" dedim.

Tek yapabildiğim buydu.

"Tatlı hissediyorsun. Korkmuş hissediyorsun. Mutlu hissediyorsun. Üzgün hissediyorsun. Benim için adını kullandığın *her şeyi hissedersin*. Bana High diyebilirsin. Ama şu anki gibi zamanlarda değil. Böyle zamanlarda ben Logan'ım."

Onun farklı isimlerini hangi durumlarda kullanabileceğimi tam olarak anladığımdan emin değildim ama şu anki ruh halinde kabul etmem gerektiğini hissettim.

Ben de "Tamam." dedim.

Başparmağını ağızımdan yanağımın altındaki ete doğru kaydırıp ve hafifçe bastırdı.

Sonra devam etti.

"Bunun için seni tuttum," diye açıklamaya devam etti. "Seni tuttum, o mürekkebi kapattım. Sen yüzsüz bir amcık değildin, Millie. Asla öyle olamazdın ve bunu sen de biliyorsun. Unutmuş olsan bile, sonra gelenler sana bunun doğru olamayacağını söylerdi."

"Sonrası pek de sağlıklı değildi," diye tereddütle paylaştım.

Bir santim geri çekildi ve başını hafifçe eğdi. "Öyle mi? Öyle mi düşünüyorsun?"

Ne?

Yapmadı mı?

"Elbette," dedim sessizce. "Sen de oradaydın. Sen de aynı şeyi düşünmek zorundasın."

"Üç hafta önce her şeye sahip değilken, belki. Şimdi. Lanet olsun.

Hayır."

"Bu sağlıklı değildi, Logan."

"Sana doyamadım, Millie." Keskin bir nefes aldım.

"Seni aklımdan çıkaramadım. Senin alanına girmek için yeni bir neden bulana kadar durmadım. O sebepleri buldum ve senin alanına girdim. Seni umursamasaydım, Bill'in mitinginde seni gördüğüm andan itibaren kırk beş dakika boyunca seni takip etmezdim ve yüzüne vurmak için bir fırsat bulmazdım. Benim için bir anlam ifade etmiyor olsaydın, seni görür ve kafamdan atardım. Ama yapmadım. Yüzüne vurdum. Beni öptün. Seni becerdim. Ve daha fazlası için geri gelmeye devam ettim."

Tama

m.

Lanet

olsun.

Tama

m.

Kahret

sin.

Bu mantıklı.

"Ve sen," diye devam etti. "Beni umursamasaydın, hayatına devam etseydin, beni burrito alırken görmez ve beni aramaya gelmezdin. Ne dediğimi duyar, bunun ne anlama geldiğini hisseder ve hayatına devam ederdin. Ama yapmadın. Beni buldun. *Beni* öptün. Sikimi aldın. Ve senden nasıl aldığımı rağmen, daha fazlası için geri döndüğümde, almaya devam ettin. İstemiyordun, biliyorsun bunu açıkça belirtmiştin, gitmiş olurdum. Bunu açıkça belirtmedin. Oynadığımız o boktan oyuna girdin çünkü sağlıksız ya da değil, sahip olduğun şeye ihtiyacın vardı. Konu sen olunca tıpkı benim gibi, elde edebileceğin her şeyi alırdın."

Alabildiğini alırdın.

Ben . Logan'la, yapardım.

Öleceğim güne kadar.

Yüzümü başka yöne çevirmeye çalıştım, sözlerini için bir çeşit mahremiyet elde etmeye çalıştım, ancak odağımı ona tutmam için baskı yaptı.

"Üzerimden kalkmanı istiyorum Logan," diye

fısıldadım. "Yanlış yaptın," diye cevap verdi.

Ona baktım.

"Yanlış yaptınız ve bunu ancak geriye dönüp baktığınızda anlayabilirsiniz. Hiçbir şekilde

Kahretsin bebeğim, bizi bitirmek için verdiği kararı tek başına vermene *imkân yoktu*. Bana söylemeliydin."

Kalbim farklı bir panikle çarpmaya başladı ve "Ama bana aldığını söylemiştin" dediğimde kelimelerim hala fısıltı halindeydi.

"Yirmi bir yaşındaydın, bizim sahip olduklarımıza sahip olmak, bunun ne anlama geldiğini hissetmek, önümüzde çok fazla hayat olduğunu bilmek ve doğru seçimi yapmak için yeterli yaşa sahip olmak için çok gençtin. Yirmi dört yaşında olduğumu ve bize bir son verdiğini hissettiğimi hatırlıyorum, böylece oraya geri dönebilir ve nerede olduğunu ve neden yaptığını bilebilirim. Ama yine de yanlıştı."

"Lütfen, Logan-"

"Bana söylemeliydin."

Ağzımı kapattım ve titrememeleri için dudaklarımı birbirine bastırdım.

Başparmağını bu kez nazikçe onlara doğru kaydırды ve pedini dudaklarıma dayadı.

"Bana söylemeliydin," diye fısıldadı. "Çünkü şimdi sana tek istediğimin sen olduğunu kanıtlayamam. İhtiyacım olan tek şey sendin. O şansı benden aldın ve bunu iliklerine kadar bilmen o zaman da şimdi olduğu kadar önemliydi Millie. Bana sahip olmam gerektiğini düşündüğün şeyi verdin ve sana minnettarım, çok minnettarım bebeğim. Cleo ve Zadie ile tanıştığında ne kadar minnettar olduğumu anlayacaksın. Kızlarımı seviyorum. Onları seviyorum, hayatımın ışıkları. Ama şu da bir gerçek ki, ihtiyacım olan her şeye sahip olabilirdim. Hayatta sahip olduğum tek şey sen olsaydın her şeye sahip olabilirdim. Ve sen bunu göstermek için şansımı elimden aldın. Aynı zamanda bir aileye sahip olamayacağımızı öğrenmene ve birlikte yeni bir hayal kurmamıza yardım etme şansımı da elimden aldın ve bu da beni derinden yaraladı. Bu kararları benimle paylaşmadan kendi başına verdin. Ve bu yanlıştı."

Cleo ve Zadie ile tanıştığında.

"Üzerimden kalkmalısın" dediğimde sesim titriyordu.

Başıma baskı uyguladı.

"Beni yakalayamayacaksın," diye hırladı.

Tüm dikkatimin onda olduğunu sanıyordum ama öyle bir söyledi ki

kendimi ona daha fazlasını verirken buldum.

"Bu suçu sana yükleyen ben değilim," diye devam etti. "Bu, kafanı karıştırmak için kafana daha fazla bok yerleştirmek değil. Sana anladığımı söyledim, anlıyorum. O zamanlar, yirmi dört yaşındayken, ne kadar çok çocuk istediğini bilirken, ikimizin de bir aile kurmayı ne kadar çok istediğini bilirken, bunu senden alacak olanın ben olduğumu öğrendiğimde, seni o kadar çok seviyordum ki, buna dayanamazdım. Seninle bir ömür boyu bu yükü yaşayamazdım. Ve kendimi sana layık olmayan bir adam haline getirmek için elimden gelen her şeyi yapardım, bunu bildiğinden emin olurdum. Bu beni öldürürdü. Ama bunu sana verdiğimi bilerek içimde ölü bir hayat yaşardım."

Yüzü tekrar yaklaştı ve ben nefesimi tuttum.

"Yani anlıyorum. Benim için yaptıklarını anlıyorum çünkü o zamanlar ben de aynısını yapardım. Sen de bana ihtiyacım olduğunu düşündüğün şeyi verdin ve sana minnettarım Millie. Ama yıllar geçtikçe ikimiz de başka bir şey kazandık. Genç, aptal ve aşka kapılıp kör değiliz. Hayat tecrübemiz var ve artık daha iyi biliyoruz. Yani demek istediğim, gelecekte kaybettiklerimizden ders alın ve bir daha asla böyle bir şey yapmayın."

Gelecekte.

Ne diyordu?

"Gelecekte mi?" .

"Gelecekte," diye açıkça belirtti.

"Ben... sen... biz..." Başımı ellerinin arasında salladım. "Kaldığımız yerden devam edelim mi diyorsun?"

Geri dönüşü anında oldu.

"Senin için hiç bitmedi mi?"

Bedenim onun altında sarsıldı ve parmaklarım yanlarımdaki yatakta yumruklar oluşturdu.

Ellerimi görmemiş olabilir ama tepkimi hissetti ve okudu.

"Hayır," dedi. "Sen bir hayaletsin ve ben de senin hayaletinin musallat olduğu bir hayat yaşadım, bu yüzden kaldığımız yerden devam edemeyiz çünkü hiç ayrılmadık. Hâlâ oradayız. Şimdi tek yapmamız gereken aramızdaki her şeyi geride bırakıp yolumuza devam etmenin bir yolunu bulmak."

Bir şey söylemeye başladım ama ben söyleyemedim o devam etti.

"Ve bunu yapma şeklimiz, bardak altlıklarını etkilemiyor."

Vücudum onun bu tuhaf açıklaması karşısında şaşkınlıkla yeniden sarsıldı.

Ve hepsi de kendimi korumakla ilgili olan çeşitli nedenlerden dolayı sadece buna odaklandım.

"Güzel şeylerim var Logan," diye ona kesinlikle görebileceği bir şey söyledim.

"Ve sen para kazanıyorsun, para yatırıyorsun ve ben zarar görmüyorum. Çarşaflarına pastırma yağı bulaşıyor bebeğim, biz yenisini alıyoruz, kimin umurunda?"

"İstiyorum," diye tersledim. "Bu çarşaf lar mükemmel. Bu çarşaf ları bulmak iki yılımı aldı. Mükemmel olan yeni çarşaf lar bulmak için iki yıl daha harcamama gerek yok."

"Yatakta senin yanımdayım, çarşaf ları düşünmemeni sağlayacağım."

O yanımdaydı, kırık camdan bir yatakta uyurdum ve umurumda olmazdı.

Bu, o paylaşmak istediğim bir şey değildi.

Bunun yerine, "Yerel bir yetiştiriciden iki Himalaya kedisine kilitlendim ve bu yatak örtülerine uyuyorlar. Onlar için depozito yatırdım. Kediler on beş, yirmi yıl yaşayabilir. Dürüst olmak gerekirse, en son baktığımda doğru çarşaf ı bulmak yirmi yıl sürecekmış gibi geliyordu. Bir de işin içine kediler girince, bu çarşaf ların uzun süre dayanması gerekiyor."

"Evine uysun diye kedi mi alıyorsun?" diye sordu açık, belalı, seksi adam, motorcu şaşkınlığıyla.

"Tabii ki," diye cevap verdim, sanki bu çok akıllı başında bir şeymiş gibi. "Ev ve çarşaf lar. Hepsi benimle Arizona'ya geliyor. Kediler de dahil, ki annem bu konuda çok mutlu, hayvanları çok sever. Onları her alabilirim."

Belli ki yanlış bir şey söylemiştim çünkü konuşmanın başlarında yüz ifadesini tehdit eden fırtına bu kez yüz hatlarını bulanıklaştırdı ve netleşmedi.

Yine sesi titreyerek, "Arizona'ya gitmiyorsun," dedi.

"Her şey halloldu," diye karşılık verdim.

"Bebeğim, *hiç* dinledin mi?"

Ben .

Susmadı.

"Benden uzaklaşmak için şehri terk ediyorsun ve işler *çok değişti*."

Aman Tanrım.

Öyle olduğu
anlaşılıyordu. "Ah,
doğru," diye
mırıldandım. "Doğru,"
diye mırıldandı.

"Ciddi anlamda jet-lag oldum," diye açıkladım.

"Bu bahaneye sahip olduğun için şanslısın, yoksa şu anda cidden
bronzlaşmış bir kıçın olacaktı."

Gözlerimin büyüdüğünü hissettim.

"Şaka mı yapıyorsun?" Bilmek istedim.

"Bebeğim," diye kırptı. "Yirmi yıl ayrı kaldık, peşimi bırakmadın,
ruhumda bir delikle dolaşıyorum, geri döndük ve kedilerden ve Arizona'ya
gitmenden mi bahsediyoruz? Hayır, şaka yapmıyorum."

Ruhumda bir delikle dolaşıyorum.

Ona baktım.

yatan *Logan*'a baktım. Geri dönmüştü.

Bana yalan
söylüyorsun.

Her şeyi
biliyordu.

Anladı.

Bana kızgın değildi.

Her şeyi ortaya koydum ve bir drama yaşadım ve ertesi gün Logan'ın
pastırma yapıp bana geri döndüğümüzü söylemesiyle uyandım.

Geri döndük.

"Bilmiyorum ama sanırım ya hasta olacağım, ya ağlamaya
başlayacağım ya da katatoniye gireceğim," diye fısıldadım,
yaşadıklarımı algılayamayacak kadar kendimde değildim.

Vücudunun benimkinin üzerinde gevşediğini hissettim.

"Bu birincisi, bana bir iyilik yap ve seni tuvalete götürebilmem için
bana bir uyarı ver. Çarşaflardaki pastırma yaşayabilirim. Kusmuk, o
kadar değil."

İçimde histerik kahkahaların köpürdüğünü hissettim ve bu hiç de
kötü hissettirmede.

bir şekilde ellerimi yanlarına koydum, termalini, altındaki Logan'sıcaklığını ve sertliğini hissettim.

Geri döndük.

"Millie."

Logan'ın söylediklerinin reddedilemez kanıtlarının çökmesine, termaliyle beni ısıtmasına değil, ona odaklandım ve daha önce banyonun dışında dururken baktığı gibi gözlerinin benimkileri aradığını gördüm.

Sıcaklık ve ilgi. Logan.

Logan'ım.

Geri dönmüştü.

Parmaklarım gömleğinin

içinde kıvrıldı. "Seni özledim."

Fısıltı değildi. Bir

nefesti.

Zar zor duyulabilir, her biri kelime tartılmış aşağı
tarafından kalp ağrısı ve tarih.

Ama o duydu ve ben de onun iniltisini duydum, içini parçaladığını hissettim, içimi parçaladı.

Acı.

Acı dolu bir ses.

Acıyı serbest bırakan bir ses.

Sonra yüzü boynumdaydı, yan yatmıştık ve kolları bana kilitlenmişti.

Ellerimi sırtına doğru kaydırardım ve yirmi yıl önce yapmam gerektiği gibi tekrar oradaki malzemeye soktum.

Sanki hiç gibi.

Başımı çevirdim, dudaklarım kulağını arıyordu.

"Lütfen öp beni."

Logan hiç tereddüt etmeden beni öptü. Elini yukarı doğru kaydırarak başımın boynumla birleştiği yerde kıvrıldı, sıkıca tuttu, ağzımı aldı ve beni derin, sert ve ıslak bir şekilde öptü.

Acıdı, Tanrım, acıdı. Acı dayanılmazdı.

Ve tamamen, imkânsız, muhteşem derecede güzel hissettirdi.

Başını şakağına iyice bastıracak şekilde kaydırarak bitirdi.

Benim.

"Seni de özledim güzelim."

Gözlerimi kapattım ve ona daha sıkı sarıldım, bedenini ittim, onu kendime çektim ve kendimi birleştirmeye çalıştım.

Gözyaşlarımı tutmak için istemsizce verdiğim hıçkırık tatsız bir hıçkırıktı.

"Kahretsin," diye fısıldadım ve kafasını kaldırdı.

"Hastalanacak mısın?" diye sordu.

"I..." Yutkundum, dalga geçti ve ben de devam ettim, "Sanmıyorum."

"Siktir, Millie," diye kırptı.

Bir elimi göğsüne götürdüm. "Çok üzgünüm Logan. Ben... bu... bu..." Başımı salladım. Bunun ne kadar önemli olduğunu, beni ne kadar mutlu ettiğini anlatacak hiçbir kelime bulamamıştım. "Yeniden bir araya gelmemizi mahvediyorum." diye bitirdim.

"Bu umurunda bile değil. Kendini iyi hissetmiyorsun, her neyse. Bunu atlatacaksın ve sana unutamayacağın bir kavuşma yaşatacağım. Ama kendini hissetmemen bana sana kızgın olduğumu hatırlatıyor."

Çenem geri çekildi ve bedenim kilitlendi.

"Düşündüm ki-" diye başladım.

"Paris'e bensiz gittin." Ağzım açık kaldı.

"Bu doğru değil," diye .

Sinirli gözlerine baktım, olan biten her şeyi düşündüm, yirmi yılı, son haftaların yoğunluğunu, az önce yaptığımız konuşmayı (çoğunlukla o yaptı çünkü tüm konuşmayı o yaptı ama ben de oradaydım) ve *Paris'e* kızgın olduğuna inanamadım.

"Hâlâ orada Logan," diye .

"Biliyorum Millie, ama bu durumu daha iyi yapmıyor."

"Yüzlerce yıldır orada, Logan," diye devam ettim.

"Bunu ben de biliyorum Millie," diye ısırdı. "Bu durumu daha iyi yapmaz." "Demek istediğim, hâlâ gidebiliriz."

"Eyfel Kulesi'ni gece ıslıl ıslıl gördün mü?"

Gözlerimi tavana çevirdim.

"Doğru," dedi sinirli bir şekilde. "Bunu ilk kez aldığında

ve benimle *birlikte* olması gerekiyordu."

İtiraf etmeliyim ki, Eyfel Kulesi'ni gecenin içinde yanıp sönerken görmek kesinlikle muhteşemdi ama bunu Logan ile paylaşmak çok daha iyi olurdu.

Ve onun haklı olduğunu kabul etmek zorundaydım. *Kesinlikle* onunla olmalıydı.

Bu iki şeyi de itiraf etmek zorunda kalsam da bunu yüksek sesle yapmadım.

Ona döndüm ve "Jet-lag olmuşken ve daha yeni bir araya gelmişken kavga olur mu?" diye sordum.

"Evet, şimdi kavga edemeyiz. Bu konuyu kendini daha iyi hissettiğinde ve ben resmi birleşmeyi başlattıktan sonra ."

Kalçalarım karıncalanmaya başladı.

"Resmi buluşma mı?" Ben sordum.

"Sanki bilmiyormuşsun gibi seni öyle bir sikeceğim ki her saniyesini hayatın boyunca hatırlayacaksın."

Bunun üzerine nefesim kesildi.

"Ama şimdi, Paris'e bensiz gittiğin için," diye devam etti, "ve bu yüzden berbat durumdasın, televizyonunu buraya getiriyorum ve takılıp izleyeceğiz. Elinden geldiğince ayakta kalmaya çalışacaksın ki bu boku atlatabilesin. Sonra sana o buluşmayı vereceğim ve sonra gerisini halledeceğiz."

Oh adamım.

"Geri kalanı mı?" Ben sordum.

"Bebeğim, çocukların var. Hayatında olacak çocuklar. Karar vermemiz gereken şeyler oluyor. Ve sen Denver'dan kaçmak için yaptığın planları geri alacaksın."

Neyse ki son hiçbirisi kesin değildi. Ancak

Logan'ın işi bitmemişti.

"Ve görünüşe göre, gereken bazı kediler var."

Çekingten bir tavırla ona sııttım, endişelenmeye başlamasını görmezden geldim.

Hayatında olacak çocuklar yorum yapıyor.

"İnternette kediciklerin resimlerini gördüm," dedim ona. "Bir erkek ve bir kız. Çok şirinler."

"Her neyse," diye mırıldandı, gözlerini ağızma dikerek. "Kızlar bayılacak."

O zamanlar, anksiyete başlangıcını görmezden gelmek daha zordu çünkü

Kızlarının hayvanları sevdiğini öğrendiğime memnun olsam da hızla büyüyordu.

"Şimdi, lavaboya koymam gereken bulaşıklar ve taşımam gereken bir televizyon var," diye mırıldandı ve bunu söylediğinde, içimden bir şey çalındı.

Ağırdı, sıcaktı, korkutucuydu, rahatlatıcıydı, hepsinden o kadar fazlaydı ki ellerim tekrar gömleğine yapıştı ve o da sustu.

"Bebeğim."

Çenesine baktım. Bıyıkları uzundu ve yüzümdeki deri öpücüğünün hayaletini hissettikçe ne kadar uzun olduklarını hissedebiliyordum.

"Millie," diye seslendi

sertçe. Gözlerimi
onunkilere diktim.

"Gerçekten burada mısın?" Fısıldadım.

"Siktir," diye inledi, içeri girdi ve beni tekrar öptü. Ve yine ıslaktı, derindi.

Ama zor değildi.

Geri çekildi ama çok uzağa değil.

"Şirin ve tatlı olanın üzerine biraz gölge düşürmelisin bebeğim," dedi sessizce. "Ağzının büyük bir hayranıyım, ona tekrar sahip olmanın büyük bir hayranıyım, sonunda tekrar benim için kullanılabilir olmasının büyük bir hayranıyım. Öpüşürken kusma ihtiyacı duymanı pek sevmiyorum. O yüzden bir erkeğe yardım et. Duydun mu?"

Duydun mu?

Buna inanmamıştım.

O zamana kadar
inanmamıştım.

O zamana kadar olmaz.

Logan gibi bir şeydi. Bunu söylediği gibi söyleyen tanıdığım tek kişiydi.

Duydun mu?

Bunu onunla ilk tanıştığımda söylemişti. Daha sonra milyonlarca kez söyledi.

Ve bana tekrar vermişti.

Çılgın oyunumuzu oynarken yaptığı gibi değil. Eskiden bana verdiği gibi.

Hiçbir anlamı olmayan şeyler için savaşlar yapıldı. Kalpler kırıldı. İhanetler işlendi. Servetler ödendi. Fedakârlıklar yapıldı.

Hepsi bir hiç için. Hepsi bok için.

Ama Logan'ın sesini geri almak için her Şeyimi verebilir, ölümüne savaşabilir, kalp kırabilir, yalanlar söyleyebilir, sahip olduğum her kuruşu ödeyebilir, ruhumu satabilirdim. Dünyalara bedel bir Şeydi çünkü ona sahip olduğum anlamına geliyordu.

Ve onu geri aldım.

O da geri döndü.

Sinslerim karıncalanmaya başladığında burnumdan nefes aldım ve aynı anda başımı salladım.

Sonra dedim ki, "Duydum Logan."

"Bu senin için son olacak, Millie, biz yerleşmeden önce, böylece sen de düzenini kurabilirsin," dedi, sanki konuşmamızı srdryormuş gibi.

Tüm dünyamı değiştirmek üzereymiş gibi değil. O

zaman tüm dünyamı değiştirdi.

Hayır, değiştirmedi. Bana geri verdi.

"Seni seviyorum," . "Seni o zaman sevmiştim. şimdi de seviyorum. Seni sevmekten asla vazgemeyeceğimi biliyorum. Sen benim için o kadındın, tek kadındın, sevdiğim tek kadındın ve o olmaktan asla vazgemedin. Sanırım geri döndüğün için ne kadar mutlu olduğumu anlatacak kelime bulamadığımı ."

"I..." Hıkırdım, derin nefes aldım, gömleğini kavradım ve o tüm bunlar boyunca bekledi. "Aynen," dedim.

Tamamen ezike.

Ama bana gülümseyen gözlerini ve dudaklarının bir fırçasını kazandırdı.

Dudakları olduğu yerde kaldı, gözleri benimkilere bakarken fısıldadı, "Bu işte hep berbattın."

Ben yaptım.

Onu sevdiğimi söyleyebilirdim ve de. Bunu gsterebilirdim ve .

Ama iekli Şeyler yapmadım.

Logan motorcu, belalı iekli yaptı ve bunu gerçekten iyi yaptı. Ve ben de onu geri aldım.

Tekrar derin nefes almaya başladım.

"Bebeğim, beni bırakmazsan tabaklarda yumurtalar kuruyacak," dedi bana.

Hıçkırdım, başımı salladım ve yavaşça, çok ama çok yavaşça onu .

Uzaklaştı ama bunu yaparken saçlarının yüzümde, dudaklarının çenemde dolaştığını hissettim.

O gittiğinde kıvrıldım, yorganı çektim ve yatağın etrafında dolaşıp tüm eşyalarımızı toplamasını izledim.

Bulaşıkları ıslatmaya hazırlarken uzaklardan lavabonun çalıştığını duydum.

Televizyonu içeri taşımasını, misafir odasından getirdiği komodinin üzerine kurmasını, kurdurduğum ama hiç kullanmadığım kablo girişine takmasını izledim.

Sonra benimle yatağa girdikten sonra beni topladığını hissettim.

Ayrıca "Sakin uyuma" diye emrettiğini de duydum. Saat sekize kadar dayanmalısın, sonra yatabilirsin."

Onun ne kadar otoriter olduğunu unutmamıştım. Sadece bunu hiç umursamadım.

Bu .

Ve Logan'la ilgili hiçbir şeyi umursamadım.

Gerçi şimdi biraz can sıkıcıydı. Ama o olgun, belalı motorcuydu - *benim* olgun, belalı motorcum sinir bozucuydu. Yani sinir bozucu olsa bile, *o kadar da* sinir bozucu değildi.

Bunu paylaşmadım.

Onun yerine Logan'la bir buçuk film izledim.

Sonra ne istersem onu yaptım, patronluk tasladığında hep yaptığım şey buydu.

Ya da şöyle diyeyim, vücudum ne istediye onu yaptım. Düştüm.

Yatağımda.

Adamımla takılıyorum.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Biz Bulunduk

Millie

Uyandığımda karanlıktı.

Ama uyandım ve *uyanıktım*.

Ben de yatağımın ortasında, Logan'a dolanmış bir şekilde uyandım. Orada uzandım. Bunu uzun süre yaptım. Bunu sonsuza kadar yapmaktan mutluydum.

Sonra daha fazla yapamadım çünkü tuvalete gitmem gerekiyordu.

Böylece yapmak istediğim son şeyi yaptım. Kollarından kayarak, uzuvlarımı ayırarak yataktan kalktım ve banyoya gittim, kapıyı , onu rahatsız etmemek için ışığı kapatana kadar açmadım ve işime devam ettim.

Banyodan çıkmadan önce ışığı kapattım ama odaya sadece bir adım attım.

Perdeler açıktı, bu yüzden gece olmasına rağmen oda çok aydınlıktı.

Ve Logan'ı görebiliyordum, çarşafı latasına kadar, vücudu yatakta kıvrılmış, bir kolu yastığımın altında, diğer kolu dakikalar önce yattığım yere doğru atılmış, çarşafıma ışığına karşı onun karanlığı geceleri Eyfel Kulesi'nden daha güzel.

Ve Eyfel Kulesi gece muhteşemdi.

Garip bir şekilde, Logan yatağımdayken bile ışık beni çağırdı ve odanın ön tarafına, pencereye doğru ilerledim.

Logan perdeleri kapatmalıydı. Herkes içeriye görebilirdi. Ve biri bakıyor olabilirdi.

Oraya vardığımda ve dışarı baktığımda umursamadım.

Kar durmuştu. Gökyüzü berraktı. Ay, milyonlarca küçük kristalin üzerinde parlıyor, sokak lambaları gereksiz bir ışıltı yayıyordu.

Kar yoğun ve uzun yağmıştı. Her yeri kaplamıştı ve çok fazlaydı. Caddede park etmiş arabaların kapılarının ortasına kadar kar vardı.

Cadde temizlenmemişti. O kadar kar yağınca, trafiğin yoğun olduğu yerlere yoğunlaşırlardı. Eğer şanslıysak, o gün bir ara benim sokağıma da gelirlerdi.

Ama arabalar bu yolda ilerlemeye çalışmışlardı, kar kirli ve kahverengi değildi, sadece lastik izleri vardı.

Çok değil.

Bu riski almak için çok fazla kar var.

İnsanlar evde kalırdı. Sıcak. Güvende. Etraflarında sevdikleriyle.

Logan'ın yattığı yatağa baktım ve kafam netleşince her şey aklıma geldi.

Böylece karın huzuruna geri döndüm ve her şeyi süzdüm.

Yıllar boyunca sık sık hata yapmış olma ihtimalimin yüksek olduğu aklıma gelmişti. Logan bana hamile kalmam için izin verdiğinde, doğum kontrol haplarımı tuvalete atıp sifonu çektiğimi ona söylemeliydim. Ona aylardır bir bebek sürprizi için çabaladığımı . Ve bu gerçekleşmediğinde, ona doktora gittiğimi ve tek başıma, basit bir testle olmayacağını öğrendiğimi söylemeliydim.

Yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu. Atlanacak bir çember yoktu. Yapılacak ameliyat yoktu. Denenecek bir tedavi yoktu.

Böyle bir şey olmayacaktı.

Ama bu düşünceler aklıma geldiğinde dayanamadım. Böylesine büyük bir hata yaptığımı düşünemezdim bile. Ve beynim bu fikri zorlasa bile, onu bulmayı, ona söylemeyi ve bana daha da beni geri kabul etmeme ihtimalini düşünemezdim.

Ama onu
bulmuştum. Ona
söyledim.

Ve yirmi dört saat bile geçmeden bana anladığını söyledi ve beni geri aldı.

Ama
şimdi...
Ne?

Yirmi yıllık ayrılığı geride bırakıp yolumuza devam etmemiz gerektiğini söyledi.

Belli ki bu kadar kolay olduğunu düşünmüş.

O da beni benim onu sevdiğim gibi seviyordu ve bu ikimiz için de hiç ölmemişti.

Ama bu o kadar kolay olmayacaktı. Yirmi yıl geçmişti. Aynı insanlar değildik.

Elbette o hâlâ Chaos'tu ama kızları vardı, eski sevgilisi vardı ve Chaos, Tack'in dümende olmasıyla değişmişti ve sadece yeni işe değil, kardeşlerin de gittiğini fark etmiştim. Chew, Crank, Arlo, Dog, Black gibi etrafta olan adamları görmemiştim. Hop'un oyununu izlemeye giden adamlar. Wild Bill'in sahasında olan adamlar. Compound'da olan adamlar.

Ve ben değişmiştim. Tanıdığım Millie'ye hiç benzemiyordum ve geri dönebileceğimden emin değildim. Bir daha asla bir çift cutoff ve askılı bluz . Ve eğer Logan evimde ot yakmaya kalkarsa, aklımı kaçırdım.

Motorcuların peşine düşüp onlara marihuana sigaralarını ezmelerini söylemediniz ve bira şişelerini bardak altlıklarına koymaya zorlamadınız.

Bardak altlıkları hesaba katılmaz.

Oh adamım.

Ya bu noktaya kadar geldikten sonra daha ileri gidemeyeceğimizi anlarsak?

Ya onu geri aldığımda beni tekrar tanıyacak ve tanıdıklarından hoşlanmayacaksa?

Yani, tamamen sıkıcıydım!

Ve kızları. Kızları vardı. Babaları olduğu gibi anneleri de vardı. Ya babalarının hayatındaki yeni kadını sevmezlerse? Ya anne ve babalarının tekrar bir araya gelmesini istiyorlarsa? Ya onlar sadece

Beni sevmedin mi?

Belirtildiği gibi sıkıcıydım.

Kimse sıkıcılığı sevmez.

Küçük kızlar bile.

İki kol etrafıma ve boynumda bir yüz hissettiğimde sıçradım.

Ellerimi kaldırdım ve Logan'ın ön kolunu göğsümde kavuşturdum.

"Logan."

"Paris'te olacağını biliyordum," dedi boynuma doğru. "Ama sen Denver'da olacaksın."

Sonra beni geri itmeye başladı.

O gün iyi iş çıkarmıştım. Düşmüştüm ama uzun sürmemişti.

Uyandığımda Logan beni tekrar besledi. Bizi oturma odasına taşıdı (televizyonu geri çekerek) çünkü yatakta olmamın iyi olmadığını, kaçmamın çok kolay olduğunu düşünüyordu. Hiçbir şey hakkında sohbet etmedik, o kararlı bir şekilde her şeyi hafif tutuyordu. Muhtemelen her şey çok ağır olduğu için ikimizin de buna ihtiyacı vardı. Hafif ama rahatsız edici mide bulantım devam , ancak kestirmemden sonra kafam daha açıktı. Daha fazla televizyon izledik. Birbirimize sarıldık, bu da geri döndüğümüz için çok iyi hissettirdi. Logan ateşi yaktı.

Saat dokuz buçuk civarında yine kendimi kaybettim, gözlerimi açık tutamıyordum. Bu , Logan tökezleyerek odama gitmeme yardım etti ve benimle yattı.

İyi iş çıkardığımı sanmıştım.

Ama o anda vücudum açıkça Fransa'da olduğumu düşünüyordu çünkü tamamen uyanıktım.

Bizi çevirdi, kollarını bana dolayarak beni yatağa doğru itti.

"Seninle yatağa geleceğim Logan, ama tamamen uyanık durumdayım," dedim ona. "Sen uyu. Bakalım uyuyabilecek miyim?"

"Uyumaktan bahseden kim?"

İç bacaklarım titredi, göğüslerim şişti ve Logan beni yatağın benim tarafıma götürdü, ikimizi de yan yatırdı, sonra hemen geri çekildi, böylece beni etrafında ve yukarı kaydırabildi, başımı yastıklara yasladı ve beni takip etti.

Sonra yaklaştı ve ben onun gölgeli yüzüne baktım. "Yeniden bir araya gelme zamanı, Millie," diye mırıldandı.

Oh adamım.

Başını eğdi ve beni öptü.

Mücadele etmedim. Savaşmak için bir sebep yoktu.

Konuşulması gereken kelimeler vardı. Bir konuşma yapılması gerekiyordu.

Birkaç .

Ama bunu kabul

ediyordum. Bunu hak

etmiştim.

Onu bunu hak etmesi için zorladım.

Yani hem alıyordum hem veriyordum.

Öfke olmadan, oyun oynamadan, farklıydı. Öpüşme. Dokunmak. Açtık ama çaresiz değildik. Geçici de değildi ama yavaştı, keşifseldi, sanki birbirimizi tanıyormuşuz gibiydi. Sanki bunu daha önce hiç yapmamışız gibi.

Sonra yılların bunu değıştirmediğini fark ettiğimizde -benim hassas noktalarım, hoşlandığım şeyler, sevdiğim şeyler, onun hassas noktaları, hoşlandığı şeyler, kontrolünü kaybetmeye başlamasına neden olan şeyler- içine kaydık.

Kendimi ışığı açıp onu, her şeyini görebilmeyi, daha önce keşfedemediğim değışimlerini gözlerimle keşfedebilmeyi dilerken buldum.

Ama bir kez içine girdiğimizde, ışıkla ilgili değildi. Birbirimizin vücudundan başka bir şeyle ilgili değildi. O inlemeye devam ediyordu. Ben inlemeye. O benim pijamalarımı çıkarıyordu. Ben onun külotunu indiriyordum. Sevdiğim bir şekilde yumuşamış ve yumuşatılmış olan tanıdık tadını alıyordum. Ona tadımı tattırmak ve hoşuna gittiğini söyleyen çıkardığı seslerle, çok hoşuna gittiği için yarattığı acelecilikle övünmek.

Okşadık, okşadık, yaladık, emdik, sürükledik, ısırdık, ta ki yarattığı aciliyet Logan'ı ele geçirene ve tek alabildiğim onun kokusu olana kadar, tek yapabildiğim onu kendime çekmekti, yüzüm boynundaydı, kalçalarım içime soktuğu parmaklarına biniyordu, klitorisimi çalıştırmak için kullandığı başparmağa karşı yuvarlanıyordu.

"Bebeğim," diye nefes nefese kaldım.

"Nefesin kesildi mi?" diye sordu.

Tanrım, öyleydim.

Yine iki yanımızdaydık ve Logan bir kalçasını bacaklarımın üzerine atarak beni sıkıştırdı, hareketlerimi engelledi, böylece yardım edemedim. Bana yaptığı şey tamamen ona aitti.

Daha iyi.

Oh

Tanrım.

Çok... çok... *daha iyi*.

"*Logan*," diye inledim.

"Nefesin mi kesildi, Millie?"

"Evet," diye nefes aldım.

Parmaklarını derine soktu ve başparmağıyla sertçe bastırdı.

Yüzümü boynunun derinliklerine doğru ittim ve tırnaklarımı sırtında gezdirdim.

"*Logan*," diye hırıldadım.

"Şimdi anladım," diye homurdandı, içime yuvarlandı, parmakları kayarak dışarı çıktı. Bacaklarımı açtım ve sikiğin içeri süzüldüğünü hissettim.

"Ah evet," diye fısıldadım beni yavaş ve nazikçe okşarken. Bir elimi omurgasından saçlarına doğru kaydardım ve diğer kolumu sırtına doğru açılı bir şekilde sardım. "Daha fazla, Low."

Beni öptü, uzun ve ıslaktı, ama verdiği tek şey buydu. Öpüşmeyi kestiğinde dizlerimi kaldırdım ve yalvardım, "Lütfen, daha fazla, bebeğim."

Yüzünü boynuma gömdü ve ağzını orada çalıştırdı, hala horozunu derin, ritmik ama yavaşça itiyor, eli yanımdan yukarı ve içeri kayıyor. Parmağı ve başparmağı meme ucumu buluyor ve hafifçe yuvarlıyordu.

İşkence.

Ben alırdım.

Bunun için

adam

öldürürdüm.

Bunun için

öl.

Bunun gibi milyonlarca an ya da Logan'la yaşayabileceğim herhangi bir şey için her şeyi yaparım.

Ama yine de *daha fazlasına* ihtiyacım vardı.

"Snooks." Ayaklarımı içeri doğru salladım, topuklarımı kıcına gömdüm ve onu yukarı kaldırmak için kullandım. "*Daha fazla*."

İkinci kelimeme ihtiyacım yoktu.

İlk seferimde daha da hızlandı, kontrolünü kaybetmiş gibi vurmaya başladı. Sonra ağzımı aldı ve kontrolü kaybettiğini anladım.

Ve işte . Oyunumuzu oynarken sahip olduğumuz şey. Her zaman sahip olduğumuz şey. Asla hareketlere geçmeden. Şiddetle, hatta vahşice, bir açıklıkla bağlanmak. Kavrama, itme, nefes alma, homurdanma, tırmalama, kenetlenme, *birleşme*. "Logan!" diye bağırdım ve saçlarımdaki elinin sertçe çekildiğini hissettim. Başımı geriye attım ve üzerimde hareket etmeye başladı.

"Asla unutma, Millie." Sesi kelimeleri boğazımdaki deriye kazıdı. "Bunu *asla* unutma."

Paylaştığımız şeyi unutmanın imkânsız olduğuna dair ona güvence verebilirdim ama yapamadım.

Hayatımda yaşadığım en iyi orgazm içimde sallanıyor, beni derinden sarsıyor, ruhuma öyle bir işliyordu ki unutmam *mümkün* değildi.

Buna memnuniyetle katlandım, saçlarını kavradım, onu elimden geldiğince, *her* şekilde kendime çektim ve onun derinlere, Tanrım, tam içime doğru vurduğunu hissettiğimde efor homurtularını duydum. Sanki aleti bağırsaklarımdan, kalbimden geçip boğazıma kadar girmişti. Baş geriye doğru sarsıldı, vücudu titredi, benimkine kök saldı, benimkini kapladı, benimkine sarıldı ve ben onun orgazmını her parçamla içime çektim.

Sonunda üzerime yığıldı ve ben onun tüm ağırlığını aldım ve bunu asla hareket edemeyeceğini ve mutlu olacağımı bilerek yaptım. Nefesimi kesebilirdi ve ben mutlu olurdum.

Onu geri kazanmıştım, *gerçekten* geri kazanmıştım ve sadece bir kereliğine bile olsa mutlu olacaktım.

Elleri saçlarımda gevşedi, böylece başımı düzeltebildim ve ağzını kulağıma doğru kaydırıldı.

"Beni seviyor musun, Millie?" fısıldadı.

Gözlerimi kapattım ve onu kendime sıkıca kenetledim. "Evet," diye cevap verdim.

"Beni hep sevdin mi?" diye sordu.

Ona öyle sıkı sarıldım ki sanki onunla kaynaşmaya çalışıyordum.

"Evet, Low."

"Her gün başka bir erkeği sevmeyeceğini bilerek .

Ben mi?"

Gözümün kenarından kontrol edemediğim bir damla yaş süzüldü. Bunu benim için yapmıştı.

Ve bunu onun için yapmıştım.

Ve bunu bilmeyi hak ediyordu.

"Evet, bebeğim."

Başını kaldırdı ve ay ışığında bana baktı.

"O zaman kara bakarak ne düşünüyorduksan, kes şunu. Birbirimizi kaybettik. Şimdi bulduk. Ve başka hiçbir şeyin önemi yok."

O buna inanıyordu.

Ben mi?

Tanrım.

Sadece bu kadar kolay olmasını

umuyordum. "Tamam Logan,"

diye fısıldadım.

"Tamam," fısıldadı, yaklaştı ve beni öptü.

Acele etmedi, uzun, derin, ıslak ve tatlıydı. Ve bana o anda ve birlikte geçirdiğimiz gün boyunca söylediği tüm sözleri söylememiş olsaydı bile, o öpücük her şeyi anlatırdı.

Yani hayır, hayır.

Bunu asla

unutmayacağım.

Hayatım boyunca.

Öpüşmeyi bitirdiğinde, başparmağını dudaklarımın üzerinde gezdirdi, sanki öpüşmenin anısını orada mühürlemeye çalışıyordu.

Yapmak zorunda değildi.

Sonra "ister misin?" diye sordu. kalana

kadar kollarından ayrılmayacaktım.

"Islak yerde uyuyabilirsin," diye takıldım.

"Bir bez getireyim" diye mırıldandığında sesindeki espriyi duydum.

Islak lekeden nefret ediyordu.

Çılgınca ama geri dönmek hoşuma gitti.

"Geç oldu ya da çok erken. Kaza yapacaksın. Farkına bile varmayacaksın," dedim ona, ayrılmaya çalıştığında bile tutunarak.

"Bir saniye bile sürmez," diye mırıldandı cevap olarak.

"Logan, beni terk seni vururum" dediğimde tüm şakalar bitmişti.

Sustu.

"Gerçi silahım yok ama mecazi anlamda seni vururum," diye aptalca devam ettim.

Hareket etmedi ve konuşmadı.

"Islak yerde uyuyacağım," diye ettim.

Bizi yanlarımıza yuvarladı, siki dışarı kaydı ama kalçalarını bacaklarımın arasında tuttu, böylece ağırlığı kalçama dayanıyordu.

I yapmadı Bakım. Benim bacak olabilir düşmek
Uyuyor, hepsi kan dolaşım kısıtlandı ve ben onu kendime sarmak için anlaşıma yaptım.

Elini uzatıp yorganı kaldırdı. Yerleşiyordu.

Onu olduğu yerde istiyordum ama bu bir sürprizdi. Onu olduğu yerde isteyebilirdim ama olduğu yerde olmayı daha çok istemesini istiyordum.

"Bu şekilde uyursak üzerine sızarım," diye . "Umurumda değil."

Ne?

Her zaman önemsemişti.

"Damlayı rahatsız edici buluyorsun." Ona bildiği bir şeyi söyledim çünkü bu konularla her zaman tam da bu nedenle ilgilenirdi.

"Şu anda umurumda değil," diye karşılık verdi. İçimi çektim. "Gidip temizleneyim."

Kolları beni sıkıca sardı. "Bebeğim, beni bırakırsan seni vururum ve silahım var."

Sustum.

"Tanrım, senin vücut saatin on, benimki gece yarısı," diye ilan etti. "Seni fena becerdim, üç saniye içinde çakılacağım, sen . Çökersem bir bok hissetmeyeceğim."

"Oh," diye mırıldandım. "Tamam."

"O yüzden çenenin kapa ve sürüklen," diye emretti.

Evet, yıllar önce otoriterliği seksi bulurdum.

Şimdi biraz sinir bozucu.

Hmm.

İlk başta susuyordum çünkü söyleyecek bir şeyim yoktu.

Sonra söyleyecek bir şeyim oldu ve bıraktım. "Silahın var mı?"

"Beş tane var, sadece bir tanesi . Benim de silahlarım olduğunu biliyorsun Millie. Birlikte yaşadığımız dönemde üç tane vardı."

Bu doğrudu.

"biri var mı?" "Millie."

"Ne?"

"Bunu yarın, döllerim üzerime damlamadığında konuşmaya dersin?"

"Gidip temizlenebilirim Logan," diye tekrar

belirttim. Ağır ve derin bir iç çekti.

Yine sustum.

İşte o zaman, silahı olduğundan bahsederken, tüm bu olanlardan sonra aklıma Benito Valenzuela'nın beni ziyaret ettiğini bilmediği geldi.

"Logan?" Ben .

"Yüzünü sikerek konuşmasını keserdim ama şu anda içimde o yok, o yüzden tuzağına bir çorap mı sokayım yoksa gevezeliklerini mi dinleyeyim?" diye kimseye sormadı çünkü kesinlikle bana böyle bir şey söylemedi.

Benito'yu unuttum ve "Tuzağıma çorap mı sokacaksın?" diye çıktım.

"Millie, saat sabahın ikisi. Yirmi dört yaşındayken bile, seni fena halde becerdikten sonra, sana bir kez daha saldırmadan önce biraz uykuya ihtiyacım vardı."

Bu doğrudu. Yine de bunlar kedi uykularıydı ve genellikle onu oral seksle uyandırırdım.

Üzerinde düşünülmesi gereken bir nokta.

"Nasıl olduğunu bilmiyorum," diye mırıldandı huysuzca. "Ama sikimi ne kadar sevdiğini unutmuşum."

"Daha fazla seks için uğraşmıyorum, Logan."

"damarıma basmıştın bebeğim, ne aldın?" Oh adamım.

Sikildim.

Logan seksi, kavgaları bitirmek, beni kötü ruh halimden kurtarmak veya sinir bozucu bulduğu bir tartışmayı tersine çevirmek gibi çeşitli amaçlar için kullandı.

Çenemi .

Logan sessizdi.

Ben de aynıydım.

Sonra yatak sallanmaya başladı ve bunu yapan ben değildim.

"Logan?" diye seslendim.

Beni daha da içine çekti ve "Kahretsin, sevgilime kavuşmak o kadar güzel ki, hiç komik değil" dediğinde sesi titriyordu.

Tanrım.

Buna bayıldım.

Çok sevdim.

Belki bunu yapabiliydik. Belki de bu kadar kolay olacaktı.

Kollarında eridim ve omuzlarını okşamaya başladım.

"Uyu artık Low," diye fısıldadım.

Ağzımı buldu, ağzıma dokundu, sonra tekrar yerleşti. "İyi geceler, güzelim. İyi uykular."

Gülümsedim, daha da yaklaştım, yüzüm boğazının dibindeydi ve onu öptüm.

"İyi geceler," diye fısıldadım tenine karşı. "İyi uykular."

"Sana dolandım, yirmi yıldır uyuyabildiğim tek güzel uyku."

Benim de aynı şekilde hissetmem şaşırtıcı değildi, bu da benimkinin jet lag yüzünden berbat olmasını daha da talihsiz hale getirdi.

Gözlerimi kapattım ve daha derine sokuldum, elimi saçlarının uçlarıyla oynamak için kaydırdım.

Onun rüya alemine girdiğini hissettim ve bunu bana doğru yuvarlanarak yaptı, böylece sırtüstü yattım, ağırlığı kısmen yanımdaydı, ama kalçaları hala benimkilerin arasındaydı, yüzü boynumdaydı.

Yorganı omuzlarına kadar çektim, sonra saçlarının uçlarıyla oynamaya devam ettim, onu hissettim, kokladım, sarıldım...

Ve ıslak yerde yatmak.

Kıkırdamalarımı bastırdım.

Daha sonra, nihayet uyuyabildim.

Yüksek

Telefonunun çaldığını duyduğunda, Yüksek gözlerini açtı ve gördü,

koklamak ve Millie'yi hissetmek.

Bu, Logan "High" Judd'ın yirmi yıldır ilk kez gülümseyerek uyandığı anlamına geliyordu.

Telefonunun çalmayı kestiğini duydu ve olduğu yerde kalmak istese de yapamadı.

Kalkmalı, telefonunu kontrol etmeli ve eğer düşündüğü kişi değilse, bir arama yapmalı ve bunu sevgilisi uyurken yapmalıydı.

Bunu Millie'den saklamak istediğinden değildi. Sadece bunu ona yavaşça anlatması gerekiyordu.

Son iki günde kesin olan bir şey vardı. Millie'yi dikkatle idare etmek zorundaydı. Dikkatini vermek zorundaydı. Yeniden bir araya geldiklerinde, hayatında odaklanmasını gerektiren başka önemli şeyler olsa bile tamamen ona odaklanmalıydı.

Çünkü onunla ilgilenmesi gerekiyordu.

Ayrıca hiçbir şeyin onu ürkütmesine izin vermeyeceği için kız yine parmaklarının arasından kayıp gitti.

Bu yüzden dikkatlice kendini ondan kurtardı, yataktan çıktı, onun örtündüğünden emin oldu ve külotunu buldu. Onları ve kot pantolonunu çekiştirerek giydi ve arka cebinden telefonunu çıkardı.

Ekranı kontrol etti.

Arama sandığı kişiden gelmemişti. Tack'ten gelmiş.

Tack bekleyebilirdi. Yapması gereken arama bekleyemezdi.

Banyoya gitti, işedi, ellerini yıkadı, dişlerini fırçaladı ve yatak odasına geri döndü. Yatağında kıvrılmış huzurlu görünen Millie'ye baktı, dudakları kıvrıldı. Sonra bir gün önce giydiği Henley'i yerden aldı ve odadan çıkarken çekiştirerek giydi, kapıyı arkasından kapattı.

Aynı anda kahve yapmaya başladı ve telefonun tuşlarına basıp kulağına götürdü.

Dün Millie kalkmadan önce ve Millie ilk kez yere düştükten sonra onu tekrar aramıştı.

Deb'den kızlarının karın hafta sonundan hemen önce yağmasından dolayı hayal kırıklığına uğradıklarını, bu yüzden eve kapandıklarını ama okula gitmediklerini öğrenmişti.

Yine de Deb, bol miktarda yiyecekleri olduğunu ve her şeyin yolunda bildirdi.

İkinci kez aradığında kızlarıyla konuşmuştu, ikisi de kar yağdığı için mest olmuşlardı, ikisi de dışarı çıkıp karda bir şeyler yapabilmek için onun gelmesini istiyorlardı.

Yapamadı ve Deb'in arka planda, "Babanı görmek istediğini biliyorum ama bu karda araba kullanmasını istemediğini de biliyorum. Bu çok tehlikeli. Yollar açıldıktan sonra onu görebilirsin."

Bu işi onun yapmasıyla, bebeklerine hayır demek zorunda kalmıyordu ki bu da Deb'i mutlu etmiyordu.

Bu düşünceyle, kahve makinesine suyu doldurduktan sonra, kadın eline aldığı tencereyi altına itiyordu.

"Hey, High," diye selamladı Deb.

Ona hep High derdi. Ona bir kez bile Logan dememişti. Adını biliyordu cüzdanlarında, çocuklarının doğum belgelerinde yazıyordu- ama tanıştıkları barda ona kendini High olarak tanıtmıştı ve birlikte oldukları süre boyunca hiç başka bir şey olmamıştı.

Doğruyu söylemek gerekirse, artık ona pek fazla insan Logan demiyordu. Annesi ve babası bile çoğu zaman High'ı kullanmaya başlamıştı.

Böylece Millie'nin oldu.

Ve şimdi onu geri aldı, böylece Logan'ı da geri almış oldu.

Bu konuda Deb'le telefonda konuşurken gözden geçiremeyeceği önemli bir şey vardı.

Ama o bunu anladı. Ondan önce, onunla birlikte olduğu adamı hatırladı.

Onu kaybettiğinde nasıl bir adama dönüştüğünü de biliyordu.

O ismi geri almak, o adamı geri almak gibiydi. Millie'siz hayatının bokunu temizlemek ve temiz başlamak.

Bundan daha fazlası gerekebilirdi ama bu *harika* hissettirmediği anlamına gelmiyordu.

"Hey, Deb," diye cevap verdi. "Kızlar iyi mi?"

"Daha fazla kar yağmasını umuyorlar, bu yüzden yarın okullar tatil olacak," dedi ona. "Ama durum iyi. Yolları temizliyorlar. Şirket bizi cuma günü eve gönderdi, yüzden muhtemelen bu hafta içinde gitmem gerekecek."

Öğleden sonra biraz işim var, böylece Pazartesi günü çok yoğun olmayacağım. Ama annem ben gelip kızlara bakabileceğini söyledi."

Deb'in harika bir işi vardı, şehirdeki bir bilgisayar parçaları fabrikasının sevkiyat bölümünün müdürü olarak iyi para kazanıyordu. Dünyanın dört bir yanında beş fabrikaları vardı ve baştan aşağı kurumsaldılar, ancak pislik değillerdi, bu gibi zamanlarda iyi bir şeydi çünkü fırtına kötüleştiğinde onu eve göndermek gibi şeyler yapıyorlardı.

Deb'in annesi Connie'nin kızlara göz kulak olacağını biliyordu. Oğlu Idaho'da bir işe girmiş, orada bir kadınla evlenmiş ve orada çocukları olmuştu. Diğer kızı da kocasının tayini çıkınca Alabama'ya taşınmıştı ve tabii ki çocukları da onlarla birlikte gitmişti. Dolayısıyla Connie'nin sevgi ve ilgi göstermesi gereken sadece Cleo ve Zadie vardı ve torunlarına her ikisinden de bolca veriyordu ve bunu elinden geldiğince sık yapıyordu.

High, Connie'yi severdi. O iyi bir kadındı. Kocas, çocukları küçükken onu terk etmişti ve daha sonra bir babanın çocukları için maddi olarak ve hayatlarında olmak için yapması gerekenlerin sadece en azını yapmıştı, bu yüzden onları yetiştirmek ve doğru yapmak tamamen ona kalmıştı.

Deb'in yüzüğü kabul etmesinin nedenlerinden biri de buydu. Annesinin çocukları için yaptıklarını yapmanın ne kadar zor olduğunu anlamıştı. Bunu kendisi ya da çocukları için istemiyordu.

Bu yüzden onun yüzüğünü aldı ve bunun büyük bir başarısızlıkla sonuçlanmamasının tek yolu Zadie'ye sahip olmaları ve ikisinin de kızlarını sevmesiydi.

"Harika," diye mırıldandı, çekirdekleri öğütücüye döktü, sonra torbayı bir kenara koydu. "Bir şeyler var ama onları yarın görmek istiyorum."

"Bu işe yarar, High," diye yanıtladı.

Nefesini tuttu ve Millie'nin lavabosunun üzerindeki pencereden, karla kaplı avluyu ve kamyonetini gören bir manzaraya baktı.

Muhteşemdi.

Ve ona baktığında, Millie'sindeki bazı değişikliklerin, yol boyunca inşa ettiği bazı şeylerin kesinlikle berbat olmadığını fark etti. Ve son iki günde olanlardan sonra ona bakınca, ne kaybettiklerini, biliyordu.

Bu yüzden devam ederken sesini alçalttı.

"Ayrıca özel bir konuşma yapmamız gerekiyor. Sen ve ben, kızlar değil. Kötü bir şey değil. Sadece seninle bir şey hakkında konuşmam gerek."

"Biriyle birliktesin," demeden önce neredeyse hiç duraksamadı.

Onun hemen bu konuya atlamasına şaşırarak başının sallandığını hissetti. Sonra da "Yaşlı bir kadınla mı konuşuyorsun?" diye sordu.

Onun kahkahasını duydu. Mizah dolu değildi. Acı da değildi. Deb her zaman saçma sapan biri olmamıştı. Neredeyse duygusuzdu. Kesinlikle tutkusuzdu. Acı çekmezdi.

Kızlarını çok severdi. Her iyi anne gibi, annesinin ona öğrettiği gibi, kızlarına sevgi ve ilgi (ve gerektiğinde disiplin) yağdırdı.

Bunun dışında, orada hiçbir şey yoktu.

"Dedikodu yapmak için beni arayan yaşlı bir kaos kadını mı?" diye sordu, sonra devam etti, "Hiç sanmıyorum."

Bilmesi gerekirdi.

Kaos'un hayranı değildi. Dolayısıyla Kaos da Deb'in hayranı değildi.

Sırtını pencereye döndü ve kalçalarını tezgâha yasladı. "Şey, olduğunu doğrulayabilirim."

"Sen özgür bir ajansın, High," diye . Evet.

Tutkusuz.

O da aynı türden biriydi. İş hallediyordu. Ama başka bir şey yoktu.

Karılık görevlerini yaptı. İyi değildi, boktan da değildi, Millie'yle geçmişte ve şimdi yaşadıklarının yanına bile yaklaşamıyordu ama onu asla terk etmemişti. Kimse onu bunu düşünmeye itecek kadar gözüne çarpmamıştı.

Ama öyle olsaydı bile Deb'e bunu yapmazdı. Bir erkek, evde ne olursa olsun, çocuklarının annesini hiçbir şekilde, ama özellikle de bu şekilde aldatmazdı.

O yüzden yapmadı.

Başka bir neden neden onlar işleri bitirdi. Değil çünkü o

iyi bir şey bulmak istiyordu. Onu yeterince önemseydiği için değil, bunu kendi başına bulmasını istediği için.

Çünkü ona fazla bir şey vermedikçe, kendisine ait olmayan bir ihaneti - kalbe ihanet- göze aldığını daha çok anlıyordu ama karısı olarak bunu yasal olarak talep edebilirdi.

"Biliyorum Deb," diye cevap verdi serbest temsilci yorumuna. "Ve seninle yüz yüze geldiğimde daha fazla konuşacağız."

"Onu kızlarla tanıştırmak istiyorsun," diye tahmin etti.

"Evet," diye onayladı.

"Tamam," dedi. "Konuşacağız. Ama bunun olacağını bilmiyorum değilim ve sana güveniyorum. Kızların hayatına herhangi bir kadını sokmazsın. Hem bence bu Cleo için de iyi olur. Senin için endişeleniyor. Zadie için bile iyi olabilir. Bizim sonumuzla ilgili kafasını toparlaması gerekiyor ve sen hayatına devam edersen bu gerçekleşebilir."

High, onun hayatında bir kadın olmasına verdiği tepkiye şaşırmamıştı. Kıskançlıkla alakası yoktu. Kızlarından başka hiçbir şeyi düşünmüyordu. Sanki babasının ona öğrettiklerinden, hayatında asla böyle bir aşka sahip olamayacağını biliyordu, bu yüzden kendini erkenden onsuz yaşayabileceğine ikna etti.

Ve harika bir iş çıkardı.

Denemedi. Aralarındaki şey asla bu değildi. Millie'ye takılmıştı ve bu böyleydi.

Millie hakkında hiçbir şey paylaşmamıştı. Karısı olarak bile, her ne kadar berbat bir durum olsa da, bu Deb'in hakkı değildi, çünkü o bunu istemezdi.

Ama denese bile oraya giremezdi. O kısmını o kadar sıkı kapatmıştı ki, sık sık bunun babası değil de sadece kendisi olup olmadığını merak ediyordu.

"Tamam, bir şeyler ayarlarız," diye mırıldandı.

"Tamam," diye kabul etti.

"Kızlar yukarıda mı?" diye sordu.

"Henüz değil," dedi ona ve gülümsedi.

Olmazlardı. Kızları uykuyu severdi. Aynı odayı paylaştıkları için gece boyunca kıkırdamayı da seviyorlardı. Aynı odayı paylaşımları onun talep ettiği bir şeydi, bunu yapmalarını istiyordu.

Kız kardeşler olarak bağ kurmak için birlikte zaman geçirmek. Bu aynı zamanda Deb'e istediğini asla söylemediği bir şeydi çünkü Millie bunu Dottie ile yaşamıştı ve sevgiyle hatırlıyordu.

"Daha sonra arayıp onlarla konuşacağım,"

dedi. "Sorun değil," diye cevap verdi.

"Görüşürüz, High." "Görüşürüz, Deb."

Bağlantı kesildi ve telefonu tezgâhın üzerine bıraktı, kahve değirmenine uzandı ve onu kullanmasının Millie'nin yatak odasının kapısından duyulmamasını umdu.

Söyleyebildiği kadarıyla, yapamazdı. Telefonu tekrar çaldığında kahveyi hazırlıyor ve hiç kullanılmamış gibi görünen bir waffle makinesini ortaya çıkarıyordu.

Ekrana baktı ve Tack olduğunu gördü.

Cevap vermedi. Millie birazdan uyanmazsa, onu uyandıracak, besleyecek, becerecek ve sonra onunla bir sonraki adımlarının ne olacağını konuşacaktı.

Bu önemliydi.

Tack'in ihtiyacı olan şey bekleyebilirdi.

Millie'nin Bisquick'i olmadığından, High'ın eski Millie hakkında anlayamadığı ama yeni Millie hakkında anlayabildiği (ve dişlerini diken diken eden) bir şey olduğundan, telefonundan bir tarif aradı. Ev yapımı için gerekli malzemeler onda olduğundan, waffle hamurunu karıştırırken bir hareket gördü.

Başını kaldırdı ve Millie'yi sallana sallana oturma odasına girerken yakaladı, pijamasının altı üzerindeydi, hâlâ üstünü çekiştiriyordu, yüzünde uyku ve panik karışımı bir ifade vardı.

Kadının hareketleri ve yüz ifadesi karşısında tetikte olduğu için omuzlarının gerildiğini hissetti.

Omuzları gevşedi ve kızın gözleri ona çarptığında ve gözle görülür bir rahatlama bedenine vurduğunda içinde çelik gibi bir sıcaklık hissetti.

Tek başına uyandı, belki de jet lag yüzünden kafası karışmıştı ve onun gittiğini düşündü, panikledi, koşarken kıyafetlerini çıkardı ve onu aramaya geldi.

"Buraya gel, Millie," diye seslendiğinde sesi ona bile tuhaf geliyordu, alçak ve yumuşaktı.

Bir süre kıpırdamadı, oturma odasının diğer ucundan ona bakıyordu.

"Bebeğim," diye sordu.

Ayaklarına baktığında yüz ifadesini kaybetti ama o ayaklar onu kendisine doğru çekti.

Bunu yapmaya devam ettiler ve adam döndü, böylece kız onun ön tarafına çarpabildi, başı hala aşağıdaydı, üst kısmı göğsüne çarptı, kolları hemen belini sarmak için hareket etti.

Adam elini kızın etrafına doladı ve onu kendine çekti -çok daha yakınına- böylece kız başını çevirip yanağını adamın göğsüne bastırmak zorunda kaldı.

Kadının nasıl giriş yaptığını anlamadı. O oradaydı. Ona waffle yapacaktı. Her şey iyiydi ve onu oraya götürmesine gerek yoktu.

Bunun yerine boynunu eğdi ve saçlarının tepesine "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"Normal," diye mırıldandı.

"İyi," diye cevap verdi.

"Waffle mı yiyeceğiz?" diye sordu.

Adam sırtıttı ve "Evet" diye cevap verdi.

"Harika," dedi usulca. "Waffle'lara bayılırım."

Waffle'ı seviyor olabilirdi, daha önce de sevdiği için bunu biliyordu ama olduğu yerde daha çok seviyordu çünkü hareket etmiyordu.

High kahvaltılık etmek istiyordu ama Millie'yi mutfakta tutmayı tercih ediyordu, bu yüzden ikisiyle de ilgilenme zamanının geldiğine karar vermeden önce bunu bir süre kendine ve ona vererek sürdürdü.

İşte o zaman "Kızım bana yaslanmışken ona waffle yapmak kolay değil" dedi.

Kadın başını arkaya eğdi ve adam gözlerini yakalamak için başını kaldırdı. "Bir yolunu ," diye buyurdu ve başını hareket ettirdikten sonra bir santim bile hareket etmedi.

Tekrar sırtıttı ve "Yakın kalmak istiyorsun, şikâyet etmeyeceğim ama yardım etmen de gerekecek" dedi.

"Bunu yapabilirim," dedi ona. "Yine de, pişen pastırma kokusu almıyorum."

Kaşlarını kaldırdı. "Waffle'ın yanında pastırma ister misin?"

"Pastırma pastırma mı?" diye sordu gülünç bir şekilde.

Sırıtişının daha da büyüdüğünü hissetti. "Pastırma olmak da dahil olmak üzere pek çok şey."

"O zaman evet, waffle'ımın yanında pastırma istiyorum."

Sözünü bitirdi ama bunu kapı zili çalarken konuşarak yaptı.

İkisi de ona baktı ama High sadece onun kim olduğunu bildiğinden şüphelendi.

Bütün erkek kardeşler ve kadınları dün onu ve Millie'yi yalnız bırakmışlardı ama Tack o sabah iki kez aramıştı. Güneş parlıyordu. Ekipler yollarda çalışıyor olmalıydı ama Tack karın onu hiçbir şeyden alıkoymasına izin vermezdi.

Özellikle de kadını High ve Millie'nin iyi olduğundan emin olmak istiyorsa.

Cherry'nin yapabileceği bir şey. "Bu yollarda kim var?" Millie sordu.

"Fark etmez," diye cevap verdi High. "İki saniye sonra gitmiş olacaklar." Ondan ayrılmadan önce onu sıktı ve sonra ona baktı. "Sen pastırmaya başla. Ben kapıyla ilgileneceğim."

Başıyla onayladı.

Hareket etti.

Kapıdaki filmli perdenin arkasından gelenin kim olduğunu gördü ve hemen geri dönmek istedi.

O .

İçini çekti, kapıya doğru ilerledi, kilidini açtı ve açtı.

İki çocuk, biri küçük bir kız, diğeri annesinin elini tutan küçük bir oğlan, Millie'nin kız kardeşi ve onun erkeği.

O daha ağzını açamadan, iki çocuk da içeri doğru koşmaya başladı ama kapıyı kimin açtığını görünce durdular.

İkisi de ağzı bir karış açık, gözleri kocaman ona bakıyordu.

Ama High donmuştu.

Katı.

Ve acıyla savaşmak için bunu yaptı.

Çocuk değildi. Çocuk . Koyu renk saçlı. Kahverengi gözlü. Belki üç, dört yaşında.

O kızdı.

Teyzesinin gözlerine sahipti.

Teyzesinin saçlarına sahipti.

Teyzesinin benine sahipti.

Tüm bunlar, Millie'nin evinin etrafına astığı siyah-beyaz ama samimi fotoğraflarda onu gördüğünde tam olarak göremediği şeylerdi.

Millie'ye bir kız verdiğinde sahip olacağını düşündüğü şeyin hayaliydi.

Aynen öyle.

Tepeden tırnağa çok güzeldi ve güzelliği adamın içini oyuyordu.

"Görüyorum ki fırtınayı atlatmışsınız," dedi Dottie ve bakışlarını küçük kızdan ayırıp annesine baktı. "Öyleyse başlayalım," diye devam etti. "Katy, Freddie, bu amcanız Low. Logan, bunlar benim çocuklarım, Katy ve Freddie. Sanırım hangisinin hangisi olduğunu anlayabilirsiniz."

Katy.

Kızına, Millie ve onun kendi kızlarına verecekleri ismi vermişti.

Bu bir sürpriz değildi. Bu onun büyükannesinin de adıydı.

Dot da böyle bir şey yapardı, kız kardeşi bunu dünyaya veremezken o bunu kız kardeşine verirdi.

Gözlerini tekrar çocuklara çevirdi ve "Yo," diye gürledi.

Gözleri daha da büyüdü ve ağızları daha da genişledi. Bu daha sevimliydi.

Ve daha acı verici.

Sonra dikkatleri bir şeyle çekildiğinde dünyası tamamen askıya alındı, High'dan başka bir yere baktılar ve yüzleri saf mutlulukla aydınlandı.

Teyzelerinin kapısını bir adamın açması ve kızın "Millie Teyze!" diye bağırması karşısında şaşkınlıklarını unuttular. Fransa'dan dönmüşsün!"

Çocuk elini annesinin elinden çekti ve ellerini havaya kaldırıp sallayarak koşmaya başladı.

High dönüp baktığında Millie'nin koridorda yeğenlerine baktığını gördü, elleri havada Freddie'ninkiler gibi sallanıyordu, sonra yere çömeldi ve ikisi birden ona vurdular.

Kıçına kadar.

Umurunda

değildi. Siktir et.

Kahkahası odanın içinde çınliyordu, neşe doluydu, yüzü neşeyle doluydu - onu tekrar gördüğünden beri eski Millie'sine dair ilk ipucuydu bu - çocuklar onun üzerinde gezinirken ve o kendini onlara sararken, onlara sarılırken, onları tutarken, onları gıdıklarken.

Onları

seviyorum.

İsa.

İsa.

Anladığını sanıyordu. Onları ayırmak için ne yaptığını anladığından emindi.

O zamana kadar olmaz. Bunu izleyene kadar olmaz. Kendi kızlarıyla yaşadığı bunun gibi milyonlarca anın hatıralarını hissedene kadar olmaz.

o zaman anladı.

Onu bundan kurtarmıştı. Onu, çocuklarıyla bunu hiç yaşamamasını izlemek zorunda kalmaktan kurtarmıştı. Onu sadece Dot'un çocuklarına vurduğunda bunu elde etmesini izlemek zorunda kalmaktan kurtarmıştı.

Ve o da ona vermişti.

Başına gelenler düşündükleriyle aynıydı ama buna tanık olmak durumu daha da keskinleştirdi.

Yani evet, şimdi gerçekten anladı. Ve

öldürdü.

"Çocuklar! Tanrı aşkına! Millie teyzenizin üstünden kalkın! Onu pijamalarıyla yere yatırdınız!" Dottie iterek içeri girmesini istedi.

"Tanrım." Bir adamın mırıldandığını duydu ve yavaşça kapıya döndü, Dot'un kocası kapının dışında kıpırdamadan duruyordu ve eleştirel bir şekilde devam etti, "Motorcu olduğunu biliyordum ama *sert* birisin."

High, hiç şüphesiz bakım gerektirmediği için kısa kesilmiş koyu renk saçları olan iri adamı dikkatle inceledi. Yastıklı flanel gömleğinin altına beyaz bir termal giymişti, kot pantolonu solmuştu, iş botları yıpranmıştı ve yüzündeki bıyıklar High'ın tahminine göre en az üç haftadır tıraş bıçağı kullanmadığını gösteriyordu.

High daha sonra elini uzattı ve "Doğru. Sen otsun. Güzel.

Tanıştığımızıza oldum. Ben Kettle."

Adamın gözleri kısıldı. Dot
kahkahayı patlattı.

High, görmezden gelinen elini bıraktı.

"Millie Teyze!" diye bağırdı küçük kız çaresizlik içinde. "Erkek arkadaşının adı *kettle* mı?"

"*Erkek arkadaş* mı?" diye sordu çocuk tiksintiyle, dikkati tekrar High'a dönmüştü ve çocuğun onu eksik bulduğunu anlamak zor değildi.

Dottie, "Alan, tatlım, bana büyük bir iyilik yap ve şu soğukta kapıyı kapat," diye seslendi. "Ve hayır, size söyledim. O senin Logan amcan," dedi çocuklarına. Sonra konuşmaya devam etti. "Peki tamam, bunu kahvenin olduğu eve götürmeye ne dersiniz?" Kendini yerden kaldırmaya kız kardeşine baktı. "Alan seni kontrol etmek için gelmemiz konusunda ısrar etti, aramamız için değil. Böldüğümüz için özür dileriz ama neyse. Şu anda buradayız ve o lanet yollarda buraya gelmemiz normalden iki kat daha uzun sürdüğü için iki fincan içtim."

"I-" Millie başladı ama kayınbiraderini içeri almak için hafifçe geri çekilmek zorunda kaldığında dikkati tekrar High'a döndü.

Adam içeri girdiğinde, High kapıyı kapatırken küçük kız teyzesine "Bize Fransa'dan hediye getirdin mi?" diye sordu.

"Size Fransa'dan hediye mi getirdim?" diye sordu Millie. Soru değil, alaycı bir şaşkınlık. "Sana hediye almadan eczaneye bile zor gidiyorum."

"Yaşasın!" diye bağırdı kız.

Tüm bunlar olurken High ve Dot'un kocası salonda karşı karşıya geldi.

Dot onunla yüzleştğinde pes etmişti. Yapacağı gibi. O da oradaydı. Biliyordu.

Bu adam, High'ın işi başından aşkındı.

Küçük çocuk "Sen Millie Teyze'nin erkek arkadaşı değilsin. *Ben sevgilisiyim.*"

High, yüzü şimdi nefret ve öfkeyle çarpılmış olan çocuğa baktı ve lanet olsun ona dedi ama gülümsemesini engelleyemedi.

"Sen benim erkek arkadaşım değilsin, tatlım," dedi Millie. "Sen benim

yeğenim."

Çocuk teyzesine baktı ve "Aynı şey" diye tersledi.

Eğer High zaten yakın olduklarını bilmeseydi, bundan sonra olanlar bunu kanıtlayacaktı.

"Waffle yapıyoruz," duyurdu Millie, çocuğun tavrını yiyecek sunarak ustalıklı savuşturdu. "Kim waffle ister?"

Belli ki çocuğun midesi teyzesi üzerindeki hak iddiasından daha önemliydi çünkü High ile olan meselesini unuttu ve "*Ben!*" diye bağırdı.

Kız zıplamaya başladı, bir yandan da "Ben de!" diye bağıırıyordu.

Seviyorum

waffle."

"Siz evde yulaf ezmesi yemişsiniz," dedi Dottie, çocuklarını eve .

"Çocuk, annesinden uzaklaşıp oturma odasına koşarak teyzesinin peşinden gitti, bunu yapmaya o kadar kararlıydı ki kolları ona daha fazla hız kazandırmak için pompalanıyordu.

Ortadan kayboldular.

Dikkati dağılan High, Alan'a döndü ve yine hoşlanmadığı türden bir yetişkin tavrıyla karşılaştı.

Bu durum onun hoşuna gitmedi çünkü bu adam anlamamıştı ve kendisinin yapmaması gereken yargılarda bulunuyordu.

Ama bunun bir önemi yoktu.

Çaba göstermesi gereken kişi High'dı.

"Önemsemeniz çok ifade ediyor," dedi alçak sesle. "Ve gördüğünüz gibi, iyi gidiyor. Ve biliyorsun, zaman alabileceğini anlıyorum ve zaman harcama sonunda, bunu bileceksin."

"Daha iyi edersin," diye cevap verdi Alan ve High, Millie' hayatında onu önemseyen insanların olmasının iyi bir şey olduğunu kendine hatırlatmak zorunda kaldı, çünkü adam uzaklaşmadan önce ona verdiği tek şey buydu.

Ayaklarına baktı, iç geçirdi ve küçük Freddie'nin "*Pastırma!*" diye bağırdığını duyunca tekrar başını kaldırdı. Yee ha!"

Ve High, fuayeden oturma odasına doğru yürürken, Millie'nin "Tamam, kim gidiyor?" diye sorduğunu duyduğunda, aynı zamanda saf bir işkence olduğunu bildiği şeye karşı kendini çelikleştirdi.

"Waffle makinesine kim yardım edecek ve pastırmayı kim kızartacak?" İki tane cevap aldı, "Waffle makinesi!"

Oturma odasına vardığında, Dottie'nin gözlerinde yumuşak bir anlayış ve her şeyin yoluna gireceğine dair kesin bir iletişim olduğunu görünce kendini biraz daha iyi hissetti.

Millie'nin gözleri ona döndüğünde ve evi sevdiği insanlarla dolu olduğu için mutlu olduğunu belirten bir gülümseme verdiğinde kendini çok daha iyi hissetti.

Sonra pastırmayı kızartan High oldu.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Gonna Be My Throat

Millie

Logan'ın boynuna doğru "ALAN YİNE GELECEK," diye fısıldadım.

Benim yatağımdaydık, Logan kendi giysileriyle, ben pijamalarımınla, Logan sırt üstü yatmış, ben de onun üstündeydim.

Kız kardeşim ve ailesi beş dakika önce yola çıkmışlardı. Kar küreme aracı bizim sokaktan otuz dakika önce geçmişti ama bunun bir önemi yoktu. Alan bize o gün havanın altmış dereceye yaklaşacağını, dolayısıyla Denver'da buzların çözüleceğini söylemişti.

Onlar gittikten sonra bulaşıkları yıkamak istemiştim. Logan beni kararlı bir şekilde olduğum yere yönlendirdi.

"Biliyorum, Millie," fısıldadı.

Ona bakmak için başımı kaldırdım. "Dot bizi nereden biliyordu?"

Ailemle yaptığımız sürpriz ziyaret sırasında sohbetimiz pek yoğun olmamıştı. Waffle yaptık. Onları yedik. Fransa hakkında konuştuk.

Hediyeler dağıttım. İlginin çoğunu çocuklar çekiyordu ama bu Dot'un çocuklarına ve kocasına Logan'ın hoş karşılandığını ve kabul edildiğini anlatmak için elinden geleni yapmadığı anlamına Bu, aynı şeyi

Logan'a da iletmek için elinden geleni yaptığı anlamına geliyordu.

Logan.

Alan ise bu iletişimi dikkate almayı kararlılıkla reddetti ve zamanının çoğunu Logan'a kaşlarını çatarak ve bana karşı çok sevgi dolu ve tanıdık davranarak geçirdi. Bu son kısmı, söylediği her şeyi Logan' bilemeyeceği veya parçası olmadığı şeylere odaklayarak ve onu dışarıda bırakarak yaptı.

Logan bunu umursamıyor gibi görünüyordu.

Ama o bir insandı ve bana geri döndü. Aile onun için çok önemliydi. bile olmazdı.

Bu bir endişeydi.

Diğer bir endişe ise Fransa'dan sonra beni görmeye değil, Logan'ın orada olduğunu bildikleri için iyi olup olmadığını kontrol etmeye gelmiş olmalarıydı.

"Sen Yerleşke'deki yatağında bayıldıktan sonra," diye başladı Logan, "ona gittim. Konuştuk."

Gözlerimin büyüdüğünü hissederken gerildiğimi hissettim. "Uh... ne?" diye sordum.

Kolları çoktan bana sarılmıştı, gevşek ama sıcaktı.

Sorum üzerine bir eliyle sırtımı okşamaya başladı.

"Bebeğim, o Dot," diye açıkladı. "O zamanlar benimle paylaşmadığı için kızgın bir şekilde kapısına gelmemden çok senin için endişeleniyordu. Sonra her zamanki cesaretini gösterdi ve bir not, bunu kaybetmediğini gördüğüme sevindim, çok sinir bozucu olabiliyor, ama tıpkı senin gibi, çoğunlukla sevimli. Sonunda beni kakao içmeye davet etti ve tekrar geldin dedi."

Onun sözleriyle kendimi daha iyi hissettim.

Kakao de beni eğlendirdi. "Kakao aldın mı?" diye sordum.

"Sikeyim hayır. Seni yatağıma geri aldım. Söylemem gerekeni söyledim ve oradan siktir olup gittim." Eli omurgamı okşadı ve ensemin etrafında kıvrıldı. "Ve bunu paylaştığıma bakılırsa, Arizona olayından zaten çekilmemiş olsan bile, Dottie muhtemelen ben onun evinde olduğumdan beri bunu manipüle ediyordu, böylece ona bu görevi verdiğimi ve küçük kız kardeşi gibi, içinde olduğunda, *tamamen* içinde olduğunu görüyorsun."

Bu beni de şaşırtmadı. Dottie, benim ailem gibi Logan'ı sevmişti. Onu özlemişlerdi. Dot defalarca onunla olan ilişkimi bitirmem için beni ikna etmeye çalışmış (ve başarısız olmuştu).

Ancak Logan'ın onun yüzüne vurması adil değildi. O bunu bilmiyordu.

Ama öyle değildi.

Ona doğru eğildim ve dikkatlice paylaştım, "Bilmelisin ki, yaptığım şeyi kabul etmedi. Denedi-"

Elini yanağımı avucunun içine almak için kaydırdı. "Bebeğim, başka bir şey söylemene gerek yok. Bana bir durumda olduğunu söyledi. İçinde bulunduğun durumu anladığımı söyledim. Bunu konuşmuştuk. Oraya geri dönmeyelim."

Ona baktım.

Onu özlediğimi biliyordum. Her gün bu acıyla yaşadım.

Ama şimdi onu özlememin tüm *nedenlerini* hatırlıyordum.

Bunlardan biri anlayışlı olmasıydı. Dinledi. Bunu odaklanarak yaptı. Ne söylediğinizi duydu ve eğer sizin için bir anlamı varsa, bunu anlamamanın bir yolunu buldu, böylece sorun olmaktan çıktı. Ya da anlamadıysa, sonunda bunu kabul etmenin bir yolunu buldu. Bu, tartışmalar ya da açıktan kavgalar olmadığı anlamına gelmiyordu, ancak bunlar genellikle önemsiz şeyler hakkındaydı.

Önemli şeyler Logan tarafından olarak değerlendirilir.

Bu şeylerden bir diğeri de bir meselenin bir kez yatağa yatırıldığında bitmiş olmasıydı. Logan konuyu tekrar açmamakla, kin gütmemekle, örnek olarak kullanmamakla, tartışmaları yeniden başlatmamakla kalmadı, benim de bunu yapmama izin vermedi.

Hayatta bir engelle karşılaştığımızda, onu aştıktan sonra yolumuza devam ederdik.

Geri dönüş yok.

Bu düşünceler derindi ve beni mutlu, umutlu ve üzüntülü bir karışım haline getirdi, böylece başımı eğip alnımı onun köprücük kemiğine çarpmama neden oldu. Yanağımı ona bastırarak şekilde döndüm ve parmakları saçlarımin arasında kaymaya zorlandı. Onu daha fazla görebilmek için elimi karnından aşağıya ve yukarıya doğru kaydırdım, böylece gömleğinin altına, tene tene, sırtına doğru sokabildim.

"Aklında ne var?" diye gürledi.

"Seni neden bu kadar çok sevdiğimi, seni neden bu kadar çok özlediğimi hiç unutmadım.

Ama sen geri döndüğünde, hâlâ unutmamış olduğumu fark ettim." "Bebeğim," dedi usulca.

"Bunu atlatacağım," dedim ona, bunun doğru olduğunu ve yeni yaralarla, yıllar boyunca kaçırdığım her şeyi bana hatırlatan yaralarla yaşamadığımı umarak.

"Evet," diye mırıldandı, bana daha rahatlatıcı vuruşlar yaptı, sonra bizi ilerletti. "Şimdi bir duş almalıyız. Geri döndüğünüz için halletmeniz gereken şeyler var ve bizim de halletmemiz gereken şeyler var ve bunları halletmeliyiz."

Ben istemedim.

Gün güneşli ve sıcaktı. Karlar eriyordu. Ve birlikte geçirdiğimiz bu zaman sona ermek üzereydi.

Logan birlikte daha çok zaman geçirmeye niyetliydi ve bu yolculuk ne kadar inişli çıkışlı olursa olsun, bu sefer yol boyunca sıkı sıkıya tutunacaktım.

Ama şimdi böyle bir anımız vardı. Hayata devam etmek zorunda kalmadan önce yeniden bir araya geldiğimiz bu son zaman dilimi.

Ve daha fazlasını istedim.

Azıcık da olsa, bir yolunu bulacaktım.

Bunu yapmak için başımı kaldırdım ve elimi gömleğinin diğer tarafına kaydırırken ağırlığımın bir kısmını ondan almak için yer değiştirdim.

"Birazdan hayatımızı düzene sokmaya ne dersin?" Sessizce sordum, gözlerinin alev almasını izledim ve sadece sorunun cevabını almakla kalmadım, ürperdim de.

"Benim için çalışıyor." Sözleri üzerimden, *içimden*, geçti ve daha fazla karıncalanmaya başladım.

Sonra ellerimi kaldırdım, sırtımı eğerek gömleğini yukarı çekebilmem için serbest bıraktım ve High kollarını kaldırdı ve bir karın kıvrımı yaptı, böylece onu çıkarabildim.

Ve o orada, yatağında, tamamen bana aitken, *yine* çoklu görev yapmaya karar verdim.

Yeniden bir araya gelmemizin son anlarını yaşarken istediğim konuşmayı yapabilecektim.

Bu o kadar mükemmel bir fikirdi ki hemen yapmaya koyuldum, tembel ama niyetli bir şekilde onu içime çektim, hatırladığım Logan'ın kokusunu aldım, dudaklarımı sert çenesinde, boğazında gezdirdim, ellerimi göğsündeki kıllı tüylerde gezdirdim.

Onları takip ettim.

Bunların hiçbirinin değişmediğini gördüm. Kardeşlerin bir egzersiz alanı vardı ve onu kullanıyorlardı. İçki, sigara ve düşkün olabilirler ama spor yaparken de dahil olmak üzere her fırsatı değerlendiriyorlardı.

Ağırlıklar.

Logan'ın göğüs kaslarının sert şişkinlikleri daha iri olabilirdi ama alışılmadık değildi. Pazularının sıkıştırılmış çıkıntıları daha büyük olabilirdi ama bu sadece daha iyi olduğu anlamına geliyordu. Karın kaslarının kürklü kutuları daha az belirgin değildi. Kaburgalarının zarif çıkıntıları daha az belirgin değildi.

Yan tarafında büyük bir dövme buldum, sırtında gözden kayboldu ama kaburgaları boyunca epeyce çıkıntı yapıyordu. Bir dizi puldan oluşuyordu; bir tepsinin *Kırmızı* yazıyordu ve kenarlarından kan damlıyordu, diğerinde hortlak gibi bir Azrail yüzüyordu ve üzerinde *Siyah* yazıyordu. *Terazinin* tabanında ise *Asla Unutma* yazıyordu.

Tüm kardeşlerin bir anlamı olan, bir hikaye anlatan, bir markayı gururla sergileyen, tarihi paylaşan dövmeleri olduğunu bilerek bir kez baktım. Dolayısıyla bu rahatsız edici sanat eserinin ardındaki hikâyenin başka bir güne kalmasına karar verdim.

Bu yüzden hızlıca dudaklarımı *Siyah* kelimesinin üzerinde gezdirdim ve karın kaslarından aşağıya, kot pantolonunun bel bandına kadar takip ettim.

Zaten başımı kavrayan eli kasıldı, parmak uçları kafa derime hafifçe battı.

Nereye gideceğimi biliyordu. Bunu o istedi. Ben de istedim.

Bir elimi kalçasından içeri sokup sert kasıklarının üzerinde gezdirdim. "Devam et, güzelim" derken sesi ikna edici bir hırıltıydı.

Endişelenmesini gerektirecek bir şey yoktu.

Belindeki düğmeyi çözdüm, bir sonrakini, bir sonrakini. Ben devam edip hepsini çözdükçe parmakları saçlarıma dolanıyordu. Fermuarını açmayı bitirir bitirmez, kot pantolonunu bir santim aşağı çektim, son deneyimlerimden hala sevdiğimi bildiğim, her zaman *seveceğim* bir parçasına ulaşmak niyetindeydim, ama tam olarak almak için yeterince birlikte olmamıştım.

O zaman bunu yapacaktım.

Ve bu sefer acele etmeyecektim.

Bu niyetle kot pantolonunu bir santim daha aşağı çektim, Logan yardım etmek için kalçalarını kaldırdı. Sert sikiğin kalın kökünü görebiliyordum ve sabırsızlanıyordum.

Tekrar çektim ve bir şey dikkatimi çekti.

Ona baktım, ilk başta anlamadım, sadece çok havalı olduğunu gördüm.

Ağız açık, dişlerini göstermiş bir yılan başı, kalça kemiğini sınırlayan kaslara işlenmiş.

Ona bakarken birden içim dondu ve sağ kalçasındaki parmaklarım daha da aşağıya doğru çekildi.

İşte o zaman geri kalan her şeyim dondu.

Çünkü yılanın gövdesi kalçasından aşağıya doğru uzanıyordu, çok havalıydı, gerçekten çok güzeldi.

Ama mürekkebimi kapladı.

Bir zamanlar orada olan şeyin üzerini örttü.

Benim olduğuna dair beyanını örtüyordu. Hepsi benim.

Sadece benimkini.

Onun mürekkebi hala

sırtımdaydı. Benim mürekkebim gitmişti.

Logan'ın "Bebeğim" diye seslenmesine yetecek kadar uzun bir süre kıpırdamadan kalçasına baktım.

bile.

Elini çeneme doğru kaydırды, ona bakmam için başımı eğmem için hafifçe bastırdı, bunu yaparken yumuşak bir sesle, "Millie, güzelim," dedi.

...sadece o.

Gitti.

Onu

kaybetmişti

m.

Kaybetmişti

m.

Ve asla geri alamayacaktım.

Yeniden birleşmemizle

olmaz.

Bu işe yarasa ve günlerimizin geri kalanını birlikte geçirsek bile olmaz.

.. sadece o.

Bu asla geri alamayacağım şeydi.

Hiç.

Bu bilgiyle haşlandım, yanıkla kavrulduğum, yılan gözlerimin önünde hareket ediyordu, dişlerini göstermiş, saldırmaya ve beni telef etmeye hazırdı, hızla hareket ettim, kendimi yatağın ucuna fırlattım.

, , kaçmak için bacaklarımı sallamaya başladım.

O yılandan kaçmak için canımı dişime takıp koşacağım.

Logan'ın kolu karnıma dolanmadan ve beni tekrar vücuduna çekmeden önce bacaklarımı tamamen bile.

"Bebeğim," diye fısıldadı kulağıma.

Vücudumla ve ellerimle kolunu tutmasına karşı koydum. "Bırak beni."

Kolu gerildi. "Mill-"

Şaha kalktım ve kendimi kaybettim, "*Lanet olsun! Eğer gitmek istiyorsam, gitmeme izin vermelisin!*"

Gitmeme izin verdi.

Yataktan fırlayıp banyoya girdim ve kapıyı çarptım. İçeri girer durdum.

"Tamam, Tanrım, tamam," diye mırıldandım, adım atmaya başladım, vücudum savaşmadığım ama aynı zamanda serbest bırakmadığım duygular tarafından kontrol ediliyordu, yoksa başlamış olan iyileşme kaybolacak ve bu yeni yara hemen açılacak ve iltihaplanacaktı.

Tırnaklarımı alnımda, kafa derimde gezdirdim ve saçlarımın arasında dolaştırdım.

"Tamam, kahretsin, tamam... *Tanrım*," diye fısıldadım, hatırlıyordum.

O dövmeleleri birlikte nasıl yaptırdığımızı hatırlıyorum. Ben masada yüzüstü yatarken, o sandalyede uzanıyordu.

Hayatımın en romantik anıydı. Bunu daha sonra, onu kaybettikten sonra kesinlikle anladım.

Ama o zaman bile hissetmişim, yanağımı önümde kavuşturmuş kollarıma dayamış onu izliyordum, gözlerimi yakalamak için başını çeviriyordu. O zaman biliyordum ki evlendiğimizde bile harika olacaktı ama bu kadar güzel olmayacaktı.

Bu her şeydi.

Bu *bizim biz* olduğumuzu ilan etmemizdi.

Ellerimi bıraktım, aynaya doğru ilerledim, pijama üstümü çıkardım ve arkamı döndüm.

Aynaya bakmak için dönerken saçımı omzumun üzerinden kaydırarak kumaşı göğüslerime tuttum.

Sadece o...

Hayır... *sadece*

o. Gitmişti.

Anladı. Yirmi dört saat bile geçmeden anladı. Ne yaptığımı anladı. Nedenini anladı.

Ama ben bizi .

O zamanlar beni anlayabilirdi. Hayalimizin kaybıyla başa çıkmama yardım etmek için yanımda olurdu.

Yeni bir hayal kurmaya yardım etmek için orada olurdu.

Orada olurdu.

Ve benim *Sadece O'm... Sadece O'sahip* olacaktı.

Sonsuza kadar.

Ve onu .

Dolaplardan kışıma doğru kaydım, kendi içime kıvrılırken kolumu kalçalarımınla göğüslerimin üzerine kilitledim ve gözyaşlarım geldi.

Sessizdiler.

Ölümcüllerdi.

"Millie," diye seslendi Logan kapıdan.

Yüzümü dizlerime bastırdım, gözlerimi sıkıca kapattım. Ve yılanı gördüm.

Bedenim bir hıçkırıkla sarsıldı.

"Bebeğim, ya dışarı çık ya da beni içeri al!" Logan bağırdı. "İki saniyen var!"

Ne dışarı çıktım ne de onu

içeri aldım. Dizlerime

kapanarak ağladım.

Kapının açıldığını duydum. Acı dolu "*Siktir.*" sesini duydum. Kığım yerde, yüzüm dizlerimde olmayacak şekilde yer değiştirdiğimi hissettim. Kığım Logan'ın kucağındaydı, yüzüm boynundaydı, eli oraya bastırıyordu.

Kendi adıma, ona dokunmadım. Ona doğru kıvrılmadım. Ona tutunmadım. Gözyaşlarım bolca ve sessizce dökülürken kucağına oturdum, tüm nasıl kaybettiğimi bir kez daha keşfettim.

Bizi nasıl kaybettiğimi.

Logan saçımı okşadı ve fısıldadı, "Geri döveceğim bebeğim. Nerede olmak istersen seni mürekkepleyeceğim. Yerini sen seç. Yarın yaparım. Siktir, şimdi yap. Şimdi giyinip dışarı çıkacağız, Millie. Seni tekrar bana mürekkepleyeceğiz."

"Onu attım," diye cevap verdim kırık bir sesle.

Beni daha da yaklaştırdı. "Oraya geri dönmeyeceğiz. Anlaşmıştık. . Benimle buraya gel."

"Geri alamazsın," dedim ona.

"Benimle birlikte giyiniyorsun, bunu şimdi yapıyorsun," dedi.

"Onu geri alamazsın," diye tekrarladım.

"Bebeğim-"

Yüzümü boynundan çektim ve buğulu güzelliğine baktım.

"Yapamazsın," diye tısladım şiddetle. "Bunu yapamaman için ben yaptım. Bizi bir kenara attım ve artık sadece ben değilim Logan. Asla *sadece ben* olmayacağım. Bunu bir kenara attım ve *asla* geri alamayacağım. Senin *bir karın* vardı."

"O yapmadı-"

"Umurumda değil," diye tıslamaya devam ettim. "Hala sana sahipti."

"Millie, sakın ol ki açıklayabileyim, anlayacaksın-" diye onun yerine ben konuştum.

"Benimki bende. Sen de gördün. Benimkini hiç değiştirmedim çünkü *o hiç değişmedi*. Ve dürüst olmak gerekirse, hangisi daha kötü bilmiyorum. Bunu çöpe attığımı bilmenin acısı. Sana söylemeliydim. Gitmene asla izin vermemeliydim. Ya da sana benimkinin doğru kaldığını itiraf etmenin aşağılanması. *Tamamen* doğru kaldı. Sadece sendin. Her zaman sadece sendin Logan. Erkek arkadaş yok, sevgili yok, hatta o ilk *randevu* bile yok. Sensiz geçen yirmi yıl ve her zaman... sadece.... *sen*."

Acı dolu, utanç verici konuşmamdan sonra, kafamdan çıkıp odaya geri dönmem birkaç dakika aldı.

O kadar hareketsiz bir odaydı ki nefes alacak hava yokmuş gibi hissediyordum. Sonra onun yüzünü gördüm.

Ve kalbim patladı.

Bunu, beni kollarına alıp ayağa kalkmadan ve kapıya doğru yürümeden hemen önce yaptı.

"Logan...," diye başladım ama bana bakmayınca sözümü yarıda kestim, çenesi gerilmiş, yüzü sertleşmişti.

Kapıya, yatağa doğru ve beni yatağa fırlattı.

Zıplama şansım olmadı çünkü ayak bileklerimden tuttu ve beni kendi yoluna sürükledi.

Beni bıraktığında nefes nefese kalmıştım ama hemen eğilip pijama altıma yapıştı. Onları bacaklarımdan aşağı yırttı, bir kenara fırlattı ve ben nefes almak için mücadele ediyordum, vücudum yanıyordu, o anında yatağın kenarında dizlerinin üzerine çöktü, benim

ayak bileklerini tekrar omuzlarına attı.

Sonra *eğildi*; yüzünü kaybettim ve ağzı bana yapıştığında başım yatağa düştü.

Beni sertçe dilledi. Klitorisimi daha sert emdi. Dilini içimin derinliklerine batırdı. Kısa sürede kıvranmayı geçip ona karşı kıvranmaya başladım, kalçalarım başının iki yanına kenetlenmişti.

Ve sonra akıp geçti, orgazmım beni alıp götürdü, inilti içinde haykırdım ve iki elimle saçlarını kavradım.

Ona olan hakimiyetimi kaybettim. Daha boşalmaya başlamadan ağzı beni terk etti ve elleri tekrar ayak bileklerimdeydi, beni karnıma doğru döndürmek için onları kullanıyordu. Ayak bileklerimi bıraktığını ama kollarımın altından kavradığını ve beni tekrar yatağa sürüklediğini, benimle birlikte geldiğini hissettiğimde beni süpüren hislere karşı nefes almaya devam ettim.

Kalçalarımı kaldırdı ve pozisyon aldı. İçeri girmeden önce sikinin ucunun dürttüğünü hissettim.

Başım onun tarafından doldurulmanın ihtişamıyla geriye uçtu ve parmaklarının boynumun arkasına dolandığını ve ittiğini hissettiğimde otomatik olarak ellerimin üzerine çıkmaya başladım.

"kal," diye homurdandı, vurarak. Oh Tanrım.

Yine bu.

Zevk ürpertileri korku ürpertileriyle karıştı.

Parmakları boynumdan ayrıldı ama saçlarımı yana doğru taradıklarını hissettim. Dokunuşunun izini dövmemin üzerinde hissettim. Sonra iki eliyle kalçalarımı kavradı.

Aman Tanrım.

Hayır.

Yine mi bu?

Başka bir şey
daha.

Güzel bir şey.

"Yerde kal, Millie ve sikimi al," diye emretti hoyratça, hâlâ itiyordu ama şimdi kalçalarımı öne doğru çekiyor ve daha fazlasını almak için beni geri çarpıyordu, daha hızlı, daha sert, Tanrım...

Tanrım.

Emredildiği gibi yaptım, onu uzakta tutmaya çalıştım, sadece bana çarpan horozunun hissine, vahşi hissine, kontrolünün tamamen gittiğini hissetmeye, bana ne ilettiğini hissetmeye konsantre olmaya çalıştım.

Ama yapamadım. Tüm bunlar tekrar artmasına neden oluyordu ve ben onun itişleriyle hareket ederken alnımı yatağa gömdüm, çarşaflara inledim.

"Yine gidecek misin?" diye homurdanarak sordu.

"Evet," diye nefes aldım.

Vücudunu etrafımda hissettim, elini yatağa dayadı, horoz derinlere doğru güçlendi, diğer eli etrafta ve içeride kayıyordu. Parmağıyla klitorisimi buldu ve yuvarladı.

Tanrım.

Tanrım.

"O zaman git bebeğim," diye fısıldadı. Gittim.

İçinden inledim. Başımı çevirerek yanağımı yatağa dayadım, parmağı klitorisimde çalışırken sırtım , siki içime girdi ve tekrar kendimden geçtim.

"İşte böyle, Millie," diye inledi, sonra kolu karnımın etrafına kilitlendi ve ben onun sert hamlelerine dayanırken ve boşalırken çıkardığı sert homurtuları dinlerken beni sıkıca tuttu.

Düşünmeden, sadece hissederek, durgun, huzurlu, erkeğim tarafından kaplanmış, onunla dolmuş bir şekilde ilerliyordum ve o öyle kaldıkça ben de öyle kalıyordum.

Ta ki kolu etrafımdan çekilip eli karnımda, yan tarafımda gezinene kadar.

Kalçalarını benimkilere doğru bükte ve dudaklarım yumuşak bir miyavlamayla ayrıldı. "Millie'm," diye mırıldandı.

Aman Tanrım.

Kıpırdamadan durdum, erkeğimle kaplandım, onunla doldum, eli beni takip etmeye devam etti.

Sırtıma.

Parmağının mürekkebi izlediğini hissettiğimde titremeye başladım. "Millie'm."

Tembellik uzaklaşırken gözlerimi sıkıca kapattım, huzur başladı

kayıyor ve duygular geri dönüyordu.

Logan kayarak çıktı ve yukarı kaydı. Kalçamda bir baskı hissettim ve onun sözsüz komutuyla yanıma düştüm.

Hemen kendi içime kıvrıldım ve gözlerimi kapattım.

Logan'ın varlığının gittiğini hissettim. Banyodaki musluğun sesini duydum. Sonra Logan'ın varlığının geri geldiğini hissettim.

O döndüğünde yatağın çöktüğünü de hissettim.

"Bacağını kaldır, güzelim," diye mırıldandı.

Bacağımı çektim.

Logan çok iyi olduğu gibi nazikçe bacaklarımın arasını temizledi.

El bezi gittiğinde, tekrar gitmeden önce dudaklarını hissettim.

Ama geri geldi.

Beni tekrar tuttuğunda gözlerimi kapalı tutamadım, bu sefer dikkatliydi. Tatlı, şefkatli, başladığımız gibi yatağa geri dönene kadar beni , bu sefer çıplak, üzerimizde örtüler, ben üstte.

"Bana bak Millie," diye yalvardı, eli enseme duruyordu, sadece parmak uçları yan taraftaki deriyi okşuyordu.

Ona bakmak için başımı yavaşça kaldırdım ve bunu yaptığım anda diğer elini yanağımı okşamak için kaldırdı.

"Bu, yaptığın için rahat olduğum bir fedakârlık değil," dedi sessizce.

Dudaklarımı yaladım.

"Bunu söylerken bile," diye devam etti. "Bana karşı böyle bir sevgi bilmek beni sarsıyor. Beni iyi bir şekilde sarsıyor, bebeğim. Benim için bu kadar derine indiğini ve bir ilişki için bile bırakmadığını bilmek, bunu söylerken kendimi bir pislik gibi hissetmeme neden oluyor, ama bunu duymaya ihtiyacın olduğunu hissediyorum, bu çok şey ifade ediyor."

"Sanırım son seansımızda bunu bir şekilde ifade ettiniz."

Bakışları mizahla yumuşadı ama yoğunluğu aynı .

"Senin için bundan nefret ediyorum," diye fısıldadı. "Bensiz böyle bir yalnızlığa sahip olmandan nefret ediyorum. Ve aynı zamanda bunu seviyorum." Başını yastığın üzerine eğdi. "Bunu anlıyor musun?"

"Sanırım öyle," diye fısıldadım.

"Acı çektin," fısıldadı. "Kendi elimle," diye hatırlattım ona. "Geri dönmedim."

Ağzımı kapattım ve başımın seğirdiğini hissettim.

"Sizi tanıyordum. Bizi tanıyordu," diye açıkladı. "Neye sahip olduğumuzu biliyordum. Beni vurdun, bunun doğru olmadığını biliyordun. Ama geri dönmedim. Sen de benim elimden acı çektin, Millie. Ve bu berbat bir şey. En çok bundan nefret ediyorum. Ama şu anda sana söz veriyorum, bunu düzelteceğim."

"I..." Başımı salladım. "Logan, bu senin hatan değildi."

"Hepsi senin de değildi ve bunu üstlenmen hiç hoş değil." "Ama ben yaptım-"

"Ve geri gelmeyen bendim." Ben ağzımı açtım ama o konuştu.

"Onu sevmedim."

Ağzımı tekrar kapattım.

"Bunu biliyorsun. Artık hiç yaklaşıp yaklaşmadığımı biliyorsun. Denemedim bile. Aramızdaki şey bununla ilgili değildi ve bence aramızdaki şeyin bir nedeni de buydu. Sevmek isteyen bir kadın değil. Kızlarımızı seviyor ama hayattan tek istediği bu ve bununla yetiniyor. Bunu açıkça belirtti. Bizim yaşadıklarımızdan dolayı acı çekmedi. Biz var olduk. Ve ikimizin de tüm çabası . Elindekinin en iyisini bize verdi. Bu bir hiçti. Geriye dönüp baktığımda, onunla birlikte olmamın nedenlerinden biri de buydu. Çünkü çaba sarf etmem gerekmiyordu. Her zaman yüzeyde olan şeyi, rol yapmak için bile olsa gömmek zorunda değildim. Düzgün bir kadını incitmemek için bile."

Konuşmayı kesti ve başka bir şey söylemeyince ben de hemen "Tamam" diye cevap verdim.

"Başka bir deyişle, Millie, sadece sen vardın." Kesik kesik nefes aldım.

"Sadece sen olacaksın," diye devam etti. Gözlerimi ona diktim.

Başparmağını yanağımda gezdirdi. "Yani boğazım ." Başım yine seğirdi.

"Ne dedin?" Sordum ve nefesim kesildi.

"Seçimi sen ve aletimde istediğini söyleyen bile bunu yapardım. Sikimi seninle mürekkeplerdim. Ama beni gören herkesin bilmesini istiyorum. Yüzüme bakan herkesin. Boynumun arkasına değil. Saklı bir yerde olamaz. Yüzüme baktıklarında, boğazımın tam karşısında senin olduğumu görebilirler."

Boğazında kadın dövmesi olan belalı bir motorcu mu?

Bu çok büyük bir şeydi.

Mamut.

Lanet olsun.

Yine ağlayacaktım.

Bununla savaşmak için derin nefes almaya başladım.

Ve bununla savaşmak için başka hiçbir şeye değil buna konsantre olmalıydım. Bu yüzden konuşmadım.

"İşine yaradı mı?" diye sordu.

"Ben... uh... sen..."

Boğazımı temizledim.

Sonra bu duygu beni ele geçirdi ve vücudum hıçkırıklarına engel olmaya çalıştı.

Ona bakamadım, çok güzeldi, söyledikleri çok muazzamdı.

Ben de yüzümü boynuna gömdüm ve tekrar derin nefes almaya başladım.

Logan elini saçlarımdan arasından geçirdi. Parmaklarını tekrar dolaştırıp, içinden geçirdi. "Bunu senin için işe yarıyor olarak kabul ediyorum" diye mırıldanırken tekrarladı.

Başımı salladım.

Sonra kendimi için zaman ayırdım. Logan bana izin verdi.

Bu devasa başarıyı elde ettiğimde, "Boğazına dövme yaptırmak canını yakacak, Low" dedim.

"Yani?"

Bir yanıt beklemiyordu ve beklese bile benim yanıtlım yoktu. Bildiğim kadarıyla iğneyi dört kez almıştı. Kaos amblemi sırtına yayılmıştı. Dövmem, ki artık yoktu. Sırtını kaplayan dövme.

onu. Ve kaburgalarındaki şey her neyse (o anda bunu anlayacak gücüm olduğundan emin değildim, bu yüzden üzerinde çok fazla düşünmekten kaçındım).

Ne kadar acıtacağını bilirdi.

Buna izin verdim ve dikkatlice not aldım, "Kızlarınız görecektir."

"Millie, bana bak."

Sesi ciddiydi.

Tümü o oldu oluyor oldu Ciddiyim, Çok büyük, İnanılmaz, bunaltıcı, iyi ve bazı kötü yönleriyle.

Bu yüzden *daha* ciddi bir şey

istememedim. Ama kendimi

toparlamam gerekiyordu.

Yıllar boyunca bunun olabileceğini hayal etmeme bile izin vermedim.

Ancak şimdi, kurmaya cesaret edemediğim bir hayali yaşıyor gibiydim.

Yine de burada olduğu için onunla yüzleşecek cesareti bulmam gerekiyordu. Onu beslemeliydim.

Ve geçen seferkinden farklı olarak, tutun ve .

Başımı kaldırdım.

Logan elini boynumun yanına kaydırды, o eliyle ve arkadaki eliyle beni orada tuttu ve tutmaya devam etti.

"Bu konuda tereddüt ediyorum güzelim," diye başladı nazikçe, "çünkü sen kırılgansın. Bunu anlıyorum." Bildiğim şeyin yüzüme vurduğunu görünce iki eliyle beni hafifçe sıktı. "Bunu yargılamıyorum. Sen benim değilsin. Yirmi yıl boyunca yaptığın gibi yaşayarak, kendini sadece bana saklayarak verdiğin hediye hissetmiyorsun. Tanrı şahidim olsun bu istediğim bir hediye değil ama de çok değerli."

Derin bir nefes daha aldım.

Logan devam etti.

"Kış uykusuna yatmadığını biliyorum ve seni . Yapmam gerekenin sana yeniden hayat vermek olduğunu biliyorum. Umarım benim de bu işin içinde olduğumu anlamışsındır. O yüzden dikkatlice söyleyeceğim ki kızlarım benim kızlarım. Anne ve babalarının birbirlerini sevdiği bir evde büyümemiş olabilirler ama sevginin çok olduğu bir evde büyüdüler. Seni benim için isteyecekler."

"Tamam, Low," diye cevap verdim titreyerek, bunun doğru olduğunu umarak.

"Cleo'nun akli hep başındaydı," dedi bana. "Babasına çok benziyor. Dünyayı olduğu gibi görür ve olduğu gibi kabul eder. Zadi..." Durakladı ve bakışlarını tuttu. "Benim Zadi'm bir hayalperesttir. Ailesinin sahip olması gereken şeylerin boşluğu ona hiç dokunmadı. Orada olmasını istediği şeyi yarattı ve o yerde yaşadı."

Oh adamım.

Logan devam etti. "Yani demek istediğim, nazik bir şekilde, seninle işimin zor olduğunu biliyorum. Ama sen de ikimizin de Zadi'yle işimiz olduğunu bilerek bu işe girmelisin. Benimle misin?"

Harika.

"Sen... Yani, bir süredir buradasın. Onlarla konuştun mu?" diye sordum.

"Senin hakkında mı?" diye sordu ama ben daha başımı cevap verdi. "Hayır ama sen uyurken anneleri ve ben onlarla konuştum." Sesi düştü. "Onlarla olabildiğince sık konuşuyorum, bu yüzden bugün seninleyken onlara telefon edeceğim."

Sanki bu beni rahatsız edecekmiş gibi konuştu ama tabii ki onları arayacaktı.

Ben de sadece başımı salladım.

"Ben üzerime düşeni yapacağım," dedim ona, muhtemelen cesarettten çok kabadayılıkla. "Yani, seninle birlikte. Bizimle birlikte. Bir daha seni yarı yolda bırakmayacağım."

Pozisyonlarımızı değiştirmeden hemen önce yüz ifadesinde bir şey değişti, ben sırtüstü yatarken o da yan tarafıma bastırdı, yüzü yakındı, elleri hareket ediyordu, böylece bir kolu bana sarılmıştı, diğer eli hala boynumda, başparmağı boğazımı okşuyordu.

"Asla," diye fısıldadı ve yanlarında duran ellerim onun ses tonuyla etine doğru kıvrıldı. "Asla Millie, benim için, bizim için, kaybettiklerimiz ve geri aldıklarımız için hissettiğin duyguları asla saklama ya da onlardan utanma. Bunu asla yapma. Tüm bunlar zevkle birlikte acı da verecek. Ta ki acıyı atlatıp geriye sadece iyi bir şey kalana kadar. Ve sana *yemin* ederim, lanet olsun, bizi oraya götüreceğim."

"Değiştim," diye itiraf ettim, bu iki kelimenin arasında bir korku titremesi vardı.

"Bu benim için kayıp değil," diye anında karşılık verdi. "Senin bir bokun var

Benim hakkımda da bir şeyler biliyor olmalısın. Ama biz ateşin içinden sadece sonuna gelip ödölümüzü almamak için geçmedik. Eğer ateşin içinden yürüyebiliyorsak, bebeğim, her şeyi yapabiliriz."

Bunun içime işlemesini istedim.

Ama sesimde hala korku vardı, "Çok geç olduğundan endişeleniyorum. Çok fazla zaman geçtiğinden endişeleniyorum. İkimiz de değıştik. Muhtemelen çok fazla. Endişeliyim-"

"Çok geç kalmış gibi mi hissediyorsun?" sormak için sözümü kesti.

Onu içime aldım, üzerime uzandı, bana dokundu, bana sarıldı - tanıştığımızdan beri çeşitli şekillerde benim tüm dünyamdı. Ama o anda, bu duygu gerçektir.

Yani kesinlikle çok geç hissetmedim. Hem de hiç.

"Çok kolaymış gibi söylüyorsun," diye fısıldadım.

"Senin yanında bir şey yapmak, ne kadar zor olsun, sensiz bir şey yapmaya çalışmaktan çok daha kolay olacaktır. Yani, haklısın. Kolay olmayabilir. Hayat böyle bir şey ve yol boyunca boktan şeylerle karşılaşacağız. Ama sen yokken bunu yapmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Ve seninle olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Ve hangi yolu daha çok sevdiğimi biliyorum."

Gördün mü?

Çiçekli, motorcu iyiliğinde çok iyiydi. Çok iyiydi.

O kadar iyiydi ki yine ağlamak üzereydim.

Bunu yapmamak için de şirretleştirdim.

"Bu kadar harika olmayı bırakman gerekecek yoksa sürekli deli gibi ağlayacağım," diye tersledim.

Yüzünü yaklaştıırken bana ağırlığını daha fazla verdi. "Harika olmayı bırakabileceğimden emin değilim, güzelim. Bu sadece benim." Gözlerimi devirdim.

Onları geri sardığımda, dans ettiklerini gördüm.

Tanrım, buna bayıldım.

Eridim ve şirretliğimi kaybettim.

Sonra eridiğimi ve şirretliğimi kaybettiğimi fark ettim, bu yüzden şirretliği geri kazandım ve sert bir şekilde "Yine harika oluyorsun" dedim.

Kıkırdamaya başladı.

Bunun ne kadar iyi hissettirdiğinin ve daha da iyisi, onu geri almanın ne kadar iyi hissettirdiğinin beni hüngür hüngür ağlayan bir karmaşaya düşürmesine izin vermemek için ters ters baktım.

Gözlerimi dikip bakarken, "Pekâlâ, bu birbirimizin yanında olma meselesinde, karşılaştığınız engeller arasında, bunlarla sınırlı olmamakla birlikte, benim senin kızlarla tanışmaktan ve onların benden hoşlanmamasından ölesiye korkmam olduğunu bilmelisin. Kaburgalarına kazınan yeni dövme hakkında iyi bir fikre sahip olmamam. Ve son olarak, artık yaşlı bir kadının yakınında bile olmadığım konusunda seni uyarmam. Sıkıcıyım. Televizyon izliyorum, tasarımcı kıyafetleri giyiyorum ve çoğu zaman çalışıyorum. Sakın aklınıza bir şey *gelmessin* çünkü askılı bluz ve şort giydiğim günler geride kaldı. Ve ot içenleri yargılamasam da, o boku hâlâ içiyorsanız dışarıda için. Kokunun mobilyalarımın sinmesini istemiyorum."

Kıkırdamayı bırakmıştı ama geri döndüğünde hala gülümsüyordu, "Çocuklarım var bebeğim, ara sıra dışında esrar içmiyorum, sadece onlar yanımda değilken ve kardeşlerle iletişim kurabilmek için Yerleşke'de olduğumda, sonra da yatıyorum."

"Bu kabul edilebilir," dedim kibirli bir şekilde.

"Ve yeni kıyafetlerine bayıldım. Aslında, şampanya dağıtırken yüzüme baktığın gün giydiğin kazak elbiseyi giyeceksin ve bunu yakında yapacaksın, böylece kıcını gördüğümünden beri sana yapmayı şeyleri yapabileceğim."

Sözlerinin çeşitli etkileri vardı ama ben sadece bir tanesine odaklanmayı seçtim.

"Ben senin çıkmadım. *Sen* benim yüzüme kalktın," diye hatırlattım.

"Yaptım," diye neşeyle kabul etti. "Ama sonra *sen de* benimkine girdin."

"Sadece sen benimkine bindiğin için," diye karşılık verdim.

"Her neyse." Bunu duymazdan geldi ve önceki konuya geri döndü.

"Sürekli çalışmana gelince, bu saçmalığı kesmen gerekecek."

Birden kayalık zemine çarptık.

Ama her şeyle yüzleşmek gerekiyordu ve belki de daha erken, her şeyin ortaya çıkması daha geç olmasından daha iyiydi.

"Çalışmayı seviyorum," dedim ona dikkatlice. "Ve işim çok yoğun."

"Millie, bir günlüğüne zaman ayırmana razı olacağımı mı sanıyorsun?"

Arada bir oral seks yapıyorsan, bir daha düşünsen iyi olur. Telafi etmemiz gereken çok zaman var. Biz bunu yaparken, sen benim aletimi çokça alacaksın, bunu çeşitli şekillerde yapacaksın ve ben de sana vermek için zaman ayıracağım."

Bu kelimeler sadece özel bir etki kümesine sahipti ve ben onlara odaklanmakla o kadar meşguldüm ki cevap veremedim.

"Görüyorum ki bu dikkatini çekmiş," diye mırıldandı ve ben bulanık bir şekilde ona odaklandım. "Öyleyse bununla başlayacağız. Ama uyarayım, hayatın güzel şeylerle dolu olacak, hayatı yaşamaya değer kılan güzel şeylerle. İşe geri döndüğünde, bunun nasıl olacağını düşünmelisin çünkü başkalarının eğlenmesi için partiler planlayan bir hayalet olarak yaşadığın ve kendin için buna sahip olmadığın günler sona erdi. Duydun mu?"

Duydum

.

Ben
sevdim

.

Nasıl bilmiyordum.

Sadece bu yolları bulmak için elimden geleni yapacağımı biliyordum. Ancak.

"Eskisinden daha mı otoritersin yoksa daha önce ne kadar otoriter olduğunu fark etmemiş miydim?" Sordum ve bu asabi değildi, hissettiğim gibi, gerçekten bilmek istediğim gibi dile getirdim.

Logan sırıttı. "Hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim patronluk taslamaya alışsan iyi edersin. Bana bu konuda bir şey söylersen, çok şey görürsün."

Dudaklarım mırıldanırken bakışlarım kulağına kaydı, "Bunun iyi bir şey olduğundan emin değilim."

"Öyleyim," diye kararlı bir şekilde cevap verdi ve başını yana eğdiğini görmek için tam zamanında ona döndüm. "Şimdi, uyandık. Sürpriz bir aile toplantısı yaptık. Waffle yedik. Bir drama yaşadık. Muhteşem bir sevişme yaşadık. Bazı şeyleri düzelttik. Tüm bunların içinde ne yaşamadık biliyor musun?"

"Hayır," diye cevap verdim. "Bir
öpücük."

"Oh "um yumuşak bir nefes oldu.

"Öyleyse öp beni de duş alalım," dedi. "O zaman haklısın, seni mürekkeple boyatmadan önce kızlarımın olduğu bir yere gitmeliyiz.

boğazım. Yani dövme çıktı." Daha da yaklaştı. "Ama günü geçirmenin bir yolunu bulacağımızı düşünüyorum."

Bu süreyi ofisimde geçirmeli, eşyalarımı düzenlemeli, Claire ile bir toplantı ayarlayıp bilgi almalıyım; bavulları boşaltmak, çamaşır yıkamak ve Dottie'nin bana ödünç verdiği eşyaları kız kardeşime geri vermeye hazır hale getirmekten bahsetmiyorum bile.

Bundan tek kelime bile bahsetmedim.

Dudaklarımı Logan'inkilere bastırmak için başımı iki santim kadar kaldırdım.

Başını daha uzağa eğdi ve dudaklarıma bastırdı, dillerini ekledi ve dudaklarımıza bastırmamız vücutlarımızın kaynaştığı, kollarımızın kenetlendiği, parmaklarımızın kenetlendiği, dillerimizin düello yaptığı bir öpüşme seansına dönüştü.

Logan'ın telefonu tam ortasında çaldı.

Görmezden geldi ve devam etti.

Öpüşmeyi kestiğinde, bunu sadece beni yataktan çıkarıp duşa sürüklemek için yaptı.

Güzel bir duştı.

Mükemmel.

Bunu birlikte çok yapardık ve ben özlemiştim. Acıyı hissettim.

Sonra başka bir şeye odaklanmak için onu bir kenara bıraktım. Bir dizi başka şeye. Hepsi de Logan, ben, ılık su ve kaygan sabunla ilgiliydi.

Ve bu işe yaradı.

Muhteşem bir
şekilde.

Yüksek

Telefonu çalmayı bıraktıktan sonra sesli bir mesajla biyledi ve High ondan Millie'ye baktı.

Kanepede onun yanında bağdaş kurmuş oturuyordu. Ev sıcacık olmasına ve ateş yanıyor olmasına rağmen alt tarafı kabarık bir yorganın altındaydı ve ayakları sehpanın üzerinde olduğu için bacaklarından biri adamın uzattığı kalçasına dayanıyordu (bu, adamın bakmasına neden oldu ve bu da onun sırtmasına neden oldu).

Televizyona bakıyordu, yanakları ıslaktı, burnunu çekiyordu.

Olanlar televizyon ekranına yansdığında ve onun tepkisini gördüğünde High endişelenmişti. Bunun nedeni televizyondaki sürtüğün bebek sahibi olduktan sonra onu ısırmış olmasıydı ve bu olduğunda Millie hafifçe kendini kaybetmişti.

Bunun, kadının neden ısırdığı ve doğumdan sonra öldüğü ile ilgili olduğunu düşünüyordu.

Sonra Millie'nin hüngür hüngür ağlamasının, kadının bir çocuk doğurduktan sonra hayatını kaybetmesiyle ilgili olmadığını fark etti. Sadece diziye kendini kaptırmıştı.

O yüzden rahatladı.

Bölüm devam ettikçe hüngür hüngür ağlamaya devam etti.

Kızın çektiği için uzanıp telefonunu aldı. Aramanın Tack'ten geldiğini gördü, sesli mesaj da öyleydi.

Bu Tack'in o günkü beşinci aramasıydı. High'a geri dönmemişti.

O öğleden sonra kızlarıyla konuşmuştu ve bunu Millie yanındayken yapmıştı. Onun kırılgan olduğunu söylerken yalan söylemiyordu. Düşündüğünden çok daha fazla acı çekmişti. Ona kavuştuğu için mutluydu ama bundan dehşete düştüğü gerçeğini saklamakta da çok kötüydü.

Anladı.

Sadece nazikçe gitmesi gerekiyordu.

Aynı zamanda bunu içine sindirmek zorundaydı.

Kızlarıyla konuştuğunda, onda da bunu bulduğunu fark etti. Konuşma uzun sürmedi, geç bir öğle yemeği hazırlarken oldu ve Millie'den aldığı tek şey birkaç tatlı gülümseme ve bağlantıyı kestikten sonra bir sarılma ve mırıldanarak "Onlarla çok tatlısın" oldu.

Onlara karşı sevimli değildi.

İki kızı olan bir babaydı. Hepsi bu kadardı.

Millie bunun sevimli olduğunu düşündü ve o da bunu kabul etti.

Onlarla konuşurken, ertesi gece onları yemeğe götürmek için planlar yaptı. Bu konuyu Millie'yle de konuşmuştu. Orada olmayacaktı ve o da böyle gerektiğini kabul etmişti. O da bunu kabul etmişti.

onun kızlarıyla. Öyle değil.

Ayrıca gecikmeyecekti. Cleo ve Zadie ertesi gece Millie'den haberdar olacak ve kısa süre sonra onunla tanışacaklardı.

Onlar da sineye çekmek zorunda kalacaklardı ya da en azından Zadie çekecekti. Baba olmanın pek de boktan bir yanı yoktu.

Ama çocuklarınıza hayatın sizi ters köşeye ve buna uyum sağlamak için derinlere inmeniz gerektiğini öğretmek zorunda olduğunuz kısım da bunun bir parçasıydı.

Bundan kaçış yoktu.

Ve küçük kızı bir falsolu topla karşılaşmak üzereydi, bu yüzden ona nasıl uyum sağlayacağını öğrenmesi için rehberlik etmek, vuruşu kabul etmek ama başını dik tutmak ya da daha iyisi, yüzleşmek ve parkın dışına vurmak onun göreviydi.

Öğle yemeğinden sonra, hayat araya girdi ve High daha çelişkili duygular yaşadı, bir yandan bundan nefret ederken bir yandan da bununla yüzleşmelerinin iyi olduğunu hissetti.

Bu, onun daha fazla yiyecekleri olsun diye bir markete gitmek için ayrılması (ya da Millie'nin dolapları ciddi şekilde eksik olduğu için aslında stoklanmıştı) ve Millie'nin ona bazı şeyleri halletmek için masasına gitmesi *gerektiğini* söylemesiydi. Ayrıca bavulunu da boşaltması gerekiyordu.

Bir işi vardı ve uzaktaydı. Bunu görmezden gelmek zorundaydı.

Bu yüzden mağazaya gitti, ihtiyaç duyabilecekleri ya da isteyebilecekleri her şeyi aldı, geri geldi, eşyaları taşıdı ve kaldırdı. Kadın masasında biraz zaman geçirdi. Sonra o eşyalarını yerleştirip çamaşır yıkamaya başlarken adam da onunla birlikte banyoda vakit geçirdi.

Daha sonra televizyona yerleştiler, akşam yemeği yapmak için ara verdiler, televizyonun karşısında yediler ve sonra felaket onun izlediği programı vurdu çünkü onun istediği buydu ama o şey onun için hiçbir şey yapmadı. Eski kıyafetler giyen ve İngiliz aksanıyla konuşan bir grup kibirli insan (hizmetçiler bile kibirliydi).

Güzel esmer onu satın aldığı anda bile, yine de onun için hiçbir şey yapmadı.

Sonra sesli mesaja gitti ve Tack'i dinledi.

"Odaklanmaya ihtiyacın olduğunu anlıyorum kardeşim," dedi Tack onun kulağına, "ama bildiğin gibi konuşmamız gereken şeyler var. Şimdilik bu işin dışındasınız, ancak bu sizinle tekrar görüşmemiz gerekmediği anlamına gelmiyor. Bu yüzden

Yarın sabah 9'da Compound'da buluşalım. Sana orada ihtiyacım var, High. Seni olan bitenden uzaklaştırmak istemem, özellikle de Millie'yle işleri hallediyorsan, ama bunun yapılması gerektiğini biliyorsun. Özellikle de Millie için. Orada görüşürüz."

High, Tack'in neden bahsettiğini bilmeden telefonunu kapatmak için düğmeye bastı.

Özellikle de Millie için.

Bu da ne demek oluyor?

Millie'ye baktı.

"Bebeğim," diye .

Gözlerini ekrandan ayırmadan ona bir el salladı. "Şşşt!" diye tısladı, burnunu çekti, sonra "Ah, Tom!" diye feryat etti.

Kahretsin, çok .

Yanında oturmuş, hiç var olmamış hayali insanlar için ağlayan o şirinle birlikte High, Tack'in neden bahsettiğini yarın sabahki toplantıda öğrenmeye karar verdi.

O anda, kız arkadaşıyla birlikte olacaktı.

Bu yüzden bir elini uzatıp onu boynundan yakaladı ve koltuğun köşesine iyice gömülürken onu kendine doğru çekti.

Hemen uyum sağladı, bacaklarını koltuğun üzerinde yanına doğru kıvrırken ona doğru kıvrıldı.

"Bundan sonra başka bir şey izleyeceğimizi biliyorsun," dediğinde vücudunun katılaştığını hissetti.

Sonra havladı, "Xbox, *duraklat*." Gösteri durdu ve kadın ayağa kalkıp ona doğru döndü.

"Biz değiliz."

"Millie, hüngür hüngür . Bu program berbat." "Bu harika," diye açıkladı.

"Gözlerinden yaşlar akıyor," diye tekrarladı. "İyi yazmanın alametifarikası," diye karşılık verdi.

Adam ağzı seğirerek ona baktı.

O unutmadı. . Onun hiçbir şeyini.

Bir komedi ya da dram arasında seçim yapmak zorunda kaldığında ya da uçurumun kenarına getirecek ve kontrolsüzce hıçkırmasına neden olacak bir şey olduğunda, her zaman sonuncuyu seçeceği gerçeği de dahil.

Kahretsin, *Steel Magnolias*'ı üç kez, *Terms of Endearment*'i dört kez izlemişti. Bu filmlerdeki sürtükler toplamda yedi kez ölmüştü ve Millie her seferinde sanki ilk kez görüyormuş da fark etmemiş gibi hüngür hüngür ağlıyordu.

Ve o buna katlanmıştı çünkü o bunu yaptığında kız derin bir şekilde sarılmıştı.

"Her neyse," diye mırıldandı ettiğinin işareti olarak.

"Artık *Downton Abbey*'e geri dönebilir miyim?" diye sordu. "Buyur," diye davet etti.

Kadın ona sırttı ve adam haftalar önce yüzüne fırlattığı şeyde yanılmadığını düşünerek onu inceledi.

Onun kızı gelmiş geçmiş en güzel ağlayandı.

Ama en çok bunu seviyordu, kadının ıslak yanaklarıyla ona sırtmasını, çünkü istediğini elde etmişti ve bunu ona o verdiği için yapıyordu.

O da televizyona döndü ve "Xbox, oyna" diye seslendi. Hareket yeniden başladı ve onu daha da içine çekti.

Daha da yaklaştı.

Sonra High, hiç umurunda olmayan bir dizi izledi. Ve hoşuna gittiğine karar verdi.

Çünkü Millie yaptı.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Kaosun Kollarında Katlanmış

Millie

ALARM SAATİM çaldı ve Logan "Tanrım, bu da ne böyle?" diye mırıldanırken elimi uzatıp erteleme düğmesine basacak kadar kendimi Logan'dan kurtardım.

Yüksek sesle gülemeyecek kadar uykuluydum ama yine de bunu çok komik buldum.

Adamım Kulüp'te acemiymken kendisine verilen görevler , bu yüzden ben okula gitmek için kalkmadan önce o kalkıp görevinin başındaydı.

Göreve başladıktan sonra, kendisine verilen görevler gece olduğunda, okula gitmek için hala kullanmak zorunda olduğum çalar saatten nefret ederdi. Bana hayatımızda bir gün onu atabileceğimizi umduğunu söyledi.

O zamandan beri ve şimdi, onu attığından şüpheleniyordum.

Ona doğru yuvarlandım. "Çalar saat, Snooks. Kalkıp günle yüzleşmeliyim."

Ben istemedim. Dün olduğu gibi, Logan'la olabildiğince iç içe olmak istiyordum.

Ama dün kısmen hayata geri dönmüştük.

İlk başta, Logan'ın market alışverişi için ayrılması ve benim masama dönmem beni korkutmuştu.

Nihayetinde iyiydi çünkü normaldi.

Ama çoğunlukla yapmamız gerekeni ayrı ayrı yaptığımız için, sonra o geri geldi.

Dahası, buydu. Yeni bizle yüzleşmek zorundaydık.

Çalışmak zorundaydım. Logan kızlarına bakmak ve Logan'ın işlerini yapmak zorundaydı. Birlikte ilerleyebilmek için hayatımızı düzene sokmak zorundaydık.

Ne yazık ki, şu andan itibaren.

Ayağa kalktı, sonra geriye doğru çöktü, beni daha sıkı sardı ve "Saat beş kırk beş" diye mırıldandı.

"Yetiştirmem gereken çok şey var ve aslında evde çalışıyorum. Ama her zaman işe gidiyormuşum gibi masama oturuyorum çünkü bu sizi doğru zihin yapısına sokuyor ve ne olacağını asla bilemiyorsunuz. Bu yüzden ofise gitmeden önce yapmam gereken çok fazla hazırlık işi var."

"Daha sonra başlayabilirsin" diyerek bana doğru yuvarlandı.

Ellerimi omuzlarına kaydardım ve orada sıkıca tutarak cevap verdim, "Hazırlık işinden kastım kahvaltı. Duş. Tam makyaj. Saçlar. Bu tür şeyler. Ve bu tür şeyler zaman alır."

Dudakları çenemin menteşesine çarptı, aşağı kaydılar ve "Daha sonra başlayabilirsin" diye mırıldandı.

Sıcak hissetmişim. Sarıldığımı hissetmişim. Şimdi karıncalanma hissettirdim.

Ben de kahvaltımı masama götürmeye karar verdim. Ayrıca saçımın üst kısmına fön çekip geri kalanını kurumaya bırakacak ve sonra at kuyruğu yapacaktım.

Bu bana zaman kazandırır.

Eğer yeterli gelmezse, başka şeyler bulurdum.

Ben de kollarımı omuzlarına doladım ve ne istediğimi anlatmak için çenemi eğdim.

Logan başını kaldırıp ağzımı kendi kapatarak bana verdi.

Ve başladı.

Sekiz dakika sonra alarm çaldı.

Logan uzandı, saati tuttu, sertçe çekti, benim şaşkın ve sinirli soluğumu duymazdan geldi ve saati yere fırlattı.

"Logan!" Tersledim.

Cevap vermedi.

Beni öptü.

Tamam.

Pekala.

Her neyse.

Daha sonra tekrar takabilirdim (eğer hala çalışıyorsa).

Tam o anda bir ayağımı yatağa koydum, adamımı yuvarladım ve ona saldırdım.

Sonunda, havayla kurutulmuş saçlara değdi.

Kesinlikle.

* * *

Rus tüvit kalem etek, buğday rengi kaşmir balıkçı yaka ve sivri topuklu, parlak, koyu kahverengi botlarımla masama oturdum ve bilgisayarımdan dönüp kahve fincanıma uzandım.

Bunu kontrolsüzce sırtarak yaptım.

Sırtımamın nedeni, Paris'te çoğunlukla e-postalarla ilgilendiğimden, beklediğimden daha az e-postayla uğraşmak zorunda kalmam değildi. Bunu yapmıyordum çünkü Claire acil ilgilenilmesi gereken tüm postalarla ilgilenmişti, bu yüzden geri kalanların tasnifini bitirmek çok az zaman aldı. Bunu yapmıyordum çünkü geri dönmem gereken çok az telefon görüşmesi vardı.

Bunu yaptım çünkü Logan'la hayata geri dönmenin beklemediğim avantajları vardı.

Bunlar arasında makyaj yapmam ve saçımı yapmam, sonra bunu yaparken avluda eriyen kardan geriye kalanları küremiş olduğunu keşfetmem, böylece ofisime şık botlarımla onları mahvetmeden, kayıp düşmeden yürüyebilmem ya da Wellie'lerimi çekiştirip kendim kürebilmek için onları giymeyi ertelemem de vardı.

Ayrıca stüdyoma gitti, kaloriferi açtı ve bir cezve kahve hazırladı, böylece masama geldiğimde kızarmış sıcak ve hazırda kafeinim vardı, ilk yarım saat boyunca donduğum ve kahve yapmak için işe geç kaldığım eski normal zamanlarımdan aksine.

Tabii, kahve kısmı bana sadece beş dakika

kazandırdı. Ama bana beş dakika kazandırdı.

Dahası, arka kapımda durup Logan'la öpüştüm.

Ben masama oturmadan önce, o da kamyonetine binip günüyle yüzleşmeye gitti.

Bunu sadece öpüşerek değil, planlar yaparak da yaptık.

Bir kardeşinden arabamı bana geri getirmesi için yardım isteyecekti. Ayrıca kızlarını okuldan alacak, sonra onlarla takılacak, onları yemeğe götürecek ama işi bitince bana geri dönecekti.

Böylece arabamı geri getirdiğinde beni görecekti.

Yemekten sonra döndüğünde onu görürdüm.

O zaman ona sahip olurum. Yine onunla uyurdum. Onunla uyanırdım. Büyük ihtimalle onunla sevişirdim.

Uyku ile

durulayın. Sonra

tekrarla.

Umarım sonsuza

kadar. Bu berbat

değildi. Bu yüzden

sırıtiyordum.

Evet, sıırıtiyordum.

Kahvemden bir yudum aldım, fincanı yerine koydum ve yapılacaklar listemdeki sıradaki işi yapmak için masamdaki telefonu aldım.

O gün öğleden sonra Claire ile ben yokken neler olduğunu değerlendirmek ve gelecekte neler olacağını planlamak için bir toplantım vardı. Ayrıca satıp gitmeyeceğimi de onunla paylaşmam gerekiyordu.

Bir gün önce Dottie ile ben yokken yardım ettiği işler hakkında biraz sohbet etme fırsatım olmuştu.

Şimdi Justine'i aramam gerekiyordu.

Ben de yaptım, *ahizeyi* kulağıma dayadım, sonra cevap verdiğinde ahizeyi kaldırdım, "*Aman Tanrım! Buna inanamıyorum! Logan geri döndü!*"

Cep telefonum SUV'umdaki çantamda duruyor olabilir, umarım Denver'daki derin dondurucudan sonra hala çalışıyordur, çünkü hayatımın akışını değiştiren Kaos'a yaptığım çılgınca koşuşturmadan sonra onu orada bırakmıştım.

Ama belli ki Dottie'hâlâ yanındaydı ve onu kullanıyordu. Ahizeyi tekrar kulağıma götürdüm ve "Evet, bebeğim" dedim.

"*Buna inanamıyorum!*" diye tekrar çığlık attı.

Tekrar sıırıttım, bu sefer farklı nedenlerle.

Kellie ve Justine, Dottie ve ailem gibi Logan'ı sevmişlerdi.

Kellie ve Justine, Dottie'nin aksine, yaptığım şeyi neden yaptığımı bilmiyorlardı. Bu benim içindi ve güvendiğim tek kişiydi, bunu paylaşabileceğim tek kişi... kız kardeşim.

Yani hiç almamışlar.

Yaptıkları şey, her gerçek dostun yapması gerektiği gibi, endişelerini ve eylemlerimle ilgili anlaşmazlıklarını gizlemek ve yanımda durmaktı.

"Tamamen, delicesine, çılgınca mutlu musun?" diye sordu. Dehşete kapılmıştım.

Ama aynı zamanda tamamen, delicesine ve çılgınca mutluydum. "Evet," dedim ona.

"Her şeyi her saniye dinlemek istiyorum ama Hubbles'tayım, *yakında* öğle yemeğinde *kesinlikle* bir araya geleceğiz. Veronica takvimine bakıyor. Dot da var. Kellie de var. Claire'i aramam lazım."

Onlarla öğle yemeği yemek, iyiliği paylaşmak istedim.

Hayır, aslında onlarla kokteyl içmek, LBD'mi giymek ve iyiliği paylaşmak istedim.

Ama söylediği bir şey dikkatimi çekti.

Justine'in yarı zamanlı bir işi vardı, bu yüzden oğullarını uzun süre kreşe bırakmak zorunda kalmıyorlardı ve onun yerine annelerinden biriyle evde kalıyordu. Bu nedenle, Rafferty'yi de yanına alarak, Claire ya da Dot'un üstesinden gelemediği ve yapmaktan en çok hoşlandığı şeylerle benim için ilgileniyordu; bunlar tatil evleri ve tasarım için ofisleri yeniden keşfetmekti. Ondan bu amaçla çeşitli resimler içeren on üç e-posta aldım.

Ama geri döneceğimi biliyordu. Görevde olmadığını biliyordu. Ve Hubble'lar benim Noel müşterilerimdi.

"Jus, Hubbles'da ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Bir kriz yaşadılar. Pencerelerine koymak istediğiniz çelenkler hoşlarına gidiyor. Hem de çok. Ama dışarıda onları takacak bir prizleri yok. Pilli ışık kullanmaları mümkün değil. Ve kabloların pencerelerden içeri girmesinden endişe ediyorlar. Bugün burada bir elektrikçi var ve onlar için planladığınız fantezi için dışarıdaki prizlerin nereye takılacağına karar vermede bizden yardım istediler. Dot bana muhtemelen irtibatta olamayacağınızı söyledi, ben de onlarla çalıştığım için Claire burada olmam gerektiğine karar verdi."

Bununla ilgili çok şey vardı, bu yüzden Hubble'ların Noel düşkünü olduklarını, altı yıldır müşterilerim olduklarını ve her geçen yıl iç ve dış dekorlarının daha ayrıntılı olmasını talep ettiklerini göz önünde bulundurarak en az şaşırtıcı olanla başladım.

"Hubble'lar dekorasyonları için priz mi taktırıyor?" Ben sordum.

"Kesinlikle," diye cevap verdi. "Ve onlara prizin kapı ile ilk pencere arasında gerektiğini söyledim. Üç pencere çelengini bir araya getirip kapı çelenginden diğer tarafa geçebilir ve o prizi kullanabiliriz. Balkon salıncakları ve ışıkları iyi, orada bir priz var. Ama bence evin arka tarafındaki saçağın altında bir tane daha var-"

Sözünü kestim. "Justine."

"Tam burada."

"Bebeğim," diye başladım usulca. "Bana katılman çok anlamlı. Açıkladığım gibi, sana ödeme yapacağım ve Paris'ten senin için muhteşem bir hediyem var. Ama kızım, ben geri döndüm. Logan'la işler çığırından çıktı ama sonunda iyi bir şekilde. Bu... Daha sonra açıklayacağım... ama bu iyi. Raff'a iyi bak. Hayatına geri dön. Artık beni kollamak zorunda değilsin."

"Ama bunu sevdim."

Masama baktım.

"Ve Hubble'lar çok komik. Mays'ler çok çılgın ve çok komik. Şükran Günü bile değil ama Noel'deymişiz gibi hissediyoruz, ki bu *harika*. Ve kızı için 16. yaş günü partisi düzenlediğimiz Barbie kadın çok iyi biri. Fikirlerime bayıldı. Bir muhasebecinin yanında yarı zamanlı asistan olarak çalışırken yaratıcı olamıyorum. Raff zar zor konuşabildiği için onunla bile yaratıcı olamıyorum; kesinlikle boya kalemi kullanamıyor."

Onun sözlerini duydum.

Ama masama bakmaya devam ettim.

Çok çalıştım çünkü bir hayatım yoktu.

Ben de çok çalıştım çünkü işimi seviyordum.

Dahası, çok çalıştım çünkü başarılı olmak istiyordum. Küçüklüğümden beri azimli bir insandım. Heceme yarışmasını kazandım (üç kez). Birinci sınıf sekreteriydim, ikinci sınıf sekreteriydim.

başkan yardımcısı, üçüncü ve son sınıf başkanı oldum.

Dahası da vardı.

Sessizce yaptım ama yaptım çünkü bu benim yaptığım bir şeydi. Ben buydum işte.

Son olarak, çalıştım çünkü para kazanmayı seviyordum. Güzel evimin, güzel kıyafetlerimin tadını çıkaran (birkaç gün öncesine kadar) sadece bendim, ama her ikisi de bana sahip olduğum küçük mutluluğun bir kısmını veren şeylerdi.

Ve bu mutluluğa sahiptim çünkü bunun için çalışmıştım. Onu *hak etmiştim*.

Ben. Sadece ben. *Hep* ben.

Düşük olan zamanlarda, ki bunlar oldukça azdı, yol boyunca yapmadığım her şeyi yaptığım bir emeklilik hayal ettim (ve böylece yıllar önce planlar yapmaya başladım). Muhteşem partiler vermek. Seyahat etmek. Sanat dersleri almak ya da zamanımı dinlenerek, kendimle ilgilenerek ve eğlenerek geçirmek için aklıma gelen her şeyi yapmak.

Ama son birkaç gün içinde olanlar oldu. Hayatım değişmişti.

Bankada param vardı. Biriktirdiğim para. Sağlıklı bir emeklilik hesabı. Daha sağlıklı bir yatırım portföyü. Ve evim için on beş yıllık bir ipotek almıştım, bu da sadece dört yıl içinde ödeneceği anlamına geliyordu. Bu sonuncusu, sadece artan emlak değerleri nedeniyle değil, aynı zamanda evde yaptığım tüm çalışmalar nedeniyle evde ne öz sermayem olduğunu hesaba katmıyordu bile.

Ve gelişen bir işim vardı. Ayda en az bir kez, ama genellikle daha sık, Claire ve ben daha fazla iş alamadığımız için müşterileri başka planlamacılara yönlendirmek zorunda kalıyordum. O yıl iki yeni Noel müşterisini de reddetmek zorunda kaldım çünkü zamanım yoktu. İş sadece Claire ve ben yaparken olmazdı.

Bununla birlikte, insan kaynaklarımı genişletirsem, gelirim artırmak için birkaç müşteri daha alabilir ve işimin bir kısmını Claire'e kaydırabilirim, o da bunu yapabilir ve bununla birlikte alacağı zammı çok sevecektir. O da kendi işlerinin bir kısmını yeni bir çalışana devredebilir.

Justine haftada yirmi beş saat çalışıyordu. Zekiydi. Sadıktı. Yaratıcıydı. Kişilik dolu. Yıllar boyunca, ona ihtiyacım olduğunda yardım etmek ya da fazladan para kazanmak için çeşitli kereler

olaylar. Çalışırken Rafferty'nin de yanında olmasını kesinlikle önemsemezdim, böylece günlük bakım masraflarından tasarruf edebilirdi.

O *mükemmel* olurdu.

"Hellooooo," diye seslendi kulağıma. "Seni kaybettim mi?" "Hayatımı değiştirmem gerekiyor," diye açıkladım.

"Yok canım," diye cevap verdi. "İyileşme yolundaydın ama şimdi Logan döndüğüne göre bunu hızlandırmalısın, kardeşim. Erkeklerle göre az bakım ister ama senin harika ama *çok* kızsı evinde saatlerini geçirip *Easy Rider* izlediğini ve bir on altıncı yaş gününde DJ'in tüm doğru şarkıları çalmasını sağladıktan sonra eve gelmeni beklediğini sanmıyorum."

Benim pedim çok kız gibiydi.

Ve hiç Logan'a göre *değildi*.

Oh adamım.

Bunu düşünemezdim.

Hedefe kilitlenmeliydim.

"Bebeğim, bu kişisel bir soru ama işinde ne kadar kazanıyorsun?"

"Saatte on altı," diye cevap verdi hemen, sonra devam etti, "Hangi çok saçma ama Ronnie işinde bunu yapamadığı Raff'ı görmek için izin almak zorunda kaldığımda yarı zamanlı çalışabileceğim ve sorun çıkarmayacak tek yer burasıydı."

Kafamda hızlı hesaplamalar yaptım, fazladan ne kadar müşteri alabilirdim, Claire'e daha fazla sorumluluk vererek ona ne kadar zam yapmam gerekirdi.

Hesaplarımı açmalıyım. Doğru şekilde yapmalıyım. Kendim için, Claire için, Justine için bunu yapabileceğimden kesinlikle emin olmalıydım.

Tek düşünebildiğim Logan'dı.

"Maaşını karşılayacağım" dedim, sonra delice devam ettim, "Ya da daha iyisi o."

Arkadaşım cevap vermedi.

"Justine?" Ben seslendim.

"Ciddi misin?" diye nefes aldı.

"Hayatımı düzenlemem gerekiyor," dedim ona. "Kendime zaman ayırmalıyım."

Logan. Kızları var. Onlara zaman ayırmalıyım. İşleri geri çevirmeyi hiç sevmem ve bu sık sık olur. Yani evet. Ciddiyim."

"Bu *çok harika* olurdu!" diye bağırdı. "Ronnie'nin şirketi bizim

Yani endişelenecek bir şey yok. Ve bebeğim, seni seviyorum, bu fırsata sahip olmayı isterim, seninle çalışmaktan keyif aldığımı biliyorsun, ancak üç haftalık tatilim, iki kişisel günüm, üç hastalık günüm olduğunu ve Ronnie'nin de neredeyse aynı olduğunu paylaşmalıyım, bu yüzden bunların hiçbirini kaybetmek ."

Claire'in üç hafta tatili var.

Justine, Claire ile aynı seviyede başlayamazdı. Onun kişisel günlerini arttırırdım.

"Bunu yapabilirim," dedim.

" anasını," diye fısıldadı. Bunu tekrar söyleyebilirdi.

Bazı rakamlara ihtiyacım vardı.

Ama sonuçta fark etmedi.

Zihinsel hesaplamalarım bana kişisel gelirime gelecek herhangi bir darbenin, eğer varsa bile, küçük olacağını söyledi.

Paraya sahip olmak güzeldi.

Ama Logan daha iyiydi.

Justine, "Bu... bu... bu harika, Mill," dedi.

"Böyle düşünmene sevindim," diye cevap verdim. "Ben gidip kendi işimi yaparken senin beni koruman çok şey ifade ediyordu. Ama bu işte de iyisin. Ve senin takımda olman çok şey ifade eder."

"Ronnie ile konuşmam gerek."

Yapardı. Ama Veronica hayır demezdi. Kadınını seviyordu. Onun mutlu olmasını isterdi. Ve bu anlaşmadan hiçbir şey kaybetmiyorlardı.

"Sen konuş. Sen bana anlat. Ben de senin için ne yapabileceğimi görmek için bazı rakamları gözden geçireyim. Sonra da sohbet ederiz."

"Zamanımı harcadığıma değecek."

"Birkaç sayıya bakayım bebeğim," dedim usulca.

"Seni seviyorum Millie" diye cevap vermesi uzun bir süre aldı. Derin bir nefes aldım.

"Bunu bana teklif ettiğin için mutluyum," diye devam etti. "Ama neden olduğu konusunda daha mutluyum. Logan'la her şeyin nasıl gittiğini duymak için sabırsızlanıyorum. Ama bilmelisin ki, resmi olarak, şimdi birden fazla nedenden ötürü bunun olmasına sevindim. En son onunla eğlenmiştin. Bu sefer de onu elde etmekle uğraşmadığını bilmek güzel.

geri."

"Ben de," diye fısıldadım. "Ve seni sevme konusunda da yine ben. Sen en iyisisin, Justine."

Bana döndüğünde tekrar sırtıttım, "." Sözlerini bitirdiğinde sırtışımdı soldu ve kalbim ısındı, "Sen de öylesin. Umarım Logan sana hatırlatır çünkü ben söyledim, Dot söyledi, Kellie , Ronnie söyledi ama sen hiç anlamadın. Logan bunu sana da verdi. Umarım geri verir."

"Tamam, buna bir son vermeliyiz çünkü bir sürü işim var ve bunları ağlayarak yapamam. Makyajımı düzeltecek da yok" diye uyardım.

"Sen tam bir ucubesin. Bebeğim, bugün hiç randevun yok. Büyük evinin arkasında küçük bir evde oturuyorsun. Makyajının berbat olması kimin umurunda?"

"," diye karşılık verdim.

"Tam bir ucube," diye mırıldandı.

"Bu daha iyi," diye ilan ettim. "Sinir bozucu olman. Çok daha iyi."

"Ben de iyi gıcıklık yaparım."

"Git... Hubble'ların icabına bak," diye emrettim. "Ama zamanı takip et. Bugün rakamları incelemek için zaman bulacağım ve bu akşam uygun bir teklifle seni arayacağım. Tamam mı?"

"Mükemmel. Görüşürüz, bebeğim.

Ve, Millie?" "Evet?"

"Senin adına çok sevindim, kardeşim." Bir nefes daha çektim.

Telefonu kapattı.

Telefonu geri koyduğumda yine sırtıttım.

Yapılacaklar listemden Justine'i aramayı çıkardım, bir sonrakine geçtim ve bir sonrakiyle uğraşıyordum ki, arabamda bir kamyonun homurtusunu duydum.

Yukarı, pencereden dışarı baktım ve Logan'ın kamyonetini gördüm. Gülümsedim.

Avluya döndü ve cipimin onu takip ettiğini gördüm. Gülümsemem daha da büyüdü.

Arabamı geri aldım ve Logan bunu benim için halletti.

İlk iki aracın homurtusu duyulduğunda gülümsemem azalmaya başladı.

birkaç motosikletin kükremesi eşlik etti.

Tack'i, Hop'u, Tabby'nin Kaos'taki sahnemin olduğu gün Tyra'yla birlikte gelen kara kafalı adamını ve Boz'u gördüğümde pencereden dışarı bakmayı bıraktım, hepsi motorların üzerindeydi ve Koca Petey Harley trike'ıyla arkadan geliyordu.

"da ne?" Kapım açıldığında nefes aldım.

Logan *fırtına* gibi içeri girdi, yüzü gök gürültüsüyle doluydu, gözlerini bana dikmişti.

Sırtım dikleşti ve onun arkasından gelen siyah saçlı başka bir genç Kaos üyesini belli belirsiz fark ettim ama dikkatimin büyük kısmı Logan'a odaklanmıştı.

"Beni takip edin," diye .

"I..." Avlumda Harley'lerin kükremesinin kesildiğini duyduğumda gözlerim diğer adama kaydı.

"*Beni takip edin!*" Logan havladı.

Yerimde sıçradım ve gözlerim tekrar ona döndü.

Bunu yaptıklarında, ofisimin dışında sinsice sadece sırtını yakaladım, görünüşe göre iş girebileceğini, bana havlayabileceğini, bana emredebileceğini ve benim de itaat edeceğimi düşünüyordu.

"Yüksek." Dışarıda söylendiğini duydum, hem sakinleştirici hem de uyarıcı olması gereken o tek kelime, Tack olduğunu söyleyen ses.

Ben sandalyemde kıpırdamadan oturup kapıdan dışarı bakarken Logan, "Bu işe karışmamalısın," diye homurdandı. O sırada Logan'ın dönüp "Millie. *Buraya* gel."

Bana bir köpekmişim gibi seslenmesine karşılık vermemi beklemedi.

Sinsice uzaklaştı.

Bir şeyler oluyordu. Ne olduğunu bilmiyordum. Ama büyük bir şey olduğunu biliyordum.

Ve sikimde bile değildi.

Hiçbir adam ofisime hışımla girip bana emirler *yağdırmadı*, sonra beni evcil hayvanıymışım, *yaramaz* gibi yanına çağırmadı ve emirlerine sorgusuz sualsiz itaat etmemi bekleyerek uzaklaşmadı.

Hiç kimse.

Lanet olsun,

kadın olmaz.

Hayatta olmaz.

Nasıl olmaz?

Sorun şu ki, ofisimin kapısının önünde toplanan Kaos kardeşlerim vardı, Logan'ı takip eden genç hala içerideydi ve Logan başka bir yerdeyken sandalyemde otururken bu bokun olmadığını, hiçbir , hiçbir şekilde paylaşamazdım.

Ben de hızla ayağa kalktım, sandalyem geriye doğru uçtu ve kendi fırtınamı yaptım.

Genç adamı geçtim, kapının dışında bekleyen kardeşlerin arasından ilerledim ve Logan'ı evimin arka kapısında gördüm.

Hemen oraya yöneldim.

Kapıyı açtı ve içeri girdi.

Adımlarımı hızlandırdım ve onu takip .

Tam kapıyı kapatacaktı ki bir el kapının üzerine indi ve Kaos'un içeri girebilmesi için ikimiz de geri çekilmeye zorlandık.

Ve yaptılar da.

Yedisi de.

Onları düşünmüyordum.

Aklım Logan'daydı.

"Beni bir köpekmişim gibi yanına çağırmağın" dediğimde sesim kısık ve öfkeden titriyordu.

Kapıyı çarptı, bir elini kaldırdı, bir parmağı kapının arkasındaki duvara doğru saplandı.

O tarafa baktım ve Paris'e gitmeden önce orada olmayan bir güvenlik sistemi kutusuna göz kırptım ve olan her şey nedeniyle geri döndüğümde fark etmemiştim.

Logan, "Gidersen bunu silahlandırırısın," diye hırladı. "Dört, dokuz, bir, üç, kırmızı düğme." Tuş takımının altındaki kırmızı düğmeye bastı. "Eve geliyorsun, lanet olası kapıyı kapatıyorsun, lanet olası şeyi kilitliyorsun ve silahı açıyorsun, dört, dokuz, bir, üç, sonra lanet olası *yeniden silahlandırıyorsun, hemen, dört... dokuz... bir... üç.*"

"Bu oraya nasıl geldi?" Fısıldadım.

Logan bana cevap vermedi.

Bana doğru eğildi, elimi tuttu, parmakları elimi sıkıca kavradı ve mutfağımın etrafında duran kardeşlerinin arasından beni de peşinden sürükleyerek tekrar yürümeye başladı.

Tack sabırsızca, "Yüksek," diye ısırdı.

Logan bir an bile tereddüt etmedi.

Beni ön kapıya doğru sürükledi, bizi durdurdu ve kapının yanındaki başka bir güvenlik paneline parmağını soktu.

Bana bakarak, "Aynı şey. Dört, dokuz, bir, üç. Gidiyorsun, silahını kuşanıyorsun. Evdesin, silahlı. Evde hareket sensörü yok. Her şey pencere ve kapılarla ilgili. Pencereleler ve kapılar kırılır, kıyameti koparan bir ses çıkar ama aynı zamanda doğrudan güvenlik merkezine bir mesaj gönderilir. Polisle temasa geçerler ve hemen bir adam gönderirler. Bir adam her şeyin yolunda olup olmadığını sormak için kapıya gelecek. Ona iyi olmadığını söylemek için bir kod cümleler var. "Her şey yolunda efendim." dersiniz. Eğer her şey *yolundaysa*, farklı kelimeler bulursunuz. Değilse, anlar ve anlaşırsınız. Anladın mı?"

"Alarm sistemini nasıl aldım?" Sordum, sonra sorgulamaya devam ettim. "Peki *ne zaman*?"

"Aldın çünkü ben . Sen de Paris'teyken taktırdın."

"Ben... ne... *neden*?"

Elimi çekti, kolum yuvasında sarsıldı ve bizi ayıran adımı ona doğru attım.

Sonra sadece boynunu eğerek üstün boyundan bana baktı, bunu yaparken hala çok sinirliydi ve elimi tutmaya devam etti.

Ve onun çileden çıkmış gözlerine bakarken, çekışinden sonra kolumdaki kasların gerildiğini hissettim, acı verici değildi ama yine de bir güvenlik sistemim olmasına şaşırmadığımı fark ettim. Bana davranış şekline de kızmamıştım.

Korkmuştum.

Korkmuştum çünkü o .

Korkmuştum çünkü Logan gitmişti. Ondandır hiçbir iz yoktu.

Bu adam yüksekti.

Ve çok korkutucuydu.

"Çünkü *size* kapılarınızda pencere olduğunu ve bunun güvenli olmadığını *söylemiştim*," diye bağırdı.

Ondan uzaklaştım, elimi çektim ama kurtulmayı başaramadım.

"Bırak beni Logan," dedim dikkatlice.

Tack salonun yönünden, "Yüksek, kardeşim, sakın ol," diye emretti.

Logan beni ve Tack'i görmezden geldi.

"Sen aldığında alarmı çalıştırmadım çünkü sende olduğunu bilmiyordun ve senin ya da Dot'un alarmı çalıştırmasını istemedim. Artık biliyorsun," dedi. "Ve şimdi onu kullan, Millie. Ne zaman çıkarsan çık, bir fincan şeker için yan odaya gitmen umurumda değil. Ve evde olduğun her an. *Anladın mı beni?*"

Tekrar elimi çektim. "Beni bırakmalısın."

O ilerledi ve ben duvara çarpana kadar geri kaçtım ve Logan vücudunun büyüklüğü ve öfkesinin yoğunluğuyla beni orada tuttu.

"Kardeşim," diye tanımadığım bir ses ve Kaos'un içimde hareket ettiğini hissettim.

Logan' ve benim etrafımda, fuayemde.

Ama ben gözlerimi ondan ayırmadım, o da benden ayırmadı.

"Biliyorsun bu bok yaşlı kadınların başına gelmez," diye hırladı

Logan. "Logan, beni korkutuyorsun," diye fısıldadım.

Yüzünü daha da aşağı indirdi, böylece burunlarımız neredeyse birbirine değiyordu. "*Biliyorsun*, Millie. Bu bokun yaşlı kadınların başına gelmeyeceğini *biliyorsun*. Olursa da yapacağın *ilk şey babana söylemek olur.*"

Ses tonu giderek aşındırıcı bir hal alıyor, tenimi tırmalıyordu. "Logan-"

"Bu evde Kaos'a düşman bir adam vardı, lanet olası bir sana *silah* doğrulttu ve sen *babana söylemedin.*" Oh

lanet olsun.

Benito Valenzuela'nın ziyaretini nasıl unutabilirim?

Logan'ın öfkeli gözlerine baktım ve haklı olduğunu bilerek yaptım.

Böyle bir şey olmadı.

Ancak böyle bir durumla karşılaşma ihtimali çok düşük olsa da, yaşlı bir kadın ya da Kaos'un korumasına sahip olan Kulüple ilişkili herhangi biri doğrudan babasına ya da Kulüpten birine giderdi.

Ben ikincisini

yapmıştım. Ama

ben Logan'indım.

Tack'e gitmek kabul edilemezdi.

Logan'a söylemeliydim.

"Tack'e söyledim," diye artık bildiği şeyi ona bildirdim.

"Tack'in sikini almayacaksın," diye hırladı.

"Yüksek, sakın ol ve *geri çekil*." Duydum ve bu Koca Petey'di.

Duydum ama işlemedim.

Logan'ın kafamın içinde dolaşan sözleriyle meşguldüm.

Ve onlar gibi ben de ondan korkmuyordum.

Bu senaryoda ona çok kızgın olmamın birçok nedenini hatırladım.

Ben de sertçe karşılık verdim, "O zaman senin yaşlı

kadının değildim." "Sen her zaman benim yaşlı

kadınımdın," diye karşılık verdi.

Bu doğrudu.

Her neyse.

"bundan daha karmaşık olduğunun sen de farkındasın Logan Judd," diye tersledim.

"Farkındayım. Çok farkındayım, Millie. Bu evde seninle iki gün geçirdiğimin ve tek kelime etmediğinin de çok farkındayım."

Bu da doğrudu.

Kahretsin!

"Dikkatimi başka şeyler, son derece önemli şeyler çekiyordu," diye belirttim.

"Evet. Öyleydiler. Ama dün gece televizyonda *var* olmayan bir kaltak ısırdı diye hüngür hüngür ağlamak yerine bana *sana silah doğrultulduğunu* söyleyebilirdin."

Yine haklıydı!

Kahretsin!

"Tack'e söyledim," diye tekrarladım.

"Ve Tack *ben değilim*," diye karşılık

verdi. "Logan-"

Daha da yaklaştı ve ben ağzımı .

"Yanlış yaptın," diye fısıldadı tehditkâr bir şekilde. "Ve bunu

biliyorsun." Tehdit edilmeyecektim.

"Haklısın," diye verdim. "Kesinlikle, yüzde yüz . Yanlış yaptım. Sana söylemem gerekirdi. Bunu düşündüm ama diğer

sürekli bir şeyler çıkıyordu. Sonra, nasıl oldu bilmiyorum, belki de hayatımın aşkının *tekrar* hayatımda olmasından dolayı unuttum. Ama sonuçta yanılmışım. Bu, şimdi buraya hücum ederek, bana havlayarak, beni sürükleyerek ve beni korkutmaya çalışarak yanlış yaptığınız gerçeğini ortadan kaldırmaz."

"Adamlar kadınımın evine girdiler, onu tehdit ettiler, ona silah ve kadın bana bunları anlatmadı," diye karşılık verdi.

Buna dayanamayacağımı biliyordum. Bu adamlardan herhangi biriyle bunun tahammül edilemez olduğunu biliyordum.

Ama gerçek şu ki, o sırada onun kadını olduğumun farkında değildim.

"Derinlere inmelisin Logan ve şu anda nerede olduğumuza, sadece son iki günde nerede olduğumuzu keşfettiğimize bakmaksızın bu olay olduğunda nerede olduğumuzu hatırlamalısın..." Burunlarımız birbirine değecek şekilde ayak parmaklarımın ucunda ve sözümü "*Ve beni biraz rahat bırak*" diye bitirdim.

Boğazından alçak, seksi bir hırıltı çıksa da, seksi kısmındaki karıncalanmayı yenebildim çünkü o kadar sinirlenmiştim.

Bunun dışında hareket etmedi, cevap vermedi, sadece kaşlarını çatarak bana baktı.

Bununla sonunda amacıma ulaştığımı fark ettim ama umursamayacak kadar kızgındım.

Bu yüzden kıpırdamadım, başka bir şey söylemedim; sadece ona dik dik baktım. Bu bir süre devam etti.

Logan'la birlikte ofisime gelen adam yanıma yaklaşp sesi mizahla titreyerek, "Sanırım motorcu ve motorcu hatun çatışması çıkmaza girdi kardeşim. Muhtemelen geri çekilmek için iyi bir zaman."

Logan adama sadece başını çevirdi. "Kendimi eğlenmiş hissetmiyorum, Joker."

"Sanırım geri kalanımız senin için yeterince eğleniyor, High," diye cevap verdi.

Logan'ın gözleri tehlikeli bir şekilde kısıldı.

Motorcu ve motorcu hatun çekişmesinin çıkmaza karar *verdim*. En azından bu.

Mücadele etmemiz gereken bir tane daha vardı.

"Güvenlik sistemi nasıl başardınız?" diye sorduğumda Logan'ın dikkatini tekrar çektim.

"The Roll'da işler boka sardı" dediğinde yerimden kıpırdamadı. Sen mahvolmuştun. Seni mahvedenler benim adamlarımdı. Kellie her şeyi ortaya döktü. Aramızdaki meseleyi sonsuza dek çözmek için bisikletime atladım, buraya geldim, cevap vermedin. Berbat bir halde olduğun için sinirlenmişim ve cevap vermeyince bu beni daha da sinirlendirdi. Ben de *sana* herkesin girebileceğini *söylediğim* gibi içeri , kolayca yaptım, yaklaşık iki saniye içinde camını kırdım."

Nefesim kesildi.

Logan konuşmaya devam etti.

"Komşularınızdan hiçbiri duymadı ve duysalar bile hiçbiri polisi aramadı. Evinizi arayacak, telefon edecek, geri dönecek ve kapınızı kapatacak kadar uzun süre evinizdeydim. Sonra bir anahtar yürüttüm ve camcılar kapınızı tamir etmeye geldiğinde tekrar geri geldim. Güvenlikçiler sistemi kurduğunda da geri geldim. Buralarda kimse beni tanımıyor ve kimseden çıt çıkmıyor."

Bu bilgi karşısında biraz dehşete düştüğümü itiraf etmeliyim. Ancak dikkatimi başka bir şey çekti. *Seni deşenler benim adamlarımdı.*

sorunları çözmek için bisikletime atladım.

Ona baktım ve o sırada aklıma hiç gelmemiş olan bir şeyi hatırladım.

Yani, Kaos'a gittiğimde ve Logan geldiğinde, kötü değildi. Sert değildi. Soğuk değildi.

Dikkatli ve muhafızdı. Ve nazikti.

Ayrıca odasında konuşmak istedi.

sorunları çözmek için bisikletime atladım. Biraz sarsılmıştım.

gelirdi.

Benim için endişelenmişti.

Çılgın oyunumuzu farklı bir şekilde sonlandıracak noktaya gelmişti.

Ve beni güvensiz hissettiren bir şey gördüğünde, parasını öderdi.

Bir güvenlik firmasının sistem kurması için.

Yeniden bir araya gelmemiz, bizi neden ayırdığımı etmemle tetiklenmemiştir.

Yeniden bir araya gelmemiz bundan önce, kardeşleri beni kaybettiğim noktaya kadar incittiğinde ve benim için endişelendiğinde tetiklenmişti.

İşte bu benim Logan'ımdı.

"Paris'te olduğumu nereden biliyordun?" Sessizce sordum.

"Bebeğim, sana söylemişim," diye sertçe cevap verdi. "Bana bir şey oldu. Tanıdığım sihirbaz bir adama seni takip ettirdim. Çok endişelendim, seni takip edecektim ama kafanı toparlamak için bir şansa ihtiyacın olduğunu düşündüm. Ben de bekledim. Döndüğünde de bu evde olacaktım. Ama erken döndün. Hala acil durum pasaportum var çünkü senin için çok endişelendim. Şimdi döndüğüne göre, bunun daha çok oraya bensiz gitmene kızdığım için olduğunu anlıyorum."

endişelendim, seni takip edecektim. Acil bir pasaportum var.

Evet, o benim Logan'ımdı.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum," diye fısıldadım.

"Biliyorum," diye karşılık verdi. "O çocukların geri gelmesine katlanmak zorunda kalacaksın çünkü ofisine bir sistem kuracaklar. Bunu ilk seferinde neden yapmadığımı bilmiyorum ama en kısa zamanda . Ayrıca aktif tutma konusunda da dikkatli olacaksın. Bunun üzerine düşmeyeceksin, yoksa yemin ederim Millie, hiçbir şey olmasa ve senin yaptığını bulsam bile aklımı kaçıtırırım. Ve sen de Kaos korumasına katlanacaksın. Adamlarımın seninle onarması gereken çitler var ama bunu hızlandıracaksın çünkü bir sistemin olması umurunda değil, o orospu çocuğu seni ele geçirdi. Artık her yaşlı kadının, yanında olmadığına, peşinde bir adam vardır. Senin için ilk sırada Joker var."

Logan başını yana salladığında, yakınımdaya duran adama döndüm.

"Uh... merhaba, Joker," diye

mırıldandım. Bana sıırttı.

Gençti. Ama .

"Bana bir iyilik yapıp kadınını duvardan indirir misin, böylece onunla sohbet edebiliriz?" Tack Logan'ın arkasından sordu.

Bunun üzerine Logan yanıma geldi, koluyla boynuma sarıldı, beni farklı bir şekilde kendine doğru çekti, sevgi dolu ve koruyucu ama sinirli (ki bu kabul edilebilirdi) ve Tack'e baktı.

"Burada bulunman gereksizdi," diye .

Tack sabırla, "O toplantıdan çıktın; nereye gittiğini ve ne yapacağını söylemedin," diye cevap verdi. "Millie'ye gittin, o ruh halinle, neler olduğunu, neler paylaşmadığını, neler bilmediğini, bilirsin, bu haberi alan her kardeş, eve döndüğünde işleri berbat etmemek için kışının üstünde olurdu."

Onu takip etmeye başlamışlardı çünkü Valenzuela'nın peşinden gitmesinden endişeleniyorlardı.

Yeniden inşa ettiğimiz şeyin korunduğundan emin olmak için bunu yaptılar.

Onarmam gereken çitler olduğundan emin değildim. Hop, Candlebox'la duygularımı incitmişti ama neler olduğunu bilmiyordu. Her kardeşin yapacağını yapıyordu. Kardeşinin arkasını kolluyordu.

Ama onarılması gereken çitler olsaydı, oradaki çocuklar onları onarırdı.

Şu anda bu bilgiyi paylaşmak istediğimden emin değildim.

Ancak, eğer öyleysem bile şansım olmadı çünkü Logan, "Bu saçmalık kardeşim ve sen de bunu biliyorsun. Bir adam evine girdiğinde kardeşler atlarına atlayıp giderler çünkü bu onların işi değil."

"Tamam, o zaman ifademi düzeltiyorum," diye karşılık verdi Tack. "Millie ile aranızı düzeltmek için geldik çünkü ikiniz de sonunda kafanızı kışınızdan çıkardınız ve Benito Valenzuela gibi bir pislik bu kadar önemli bir şeyi mahvetmemeli."

Tack her zaman gözümü korkutmuştu, çünkü çok zekiydi, esrarengizdi.

Ama aynı zamanda onu hep sevmişimdir.

Logan'ın Tack'e cevap vermek için hazırlandığını hissedebiliyordum ama yapacak işlerim vardı ve son dramamız sona eriyor gibi görünüyordu, bu yüzden işleri ilerletmek zorundaydım.

Bunu Joker'e bakarak yaptım.

"Şanslısın," diye paylaştım. "Logan büyük bir market alışverişi yaptı, bu yüzden evde tonlarca yiyecek var. Ve ben büyük bir televizyon kızıyım. İstediğin her şey emrinde. Tabii Xbox'ı nasıl kullanacağını biliyorsan. Ama ," diye gülümsedim ona, "sana öğretirim."

O da gülümsedi ama bunun çekiciliğinden aldığım keyif, dikkatimi bana hırlayan Logan'a geri çevirmek zorunda kaldığımda yarıda kesildi.

"Tanrı aşkına Millie, buraya arkasına yaslanıp televizyon izlemeye gelmedi. Senin kızıncını izlemek için burada."

"Bu onun bunu yaparken rahat olamayacağı anlamına gelmez," diye karşılık verdim. "Uh... evet öyle," diye alaycı bir şekilde cevap verdi. "Onun için kabul etmesi zor

Aynı zamanda bir filmde, korunduğunuzdan emin olmak için size dikkat edin."

Elinde döndüm ve ters ters bakmaya başladım.

"Şey, affedersiniz. Daha önce hiç korunmaya ihtiyacım olmamıştı. Protokolü bilmiyorum."

Logan'ın yüzünün patlamaya hazır görünecek kadar gök gürültüsüyle bulutlandığı düşünüldüğünde, bu kesinlikle söylenecek yanlış bir şeydi.

"Tamam, siz ikiniz daha sonra didişmeye devam edebilirsiniz. Şimdi Millie, konuşmamız lazım," dedi Tack.

Ona baktım ve mevcut senaryonun altına bir çizgi çekmek için verdiği fırsatı değerlendirdim. Bunu yapmak için, Joker hâlâ yakınımda olduğu için elimden geldiğince bir kolumu uzattım.

Aslında tüm kardeşler hâlâ yakındı.

Yine de idare ettim ve "Neden bunu oturma odasına taşımıyoruz?" diye sordum.

Çoğu botlarına, bazıları da bana sırtarak fuayemden çıkan motorcuları izledim.

Olayların yatıştığını düşünürken, Kaos'un evimde olduğunu geç de olsa fark ettim.

Bu özel vuruş kadife gibi hissettirdi.

Logan ve en son hareket eden kişilerdik ama hareket etmeden önce karnındaki termali kavradım ve onu durdurdum.

Bana baktı.

"Sana söylemeliydim," dedim sessizce. "Bir mazeretim olduğunu hissediyorum ama yine de üzgünüm."

Hâlâ yüzünü tehdit eden fırtına dindi ve boynunu bükerek ağzını benimkine değdirdi.

Kalktığında, kardeşlerinin ardından bize doğru ilerlerken tek kelime etmedi.

Ama tek kelime etmesine gerek yoktu. Özrümün kabul edildiğini biliyordum.

Boz, "Tanrım, bu ev *harika*," dedi ve oturma odasına girdiğimizde etrafına bakındığını gördüm.

Boz'a yakındım. Tüm kardeşleri kaybetmek bir darbe olmuştu. Ama Boz ve Black'i kaybetmek daha derin bir yara açmıştı.

Onu dikkatle inceledim, Logan'ı geri aldığımda elde edeceğim her şeyi aniden fark ettim. Ya da daha doğrusu, Logan'ı geri aldığımda elde *etmeyi umduğum* her şeyi aniden fark ettim.

Logan yeterli olurdu. Logan cennetti. Eğer umduğum şey buysa, bu nirvanaydı.

"Millie-"

Bu ses diğer tarafımızdan geldi ve Hop'un gözlerini bana diktiğini görmek için o tarafa baktım.

Pişmanlık dolu çekici gri gözler.

"Yapma," diye fısıldadım. Ağzını açtı ama ben başımı salladım. "Yapma. Anladım. Bitti artık. Umarım yolumuza devam ederiz."

"Yaptığım şey çok aptalcaydı," dedi.

"Kardeşine sadık olma," diye karşılık verdim. "Anladım. Anladım." Kolumu Logan'ın beline dolayarak onu kendime doğru çektim. "Hadi devam edelim."

Hop bir bana, bir Logan'a, sonra da bana baktı ve çenesini yukarı kaldırdı.

Bu, yolumuza devam ettiğimiz anlamına geliyordu. Ona küçük bir gülümseme verdim.

"Hepimizin yapacak işleri var," dedi Tack ve dikkatim ona döndü. "O yüzden şu işi halledelim de biz kendi işimizi yapalım, Millie de kendi işini yapsın."

Kimse bir şey söylemedi ve ben de Tack'e bakmadım, o da devam etti.

"Sanırım Valenzuela ile bir sorunumuz olduğunu anlamışsınızdır. DPD'den Brock Lucas ve Mitch Lawson ile bu konu üzerinde çalışıyoruz."

Bu şok edici haber karşısında dudaklarımın aralandığını hissettim. Polisler mi?

Ya Kaos?

Tack benim açık şaşkınlığımı görmezden geldi ve konuşmaya devam etti.

"Haneye tecavüzle ilgili sizden ifade isteyecekler. Konuştuk ve bunun için suç duyurusunda bulunabilirsiniz ve yaptığı şey iyi değil, ama o pislik yere düştüğünde, onun yerde kalması için yeterli bilgiye sahip olmak istiyoruz. Ayrıca Valenzuela'ya olduğundan daha fazla odaklanmanı istemiyoruz. Haneye tecavüz ve suç kastıyla tacizden dava açarsanız belki tutar ama bu uzun süre tutmaz ve askerlerini emirlerini yerine getirmeleri için sokakta bırakır. Bu yüzden kayıtlara geçmesi için bir açıklama yapmanızı istiyoruz. Ama aynı zamanda suç duyurusunda bulunmamanızı da istiyoruz ki onu ve ekibini alaşağı etmek için yaptıklarımızı yapmaya devam edebilelim."

"Ben... sen..." Başımı salladım. "Polisle mi çalışıyorsun?"

"Evet," diye cevap verdi Tack, sanki bu tamamen delice değilmiş gibi. "Bir tarama yapacağız, senin ya da korumamız altındaki herhangi birinin üzerinde göz olmadığından emin olacağız. Ama yine de polise gitmeni ya da seninle burada buluşmalarını istemiyoruz. Sana özel bir yere kadar eşlik edeceğiz, böylece olanları Slim ve Mitch'le paylaşabilirsin ve kimsenin haberi olmaz. Senin için uygun mu?"

Tereddütle başımı salladım.

"Hayatını yaşadın, sevgilim," dedi sessizce. "Uzun zaman oldu ama geri döndün ve bu unutulacak bir şey değil. Yani bizim dünyamızı biliyorsun. Yaptığı şeyin ona bizden daha fazla bela kazandırdığını biliyorsun. Yaşlı kadınlar dokunulmazdır." Cevap vermek için hiçbir hamle yapmamama rağmen elini bana doğru kaldırdı. "Hepimiz senin ve High'ın nerede olduğunuzu anlıyoruz ama sanırım Valenzuela farklı düşünüyordu ve yaklaşımını yine de aynı şekilde yaptı. Aşağı inmesini sağlamak için hamleler yapacağız ama az önce olanlardan sonra kendimizi korumak için de hamleler yaptığımızı bilmenizi isterim. Bu bir daha olmayacak. Sen iyisin. Seni bu şekilde tutacağız."

Birden titremeye başladım.

Logan'ı geri almıştım.

Ailesini geri aldım.

Bir düşmanları vardı, o düşman beni tehdit ediyordu ve bu iyi bir şey değildi.

Ama Logan'ı geri almıştım. Ailesini geri aldım.

Ve benimle ilgileneceklerdi.

Ve bu iyi anlamda o kadar bunaltıcıydı ki orada durup her şeyi içime çekmekten başka bir şey yapamadım.

Oturma odamda. Boz.

Hop. Pete.

Evimdeydim.

Ama kendimi eve yeni gelmiş gibi hissediyordum.

Tack, tepkimi fark etmeden ya da fark etmeden (ikincisi şüpheliydi) devam etti: "High size bilmeniz gerekenleri . Bizden bilmen gereken şey sana söylediğim şey. Bu bok senin başına gelebilir çünkü ikinizin arasındaki koşullar bunun olmasını sağladı. Valenzuela açgözlü ve deli ama aptal değil. İyi seçim yaptı. Ama seni görürse, senin tamamen işin içinde olduğunu anlayacaktır. Tekrar o kadar aptal sanmıyorum. Fark etmez, olmamasını sağlayacağız."

Başımı sallamayı başardım ve sonra aklıma bir şey geldi ve kucakladığım sandalyenin yanına baktım.

Sandık gitmişti.

Valenzuela gibi ben de Logan'la geçirdiğim onca zaman boyunca bunu düşünmemiştim.

Ve gitmiş olması beni korkuttu.

"Sandık," diye fısıldadım.

"Ne var bebeğim?" Logan sordu.

Ona bakmak için başımı eğdim. "Sandık. Onu çöplükten aldı. Geri getirdi." Sandalyenin yanındaki yeri işaret ettim. "Sandalyenin yanındaydı."

High'ın ağzı gerildi, gözleri Tack'e kaydı, sonra tekrar bana döndü.

Sesim histeriyle yükselirken "Gitmiş" diyebilmem için tam zamanında geri geldiler. Sence geri gelip almış mıdır?"

"Millie, güzelim, aramız çok gergindi ve ben de bunun dikkatimi dağıtmadan devam etmesini istedim ve sandığı dolaba taşıdım.

boş yatak odan."

İki nedenden dolayı ona yaslandım.

Sandık evde ve güvendedeydi.

Ve o deli adam geri dönmemişti.

"Dört, dokuz, bir, üç," dedi Logan sessizce.

Güvenlik kodu.

Paniğimi gördü.

Ve beni çeşitli şekillerde korumaya aldı. "Dört,

dokuz, bir, üç," diye cevap verdim sessizce.

Kolunu bana doladı, böylece eli çenemin altını kavradı.

Sonra başka bir öpücük için eğildi. Dudak fırçası yok ama dil de yok.

Ancak bu seferki fuayedekinden daha uzun sürdü.

Başını kaldırdığında paniğim geçmişti.

Alanımıza bir varlık girdiğinde çenemi bıraktı. İkimiz de o tarafa

baktık ve Pete'in orada durduğunu gördüm.

Gözlerindeki parıltı karşısında nefesimi tuttum.

Biz

. O gözler bana dikildi.

"Siktir, tatlım, geri dönmene çok sevindim," diye fısıldadı.

Gözyaşlarımı bastırırken bir ses çıkardım ve dışarı çıktım.

Logan'ın Büyük Petey'e doğru tutuşu.

Kolları beni sımsıkı sardı. Kaos'un

kollarına sarıldım.

Oh, evet.

Eve gelirdim.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Bu Kaos

Yüksek

HIGH, Bonnie Brae Tavern'de, masanın üzerinde kocaman bir pizzadan arta kalanlarla birlikte, kızlarıyla birlikte oturuyordu.

Cleo kışının üstüne yatmış, bir şeyler atıştırıyordu.

Zadie dizlerinin üzerine çökmüş, masaya doğru eğilmiş, yutkunuyordu.

Küçük kızının böyle oturmadığı nadirdi. Bunu yaptığını düşündü çünkü karşısına çıkan her maceraya atılmaya her zaman hazır olmalıydı.

Cleo'su da aynı şekilde oturuyordu. Hayat neyse o olacaktı ve o da bununla kendi şartlarına göre yüzleşecekti.

Planlandığı gibi, onları okuldan almıştı. Onları eve götürdü. Okul ödevlerini yaptıklarından emin oldu ve anneleri işten eve geldiğinde bu pislikle karşılaşmasın diye mutfaktaki kahvaltı tabaklarını . Aynı şekilde odalarını da.

Sonra Deb eve gelmeden önce onları dışarı çıkardı.

O ve Deb birbirlerinin yanında geçirdikleri zamanı sınırladılar. İyi geçinemediklerinden değil. Sadece bu tür şeyler Zadie'nin umutlanmasına neden olabiliyordu.

Birbirlerinden kaçmayı alışkanlık haline getirmediler, böylece kızlar aralarındaki ilişkinin kötüye gittiğinden endişe etmeyecekti. Sadece birlikte çok fazla zaman geçirmiyorlardı - ara sıra akşam yemeği ve ziyaretin olağan el değiştirmesi istisnalar - böylece kızlar bunun iyi olduğunu biliyorlardı ama bunun ötesinde bir şey düşünmüyorlardı.

Şimdi, ara sıra akşam yemeği duracaktı. Deb için sorun olmazdı.

O kadar. Ama kızlarla hafta sonları dışında geçirdiği her zaman Millie'yle geçirirdi.

Onları aldığından beri sohbetin büyük çoğunluğu kar yağışı sırasında neler yaptıklarıyla ilgiliydi, her ne kadar bunların çoğu televizyonun önünde gerçekleşmiş olsa da. Öyle olsa bile, Zadie her konuda çılgın hikâyeler uydurabilirdi. Olimpiyatlarda gevezelik edip altın madalya kazanabilirdi, tembellik edip televizyon izlemek de buna dahildi.

Ama pizza neredeyse yok olmuştu. Onları eve götürmesi gerekiyordu, böylece Deb yatmadan önce yerleşebilecekti. Ve Millie'ye geri dönmesi gerekiyordu.

Yine de bu zamanlar artık nadirdi, bu yüzden eline geçtiğinde tadını çıkarıyordu. Bu, High'ın arkasına yaslanıp kızlarının yemek yiyişini, Zadie'nin gevezelik edişini izlemesi ve kendine onları içine çekmesi için bir an tanıması anlamına geliyordu.

Ve bunu yaparken, ilk kez değil, görünüşe göre genlerinin baskın olduğunu fark etti.

annelerine dair hiçbir şey yoktu.

Deb sarışın ve mavi gözlüydü. Grileşmeye başladığında, ona değer verip bir şişeye dönerek onu şok etmişti. Bunu evlerinin banyosunda yapmış, ortalığı kokutmuştu ve bu Deb'in hiç hoşuna gitmemişti. Ama bir şey söylemedi çünkü yaptığı şey onu iyi gösterdiğinden sonuçta buna değmezdi.

Güzeldi. Nispeten minyondü. Ve kızlarına hiç benzemiyordu. Millie'ye de benzemiyordu.

Millie beş-yedi yaşındaydı, bu da uzun boylu olduğu anlamına geliyordu, uzun ve düzgün bacaklarından hoşlanıyordu, ama topuklu ayakkabı giyebilecek kadar kısaydı ve yine de onun üstünde olurdu. Millie'de ayrıca et de vardı. Yuvarlak bir kıcı. Dolgun göğüsler. Daha genç oldukları günlerde bile biraz göbeği vardı, aradan geçen zamanda bu özelliğini kaybetmemişti.

Hoşuna gitti. Her şeyini. Millie'den önce bile, Millie'nin şekli onu bir kadına çeken şeydi.

Deb dört yaşındaydı. Yediklerine dikkat ederdi. Öğle yemeği saatinde spor yapıyor ve hafta sonları spor salonuna gidiyordu. En az beş kilo zayıf olmalıydı.

Boyuna göre iyi görünüyordu. Kızları olduğunda göğüsleri büyüdü ve onları kaybetmedi ve bu da iyi görünüyordu.

Ama tutunacak pek bir şey yoktu. Yatakta hükmedecek fazla bir şey yoktu. Millie'nin kıcını çekiştirmeye bayılıyordu (hâlâ da bayılıyor). İstedığı yere götürüyor, istediği şekilde konumlandırıyordu.

Deb bundan hafifçe zevk alıyordu, ama buna meydan okuyacak bir şey yoktu. Kahretsin, onu hiç çaba harcamadan odanın öbür ucuna fırlatabilirdi. Bunu yapacağından değil. Yine de emek gerektirmeyen hiçbir şey buna değmezdi.

Deb işte değilse ve spor salonunda olmasa bile, egzersiz kıyafetleriyle yaşıyordu. Dar koşu pantolonları. Nefes alabilen kumaştan spagetti askılı kombinezonlar. Hava soğuduğunda bir ceket ekliyordu. Ayağında koşu ayakkabıları.

Millie'nin o boktan şeyleri doldurduğunu görmek isterdi.

Hoşlanmayacağı ve hoşlanmadığı şey, sahip olduğu tek şeyin bu olmasıydı.

Kızlarının hiçbirisi annelerine doğru eğilmiyordu. İkisinin de saçları onunkiler gibiydi, çok koyu kahverengi, gür ve dalgalıydı. Onun koyu kahverengi gözlerine de sahiptiler. Ayrıca onun yapısına sahiptiler. Uzun bacaklar, orantılı gövdeler. Yaşlarına göre uzun boyluydular, bu yüzden onun boyuna sahip olacaklardı.

Zaten çok güzellerdi.

O güzellik olgunlaştığında, siki tutacaktı.

Daha da kötüsü, onlar *kızdı*. Kıyafetleri seviyorlardı. Saç bokunu. Erkek gruplarını.

Cleo da zaten makyaj yapmak istiyordu.

Bu da demek oluyordu ki, büyüdüklerinde ve erkeklerin cazibesi arttığında, kesinlikle mahvolacaktı, sadece dikkatlerini erkeklere yönelttikleri için değil, görünüşleri nedeniyle de erkekler dikkatlerini bebeklerine yönelteceklerdi.

Ama Tanrı'umduğu gibi bu birkaç yıl sonraydı. Şu anda yüzleşmesi gereken başka şeyler vardı.

Ve bununla yüzleşmesi gerekiyordu.

"Bebekler," seslendi ve Zadie ağzına bir parça sucuk tıktırırken bile gözleri hemen ona dikildi.

Ona sırtıttı ve Cleo'ya baktı.

Ayık bir şekilde onu izliyor ve annesinin ona öğrettiği gibi ağzını kapatarak çiğniyordu.

High öne doğru eğildi. "Sizinle bir şey paylaşmam gerekiyor," dedi onlara nazikçe. "Önemli bir şey."

Zadie ağzı sucukla dolu bir şekilde, "Bir evin var!" diye bağırırken kollarını havaya kaldırdı. Kollarını indirdi ve masanın üzerindeki ellerine yaslandı. "Gidip görebilir miyiz? Bu hafta sonu? Okuldan sonra? Büyük bir yatak odamız var mı?"

Bir ev bulmuştu.

Ama daha da önemlisi, içindeki kadını geri almıştı. "Burası bir ev değil, Zadie," diye yanıtladı.

Yüzü, ona dünyanın sonunun geldiğini söylemiş gibi düştü, ama daha da kötüsü, dondurma bitmişti, bu yüzden günlerin sonuna kadar yüzünü onunla dolduramayacaktı.

"Ne oldu baba?" Cleo sessizce sordu ve o da büyük kızına baktı.

"İkinizin de bunu nasıl karşılayacağından endişeliyim. O yüzden tekrar söylüyorum, bu önemli. Benim için önemli. Ve ikinizin de bunun benim için ne anlama geldiğini anlamanız benim için önemli."

Cleo'nun yüzü temkinli bir hal aldı. Zadie'nin gözleri büyüdü.

High bir nefes aldı ve şunları paylaştı: "Bir zamanlar tanıdığım ve benim için çok şey ifade eden bir kadın vardı. Yeniden bağlantı kurduk ve bunun yıllar geçtikçe kaybolmadığını gördük. Tekrar birlikteyiz."

Zadie kış yere yığıldı. Cleo'nun dudakları aralandı.

"Annenden önceydi," diye devam etti High. "Onu senin hayatta olduğundan daha uzun süredir görmedim. Ama geri döndük. O benim hayatımda. Ve onunla tanışmanı istiyorum."

"Peki ya annem?" Zadie sordu ve High ona odaklandı.

"Annemle babam boşandılar, Zade," dedi Cleo, High araya girmeden önce kız kardeşine kesin bir dille. "Ve onlar boşandığına göre, senin de *bir anlaşma yapman* gerekiyor."

"Cleo, bebeğim, tatlı ol," dedi High sessizce.

"Anlaşmaya ihtiyacı var baba," diye karşılık verdi.

"Haksız değilsin Clee-Clee, ama kız kardeşine karşı sakın olmalısın," diye cevap verdi.

Başka tarafa baktı, kızgın değildi, utanmıştı.

O ve Cleo çok yakındılar. Aralarında bir bağ vardı. Normalde babasının gözünde yanlış bir şey yapamazdı ve bunu biliyordu. Bunun altında çiçek açtı. Buna bayılırdı.

O yüzden ne zaman bir şey söylese, kız bunu iyi değildi.

"Bu *berbat* bir şey," diye tersledi Zadie ve High ona baktı. "Sen ve annem birbirinize aitsiniz," diye ilan etti.

Ağzını açtı ama Cleo yine ondan önce davrandı. "Uyan *kalk*, Zade. Bu hiç doğru değil." "Cleo," dedi High alçak sesle.

Çenesini kapattı.

"*Sen Clee-Clee*," diye karşılık verdi Zadie, gözlerini kız kardeşine dikerek.

"Zadie, sevgilim, babana bir bak," dedi High. Kız kısıp gözlerini ve somurtan ağzını ona çevirdi.

"Annenle aramızdaki şey bitti bebeğim. O hayatına devam etti. Ben de hayatıma ediyorum," diye açıkladı.

Zadie öfkeyle, "Hayatına devam etmedi," diye karşılık verdi.

"Öyle, Zade. Babam etrafta olmadığı için artık çok daha havalı," dedi Cleo ve sonra gözleri babasına kaydı. "Üzgünüm baba. Ama bu doğru."

"Anlıyorum," diye cevap verdi. "Ve bunu annene verip birazını da kendime almamın nedeni ayrılmamızdı."

Zadie, "Annenle daha mutlusun," dedi ve babasının dikkatini tekrar çekti.

"Seninle olmak beni daha mutlu ediyordu," diye paylaştı nazikçe. "Ve şimdi ben mutlu olacağım, sen iyi bir çocuk ol, babanın arkasını kolla, Millie ile tanış ve zihnini aç çünkü onunla tanışırsan, ondan hoşlanmadan edemezsin."

"Millie aptalca bir isim," diye iğrenç bir şekilde tükürdü.

Nazikçe High'ın dışına çıktı ve nadiren yaptığı şeyi yaptı.

Küçük kızının gözlerinin içine baktı, babası olarak değil, onun babası olarak.

Yenilgiyle kalçasına çöktü ve öfkeyle masanın kenarına baktı.

Cleo, "Onunla tanışmaktan memnun olacağım baba," dedi ve babasının gülümsemesini aldı.

Zadie iğrenç bir şekilde, "*Onunla tanıştığıma memnun olacağım, baba*," diye taklit etti,

ve babasının dikkatini çekti.

"Zadie, bana bak." Gözlerini masanın kenarına dikti. "Bir söylemeyeceksin," diye uyardı. Yavaşça, acele etmeden ona baktı. "Kızgınsın, bana kızgın ol. Çok şey hissediyorsun ve bunu anlıyorum. Olanlardan hoşlanmadığını biliyorum ve de hoşuma gitmiyor ama elimden bir şey gelmiyor. Yapabileceğim tek şey kız kardeşinle, benimle ve evet, annenle birlikte hareket etmene yardımcı olmak, ama annenle ayrı bir şekilde. Yapman gereken şey, asla, Zade, kız kardeşinden bir şey almak değil. Bu hiç hoş değil ve benim kızlarımla ikisi de hoştur. Bunun farklı olduğunu kanıtlama."

Onu bununla yakaladı.

Deb Kaos'u pek bilmiyor olabilirdi ama iki kızı da bu hayatın içinde yetiştirmişti. Babalarının kanını taşıyorlardı.

Onun dünyasında yetiştiler.

Havalı olmanın bir öncelik olduğunu biliyorlardı.

Kızın başını eğip kucağına bakmadan önce çenesinin sallandığını gördü.

"Elini ver," diye emretti.

Zadie yavaşça, ama tavırla değil tereddütle elini masaya uzattı.

High parmaklarını onun küçük parmaklarına doladı ve onların kırılma anlarını, sıcaklığını, o parmakların yaratılmasında payı olduğunu, bileğinde atan nabızı hissederek rahatladı.

Kızın bunu kolaylaştırmayacağını da biliyordu ama o babasının kızıydı.

Oraya varacaktı.

Parmaklarını sıktı. "Derinlere inmeni istiyorum, Zadie. Derinlere inmek ve oraya ulaşmak için biraz zamanın var." Cleo'ya baktı ama Zadie'yi tutmaya devam etti ve devam etti, "Ama bu hafta sonu seni aldım ve Millie ile zaman geçireceğiz. Bize kendi alanımızı verecek ama onunla çok zaman geçireceğiz. Ve siz benim kızlarımsınız. Ona dışarıda ve derinlerde ne kadar güzel olduğunuzu göstermenizi istiyorum. Bunu benim için yapar mısınız?"

Cleo hemen, "Evet, baba," dedi.

"Evet baba," dedi Zadie çok daha yavaş bir sesle, bunu kucağına yaptı ve elini onunkinden çekerek gitmesine izin verdi.

Bunu anladı. Daha fazlası için zorlamayacaktı.

Zadie'nin elinden fazlasını bıraktı ve "Tatlı isteyen var mı yoksa sadece ben mi?" diye sordu.

"Vişneli krem peynirli turta," Cleo.

Büyük kızına göz kırptı ve gözleri hâlâ kucağında bebeğine baktı.

"Zadie?" diye sordu.

"Tarçınlı çörek dondurması," diye mırıldandı.

Deb ona konuşurken annesine (ya da babasına) bakmasını söylerdi.

High şeyleri zorlamazdı. Çok fazla şey hissediyordu, küçük bir çocuktan ve bunları çözmek için kafasının içinde bir alana ihtiyacı vardı.

Bu yüzden onu kendi haline bıraktı ve bir garsona

işaret etti. Kızlarına tatlı sipariş etti.

Yediler.

Hesabı ödedi.

O zaman o var için ve parçası o berbat, Hatta ne zaman Zadie'nin hayal dünyası yıkılmıştı ve bu yüzden ruh hali değişmişti.

Onları eve götürdü ve geride bırakarak gitti.

* * *

Millie'nin evinin arka kapısından içeri girdi ve Joker'in büyük koltuğunda arkasına yaslandığını, Millie'nin koltuğuna uzandığını ve televizyonda bir İngiliz programı olduğunu gördü.

Ama daha kapıdan içeri adımını atmadan Millie'nin başını kaldırdığını ve koltuğun kolunun üzerinden ona baktığını gördü.

Kamyonetini duymuştu.

Onun evde olmasına sevinmişti.

"Bu boktan programla bir kardeşe işkence mi ediyorsun?" diye sordu. Yüzündeki memnuniyet yerini tavırlara bıraktı.

"Boktan bir şey değil," diye karşılık verdi. "Joker aslında *Downton Abbey*'i seviyor." High kardeşine baktı.

Joker zaten ona bakıyordu ve High bunun saçmalık olduğunu bir bakışta anlayabilirdi.

Buna katlanıyordu çünkü o Millie'ydi.

Muhtemelen aynı şeyi kendi kadını Carissa'ya da yapardı.

Zor yollardan geçen birçok kardeş ve kardeşlikte öğrendikleri zor yollarda bir süre bulunmuş olan ağabeyler neyin önemli olduğunu biliyorlardı.

Hepsi bir TV programının öyle olmadığını biliyordu.

High, Joker'e "Görevde değilsin," dedi ve rahatladığını gördü.

Kadını ve çocuğuyla birlikte evde olmak istiyordu, Joker'in çocuğu olmayan ama adamın ona öyle davrandığı bir çocuk.

Ve *Downton Abbey*'den kurtulmak istiyordu.

High o programı izlemek zorunda kaldığı için üzülüyordu ama Joker oradaydı çünkü High onun orada olmasını istemişti.

Kardeşlerin hepsinin Valenzuela anlaşmasıyla ilgili görevleri vardı ve dükkânda ve mağazada yapılacak işler vardı.

Millie'de Joker'i çok istiyordu.

Diğer kardeşlerine güvenmediğinden değildi. Çocuktan hoşlanıyordu. Çok yakındılar. Ondan gelen bir şey hissetmişti. Bektan bir hayata sahip olmaktan, neyi kaçırdığını bilmekten ve onu bulmak için her şeyi yapmaktan gelen önemli bir şey.

Ve onu güvende tut.

Joker onu Kaos'ta buldu.

Sonra kadını ve çocuğuyla birlikte buldu.

Ve herhangi bir kardeşi için önemli olan kişiyi ya da şeyi güvende tutmak için elinden geleni yapardı.

Gerçek ki, hepsi yapardı.

Ama Joker için, gençti, ama çok fazla şey yapmıştı ve bu daha derine işliyordu.

Joker sandalyesinden kalktı ve "Görüşürüz, Millie" diye mırıldandı.

"Xbox pause" diye seslendi ve ayağa kalkarak Joker'i arka kapıya kadar takip etti ve "Bana göz kulak olman çok güzeldi" dedi.

"Sorun değil," dedi Joker, High'ın gözlerini yakaladı ve "Kardeşim," dedi.

Joker yanından geçerken ve Millie ona yaklaşırken High, "Kardeşim," diye cevap verdi.

Onu tuttu. Kardeşinin arka kapıya vurmasına izin verdi.

"Carissa ve Travis'le tanışmak için sabırsızlanıyorum," dedi Millie.

Joker ona baktı, eli kolundaydı. "O da aynı olacak. Bunu halledeceğiz." Çenesini ona doğru kaldırdı, gözlerini High'a kaydırды, sonra dışarı çıktı.

High, Millie'yi bıraktı ve onu takip etti. Kapıyı kilitledi, alarm paneline gitti, alarmı çalıştırdı ve sonra pencereden dışarı baktı.

Birisi Joker'in kamyonetini getirmişti. İçindeydi ve Millie'nin garaj yolundan geri geri çıkıyordu.

High, Millie'ye döndü.

İşte oradaydı.

Seksi dar boğazlı kazak, daha seksi dar etek ve çok seksi botlar yok.

Seksi pijama da yok.

Onun yerine koyu gri, bol paçalı, kalçalarına yapışan bir pantolon ve göğüs dekoltesini gösteren derin bir yırtmacı olan ince, dar, açık pembe uzun kollu bir üst giymişti.

Güzelmiş.

Ona ilerledi.

"Kızlarla işler nasıl gitti?" diye sordu.

"Cleo'nun babasının hayatındaki kadınla tanışmak için sabırsızlandığını düşünüyorum çünkü babasını seviyor ve onun mutlu olmasını istiyor." Cleo'nun yanına gitti, ellerini kalçalarına koydu, Cleo da ellerini kaldırdı ve omuzlarının altından göğsüne yerleştirdi. Ellerini tuttuktan sonra onu arkaya doğru itti. "Zadie'nin biraz sümüklü gibi davranacağını düşünüyorum çünkü babasını ve annesini seviyor ve ailesinin hayalini birlikte yaşamak istiyor. Tahminimce bebeğimle arasını düzeltmek için seninle altı nokta beş ziyaret yapması gerekecek."

Başını yana eğdi, "Altı nokta beş mi?" diye sorarken gözlerinde hem korku hem de eğlence savaşıyordu.

"Yedincinin yarısında bulacak," diye belirtti. Kadın sırıttı.

Bunun içinde korku ve eğlence de vardı.

Kanepeye varmışlardı, bu yüzden adam kızın gitmesine izin verip kesiğini silkti. Sehpaye bıraktı, sehpa da yere kaydı. Sonra onları kanepeye yatırdı, adam altta, kadın adamın üstünde.

"Çizmelerini giymişsin Logan," dedi ona.

Cevabı, "Xbox kapanıyor." oldu. Sonra ses tonunu duyunca "Evet" dedi.

Karartılmış olan televizyona baktı, sonra tekrar ona döndü. "Ben de onu izliyordum."

Ellerini kızın belinden kışına doğru kaydırıldı. "Şimdi benimle konuşuyorsun."

Ne yapmayı tercih edeceğine karar vermesi uzun sürmedi. Yaklaşık yarım vuruş sürdü.

Kararını verdikten sonra onun içinde eridi, yüzünü daha yakına kaydırıldı ve bir elini yukarı kaydırarak boynunun kenarına doladı.

"Zadie için endişeleniyor musun?" diye sordu.

"Seninle mi?" diye sordu. Başını salladığında, "Evet," diye cevap verdi. Kızın yüz hatlarında endişenin belirmeye başladığını gördü ve kollarını ona dolamak için ellerini kızın kışından kaydırıldı. "Ama oraya varacak. Hâlâ endişeliyim ama onun ve senin için değil. Sadece hayal dünyasında yaşadığı ve hayatın bir hayalden çok uzak olduğu için endişeleniyorum."

Endişesi geçti ve yüzüne başka bir şey çarparak sessizce, "Bundan emin değilim," dedi.

Ne dediğini biliyordu ve lanet olsun, iyi hissettiriyordu.

Öyle olsa bile, "İyiye ulaşmak için zor bir iş" diye yanıtladı.

"Buna değer."

Bu da iyi hissettirdi.

Yine de, "Bebeğim, göreceksin. Beyaz atlı prensiyle bir şatoda yaşayacağını düşünüyor ve bunu söylediğimde, bunu elde edemezse yıkıcı bir darbe olacak şekilde buna kararlı. Ve bunu elde edemeyecek. Bu onun için berbat bir şey ve küçük kızımın hayalini yaşayamayacağını bilmek de berbat bir şey."

"Şatoların ve Prens Charming'lerin pek çok farklı çeşidi vardır, Low," dedi ona. "Büyüyecek. Büyüdükçe bunu öğrenecek."

"Umarım haklısındır," diye mırıldandı, gözleri onun benine kaydı.

"Oh, haklıyım."

Gözleri geri çekildi.

Hay sikeyim.

Şimdi...

Bu harika hissettirdi.

Ona elini anda yapması gerekeni yapmış olması harika.

Parmaklarını kızın saçlarına geçirdi, onu kendine doğru çekti ve

ağızına aldı. O da acele etmedi. Ancak kız onun içinde eridiğinde ilişkiyi kesti.

"Günün iyi geçti mi?" diye sordu.

Gözleri pusluydu, bu hoşuna giden bir şeydi ve sözleri nefes nefese geliyordu, bu da hoşuna giden bir şeydi.

"Evet. Çok şey yaptım."

Onu şimdi olduğu yerde istiyordu. Ona şu anda olduğu gibi çeşitli şeyler yapmak istiyordu.

Ama yollarından çekmeleri gereken başka şeyler vardı.

Berbattı ama yoldan çekilmeleri berbat olmayacaktı.

Böylece yollarına devam edebilmek için bunu yapmaya koyuldu.

"Bu sabah geldiğimde ciddi bir cesaret gösterdin," diye belirtti.

Puslu havanın bir kısmı dağıldı ama kadın, "Ortaya çıktığında ciddi bir kötülük yaptın, bu yüzden tek çarem spermdi," diye cevap verirken onun bedeninde rahatlamıştı.

Huysuz mu?

Kanepenin kolunda duran yastığa başını koyup bunu sırtarak yaparken vücudunun titrediğini hissetti.

Sırıtişının söndüğünü hissetti ve elini kızın saçlarında dolaştırdı.

"O zamanlar bunu kabul etmezdim ama geriye dönüp , benimle dalga geçmediğin iyi olmuş."

İyiden de iyiydi.

Kırılıyordu. Ona dikkatle yaklaşması gerektiğini biliyordu.

Ama Valenzuela'nın onu hedef aldığını ve bu konuda bir şeyler yaptığını duyduğunda aklını kaybetmişti. Valenzuela'ya duyduğu öfke gözlerini kör etmiş, aynı zamanda o psikopatın kız arkadaşını ele geçirmesinden duyduğu korku da gözlerini kör etmişti.

Valenzuela'yı alt etmek için çok fazla zamanını alan işi becermekten başka çaresi kalmayınca, hıncını Millie'den çıkardı.

Onu geri itti.

O eski Millie'ydi. Kendi köşesinde savaşırdı. Hiçbir şeyi kabul etmezdi.

Bir zamanlar Kaos içinde kadınlarını uysal ve itaatkâr seven bir ekip vardı. Bu ekip, değişikliklere ayak uydurabilecek, hayattan zevk alabilecek, kadınlardan hoşlanmayan

Onun tarafından yenilir ve onunla var olur.

İlk ekip gitmişti. Geriye

sadece diğerleri kaldı.

Ve High her zaman o ilk ekibin bir üyesiydi. Diğer tarafla müttefik olsa bile.

Bu düşünce onu mevcut konuya geri getirdi.

"Tack, Valenzuela'nın sana *dürttüğünü* söyledi. Başka bir şey söyledi mi?" Kadın başını salladı. "Ziyareti kısa sürdü ama pek çok şey söyledi."

"Ne tür şeyler?" Kadın onu inceledi.

Bu hoşuna çünkü bu onun kendisine cevap vermediği, daha çok onu ve söyleyeceklerine vereceği tepkiyi değerlendirdiği anlamına geliyordu.

"Ben o işte yokum," dedi ona.

Başı seğirdi. "Neyin içinde değil?"

"Çok tehlikeli," diye cevap verdi. "Valenzuela'ya yapacağım dan endişe ettiğin şeyi ben de isterdim. Sana yaptıklarını yapan bir adamla şahsen uğraşmaya zorlanmayı kabul etmem mümkün değildi. Ama bu adamı indirmeye çok yakınız. İş berbat eden ben olmayacağım. Onun seninle yattığını düşünüyorum, sadece bu bile işi etmeme neden olabilir. O yüzden tek bir işim var. Bu iş gizli tutmak ve kardeşlerimin işi halledeceğine güvenmek. Sonuncusunu ben yapabilirim. Bunu saklamak kolay olmayacak. Ama bunu da yapabilmem için derinlere inmeliyim."

Konuşması bittikten sonra gülümsemeye başladı.

"Seni mutlu eden bir şey mi var?" diye sordu.

"Öfkeli adamı bulması gerektiğini söyledi," diye cevap verdi. "Zayıf halkayı. *Dürtme*, kendi deyimiyle, seni harekete geçirmek için beni kullanmakla ilgiliydi."

O konuşurken, High onun vücudunun gerildiğini hissetti. Bunu hissetmek zorundaydı.

Ama hâlâ gülümsüyordu.

"Ve işte buradasın," diye fısıldadı ona doğru eğilerek. "Bana göz kulak oluyorsun ve kardeşlerine güveniyorsun. O ahmağın *yanıldığını* kanıtlıyorsun."

"Bu muydu," diye homurdandı. Başı yine sarsıldı.

"Pardon?"

"O muydu?" diye tekrarladı. "Kardeşlerimi yanımda götürüp götürmediğimi umursamadan, sırf kenarında gezinmek, düşüp düşmeyeceğimi görmek için herhangi bir şeyi patlatmak için her bahaneyi kullanan adam."

Gülümsemesi gitmiş, ifadesi sıkıntılı bir hal almıştı.

"Logan-"

Sözünü kesti, elini saçlarında hafifçe dolaştırdı, bunu onu yakınında tutmak için otomatik olarak yapıyordu, sözlerinin uzaklaştırmak istememesini umuyordu. "Sevdiğim kadını kaybettim, hiçbir şey umurumda değildi. Lanet olsun, başlangıçta sırf acıyı dindirmek için uçurumdan düşmek *istedim*."

Kızın sıkıntılı ifadesi acıya dönüştü. "Logan."

O *Logan* bir nefesti. Yaralı .

"Her şeyi ortaya koymazsak bu iş yürümez. Bu yüzden her şeyi ortaya koyuyorum," dedi. "Sen hiç aptal olmadın. Bildiğini biliyorum. Birlikte olduğumuz zamanlarda Kaos bazı karanlık işlerin içindeydi. İtiraf etmeliyim ki o zamanlar bu işlerden zevk alıyordum, çünkü çok para kazanıyordum ve bize pek çok şey vermek istiyordum ve bunu yapmak için de paraya ihtiyacım vardı. Ama daha fazlasıydı. Kafayı bulmaktı ve ben de kafayı bulmayı seviyordum."

Konuşmayı bıraktı, bunun içine işlemesine izin verdi. İçine işlemiş.

"Doğru," diye fısıldadı. O devam etti.

"Seni kaybettikten sonra Kaos çöktü. Her yerde daha da derinleşti. Geriye dönüp baktığımda, bu sadece Crank'in Kulüp hakkında başka fikirleri olan ve bunları sessiz sedasız eyleme geçiren Tack'e attığı bir kazıktı. Crank, Tack'in ilk günlerden beri tokmağı istediği konusunda tam bir paranoyaktı ve Tack'in elini kolunu bağlayacağını bildiği için bizi çözülmesi imkânsız bir boka bağlamaya koyuldu. Crank Kulüple uğraşmaya başlayana kadar Tack'in tokmağı umursadığını sanmıyorum. Sonra Tack'in tek derdi o tokmağı Crank'ten almak oldu. Crank onu hafife aldı. O zamanlar pek çok kişi Tack'i hafife almıştı. Tack bunun bir hata olduğunu kanıtladı. Şimdi bunu sadece Valenzuela yapıyor."

"Crank'i görmedim," dedi tereddütle.

"Çünkü Crank öldü," diye duyusuzca karşılık verdi.

gözleri şok içinde açılır.

"Çok yaklaşmıştınız," dedi, hâlâ temkinliydi.

"Yaklaşmıştık. Sonra olmadık."

"Neden olmasın?" diye sordu sanki bilmek istemiyormuş gibi. İstemiyordu da. O da bunu biliyordu.

Ama bilmek zorundaydı.

Kolunu onun etrafında sıktı, elini çenesine kaydırıp ve gözlerini tuttu.

Sesini de yumuşattı.

"Çünkü Crank, Black'in emretti."

İşte o zaman kızın yüzünün solduğunu gördü ve acı içinde "Hayır" diye fısıldaması kalbine saplandı.

"Evet, bebeğim," diye

onayladı. "Black'i görmedim."

"Emrettim, Millie, güzelim ve bunu sana söylemek berbat ama o vuruş gerçekleştirildi ve başarıyla yapıldı."

Acı gözlerine vurdu. Siktir et onu.

Siktir et *onu*.

Onun bununla başa çıktığını görmek yeniden yaşamak gibiydi. Hay sikeyim.

"Öldü mü?" diye sordu, sanki bu saçmalığı geri almasını istermiş gibi. Keşke yapabilseydi.

"Tat, bebeğim, kaburgalarımda, bize neyin önemli olduğunu asla unutmamamız gerektiğini hatırlatmak için. Kardeşler. Kan bağı. Aile," diye belirtti. "Terazinin diğer tarafındaki isim Cherry, Tack ona Red diyor, siz onu Tyra olarak tanıyorsunuz. Tack, Kulübü Crank'in bizi bağladığı boktan kurtardı, kardeşleri tersine çevirdi, her şeyi tersine çevirdi. Ben ve Arlo bunu kabul etmedik. Para daha azdı. Kulübün itibarı büyük bir darbe aldı. Çok çalıştık ve her ikisini de çekip için çok şey ortaya koyduk. Ve ilk günlerde, bu yüzden, kardeşler ve ailelerimiz için tehlike daha fazlaydı. Black'i kaybettik. Chew kulübü terk etti. Crank'in icabına bakılması gerekiyordu. Tüm bunlar çok çirkin oldu. Ama Tack'in temizliğinden sarkan ve Kulüp'te didiştığımız için kesilmeyen iplikler Cherry'yi yakaladı.

Kaçırıldı. Defalarca sıkışmış. Kimsenin görmediği bir evde neredeyse kan kaybından ölüyordu. Tack buldu, kurtardı. Hayatta kaldı. Kulüp bir araya geldi. Şimdi asla unutmayacağız."

Gözleri kocaman olmuştu. "Tyra'nın başına bu mu geldi?" "Evet," diye yanıtladı.

"Aman Tanrım."

"O iyi bir kadın, Millie. Onunla sorunların olduğunu biliyorum ama o benim sende göremediğim şeyi gördü ve üzerine gitti. Ona kin beslemiyorum. Sen de tutmamalısın."

", " dedi ona. Bu onun kızıydı.

Süslü bir ev. Tasarımcı kıyafetleri.

Ama hayatı var. Ne zaman kin tutacağını biliyordun. Neyin intikam gerektirdiğini biliyordun.

Ayrıca ne zaman affedeceğini de biliyordun ve bu konuda hiç şaka yapmadın.

o.

High onu sıktı.

Kızın, "Ben sadece yapamam... buna inanmak imkansız..." Başını iki yana salladı. "Low, bunlar Kaos işine bulaşmış iki yaşlı kadın. Benimki o kadar kötü değildi ama-"

"Tyra sadece Kulüp yüzünden değil, kız arkadaşının nişanlısı de bu işe bulaştı. Kulübün bunu yapan adamla bir geçmişi vardı ama Lanie'nin ölü sik kafalı nişanlısı yüzünden bu işe bulaştı. Kulüp geçmişi işlere yardımcı olmadı."

"Lanie'nin nişanlısı mı?"

"O artık Hop'un kadını. Nişanlısı onu ısırды ve o da daha iyi şeylere yöneldi."

"Onunla tanıştım," dedi.

"Öyle olduğunu biliyorum. O da iyi bir kadın. Hepsi burnunu sokar. Seni de bu pisliğin içine çekerler. Bu işler böyledir. Ama iyi bir yerden geliyor."

O bununla ilgilenmiyordu.

Başka bir şeyle ilgileniyordu ve bunun ne olduğunu ona söylemekle .

"Crank seni neye bağladı ki, bu kadar zorlandın?"

gevşek?"

Ona verdiği dinlenme kolay olmaktan çok uzaktı. Bu öldürecekti.

Ama bunu yapmak zorundaydı. Aralarında hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey geri çekilmedi. Bu sefer değil.

"Fahişeler ve güvenlik," diye yanıtladı. "Chew kızları pazarlıyordu. Arlo ve ben güvenlikten sorumluyduk."

Gözleri yine kocaman olmuş ve yüzü solgunluğun ötesine geçmişti.

"Kaos fahişelerinin güvenliğini mi sağlıyordun?" diye sordu inanamayarak. "Hayır bebeğim, uyuşturucu ve silah sevkiyatlarının güvenliğini sağladım.

Denver'ın içinden ya da çevresinden."

"Kutsal Tanrım," diye nefes aldı ve ondan uzaklaştı.

Adam nazikçe onu tekrar kendine çekti.

O da aynı şekilde nazikçe ama düz bir şekilde ortaya koydu.

"Yıldızını bir kanun kaçağına bağladın, bebeğim. O zamanlar biliyordun. Bunu tartışmadık ama yüzün morarana kadar konuşabilirsin ve beni bilmediğine ikna edemezsin. Beni seviyordun. Umurunda bile değildi. Bir kanun kaçağını sevdin ve beni olduğum gibi kabul ettin. Crank'in beni sadece bir asker olmaktan çıkarıp işin başına geçirmesi dışında bu değişmedi. Crank kızlarla ilgilenmeye başladığında işler benim ve Crank için kötü gitmeye başladı. Hiç düzelmedi."

"Pezevenk kadınları mı?" diye zorladı.

"Terbiyeli adamın altında bir pislik vardı. Derinlere gömülmüştü ama oradaydı. Crank onu kokladı ve sonra çıkardı. Hop kızlar için bir infazcıydı ve Tack'in masa dışındaki emirleri üzerine, Tack yönetimi devraldığında ve tüm kızları serbest bıraktığında onları harekete geçmeye hazır hale getirmek için Hop'u kullandı. Hop bu işe başladığında, bir parça gash Crank ile konuştu. Crank, parçalanmış bir kardeşlikte tüm grupları birleştirecek katalizörün ne olacağına dair bir karar verdi. Bir kardeşi ortadan kaldırmak tek yoldu. Bu emri o , suçu bir düşmana . Tack hiçbir zaman aptal olmadı, yemin ederim, Crank'ten gelen vuruşu sağlamlaştıran kadar uyumadı."

"Peki Crank'i kim indirdi?"

Çenesinin gerildiğini hissetti.

"Sen mi?" diye sorarken sesi tizleşmişti.

"Hangi kurşunun son işi yaptığına dair bir ipucu yok.

her kardeşin silahından."

Vücudu onunkine doğru gevşememişti ama çok gergindi, kaçmaya çalışıyormuş gibi şaha kalktı.

High sıkıca tutundu.

"Keely her hafta Black'in mezarına gidiyor, Millie. Yıllar geçti. Her lanet *hafta*."

Gözlerine yaşlar dolduğunda sustu. İşi bitirmek için onu sıkıştırmaya devam etti.

"Sen gittikten sonra iki oğulları oldu. İkisi de babalarının kaya gibi sağlam olduğunu bilemeyecek kadar küçüktü. Özünde iyi bir adamdı. Onlara bu söylenebilir. Onlara söylendi. Ama asla *bilemeyecekler*."

Bir damla gözyaşı
yanağından aşağı süzüldü.
Yüksek devam etti.

"Crank Black'i seçti çünkü Kulüp'teki bölünme ne olursa olsun, Black tutkal gibiydi. Hepimiz bunu hissettik. Hepimiz büyük olayların yaklaştığını ve Kulübün ayakta kalamayacağını biliyorduk. Birini seçmiş olsa hepimizi, her iki tarafı da bir arada tutan tek adam Black'ti. Crank'in onu seçmesinin nedeni buydu çünkü hepimizin buna katlanacağını ve intikam için birbirimize bağlanacağımızı biliyordu. Bir kardeşini, Millie'yi öldürdü ve bu iyi bir şey *değil*. Ama bu kararı içimizden en iyilerini seçerek verdi. En iyi olanlarımızı. En sadık olanımızı. Ve bu *cidden* iyi bir şey değil."

"Hayır "ı titrekti ama en azından söyledi.

"Artık bitti," diye belirtti. "Hepimiz bu işi yaparken ve bitirirken ruhlarımızda kara lekeler bıraktık. Bu izlerden çoğunun bende olduğunu söylemekten gurur duymuyorum. Valenzuela'nın bu pisliğin bir kısmını bildiğini ve bu yüzden sizin aracılığınızla beni hedef aldığını paylaşmaktan gurur duymuyorum. Ben zayıftım. İncindim ve bu beni zayıf yaptı. Ama bunu saklamayacağım çünkü bitti, çünkü bu benim bir parçam ve çünkü senin buna ihtiyacın var."

"Demek sana bunu yapan da bendim" dediğinde sesi titrek değil, işkence gibiydi.

"Siktir et, hayır," diye kestirip attı ve bu sözlerin yoğunluğu karşısında kadın bakakaldı. "Bebeğim, o yolu ben seçtim. *Ben seçtim*. Senden uzaklaşan yolu seçtim. Bunu sen yaptın, böylece çekip gitmekten başka seçeneğim kalmadı. Geri dönemeyeyim diye yapmadın. Geri dönmedim. Bu benim seçimimdi. Ve bu arada yaptığım her şeyi yapmak benim seçimimdi. Yaptığım her sevkiyat

şehir boyunca eşlik etti. Crank'in saçmalıklarını görmezden geldim. Bu benim suçum. Bununla yaşıyorum. Kolay değil ama Tanrı nefes almamı sağlamayı seçti, bu yüzden bunu tersine çevirmem ve iyilik yapmam için bana iş verdiğini düşünüyorum. İyi bir baba ol. Seni geri alacağım ve bu sefer sana iyi bakacağım. Her neyse, bunu yapmak için buradayım. Onun mesajını aldım. Ve minnettarım."

"Bütün bunlarla ne yapacağımı bilmiyorum," diye dikkatle itiraf etti.

"Senin yapabileceğin şey yok. Bir kanun kaçağıyla takıldın

Kanun kaçağı hayatı yaşadığını ve kanun kaçağının seni güvende tutacağını bilmek. İçimde hala kanun kaçağı var, Millie. Bütün kardeşlerde var. Artık ailemizi güvende tutmak için kullanıyoruz. Ride ve Kaos'un etrafındaki 10 millik bir alanda devriye geziyoruz ve orayı fahişelerden ve satıcılardan uzak tutuyoruz. Valenzuela o bölgeyi istiyor. Ona vermeyeceğiz. Onu dışarı da çıkarmayacağız. Onu alaşağı etmek için polislerle birlikte çalışıyoruz. Yeni bir Kaos dönemine geri döndün, Millie. Gelecekte Joker, Shy, Snapper ve Roscoe var ve bu kardeşler Tack, Hop, Dog, Brick, Pete ve rehabilite edilen ben tarafından eğitildi. Son bir düşmanımız var. Onu da yok edersek, tamamdır."

"Peki başka bir *son düşmanın* olduğunda ne olacak?" diye sordu.

"Valenzuela Tack' hafife alana kadar yıllarca sorun yaşamadık," dedi ona. "Dediğim gibi, Tack'i hafife alma. Seni şaşırtacaktır ama iyi anlamda değil. Kızı da teğmeni Shy ile evli. Oğlu Rush da Kulüp'te ve Rush Kulüp'ün geri kalanını temizlemek istiyor."

Parmaklarını kızın saçlarında ve bitirdi.

"Olanları izledim, Millie. Tanrı'nın dürüst gerçeği, karşı taraflarda olsak bile, buna hayret ettim. Tack'in onlarca yılını aldı. Seninle tanışmamızdan bile daha uzun sürdü. Ama Tack, Kaos'u bir erkeğin güçlü ve sert olması gereken tek şekilde güçlü ve sert inşa etti. Kardeşlik. Sadakat. Aile. Başka hiçbir şeyin önemi yok. Bu yüzden bir asker ülkesi için kılıcını tehlikeye atar. Bu yüzden bir adam yatmadan önce evinin güvenli olduğundan emin olmak için evinin içinde yürür. Bu gerçek bir erkeğin ölçüsüdür. Bu Kaos'tur."

"Başından beri onun Kaos olduğunu biliyor muydun?"

diye sordu. "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Ama o zaman Tack lider değildi," diye belirtti.

"Bir şey onu da tıpkı benim gibi Kulübe çekti. Ağgözlülük onu istila etti. Politika onu lekeledi. Güç oyunları onu sarstı. Ama Kulübün temeli sağlam kaldı ve bunu sağlayan sadece Tack değildi."

Hiçbir şey
söylemedi. O da
öyle yaptı.

"Millie, bunun bir sürpriz olduğunu biliyorum ama aynı zamanda derinlere indiğinde sürpriz olmadığını da biliyorum."

"edilmesi gereken çok şey var," dedi
ona. "Bu bir tarih."

Bunun gerçekliğini anladığında bir kez daha başını salladı. Ve vücudu onunkinin üzerinde hafifçe gevşediğinde High rahatladığını hissetti. "Black'in gittiğine inanamıyorum," diye fısıldadı.

"Compound'a girdim, bara baktım, onu orada otururken göreceğimi düşündüm. Bugüne kadar. Bu yüzden ben de inanamıyorum. Ve hepsini size veriyorum, çok fazla olduğunu biliyorum, yine de söyleyeceğim, orada olan her kardeş gibi, umarım Crank'i bitiren benim kurşunumdur."

Ona baktı, gözlerinin içine, gözleri yine parlıyordu ve "Ben de öyle umuyorum" diye cevap verdi.

Black'i severdi.

Keely'i de severdi.

Tasarım giysiler giyiyor ve lüks bir evde yaşıyordu. Ama Millie Cross yaşlı bir kadın olarak doğdu.

Kahretsin, *onun* yaşlı karısı olmak için
doğmuş. O yüzden oldu.

High onu tutuşunu gevşetti ve sırtını okşamaya başladı. "Keely geri döndüğüne çok sevinecek," dedi ona sessizce. "Hâlâ Kulüp'te takılıyor mu?" diye sordu.

Başını iki yana salladı. "Hayır, bebeğim. Black hâlâ hayattaymış gibi her ay Kulüp gelirinden payını alıyor. Boz'un sen gittikten sonra evlenip boşandığı eski sevgilisi Bev, Keely ile sıkı fıkıydı. Bev yakın durur. Bir erkeğe ihtiyaçları olduğunda kardeşler sırayla çocuklar için bir şeyler yaparlar. O izin verdiği sürece yakın oluruz. Ama Black öldü ve o ölünce Keely de öldü."

"Bu duyguyu bilirim."

Onun bildiğini
biliyordu.

"İkinci bir şansımız olduğu gerçeğini, elimize yüzümüze bulaştırmadığımızdan emin olmamız gerektiği şeklinde yorumluyor."

Ona doğru daha da gevşedi. "Evet."

"Yeterince aldın mı?" diye sordu ve kadın tekrar gerildi.

"Daha fazlası mı var?" diye sordu.

Okşamayı bıraktı, parmaklarını kızın saçlarından çekti ve onu iki koluyla sardı.

"Hayır, güzelim," diye cevap verdi.

"Tanrı'ya şükür," diye mırıldandı.

Sırıttı çünkü bu çok .

Ama çoğunlukla bunu yaptı çünkü kız kabul etti. , gözyaşlarına boğulmadı, yıkılmadı, drama yaşamadı.

Çok çirkindi.

Hepsini aldı.

Yakın durdu.

Bu yapıldı.

Zor kısmı bitti.

Şimdi önlerindeki tek engel Zadie'ydi ve küçük kızı da kendine gelecekti.

Derin bir nefes aldı ve .

Millie ona odaklandı ve elini boynuna götürüp kıvırdı.

"Bu senin için zor oldu," diye belirtti.

"Evet," diye kabul etti.

"Yaşlı bir kadın olma pratiğim kalmadı," dedi ona ve dudaklarının tekrar kıvrıldığını .

"Onu geri alacaksın."

"Demek istediğim..." Televizyona ve tekrar ona baktı. "Bir kanun kaçağıyla takıldım. Benimle aynı şeyi yapan, bunu saklamayan, parlamasına izin veren, bununla gurur duyduğunu gösteren bir adama hemen aşık oldum ve ben de buna sahip oldum. O benimdi. Onu bana o verdi. Ve değerli olduğunu biliyordum. Bu yüzden umursamadım. Seni neyin yarattığı umurumda değildi. Benden uzaktayken ne yaptığın umurumda değildi. Ben sadece sana sahip olduğumda ne yaptığını ve benimle olmadığında bıraktığın hissi önemsedim. Ve bunu bilerek yaptım. Bunun bir kısmı yanlış olabileceğini bilmekti. Ama seni o kadar çok seviyordum ki

umurumda

değil." Oh,
evet.

Aynen öyle.

Millie Cross onun yaşlı karısı olmak için yaratılmıştı.

"Bu hiç değişmedi mi?" diye sorarken sesi sertti. Daha
önceki sorusunu ona geri çevirdi.

"Ne düşünüyorsun?"

Onun üzerindeydi, ona dokunuyordu, gözlerinin içine
bakıyordu. Hiç değişmemişti.

Dönüp onu sırt üstü yatırdı ve "Şimdi seni becereceğim" dedi.

Elini tekrar adamın göğsüne doğru kaydırды ve itti. "O zaman yatağa
gidelim."

"Seni burada becereceğim."

Kaşları havaya kalktı. "Ve belki de kanepede ıslak bir leke bırakırsın?"
diye sordu dehşete düşmüş bir inançsızlıkla.

Ağzını onunkine dayadı. "Bebeğim, olur böyle şeyler,
temizlenir." "Iyy," diye cevap verdi.

Kahretsin, kız yutardı.

Kadının hâlâ bu konuda istekli olup olmadığını öğrenmek için
sabırsızlanıyordu.

Ama onu boğazından aşağı alırsa, kanepeden temizlemek gibi bir
sorunu olmayabilir.

Bu konuya girmeyecekti. Bu konu hakkında konuşmayı . Ona bunu
unutturmak on saniyesini alırdı.

O da bunu yapmaya gitti ve kızın ağzını aldı. Yine de
yanıldığını anladı.

Sadece beş saniye sürdü.

ON ALTINCI BÖLÜM

Geri Dön

Millie

ALARMIM çaldı ve Logan'dan kurtulup erteleme düğmesine basmaya başladım.

Yeterince hızlı hareket etmedim.

Logan bana doğru eğildi ve alarmı duvardan çekip çıkardı, lambanın sallanma ve komodinin sarsılma seslerinin duyulmasına neden oldu. Sonra yatağı zorla odanın diğer tarafına fırlatırken bedenimin ve yatağın endişe verici bir şekilde kaydığını hissettim.

Kırıldığını bildiğim bir şekilde duvara çarptığını duydum ve aniden tamamen uyandım.

"Logan!" Tersledim.

"Çalar saat hayatı yaşama" diye mırıldanarak yuvarlandı.

Mırıldanmaya devam ettim. "Ama ben yaşıyorum!"

Beni öptü.

Ve sonra yapmadım.

* * *

Hazırlanırken Logan'ın bana getirdiği kahve dolu boş fincanla mutfağa girdim. Yün balıksırtı etek, kışlık beyaz, yumuşak yün kayak yaka kazak ve siyah sivri topuklu botlar giymiştim.

İçeri girdiğim anda Logan, kışını tezgâha dayamış, kupasını dudaklarına götürmüştü, gözlerini eteğime dikmişti.

Sonra botlar.

Bir yudum almaya devam ederken bile dudaklarının kıvrılmasını izledim. Onayladı.

Bu hissettirdi.

Ne olursa olsun.

"Çalar saat hakkında konuşmamız gerekiyor," diye duyurdum.

"Öncelikle kırdığın saati değiştirmen hakkında."

Bir yudum aldı ve bakışları botlarımdan gözlerime kaydı.

"Ondan önce randevu alma, bir insan randevun var." Kahve fincanının yanına gittim ve açıkladığım gibi biraz daha doldurmaya başladım,

"Bazen bu kararı veremiyorum. Müşterilerimle hem onların buluşabildiği hem de benim zamanlarda buluşmak zorundayım."

"Artık yapamazsın. Ondan sonraya kadar."

Tencereyi kahve makinesine geri ittim ve ona baktım. "Logan-"

"Millie, çok şey istemiyorum." Ona baktım.

Sonra da "Dün Justine'e iş teklif ettim" diye paylaştım.

Başını yana eğdi. "Bir şöyle?"

"Her zaman doluyum," diye açıklamaya başladım. "Bazen müşterileri geri çeviriyorum. Bunu yapmayı bırakabilirim ve ekstra geliri yarı zamanlı bir çalışan almak için kullanabilirim. Ayrıca Claire'in bazı sorumluluklarını Justine'e devredebilirim. Ben de kendi sorumluluklarımın bir kısmını Claire'e verebilirim. Hesapları yaptım ve işe yaradı. Kişisel gelirimde neredeyse hiç hissetmeyeceğim kadar az bir düşüş olur. Ve daha fazla zamanım olacak."

Konuşmayı kestim ve Logan bana baktı. Ben de konuşmaya devam ettim.

"Dün gece sen eve gelmeden önce onu aradım ve Justine mest oldu. Şu anda aldığı maaşa zam yapabilecek durumdayım, çok değil ama her şey önemli ve benimle çalıştığında oğlunu kreşe vermek zorunda kalmayacak. Claire de aynı şekilde, o da daha fazla sorumluluk alacak. Onunla da konuştum. O da . Her şey ayarlandı. Justine bugün bildirim yapıyor. En yoğun zamanım olan Şükran Günü'ne kadar maaş bordrosunda olacak. Bonus olarak, geri çevirmek zorunda kaldığım iki Noel müşterisini geri alabileceğim. Dün onları aradım ve bunu da yaptım. Onlar neredeyse

Justine."

Yine konuşmayı kestim.

Logan yine bana baktı. Ben de

"Logan?" diye seslendim.

"Kızım," diye fısıldadı ve ses tonundan içime bir sıcaklık aktığını hissettim.

"Logan," fısıldadım.

"Bir şey istiyor, geçmiyor." Haklıydı. Yapmadım.

Bir aile kurabilmek için erken mezun olmak istedim ve oldum.

Hayatımıza asgari düzeyde de olsa maddi katkıda bulunmak istedim; canımı dişime takarak çalıştım ve bunu başardım.

Kendi işimde başarılı olmak, bir tamirci evini tamamen yenilemek, böylece santim santim tamamen benim olmasını istedim; bunu da yaptım.

Logan'ın önemli olduğunu ve ona zaman ayırarak bunu göstermeyi amaçladığımı ifade etmek istedim; kesinlikle dalga geçmedim.

İsteyip de elde edemediğim tek şey erkeğimle bebek yapmaktı. Ve tam o anda, yapabileceğim her şeyi yapmak için kendimi zorladığımda yapamayacağımı öğrenmenin baş edemeyeceğim bir şey olduğunu anladım.

O zamanlar ne kadar büyük ve hala ne kadar derinden yakıcı olsa da, sonunda hiç de fena bir şey yapmadığımı fark ettim.

"Buraya gel güzelim, erkeğine biraz sevgi göster ki işe koyulabilesin."

Yumuşak ve tatlı bir ses tonuyla, bu itaat edeceğim bir emirdi. Kahve fincanımı bir kenara bıraktım ve onun kollarına doğru ilerledim.

Kendiminkini ona sardım, ayak parmaklarımın üzerinde yuvarlandım ve ağzımı onunkine .

Geri döndüğümde ikimiz de tutmaya devam ettik. "Bu hafta sonu kızları aldım," dedi bana.

İçimdeki sıcaklığı bir parça soğuk korku delip geçti ama bunu görmezden geldim ve "Evet?" diye sordum.

"Burada kalmalarıyla ilgili bir sorunun mu var?"

Tekrar bakmaya başladım.

Başka bir şey , o çılgın soruyu geri alır gibi, "Burada mı? Benimle birlikte mi? Ve seninle?"

"Burada. Benimle birlikte. Ve seninle," diye onayladı.

Hâlâ kollarının arasındayken bir santim uzaklaştım ve "Low, bu için de çok erken" dedim.

Bunu kastetmiştim.

Ayrıca hepimizi kastetmiştim.

Yani beni.

"Geceye kanepede başlıyorum, dışarıda olduklarını öğrendiğimizde yanına gidiyorum. Hafta sonları uyuyabildikleri kadar uyurlar. Biz onlardan önce kalkacağız. Fark etmezler."

"Low, bu ikisi için çok erken," diye tekrarlardım, sonra ekledim, "Ve bu sadece uyku düzeniyle ilgili değil."

"Boz'un evinin dışındaki karavanımda yaşıyorum," diye açıkladı.

Bu çılgın haber karşısında çenem yana doğru sarsıldı. "Öyle mi?"

"Ayrıldığımızdan beri evlere bakıyorum, yüzlercesine bakmışım gibi görünüyor. Taşınmak ve kalıcı olmak istiyorum. Bu yüzden benim ve kızlarım için mükemmel olmalı," diye açıkladı.

Oh adamım.

Ne dediğini bildiğime dair bir his vardı içimde, benim yanıma taşınmayı planlıyordu.

Ben de bunun çok erken olduğunu hissediyordum.

Bunun istiyordum. Logan'la sonsuza dek birlikte olmak istiyordum.

Ama arayı kapatmamız gereken çok şey vardı, bu yüzden *şimdi* başlayacağımızdan emin değildim.

"Sen... Ben..." diye kekeledim, ne söyleyeceğimi bilemiyordum.

"Şimdi, seni geri aldıktan sonra, sadece birleşmemiz için bir bir sürü kek koymayacağım. Ve tahmin ediyorum ki, evini bu kadar seviyorsan, oradan ayrılmak istemeyeceksin."

"Hayır," dedim tereddütle, çünkü bilmiyordum. Ama o benimdi. Hepsi benim. Santim santim. Ve bir kadının eviydi.

Santim santim.

Ve Logan tam bir erkekti.

"Doğru," dedi. "Yani bir süre için hepimize yetecek kadar büyük. Daha sonra ekleme yapmamız gerekecek. Başka bir yatak odası. Yemek odası çünkü

bir mutfakta, bir barda oturarak iyi Şükran Günleri ve doğum günleri geçirin."

Kalbim hızlı hızlı atmaya başladı ve tam istediğim gibi bir yere sahip olduktan sonra alanımı değiştirme düşüncesi hiç de iyi bir şey değildi.

Yani, Logan'ı her şeyden çok istiyordum.

Ama tadilat halindeki bir evde yaşamak berbattı. Bunu çok iyi biliyordum.

"Kızlar aynı odayı paylaşıyor," diye devam etti. "Ama Deb ve ben, ergen olduklarında kendi odalarına sahip olacaklarına dair onlara söz verdik. Bu yüzden bir odaya daha ihtiyacımız olacak çünkü misafirler için de bir oda isteyeceğinizi düşünüyorum."

"Ben... şey, sanırım bunu işe gitmek zorunda olmadığım bir zamanda konuşmamız gerekiyor," diye geçiştirdim.

Başını salladı. "Bunu senin çalışmak zorunda olmadığın ve benim de yola çıkmak zorunda olmadığım bir zamanda konuşabiliriz. Ama kızlarla Cuma günü buluşacaksın. Cuma günü birlikte yemek yiyeceğiz. Cuma gecesi Boz'un evinde uyuyacağız. Cumartesi ve Pazar günlerini birlikte geçiriyoruz. Cumartesi ve Pazar burada uyuyorlar."

"Bu onları yüzmeyi öğrenmeleri için havuza atmak gibi bir şey" derken sesimdeki paniği mucizevi bir şekilde uzak tuttum.

"Hayatımda olacak mısın?" diye sordu.

"Elbette," diye cevapladım.

"O zaman sen de onlarınkinde olacaksın. Buna alışmaları gerek."

Ona yaklaştım ve onu sıktım. "Anlaştık.

Ama ben senin, Logan'ın ve onların hayatında olacağım. Yani zamanımız var." "Bebeğim-"

Sözünü kestim. "Cuma, akşam yemeği. Cumartesi gün içinde bir şeyler yaparız. Cumartesi gecesi, eğer artık karavanında kamp yapmalarını istemiyorsan, ben Dot'larda kalabilirim; siz de burada kalabilirsiniz. Pazar, öğle yemeği falan. Annelerine ne zaman dönüyorlar?"

"Pazartesi günü onları okula götür. Okuldan sonra ona geri dönerler."

Pazartesi günü okuldan sonra ona mı gittiler?

Onları hafta içinde bir ara geri getirmeli.

"O zaman Pazar gecesi yine Dot'larda kalırım," diye teklif ettim. "Ya da

Justine'in. Ya da Kellie'nin falan."

"Seni kendi evinden atmıyoruz ve Millie, asıl mesele hala sana alışmak zorunda olmaları."

"Üçüncü ziyaretlerinde yatıya kalacaklar," diye pazarlık ettim.

"Bebeğim, o hafta sonu bir ay olacak." Bu beni şok etti.

"Hafta sonu mu?"

"Deb'in neredeyse tam velayeti var," diye paylaştı. "Kızlar daha çok küçük ama yakında annelerine ihtiyaç duyacakları şeyler olmaya başlayacak. Anlaşmamız şöyleydi: iki yıl bu şekilde, sonra yarı yarıya gideceğiz ve bunun neredeyse bir yılı tamamlanmış olacak."

"Sadece hafta sonları var," dedim ama bu bir soruydu. "Her hafta sonu."

Sadece iki haftada bir hafta sonu mu vardı?

Mahkemeler artık babalar hakkında böyle bir karar veriyor mu? Ve eğer öyleyse, neden buna karşı çıkmadı?

Ancak, bir kavga varmış gibi görünmüyordu. Deb ile anlaşmasının iki yıl olduğunu söyledi.

Bunu kabul *etmiş* miydi?

"Logan, bu... Ben..."

Konuşmamı yarıda kestim çünkü bu benim haddim değildi. Onlar onun çocuklarıydı. Bu onun eski karısıyla olan anlaşmasıydı. Onun hakkında tarafsız bir şekilde konuşuyordu ve görünüşe göre aralarında bir husumet yoktu.

Araya girip bir şey yapmama gerek yoktu.

"Söyleyecek bir şeyin var," dedi. "Hayır. Ben-"

Kollarıyla beni sıkıtiğinde konuşmayı bıraktım.

"Millie, söyleyecek bir şeyin varsa, söyle. Kendini tutma."

Onu inceledim.

Sonra sordum, "Sen... bu düzenlemeyle *iyi* misin?"

"Sikeyim hayır," diye cevap verdi. "Ama Deb fazladan zaman asla reddetmiyor ama yine de bu boku yapmak zorundayım, fazladan zaman istiyorum çünkü kızlarım yok."

"Bu anlaşmayı o mu zorladı? Deb, yani," diye sordum. "Benim fikrim," diye yanıtladı.

Onun mu?

"Logan," diye başladım temkinli bir şekilde, "bunu anlamıyorum, özellikle de onları özlüyor ve onlarla birlikte olmayı kaçırıyorsan."

Kolları sıkılaştı. "Bebeğim, ben bir erkeğim, yani asla bir kadına dönüşmedim. Kramplar ve..." ifadesi öyle bir değişti ki kahkahayı patlatmamak için kendimi zor tuttum, "... diğer şeyler. Belli ki Deb biliyor. Clee-Clee'ye bunları anlatıyoruz ve onlar benimleyken bir şeyler oluyor, Deb'in yanına dönene kadar kız kardeşine yardım edebiliyor."

"Kızlarının regl dönemleri seninle başlarsa uğraşmamak için velayetin neredeyse tamamını eski sevgiline verdiğini mi söylüyorsun?" İnanamayarak sordum.

Yüz ifadesi geri geldi. Bu sefer kahkahamı bastırırken bir ses çıkardım, ifade gitti ve yüzünü gök gürültüsü kaplamaya başladı.

"Regl oldun, tampon seçmene yardım etmesi için babana mı koşuyorsun?" diye hırladı.

Haklı olduğu bir nokta .

Hâlâ komik olmaya
çalışıyordu. "Hayır,"
dedim ona.

"Ruh halinize yardımcı olur mu? Başa çıkmak için hangi boku almalısın, kramp giriyor mu?" diye itti.

"Deb sadece bir telefon uzaklığında," diye hatırlattım ona, hemen yanı başında olduğumu henüz belirtmemeye karar vererek.

"Bu çok kıymetli," dedi tüm eğlencenin kaçmasına neden olacak bir şekilde. " olay çok değerli. Bir kızın kadın olması. Bu, hayatın annenle paylaşılacak bir dönemi. Babanın bu konuda hiçbir şey bilmediği bir anıya sahip olmamalısın. Sana nasıl rehberlik edeceğini. Sana nasıl yardım edeceğini. Sadece bir kez başlayacak ama yıllarca sürecektir değişikliklere yol açacak bir şeyi nasıl deneyimleyeceğini sana nasıl öğretebilirim? Önemli değişiklikler. Ben kızlarım için bunu istemiyorum. Değerli olana sahip olmalarını istiyorum. Bu olayı hatırlamalarını ve bunun güzel bir anı olmasını istiyorum. Bunu onlar için mahvetmek istemiyorum. Bununla birlikte başka şeyler de geliyor. Erkeklerin var olduğunu ve neden var olduklarını fark etmek. Bununla nasıl başa çıkacaklarını. Makyajlarını nasıl yapacaklarını. Giymekten hoşlandıkları kıyafetleri nasıl bulacaklarını. Bunların hiçbirinin olmasını istemiyorum, Millie. Sonsuza kadar benim bebeklerim olarak kalmalarını istiyorum. Ama başka seçeneğim yok.

. Ve onlara nasıl rehberlik edeceğime dair hiçbir fikrim yok. Anneleri biliyor. Bu yüzden annelerine ihtiyaçları var."

"Sen tanıdığım en harika adamsın," diye ağızımdan kaçırdım, kelimelerin ardındaki his onları boğuklaştırmıştı.

Ama sürpriz bir şekilde, yaptığımız bir kız çocuğuna verebileceği her şeyin kaybının acı tatlı olmadığını gördüm.

Kızlarına vereceğini bildiği için çok tatlıydılar. Ve ben de bunu yapabilmesi için yaptım.

Beni saran kolları kasıldı ve sonra kaldı.

Ama "İyi misin?" diye sorduğunda sözlerimin ardındaki duyguyu yanlış anladığını hissettim.

Ona sokuldum. "Evet. Aslında sanırım uzun zamandır olmadığım kadar iyiyim."

"Nasıl yani?"

"Seni geri aldım," dedim ona. "Ve vermek gereken bebeklere de sahipsin. O bizim değildi. Senindi. Ve şimdi, sadece değil, bende de var. Buraya nasıl geldiğimiz berbattı. Ama buna değdiğini anlamaya başlıyorum."

Başını eğip ağızımı almadan hemen önce boğazından cızırtılı bir gümbürtü yükseldi.

Öpüştük ve bunun için de çok fazla duygu vardı. Hiçbiri acı tatlı değildi.

Hepsi çok tatlı.

Başını kaldırdı ve yumuşak bir sesle, "Bu hafta sonunu sana veriyorum. Cuma akşam yemeği. Cumartesi seninle vakit geçirmek. Pazar günü seninle. Karavanda uyuyacağız. Ama bir dahaki sefere tüm zaman seninle olacak."

Bu uzlaşmayı yapabilirdim, bu yüzden başımı salladım.

"Bugün Deb ile oturup bunu açıklayacağım." Oh adamım.

"bir şey yok," diye güvence verdi. "Ona biriyle birlikte olduğumu ve o kişinin önemli olduğunu söyledim bile. Umurunda değil. Sadece kızlarla nasıl ilerlediğimi bilmesini istiyorum. Bu da umurunda olmayacak. Kızlar için doğru olanı yapacağıma güveniyor ve bu güveninde haksız da değil."

Bu beni daha iyi hissettirdi, ben de tekrar başımı salladım. "Bana gelince, ben taşıyıyorum."

Dudaklarım aralandı.

"Daha yeni döndüğümüzü biliyorum ama değil. Bu kadar ağırdan almayacağım. Çok şey kaybettim. Hepsini geri almak için oyalanmayacağım. Arkadaki garajı kadar karavanı Boz'un evinde bırak. bittiğinde, karavanı burada depolamak için yer olacak ve avlunuzun görünümünü bozmayacak."

Ben bir şey söyleyemeden sözünü bitirdi.

"Ve Justine dişlerini boka geçirene kadar çalar saatin sende kalabilir ve bir tanesine ihtiyacın kalmayacak şekilde ayarlayabilirsin."

"musun?" diye sordum. "Evet."

"Garajımı mı yıkıyorsun?" "Kullanıyor musun?"

"Hayır."

"O zaman evet."

"Sen... uh... Low, benim evim kız evi," diye .

"Mobilyalar rahat. Mekan sıkı. Güzel görünüyor. Harika bir mutfak. İşe yarıyor" .

"Ama kız gibi," diye tekrarladım.

"Mobilyalar rahat olduktan ve senin kışın benimkinin yanında uyuduktan sonra bana ne?"

Bu çok tatlıydı.

Ama bu beklediğim bir rahatlama değildi.

"Ben... um... bu büyük bir karar," diye belirttim.

"Yapıldığından beri artık değil."

Daha önce karar verirken bir silindir gibi davranmamıştı.

Yine de o zamanlar bana sahipti; beni kaybedeceğini hiç düşünmemişti, bu yüzden hiçbir şeyi ezip geçmesine gerek yoktu.

Temkinli bir şekilde, "Birbirimizi tekrar tanımalıyız Low," diye paylaştım.

"Dün sana çok kızgın bir şekilde geldim. Biliyorum çünkü kaybettiğini gördüm, ne kadar kızgın olduğumu görünce çıldırdım. Ama sen kendini kaybettin ve yüzüme vurdun. Son yirmi yılda Kulüp'te yaşadığım kötü şeyler hakkında bilmen gereken her şeyi anlattım. Kabul ettin, seni kanepende becermeme izin verdin ve seni yatağa götürdüğümde, beş saniye içinde dışarı çıktın ve bana bunların hiçbirinin beynini sikmediğini söyledin. Millie, sen

yaşlı bir kadın. Ne giydiğin ya da nerede yaşadığın önemli değil; bu sadece senin içinde var. Bir motorcuya aşık olursan ve bunun için gereken her şeye sahipsen böyle olur. Bir motorcuya aşık oldun ve asla başka bir şey bulmak için kendini kazıp çıkarmadın. Bilmem gereken başka bir şey yok."

"Her şeye bir cevabın var gibi görünüyor," dedim ve dudakları seğirdi.

"Çünkü her şey için bir cevabım var." Kaşlarımı çattım ve "Sen de egoistsin" diye cevap verdim.

Kıkırdamaya başladı ama içinden "Bebeğim, yalnız uyumak ister misin?" diye sordu.

Kesinlikle .

Cevap vermemeye karar verdim. Cevabımı biliyordu.

"Doğru," dedi. Sonra, "Sen çalışıyorsun. Benim kendi var. Birlikte yemek yiyoruz. Sevişiriz. Birlikte yatarız. . Sevişiriz. Sen kendi yap. Ben de benimkini. Ve tekrar. Dolabında benim kıyafetlerim olmadan bunları neden yapalım ki?"

Boğazına baktım ve "Görünüşe göre her şeye bir cevabı var" diye mırıldandım.

Bunun üzerine konuşmadı. Sadece güldü.

Bunu sinir bozucu buldum ama sadece her şey için mantıklı bir cevabı olan herhangi bir erkeğin bir kadın için sinir bozucu olacağı şekilde sinir bozucu.

Bu yüzden gülmedim.

"İşimiz bitti mi?" diye sordum. Çünkü on altıncı yaş günü partisi için planlarım var ve bu mutfakta böyle bir şey olmayacak."

"İşimiz bitti" dediğinde hâlâ gülümsüyordu.

Ayak parmaklarımın üzerinde yuvarlandım, ağzımı onunkine değdirdim, geri yuvarlandım ve kahve fincanıma gitmek için kollarından ayrıldım.

Onu aldım ve arka kapıya doğru yürüdüm, "İyi günler, Snooks" diye mırıldandım.

Elimi kabzaya götürdüğümde, "Ben de sana," diye karşılık verdi. Ona baktım.

Çok soluk bir kot. Mavi Henley.

Kahvesini de almıştı.

Mutfağında rahat görünüyordu. Örneğin, birinin muhteşem mermer tezgahlarımın reklamını yapmak için fotoğraf çekecek bir modele ihtiyaç duyması gibi değil.

Ama aitmiş gibi çünkü o tezgahlar ve tüm mutfak benimdi.

Ve o da öyleydi.

"Seni seviyorum Low," dedim sessizce.

Yüzü başka tarafa dönüktü, dudaklarına kupa vardı ama ben konuşurken gözleri yana ve bana çevrilmişti.

Söylediklerimden sonra ifadesi yumuşadı, kupayı bıraktı ve "Ben de sana" diye cevap verdi.

Ona sıırtım.

Sonra kapıyı açtım, içeri girdim ve çalışmaya başladım.

* * *

Masamın üzerindeki cep telefonum çaldı. Karşımda oturmuş, resmi teklifi gözden geçiren Justine'den, ofisimin zemininde sürünen Rafferty'ye baktım ve gözlerimi telefonuma çevirdim.

Gördüğüm şey karşısında elime aldım, parmağımı ekrana kaydurdım ve metnin tamamını okudum.

Justine'e "bebeğim," diye mırıldandım.

"Elbette," mırıldandı, sonra daha yüksek sesle, "Raff, bebeğim, çöp kutusuna hayır."

Rafferty emekleme pozisyonundan uzanıp çöp kutumun kenarına yapıştı ve onu kendine doğru çekti.

Kağıt tomarları uçtu. Raff

sevinçle ciyakladı.

Justine çöplerle ilgilenmek için harekete geçti, Raff'ın yeniden düzenliyor olması umurumda değildi.

Yapmam gereken aramayı yapmak için tuşlara bastım ve telefonu kulağıma götürerek Justine'e "Endişelenme. Umurumda olmadığını biliyorsun."

"Bebeğim," diye cevap verdi Logan ben son kelimemi söyledikten bir süre sonra. Sevinçten çılgılık atma sırası bendeydi.

"Kedicikler hazır!" "Yee ha!" Justine ağladı.

Rafferty bezli poposunun üzerine yuvarlandı ve ellerini çırpıp ya da çırpırmaya çalıştı. Çok ıskaladı ama iyi bir çabaydı.

Logan'ın sesi mizah doluydu, kulağıma "Ne zaman?" dedi.

"Bu akşam. Altıdan sonra herhangi bir saatte." "Mal sende mi?" diye sordu.

"Ne boku?" Ben sordum.

"Çöp kutusu. Yemek. gibi şeyler." Bende o boklardan yoktu.

O boka ihtiyacım vardı.

Bugün yapılacaklar listeme bir göz attım.

Sonra da "Bokları toplayabilir misin?" diye sordum.

Bir anlık sessizlikten sonra, hala esprili ama biraz da teslimiyetle, bana eski Logan'ın (yeni Logan'a çok benziyordu) vereceği cevabı verdi.

"Bokları ben toplarım."

"Teşekkürler, Snooks," diye mırıldandım, *pisliği* toplayacak olması hoşuma gitmişti. Sonra da "Kedi maması, yetişkin maması değil. Ve şu toplanan kum, ucuz olanlardan değil. İnternette yavru kedileri kum eğitimi için cezbeden bir tane olduğunu gördüm. bul. Bulamazsanız, kokuyla mücadele edebilecek bir tane bulun. Ve sevimli kedi kapları. Evle uyumlu olanlardan. Oh! Ve oyuncaklar. Tüylü olanlar ve gibi şeyler."

"Tanrım," diye mırıldandı. "Anladın mı?" Ben sordum.

"Ne alırsam alırım ve işe yarar," diye cevap verdi. "Beğenmediysen gidip istediğini alabilirsin."

"Tamam," dedim. "Eğer beğenmezsem, bu hafta sonu dışarı çıkar ve hoşuma giden bir şey bulurum. Belki kızlar da bundan hoşlanır."

"Eğer bir şey için harcanacak para varsa, harcarlar." Bu beni gülümsetti.

Sonra ona dedim ki, "Justine burada. Benim gitmem gerek." "Tamam. Ona selamımı söyle. Görüşürüz, güzelim."

"Güle güle, Low."

Zili çaldık ve bana bakan Justine'e baktım.

"Tanrım, sanki yirmi yıl hiç geçmemiş gibi. Siz hep böyleydiniz. Ben ve Ronnie, kimin gidip bir çöp kutusu alacağı konusunda üç gün boyunca kavga edebilirdik."

Bu doğruydı.

Anladığım kadarıyla Justine ve Veronica çoğunlukla kavga edecek pek çok şey buluyorlardı, bu yüzden barışmak için çeşitli nedenleri vardı.

"Low selam söylüyor," dedim ve yüzündeki mutluluğu .

"Onu gördüğünde selam söyle," diye cevap verdi tam kapı açılırken.

Arabanın geldiğini duymamıştım, bu yüzden gözlerim şaşkınlıkla oraya kaydı ve Kellie'nin içeri girdiğini, Dottie'nin de onu takip ettiğini görünce şaşkınlığım daha da arttı.

Dot'a pek aldırış etmedim çünkü Kellie kolunu kaldırmış, Justine ile benim aramda bir ileri bir geri gidip geliyordu.

"Sen! Ve sen! Biliyordum!" diye bağırdı. "Ne be?" Justine sordu.

Dot kapıyı kapatırken Kellie kollarını göğsünde kavuşturmuş, yüzü kızgın bir şekilde bana bakıyordu.

"Ona ilk senin söyleyeceğini biliyordum," diye suçladı. "LBD'mizi giymeden önce Logan'ın iç yüzünü öğreneceğini biliyordum. *Biliyordum.*"

"Kellie-" diye başladım.

"İtiraf et!" diye tersledi. "O senin en iyi arkadaşın ve ben ikinci plandayım."

Yine mi bu?

Bu *ezelden* beri oluyordu.

Ve Justine'i en iyi kankam olmakla suçlayan sadece ben değildim, Justine için de durum tam tersiydi.

"İkiniz de benim en iyi kankalarımısınız," dedim iç çekerek. "*Hepimiz* en iyi kankalar. Bunu biliyorsun."

"Logan'la *tanıştığından* beri başına gelen en büyük şey Logan'a *geri dönmek* ve onun ilk malı alması mı?" Başını salladı. "Hiç sanmıyorum."

Dot, "Onu durdurmaya çalıştım," diye araya girince kız kardeşime baktım. "Öğle yemeği yiyorduk. Justine'in burada olduğundan bahsettim. Kendini kaybetti ve geri dönüşü yoktu."

Kellie'ye döndüm ve "Jus'a bir iş teklif ettim, bebeğim" dedim.

"Ha!" diye alay etti. "Muhtemel bir hikâye. Ve o saçmalık..." Gözleri şaşkınlıkla ona bakan Raff'a kaydı ve sözlerini şöyle bitirdi: "... Dot'un söylediği şeydi."

"Bu saçmalık değil," dedi Justine. "Bu doğru."

"Bu saçmalık," diye tükürdü Kellie.

"Senden daha fazlasını bilmiyorum," diye karşılık verdi Justine.

Kellie bir kolunu uzattı. "Yani sadece bir işten bahsediyorsun ve hepsi bu mu?" Başını iki yana salladı. "Buna inanmıyorum."

"Şunu söyleyebilir miyim," diye araya girdim, "iki haftadır Paris'teydim. Hayatımın akışını değiştiren çeşitli dramlarla geri döndüm. Yeni bir çalışan alıyorum. Yakında Logan'ın taşınmasıyla karşı karşıya kalacağım, yakında derken bu geceyi kastediyorum, ama gerçek şu ki, şu anda bir karavanda yaşadığını düşünürsek, zaten oldukça taşınmış durumda, bu yüzden taşınacak fazla bir şey olmadığını tahmin ediyorum. Bu hafta sonu Logan'ın iki kızıyla tanışacağım. Ve bu akşam yeni kediciklerimi alacağız. Kaba olmak istemem Kel, ama beşinci sınıftan beri binlerce kez yaptığım bir konuşmayı yapacak vaktim yok. Senin en iyi kankan yok, Jus ya da benim. Jus'ın en iyi kankası yok, senin ya da benim. Benim en iyi kankam yok. Çünkü *hepimiz en iyi kankalarız*."

"Logan mu?" Justine bana sordu.

Kellie, "Sanki bunu bilmiyordun," diye karşılık verdi.

Justine Kellie'ye baktı. "Ben ," diye tersledi.

"Ben de bilmiyordum," diye araya girdi Dot ve bana sırtıttı. "Vay be Mill. İçimdeki anne çıldırdı. İçimdeki kız kardeş de çıldırdı. İçimdeki kadın ise kendinden geçmiş durumda."

"Kadın olanla devam et Dot," dedim sırtarak. "Neden bir karavanda yaşıyor?" Kellie sordu.

"Boşandığından beri bir ev arıyor," diye cevap verdim. "Uzun zaman oldu ama kızları için uygun olmasını istiyor. Henüz bir şey bulamadı."

"Ama... bir karavan mı?" Dot sordu.

O karavanla ilgili iyi anılarım yoktu.

Daha yapmak için sabırsızlanıyordum.

"Evet, bu bir karavan ama Aerosmith'in karar verebileceğı türden bir karavan.

yükseltmelerin maliyetini göz önünde bulundurarak satın almamak," diye açıkladım. "Ooo," dedi Kellie saygıyla. "Bir Rock-Mobil. Radikal!"

"Uh... Mill, randevun mu var?" Justine bu değiş tokuşta sordu. Justine'e baktım, sonra onun gözlerini takip ederek pencereden dışarı çıktım ve bir cipin geldiğini gördüm.

O cipi ve kimin olduğunu göremiyordum ama birden fazla kişi olduğunu görebiliyordum. Çok daha fazla.

Justine'e "Hayır," diye cevap verdim.

"Uğrayın," dedi ve bana baktı. "Daha fazla iş. Umarım Noel'dir. İnternette bu ışıkları buldum, büyük süsler gibi ama altlarında sarkan parçalar var. *Kesinlikle* birinin planına dahil olmalılar."

"Bağlantıyı bana e-posta ile gönder, Jus. Bir göz atmak istiyorum," dedim ona.

"Hallediyorum," dedi ve hemen çantasını karıştırıp telefonunu çıkardı.

Rafferty masanın etrafında süründü ve botumu dişlemeye/sakızlamaya başladı.

Tam kapı açılırken eğildim ve onu kucağıma almak için kaldırdım.

O tarafa baktım, Kellie ve Dottie'nin yeni gelenleri içeri almak için kenara çekildiklerini dikkatle fark ettim.

Yeni gelenlerin kim olduğunu fark ettiğimde hiçbir şekilde dikkatim dağılmadı.

Tyra, Tack'in kadını. Lanie, Hop'un kadını. Elvira, kime ait olduğunu bilmiyordum. Kıvrıcık çilek sarısı saçları olan son derece güzel genç bir kadın.

Ve inanılmaz güzel, yetişkin Tabitha Allen. Tabby'ye baktım.

Bana bakıyordu.

"Hey, Millie," dedi usulca. Beni hatırlamıştı.

Gözlerimin yaşlarla dolduğunu hissettim.

"Vay , Tab?" Justine sandalyesinden doğrulurken sordu. "Tack'in kızı mı?"

Tabby ona baktı, ilk başta onu tanıyamadı. Başını yana eğdi ve "Justine, değil mi?" diye sordu.

"Evet," diye yanıtladı Justine, sonra ona doğru ilerledi ve sarıldı. "Tanrım, seni tekrar görmek çok güzel." Hâlâ ona tutunarak arkasına yaslandı. "Büyümüşsün ve çok *iyi* büyümüşsün."

"Tabby Allen," dedi Kellie onlara doğru ilerleyerek. "Çok tatlı bir çocuktun kızım. Çılgın bir güzelliğe dönüşeceğini tahmin etmeliydim."

Sonra Kellie kendi kucaklamasını aldı.

"Beni hatırladın mı?" Dot da toplandıkları yere vurarak sordu.

"Dottie," dedi Tabby ve Kellie'ye baktı. "Um... Kellie, değil mi?" Kellie başıyla onayladı.

Dottie Tabby'ye sarıldı.

Tab'den uzaklaştılar ve herkes bana baktı, tam o sırada Rafferty doğrulup ağzıyla küpemi aldı.

"Kim o?" Tabby sordu.

"Raff..." Boğazımı temizledim. "Rafferty. Justine'ortağı Veronica'nın oğlu."

Tabby gülümsedi ve Justine'e baktı. "Çok tatlı."

"Aynen öyle," diye mırıldandı Justine.

"Ona da sarılacak mısınız?"

Bu soru odanın diğer tarafından soruldu ve ben de o tarafa bakınca kaşlarını kaldırmış Elvira olduğunu gördüm.

Tabby'ye dönüp baktım.

Sonra Rafferty ile birlikte ayağa kalktım ve ona doğru ilerleyerek tek kolla sarıldım.

Yakınlaştığımızda kulağıma "Tuhaf, hiç değişmemişsin" dedi.

Kendimi geri çektim ve ona baktım. "Yaptın Tab ve her şey yolunda."

Gülümsedi. "Teşekkürler."

Bu noktada Rafferty bir yabancıyı keşfetmek istediğine karar verdi homurdanarak Tabby'nin üzerine atıldı.

Tabby onu yakaladı ve o anda küçük bir bebek yumrusundan daha fazlasına sahip olduğunu fark ettim.

Tyra bunu doğrulamak istercesine, "hissine alışın" dedi.

Tab Raff'a baktı, ona sırtıttı ve küçük elini sıkmak için tuttu. "Bunun zor olacağını sanmıyorum."

Elvira, "Tamam, bu iş bitti," dedi ve tüm gözler ona çevrildi.

"Bize kızgın mısın?" diye sordu bana.

Tyra ve Lanie'ye baktım, ikisi de endişeli görünüyordu. Bu şekilde davranmayı bırakmaları için onlara gülümsedim ve Elvira'ya döndüm.

"Hayır," diye cevap verdim.

"İyi, çünkü düğünümü planlaması için beni gönderdiğin o kadın işe yaramayacak," diye açıkladı. "Güzel bir ofisin var. Senin ofisin *bomba gibi*. Onun güzel bir ofisi yok. Güzel bir ofisi bile yüzyılın en romantik düğününü nasıl planlayacak?"

"Şey-" Başladım ama ancak bu kadar .

"Öyle değil," diye karar verdi Elvira. "Ve ofisi berbat olmasaydı bile, düz ayakkabı giyiyor. Düz ayakkabı giyen hiçbir kadına güvenmem. *Hele* hele düğünümü planlayacağına hiç."

Kellie, "Ben düz ayakkabı giyerim," dedikten sonra, "Esasen," diye sözlerini tamamladı.

Elvira onu bir aşağı bir yukarı süzdü. "Motorcu kız botları giyiyorsun. Geçebilirsin."

Dottie bana baktı ve tanıştırmak istedi. "Bu insanları tanıyor musun?"

"I-" Tekrar başladım ve yine ancak bu kadar .

"Ben Elvira. Bu Tyra, Tack'in kadını, Lanie, Hop'un kadını, Carissa, Joker'in kadını. Tab'i tanıyorsunuz. Bilmediğin şey ise onun Shy'in kadını olduğu."

Carissa'ya baktım.

Yetişkin bir amigo kıza benziyordu.

Onu o kadar iyi tanıımıyordum ama yine de bir şekilde onun Joker için mükemmel olduğunu biliyordum.

"Yani, Kaos," diye belirtti Dot.

"Evet," Tyra sonunda.

"Kimin kadınısın sen?" Justine, Elvira'ya benim de sorduğum bir soruyu sordu.

"Ben bir motorcuya ait değilim. Ben bir polise aidim. Ama evlat edinildim," diye açıkladı Elvira.

Kaos'la aynı nefeste bir polisten bahsedilince Dot, Justine ve Kellie hep birlikte bana baktılar.

"Kaos değişti," diye mırıldandım.

"Sen söyledin," diye araya Elvira. "Şimdi dışarı çıkan kanunsuz motorcular

kendi bölgelerini kötü şeyler yapan kötü insanlardan temiz tutmak için."

Dot, Justine ve Kellie yine hep bir ağızdan bana baktılar.

"Bu uzun bir hikâye," diye mırıldandım.

"Kesinlikle öyle," diye onayladı Elvira. "Ve burası Kaos ve işleri sıkı tutuyorlar. Bu Cumartesi gecesi içkilerimizi yudumlayıp küçük siyah elbiselerimizi giymeyeceğimiz anlamına gelmiyor, ben ve Millie yüzyılın düğünüyle ilgili bazı geçici planlar yaparken aynı zamanda motorcu kaltak bağıni da kuracağız." Bana odaklandı. "Şakayık düşünüyorum ama bundan vazgeçirilebilirim. Yumuşak ve gösterişli bir şey istiyorum ve bu ikisinin bir arada olmaması umurumda değil. Onları yapmak senin işin."

Düğünler söz konusu olduğunda her şeyi duymuştum. Ama yumuşak ve...

Mücevher mi?

"Elvira, ağzını aç," dedi Tabby. "Burada bir çocuk var." Elvira Rafferty'ye baktı ve "İngilizce konuşabiliyor musun?" diye sordu. "Gah, goo, dee," diye yanıtladı Rafferty.

Tabby'ye baktı. "Söyleyecek başka bir şeyin var mı?" Tabby tavana baktı.

Lanie kıkırdamaya başladı.

Tyra bana "Çok üzgünüm" dedi.

"Kulüp," diye duyurdu Elvira. "Motorcularınki değil, Cherry Creek'teki kokteyl mekânı gibi. Sekiz buçukta. Cumartesi gecesi. Hepiniz orada olsanız iyi olur," diye bitirdi elini odada dolaştırarak. Sonra Tyra'ya döndü. "Şimdi Hawk'a geri dönmeliyim. Üç işi var ve telefonlarını bana yönlendiriyor. Neyse ki kimse aramadı ve ben de kalmasını istiyorum. Masamda değilken Hawk'ın işleriyle uğraşmak başımı ağrıtıyor. Bu yüzden geri dönmem gerekiyor." Odaya baktı. "Sizinle tanışmak harika. Seninle." Kellie'yi işaret etti. "Topuklar, Cumartesi, kızım."

Bunun üzerine gitti.

"Elvira biraz... karakterli biri," dedi Lanie o gittiğinde. Kellie,

"Ondan hoşlandım," diye açıkladı.

"Karım da gelebilir mi?" Justine sordu, sonra aceleyle ekledi, "İkimiz de topuklu giyiyoruz."

"Ne istersen onu giy," diye Tabby. "Elvira Elvira'dır ama biz

Kaos. Her şey olabilir."

"Harika," dedi Justine ve bir elini Rafferty'nin sırtına koydu. "Bunu duydun mu, Raffy? Anneleriniz bir gece dışarı çıkacak."

Uzandı, yüzüne bir şaplak attı ve kıkırdadı. Herkes onunla birlikte kıkırdadı.

Tyra odanın derinliklerine doğru ilerledi ve gözlerim bana baktığını görmek için ona gitti.

"Bu ateşle imtihan değil tatlım," diye söz verdi. "Bu karşılama komitesi."

Bunu biliyordum. Bunu daha önce de yapmıştım.

Ona bunu hatırlatmadım. O artık kraliçe arıyordu.

Crank'in yaşlı kadınının köleleri vardı. Logan beni koruduğu için bu tür şeylere bulaşmadım ama Crank, Logan'la ilişkimiz bitmeden onu .

Tyra'nın o tür bir Kaos kraliçesi değil, çok daha farklı biri olduğunu hissediyordum.

"Teşekkürler," diye cevap verdim.

"Yanlış bir yaptık," dedi Lanie. "Ve Hop-"

"Konuştuk ve Hop'la aram iyi," dedim ona çabucak, böylece endişelenmeyecekti. "Ben sadece..." Sırıttım. "Güzel."

O da . "Güzel."

Onu içime çektim, gördüklerim hoşuma gitti. Çok güzeldi. Klas bir . Hop sertti. O bir motorcuydu. Aynı şey Tyra ve Tack için de söylenebilirdi.

Belli ki bu onlar için işe yaramış.

Logan ve benim için de işe yarayacağını biliyordum. Askılı üstler ve kısa pantolonlar yok.

Sadece ben.

"Henüz bir karşılama komitesinin parçası olmadım," diye ilk kez konuştu Carissa. "Bu harika olacak."

Tabby, Carissa'ya "Kapakları kapat, Curly," diye tavsiyede bulundu. "Ve bu Kaos bebeklerinin şehre gelmesiyle ilgili değil. Bu Elvira'yla yapmamızla ilgili."

Neden bildiğine dair bir his vardı içimde.

Şehirde bir gece geçirmeyeli ya da en azından iyi biten bir gece geçirmeyeli uzun zaman olmuştu.

Ama üçü kan ve kalpten, diğerleri Kaostan kız kardeşlerim olan kadınlara baktığımda, bunu dört gözle .

Yüksek

"İşte buradalar," diye duyurdu kadın, elinde iki tüy yumağıyla odaya geri dönerken.

"Aman Tanrım," diye nefes aldı Millie ve High dikkatini kedi yetiştiricisinden kızına çevirdi.

Bunu yaptığında, dondu kaldı. O donmadı.

Yavru kedileri ürkütecek şekilde değil ama bir amaç uğruna hareket ederek yetiştiriciye ulaştı ve iki kediyi de ondan aldı.

"İşte o çocuk." Yetiştirici Millie'nin sağ eline dokundu. "Ve bu da senin kızın." Elini Millie'nin sol eline götürdü.

"Şu haline bak," diye mırıldandı Millie, göğsünün üzerine yatırdığı sağdakine. "Sen benim kişisel tüy yumağımsın, yumuşak yüzlü huysuz kedi." Diğerine döndü, o da göğsünün üstündeydi ve devam etti, "Ve sana bak, benim tüy yumağım, yumuşak yüzlü, güzel prensesim."

High'ın kızları bu yavru kedilere bayılacaktı. Ama o anda, mutluluktan parlayan Millie'sini izliyordu,

İki küçük kürk topuna sarıldı ve bunu nefes almak için savaşıyor yapıtı.

Onlar kendi bebekleri değildi.

Ama verilmesi gereken bir şeydi.

Onlara değer vereceğine hiç şüphe yoktu. Ve o da etrafta olduğu için izleyebilecekti.

Millie yetiştiriciye baktı. "Bu bebekler şimdiye kadar para harcadığım en iyi şeyler."

Yetiştirici gülümsedi.

Millie yavru kedilere döndü. "Eve gitme zamanı," dedi onlara ve sonra High'a baktı.

Kendini hareket etmeye zorladı. "Sandıklar, bebeğim."

Başını salladı ama "Onlarla tanışmak istemiyor musun?" diye sordu. O istemedi.

Kedileri sevmediğinden değildi. Sadece o bir köpek adamıydı. Yıllardır kızlar için bir köpek yavrusu almak istiyordu ama Deb hayvanları sevmiyordu.

Bu, bir evi olduğunda yapmayı planladığı bir şeydi. Onlar için ve kendisi için bir köpek almak.

Şimdi hepsi kedi oluyordu.

Millie'nin o anki halini umursamadı.

Ama o daha hayır diyemeden Millie sağ elini ona doğru itti, böylece yavru kediyi tutmaktan başka çaresi kalmadı.

Tanrım, yumuşak yüzlü, huysuz bir kediymi. Çok sinirli görünüyordu.

Ayrıca bir pençesini uzattı ve ince bebek pençeleriyle High'ın bıyıklarını tırmaladı, büyük mavi gözleri High'ın hiçbir hayvanda fark etmediği bir zekayla ona bakıyordu.

"Hey, Şef," diye mırıldandı.

"İşte bu," dedi Millie, ona yaklaşarak. "O Şef." Elindeki kediye doğru baktı. "Ve bu küçük prenses de Poem, çünkü onun ne kadar güzel olduğunu ancak bir şiir anlatabilir."

Değerli şeylere isim koymakta her zaman iyi olmuştur.

"Hadi onları eve götürelim, bebeğim" dediğinde anısı sesini sertleştirdi.

Millie ona baktı, yüzünü inceledi ve tatlı bir gülümseme takındı.

"Sen aşık oldun," diye ilan etti. Aşık olmuştu.

Yirmi üç yıl önce.

"Kızgın görünüyor," diye yanıtladı High ve yavru kediye baktı. "Ama sevimli bir kızgınlık."

"Çok aşık olmuşsun," diye karşılık verdi, sonra diğerini ona uzattı. "Al, bunu dene."

Şef'i aldı ve ona Poem'i verdi ve High baktı. Üzgün görünse de güzeldi.

"Umarım için için gülüyorsundur, sevgilim," diye mırıldandı kediye. "Çünkü çok sevgi göreceğin bir eve gidiyorsun."

Kedi esnedi.

Millie kıkırdadı ve yanağını onunkine bastırdı.

High önce ona, sonra da yetiştiriciye baktı. "Saçımdan çekileceğiz."

Başını salladı, memnun görünüyordu ve öyle de olacaktı, çünkü yavruları için iyi bir yuva bulduğu açıktı.

"İrtibatı koparmayın," diye davet etti. "Fotoğraf gönderin."

High, Millie'yi satın aldığı iki kedi kasasına doğru yönlendirirken Millie, "Alacağım. Bir sürü var."

"Bu harika olur," diye karşılık verdi yetiştirici.

Kedileri kasalara koydular ve kamyonetine götürdüler.

High arabayı yoldan çekti ve onları eve götürdü, tüm bunları Millie koltuğunda iki büküm olmuş, arka koltuğa sürekli mırıldanırken yapıyordu.

"Kadın on beş dakika uzaklıkta yaşıyor, Millie. Travma geçirmeden önce onları eve götüreceğiz," diye alay etti.

"Gözlerimi onlardan alamıyorum," dedi. "O kadar mükemmeller ki."

Adam uzandı ve parmaklarını onun doladı.

"Mutlu musun?" diye

sordu. Kadın cevap

vermedi.

Bu yüzden ona doğru baktı ve gözlerinin onun üzerinde olduğunu gördü.

Yola geri dönmeden önce, yumuşak, tatlı Millie sonunda cevap verdi.

"Evet."

O kelimeye duydu. Bunu

bilmeliydi. Beş gün sonra

onu geri almıştı. Sadece beş

gün.

Ve o kelimeyi söyleyiş şeklinden anladı.

Düzeltilmişti.

High ile bir ilgisi yoktu. Kedilerle de ilgisi yoktu. Her şeyin Millie ile ilgisi vardı.

Bir şey istediğinde, geçmezdi. Kırılmıştı.

Onu bir araya getirdikten sonra, kırılğan olmuştu.

Sonra kendini toparladı, pisliğini temizledi ve işine devam etti.

Yani evet.

Bunu bilmeliydi.

Bu onun kızıydı.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Anne Kotları

Yüksek

SIKEYİM.

Sikeyim.

"Bebeğim," diye hırlayarak uyardı.

Ağzıyla ona saldırmaya devam etti, vücudu bacaklarının arasına sıkışmıştı, sikine ulaşmak için onu uyandırmıştı. Adamın tek yaptığı dizlerini kırmak, yerde kalmak ve ağzına almaktı.

O bilemezdi ama kanıtlar açıktı, muhteşem bir kafa vermek bisiklete binmek gibiydi.

Unutmadın. .

Ya da en azından sevgilisi
unutmamıştı. "Millie," diye
homurdandı. "*Çok güzel.*"

Ona bakmaya devam etti.

Bu da onu alacağı anlamına geliyordu.

Ve adam üflediğinde o da üfledi. Olağanüstü orgazm boyunca, yutkunduğunda dilinin sikinin üzerinde hareket hissetti ve hepsini ondan sağarken emme vuruşlarını hissetti.

İsa.

Olağanüstü.

Adam aşağı indiğinde, kadın onu yalıyor, emiyor ve taşaklarını okşuyordu. Sakso kadar iyi değildi ama yakın bir ikinciydi.

Başını kaldırıp ona bakarak kalın bir sesle, "Altını çıkar," diye emretti.

Kız yalamaya devam ettiğinde aletinde bir zonklama hissetti ve sabahın erken saatlerindeki gölgelerin arasından kızın sadece gözlerini ona doğru kaldırdığını gördü.

Kahretsin, kızı onun sikiyle boşaldı. Dirseklerinin üzerine kalktı.

"Fondip yap, Millie," diye tekrarladı.

Elini adamın aletinin etrafına sardı ve yukarı kaldırdı. "Snooks, sen-"

"Çekil," dedi.

"Ama benim için sorun değil-"

Oturmak için sonuna kadar itti, onu gitmesine izin vermeye ve dizlerine doğru hareket etmeye zorladı.

"Off," diye .

Gözlerini adamın gözlerinden ayırmadı ama ipeksi pijama altlarını aşağı çekmek için kalçasına doğru eğildi. Külotunu da yanına alarak tekmeleyip çıkardı.

High arkasına yaslanıp onu da kendisiyle birlikte hareket ettirmeden, niyetinin ne olduğunu bir şekilde onu vücudunda sürüklemeyen önce ayaklarını zorlukla temizlediler.

O da yardım etti ve dizlerini çekerek adamın başının üzerine oturdu.

Ama onu aşağı çekip yüzünü amına gömen High oldu.

İtiraz etmemesi gerektiğini biliyordu.

Aldığını verdi ya da daha iyisini verdi.

Daha azını değil.

Bu yüzden ne aldıysa verdi ama daha iyisini verdi, ilk orgazmı boyunca onu kendisine kenetledi ve ikincisinde titreyip sızlanana kadar onu tuttu.

Ancak o zaman onu tekrar aşağı sürükledi ve örtülere uzanıp onları vücutlarının üzerine çekti.

Kızın bitkin olduğu, ona verdiği ağırlıktan anlaşılıyordu.

Umurunda bile değildi. Sadece onu kendine doğru tuttu ve kıcının üst kabarıklıklarına desenler çizdi.

"Bu bir çalar saatten çok daha iyi," demeden önce ona toparlanması için zaman tanıdı.

Kıkırdadı.

Çok hoşuna giden bu sesin tadını çıkarırken, yatağın yanında yumuşak bir gümbürtü duydular.

High gerildi ama Millie uzanıp ışığı yaktı. Sonra, alt yarısı hala çoğunlukla onun üzerindeyken, üst yarısını çökertti, böylece bir kısmı yatağın , geri kalanı yan tarafa sarkıyordu.

"Hey, bebekler. Hey, tatlılar. Benimle ve Snook'ums'la yatağa çıkmaya mı çalışıyorsunuz?" diye mırıldandı.

Yüksekten yuvarlandı, hem ona doğru kıvrıldı hem de üzerine çıktı.

Poem yatak odasının kapısına yakın bir yerde, duvarın dibinde oturmuş onlara bakıyordu.

Şef yatağa yaklaşmış, Millie'den uzaklaşıyordu.

Bir gece önce iki yavru kedi de saklanıp uyumaktan başka bir şey yapmamıştı. Millie onları mutfaktaki küçük çamaşır odasına kurduğu kum kabına götürdü. Onlara yiyeceklerini ve sularını gösterdi. Etraflarında birkaç oyuncak dolaştırdı. Ama yol yorgunluğundan ve yeni çevrelerine karşı temkinli olduklarından, çoğunlukla mobilyaların altına saklanıp uyukladılar.

Yavru kedileri toplayıp yatağına götürmek istemişti.

High ona, süslü evinin vahşi doğasında kendi başlarına hayatta kalabileceklerini söyledi.

Pes etmişti.

Şimdi keşfediyorlardı.

Yavru kedi iri, bebek mavisi gözlerini ona kırpıştırırken elini Şef'e uzattı, sonra başını kaldırıp High'a baktı ve göz kırptı.

"Sorun yok, Şef. Bu iyi, tatlım. Buraya hoş geldin," diye söz verdi.

Şef geri çekildi, yana kaydı, Millie ve High'a baktı, sonra daha da geri çekildi, ancak atışını yaptı, komik kedicik koşusunu yaptı, çok kısa sürede ve yeterince yükseğe yakın olmayan bir uçan sıçrama yaptı. Yatağın kenarına çarptı ve vazgeçip yere düşmeden önce pençeleriyle orada asılı kaldı.

Odadan koşarak çıktı. Poem de dışarı fırladı.

"Bu sevimli mi yoksa üzücü mü bilmiyorum," dedi Millie ve High ona baktığında kedilerin ardından baktığını gördü.

"Bebeğim, daha sekiz haftalıklar. Büyüyüp yatağa girecek kadar güçlenecekler."

Ona bakmak için boynunu büktü. "Kalkmalıyım. Her şeyin yolunda olduğundan emin olmalıyım. Yiyecekleri olduğundan emin olmalıyım. Temiz su."

"Öpmelisin. Ama bunu yapmadan önce erkeğini öpmelisin." Bir elini kızın sırtının küçük kısmına koydu. "Uyandırma oral seksine minnettarım bebeğim. Ruhun seni ne zaman harekete geçirirse bunu yapmaktan çekinme. Ama güne başlamak için bu yataktan çıkarsan, ben ağzını başka bir yöne çevirdikten sonra yaparsın."

Sırıttı ve vücudunu onunkinin altına çevirerek yukarı itti.

Adam iki koluyla onu sarıp geri çekilirken dudakları onunkilere çarptı, kadın onun üzerine düştü ve ona istediğini verdi.

Ve tek yol buydu... High onu geri verdi.

* * *

High, Denver dedektifi Mitch Lawson'ın kız arkadaşına "Bu konuda bizimle çalıştığın için sana minnettarız Millie," dediğini duydu.

Dağ eteklerindeki Kaos kulübesindeydiler.

Millie'nin ofisinde alarm sistemi kuran adamlar vardı, bu yüzden kaçmak için iyi bir zamandı. Pete onu buluşmaya götürmek üzere arabasına almış, peşinden de Tazı ve Boz gelmişti.

High, Hop ve Tack onları orada karşıladı.

Millie hikayesini anlatmış ve kaydedilmişti. Ama o anlatırken Mitch ve ortağı Brock "Slim" Lucas sadece dinlemekle kalmamış, notlar da almışlardı.

"Bu bir sorun değil," diye Millie.

"Kaos'un sizi koruduğunu biliyorum," dedi Slim ve Millie ile High ona baktılar. "Fark etmemiş olabilirsiniz ama sizin bölgenizde ve kadın ve/veya çocuk sahibi olan diğer Kaos üyelerinin evlerinde devriye gezen polis araçlarımız var. Komşuları telaşlandırmamak için polis varlığı baskıcı değil. Ancak Valenzuela'nın gözü herhangi birindeyse, şüphesiz bu varlığı fark edecek ve geri çekileceklerdir."

High, Slim'den Millie'ye baktı ve onun başını salladığını gördü. Bitmişti.

Başka bir şey yapma zamanı.

"Millie şehir dışındaydı ve kendi işini yürütüyor," dedi High ve Mitch ile Slim'e baktı. "Geri dönmesi gerekiyor. İhtiyacınız olanı aldınız mı?"

Mitch, ", High," diye mırıldandı. Sonra Millie'ye, "Tekrar teşekkürler."

Masadan kalkıp ayağa kalktı ve adamlar da onunla birlikte ayağa kalktı. Bunlar Slim ve Mitch'ti. Tack, High, Boz, Hound ve Pete bu durumdaki herhangi bir yaşlı kadının yanında olacakları yerdeydiler.

Arkasında.

Her iki dedektifle de tokalaştı, "Tanıştığımıza memnun oldum," diye mırıldandı, sonra High içeri girdi ve ona sahip oldu.

Kardeşlere veda ederken onu sıkıca kapıya kadar götürdü.

Onu Pete'in kamyonetinin yolcu kapısında durdurdu.

"Atla gelirim, seninle evinde buluşuruz," dedi ve kadın başını kaldırıp ona baktı.

Sonra ona yakından baktı. "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Kesinlikle," diye yanıtladı.

Cevabı doğrudu ama ses tonu sertti ve bunu biliyordu. Bu yüzden kulağa her şey yolundaymış gibi gelmediğini de biliyordu.

Başka bir deyişle, onu sorgulamaya devam etmesi sürpriz olmadı.

"Emin misin, Snooks?"

Kahretsin, bir durumdu ama *Snooks*'u özlemişti.

Ona doğru eğildi, bir elini kaldırarak başının yan tarafına doladı ve kısa ama sert bir öpücükle ağzını aldı.

Başını kaldırdı ve "Evde görüşürüz" diye mırıldandı.

Bunun üzerine kızın gözlerinin hafifçe açıldığını gördü ve bunun ses tonundan duyduğu endişe mi yoksa evine ev demesine verdiği bir tepki mi olduğunu bilmiyordu.

için burada kalmadı.

Onu bıraktı, arkasını döndü, bisikletine doğru yürüdü, bir bacağını salladı ve çalıştırdı.

Atını sürmeden önce ona kısa bir el salladı ve Pete'in kamyonetine doğru gittiğini gördü.

Pete onu bırakmadan on beş dakika önce onun evindeydi. Kedilerin hiçbir şeye zarar vermediğinden emin olacak kadar uzun bir süre. Yerleştiklerine tanık olacak kadar uzun bir süre, çünkü çoğunlukla uyukluyorlardı ve onları fazladan yorganların bulunduğu bir sepete sokulmuş bulduğunda gözlerini zar zor kırıştırdılar.

Arka kapıdan girdi, gözleri oturma odası ile mutfak arasındaki boşlukta elleri kalçalarında duran adama takıldı.

Kapıyı kapatmadan önce ona, "Sanırım biraz korktuğumu söylemek yanlış olmaz, Low," dedi. "Tuhaf davranıyorsun."

Tek kelime etmedi.

Arkasını döndü ve oturma odasından geçip koridora doğru yürüdü.

"Alçak," diye .

Onu takip ettiğini biliyordu çünkü kedilere mırıldandığını ve sonra botlarının ahşap zemine vurduğunu duydu.

Odasının içinde durmuş ve odaya girdiğinde onu görecektir şekilde konumlanmıştı, gözlerini ona dikmişti, endişesi artık barizdi.

"Tamam, artık resmileşti," dedi usulca, ona doğru ilerleyerek. "Beni tamamen korkutuyorsun Logan."

Bir kol mesafesine kadar yaklaştı.

Bu da bir vuruş sonra kendini yüzüstü duvara yapışmış halde buldu ve adamın onu orada tutmak için vücudunu kullandığı anlamına geliyordu.

"Alçak," diye fısıldadı, ellerini duvara dayayıp itti.

Adam kasıklarının onun kığına dayadı.

"Benim elbisemi giymiş," diye kulağına homurdandı.

Ve öyle de oldu. Vücudunun her güzel santimini saran kazak elbise ve onlardan çok vardı.

Kadının nefesinin kesildiğini ve onu geri itme şeklinin değiştiğini duydu.

Eteğini yukarı çekti.

"Oh Tanrım," diye nefes aldı, şimdi kığıyla ona sürtünüyordu.

Onun vereceği şeyi istiyordu ve bunu çok istiyordu. Bu onun on yıllardır bir şey alamamasıyla ilgili değildi.

Millie hep böyleydi. Ona vermek istediği her şeyi, her yerde, her şekilde yapmaya hazırđı.

Bu dűřűnce ve ona sűrtűnen kanıt, aletinin daha da sertleřmesine neden oldu.

Ařađı baktı, bir elini kızın kalçasında ve uyluđunda gezdirdi. Kulűbeye girdiđinden beri aklından çıkmayan elbisenin içindeki kızını gűrdű.

Hayır, haftalar űnce řampanyayı teslim ettiđinde konuřtuklarından beri.

Ayrıca kalçasının dantel kenarını da gűrdű.

Sikeyim.

"Lűtfen, Tanrım, tahrik ol," diye mırıldandı, elini kıcının űzerinden yukarı, sırtının kűçük kısmındaki kűlotunun kenarına, ařađı ve içeri kaydırdı.

"*Bebeğim,*" diye inledi, şimdi onun titrediğini hissedebiliyordu. Islak.

Onu daha da yaklaştırmak için onunla oynadı. Başını iewiczirdiğinde, şakağını ęenesine dayadığında ve nefes nefese kaldığını duyduğunda, kűlotunu aşağı ęekti ve nefesinin aletine doğru gittiğini hissetti.

Onu serbest bıraktı, elini etrafına sardı ve ucunu ıslaklığının içine soktu.

Ayak parmaklarının űzerine kalktı, daha iyi erişim sağlamak için kıcını eđdi. İşte bu.

Ona vermek istediği herhangi bir yerde, herhangi bir şekilde.

Başını sıkıştırdı, elini kalçasında gezdirdi ve sonra içinde.

Parmağıyla onun klitorisini bulurken aynı zamanda parmağını horoz evi.

Lanet olası ecstasy.

Onu içine alırken bařının arkası adamın omzuna gűműldű, nefes nefese kaldı, inledi, "Tanrım evet," ve "Çok iyi, Low," ve "Daha fazla, bebeđim," diye fısıldadı.

Hepsini alana kadar ona daha fazlasını verdi ve bořalıırken bir elini ęenesine koyarak onu boynunu bűkmeye zorladı, bűylece ona dođru eđildi. Sonra ađzını aldı.

Adam içine girdiğinde, kızın diline karşı boşaldı.

İş i bittiğinde, kadının ağzını serbest bıraktı ama sadece ikisi de nefeslerini düzene sokmak için savaşıırken alnını boğazına sokmak için, hareketsiz ve hala bağlı, duvara bastırdı.

Sonunda homurdandı. "Kontrolümü kaybettim. Bir dahaki sefere bu elbiseyi giydiğinde, seni dizlerimin üzerinde istedim, böylece onu kaldırılabildim, seni sikmem için bana yalvarana kadar kışınla ve amınla oynayabilirdim."

Kızın başını boğazından kaldırdığını hissetti ve çenesini eğerek ona baktı.

Geldiği için sersemlemişti.

Ayrıca tahrik olmuştu.

Nereye, nasıl vermek isterse. Onun Millie'si.

"Bunu bir dahaki sefere yapacağız," diye söz verdi.

Gözleri yumuşadı ve Millie'ye öyle bir baktı ki High'ın başka seçeneği kalmadı. Onu tekrar öptü.

Bu sefer, sikini hafifçe dışarı çıkardı.

Ağzıyla iş i bittiğinde, onun ve kendisinin kıyafetlerini düzeltti, onu elinden tutarak banyoya götürdü ve temizledi.

Birlikte yürüdüler, ama Millie onun önünden gidiyordu, sadece durmak için, böylece onunla birlikte durmaktan başka seçeneği yoktu.

High onu neyin durdurduğunu hemen anladı.

Poem, Şef'i yerde kovalıyordu. O da atladı. Yuvarlandılar, tırmalandılar ve miyavladılar. Şef kurtuldu. Poem ayağa kalktı. Bakışmaya başladılar.

Sonra Şef Poem'i odadan dışarı kovaladı.

"Harcadığım en iyi para" diye fısıldadığında sesinde mizah vardı.

High, onları ayıran yarım ayağı hareket ettirdi ve kollarını arkadan ona doladı.

Kulağının altında balıkçı yakasının açıkta bıraktığı bir santimlik teni öptü ve kollarını onunkilere sararken titrediğini hissetti, elleri bileklerindeydi ve onları sıkıyordu.

Adam başını yukarı kaldırırken kadın döndü ve büküldü. Çenesinin altını öptü.

Birlikte oldukları zamanlarda neredeyse her gün böyle anlar yaşıyorlardı. Rastgele hassasiyet anları.

seks ya da ondan önce ya da ruh onları ne zaman harekete geçirirse.
, ama onu da kaçırmıştı.

Öpücüğünü bitirdiğinde, ona gözlerini verdi.

"İhtiyaç için git kontrol et üzerinde ilerleme içinde benim
Ofis, Snooks," diye mırıldandı.

"Doğru," diye mırıldandı, ağzını kendi ağzıyla kapattı ve gitmesine izin
verdi.

Odanın içinde yürüyen elbisenin içindeki kıcının tadını daha iyi
çıkarmak için kıpırdamadı.

Kapıda durdu ve ona döndü.

"Sadece bir tane balıkçı yaka elbisem var," dedi usulca, gözlerinde
adamın çok hoşuna giden bir bakış vardı. "Ama üç tane kazak elbisem
var. Bir tanesi biraz süslü, o yüzden motorcum beni yemeğe çıkarsa iyi
olur, böylece ödülünü alabilir."

Bunu teslim ettikten sonra dışarı çıktı.

High hala hareket etmedi.

İlişkileri bittiğinden beri çok değişmişti. Hiçbiri iyi yönde değildi. Bunun
gibi şeyler hariç.

Bir sevgilisi olmayabilirdi ama bu olgunlaşmadığı anlamına
gelmiyordu. Kendini daha iyi tanımadı. Özgüven kazanmadı.

Belli ki öyle yapmış.

O zamanlar çok ateşli biriydi. Sürekli birbirlerine girerlerdi. Seansları
çok yoğun ve uzun sürebilirdi.

Ama Millie'den böyle bir şey gelmemişti.

Onu sadece bir elbise yüzünden kontrolden çıkmış bir şekilde
becerdiği ve sonra ona bir bakış attığı ve onu geri sürükleyip tekrar
yapmak istemesine neden olan bir şey söylediği yerde değil. Onu
kontrolünü kaybetmeye zorlayana kadar yapardı. Ona hükmedecek ve
daha fazlası için yalvaracağı bir noktaya getirecekti.

Arada geçen süre boyunca onunla birlikte olsaydı, böyle bir şey
olmayabilirdi. Sahip oldukları şeye sahip olurlardı, ki bu harikaydı ve onu
korurlardı. Ya da bu değişim gerçekleşirdi ve o bunu fark etmezdi.

Ama onu tam ortasından vuran o nüanslı değişim olmayacaktı.

sikini. Keşfedilecek bir yenilik olmayacaktı. Tadına varılacak taze şeyler olmayacaktı.

Berbattı ama inşa ettikleri şeye ulaşmak için içinden geçmeye degecek cehennemin parçaları varmış gibi görünüyordu.

Aynı ama farklı. Aynı
derecede iyi ama daha
iyi.

Bu düşünceyle telefonunu çıkardı, başparmağını ekranda gezdirdi, istediğini buldu ve Ara'ya bastı.

Sonra da Pazartesi akşamı The Broker'da şık bir biftek yemeği için rezervasyon yaptırdı.

* * *

Bir saat sonra, alarm şirketi sistem üzerinde son testlerini yaptıktan sonra, sistem geçti ve Millie'den ayrıldıktan sonra High, Yerleşkeye doğru yürüdü.

Doğruca barda toplanmış olan kardeşlerin yanına gitti: Jack, Shy, Hop, Hound, Pete, Joker ve Boz.

"Hey," diye selamladı Hound bara vardığında.

High, Hound'a baktı, çenesini kaldırdı ve sonra Tack'e baktı. "Slim ve Mitch iyi mi?" diye sordu.

"Evet," diye yanıtladı Tack ve bakışlarını onun üzerinde tuttu. "Valenzuela'nın Millie'de hâlâ gözü var kardeşim. Joke onları fark etti ve Snap de dün onun evinde otururken fark etti. Speck bugün hiçbir şey rapor etmedi."

High bundan hoşlanmamıştı. Bu konuda bir şeyler yapmak için yanıp tutuşacak kadar hoşuna gitmiyordu.

Yapamadı. Bundan nefret ediyordu. Ama hepsi için çok fazla şey buna bağlıydı.

Bu yüzden onu gömmek zorunda kaldı.

"Joke bana söyledi," diye homurdandı ve devam etmeden önce Tack'in sabit bakışlarına karşılık verdi. "Bu iş çok uzun sürüyor. Valenzuela'nın ekibiyle işimiz yok. Bir ton kek karşılığında boktan bilgiler veren içeriden biri bile satmıyor. Lucas ve Lawson bizden daha fazlasını alıyorlar ama onların aldıkları da çoğunlukla sikten ibaret ve bizim başımız daha çok ağrıyor.

daha fazla bölgede devriye geziyor ve kadınlarımıza göz kulak oluyor."

Bu hiçbirinin gözünden kaçmamıştı. Aylar önce, sokakta bunu duyduklarında, itibarları ve bununla birlikte kazandıkları saygı darbe almıştı, Valenzuela'yı zorladılar, daha fazla alan talep ettiler, yıllardır devriye gezdikleri Ride çevresindeki beş mil yarıçapını on mile çıkardılar.

Başka şeyler de yapmışlardı, örneğin kardeşler Kaos'un bir amcık olduğunu düşündüğünü paylaşan adamın ağzını burnunu kırmak için harekete geçmişlerdi.

Mesaj iletilmişti. Başka kimse onlarla uğraşmamıştı.

Ama daha fazla çimenle ilgilenmek daha fazla zaman alıyordu. Daha fazla devriye. Daha fazla insan gücü.

Valenzuela düzenli olarak torbacıları ve fahişeleri kendi bölgelerine yerleştiriyordu, bu yüzden sorunsuz değildi ama yine de tam bir baş belasıydı.

Tack, "Seni bu yüzden buraya çağırdım," dedi.

"Artık hepimiz buradayız. Bunu bize verecek misin?" Boz sordu.

Tack, "İçeride bir kız var" demeden önce kısa bir süre Shy'a baktı.

"Kim?" High sordu.

Tack, High'a cevap vermedi.

"Kendine hakim olmalısın," diye uyardı Shy'ı.

"Siktir," diye mırıldandı Shy. "Natalie?"

Tanrım, High .

Onları bu belaya bulaştıran Natalie'ydi. Tab'in bir arkadaşı Valenzuela'ya o kadar borçlanmıştı ki borcunu ödeyemedi ve Valenzuela da yaratıcı olmaya karar verdi. Bu, bir porno setinde çalışacağı anlamına geliyordu, kameramanlık yapmayacaktı.

Tabby için Kaos, o ilk çıkışını yapmadan önce araya girmişti. Bunu yaptıklarında Valenzuela'nın hoşnutsuzluğunu ve daha fazla dikkatini çekmiş oldular.

Bir süredir her iki taraf da birbiriyle çatışıyor ama pek bir şey olmuyor.

High o gölgeyle yaşamaktan hoşlanmıyordu.

Öyle ya da böyle, bu işin bitmesini istiyordu.

Ama Natalie'ye güvenmiyordu. Onların bokunu sikmişti, bir süreliğine ayık kalmıştı.

nanosaniye sonra tekrar çöplüğe düştü. Onu aylardır kimse görmemişti.

Eğer Tack onu içeri gönderirse, kardeşinin oyununa şaşıracaktı. Tack tüm kardeşlerden daha iyi biliyordu ki, teslimat yapmayan bir keşe hiçbir şey yüklememeliydiler. Ve Valenzuela Natalie'yi kardeşlerinden daha az seviyordu.

"Rosalie," dedi Tack.

Oda alarma geçerken High doğruldu ve topluluğa biraz daha yaklaştı.

Bunun nedeni Rosalie'nin Shy'ın eski sevgilisi olmasıydı. Tatlı bir kızdı. Millie gibi, doğuştan yaşlı bir kadın, ama Millie'den daha sessiz, daha az cesur. Yine de Shy onu bu hayatla tanıştırdı ve onun da bu hayatı ve Shy'ı hemen benimsediğini görebiliyordunuz.

Onu Tabby için terk etmişti ve bu onun için eğlenceli olmayabilirdi ama çirkin de değildi. Onun tarafından yakılmıştı ama kötü bir niyeti olmadığı .

Aslında kimse kötü niyet beslemiyordu.

Rosalie de High'ın Valenzuela' bu işin bittiğini görmek istememesinin bir başka yoluydu.

"Sen neden be?" Shy, Tack'e doğru ısırdı.

Tack, "Onunla ilişkini bitirdin kardeşim; bir ödülle içeri girdi," diye açıkladı.

High, Rosalie'nin yaşlı bir kadın olduğunu ve Shy onu terk ettiğinde yaşlı bir adamdan yoksun kaldığını görebiliyordu.

Bounties başka bir MC idi. Kaos, Denver merkezinin yanı sıra güney Denver, Englewood, Lakewood ve Littleton'da hak iddia ediyordu. Bounties ise Aurora da dahil olmak üzere Denver'ın doğusundaydı.

Bounties de Kaos gibi iliklerine kadar kanun ve iyi bir kulüptü. İyi adamlardı. Ancak Ride gibi bir Kulüp işi yürütmüyorlardı, bu yüzden hepsinin işi vardı. Bu da fazladan para kazanmak için gereksiz işlere bulaştıkları anlamına geliyordu.

Son zamanlarda, bu gereksiz şeyler ciddileşti.

Bunun bir nedeni de Valenzuela ile yaptıkları ittifakın Kaos'un dikkatini çekmesi ve üyeleri iyi geçinen, geçinemediklerinde de birbirlerini dışlayan iki kulüp arasında sürtüşmeye yol açmasıydı.

"Bildiğiniz gibi, güvenlikten çekildiğimizde, Bounty bunun bir kısmını şehirdeki oyuncular için aldı," diye devam etti Tack. "Senin de bildiğin gibi, bunun bir parçası da Valenzuela ile iş yapmalarıydı. Rosalie'nin ikisinden de haberi yoktu. Ta ki Snapper onu motorcusuyla görene kadar. Sen onunla birlikteyken Snapper ortalıkta yoktu. Onunla birlikteyken motorcunun fotoğrafını çekmiş. Roscoe'ya gösterdim. Roscoe Rosalie'yi tanıyor, fikri o buldu. Yaklaştı. Bounties'in Valenzuela için yaptıklarını duyunca hiç memnun olmadı ve yardım etmek söyledi."

"Yardım etmek için gelmedi," diye verdi Shy.

"Onu koruyacağız, Shy," dedi Tack ona. "Bunu biliyorsun. Snap onun üzerinde, Roscoe ve Speck de arkasında." "Yardım etmek için gelmedi," diye tekrarladi Shy, ses tonu bozulmuştu.

"Sakin ol Shy," diye uyardı Hop. "Snap onu korumaya almasaydı onunla kapışacağımızı mı sanıyorsun?"

Shy, Hop'a, "Snap'in bir boku yok," dedikten sonra Tack'e baktı. "Kaos'a hizmet etmek için sik almıyor."

"Artık senin olmayan bir kukuya sahip çıkamazsın, kardeşim," dedi Tack, sözlerinin ardında ateş yükseliyordu, bu anlaşılabilir bir şeydi çünkü kızının parmağında Shy'ın yüzüğü vardı ve karnında onun çocuğu vardı ve o başka bir kadın için atılıyordu.

"Rosalie amcık değil," diye karşılık verdi Shy. "O Rosalie."

"Bunu biliyoruz," diye yanıtladı Tack. "Ama adamıyla arası iyi, işler sardıktan sonra onu bu durumdan kurtarabileceğini düşünüyor. Ve bu kararın parçası da adamı tanımamız. Bounties'le birlikte çalışıyor ve çoğu gibi o da sağlam biri. Başkanları açgözlü olduğu için kötü bağılılıklar kuruyorlar. Adamları da dahil olmak üzere hepsi olanlardan hoşnut değil. Bu yüzden kadının haksız olmadığını ve adamın dönüştürülebileceğini düşünüyoruz."

Shy, "Onu kullanıyoruz, hâlâ orada sallanıyor," diye . "İşte bu yüzden Snap onun üzerinde," diye karşılık verdi Tack.

Shy ağzını kapattı ama çenesinde bir kas sıçradı.

"Ona bir şey olmasına izin vermeyeceğiz, Shy," dedi Pete sessizce. "Onun Rosalie olduğunu biliyoruz. Chaos değil, hiçbir zaman da olmadı ama iyi bir kız. Onun sallanmasına izin vermeyiz."

"Onu istiyorum," diye açıkladı Shy ve adamlar daha da uyandı.

" olmaz," diye Tack.

"Beni sakın yanıltma," diye fısıldadı Shy. "Söz konusu benim kadını olduğunda, onun içinde kurduğumuz aile olduğunda, beni asla yanıltma, Tack."

Tack, Shy'ın bakışlarını bir süre sabit tuttuktan sonra, "Tabby biliyor," dedi.

"Beni yanlış anladın," diye karşılık verdi Shy. "Karımın haberi olmadan Rosalie'yle ya da onun için bir şey yapmam. O bundan rahatsız oluyor, ben de işi Snap, Roscoe ve Speck'e bırakıyorum. O iyi, ben varım."

Tack başını salladı.

Odadaki hava , High devreye girdi.

"Bu , bize ne getirecek?" diye sordu.

Tack ona baktı. "Ne alırsa alsın, şu anda elimizde olmayan bir şey."

High, "Bunu duyuyorum kardeşim, ama örtülü olsun ya da olmasın, gerçek şu ki iyi bir kadını oraya koyuyoruz ve degecek bir risk aldığını bilerek bunu yapmalıyız," dedi.

Tack, "Onun adamı Valenzuela'nın uyuşturucu nakliyesinde güvenlik görevlisi olarak çalışıyor," diye cevap verdi. "Cep telefonuna ulaşabiliyor, mesajlarını görebiliyor. Telefon konuşmalarını duyabiliyor. Bir sevkiyat ve olası rotaları hakkında ayrıntılı bilgi verdi bile. Bunu araştıracağız, bakalım söylediği şey gerçekleşecek mi? Öyle olacak, Lawson ve Lucas bir sonrakine girecek, onu indirecek ama bunu bir ödül için yapacaklar, hapis cezası yerine muhbirlik, bu umarım Rosalie'nin motorcusu olur. Rosalie kimsenin haberi olmadan paçayı sıyrır ve Valenzuela'nın yakalanmasına gerçekten yardımcı olabilecek içeriden biri elimizde olur."

High Shy'a döndü. "Sağlam bir plan kardeşim."

"Öyle, boynunu uzatan kadın umurumuzda değil," diye cevap verdi Shy. "Bizim umurumuzda değil. Ben de Kaos'un bu tür şeylerle sanıyordum."

"O yaşlı bir değil Shy, hiçbir zaman da olmadı," dedi Tack. Shy ona baktı. "Bu önemli mi? O bir kadın."

"O bir kadın ama bu cesareti ya da akli olmadığı anlamına gelmez," diye karşılık verdi Tack. "Adamının bu işten istiyor kardeşim ve ödülü almak için riske girmeye hazır. Bu onun

Ara. Senin değil. Ve ."

Shy, "Bu konuda iyisin, tekrar konuşuruz, bir ara sokakta boğazı kesilmiş bulundu," diye karşılık verdi ve Tack bir şey söyleyemedi etrafına bakındı ve "Bunun masaya getirilmesi gerekirdi," dedi.

Tack ona, "Kardeşler yaşlı kadınların sırtından, çocuklarımızın sırtından geçiniyor, masaya oturacak vaktimiz yok," dedi. "Belli ki Roscoe, Snap ve Speck bu planın içinde. Geri kalanınız burada bekliyor."

"Rush burada değil," diye belirtti Shy.

Tack, "Rush zaten oy verdi ve sanırım onun oyunun ne olduğunu anladınız," diye cevap verdi.

Hepsi anladı. Rush'ın Rosalie'yi oraya koymasının imkanı yok.

Yine de ona kalsa Rush kendi bölgesinden çekilir ve Ride'ı, dükkânı, garajı, yerleşkeyi, otoparkı ve n avluyu korumaktan başka bir şey yapmaz, gerisini polislere bıraktı.

Bu zayıf bir karar değildi. Rush'ın değer verdiği bir kadın kaçırılmış ve bıaklanmıştı ve o da üvey annesi olacak kadınla birlikte babasının acı çekmesini izlemişti. Hepsi Kaos'un bulaştığı pislikler yüzünden.

Yani bilinçli bir karardı.

Sadece High'ın düşünce tarzına göre yanlış olan.

Shy, "Rush'ı yakaladım ama eğer bu oylamaya sunulacak olursa, oyum benden fazla çıkacak," dedi.

"yle görünüyor kardeşim," diye yanıtladı Boz.

"Rosalie'nin boğazı kesilmeyecek," diye araya girdi Tazı.

"Bundan emin misin?" Shy sordu.

"Elbette eminim," diye karşılık verdi Hound. "Kaos'a güveniyor. Biz senin kardeşleriniz. Neden güvenmediğinden emin değilim."

Onu rahatsız eden de buydu. Shy yine çenesini kapattı. Sonra Tack'e mutsuz bir bakış fırlattı, döndü ve dışarı ıktı.

"Tam da beklediğim gibi oldu," diye mırıldandı Hop.

Tack, "Ne yaptıysa gitti," dedi. "Artık bitti." Hound ve Boz'a doğru baktı. "O sevkıyat yola çıktığında Snap, Roscoe ve Speck'le birlikte olmanızı istiyorum. Rosalie'nin bize verdiği rota üzerinde, takip et, rotayı işaretle, fark edilmeden kal. Bir dahaki sefere Slim ve

Mitch seninle olacak, ben de öyle."

Hound başını salladı ve "Biraya ihtiyacım var" dedi.

Sonra bir musluğa doğru ilerledi, barın üzerinde duran ve temiz olabileceği gibi kirli de olabilen rastgele bir plastik bardak aldı ve kendine soğuk bir tane çekti.

"Şunlardan birini benim için çek," diye emretti Boz.

"Gidip Lanie'den Nash'i almalıyım. Yaklaşan bir toplantısı var," diye mırıldandı Hop. "Sonra görüşürüz."

Sonra da .

"Carrie ve ben bu hafta Travis'i aldık," dedi Joker. "Eve gidiyorum."

O da gitti.

"Beklediğimden çok daha iyi dayanıyorsun," dedi Pete ve High ona baktı. "Valenzuela'yı şimdiye kadar taşaklarından asmışsındır sanıyordum."

"Sonunda mahvetmeye değmeyecek bir hayatım oldu," diye cevap verdi High.

Pete, "Sen iki kızını aldığında da vardı, High," dedi.

"Sen de yaptın, kız arkadaşın öldüğünde raydan çıktığında birçok insan birçok şey için sana güvendi, Pete," dedi High, Pete söyledikleriyle onu kızdırmış olsa da kızgın görünmüyordu. Sadece meramını anlatmaya çalışıyordu.

"Yeterince makul," diye mırıldandı Pete, sırtı, sonra başka tarafa baktı ve "Bana da bir tane çek, Tazı," diye seslendi ve soyundu.

Tack yaklaştı.

"Shy onların takımında, High. Tab Rosalie'yi umursamayacak. Ama sen güvenliği herkesten iyi bilirsin," dedi Tack. "Şu uyuşturucu işi bu hafta sonu yapılacak. Sen gidemezsin çünkü kızların var ve Millie ile buluşacaklar. Ama bir dahaki sefere senin de katılman çok yardımcı olur."

Başını salladı.

"Bu arada Snap'in işlerini iyi takip et. Roscoe ve Speck daha tecrübeli, bu yüzden kadınlarla ilgileniyorlar, Rosalie'nin sadece yarım akı var ve daha fazlasına ihtiyacı var. Rosalie'yi korumasına yardım edersen yardımı olur."

High tekrar başını salladı.

"Millie iyi mi?" Tack sordu.

High'ın zihni kazak elbisesi ve dantelleriyle doldu

Uyluk yüksekliğinde.

Dudaklarının
seğirdiğini hissetti.

Tack okudu.

"Güzel." Tack mırıldandı, sonra kaydetti, "Kadınlar vardır
Gidiyorum. Cumartesi gecesi dışarıda."

Bunu biliyordu. Millie bir gece önce kedileri almaya giderken bunu
paylaşmıştı.

"Onu daha yeni , umarım hayatta kalır."

Bunun üzerine Tack'in dudaklarının
seğirmesini izledi. "Yapacak işlerim var
kardeşim," dedi High ona. Tack iç çekti.

"Hepimizin var."

High omzuna bir tokat ve Tack de ona karşılık verdi. Karşılıklı çene
kaldırdılar.

Sonra High, Snap'i bulmak, bir özet almak ve Rosalie'nin pisliğini
örttüğünden emin olmak için dışarı çıktı.

* * *

"Bu mu?" Millie sordu.

High yatakta yan yatmış uzanıyordu.

O tarafa gitmeden önce kedileri kucaklayıp oraya bırakmıştı.
Güreşiyorlardı -o kadar küçüklerdi ki, maç çok acımasızdı ve o hiçbir şey
hissetmiyordu- ve muhtemelen onun değerli çarşafalarını mahvediyorlardı.

Umursuyor gibi
görünmüyordu. Kesinlikle
umurunda değildi.

Ama yapmadı çünkü kafası çok karışık.

Az önce koşarak odaya girmişti ve alt kısmında askıya katlanmış bir
kot pantolon, üst kısmında ise önünden sarkan bir kazak tutuyordu.

Kızlarıyla tanışması için kıyafet seçmesine yardım ediyordu.

Yemekten sonra temizlendikten sonra onu yatak odasına
götürdüğünde yapacağı şey bu değildi.

Bu kötüydü.

Ama onun neyin peşinde olduğunu öğrendiğinde daha da .

Bu saçmalığı o başlattı, her kıyafeti o onayladı ve

saçmalıkları bir kenara fırlatıp dolabına geri dönüyor, ancak yine onun onaylayacağı ve kendisinin reddedeceği başka bir kıyafetle dışarı çıkıyor.

Bu sekiz kez olmuştu. İlkinde işi bitmişti.

"Bebeğim, *sorun* yok," dedi.

"Bilmiyorum," diye mırıldandı, kazağı çekip ona baktı. "Üzerimdeyken bu kazak biraz dar."

"O zaman *kesinlikle* sorun yok," dedi High ve daralan gözlerini ona çevirdi.

"Kızlarınızla tanışmak için müstehcen bir şey giymeyeceğim, Low."

"Bebeğim, harika bir vücudun var, inanılmaz derecede iyi yatıyorsun ve ikisi de benim... *yine*. Kafana bir torba geçirip anne kotu da giysen, bunların altında sen olduğunu bilsem, yine de seni becermek isterdim."

Kadının gözlerinde zevkle kızgınlığın birbirine karıştığını gördü ama kadın sonuncusunu seçti.

"Kızlarınızla birlikteyken böyle şeyler düşünmemelisiniz," diye açıkladı.

"Bunları tek zaman bilincimin yerinde olmadığı zamanlar. Ama muhtemelen rüyamda görüyorsunuz ve sen beni uyandırıp sikimi gırtlığına kadar soktukten sonra kesinlikle o boku yapıyor olacağım."

Omurgasını dikleştirdi ve "Seni bir daha asla bu şekilde uyandırmayacağım" dedi.

"Bana uyar," diye karşılık verdi. "Sana bunu yapmam için beni açar."

Bir elinde askı, diğerinde kazağıyla ellerini kalçalarına koydu ve "Logan!" diye bağırdı.

İçini çekti, ayağa kalktı ve kışını yataktan çekti. Sonra yaklaştı ve o yaklaşırken kız ona ters ters baktı, ama o bunu görmezden geldi ve onun alanına girdi, ellerini çenesini kavrayacak şekilde kaldırdı.

"Her şey girecek," dedi sessizce.

"Zadie'nin benden hoşlanmasını istiyorum" diye cevap verirken omuzlarının çöktüğünü gördü.

"Bir taç tak," diye takıldı. "Bu boku hızlandırmanın tek yolu bu."

Kız bu fikri düşünüyormuş gibi görünüyordu ve bu çok hoştu, bu yüzden sırttı. Ama yine de bu kadar ileri gitmeyi düşünmesi onu rahatsız etmişti, bu da endişesinin derinliğini gösteriyordu.

Daha yakına daldı.

"Bebeğim, beni dinle," diye nazikçe ikna etti. "Onlar benim çocuklarım. Onlar iyi çocuklar. Babalarını seviyorlar. Sosyaller, insanlarla araları iyi. Sana söyledim, Zadiye yola gelecektir. Ama sen sinirlenirsen düzelmez." Başparmağıyla kızın yanağını okşadı. "Çocuklar atlar gibidir, ürkütüğünü anlarlar, bu da onları ürkütür ve harekete geçmelerine neden olur. Bu durumda yetişkin gibi davranmalısın, bu da *rahatlaman*, sabırlı olman ve ona gerçek seni vermek anlamına geliyor, ki uyanmaktan ve sevecek çok şey olduğu için sevmekten başka seçeneği yok."

Ona doğru eğilip kollarını beline doladığında elindeki giysiler yere düştü.

Ona tutunduğunda, "Çiçekli motorcu saçmalıklarında iyisin," diye paylaştı.

"Erken öğrendim," diye cevap verdi. "Millie adında iyi bir kızı kazanmam gerekiyordu ve bunu yapmak için böyle aptalca şeyler yapmaya değdi."

Sahip oldukları ve kaybettikleri şeyleri hatırlayınca gözlerinde bir pişmanlık gölgesi belirdi ama o bunu atlattı ve "Bu aptalca bir şey değil" diye karşılık verdi.

"Bana seni kazandırdın, sanırım haklısın."

Yanağını onun göğsüne dayayana kadar bastırdı. Bunu yaparken daha sıkı tutundu.

High kollarını ona doladı ve sıkıca sarıldı. "İlk kıyafeti giyeceğim. Bence en iyisi buydu," diye karar verdi.

"Harika," diye mırıldandı. "Bil diye söylüyorum, Pazartesi akşamı The Broker'da yemek için planlarımız var." Başını geriye eğdi ve onun gözlerini yakaladı. "Kazak elbise," diye bitirdi.

Onun içinde daha da eridi ve sırttı.

Öfkeli bir kedi miyavlaması ve yumuşak bir gümbürtü duydular ama ikisi de Poem'in yataktan düştüğünü ve kedinin koşarak odadan çıktığını görmek için dönerken diğerinin gitmesine izin vermedi.

Gözleri tekrar yatağa döndü ve Şef yan taraftan uçarak atladığında Millie sessiz bir alarm sesi çıkardı. Gerçek bir iniş yapmadı.

ama çabuk toparlandı ve kız kardeşinin peşinden paytak paytak koşmaya başladı.

Millie, "Bence boyunlarını kırmadan kendi başlarına kalkıp inene kadar yatak yasak olmalı," dedi.

High ona baktı. "Düşündüğünden daha sertler, güzelim."

"Bence boyunlarını kırmadan kendi başlarına kalkıp inene kadar yatak yasak olmalı," diye tekrarladı. Adam sırttı. Kadın devam etti. "İnsan gözetimi olmadığı sürece."

"bitti mi?" diye sorarken sırtmaya devam etti. Başını salladı, sonra etrafına bakınmaya başladı. "Toparlanmalıyım."

Onu da yanına alarak geriye doğru yürümeye başladı. "Bunu daha sonra yapabilirsin."

Ona bakmak için başını geriye eğdi. "Alçak, bir dakika sürmez."

Adam yatağa çarptı, yere düştü, kadın onun üstüne çıktı ve adam hemen yuvarlanarak avantajı ele geçirdi.

Ona bakmak için başını kaldırdı ama fazla kaldırmadı, sadece kahverengi gözlerini, güzel yüzünü ve sevimli benini görebilecek kadar kaldırdı.

Bene odaklandı.

"Sanırım harika kafa vermeni takdir ettiğimi söylemişim bebeğim. Ayrıca seni sertçe yedim ve sonra hızlıca seviştik." Onun gözlerine baktı. "Şimdi her şeyi yavaştan alacağız."

Bir elini gömleğinin içine daldırdı, böylece elini sırtının derisinde hissetti.

Onun planına dahil olmuştu.

"Kedicikleri kontrol etmeliyim," dedi.

Belki onun planına uymuyordu.

"Her birinin ağırlığı iki kilodan az. aba sarf etseler bile birbirlerine ya da başka bir şeye zarar veremezler."

"Ama-"

"Seni yedikten

sonra." Eridi.

Ama o başladı, "Snooks-" "Ve

sen beni emiyorsun."

Dudaklarını yaladı ama hiçbir şey söylemedi.

"Ve . Sonra onları kontrol edebilirsin."

"Tamam," diye fısıldadı.

"Tamam," fısıldadı.

Kız başka bir şey söyleyemeden, adam onu öptü.

Onun planlarını uyguladılar ve bunu yaparken de acele etmediler.

Sonunda, iki orgazmdan sonra o kadar kendinden geçmişti ki, tembel ve yarı uykulu, kedileri kontrol eden oydu.

Kanepeye çıkmayı başarmışlardı ve kanepenin iki ucunda uyuyorlardı, biri bir yorgana sarılmıştı, diğerinin yarısı bir yastığın altına gömülmüştü.

İyiydiler.

Böylece High, yatağında ona katılmak, uykuya dalmak ve Millie'nin oral sekslerini hayal etmek için kız arkadaşına geri döndü.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Hepkalemleri nasıl olursa olsun

Millie

Derin bir nefes aldım ve yüzüme bir gülümseme yerleştirdim, Logan'ın kamyonetinin avluya girdiğini duyduğumdan beri arka kapıya doğru ilerliyordum.

Cuma gecesi idi. Kızlarıyla birlikte beni almaya gelmişti.

Akşam yemeği.

Çok gergindim.

Sadece sakladığımı umuyordum.

Güzel bir kot pantolon, fırfırlı (ama abartılı olmayan) bir bluz ve muhteşem yüksek topuklu botlar giymiştim. Saçlarımı enseme at kuyruğu yapmıştım, hafif bir makyaj, hafif bir parfüm ve her zamanki takılarımın altında bir dokunuş vardı.

Başka bir deyişle, Logan'ın taptığı kızlarla ilk karşılaşmamda kendimi onun seçimi olarak olumlu bir şekilde temsil etmeye hazır hissediyordum.

Ya en azından ben öyle umuyordum.

Alarmı devreden çıkardım, kapıyı açtım ve içeride durup kamyonandan aşağı atlamalarını izledim, bu faaliyetler dış ışığımla aydınlatıldı.

İzlerken aklımdan kıyafet, ayakkabı ve mücevherle ilgili tüm düşünceler uçup gitti.

Bana resim göstermesini istemeliydim.

Tüm bunlar olurken, ondan bana fotoğraf göstermesini istemedim.

Büyük hataydı.

Eski sevgilisinin neye benzediği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama Logan'ın kızları tıpkı ona benziyordu, genç ve kadın olmalarına rağmen onun kadar güzellerdi.

Tüm bu güzelliğin arasında, onların görüntüsü öldürdü. O kadar sert vurdular ki dizlerimin üzerine düşmemem mucizeydi.

Ona vereceğim şeyin onlar olup olmadığını asla bilemeyecektim. Ama Logan'ın kız formundaki tüm bu mükemmel örneklerinin, alternatif bir evrende, yaratmasına yardım edeceğim, onun ve *benim* olacak, her geçen gün daha da güzelleşmesini izleyeceğimiz şey olabileceği fikri dayanılamayacak kadar fazlaydı.

Bununla başa çıkamazdım.

Hepsi birden kapıya doğru ilerlerken kaskatı kesilmiştim ve derin derin nefes alıyordum.

Gözlerimi kızlardan ayıramıyordum.

"Bebeğim," diye Logan.

Büyük bir çabayla bakışlarımı ona yönelttim.

O aldı içinde ve bak üzerinde benim yüz ve I gördüm ve ağrı Anlayış duygusu onunkini yarararak geçti ve bu da çok acıttı.

"Bizi içeri alacak mı?" diye nispeten sümüklü bir ses duyduğumda hareket etmeyi bıraktıklarını fark ettim.

Bu beni o anın dışına çıkardı ve ikisi de babaları gibi uzun boylu olan kızlara baktım.

Aslında onları yakından incelediğimde, her şeyin tıpkı babaları gibi gördüm.

Tanrım.

Kendimi toparlamam gerekiyordu.

"Hey," diye seslendim. "Çok özür dilerim." Kenara çekildim. "Soğuktan içeri gel."

Daha uzun boylu, muhtemelen daha yaşlı olan Cleo bana dikkatli bir gülümseme verdi ve içeri girdi.

Daha kısa boylu, muhtemelen daha genç olan Zadie bana bir göz attı, bluzuma, botlarıma baktı. Yüzünde okuyamadığım bir şey kaydı, sonra içeri girdi.

O yaptıktan sonra, Logan eve değil, bana .

Elini belimde hissettim, bıyıklarının kılları belime değiyordu.

ve kulağıma şöyle dediğini duydum, ". Bu çok erken oldu."

Yüzüme sahte olduğu kadar ısıltılı bir gülümseme daha yerleştirdim, geri çekildim ve ona baktım.

"Her şey yolunda," dedim parlak bir şekilde, sonra mutfığa doğru ilerledim, Logan da benimle geldi ve kapıyı kapattı, tüm bunlar olurken dikkatimi tekrar kızlara çevirdim ve "Hoş geldiniz! Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum."

"Sen de," diye Cleo.

Zadie hiçbir şey söylemedi. Etrafına bakınıyordu ama bunun iyi tarafı, etrafına bakıyor olması ve bunu ağzı açık bir şekilde yapıyor olmasıydı.

"Bebeğim, bu Cleo, benim en büyüğüm," dedi Logan ve kolunu uzun boylu kıza dolayarak onu yanına çekti. "Ve bu da Zadie, benim bebeğim."

"Merhaba Cleo," diye selamladım.

El salladı ve utangaç bir şekilde "Selam" diye mırıldandı.

Zadie'ye döndüm ve ağzımı açtım ama o babasına bakınca bir şey söylemedim.

"Bu ev peri masalı olmayan, peri masalı şatosu gibi ama ev formunda," diye karar verdi.

Oh, *Tanrıya* şükür.

Birdenbire, tadilat için harcanan onca çaba, masraf ve zahmete zaten olduğundan daha fazla değmeye başladı.

Logan bana sırttı. Ben de sırttım.

Zadie çığlık attığında gözlerim yine ona kaydı. "*Şu kediciğe bak!*"

"Ne kediciği?" Cleo, sesinde heyecanla sordu. Babasından ayrıldı ve kız kardeşine doğru ilerledi.

"*Mavi gözleri var, ufacık tefecik ve pofuduk,*" diye heyecanla nefes aldı Zadie, şimdi kamburunu çıkarmış, oturma odasındaki halının kenarına yan yatmış, onu dikkatle inceleyen Şef'e doğru yürüyordu.

"Aman *Tanrım*, çok *tatlılar*," diye fısıldadı Cleo saygıyla. "*Mükemmeller*. Bak Zade, kanepede bir tane daha var."

. Poem kanepenin kolunda oturuyordu,

kızları da inceliyor.

Ve birdenbire iki safkan kedi için burun kıvrarak para ödemeye zaten olduğundan daha fazla değer hale geldi.

Kızları oturma odası ile mutfak arasındaki boşluğa kadar takip ettim ve durdum. Durduğumda Logan'ın yanıma geldiğini ve kolunu omuzlarıma doladığını hissettim.

Kızların önünde dokunmak konusunda emin değildim ama babaları olduğunu ve bu oyunu nasıl oynayacağını bildiğini düşündüm, bu yüzden onun yolundan gitmek zorundaydım.

Böylece kolumu beline doladım.

Cleo bana döndü ve beni yakınında dururken, babasına sarılırken ve babası tarafından kucaklanırken gördüğünde gözünü bile kırpmadı.

Kedicik harikalar diyarındaydı.

"Onlara dokunabilir miyiz? Onları tutabilir miyiz?"

diye sordu. "Elbette tatlım," diye cevap verdim.

İçtenlikle sırtı ve bu onun tüm yüzünü değiştirerek güzelliğini katlanarak daha da güzelleştirdi.

Zadie çoktan Şef'i kucağına almış ve çenesinin altında ona sarılıyordu.

"Sanki *hiçbir* şey ağırlığında," diye fısıldadı hayretle.

"Şefin var, Zadie," dedim ona, sonra Poem'i yavaşça kanepeden aşağı indiren Cleo'ya baktım. "Ve bu da Poem, Cleo. O benim kızım." Tekrar Zadie'ye baktım. "Şef benim oğlum ve adını baban koydu."

Bu söylenmesi gereken yanlış bir şeydi. Zadie'nin dikkati önce bana, sonra da babasına yöneldiğinde bunu hemen anladım.

Şef'i kanepenin arkasına bıraktı ve "Acıktım. Gidebilir miyiz?"

Vücudum gerildi. Logan'ın vücudunun gerildiğini hissettim. Ve Cleo'nun gözleri babasına kaydı.

Sinirlendiğini hissedebiliyordum ama bu beklediğimden çok daha iyi bir başlangıçtı ve Zadie'nin yapabileceği şeyler dışında hiçbir şeyin bunu bozmasını istemiyordum.

Ben de hemen, "Evet. Hadi gidelim. Büyük bir tabak spagetti için sabırsızlanıyorum!"

Logan'ın kolundan kurtulup kapının arkasındaki kancalara doğru ilerledim.

böylece akşam yemeği yiyeceğimiz yere gidebilecektik. Eski Spagetti Fabrikası.

Tam da o an için hazırladığım paşminamla birlikte daha önce oraya koyduğum süet ceketini aldım ve omuzlarıma attım, atkıyı boynuma doladım ve çantamı aldım.

Kızlar dışarı çıkmıştı ve Logan kapıyı tutuyordu. "Alarm, güzelim," diye mırıldandı.

Başımı salladım, rakamlara bastım ve çalıştırdım. Dışarı çıktık, Logan kapıyı kapattı, ben de kilitledim.

Kamyona doğru ilerledik. Logan elimi tuttu Cleo'yu kamyonun içinde, Zade'yi de kamyonun dışında, gözlerini ellerimize dikmiş bir halde gördüm.

Bakışlarını babasına doğru kaldırdı ve "Millie önde mi oturacak?" diye sordu.

"Sen ne düşünüyorsun?" Logan karşılık verdi.

Sanki bu ötesinde bir hakaretmiş gibi ofladı.

Logan bizi ona yakın bir yerde durdurdu. "Zade, kamyonda bizimle birlikte bir yetişkin varken sen hiç önde oturur musun?"

"Her neyse," diye mırıldandı ve taksinin arkasına tırmandı. Logan kapısını kapatmam için beni bıraktı.

Derin bir nefes aldım ve ön kapıyı açmak için elimi kaldırdım ama Logan'ın eli benimkini kapatıp kapı kolunu tutunca daha fazla hareket edemedim.

"Uyarı," dedi, sesi yıpratıcıydı ve sesinden kız arkadaşına ne kadar kızgın olduğunu anladım. "Bu saçmalığa devam ederse, oradan gideriz. Seni buraya geri bırakacağım ve kızlar karavanda fasulye ve sosisli sandviç yiyecek."

Ona baktım. "Yapma bunu Low."

"Yapmayacağımı sanma Millie," diye karşılık verdi. "Bu boktan şey iyi değil ve o da iyi olduğunu düşünemez."

Lanet olsun!

Bunu yaparsa, benden daha fazla hoşlanmaz ve belki Cleo da benden pek hoşlanmaz.

Ben daha itiraz edemedim (kamyondaki kızlarla tartışamazdım) elimi kenara itti ve bana kapıyı açtı.

Arabaya tırmandım. Kapıyı çarptı ve kaputun etrafında hareket etti. I

Logan diğerk tarafa geğererken emniyet kemerimi taktım.

Arka koltuktaki kızlara "Daha nce Old Spaghetti Factory'ye gittiniz mi?" diye sorduğumda kamyonu çalıştırmış ve koca kamyonu avlunun içinde dolaştırmak için altı noktadan sıkıcı bir dönüş yapıyordu.

"Evet, çok," diye yanıtladı Cleo. "Bunu seviyoruz."

"Annem yanıımızdayken babamın bizi götürmesine bayılırdık," diye mırıldandı Zadiğ, tam olarak nefesinin altında değil.

"Zadiğ, birinci vuruş," diye Logan.

Kabindeki pek de serbest olmayan hava daha da tıkanmıştı ve *bir tanesini vurmanın* kızlar için şüphelendiğim şeyi ifade biliyordum.

Sadece kaç vuruş yaptıklarını merak ettim.

Okul, arkadaşlar, en sevdikleri dersler, öğretmenler, filmler ve okuyup okumadıklarını sorarak sohbeti başlatmadan önce babalarının mesajının kafalarında yer etmesi için biraz zaman tanıdım. Sonra Cleo'nun okumayı sevdiğini öğrenince en sevdiğ-i kitapların neler olduğunu sordum.

Bu bizi evimin bulunduğ-u Cheesman Park'tan Spaghetti Fabrikası'nın bulunduğ-u şehir merkezine kadar götürdü.

Sadece Cleo cevap verdi. Bunu ezbere yapmadı. Nispeten konuşkandı ve en sevdiğim filmlerin ve kitapların neler olduğ-u gibi sorular sordu.

Zadiğ tek kelime etmedi ve hissetmek için anne olmama ya da bu kızları doğduklarından beri tanımama gerek yoktu.

Yolculuğumuzun yarısında Logan elimi tuttu ve . Bu görüntü beni yine endişelendirdi ve arka koltuktan Zadiğ'nin neden olduğ-u lazer ışınlarının ellerimizi yaktığını hissettiğimde daha da endişelendim.

Yine de ekilmedim.

Restorana girdik. Oturduk. Ceketlerimizi çıkardık ve içki siparişlerimizi verdik.

Orada Cleo'nun benimle konuşurken bile sık sık babasına baktığını fark ettim. Ve o zaman anladım ki babası için çaba sarf ediyordu çünkü bu onun için bir şey ifade ediyordu, onun için bir şey ifade ediyordu ve bu benimle ilgili değildi.

Bunu kabul ederim. Bununla başa çıkabilirim. Yakında onu sevdiğimi anlayacaktı.

ve bu onu benimle bir ilişki kurmaya açık hale getirebilir.

Ne olursa olsun, bunu kabul ederdim çünkü Zadie'den gelen huysuz sessizlikten çok daha iyiydi.

Logan, Zadie'nin davranışlarını görmezden geldi ve Cleo ile benim sohbetime katıldı. Ayrıca bizi masamıza oturttu, böylece o ve ben yan yanaydık ve kızlar karşımızdaydı. Bir açıklama mı yapıyordu, onlara göz kulak olmak mı istiyordu, yoksa bu her zamanki düzenleri miydi, bilmiyordum.

Ama yanımda olduğu için mutluydum.

Sipariş vermeye hazır olmadığımız için garsonu göndermek zorunda kaldıktan sonra doğal bir sessizliğe büründüğümüzde oldu; bu nedenle herkes menülerine odaklandı.

Altıncı hissim ötesine, karşımda duran Zadie'ye bakmamı sağladığında oldu.

Bu nedenle, büyük Sprite bardağını devirdiğini gördüm, bunu niyetle ve yüzünde küçük bir kızın şeytani bakışıyla yapıyordu. Ve bunu içeceği bana doğru dökerek yaptı.

Bardakta çok fazla içecek vardı ve sıvı hızlı hareket eder, bu yüzden onu görmeme rağmen, aramızdaki masayı doyurdu ve ben önlemek için sandalyemi geri itemedim yanımdan kot pantolonuma damladı.

Peçetemi attım. Cleo da Logan gibi aynısını yaptı. Zadie yavaşça hareket ederek onunkine de aynısını yaptı. Bu telaşlı hareketlilik ve sandalyemin sürtünme sesi üzerine etrafımızdaki müşteriler bize döndü.

Sprite'ı peçeteyle silerken Logan, "Havlu lazım," diye homurdandı ve bir kominin aceleyle uzaklaştığını gördüm. "Kotlar sıırıslıkam olmuş," diye devam etti, bu kez benimle konuşuyordu.

Kotuma baktım. Islaktı. Sırıslıkam değillerdi.

"O kadar da kötü değil," diye mırıldandım, tüm peçeteleri yerime koyarken.

"Olamaz, burada bir kaza mı oldu?" diye sordu garsonumuz, peçeteleri süpürmek ve dökülenleri ıslatmak için bir havluyla içeri girdi.

"Hayır, yapmadık," diye yanıtladı Logan ve bakışlarım ona kaydı

"Faturamıza ihtiyacımız var." Olamaz!

"musunuz?" diye sordu garson kız. "Gidiyor muyuz?" Zadi e sordu.

Cleo sinirlenerek, "Zadie," diye tersledi. Yine mi hayır!

",," dedi Logan inatla, öfkeli gözlerini kızına dikerek ve kalbimin hızla çarpmaya ba ladığını hissettim. "Birinci vuruş dediğimi duydun mu?" diye sordu Zadi e'ye.

G r n   e göre, sadece bir ihtar almı  lar.

"Ama az önce Sprite'ımı döktüm," diye karşılık verdi Zadi e. "Bir kazaydı ve şimdi temizlendi, yani o kadar da büyük bir değil."

Sprite'ını öylece d kmedi. Bu düpedüz bir yalandı. Onu yaparken yakaladığımı görmedi ama yaptı.

Bunu kendime sakladım ve bir şeyler söylemek için ağızımı açtım ama Logan kızgındı ve benden önce davrandı.

Logan reddedilmeyecek bir ses tonuyla "Ceketleri giyin," diye emretti, sonra garsona baktı. "Bill."

Ben de garson kıza baktım.

" ok özür dilerim," dedim usulca.

Başını salladı, mutlu görünmüyordu ve ceketlerimizi giydik.

"Faturayla ben ilgilenirim. Zadi e benimle kalacak," dedi Logan. "Bebeğim, sen Cleo'yu kamyonu götür."

Ben de bunu sorgulamak istedim. Zadi e'nin yaptığı şeyi büyütmesini istemedim çünkü başının belaya girmesinin sebebi olmak istemedim.

Ama aslında üzerime Sprite d km  t . Benden ho lanmaması ya da babasıyla birlikte olmamdan ho lanmaması ya da ailesinin dağılmış olmasından ho lanmaması ya da bunların hepsi böyle bir yaramazlık yapması için bir neden olamazdı. Dot ve Alan, Katy ya da Freddie kendi ya larında, Zadi e'nin ya ında ya da elli yaşındayken böyle bir şey yapsalardı akıllarını kaybederlerdi.

G r n   e göre Logan'ın kızı sadece bir hayalperest değildi. Bir velet olabileceğı de ortaya  ıktı.

Cleo'ya baktım ve sessizce, "Gidelim tatlım," dedim.

Bana, babasına ve kız kardeşine baktı. Gözlerini kız kardeşinden ayırmadı ve gözlerinde az da olsa azarlama görmek beni şaşırttı.

Sonra bana döndü ve bana geldi.

Restorana doğru yürüdük ama ön kapıda onu tuttum, böylece dışarıda soğukta çok uzun süre durmak zorunda kalmadık.

"Baban hesapla ilgilenirken bir dakika burada sıcak bir yerde kalalım," dedim.

"Çekle uğraşmıyor, Zadi'yle uğraşıyor," diye cevap verdi, bana bakmıyordu, başını çevirip geldiğimiz yere bakıyordu.

Bir şey söylememeye karar verdim.

Cleo, "Annemle babamın ayrılmasıyla ilgili sorunları var," diye devam ederken bakışlarını restorana yöneltti.

"Baban bu konuda bir şeyler söylemişti," dedim temkinli bir şekilde.

Bana baktı. "*Yıllar* önce ayrıldılar." Başımı salladım.

"*Ve biz doğmadan önce* ayrılmışlar gibi görünüyor."

Bu bilgiye sahip olması beni endişelendirmişti ve ayrıca nasıl cevap vereceğimi de bilmiyordum.

Cleo bana, "Bunu aşması gerekiyor," dedi.

"Böyle bir şeyi atlatmak zordur, Cleo. Acı veren her şeyin üstesinden gelmek zordur. Sadece yaralarını sarmak için gereken zamanı ayırmalısın ve sonunda iyileştiklerinde ya da devam edebilecek kadar iyileştiklerinde bunu yapmalısın. Devam edersiniz. Ancak bu gibi şeyler aceleyle getirilmemelidir, aksi takdirde iyileşme sekteye uğrayabilir. Kız kardeşinizin iyileşmesi biraz zaman alabilir ama bunu başaracaktır ve onu seven insanların sabırlı olması gerekir."

Gözlerini dikmiş bana bakıyordu.

Sonra dedi ki, "Ama kotuna Sprite bulaştırdı."

Ona gülümsedim ve sessizce, "Kot pantolonunu yıka, hayatım," dedim.

Yine bana baktı ama bunu sanki beni ilk kez görüyormuş ve ben daha önce keşfedilmemiş bir varlıkmişim gibi yaptı.

Başımı restorana doğru eğip, "Sence onlara yeterince şey verdik mi?" diye sorarak bu durumu atlatmasına yardımcı .

zaman? Kamyona gidelim mi?"

Restorana baktı ve "Bilmiyorum" dedi. Tekrar bana döndü. "Babam çok sık sinirlenmez. Ama kızdığında..."

Sözünü kesti ve ben de hızla başımı salladım.

"O zaman biraz burada takılalım," diye önerdim. "Sıcak tutar. Ben gözcülük yapacağım ve geldiklerini görürsem çılgınca bir koşu yapabiliriz."

Arkasında herhangi bir koruma olmadan bana tekrar sırtıttı ve bunu yaptığında güzelliğinin nasıl çiçek açtığına bir kez daha hayran kaldım.

Logan'ın bize geldiğini görene kadar sohbet ettik. Ona haber verdim ve hızla kapıdan çıktık. Dışarı çıktıktan sonra şansımı denedim, elini tuttum ve onu da yanıma alarak yüksek topuklu ayakkabılarımla koşmaya başladım.

Ve kızların her zaman yaptığı gibi, hiçbir neden yokken, ikimizin de bunu komik bulduğunu, ortasında kıkırdamaya başladığımızı ve kamyona ulaştığımızda histerik kahkahalar attığımızı görmek beni mutlu etti.

Bunun, gerginliğin geceye gölge düşürmesi ve bizim de bu gerginlikten kurtulmaya ihtiyaç duymamızla bir ilgisi olabilir.

Ama bunu yapmamıza neyin sebep olduğu gerçekten umurumda değildi. Birbirimize bağlanma anımız vardı ve erken gelmişti.

Beş yüz vuruş yapıyordum ve bu bahislerde bu normalde olduğu kadar sıcak değildi.

Öyle bile olsa, ben alırdım.

Logan ve Zadie geldiler; Logan hâlâ kızgın, Zadie ise azarlanmış ve somurtkan görünüyordu. Asık suratlı kısmı bana kötü kötü bakmasına neden oldu.

Logan kilitlere bip sesi verdi ve mırıldandı, "Sana anahtarları vermedim. İki kızım soğukta dikiliyor. Üzgünüm, bebeğim."

"Cleo ve ben sıcak kalmanın yollarını bulduk," diye onu temin ettim.

Bana baktı. Ben de ona sırtıttım. Sırtışıma inceledi ve gözle görülür bir şekilde rahatladığını izledim.

Döndüm ve arabaya bindim.

Hepimiz içeri girip kemerlerimizi bağladıktan sonra Logan tekrar elimi tuttu, sıkıca ve bariz bir şekilde tuttu ve "Kızımı akşam yemeği olmadan eve ve canım sosis ve fasulye yemek ya da Clee-Clee'ye yedirmek istemiyor. Chipotle'a gidiyoruz."

"Tamamdır," diye mırıldandım ve Cleo arka koltukta kıkırdadı.

Omzumun üzerinden baktım ve ona sııttım.

O gülümsedi.

Geri dönerken Logan'ı gördüğümde, ön panel ışıklarında belli belirsiz bir şaşkınlıkla profilini gördüm. Elimi sıkması hiç de hoşuma gitmemişti.

Logan bizi Chipotle'a götürdü. Cleo ve ben sipariş ve yemek yapımı sırasında sohbet ettik. Zadie uzakta kaldı ve somurttu.

Bu süre zarfında cesur bir yüz ifadesi takındım ama kızlarla buluşma konusunda o kadar endişeliydim ki en az onun kadar önemli bir şeyi düşünmemiştim. , yemek bittiğinde Logan ve kızların karavanına gideceği ve onu ertesi güne kadar bir daha göremeyeceğim anlamına geliyordu. Sevişemeyecektik. Onun yanında uyumayacaktım. Onun yanında uyanmayacaktım.

Bunu fark ettiğimde, birlikte yaşamaya başlamamız *hiç* de erken olmadığına karar verdim.

Kızları çok fazla zorlaması için *çok* erkendi (Zadie için çok erken).

Ama onun gitmesini ve tekrar yalnız kalmayı istemiyordum. Çoğunlukla onun gitmesini istemiyordum.

Evet, artık Şef ve Poem vardı ama kim olduğuma dair hiçbir fikirleri yoktu.

Aslında ben onlar için yemek bırakan bir yabancıydım.

Logan'a ihtiyacım vardı.

Sadece üç gece bile olsa onu özleyecektim.

Yemeğimizi paket olarak aldık, Logan burritomu ayrı bir poşete koymalarını söyledi ve bizi evime götürdü.

Kamyonu avluya getirdiğinde kızlara döndü. "Burada kalın. Ben geri geleceğim," diye emretti.

Ben de onlara döndüm. "Gece planladığımız gibi gitmediği için üzgünüm.

Ama her nasıl olduysa, dürüst olmak gerekirse, ikinizle de tanışmak bir zevkti." Zadie bana ters ters baktı.

Cleo cevap verdi, "Sen de Millie. Sonra görüşürüz."

Zadie sırtışıma ters bakmaya devam etse de onlara sııttım. Dışarı çıktım ve Logan burrito çantamı kapıp benimle birlikte dışarı çıktı. Ben kapıyı açtıktan sonra o da benimle içeri girdi.

Beni önüne çekmeden önce alarmı açmamı bekledi.

Kızların bizi pencereden göremeyeceği bir yere, dolapların arasına koydu ve burrito poşetini tezgâhın üzerine bıraktı. Sonra beni kollarına aldı.

"Boktan bir gece," diye mırıldandı. "Üzgünüm, bebeğim."

Kollarımı ona doladım. "Zorlu bir yolculuk olacağını bilmiyor değildik."

"*Bu kadar* zor olacağını düşünmemiştim."

Ben de bilmiyordum ama Zadi'e bir mücadele şansı vermek için onun adına yalan söyledim.

"Baba Bölgesi'ndeysin, bu yüzden müdahale etmek istemedim ama dürüst olmak gerekirse Snooks, muhtemelen bir kazaydı."

"Bu bir kaza değildi," diye karşılık verdi. "Onları okuldan aldığımdan beri seninle yemeğe çıkmak, ailece bir yerlere gitmek zorunda olduğumuz için söylenip duruyordu. Aptalca bir şey yapmaya hazırlandığını biliyordum. *Bu kadar* aptalca olacağını bilmiyordum. Ve bir kuralımız var. Beni kızdıracak pek bir şey yapmazlar. Ama bir şey yaparlarsa onlara haber veririm ve nasıl haber verdiğimi çok iyi bilirler. Eğer bunu yapmayı bırakmazlarsa, sonuçları olur. Sadece hepimizin soğuk burrito yemesi ve benim de sizi istediğimden çok daha erken terk etmek zorunda kalmam berbat."

O da beni özleyecekti.

Böyle olması tuhaftı ama bu beni daha iyi hissettirdi.

"Belki de Spagetti Fabrikası'nı seçmemeliydik," dedim.

"Burası onun en sevdiği restoran, bu yüzden orayı seçtim. Onu iyi bir ruh haline sokmaya çalışıyorum. Ama Millie, annesiyle gittiğimiz her mekanı kutsal bir yer olarak işaretleyemez. yeni anılar var ve kafasını kışından çıkarıp bunları yaşamalı."

"Belki yarın daha iyi olur," diye önerdim, öyle olacağından ciddi olarak şüphe etmeme rağmen.

"Belki," diye mırıldandı. Sonra, "Gitmeliyim bebeğim. Çocuklarımı doyurmalıyım."

de başımı salladım. Tutunmak ve bırakmamak istedim.

Ama kızları kamyondaydı ve yiyecekleri de oradaydı. Bu

Geç oluyordu ve hepimizin yemeğe ihtiyacı vardı.

Ben de parmak uçlarımda yuvarlandım ama onu öpmeden önce fısıldadım: "Bana bir iyilik yap ve güvenli bir yere dönüp yerleştiğinde bana mesaj at."

"Bunu zaten yapacaktım, bebeğim." Ona gülümsedim.

Bana gözleriyle gülümseyerek karşılık verdi ve başını eğerek sert, derin ve kısa bir öpücük kondurdu.

Bittiğinde beni bıraktı ve ben de onu kapıya kadar geçirdim.

Bana dönüp "Ben burada değilim, çocuklar görevde ama yine de alarmı çalıştırın" diye emrettiğinde bitirmişti. Duydun mu?"

Ona sinirli bir bakış atmamaya çalıştım. "Hep öyle yaparım."

"Güzel," diye mırıldandı, eğildi, bir elini kaldırıp boynumun kenarına doladı ve ağzını ağızıma değdirdi.

Sonra da çekip gitti.

Zadie'ye (gece için) arkamı görerek rahatlamasını sağlamak istedim ama bunun doğru bir şey olduğunu düşünmedim. Dahası, her iki kızın da babalarının benim için ne kadar önemli olduğunu bilmelerini istiyordum. Ayrıca *onların* da benim için bir anlam ifade etmelerini istediğimi bilmelerini istiyordum.

Logan arkasını dönerken ben de kapıda durup el salladım.

Çenesini kaldırdığını gördüm. Cleo'nun (şimdi ön koltukta) bana kısa bir el salladığını gördüm.

Zadie'nin beni tamamen görmezden geldiğini de gördüm.

Kayboldular ve ben de kapıyı kapatıp kilitledim ve alarmı çalıştırdım.

Sonra evime döndüm, güzel, mükemmel, boş evime, orada burada yanan lambalarla büyüleyici bir şekilde parlayan evime.

Birden o kadar da mükemmel görünmemeye başladı.

Bu düşünceyle Poem koşarak içeri girdi, Şef de onu kovalıyordu. Kanepenin arkasına çarpmak için doğrudan bir yörüngeye ve frene basmaya çalıştılar, halıya kadar savruldular ve yuvarlanıp kanepenin altında kayboldular.

Yavaşça gülümsedim.

Sonra bir kahkaha patlattım, dürümümü aldım ve kendime biraz şarap doldurmak için kadehlerimle birlikte dolaba gittim.

* * *

Ertesi akşam taksi şoförüne parasını ödedim ve kızlarla buluşmak için aceleyle Club'a gittim.

Geç kalmıştım.

Banyoda çok uzun süre dinlendiğim (çünkü buna ihtiyacım vardı) ve banyonun ne olduğu hakkında hiçbir fikri olmayan ama bunu denemek istedikleri bir şey (Şef) ya da işkenceye benzer bir şey olduğunu düşünen ve hemen yapmayı bırakmamı isteyen (Şiir) iki yavru kediyle uğraştığım için geç kaldım.

Bu yüzden on dakika boyunca banyo rahatlatıcı değildi çünkü Şef bana katılmak için tekrarlanan ama başarısız olan uçan sıçramalar yaptı ve Poem yan tarafta aşağı yukarı sıçradı, üzgün gözleriyle bana baktı, küçük kedicik ağzını sessiz, korkmuş miyavlamalarla açıp kapattı.

Şimdi kızlarla tanışmak için buradaydım ve sanki birinin kafamda bir delik açmasını istermişim gibi LBD giyip dışarı çıkmak istedim.

Gün kötü geçmişti.

Hayır, kötü değil.

Sinemada koltuğunuzda rahatça oturduğunuz ve bir başkasının talihsizliğine güldüğünüz, gerçek hayatta asla böyle bir şey olmadığı için mutlu olduğunuz *kötü* bir komedi filmiydi.

Restoranın kapısını açtım ve normalde hayranlıkla seyretmek için bir an ayıracağım farklı ama harika şekillerde süslenmiş kızları gözüme kestirdim. Bar alanında, birbirine bitişik iki yüksek masada oturuyorlardı.

Onlara hayran değildim.

Sadece onlara doğru yöneldim çünkü o yön kardeşlik ve *içki* anlamına geliyordu.

Onlara doğru giderken Claire'in yanlarında olmadığını fark ettim. Bardaydı, ateşli bir adamla açıkça sohbet ediyordu.

Sürpriz olmadı.

O gün ilk kez şans yüzüme güldü ve tam masaya vardığımda bir garsonla karşılaştım.

"Burası senin masan mı bilmiyorum," dedim ona. "Ama yemin ederim, bana bir kadeh soğuk Ketel getirirsen büyük bir bahşiş alırsın. Hayır,

Üç. Ve stat."

Elvira "Ve ona bir cosmo getirin!" diye seslenince garson başını salladı.

Mevcut iki koltuktan birine geçtim, kışımı kaldırdım, taburemin arkasına asmak için paltomu silktim ve elimdeki çantayı masaya bıraktım.

Masanın karşısındaki Dot, "Vay canına, aynı anda hem harika hem de berbat görünüyorsun," dedi.

Gerçekten de harika görünüyordum. Uzun zamandır yapmadığım büyük saçlar ve gece draması makyajı yaparken kendimi kaybettim, bunu daha önce yaptığımdan emin değildim.

Geç kalmamın bir başka nedeni.

Ona baktım. "Tina Fey, eğer bu konuda bir film yazarsan benim günümü komik hale getirebilir. Ama gerçek hayatta *hiç* de komik değildi."

", " dedi Tyra.

Gözlerim ona kaydı, dikkatim dağılmış bir şekilde tüm kadınların dokuz beden giyinmediğini fark ettim. Doğrudan on ikiye kadar giyinmişlerdi. Aslında Elvira profesyonelce saçlarını yaptırmış görünüyordu. Ve Kellie, ister şık bir restoranın barında olsun, ister motorcuların takıldığı bir mekânda, orayı tanımlamak için tek bir kelime vardı -saçma- muhteşem görünüyordu.

"Bugün High'ın kızlarıyla birlikteydin," diye bitirdi Tyra.

"Öyleydim," diye onayladım. "Öğle yemeği ve film için. Bu, insanoğlunun bildiği *en uzun* öğle yemeği ve zaman başladığından beri iki kız çocuğuyla geçirilen *en uzun* zaman dilimi."

"Anlamıyorum," dedi yanımda oturan Lanie. "High'ın kızları çok tatlı."

"Cleo çok tatlı," dedim ona. "Zadie anne ve babasının tekrar bir araya gelmesini istiyor ve bu yüzden o kadar tatlı değil."

"Ah," diye mırıldandı Lanie.

"Ne oldu?" Dot'un yanında oturan Veronica sordu.

"Hmm... bir bakalım," diye başladım. "Beni aldıkları ve Logan'ın gitmeden önce tuvaleti kullanması gerektiği için beni kızlarla yalnız bıraktığı bir an vardı. Cleo'nun yeni yavrularıyla mutlu bir şekilde yeniden tanıştığı ve Zadie'nin yüzüme karşı kedilerin aptal olduğunu ve onlara sahip olan insanların daha da aptal olduğunu söylediği andı.

daha aptalca, kedi kadınların *ezik* olduğundan bahsetmiyorum bile. Daha bir gece önce, benden nefret etmesi gerektiğini hatırlamadan önce, yavru kedilere görür görmez aşık olmasına rağmen bunu söyledi."

Elvira, "Bu o kadar da kötü değil," dedi.

Ona baktım. "Sonra sinemaya gitmek için alışveriş merkezinde yürürken Zadie ve ben babası ve kız kardeşinden ayrıldık ve bana yaşlı kadınların benim giyindiğim gibi gerektiğini, kıyafetlerimin çok genç olduğunu ve bir özentisi gibi göründüğümü söyledi. Bir de film için atıştırmalıklar aldığımız bir zaman vardı ve annesinin asla benim seçtiklerimi yemeyeceğini ve bu yüzden annesinin *harika* bir *vücuda* sahip olduğunu ve şişman olduğumu söyledi."

"Eyvah," diye mırıldandı Tabby.

"Sen şişman değilsin," diye tersledi Kellie.

"High tüm bunlar hakkında ne dedi?" Tyra sordu.

"Bir gece önce kucağıma düşsün diye Sprite'ını bilerek döktüğünden beri," diye başladım ve masadaki tüm gözler büyüdü, "Logan'ın duyamadığı zamanları öğrendi ve bekledi ve kız kardeşi de duyamadığında bunu yapmak için elinden geleni yaptı."

"Sopalar ve taşlar," diye açıkladı Elvira. "Kızım, bundan daha sert olmalısın."

Tekrar ona baktım. "Zadie öğle yemeğinde karşıma oturdu ve *beni tekmeledi*. O kadar sık kaval kemiğime vurdu ki, ikisi de mosmor oldu ve bu şaka değil."

Bacağımı Carissa'nın oturduğu tarafa doğru uzattım. Üzerimde şeffaf siyah bir baldırlık vardı ama çürükler hâlâ görülebiliyordu.

"Vay canına, bu şaka değil," diye mırıldandı dehşet içinde. Ben kederli hikâyelerime devam ettim.

"Logan'ın yanında oturuyordum, bu yüzden çok fazla ayar yapamazdım yoksa fark ederdi, bu yüzden baldırlarımı sandalyenin altına sıkıştırdım. İşte o zaman dizlerime tekme attı."

"Aman Tanrım," diye öfkелendi Kellie. "Ne velet ama!" Kesinlikle.

söylemek acı veriyordu ama tüm kanıtlar Zadie'nin şımarık *biri* olmadığını gösteriyordu.

O sadece biriydi.

"Sözünü etmeye bile gerek yok," diye devam ettim, "ne zaman

Bana öyle bir baktı ki, cinayetimi planladığını anladım. Bir keresinde eline hapşırdı ve hemen bana dokundu, iyi davranıyormuş gibi göründü ama aslında sümüğünü bluzunun koluna sürüyordu. Sadece kuru temizleme yapılan bir bluz. *İki kez de* bana parmak attı."

"Zadie'nin bu haline inanamıyorum," dedi Carissa. "Onunla sadece birkaç kez karşılaştım ve çok tatlı biri."

"Ve sen bunların hiçbirini High'a anlatmadın mı?" Tyra sordu. "Hayır," diye cevapladım.

"Neden olmasın?" Justine sordu.

"Çünkü Sprite olayı sırasında kendini kaybetti ve yemek siparişi bile vermeden oradan ayrıldık. Bizi paket servis Chipotle'a götürdü ama Zadie'yle konuştuktan sonra. Hiç hoş değildi."

"Aferin ona," Elvira. Normalde ben de aynı fikirde olurdum.

Bu şartlar altında, .

Zadie'nin davranışlarını sakladığı o gün Logan mutluydu. Dobra dobra, saklamadan, tüm kızlarını bir araya getirmiş, motosiklet botlarıyla bulutların üzerinde tepinen bir motorcu.

Bu yüzden onun için bunu mahvedecek yüreğe sahip değildim.

"Bunun doğru bir şey olduğundan emin değilim," dedim Elvira'ya. "Bu ona sadece beni zorlaması için daha fazla ivme kazandırdı. Eğer Sprite olayını olası bir kaza olarak bıraksaydı ve ben de bunu atlatabilseydim, belki ona ulaşabilirdim. Şimdi sanki bir görevdeymiş gibi davranıyor."

"Bu doğru bir davranış değil," dedi Tyra. "Buna babanın kız arkadaşının üzerine bilerek içki dökmek de dahil. High'ın bu mesajı vermesi iyi oldu."

"Haklısın, bu iyi bir davranış değil," diye cevap verdim. "Ama mesajı almadığı açık. Cleo'yla da aramı düzelttim. Birlikte kurabiye pişirmek için bana mesaj ama beni sadece hoş görüyor da değil. Bazı anlarımız oluyor ve bunlar çok sık olmuyor ama Zadie ile gece ve gündüz gibi."

"Cleo küçük kız kardeşinin yaptıkları hakkında ne düşünüyor?" Tabby sordu.

"Bundan hoşlanmıyor," diye cevap verdim. "Ama büyük bir sorun görmüyorum."

kız kardeş bu ikisi arasında sallanıyor."

Garson geldi ve içkilerimi masaya koyarken Lanie, "Anlıyorum. Zadi kendi dünyasında yaşıyor. Cleo baştan aşağı iyi bir çocuk. Annesi ya da babası için kendini paralar. Zadi bir tür prenses."

"Evet," diye onayladı Elvira ben bir kadeh kaldırıp geri fırlatırken. "Cleo anne ve babasının mutlu olmadığını hissediyor, bu yüzden onları mutlu edecek iyi çocuk olmak için geleni ardına koymuyor. Zadi ise herkesin *onu* mutlu etmek için var olduğunu düşünüyor. Onun yaşındayken bu çok sevimli. Yaşlanınca o kadar da sevimli değil."

Bunu itiraf etmek ne kadar korkunç olsa da, fark ettiğim kadarıyla gerçek buydu.

Cleo uyanık, sorumluluk sahibi, neredeyse bir yetiştikindi. Sinemada içeceklerimizi ve atıştırmalıklarımızı taşımak ya da garsona vermek üzere menüleri toplamak gibi yardım edilmesi gereken en ufak bir şey olduğunda bile babasına yardıma koşardı.

Bu bile başlı başına endişe vericiydi.

Çocukları, özellikle de onun yaşındaki çok iyi tanı mıyordum ama etrafında olup bitenleri bu kadar derinden kavramak ve herhangi bir kenarı yumuşatmaya çalışmak için fazla genç görünüyordu. Özellikle de annesi ve babasının hiçbir zaman gerçekten birlikte olmadıklarını bilmesi ve bunun yol açtığı sonuçlar, özellikle de Zadi.

Çocukların zeki olduğunu, bir şeyleri fark ettiklerini, bu şeylerin onları etkilediğini ve buna göre davrandıklarını biliyordum, iyi ya da kötü.

Ama onlar hala çocuktı.

Cleo sadece bir çocuk olmalı. Ya da sadece çocuk olamıyorsa, en azından çocuk olduğu zamanlar olmalıydı. Bir uzlaştırıcı ya da yardımcı değil, sadece kenarları yumuşatmak için var olan, olabileceği tek şey buymuş gibi görünen bir çocuk.

Ancak Logan, en küçük çocuğunun kendi dünyasında yaşadığını söylediğinde kastettiği şey, onun dünyaya sahip olduğu ve hepimizin onunla birlikte bu dünyada yaşadığımızdı.

Bunu kısmen onun olarak görebilirim.

Cleo'ya her şey olduğu, babasına yardım ettiği, yakın durduğu, dikkatli, akıllı ve düşünceli olduğu için bağıllık duyuyordu.

Zadie'ye Zadie olduğu için sevgi gösterisinde bulundu ve film izlerken geçmeyi sevmediğı için kendi patlamış mısır kovası ve üç farklı çeşit şekerleme de dahil olmak üzere kalbinin her arzusunu ona verdi, tüm bunlar geç bir öğle yemeğine gitmeden sadece birkaç saat önceydi.

"Ne yapacaksın?" Dot sordu, ben de ona baktım.

"İlk olarak, yarın iptal ediyorum," diye cevap verdim. "gelmeleri gerekiyordu ve sonra biz akşam yemeğine çıkmadan ve onlar karavana dönmeden önce günü tembellik ederek, film izleyerek, yemek yiyerek ve birbirimizi tanıyarak geçirmemiz gerekiyordu. Ama kızların benden biraz uzaklaşmaya ihtiyacı olduğunu düşünüyorum."

Ya da en azından Zadie'nin.

Ama muhtemelen Cleo da biliyordu.

Üç gün boyunca babanın yeni kadınına katlanmak zorunda kalmak iki gün çok fazlaydı.

Bu düşünceyle bir sonraki atışı geri attım.

Veronica, "Sürücü olarak ben belirlendim ve senin kışın bizim arabada," dedi.

" sende," diye cevap verdim.

"Kızım," diye seslendi Elvira ve ben de ona döndüm. "Bu Zadie'ye kendi yolunu gösteriyor," diye belirtti.

"Onlara sadece babalarıyla birlikte olmaları için biraz zaman veriyor, böylece kendileri olabiliyorlar ve Zadie'nin durumunda bana katlanmak zorunda kalmıyorlar ya da Cleo'nun durumunda benden hoşlanmak için nedenler bularak babalarına bakmaya çalışmıyorlar."

"Bunda bir hikmet görüyorum," dedi Dottie. "Logan işleri çok hızlı götürüyor."

"Anlıyorum," diye karşılık verdi Elvira. "*Eğer* Prenses Zadie bu saçmalığı yapmasaydı. Artık istediğini elde edemeyeceğine dair bir mesaj verilmesi gerekiyor."

"Senin için bundan nefret ediyorum," diye araya girdi Kellie ve ben de ona baktım. "Low'la büyük buluşma tamamen kalpler ve güller içinde olmalı."

Bunu Kellie'nin söylemesi beni şaşırttı. Çocukluğumuzdan beri arkadaşım için hiçbir şey kalpler ve güller değildi. Romantik biri değildi. Hayatı severdi ve kendi kurallarına göre yaşırdı ama asla kalpler güller beklemezdi, ne onun için ne de başkası için.

" gelecektir," diye ona güvence verdim.

"ne yapacaksın?" Justine sordu.

Başımı salladım, cosmo'mu kaldırdım ve bir yudum aldım.

Sonra cevap verdim, "Yapacak. Eninde sonunda. Bu başlangıçla yıllar alabilir ama babasını ne kadar çok sevdiğimi anlayacaktır. Ve eğer anlamazsa, şey..." Omuz silktilim. "Onun babası var ve ben ve o hayatın berbat olabileceğini zor yoldan öğrendik."

Masanın tam karşısından bir şeyin bana doğru geldiğini hissettim ve kız kardeşime baktım.

Onunla göz göze geldiğimde, Logan'ın kızlarının görür görmez aşık olmamasından duyduğu acıyla karışık hayal kırıklığını gizlemeye çalışmadı.

Sahip olacağım tek şey onlar değildi. Katy ve Freddie'yi sevebilir, tapabilir ve şımartabilirdim.

Ancak ikimiz de High'ın kızlarının da aynı şeyi yapmasının ne kadar harika olacağını biliyorduk.

"Ben iyiyim," diye mırıldandım.

Başını salladı ama bana pek inanmış gibi görünmüyordu.

Ben de ona güven verici bir gülümseme verdim ve masaya baktım.

"Doğru," dedim. "Bu kadar yeter." Dikkatimi Elvira'ya çevirdim. "Yumuşak ve gösterişli bir düğün, kafanı buna yor..." Dramatik bir etki yaratmak için durakladım, sonra da "*Kadife*" dedim.

Elvira bir an bana baktı, sonra elini masaya vurdu ve "Getireceğini biliyordum!" diye kükredi.

"Sonbahar sonu ya da kış düğününe ihtiyacınız olacak," dedim ona. "Ama fildişi kadife bir gelinlik ve stratejik pırlanta yerleştirmeleri sana çok yakışır. Hazır bir şey olmasın. Eşsiz gelinlikler yapan yerel bir tasarımcı tanıyorum ve kendisi muhteşem. Kadife nedime elbiseleri, belki şampanya rengi. Resepsiyon masalarını süsleyen ya da sandalyeleri kaplayan kadife demetleri. Şakayıklardan vazgeçmek zorundasınız ama ben gümüş rengi Noel meyveleriyle süslenmiş calla zambakları görüyorum. Ya da kristallerle süslenmiş fildişi güller. Kış mevsimini seçerseniz, bir Kış Harikalar Diyarı teması yapabiliriz ve süslü çam kozalaklarını dahil edebiliriz. Simli dallar. Kürk. Marabou veya chandelle tüyleri. Herhangi bir şey, gerçekten. Kar pırıltıdır. Aynı zamanda yumuşaktır. Kış yumuşak ve ısıltılı olmak için yaratılmıştır."

Elvira elini masaya devam ederken, "Ah

Tanrım, Tanrım, Tanrım, Tanrım." Elini tokatlamayı bıraktı ve beni işaret etti. "Hepsini istiyorum."

Hepsini mi?

Tüyler ve kürkleri? Kristal ve ışıltılı dallar? "Bu çok fazla," diye belirttim.

"Bu işi ," diye ilan etti.

Yapardım çünkü o bendim ama bu bir tasarım kabusu olurdu. "İyi ki planlamak için bir yıldan fazla zamanı var," diye mırıldandı Lanie, Muhtemelen yüzümdeki dehşeti görerek.

"Ve Malik'in soruyu sorması için bir yıldan fazla zaman geçti."

Veronica'nın kaşları havaya kalktı ve Elvira'ya, "Bir düğün planlıyorsun ve erkeğin henüz evlenme teklif etmedi mi?" diye sordu.

"Sanırım umurumda değil," dedi Elvira. "Ona sadece bir takım elbise giymesi gerektiğini söyleyeceğim, kışını arabaya sokacağım ve onu kiliseye götüreceğim. Ya kalır ve işi yapar ya da gider ve beni bir daha asla görmez."

"Yeni realite programı. *Extreme Proposals, Denver*," diye fısıldadı Kellie kıkırdamalar arasında.

Tyra, "Eğer bu adam onun parmağına bir taş takmazsa işler çığırından çıkacak," diye ekledi.

Elvira, "Bana kalırsa, kızım Beyoncé bir silahlanma çağrısı yaptı," dedi. "Ve ben de dinledim."

"Sanırım Yüce Kişi, üzerine bir yüzük takmazsanız, onun arkasını göreceğinizi kastetti. Dışarı çıkıp bir tabanca almanız gerektiğini değil," diye belirtti Tabby.

"O zaman o şarkıyı ben yazmalıydım," diye karşılık verdi Elvira.

"Daha azıyla yetinme Elvira," dedi Carissa. "Ama buna gerek kalmayacak. Malik sana tapıyor. Seni dürüst bir kadın yapacak."

"Uzun zamandır böyle olmamıştım," diye mırıldandı Elvira ve herkes gülümsedi. "Bu yüzden Kış Harikalar Diyarı Düğünümde fildişi kadife bir gelinlik giyip dürüstlikle yıkanmak güzel olurdu."

Kellie bana, "Sanırım yeni arkadaşlarını sevdim," dedi.

Ona baktım ve gülümsedim.

"," dedi Justine.

Dot cosmo'sunu kaldırdı. "Evet, kızlar. Eski dostlara. Ve yenilere."

Bakışları Elvira'ya gitmeden önce bana geldi. "Ve nasıl olursa olsun gerçekleşen hayallere."

"Bunu duydum!" Tabby köpüklü suya benzeyen şeyi kaldırarak bağırdı. "Duydum, duydum," dedi Veronica martinisini kaldırarak.

Hepimiz aynı şeyi yaptık ve tokuşturduk.

Omzumun üzerinden baktım ve Claire'i, bunu yaparken onu izleyen gülümseyen seksi adam için bir kokteyl peçetesine şüphesiz telefon numarasını yazarken yakaladım.

Masaya geri döndüm, bir yandan iç çekerken bir yandan da kıkırdamamı bastırdım.

"Doğru," Justine Tabby'ye döndü. "Sen ne zaman ?"

Tab'e kulak verdim ve kendi günümü unuttum.

Ve kardeşlik toplandığında olduğu gibi - hiçbir rahatlatıcı banyonun, hiçbir kadeh şarabın daha iyi yapamayacağı bir şey - ekibim boktan günümü yıkamama yardımcı oldu.

* * *

Ertesi sabah aradım.

Mutfakta pijamalarımınla kahvemi içiyordum ve yüzleri bir kase kedi mamasına gömülmüş iki kedi yavrusu vardı, telefonum kulağımdaydı.

İki kez çaldı, sonra duydum ki, "Bebeğim, hepimiz uyandık. Orada olacağız.

Belki bir saat."

"Low, konuşabilir miyiz?"

"Tabii, güzel." demeden önce bir tereddüt oldu.

"Sanırım bugünü iptal etmeliyiz" demeden önce nefesimi çektim.

Bir tereddüt daha oldu, sonra bana değil, dediğini duydum, "Dışarıda olacağım. et." Karavanın kapısının açılıp kapanması olabilecek bazı sesler duydum ve sonra Logan'ı geri aldım. "Ne dedin?"

"I düşünmek Biz gerekir iptal et bugün," I
tekrarlandı, sonra hızla devam etti. "Sanırım kızların bir
molaya ihtiyacı var."

"Neyden?"

"Benden," dedim dikkatlice.

Bir an için hiçbir şey söylemedi.

Sonra da "Dün seninle eğlendiler" dedi. Belki Cleo eğlenmiştir.
Zadie, hiç de değil.

"Baba zamanına ihtiyaçları var,"
dedim ona. "Dün gece bunu
yaşadılar."

Bunun kolay olmayacağını biliyordum ve haklıydım.

"Snooks," dedim usulca. "Seni sadece birkaç haftada bir belli bir süre görüyorlar. Hayatlarının bir parçası olduğum, babamla ziyaretlerinin bir parçası olduğum noktaya geleceğim. Ama şu anda iki genç kıza yüklenecek çok fazla stres var."

Ve ben.

Gerçi bunu eklemedim.

"İyiler."

"Bence onlara sadece seninle geçirecekleri bir gün vermelisin,"
diye ısrar ettim.

"Kızlarımla birlikte olmak istemediğini mi söylüyorsun?" diye
sormadan önce bir an daha tereddüt ettim.

Kahretsin.

"Hayır, kesinlikle hayır," diye kesin bir dille cevap verdim. "Hiç de öyle değil, Low. Onlardan hoşlanıyorum. Cleo çok tatlı ve Zadie de kendine geliyor." Son söylediğim yalandı ama... her neyse. "Sadece bunun çok erken olduğunu düşünüyorum."

"Bugün seni görmüyorlar bebeğim, ben seni görmüyorum."

Bunu düşünmüştüm. Beni görmek istemesini seviyordum ve birbirimizi göremeyecek olmamızdan nefret ediyordum.

Ama biz, ikimiz de onun kızlarını düşünmek zorundaydık.

"Logan-"

"Bana söylemediğin bir şey mi var?"

Kahretsin!

"Hayır," diye tekrar yalan söyledim. "Sadece, eğer otuz yıl önce olsaydı ve ben babamla bu durumda , istediğim şey bu olurdu."

"Saçmalık," diye karşılık verdi. "Babanı çok seviyorsun. Onun mutlu olmasını ve bunu görmek için yanında olmak istersin."

Haklıydı. "Alçak-"

"Bana söylemediğin şey ne?"

"Yok bir şey," diye tekrar yalan söyledim. "Sadece kızlarına bir şans vermen gerektiğini düşünüyorum."

baba günü."

Cevap vermedi ve bu sadece bir anlık tereddüt değildi. Bu birkaç dakikalık bir tereddüttü.

Sonra sordu, "Zadie sana bir şey söyledi mi?" Doğrudan sordu.

Açıkça yalan söyleyebilir miyim?

Başka seçeneğim yoktu. geciktirmek benim cevabımdı.

Dürüst olan.

"," diye ısırdı. "Ne dedi?"

"Önemli bir şey değildi, Snooks," diye yumuşak bir sesle cevap verdim. "Sadece onu benimle daha fazla zaman geçirmeye zorlamadan önce benim fikrime alışması için ona biraz zaman vermen gerektiğini düşünüyorum."

"Yaktım seni," dedi, kafamı karıştıran kelimelerle.

"Ne?" diye sordum. diye sordum.

"Bana kızlarımı vermek için ateşin içinden geçtin ve onlara ilk baktığında yine aynı şeyi yaptın. Seni cehenneme yolladım, sende olmayıp bende olan şeyi gördüm. Elimde olup da yapamadığımızı görerek. Sen bununla uğraşıyorsun ve Zadie de sümük gibi davranıyor."

Bunu fark etmesi ve önemsemesi son derece iyi hissettirdi.

Ama konuştuğça, her kelimedede daha da sinirleniyordu ve Zadie'nin bunu duyacağından ve bunun onun ve benim için işleri daha iyi hale getirmeyeceğinden şüpheleniyordum.

"Benim fikrime alışması için ona zaman vermelisin Low. O daha küçük bir kız. Bunun iyi gitmesini istemeni seviyorum. Hızlı olmasını istemeni de seviyorum. Ama işin içinde başka insanlar da var ve bazen istediğimiz şeyin istediğimiz gibi olmasını sağlayamayız."

"Cleo bok mu dedi?" diye bağırdı.

"Hayır. Biz... Cleo'yla aramız iyi," diye onu temin ettim. "Birkaç anımız oldu. Sanırım senin mutlu olmanı istiyor ama sanırım benden de hoşlanmaya başladı."

"O küçük bir kız değil, Millie," dedi. "Zadie on yaşında. O daha iyi bilir."

"On yaş yirmi üç değil Logan," dedim ve o bir şey söyleyemeden aceleyle devam ettim. "Ve bu benim haddime değil, nasıl başa çıkacağınızı bilmiyorum, ama geçerli duyguları olduğu için ona kızmanızın onu sadece

beni daha fazla sevemezsin."

"Hayatta boktan şeyler olur ve sen bunlarla başa çıkarsın, Millie. Beş yaşında bir çocuk gibi davranıp üzerine Sprite dökerek onu unutturamazsın."

"Onların molaya ihtiyacı olduğundan değil," diye açıkladı. "İhtiyacı olan sensin."

"Dürüst olmak gerekirse Snook'ums," dedim dikkatlice, "haklı sayılırsın. Ama bence bu hepimizin sorunu."

"Doğru," diye kırptı sinirli bir şekilde. "Bugünkü planlar iptal edildi, ki bu berbat bir şey. Yirmi yıldır günlerim pek olmadı. Dün, üç kızım ile birlikte, o günlerden biriydi. Daha fazlasını bekliyordum."

Bıçak gibi kesti.

Ben acımı bastıramadan konuşmaya devam etti.

"Ama daha fazla saçmalığa katlanmak zorunda kalmanı istemiyorum ve senin böyle olduğunu bilmek ya da olaylara daha iyi göz kulak olmak ve bunların olduğunu görmek benim için iyi olmayacak, bu da sadece beni kızdıracak."

"Bir şeyler planlarız, Low," dedim ona. "Ziyaretler arasında bir şeyler. Benim evimde akşam yemeği yiyebilirler. Ben pişiririm. Kediklerle oynayabilirler. Belki bir oyun oynarız."

"Bunu yapacağız ve birden fazla yemek olacak," diye karar verdi. "Ve sana söylüyorum Millie, Zadie bu pislikten kurtulamayacak."

Lanet olsun!

"Logan, bunun doğru yol olduğundan emin değilim," diye uyardım.

"Öyleyim," diye karşılık verdi. "Hayatımda iyi bir şey olduğu için çok mutluydum. Bana ait olan iki güzel, saf şey. Benim yaptığım. Çok mutluydum. O kadar mutluydum ki, sıçıp batırdım," dedi. "Cleo iyi çünkü o şekilde ortaya çıktı. Zadie bir hayalperest çünkü o boku kesmem gereken zamanda kesmedim."

!

Bu daha da kötüye gidiyordu.

"Logan, hayalperest olmak kötü bir şey değildir," diye onu bilgilendirdim.

"Sahip olmak istediğin hayatı hayal etmen ve bunun için çalışmaya istekli olman değildir. Hayatın nasıl olmasını istediğinizi hayal ettiğinizde ve bunu elde edene kadar etrafınızdaki herkesi manipüle ettiğinizde ya da mutsuz etmenin yollarını olur. Benim kızım şımarık. O benim suçum. Annesi

böyle şeylerin yanına kalmasına izin vermez. Ve sen de haklısın. O daha on yaşında. Daha çok genç." Uğursuzca durakladı. "Yani hâlâ öğrenebilir."

"Biliyorsun Snooks," dedim sessizce, "hayatına girdiğimde öğrenmesi zor olacak bu dersi vermen, bu sert darbeyi benimle ilişkilendireceği anlamına geliyor."

"Kafasını toparlayamıyor ve babasının mutlu olduğunu göremiyor. İnanılmaz derecede mutlu. Nefes almaya başladığından beri ilk kez, bunun ona, kız kardeşine ve *sana* sahip olmamdan kaynaklandığını biliyor ve bunu benim için istemiyor ve sana karşı kin besliyorsa, o zaman ona dersi doğru bir şekilde öğretmeyi başaramamışım demektir."

Buna itiraz edemem.

Ama bunu tartışmayı düşünmüyordum bile.

"İnanılmaz derecede mutlu musun?" diye sordum.

"Bebeğim, döndün mü?" Oh Tanrım.

"Evet," diye fısıldadım.

"Millie, bana hayatımda tek bir iyi şey verildi, içine doğduğum aile. İyi bir şey buldum, Kulübüm. İki iyi şey yaptım, bebeklerim. Ama tüm hayatım boyunca sadece bir iyi şey *kazandım*. O da sensin."

Aman *Tanrım*.

O kadar çok hissediyordum ki, "Alçak" diye fısıldamaya devam etmekten başka bir şey yapamıyordum.

"Bunu düzelteceğim, güzelim. Seni geri aldığımda dair kendime söz verdim ve bu da onun bir parçası. Bunu düzelteceğim ve nasıl yapmam gerekiyorsa öyle yapacağım. Ama halledeceğim."

"Ben... tamam Logan," diye titreyerek kabul ettim.

"Bugün temasa geçmeni istiyorum. Aramak istiyorsan, ara. Mesaj atmak istiyorsan, . Fark etmez, kızlarım var ve duyabilir ya da görebilirler. Ama senden haber almak ve beni düşündüğünü bilmek istiyorum."

"Oh, seni düşünüyor olacağım."

Sessizliğe gömüldü.

Ben .

"Seni seviyorum Logan Judd. Hayatımda pek çok şey kazandım, onlar için çok çalıştım ama bunların en değerlisi sensin. Ve ben

Kızlarınla birlikte geldiğini söyle. Ben de Zadie konusunda sana yardımcı olmak için elimden geleni yapacağım. Anlaştık mı?"

"Anlaştık bebeğim," diye cevap verdiğinde sesindeki gülümsemeyi duydum.

"Tamam, heyecan verici günümü bugün bir ara sizinle paylaşacağım ve yarın görüşürüz."

"Doğru."

"Ve Logan?" Ben aradım.

"Tam burada," diye cevap verdi.

"Hayal kurmanın yanlış bir tarafı yok. Ama sen haklısın. Hayal kurmanın en iyi yolu, nasıl olursa olsun onu yapmak ve kazanmaktır."

"Aynen öyle," diye mırıldandı, sesi hâlâ gülümsüyormuş gibi çıkıyordu.

"Tamam, kızlarınızla iyi eğlenceler. Seni seviyorum."

"Sana geri

döndüm." "Bye,

bebeğim."

"Güle güle, güzelim."

Bağlantımız koptu ve bu beni mutlu etmedi.

Ama bir planımız olduğu için bağlantıyı kopardık. Yeni bir rüya inşa etmeye odaklanan bir plan.

Logan haklıydı. Bize bir aile veremeyeceğimi öğrendiğimde yanımda olsaydı, yeni bir hayal kurmama yardım edeceğini söyledi

Zaman aldı.

Ama şimdi yapıyordu.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Gerçekten Güzel Olan Kedcickler

Yüksek

YÜKSEK, karavandaki mutfak tezgahına , kızlarının okula gitmeye hazırlanırken mısır gevreği atıştırmalarını izliyordu.

Dün, her ne olduysa Zadie'nin yüzüne vurmamıştı. Millie ile birlikte. Az önce onlara Millie ile planlarının iptal olduğunu söylemişti.

Cleo hayal kırıklığına uğramış ama aynı zamanda rahatlamış görünüyordu. Muhtemelen onun adına hayal kırıklığına uğramıştı çünkü bir gün önce mutlu olduğunu görmüştü. Ama rahatlamıştı çünkü Millie haklıydı. Cleo'nun bile bir molaya ihtiyacı vardı.

Bu berbat bir şeydi ve Millie'nin başka bir konuda haklı olduğu anlamına geliyordu. Çok hızlı, çok erken ıkınıyordu.

Ama Zadie o kedi gibi gülümsemişti. Saklamaya çalıştı ama istediğini elde ettiğini düşündüğü belliydi.

Küçük kızı elde edemeyecekti.

Gerçi High'ın bunu nasıl yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Sadece Millie'ye bir tür aile vermek için tek bir şansı olduğunu biliyordu. Belki onun kanından olmayan ama yine de güzel olan bir şey.

Bu yüzden de her şeyi almak zorundaydı.

"Okula gitmeden önce sana söylemek istediğim bir şey var," dedi.

Cleo mısır gevreği kâsesinden ona baktı, her zamanki gibi dikkatliydi.

Zadie ona baktı, işlerin yolunda gittiğini bilmenin mutluluğu içindeydi.

Sırıttı ve "Ne var baba?" diye sordu.

Olduğu yerde kaldı ve şöyle cevap verdi: "Bunu seninle paylaşmak için çok genç olmaktan endişeleniyorum. Bunu almak için çok genç olmaktan endişeleniyorum. Ama sana vermemi gerektirecek kadar önemli."

Cleo'nun dikkatli bakışı temkinli bir hal aldı.

Bebeğinin gözleri, bir sümüklü olmaktan kurtulamayabileceğine dair ilk şüphenin ona çarpmaya başlamasıyla daraldı.

High bunu duymazdan gelerek konuşmaya devam etti ve paylaşacaklarının Zadie'nin içinde bir yerlere çarpıp onu anlamasını umuyordu.

"Uzun zaman önce bir partiye girdim ve hayatımda gördüğüm en güzel kızı gördüm. Tam o ona aşık oldum. Gözlerimi ona kilitlediğim anda aşık oldum." Kızlarının arasına baktı ve devam etti, "Millie de aynısını yaptı."

Zadie'nin ağzı sertleşti.

Cleo babasına baktı.

"Üç yıl boyunca mutlu yaşadık," dedi High onlara ve Zadie'ye baktı. "Ama sonsuza dek mutlu yaşamadık."

Başka bir şey söylemeyince Cleo sessizce, "Ne oldu baba?" diye sordu.

High gözlerini en büyük çocuğuna çevirdi. "İkimiz de bir aile istiyorduk. İkimiz de çocuk sahibi olmayı çok istiyorduk. Bu dünyada istediğim tek şeyin siz olduğunuzu sizinle birlikte olmadan önce biliyordum. Kendi bebeklerim. Sevebileceğim, güçlü ve iyi yetişmelerine yardım edebileceğim çocuklar. Millie de bunu istiyordu. bunun hakkında konuşurduk. İsimler falan seçmiştik. Birdenbire benden ayrıldı ve her şey bitti."

"Bu hiç hoş değildi," diye tersledi Zadie.

"Öyleydi," diye karşı çıktı High. "Bebek sahibi olamayacağını öğrendikten sonra hayatıma devam edebilmem ve sana sahip olabilmem için verdiği bu hediye bir insanın verebileceği en cömert hediye idi."

Zadie gözlerini kırıştırdı.

Cleo'nun ağzı açık kaldı.

High kızlarına, "Millie'nin yapabileceği en iyi şey kedi sahibi olmak," dedi. "O daha fazlasını istiyordu. Çok daha fazlasını. Bir sürü çocuğumuz olacaktı. Dört. Beş. Erkek. Kız. Umurumuzda değildi. Artık sadece kedileri olacak."

Cleo'nun alt dudağı titremeye başlayınca onu ısırıldı. Zadie masaya baktı.

"O beni mutlu ediyor," dedi nazikçe. "Senin hayatına yeni girdiğini biliyorum ama o uzun zamandır benim bir parçam, bu yüzden onu sevdiğimi ve beni mutlu ettiğini seninle paylaşacağım. Onu mutlu etmek istiyorum. Bu konuda bana yardım edersen çok mutlu olurum."

Zadie'nin gözleri ona kaydı ve iğrenç bir şekilde, "Annem bizim ," dedi.

"Öyle olmadığını söylemiyorum, Zade," dedi ona, istediğinden başka hiçbir şeyin aklına yatmamasına sinirlenmemek için çaba harcayarak. "Annen her zaman annen olarak kalacak. O denklemin dışında değil. Ben sadece Millie'yi ekliyorum. Herkesin sonsuz bir sevgi kapasitesi vardır. Bu da herkesin sonsuz bir sevgi kaynağı alma şansına sahip olduğu anlamına gelir. Kime verdiğiniz ya da kimden aldığınız önemli değil. Sadece verecek kadar büyük ve geri alacak kadar açık bir kalbe sahip olmanız önemlidir. Size söz verebilirim, Millie'nin verecek böyle bir sevgisi var." Omuz silkti. "Bunu almak için kendini açıp açmamak sana kalmış." Zadie'ye dikkatle odaklandı. "Sadece şunu söyleyeyim, eğer bunu yapmamaya karar verirsen baban hayal kırıklığına uğrayacak."

Cleo, "Ondan hoşlanıyorum," diye söze girdi ve High, büyük kızına bakmadan önce en küçüğünün kız kardeşine sinirli bir şekilde kaşlarını çattığını gördü.

"Sevindim bebeğim," dedi sessizce.

Zadie bir şey söylemeyince Cleo kız kardeşine baktı.

"Zade?" diye itti.

Zadie koltuktaki dizlerinden sıçradı ve kâsesini kaparak, "Okula geç kalacağız," diye mırıldandı.

Okul umurunda bile değildi.

Bu konuşmanın bitmesini istiyordu. Kasesini lavaboya götürdü.

"Bunu durula ve bulaşık makinesine koy," diye emretti.

"Her neyse," diye mırıldanarak sütü lavaboya döktü. "Bana bak Zade," dedi High.

Ona, yapacak işleri olduğunu ve vaktini boşa harcadığını söyleyen kısık bir bakış attı.

"Önce yüzündeki o bakışı sil," dedi. Kadın , o da "Şimdi" diye devam etti.

Ofladı ve bakışını sıkılmış bir bakışa çevirdi. High bunu görmezden geldi.

"Baban seni seviyor," dedi ona.

İçten içe bunun doğru olmadığını bilmesine rağmen bakışını inanmayan bir bakışa çevirdi.

Buna da izin verdi.

"Bana duyduğun sevginin ölçüsü, onu nasıl geri vermeye karar verdiğindir" dedi.

"*Bana duyduğun* sevginin ölçüsü annemden kurtulup başka bir kadın bulmaktı," diye karşılık verdi.

Direkt gözlerinin içine baktı ve "Ah" diye fısıldadı. Bu onu yakaladı.

İrkildi.

Ama o bir şey söylemedi.

"Tanrı şahidim olsun ki, babana böyle bir zarar vermek senin için sorun değil mi?"

Bulaşık makinesine dönüp açmadan ve kâsesini içine itmeden önce bir süre ona baktı.

"Şimdi daha fazla incindin, cevap vermiyorsun, bu da açıkça öyle olduğun anlamına geliyor," diye belirtti.

Tekrar ona baktı. "Kız arkadaşından hoşlanmıyor olmam seni sevmediğim anlamına gelmez baba."

"Vur bana, sevgilim. Düzgün vur. Başın belaya girmeyecek," dedi ona. "Söyle bana, Millie onu sevmemen için ne yaptı?"

Zadie cevap vermedi.

Cleo da sohbete katıldı.

"Millie iyi biri olduğu için bir şey söyleyemez."

Zadie kız kardeşine döndü ve tısladı, "O yaşlı ve *şişman*."

"Çok ," diye karşılık verdi Cleo. "O çok güzel." Doğru.

Buna bir son vermeliydi çünkü artık küçük kızı onu kızdırıyordu.

"Annenden iki yaş küçük," diye açıkladı High. "Ve Umarım onun şişman olduğunu düşünmüyorsundur Zadie, çünkü Millie'nin şişman olduğunu düşünüyorsan, bir kadının vücudunun nasıl gerektiğini düşündüğünle ilgili daha fazla sorunuz var demektir."

Konuşurken döndü ve konuşması bittiğinde ağzını açtı.

Kız daha bir şey söyleyemeden elini kaldırdı, çünkü üzerinde

söyleyeceği şeyin hoşuna gitmeyeceğini yüzünde hissetti.

"Yeter . Bu hafta sonuna dönüp her şeyi geri isteyeceğin bir zaman gelecek. Bunu daha da kötüleştirmene izin vermeyecek kadar çok seviyorum seni." Elini bıraktı ve başını kanepeye doğru salladı. "Kitaplarını ve ceketini al. Gitmemiz gerek."

Cleo ayağa kalkıp kâsesiyle ilgilenirken Zadie kanepeye doğru tepindi ve High kendine bir seyahat fincanı kahve doldurdu.

Cleo karavanı kapatıp gitmesine yardım ederken Zadie tepinerek dışarı çıktı.

Omuz silkti, anahtarlarını ve kupasını aldı ve büyük kızı ona baktığında Zadie'nin çarptığı kapıya doğru uzanıyordu.

"En azından gerçekten güzel kedicikleri var," dedi usulca. Hay sikeyim.

Kız arkadaşı.

Fincanı tezgâhın üzerine koydu ve elini kızın yumuşak yanağına dolamak için uzandı, yüzü kızinkine değecek şekilde eğildi.

"Sürpriz oldu. Benim kızım ne kadar derin hissettiğini gizler, bu yüzden bunu açığa vurduğunda sürpriz olur, sevgilim. Her seferinde hoşuma giden bir sürpriz. Bunun için teşekkür ederim bebeğim."

Ona sıırttı, sözlerinden memnun olmuştu ama daha çok babası için inişli çıkışlı bir sabahı yumuşatmak için kendi payına düşeni yaptığı için mutluydu.

Eğilip kızın alnına bir öpücük kondurdu, sonra doğruldu, kupasını kaptı ve "Şimdi seni okula götürelim" dedi.

* * *

Kızları bıraktıktan sonra High doğruca Millie'nin evine gitti.

Kamyonu avluya park etti, indi ve ofisine doğru ilerledi.

Kapıyı açtı ve onu masasının arkasında telefonla konuşurken gördüğünde bile alarmin sesini duydu, saçları başının arkasında toplanmıştı, başka bir balıkçı yaka, bu seferki bejdi. Bulunduğu açıdan masasının alt kısmını göremiyordu ama kahverengi botlarını giydiğini görebiliyordu.

Ona kocaman gülümsedi.

O da sırtarak alarının kontrol paneline döndü ve kodu girerken kadının "Çok üzgünüm. Az önce kapıdan biri girdi ve bu beklenmedik ama aynı zamanda acil bir durum. Sizi geri aramam gerekiyor. Özür dilerim ama kısa zamanda sizi arayacağım."

Kadına döndüğünde onun ayağa kalktığını ve masanın etrafında dönerek kendisine doğru geldiğini gördü.

Onunkini oynattı.

Dizlerini sıyıran ve kalçalarını saran dar kahverengi etek. Harika.

"Doğru. Elbette," dedi telefonunda, hâlâ yürüyordu. "Teşekkür ederim. Yakında konuşuruz," diye bitirdi sözlerini.

Bağlantıyı kesti ve anında kollarını onun boynuna doladı.

"Hey, Snooks," diye fısıldadı adam ellerini onun beline doladığında.

High selamına karşılık vermedi.

Boynunu eğdi ve ona uzun bir öpücük kondurdu. Bitirdiğinde bir elinin parmakları onun saçlarındaydı.

"Hey," diye cevap verdi.

Gülümsemesi pusluydu ama parlaktı.

"Seni özledim" demeden önce hafifçe soldu.

Adam onu sıktı. "O zaman iyi ki döndüm."

Gülümsemesi geri geldi.

"Senin işlerin olduğunu biliyorum, benim de Snaple yapmam gereken bir şey var, o yüzden gitmem gerek," dedi ve kızın küçük sevimli benli ağzının somurtmaya başlamasını izledi. "Ama gelip seni görmek, eve bir şeyler bırakmak, Şef ve Poem'le bağlantı kurmak istedim, sonra da gitmem gerek."

"Daha fazla bok mu?" diye sordu.

"Fazla bir şeyim yok bebeğim, ama taşınyorum. Bu sabah kızlar hazırlanırken bazı eşyaları topladım ve kamyonete koydum. Tabak ve bardak gibi karavanda kalacak eşyalar dışında, arabamdaki çantayla birlikte, eşyalarımın çoğu burada."

"Yani aslında ."

Onu inceledi, bunu zaten konuştuklarını düşünüyordu ve o gün Zadi ile yaptığı boktan konuşmadan sonra bir tane daha yapmak istemiyordu.

"Bu bir sorun mu?" diye sordu.

"Eğer sen , muhtemelen işten izin alır, Boz'un evini bulur, karavanına girer ve kendim yapardım."

Yüzüne bir gülümseme yayıldığını hissetti.

"Yalnız uyanmak berbat bir şey" derken dudakları büküldü.

"Evet," diye mırıldandı. "İnmeden uyumak da berbat bir şey."

Gözlerini tavana çevirdi ve "Erkekler. Beyinde seks."

"Ben oyuncağını mı kullandın?"

Gözleri geri yuvarlandı ve onları tekrar yakaladığında daha büyüktüler ve yanakları pembeydi.

Sikeyim.

Alay ediyordu. Ama

o biliyordu.

"Bensiz mi geldin?" diye sordu.

"Şey..." Kızın sözü kesildi. Adam onu sıktı ve o da devam etti. "Aslında bunu seni *düşünerek* yapıyordum. Bu sayılır mı?"

"Akşam yemeği," diye . "Kazak elbise. Bu gece. Ve yemek sonrası planlar değişti."

Gözleri tekrar büyüdü. "Nasıl?"

"Göreceksin."

Parmaklarını adamın saçlarından çekip ensesine doladı. "*Nasıl*, Low?"

Eğildi ve ağzını onunkine dayadı. "Güven bana güzelim, güzel bir sürpriz olacak."

Onun kollarında titrediğini hissetti.

"Şimdi gitmene izin vereceğim çünkü gitmem gerek. Bana bir öpücük daha ver."

Gözlerini kapatıp ağzını onunkine dayamadan ve dilini dudaklarına değdirmeden önce, onun gidişiyle yaşadığı hayal kırıklığını izledi.

Ona giriş izni verdi ve kendisini tatması için zaman tanıdı.

Sonra yumuşak, hızlı öpücüklerle bitirmeden önce devraldı, gitmesine izin verdi, onu çevirdi ve onu sandalyesine taşımak için kışını tokatladı.

"Görüşürüz, bebeğim." diyerek kapıya yöneldi.

"Görüşürüz, Low."

Açılan kapıda, arkasında oturan kadına baktı

Masa. Bir elini uzattı ve güvenlik paneline dokundu. "Rearm, güzelim."

İçini çekti ama başını salladı ve "Y. Sonra görüşürüz, Snooks."

Çenesini kaldırdı, sırttı ve kapıyı kapattı, böylece geri kalan eşyalarını koyduğu tek çantayı taşıyıp onun evine girebildi.

* * *

High kamyonun yan tarafına yaslanmış, izliyor ve gördüklerinden hoşlanmıyordu.

Snap, Rosalie ile birlikte kaldırımında duruyordu.

High Rosalie'yi hatırladı. Şimdi de Shy'ın olduğu zamankinden daha az güzel değildi.

O da bir belaydı.

Onun kamyonetiyle gelmişlerdi. Motosikletlerinin üzerindeyken fark edilmeleri çok kolaydı.

Kimsenin Rosalie'ye göz dikmesi için bir neden yoktu. Uyuşturucu işi o hafta sonu tam da söylediği gibi gitmişti. Bu da kimsenin Kaos'a bilgi verdiğine dair bir ipucu olmadığı anlamına geliyordu.

Ama ne onun ne de Snap'in kesici aletleri yanlarındaydı ve Snapper'ı bırakmadan önce Rosalie'nin garsonluk yaptığı lüks pizzacının etrafında bir tur atmışlar ve hiçbir şey bulamamışlardı.

Böylece yüz yüze görüşme, ki bu yüz yüze görüşmenin bir nedeni vardı, tamamen Snapper'a ait bir nedendi, gerçekleşebilirdi.

High, Rosalie'nin bu buluşmanın yüz yüze olmasının nedenlerini sıralamasını izledi. Toplantı sona eriyordu ve o Snap'e gülümsüyordu. Uzanıp onun elini tuttu, birkaç kez şakacı bir şekilde çekiştirdi ve sonra onu gülümsetecek bir şey söyledi.

Sonra gözlerini dikti ve elini kaldırıp High'a el salladı, ardından Snapper'a bir gülümseme daha gönderdi, döndü ve uzun saçları sallanarak, göğüsleri zıplayarak restoranın kapısına doğru seke seke yürüdü.

High bir süre onun gidişini izledi; sonra dikkatini

Snapper ve kardeşi onun gidişini izledi.

Tamamen farklı iki nedenden dolayı izliyorlardı.

Ancak o gözden kaybolduğunda Snapper yoluna devam etti.

Kardeşi hareket edince High kamyonetine döndü, kapıyı açtı ve içeri girdi. Snapper kışını diğerk tarafa çekerken onu çalıştırdı.

High park yerinden çıktı ve Snap "Şimdiden başka bir kaçış planlıyorlar" derken onları yollarına devam ettirdi.

"Durman gerek," diye High.

Bunu sessiz ve dikkatli bir şekilde yaptı. Ama aynı zamanda güçlü de yaptı. "Ne dedi?" Snapper sordu.

"Kullan at bir telefon al. Ona numarayı ver. Onunla konuş.

Yüz yüze görüşmelere bir son vermelisin, Snap," diye

öğüt verdi High. "Sen neden bahsediyorsun be?"

High bir ışıktayavaşladı, durdu ve kardeşine baktı. "Bir erkeğı var."

Snapper'in yüzüne sertçe vurduğunu gördü.

Snap yakışıklı bir çocuktuy. Uzun boyluy. Yapılı. Sarışın. Gençti ama yaşlandıkça daha da iyi olacaktmış gibi bir hali vardı.

Utangaç değildi. Shy sırık gibiydi. Esmerdi. Tab'den önce, Shy bir fahişenin donunu on dakika içinde çekip çıkarabilirdi ve bunu yapmadan önce onu tanımasına bile gerek yoktu. İyi zamanlar geçirirdi. İnnek. Kolay sırtışlar. Daha kolay amcık.

High, Rosalie'nin şimdiki adamını tanıyordu. Sırık gibiydi. Esmerdi. Rosalie'den önce bir oyuncuydu. Rosalie'de neye sahip olduğunu biliyordu; iyi günde kötü günde yanında olacak yaşlı bir kadın, harika bir kalça, uzun bacaklar, güzel memeler, gür saçlar ve güzel bir yüz. Böylece Rosalie'yi buldu, çapkınlık günleri sona erdi ve hayata tutundu.

Snap yoğundu. High onun hikayesini biliyordu ve bu yoğunluğun nereden geldiğini asla anlayamadı. Kaos'tan önce, Snap'in durumu kötü değildi. İyi bir hayatı da yoktu. Sadece bir hayatı vardı.

Yine de yoğunluk her zaman oradaydı. Kardeşi dikkatini verirdi, hiçbir şey kaçmazdı. High'a eski günlerdeki Tack'i hatırlatıyordu.

Bok atardı. Gülerdi. Tack'in aksine, Snapper çoğu zaman ciddi değildi ve fazla konuşmazdı. Ama çok okurdu. Yerleşkedeki odasında, kapı açık, yatağında, gözleri bir kitapta.

Bir Kaos üyesinin okuması duyulmamış bir şey değildi. Ama Snap bunu belki de çok fazla yaptı.

Eğer ruhu onu harekete geçirirse kolay kadınlarla birlikte olabilirdi ama acemi olduğunda bir kızı vardı. Ondandırılmış ve başka bir kız bulmuştu, bu kızla sevişmek daha fazla bir şeye dönüşmüştü ve çok hızlı olmuştu.

Ondan da ayrılmıştı.

Artık özgür bir ajandı.

Rosalie değildi.

"Kıçını tehlikeye atmana gerek yok ve daha da önemlisi, kardeşim, yüz yüze bir şeyler yaparak *onun* kıçını tehlikeye atma. Bir yakıcı al. Onu her gördüğünde ortaya çıkıyor."

Snapper, "Kaos için ne yaptığı hakkında kimsenin bir bok bildiği yok," diye cevap verdi.

"Bilmiyorlar ama insanlar konuşuyor. Masum olabilir, o mekandaki diğer garsonlardan biri onu seninle görür, erkeğini görür, senden bahseder. Bu akıllıca değil Snap ve buna bir son vermelisin." "Kimsenin bizi göremeyeceği bir yerde buluşuruz," diye karşılık verdi Snapper. "Yüz yüze görüşmeyi tercih ediyor. Kulak misafiri olmak ya da erkeğinin telefonunda görmemesi gereken şeyler görmesini istemiyor."

"Sonra da mesajlarını ve aramalarını siliyor," dedi High

ona. "Seni anlıyorum High, ama o böyle istiyor."

"Sen nasıl istiyorsan öyle olsun kardeşim," diye karşılık verdi High

sessizce. "O yapışkan' onu boyun dışarı için

Kaos. Biz yap o gibi O

"Bunu yaparken rahatım."

"Bunu yapıyorsun çünkü o güzel, sana gülümsüyor ve sen ondan hoşlanıyorsun."

"Mesele o değil," diye Snapper.

High, etrafındaki trafiğin hareket ettiğini gördü, ışığın yeşil olduğunu görmek için arkasına baktı ve ayağını gaz pedalına götürerek hızlandı.

Bunu konuşarak yaptı.

"Kural kardeşler arasındadır ama bu kural motorcular ve

Bunu biliyorsun. Kuku sahiplenilir, kuku *sahiplenilir*. Sen oraya gitmiyorsun." Snapper, "Sana bununla ilgili olmadığını söylemiştim," diye cevap verdi.

"Senin üzerinde yıllarım var, kardeşim, ve ben kör değilim. Bu saçmalığı seni kızdırmak için söylemiyorum. Seni bir sürü acıdan kurtarmak için söylüyorum. Adamına aşık. Onu temizlemek için çok risk alıyor. Sen bunun içinde değilsin."

"Alınma ama High, onun erkeği zayıf," diye karşılık verdi Snap.

Bu sözler karşısında High'ın çenesi sertleşti çünkü bu sözler Snap'in High hakkında ne düşündüğünü anlatıyordu çünkü bir zamanlar High, Rosalie'nin erkek arkadaşı gibiydi, o sınırı zorluyor, yükseklerle çıkmaya çalışıyor, bunu Rosalie'yle ya da Rosalie'siz yapıyordu.

Ama neyse ki Snapper'ın işi bitmemişti.

"Suç olmayan kısım, Bounties'in Kaos tarihini biliyor olması. İçine girdikleri bokun berbat olduğunu biliyorlar ve bu bokun bir kulübü nasıl mahvedebileceğini biliyorlar çünkü Kaos'a bunu yaptı. Ve bu işe giriyorlar. O kardeşlerin çoğunun bundan hoşlanmadığını biliyorum ama onlar da bizim gibi masada oturuyorlar. Bir karar oylanana kadar tokmak düşmez, bu yüzden bu boku oyluyorlar. Rosalie adamının nasıl oy verdiğini bilmiyor. Ama bunu yapıyor ve bu çok şey anlatıyor."

High, "Kulüp bir yoldan gider, sen bir kardeşsin, o yoldan gidersin," dedi.

Snapper hiçbir şey söylemedi ve High nedenini biliyordu. Çünkü gerçek buydu.

Yüksek devam etti.

"Tack senin arkanı kollamamı istedi ama daha çok Rosalie'nin arkasını kollamamı istedi. Benim odak noktam bu. Chaos'a iyi bir dönüş yaparken onu güvende tutmak. Sen de bu işin içinde olmalısın ve *onun için* bunu yapmalısın. Kulüp için ne yaptığı ya da onunla birlikteyken sana ne hissettirdiği önemli değil. Onunla ilgili. Ve bu işin yolu bu, kardeşim. O senin ya da değil, o bir kadın ve sen de her türlü erkeksin, onu elinden geldiğince kollayacaksın."

Snapper sessizliğini korurken High sinyalini yaktı ve dönüş yapmak için yavaşladı.

Dönüşü yapmıştı, seyir halindeydiler ve High başka bir şey söylemedi. Demek istediği anlaşılmıştı. Snap bunu kabul etmedi, çünkü Rosalie için High'ın kardeşlere haber vermekten başka çaresi yoktu ve Snapper

onun detayından çıkarıldı.

"Bir yakıcı alacağım," diye mırıldandı Snap.
High bir nefes aldı ve yavaşça verdi. Sonra
sadece sürdü.

* * *

High, Yerleşkeye park ettikten sonra Snap vakit kaybetmeden kamyonundan atlayıp yola çıktı.

High, dışarı çıkarken onu izledi ama Tazı'nın adını seslendiğini duyunca dükkânın arkasına baktı.

"İçerideki adam seni arıyor," dedi Tazı, bir elini kaldırıp başparmağını uzatarak omzunun üzerinden dükkânın içine doğru işaret etti.

High çenesini kaldırdı, kapısını çarptı ve kilitlere vurdu. "Onu tanıyor musun?" diye sordu.

"Hayır," diye Tazı.

Hound garaja gitti. High dükkana
yöneldi.

İçeri girdi, ön taraftaki kasaya gitmek için sağa döndü ama Dot'un kocası Alan'ın vantilatör kayışlarına baktığını görünce iki koridor ileride durdu.

İç çekti.

Sonra koridorda Millie'nin kayınbiraderine doğru ilerledi. Alan onun bu hareketini fark etti ve tüm dikkatini High'a vererek yüzünü ona döndü.

High birkaç adım durdu. "Alan,"
diye selam verdi.

Selamına karşılık alamadı.

"Dot, Millie'nin evine taşınacağınızı söyledi," .

"Yapmıyorum," dedi High ona. "Yaptım. Ben de
varım."

"Çok hızlı hareket ediyorsun dostum," demeden önce Alan'ın ağzının gerilmesini izledi.

"Sana öyle görünebilir. Bana ise onu geri almak için yirmi yıl beklemek çok yavaş geliyor," diye cevap verdi High.

High, Alan'da bir şeylerin değiştiğini izledi ve bu değişimden hoşlanmayacağını bilerek izledi.

Sonra adam ağzını açtı ve High'ın haklı olduğunu kanıtladı.

"Şanslısın ki aileden uzaklaşıyorsun, kendini bir karavanda yaşarken buluyorsun ve aynı zamanda sana hala asık olan bir eski sevgilin var. Tatlı bir beşiği olan bir eski sevgili. Birkaç gün sonra onu geri aldın ve kıyafetlerin onun dolabındaydı."

High orada durdu, derin bir nefes almak dışında hareketsizdi.

Sonra sessizce geri döndü, "Kızlarıma bir ev alabilirdim, *yani tüm kızlarıma*, iki bebeğime ve Millie'ye, Millie'nin evini varoş gösterecek bir şeye para yatırabilirdim. Bunu yapabilirim, kamyonetimi yenileyebilirim, bir bisiklet daha alabilirim ve dostum, zaten üç tane var ve bunları da nakit olarak yapabilirim. Tüm bunları yap ve Millie'yi Paris'e beş yıldızlı bir geziye götür, ona lüksü yaşat. Tüm bunları yap ve kızlarımin üniversite fonlarına dokunma bile. Bunların bilmiyordun. Bunu anlıyorum. Artık ."

"Kızlarınıza bir ev alabilirdiniz, neden karavanda yaşıyorsunuz?" Alan karşılık verdi.

"Çocuklarınız var," dedi High. "Umarım sen ve Dot güçlü kalırsınız. Bektan şeyler olur ve sen yapmazsan ve çocuklarını bir bölünmeye sokmak zorunda kalırsan, başlarını koyacakları herhangi bir yer kiralayamazsın. Onlara bir ev verirsiniz. Doğru evi bulursun. Ben baktım. Bulamadım. Bunu yaparken Millie'yi buldum. Evi güzelmiş. Benim tarzım değil ama onun, seviyor. Biz de oradayız. Diğer iki kızım olduğunda da hepimiz orada olacağız."

Alan sinirli bir şekilde, "Bütün cevapları aldım," diye kestirip attı.

"Onları aldım çünkü cevaplar var," diye yanıtladı High.

Adam kollarını göğsünde kavuşturdu. "Doğru. Bu iyi bir şey. Çünkü daha fazla cevaba ihtiyacım var. Senin bir geçmişin var dostum. Bu geçmişte, önemli şeylerden uzaklaşmakla ilgili bir sorunun olmadığı açık. Millie'den uzaklaştın. Aileden uzaklaştın. Böyle bir tarih tekrerr eder ve sen de bunun canlı kanıtısın."

High yine sessiz ve hareketsiz durarak Dot'un yaşlı adamını incitmekten vazgeçmesi için kendine zaman tanıdı.

Kendini kontrol edebildiğinde konuştu.

"Bana bakınca nasıl bir adam olduğumu anlıyorsun çünkü sanırım bende kendini görüyorsun. Biliyorsun, kimseye kendimi açıklamaktan hoşlanmam, hele senin yaptığın gibi üzerime gelen bir adama hiç hoşlanmam. Ama sen Millie için bir şey ifade ediyorsun ve

Bu yüzden sana bu saygıyı gösteriyorum. Bir kere. Sadece bir kez, Alan. Seninle dalga geçmiyorum. Üzerime böyle gelmeye devam edersen, bu hiç iyi olmayacak."

Alan'ın kaşları havaya kalktı. "Yani şimdi beni tehdit mi ediyorsun?"

High başını salladı. "Bud, benim bölgemde benim dükkânıma girdin ve bu saçmalıkla üzerime geldin. Sabrımı topladım ve nerede olduğumu paylaştım. Bunun senin için yeni olduğunu anlıyorum. Millie'ye göz kulak olmanı anlıyorum, bu da senin bokunu yememin bir başka nedeni. Ama karının ve Millie'nin kızlarının geri dönmenden memnun olduklarını anlamalısın. Bana bir şans verersen, senin için iyi olduğunu gösteririm. Ama tavsiye. Millie için önemli olan, *gerçek* tarihi bilen insanların nasıl davrandığına bak. Ve bunu dikkatli yap. Çünkü senin saçmalıklarına daha fazla katlanmayacağım gibi, Millie'yi yeniden mutlu etmek gibi bir işim var ve kimsenin bunu bozmasına izin vermeyeceğim. Sen bile."

"Beni etkilediğini söyleyemem," diye karşılık verdi Alan. "Ben uygun sorular soruyorum ve sen tehditler savuruyorsun."

High ona doğru bir adım attı ve adamın kılını bile kıpırdatmaması çok şey anlatıyordu.

"Hiçbir fikrin yok," dedi alçak sesle.

"Bir ipucum var Logan," diye karşılık verdi adam. "Birbirinizin hayatına geri döndüğünüzde Millie'nin ona yaptıkların hakkında söylediği her şeyi duydum. Hiçbir düzgün erkek bir kadına böyle davranmaz."

"Hiçbir fikrin yok," diye tekrarladı High.

"Onu neredeyse senin pisliğin yüzünden kaybediyorduk." Kaşlarını tekrar kaldırdı. "Ona bir ders daha verilmesi gerektiğini düşündüğün bir şey yaparsa ne olacak?"

"Biliyorsun, masaları çeviriyorsun, bu bokun seni ilgilendirmediğini *biliyorsun*."

"Yanılıyorsun," diye tükürdü, kaybederek. "Millie kesinlikle beni ilgilendirir. On iki yıldır hayatımda Logan. Senin ona sahip olduğundan daha uzun süredir. Bu süre boyunca onun varoluşunu izledim. Paris'e gitmeden önce senin ve *kardeşlerinin* onu ne hale getirdiğini gördüm. Şimdi bana dön ve bunun beni söyle."

Berbattı ama adam haklıydı.

"Sürekli daha fazlası için geri geliyordu," dedi High, dişlerini sıkarak.

Dişler.

"Duyduğuma göre, ona daha fazlasını vermek için geri dönüp duruyormuşsun." "Ve o aldı. . Sıkı sıkı tuttu. Ve ." Alan çenesini kapattı.

İşte High'ın da buydu.

"Berbat olurdu, Dot'la yaşadığın şey Millie için hissettiğim şey değil. Millie'nin bana geri verdiği şey," dedi High. "Dottie için de bir şey olmasını isterdim. O çok iyi bir kadın. Bu güzelliği hak ediyor. Sana açıkça söyleyeyim, Millie'yi tekrar gördüğümde, kızımın yirmi yıldır nasıl bir kalp kırıklığıyla uğraştığını bilmiyordum. Bana sahip olduğum her şeyi vermek için neleri feda etti. Ama o bok orada olmasaydı bile umurumda olmazdı. Tekrar bir araya geldiğimizde yaptığımız dans berbattı. Ama yapmamız gereken bir danstı. Bizi cehennemden çıkarıp güzelliğe götüren bir danstı. Birçok insan acısını birçok şekilde çıkarır. Millie yirmi yıl önce beni vurmak için dünyadaki en iyi nedene sahip olmasaydı bile, onun yatağına geri dönerdim çünkü sahip olduğumuz şey buydu. Her zaman sahip olduğumuz şey buydu. Özlediğimiz şey buydu. Ve artık yaşlandık, çok daha akıllandık, bunun peşini bırakmamamız gerektiğini biliyoruz."

High konuşmayı kesti ve Alan da başlamadı.

Bu yüzden High devam etti.

"Açıkçası, kızıma karşı böyle bir sevginiz var, bunu anlıyorum. Ama o ateşin içinden geçti, dostum. Bu onun için bitti. Tehditlerimden hoşlanmıyorsan, kadını için inşa ettiğim şeye tehdit olma."

Alan bakışlarını sabit tuttu.

Sonra vantilatör kayışlarına baktı.

Tekrar konuştuğunda ses tonunu yükseltti.

"Millie hayatta her şeyi hak eden bir kadın ama hayat onu sikmeyi ve en çok istediği şeyi ona vermemeyi seçti. Bunu biraz olsun elde edebilmesinin tek yolu senin ve benim çocuklarım."

Alan ona doğru baktı.

High şöyle devam etti: "Şu anda bundan hoşlanmadığınızı biliyorum ama biz bir takımız. Hayatımızın sonuna kadar ulaşmamız gereken bir hedefimiz var. İkimiz de Millie'yi seviyoruz ve ikimizin de görevi ona hak ettiğini vermenin bir yolunu bulmak. Bu konuda benimle aynı fikirde değilsin dostum, bu senin sorunun. Ama

Millie'nin yeri yapmana izin vermeyeceğim. Benden hoşlanmıyorsun. *Numara yap.* Ama önümde büyük bir iş var. Senin için fazla çaba harcamayacağım."

Alan bir şey söylemeyince, High işinin bittiğine karar verdi. Adamın etrafından dolanarak dükkânın önüne doğru ilerledi.

Alan, "Logan" diye seslendiğinde ondan bir metre ötesindeydi. High arkasını döndü.

"Millie bana öyle der. Dottie bana öyle der," dedi High. "Ben senin için High'ım. Bunu anlamıyorsun dostum, umurumda değil. Logan onların. Senin değil."

Alan bir an için kafası karışmış gibi göründü, sonra bunu geçip odaklandı ve "Her neyse" diye mırıldandı. Sonra, daha yüksek sesle, bir emir gibi, "Gerçek ol."

"Ben gerçeğim," diye karşılık verdi High.

Alan bakışlarını yine sabit tuttu ve "Millie için, Tanrı aşkına, gerçekçi ol," diye tekrarladığında High onu zar zor duyabildi.

Başka bir şey söylemedi ve dönüp uzaklaşmadan önce High'a cevap verme fırsatı vermedi.

* * *

O gece saat beş buçukta, High kendini yine kamyonuna yaslanmış halde buldu.

Deb'in işinin dışında bu şekildeydi.

Onu aramış ve işten sonra Zade hakkında konuşmak için on beş dakika istemişti.

O bunu yaptığında, "Evet. Zade'nin bu hafta sonunu çok iyi geçirmediğini düşündüm."

Başka bir şey söylemedi ve buluşmayı kabul etti.

High orada olmak istemiyordu. Olmak istediği son yer orasıydı. Olmak istediği ilk yer, Millie'nin evinde onun kazak elbisesiyle dışarı çıkmasını beklemektir.

Ama rezervasyon saat yedideydi.

Bunu yapmak için zamanı vardı ve bunu yapmak zorundaydı. Yani oradaydı, yapıyordu.

Deb'in dışarı çıkışını izledi, elinde havuç çubukları, elma dilimleri ve sizin için iyi olan diğerk şeylerle doldurduğu şüphesiz plastik öğle yemeği çantası vardı. Omzunda, kredi kartı ekstresinde gördüğü için beş yüz dolardan fazla tuttuğunu bildiği bir çanta vardı; çantalar, saçını boyamak ve büyük mağazalardan pahalı makyaj malzemeleri almak Deb'in sahip olduğu tek kız zaafııydı.

Bunun dışında kot pantolonu, göğüs cebinin üzerinde şirketinin amblemi bordo bir gömlek giymiş, saçlarını at kuyruğu yapmış, yüzünü iş için yaptığı gibi makyajlamıştı: rimel, fondöten, biraz allık ve bitmişti.

Bir erkek bulmasının yardımı olur. Eski sevgilisi de hayatına devam ederse Zadien'in aklı başına gelecektir.

Bir bara gidip şüpheleniyordu. Onun dışında hiç zahmet etmezdi.

Arabasının yanına park etmiş olan kamyonetinin yanına vardığında "Selam," diye selam verdi.

"Selam," diye cevap verdi. "Zaman ayırdığınız için teşekkürler." Kadın başını salladı.

"ok fazla almayacağım," dedi ona. "Ama Zadien'in Millie ile tanışma konusunda iyi olmadığını seninle paylaşmalıyım."

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi. "Onları Bonnie Brae'de pizzaya götürdüğünden beri bu konuda çok dırdır etti." Elini uzattı. "Özür dilerim. Muhtemelen seni bu konuda uyarmalıydım."

"O zamanlar bu durumdan memnun olmadığı için beni uyarmıştı ve o Zadien. Bunu iletmekte bir sorun yaşamadı. Millie'yi uyarmıştım ama hissettiklerini nereye götüreceğini bilmiyordum. Spaghetti Factory'de yemek siparişi bile vermemiş olmamıza rağmen Sprite'ının Millie'nin kucağına bıraktı."

Deb'in gözlerinin irileşmesini ve sinirlenmesini izledi. "şaka yapıyorsun," diye tersledi.

"Keşke olsaydım," dedi ona. "Bunun sonucunda yemek yemeden ayrıldık. Ertesi gün yaptığı pisliği sakladı ve Millie ne olduğunu paylaşmadı. Ama Zadien'in ona bazı şeyler söylediğini öğrendi. Millie planları iptal etti çünkü kızların biraz ara vermeye ihtiyaı olduğunu düşünüyordu. Haklıydı da. Çok hızlı, çok erken ıkınıyordum. Ama benim bir

Bu sabah onlarla sohbet ettim, Millie ve benim geçmişim hakkında bazı şeyler anlattım ama Zadi'e hiçbir şey anlatamadım. O Millie'ye karşı sümüklüydü, bana karşı da sümüklüydü."

Deb başını yana eğdi ve hafif bir merakla, "Millie ile geçmişiniz nedir?" diye sordu.

zaman bunu ona hiç vermediğini fark etti.

Ve o zaman, sahip olduklarını bildiği az şeyde bile, aslında ne kadar az şeye sahip olduklarını fark etmemişti. Onunla derinlere inmemişti. O da onunla derinlere inmemişti.

O ve Millie her konuşturlardı. Sadece iyi zamanlar ve iyi sevişmeler değildi. Onun hayatı hakkında her şeyi biliyordu. Onun hakkındaki düşüncelerini. Hislerini. O da aynısını yapmıştı.

Bunların hiçbirini Deb'e vermedi. Ve hiçbirini geri alamadı.

"Yirmili yaşlarımda başında birlikteydik ve bir süre birlikte olduk," diye açıkladı. "İkimiz de bir aile kurmak istiyorduk ve o okulu bitirdiğinde başlayacaktık. Başladık. Ya da başlamaya çalıştık. Çocuk sahibi olamayacağını öğrendi. Bunu bana söylemek yerinesahibi olabilmem için beni terk etti."

Deb başını dikleştirdi ve Deb'in yüz hatlarında anlayışlı bir ifade belirdi.

Onun kızlarını ne kadar çok sevdiğini biliyordu. Sahip olduğu tüm ailesiyle ne kadar sıkı fıkı olduğunu biliyordu. Kahretsin, Zadi'e sahip olmalarını sağlayan görüşmeleri başlatan oydu.

Ve hayatında gerçekten istediği, gerçekten sevdiği tek şeyin kızları olduğunu düşünüyordu.

"Oh, High," diye fısıldadı.

Evet, anlamıştı.

"Bebattı. Yeniden bağlandık, hoş değildi çünkü onunla derin bir ilişki içindeydim ve beni kestiğinde bunu gerçekten iyi karşılamadım. Sonunda benden neden vazgeçtiğini öğrendim. Bunu çözdük. Ama benim için öyle bir fedakarlık yaptı ki anlıyorum çünkü o zamanlar onun yerinde olsaydım ben de aynısını yapardım. Artık bitti ve yolumuza devam ediyoruz. Sadece kızların da benimle birlikte devam etmesini istiyorum."

"Zadi'nin davranış biçiminin seninle büyük bir ilgisi olduğunu söylerken şirretlik yapmaya çalışmıyorum, gerçekten. Sen çok yumuşaksın.

onu, High."

"İşte bu yüzden konuşuyoruz," dedi. "Çünkü bu hafta sonu bunu yüzüme vurdular. Millie'de daha fazlası var. Ve buna bir son vermeliyim. Zadie tepki verecek, siz duyacaksınız, muhtemelen göreceksiniz ve buna katlanmak zorunda kalacaksınız. Burada durup sana bunu sormamın hiç hoş olmadığına farkındayım ama hayatımda geçinmek istediğim üç kız var, o yüzden bunu yapmalıyım. Ve bu konuda beni desteklemeni istiyorum."

Kaşları birbirine çarptı ve "Elbette, High. Tanrım, sormana bile gerek yok. Mutlu olmanı istemediğimden değil."

Deb'in saniyeden saniyeye, günden güne ya da hayatı için ne istediği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Ama onun mutlu olmasını istemesi onu çok şaşırtmıştı. Onun acı çekmesini istemiyordu.

Sadece onun pek de umurunda olduğunu düşünmüyordu.

"Bunun anlamı çok büyük Deb," diye mırıldandı.

"Onunla konuşmamı ister misin?" diye sordu.

"Yaptıklarının ve bildiklerinin üzerine oturması gerektiğini düşünüyorum. Cleo, Cleo'dur. O da gemide. Belki bir şeyler söyler." Deb her şeyi anlatan bir yüz ifadesi takındı.

Bir şey istediğinde Zadie üzerinde kimsenin pek etkisi olmuyordu, ablasının bile.

Sırıttı. "Umut etmeye değer."

Deb'in dudaklarının hafifçe kıvrılmasını izledi.

Devam etti, "Sadece farkında olmanı istiyorum, böylece onun herhangi bir saçmalığı tarafından gafil avlanmazsın. Ve eğer sızlanmaya başlarsa..." Başını iki yana salladı. "Yapabileceğin her şey için minnettar olurum."

Deb, "Ben göz kulak olurum ve kötüleşirse konuşuruz," diye teklif etti.

"Dediğim gibi, ne olursa olsun minnettar olurum."

Başını salladı.

Harika.

Bu yapıldı.

"Kızlarımızın yanına dönmek için seni yalnız bırakayım," diye mırıldanarak kamyondan uzaklaştı.

"Tamam. Sonra konuşuruz, High," dedi ve hareket etmeye başladı

Sürücü kapısına ulaşmak için arabasının kaputunun etrafından dolandı. "Deb," diye seslendi.

Durdu ve ona baktı.

"Umarım biliyorsundur, senin de mutlu olmanı istiyorum," dedi ona. "Bunu biliyorum," diye cevap verdi.

"Bunu neyin yaptığına dair bir fikrin var mı?" diye sorduğunda biraz meraklıydı.

"Anladım," dedi ona. "İyi para kazandıran ve sadece ara sıra baş ağrısı yapan iyi bir iş. İki iyi kız, gerçi biri baş olabiliyor ama o da genellikle sadece ara sıra oluyor. Gerçekten tek ihtiyacım olan bu, anlıyor musun?"

Bilmiyordu.

Olağanüstü bir sakso ile uyanmak. Çalar saatler hakkında tartışmak.

Yavru kediler ayak altında.

Sevdiğiniz birini mutlu etmek için umursamadığınız televizyonu izlemek.

Sevdiğiniz kişinin o gün ne giyeceğini dört gözle beklersiniz çünkü sizi tahrik edeceğini bilirsiniz.

Ofisine geldiğinizde, telefonda kiminle konuşuyor olursa olsun, kollarını size dolayabilmek ve siz de ağzınızı onunkine dayayabilmek için telefonu kapatacağını biliyordu.

Bir gülümseme için çalışmak. Sonra da onu kazanmak.

Hayır, bilmiyordu. Hem de hiç.

"Senin için daha fazlasını isterdim Deb," dedi nazikçe ve kızın yüzünün yumuşadığını görünce çenesinin geri çekilmesini engellemek zorunda kaldı.

"Bazı insanlar diğerleri gibi yaratılmamıştır, High. Bunu benim için istemen çok hoş. Sen iyi bir . Sanırım bu yüzden bu kadar uzun süre çalıştık. Ama ben öyle bir yapıya sahip değilim." Onun gözlerini tuttu ve dudakları tekrar hafifçe yukarı kıvrıldı. "Yine de, öyle olduğun için sonunda ihtiyacın olanı elde ettiğine sevindim."

"Sen de iyi bir kadınsın Deb," dedi ona, çünkü . Ve haklıydı da.

Bu yüzden bu kadar uzun süre .

Ve bu yüzden çalışmayı bırakmadan önce bitirmek zorunda kalmışlardı.

"Bir gün Millie ile tanışmak isterim," diye cevap verdi.

"Zadie kendini toparlar toparlamaz bunu halledeceğiz." Başını salladı. "Bu iyi olur."

"Öyle olurdu," diye kabul etti ve kamyonetine döndü. "Şimdi eve giderken dikkatli ol."

"Her zaman öyleyim."

High ona başka bir şey söylemeden kamyonetine bindi, aracı çalıştırdı ama Deb binene, kemerini takana ve yola çıkana kadar rölantide çalıştı.

Sonra yerinden kalktı ve onu otoparkın çıkışına kadar takip etti.

Sola döndü.

Yüksek sağa döndü.

* * *

"Alçak," fısıldadı, ona sertçe binerek.

Onu dizlerinin üzerine çöktürmüştü, gövdesi yukarıdaydı. Arkasındaydı, aleti içine gömülmüştü, eli memesinin etrafında kıvrılmıştı, parmağı ve başparmağı kısıtıp çekiyordu ve oyuncağını klitorisine götürmüştü.

O gitmişti.

Bunun bir nedeni, ona yağlı bir karides mezesi, büyük bir biftek yemeği ve lanet olası bir tatlıyla işkence etmesiydi; tüm bunları, omuzlarından birini, diğerini veya her ikisini de düşüren geniş bir yakaya sahip olmanın cazibesini ekleyen yapışkan bir kazak elbisesi giyerek yapmıştı.

Bu yüzden onu eve getirdiğinde hiç vakit kaybetmeden onu azdırmış, sonra da yatağın kenarında kalçalarının üzerinde çevirip eteğini yukarı çekerek daha da azdırmış ve içine dalmıştı.

Onunla oynadı, kıcının hareketini izledi, kıvrandığını hissetti, sızlanmasını ve sonra yalvarmasını dinledi ve bunu onun için uzanmışken yaptı, başka bir çift uyluk ve kahverengi yüksek topuklu botları iyiliğe bir bonus oldu.

Sadece yalvardığında giysilerini yırtıp atmış, kız kendi giysilerini yırtarken defalarca ona çarpmıştı. Onun oyuncağını yakaladı ve

dinlenmesi için onu konumlandırdı.

İşte *oradaydılar* ve *oraya* gitmezse işler karışacaktı.

Dudaklarını kızın boynuna dayayarak, kız kendini adamın aletine bırakırken göğüslerinin zıplamasını izledi ve mırıldandı: "Kendini oraya götür bebeğim."

"Alçak," diye inledi, elleri bileklerini sıkıca sarmak için yukarı ve aşağı hareket ediyordu.

"Al ve kendini oraya götür," diye homurdandı, bunu yaklaşık iki saniye içinde yapmasını istiyordu, yoksa harcanacak ve onu oraya götürmek için sadece oyuncağını kullanması gerekecekti.

"*Aman Tanrım*" diye inleyerek daha da sertleşti. Siktir.

Onu öldürüyordu. "Millie-"

"*Aman Tanrım*," diye nefes aldı, memesindeki bileğini bıraktı ve sertçe aşağı inip öğütmeye başlarken elini saçlarına sıkıştırmak için geri uzandı.

Sonunda geliyordu.

Tanrıya şükür.

Memesini avuçladı, oyuncağı fırlattı, kolunu karnına doladı ve orgazmını boynuna homurdanarak bulana kadar içine güç vermek için onu sabit tuttu.

Kendi nefesi sabitleşirken bile nefesini hissetti.

Sonra homurdandı, "Yeni kural. Senden uzaktayken lanet olası oyuncak yok."

Saçlarını serbest bıraktı. "Ne?"

Yüzünü onun boynundan çekti ve profiline baktı. "Kendini boşalttın. Daha fazla ve daha uzun süre dayanabilirsin demek istedim. Senin boşalmanı beklerken sikimin patlayacağını sandım."

Ona bakmak için döndü.

"Bu bir sorun mu?" diye sordu.

"Benden önce bitiriyorsun, Millie," diye cevap verdi çok iyi bildiği bir bilgiyle.

Sırıttı. "Bu temel bir kural değil."

Kaşlarını kaldırdı. "Değil mi?"

Adamın kaşlarına baktı, sonra tekrar gözlerine baktı.

Dans etmek. "Bu kadar ateşli olman benim suçum değil, genel olarak, ama aynı zamanda yatakta da böyle olman, bu yüzden eğer uzaktaysan seni düşünerek işimi halletmem gerekiyor."

"Çekimser."

Kıkırdadı.

O yapmadı.

Yanağını okşamak için elini kaldırdı ve şakacı bir şekilde fısıldadı: "Başa çıkabilirsin."

Adam onu sikinden çekip çevirirken, sırt üstü yatağa yatırırken ve ağırlığının büyük bir kısmını ona vererek onu takip ederken nefesi kesildi.

"Kendini nasıl hissediyorsun güzelim?" diye sordu sessizce.

"Daha fazla oynamadan önce biraz kestirmem gerekebilir," diye fısıldıyordu.

Bir elini kızın yan tarafına doğru kaydırды ve parmak uçlarıyla, eğer külot giyiyor olsaydı ön tarafındaki külot çizgisinin olacağı yerdeki deriyi okşadı.

"Bundan emin misin?"

"Şakacı olmaya devam etmem için ikna edilebilirim" derken fısıltısı soluk soluğaydı.

Onu öperek sırtışını gizledi.

Onu öpmeyi bitirdikten sonra, ona başka şeyler yapmaya başladı.

Daha yeni başlamıştı ki, kız başını çevirip kulağına, "Evde olmana çok sevindim, Snooks," dediğinde bile durmadı.

Bu ona bir öpücük daha

kazandırdı. Diğer şeylerin yanı

sıra.

Bu da onun da evde olduğuna memnun olduğu anlamına geliyordu.

Ama bunu daha önce, arka kapıdan içeri girdiğinde ve Şef yerde süzülüp botuna çarptığında hissetmişti.

Ve sonra olağanüstü elbisesiyle dışarı çıktı. Ama

çoğunlukla bunu yaptıktan sonraydı.

İşte o zaman gülümsedi.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Yapabileceğimiz Her Şey

Millie

Kapı çaldı ve gözlerimi açtım.

Logan yataktan yuvarlanmadan hemen önce arkamdan "Siktir," dedi ve yataktan yuvarlanırken yuvarlanmaya devam ettiğini hissettim.

Ona doğru döndüm ve şafak öncesi karanlığında ona baktım.

"Kapıda biri var," diye haber verdim, yatağın kenarında boxer'ını çekiştirdiği düşünülürse belli ki bildiği bir şeydi.

"Evet," diye mırıldandı.

(Yeni) çalar saate baktım, sonra tekrar ona döndüm. "Sabah altıda."

Logan'ın çalar saatlerden aşırı derecede hoşlanmaması ve sabah (ve ev) rutinime katkısı nedeniyle, alarmı bizi altıdan önce değil, altı buçukta uyandıracak şekilde ayarlamıştım.

Logan'ın kahve yapması, bana kahve getirmesi, mısır gevreği ya da kızarmış simit getirmesi, kedileri besleyip sulaması ve stüdyomun termostatını yükseltmek için dışarı çıkıp orada kahve yapması sayesinde sabahları daha fazla zamanım oluyordu.

Günümde bana daha fazla zaman kazandıran diğer şeyleri yapmaktan bahsetmiyorum bile. Çöpü dışarı çıkarmak, bakkaldan alışveriş yapmak (bakkaldan hiç hoşlanmazdı ve inleyen buzdolabım ve dolaplarım bu gerçeğe tanıklık ediyordu), bulaşık makinesini doldurmak ve boşaltmak, postalarımı (hem kişisel hem de ofis) almak ve posta kutusuna bırakmak (hatta özel bir şey gerekiyorsa postaneye gitmek) gibi

tedavi).

Logan'ın kızlarıyla geçirdiği hafta sonundan sonraki Perşembe günüydü. O ve ben bir ritim tutturmuştuk. Bu da bir parçasıydı.

Mutlu bir bölüm.

Ama dahası da vardı.

Logan'ın oturma odasının yanındaki mutfak ışıklarını yakan elektrik düğmesinin yarım düzine kez çevirecek sabrınız yoksa tam olarak tutmadığını fark etmesi gibi. Bu yüzden karavanına gitti, alet kutusunu topladı, geri getirdi, plakayı açtı ve anahtarı tamir etti (sonra aletlerini çamaşır odamda bıraktı).

Logan'ın mutfak musluğunun püskürtme fonksiyonunun doğru çalışmadığını fark etmesi gibi. Bir süre , düzeltemedi, sonra gidip yeni bir musluk aldı (eskisiyle aynı değildi ama daha da harikaydı).

Musluğu getirdiğinde, hiç oyalanmadı. Hemen taktı.

Bunlar birlikte yaşadığım şeylerdi. Kendime defalarca Alan'a bahsedeceğimi ve ondan tamir etmesini ya da tamir etmesi için bir tamirci bulmasını isteyeceğimi söylediğim şeylerdi. Her zaman uğraşmayı unuttuğum, sonra da dikkatimi çekip uğraşmadığım için beni kendimi tekmelediğim şeylerdi.

Logan'ın çalışmadığını fark ettiği şeyler vardı ve onları hemen düzeltti.

Fark etmediğim bir şekilde, hayat biraz sıkıcıydı, bunları kendim yapmak zorundaydım, Logan'ın geri dönmesinin hayatı nasıl *olmaktan* çıkardığını fark etmemiştim.

Ve bu garipti, çünkü birlikte olduğumuz zamanlarda bunların hiçbirini yapmazdı. Çöpü dışarı çıkarabilirdi (eğer istersem). Bulaşık makinesini boşaltmama ya da bulaşıkları yıkamama yardım ederdi (eğer istersem). Ama çoğunlukla onunla ben ilgilenirdim.

Benimle ilgilenirdi ama bu şekillerde değil. Şimdi

benimle o şekillerde ilgileniyordu.

Bunda garip olanla harika olanı birbirine karıştıran bir şey vardı çünkü onun muhtemelen böyle olduğunu biliyordum çünkü eskiden birlikteyken gençtik ve ikimiz de daha iyisini bilmiyorduk. Kendi yolumuzu bulmuştuk, işe yarayan bir yol, ama

Belki de geriye dönüp baktığımda, doğru yol bu değildi.

Deb ve ailesi sayesinde böyle olmayı öğrenmişti.

Büyüdünüz, akıllandınız, bir ortağınız oldu, bebekler yaptınız, katkıda bulundunuz.

Kendi ailemize sahip olamadığımızdan beri ona sahip olsaydım, tüm bunları öğrenir miydi yoksa ona bakmama izin vermeye devam mı ederdi (ki bu bir baş belası olabilirdi) diye düşünmeden edemedim.

Başka bir deyişle, Deb'e (ve kızlara) teşekkür etmem gerekip gerekmediğini merak ediyordum.

Sonunda bulduğum şey, hayatın bir bütün olarak tuhafla harikayı karıştırdığı gerçeğiydi çünkü sorularımın asla bilemeyecektim. Nasıl öğrenmiş olursa olsun, Deb'e (ve kızlara) teşekkür etmem gerekse de, Logan'ın yeni bir parçasına sahip olduğumu biliyordum. Sadece öyleydi.

Ve o benimdi.

"Yıkım ekibi."

Logan konuştuğunda düşüncelerimden sıyrıldım ve ona baktığımda kot pantolonunu yukarı ve termalini yerden almak için eğildiğini gördüm.

"Yıkım ekibi mi?" Ben sordum.

Yatağın etrafında hızla yürürken bir yandan da gömleğini çekiştiriyordu. "Garajını indir."

Oh.

Doğru.

Bundan bahsetmişti ama bugün olduğunu unutmuşum.

Unutmuştum çünkü kızlar o akşam yemeğe geleceklerdi.

Dana Stroganoff yapıyordum. Ve yine biraz gergindim.

Tam zamanında başımı çevirdim, böylece Logan beni için eğildiğinde, kapı zili tekrar çalmadan ve o cevap vermeye gitmeden önce dudaklarıma kondurdum.

, ışığı yaktım ve bacaklarımı yatağın kenarından salladım.

Logan banyoya girdiğinde, komşularımın sabahın altısında çalışmaya başlayan bir yıkım ekibi hakkında ne düşüneceklerini merak ederek fırçalıyordum.

"Kahve başladı. Kedilerin karnı doydu. Eşyalarını arka tarafa taşıyorlar. Gidiyorum."

Ne yaptıklarını bildiklerinden emin olmak için oraya geri dönün," diye beni bilgilendirdi.

Başımı salladım.

Tepeden tırnağa gözlerimin içine baktı, pijamalarımı, yatak başımı ve ağızımdaki sonik diş fırçasını inceledi.

"Gezegende dişlerini fırçalayabilen ve bunu yaparken onu becermek istememe neden olan tek orospu," diye belirtti.

Gözlerimi kıstım, diş fırçamı ağızımdan çıkardım - başının hareketi her yere tükürük, macun ve köpük sıçrattı

- "Bana kaltak deme."

Çok eğlenceliymişim gibi sırttı ve ortadan kayboldu.

Fırçamı tekrar ağızıma soktum, aynaya baktım, kaşlarımı çatmayı bıraktım ve fırçalamaya devam ettim ama bunu sırtarak yaptım.

* * *

Stüdyomun kapısı açıldı ve alarm .

Ses gelmiyordu çünkü Logan hem yıkım ekibinin parasını aldığı işi yapmasını sağlıyor hem de gözünü benden ayırmıyordu.

Logan kapıyı açıp kafasını içeri soktuğunda duyduğum tek ses "Bebeğim" oldu.

"Öyle mi?" Ben
de sordum. "Bir
saniyen var mı?"

Ben yapmadım. On beş dakika içinde kurumsal bir müşteriyle buluşmak üzere ayrılmam gerekiyordu, yılda üç ila dört parti veren bir hukuk firması, hepsi benimle ve yıllık tatil partileri için hazırlanıyorlardı.

"Elbette," dedim ve sandalyemi geri çekip ayağa kalktım.

Ben ona doğru yürürken Logan bana tepeden tırnağa bir kez daha takdir dolu bir bakış atarak zaten kesin olan şeyi pekiştirdi.

Askılı bluzlara ve kısa şortlara ihtiyacı yoktu.

Sadece bana ihtiyacı vardı.

Yaklaştığımda zaten içimde sıcak ve mutlu bir his vardı ve o , elimi tuttu ve beni soğuğa doğru çekti, bu beni uyumsuz bir şekilde daha sıcak hissettiren bir şeydi.

"Ceketsiz iyi olacak mısın?" diye sordu kapıyı kapatırken.

Kapı.

Logan'la el ele verip üşümemin imkanı yok. Hem zaten üzerimde kazak vardı. Bana bir şey olmaz.

Başımı salladım.

Logan beni avludan geçirip arka bahçeye açılan kapıya doğru götürürken elimi tuttu.

Kapıdan geçip tuğlalı avludan bizi teraslı arka bahçeden alttaki tuğlalı avluya indiren basamaklara doğru ilerlediğimiz anda, avlunun sonundaki çitin üzerinden garajın yerinde gördüm.

Bunu gördüğümde, yarattığı değişime de hayret ettim.

Göze batan bir yerdi. Her zaman onu yıkmayı ve oraya düzgün bir garaj yapmayı planlamıştım, böylece kışın ön camımı kazımak zorunda kalmayacaktım.

Şu anda garajın yanı sıra arkada bir park yerim olmasına ve avluya park etmenin (eninde sonunda) bir çeşme yapılmasını içeren avlu vizyonunu bozmasına rağmen avluya park ediyordum. Ancak arka tarafa park etmek, evime ulaşmak için karanlık arka bahçemde yürümek hiç güvenli gelmedi. Yiyecekleri taşımanın bir eziyet olacağından bahsetmiyorum bile.

Bununla birlikte, Colorado soğuşunda ön camları kazımak daha fazla acı veriyordu, bu yüzden bir garaj istemiştim. Bu son büyük projeydi ve yapmamıştım çünkü yaptığım her projeyi nakit ödeyerek ve garaja koyacak kadar para biriktirmemiştim.

Harap haldeki eski garajın gittiğini görünce, biriktirdiğim parayı onu yıkmak için kullanmam fark ettim. Garajın yokluğu tüm bahçenin daha iyi görünmesini sağladı.

Logan beni arka kapıdan çıkarıp arazimin kenarındaki geniş, temizlenmiş ve düzenlenmiş alana götürdü ve gülümsemekten kendimi alamadım.

Saat altıda geldiler. Kurdular. Yıktilar. Kalıntıları taşıdılar. Ve saat on bir bile değildi.

"Hızlılar," diye not ettim, hâlâ elimi sıcak bir şekilde tutan Logan'a bakarak.

"Evet," diye mırıldandı, etrafına bakınırken. Bakışları bana geldi. "Şimdi Millie, senin için sorun yok, burayı tesviye edip çakıllayacağız, sonra da çevresine bir çit ."

Benimkini tutmayan elini kaldırarak tüm alanı gösterdi. Bir tarafta komşularımın mülk sınırının en ucuna kadar uzanan nispeten yeni bir çitin olduğu, diğer tarafta ise yine komşularımın mülk sınırına kadar uzanan eski püskü bir çitin olduğu bir alan.

"Sokağa açılan büyük kapılar," diye devam etti Logan. Bizi arazimin arka çitine doğru çevirdi. "Oraya birkaç metre daha yüksek yeni bir çit yapın. Karavanımı buraya çek. Arkadaki çit daha yüksek olursa, karavan bahçeden görünmez. Karavanın etrafını çitle çevir, daha güvenli olur. Hareket sensörlü ışıklar burayı daha da güvenli yapar. Yan tarafa daha küçük kapılar koyun." Eliyle işaret etti. "Ara sokağa ve çöp bidonlarına kolay erişim."

Belli ki her şeyi düşünmüş ve vizyonu iyi bir vizyon olmasına rağmen, bunu sevmediğim söylenebilir.

Logan'ın karavanı çok büyüktü. Tüm alanı kaplardı.

Bu da garajımı alamayacağım ve daha da önemlisi, sonunda ön camlarımı kazımdan kaçınamayacağım anlamına geliyordu.

"Bu hoşuna gitmedi mi?" diye sordu.

Başımı kaldırıp ona baktım. "Hayır.

Sorun değil."

Eli benimkini sıktı. "Bunu kabul etmiyorsun," dedi.

Ona gülümsedim. "Hayır, gerçekten, ben ."

"Bebeğim," dedi.

"Ne?" Devam etmeyince ben sordum. "Bunu

kabul etmiyorsun," diye tekrarladı.

Başımı salladım ve cevap verdim, "Sorun o değil. Sadece buraya bir garaj yapmak istedim, yeni bir garaj. Güzel bir tane. Açacağı olan ve buz kazımanın tarih olacağı bir garaj. Ama karavanınız için güvenli bir yere ihtiyacınız var. Avluya park etmeye alışkınım. Ve yeni bir garaj, eve çıkarken karanlıkta kendimi öldürmemem için her yere hareket sensörlü ışıklar anlamına geliyor. Bu büyük bir proje ve çok para demek. O yüzden," diye omuz silktim, "her neyse. Vizyonunu beğendim. Her şey yolunda."

Bir saniye beni inceledi, sonra elimi çekiştirerek beni kapıdan geri götürdü ama bizi alt avluda durdurdu.

Etrafına bakındı. Elim tutarak yaptı ama bunu uzun süre yaptı.

Aklında ne olduğunu bilmiyordum. Ne olduğunu bilmek istiyordum.

ama benim de bir toplantım vardı.

Yani bunu hızlandırmam
gerekiyordu. "Alçak," diye dikkatini
bana çektim.

Onu aldığım da, "Bir sorunumuz var." dedi.

Kafam karışmıştı.

"Ne? Nasıl?"

Bizi arka çite doğru çevirdi. "Çünkü size garajınız için, bana da karavanı burun üstü yan tarafa çekmem için yer açmak üzere çiti içeri çekersek, bu avlunun en az yarısını, muhtemelen daha fazlasını kaybedersiniz." Ayaklarımızın altındaki tuğlayı işaret etti. Sonra bizi eve doğru çevirdi. "Ve iki oda inşa etmeyi düşünmeliyiz. Bunu yaparsak sadece avlunuzun bir kısmını değil, üstteki verandanın da bir kısmını kaybedersiniz."

Bu da beni pek sevindirmedi.

Kızlarına kendi odalarını ve eve bir yemek odası vermek, on bir yıl boyunca besleyip büyüttüğüm evim için sahip olduğum vizyondan daha da fazlasını kaybetmem anlamına .

Bu berbat olurdu.

Logan'ın kendisi ve kızları için ihtiyaç duyduğu şeye sahip olmasına izin vermemek daha berbat olurdu.

"Öyleyse planladığınız gibi arkayı düzeltin ve karavanı yerleştirin," diye karar verdim. Bana baktı. "Yani garajını alamayacaksın."

"Burada yaşadığımdan beri onsuz yaşadım," dedim ona. "Onsuz yaşamaya devam edebilirim."

Eli benim elimde sıkılaştı. "Millie-"

Sözünü kestim. "Alternatif senaryolar, avlunun üzerindeki pergolayı genişletmek ya da altına park edebilmemiz için tamamen çatı yapmak. Buzdan kaçınmasak bile araçlarımızın üzerine kar yağmasını önlemiş oluruz."

Dikkatlice tasarlanmadığı sürece bunu da sevmedim. Dikkatlice tasarlanmazsa çirkin görünürdü. Ve bu sadece mutfak penceresinden değil, stüdyo pencerelerinden de görünen manzaraydı.

"Ya da," diye devam ettim, "avluyu arka bahçeye dönüştürebiliriz. Bir çeşme koyarız. Birkaç mobilya. Müşteriler ön tarafa ya da araba yoluna park edebilir. Garaj ve karavan alanınız için bu verandayı kullanabiliriz çünkü hala dış alanımız olur ve eve daha yakın olur."

Logan bana, "Yemek odası ve yatak odası için avlunun bir kısmına ihtiyaç olabilir, güzelim," diye hatırlattı.

Omuzlarımı kaldırdım ve her şeyimi verdim.

"Arka tarafı düzenleriz, karavanınızı oraya koyarız ve kızlarla daha sık vakit geçirmeye başladığınızda yeni bir eve taşınırız."

Logan'ın eli tekrar benim elimde sıkılaştı, bunu sıkıca yapıyordu ve sanki otomatikmiş gibi hissettiriyordu.

Bu tepki benim de kafamı karıştırdı.

Sorumu sormak için onun adını kullandım. "Logan mı?"

"Bunu sen yaptın. Burayı sevdin. Seni kımıldatmayacağım" dedi.

O haklıydı. Bunu benim için önemsemesi hoşuma gitti çünkü ben de önemsiyordum.

Ancak.

"Bu sadece bir ev."

"Onu sen , Millie."

"Böylece başka bir evi daha benim, aslında *bizim* yapacağım. Ve bu muhtemelen iyi bir şey. Benim evim kız evi. Bence Cleo ve Zadie'nin hoşuna gidiyor, her ne kadar Zadie bunu şimdi kabul etmese de. Ama bu, bir erkeğin bizimle yaşayacağı gerçeğini ortadan kaldırmıyor ve bunu göz önünde bulundurmamız gerekiyor. Yine de," diye hızlıca devam ettim, "şimdi söyleyeceğim, daha fazla tamirci yok. İki yılımızı alsa bile, hepimiz için doğru bir şey bulacağız ve bu doğru, olduğu gibi bir doğru olacak. Yıllarca üzerinde çalışılacak bir şey değil. Tadilat işinde tişört giydim ve tişörtü toz bezi olarak kullanıyorum çünkü sonuçlar muhteşemdi ama buna giden yol tam bir baş belasıydı. Çok pahalı olmasından bahsetmiyorum bile."

Bir bana baktı, gözlerindeki bakışı okuyamadım.

Tam ona ne olduğunu soracaktım ki, ağzımı başka bir şeyle meşgul buldum. Yani diliyle yağmalıyordu.

Kollarımı onun omuzlarına dolayarak, bedenimi onun bedenine bastırarak, onun kolları da beni sarmalayıp sıkıca tutundum ve öpücüğüyle ilettiği minnettarlığı (ve diğer şeyleri) hissettim.

Birazdan geç kalacağım ya da kalmayacağım toplantı bittiğinde hayal kırıklığına uğradım.

Ancak hemen ardından "Seni seviyorum Millie" dediğinde son derece yüksek bir notla sona erdi.

"Ben de seni seviyorum, Snooks," diye nefes aldım.

Biraz uzaklaşmadan önce alnını bir saniye benimkine dayadı. "Şimdilik arka tarafı düzenle, çiti inşa et. Maliyet çok yüksek olmaz, senin evde kalmakla ilgili bir şeyler düşünüyoruz ve fikrimizi değiştirip garaj yapmak için çiti yıkmak zorunda kalırız. Olur mu?"

Başımı salladım.

"Şimdi cevap yok," dedi. "Ama üzerinde düşünmeni istiyorum. Bir cevabın olduğunda, bana doğrudan söyle, tepkim konusunda endişelenme. Ama burada çok güzel bir şey inşa etmişsin, bebeğim." Başını evime doğru salladı. "Eğer buna izin vermekte sorun yaşayacaksan-"

"Logan," diye kestim. "Yaşayacağım tek sorun, nerede olursam olayım sana sahip olacak." Daha da yaklaştım ve sesimi alçalttım. "Dediğim gibi. Bu sadece bir ev. Seviyor muyum?" Önce sordum, sonra kendi kendime cevap verdim. "Evet. Ama o bir ev. *Sen sensin*. Geri döndün, bu da demek oluyor ki benim evim senin olduğun yer. Bu kadar basit ve senin cevabın da bu. Bunu bir saniye bile düşünmeme gerek yok."

Konuşmamı bitirdim ve bir öpücük daha aldım. Bu daha uzun, daha ateşli, daha sertti ve minnettarlıktan ve başka pek çok şeyden bahsediyordu, pek çok şeyden ve hepsi de iyiydi.

Ne yazık ki, bu kez kırdığında, "Bir toplantım var, Snook'ums" diye paylaşmak zorunda kaldım.

"Doğru," diye mırıldandı, benime bakıyordu. "Alçak," diye seslendim. Gözlerime baktı.

"Arkayı düzenleyin. Karavanını buraya getir. Hepsi senin. *Gerçekten* eve gel," diye emrettim.

"Siktir," diye hırladı. "Tatlıyı bırakmazsan toplantına geç kalacaksın. Başaramayacaksın."

Sırıttım. "Tamam, o zaman bırak gideyim de bir müşterimi kaybetmeyeyim ve belki de daha fazla personel için ödeme yapabileyim, böylece sana daha fazla zaman ayırabileyim."

"Gitmene izin verdim, stüdyona yürürken o etekle kışına dikkat etmelisin," diye karşılık verdi.

Yine sıırttım ama içimden.

"Gerçekten de beyninde seks var," diye not ettim.

"Sanırım kaçırdın, Millie, ama bugün seni henüz becermedim."

Kaçırmamıştım.

"Sanırım bu, bu gecenin eğlenceli geçeceği anlamına geliyor," diye cevap verdim. Başını salladı ama bunu dudakları kıvrılmış bir yaptı.

"Gitmeme izin verecek misin?" diye sordum.

"Hayır," diye cevap verdi, yapmayacağını söylediği şeyi yaparken bile. "Asla. Asla, bebeğim." Gözleri ısındı. "Ama toplantına gitmene izin vereceğim."

Şimdi tatlı olmaya başlamıştı.

"Hiç adil değil. Şimdi *senin* üzerine atlamak istiyorum."

Gözleri sıcaktı ama gülümsemesi ukalacaydı.

Bu bütün gün devam edebilirdi. Ve ne zaman istersem onun atlayabilmek için (eninde sonunda) Justine'e ihtiyacım vardı.

Bu da müşteriime ihtiyacım olduğu anlamına geliyordu.

Bu yüzden termaline uzandım, bir avuç tuttum ve onu kendime çektim. Dudaklarımı onunkilere bastırmak için parmak uçlarımda yükseldim ve sonra uzaklaştım.

"Sonra, Snooks," diye fısıldadım.

"Görüşürüz bebeğim," fısıldadı.

Ona sıırttım ve gitmesine izin verdim.

Sonra uzaklaştım. Acelem olsa bile yavaşça yaptım ki ona bir gösteri sunabileyim çünkü erkeğimin beni izlediğini ve benim onun yaşlı kadını olduğumu biliyordum.

verdik.

Elimizden geleni yaptık.

* * *

O akşamdı ve ben bulutların üzerinde yürüyordum çünkü her şey *harika* gidiyordu.

Logan Salı günü kızları dans antrenmanından almış ve akşam yemeğine götürmüştü, sadece o ve onlar. Bunun dışında

sadece telefon görüşmeleri olmuştu.

Ama şimdi onları orada görünce, hafta sonumuzdan bu yana bir şeylerin değiştiğini fark ettim.

O gece evime , Logan onları annelerinden almıştı ve Zadie biraz huysuz ve iletişimsiz olsa da Cleo öyle değildi.

Cleo ve benim aramda daha önce de engeller vardı. Sırf babasının onayını almak için bana karşı böyle davranıyordu.

Artık bunu biliyordum çünkü bu engeller aşınıyordu.

Cleo yemek pişirirken, atıştırırken ve barımda Stroganoff yerken yaptığı sohbetler sayesinde beni gerçek Cleo ile tanıştırdı.

Ve o bir aşktı.

Elbette, babasına tapıyordu ve onun onayını istiyordu.

Ama bu onun üzerinde çalıştığı bir şey olmadığında, sadece doğal bir parçası olduğunda, Logan'ın buna verdiği tepkiyle birleştiğinde, düpedüz sevimli olacak kadar tatlıydı.

O kadar şirin bir parıltı veriyordu ki, bunun tadını çıkarabildiğim için mutluluktan havalara uçuyordum.

Gerçi daha fazlaydı.

Kedilere taze mama vermesine izin verdiğimde hiç tereddüt etmeden çok sevindi. Dans hakkında soru sorduğumda, çekingen bir şekilde (sonra benim teşvik ve iltifatlarımla, o kadar da çekingen değil) bana rutinleri için prova ettikleri bazı hareketleri gösterdi, bunu mutfağımda yapmak o kadar sevimliydi ki, içimi daha da ısıtan bir parıltı hissettim.

Yemek bulaşıkları bittikten sonra onları evimde ve stüdyomda gezdirdiğimde evimi ve stüdyomu ne kadar beğendiğini saklamadı ve misafir odasında dururken bana utangaç bir şekilde "Yatıya kaldığımızda çok eğlenceli olacak Millie" dedi.

Daha fazla parıltı.

Tüm bunlar olup biterken Zadie de Cleo'nun kabuğundan çıkışını ve benim buna verdiğim tepkiyi izliyordu. İzlerken, onun da benimle böyle bir şey inşa etmeye başlamak isteyeceğini umdum.

Artık her şey sona eriyordu. Tessa's Bakery'den aldığım keklerle televizyonun önünde takılacaktık.

toplantımdan dönerken aldım. Günün sonunda Logan onları annelerine götürmek zorunda kalmadan önce bir ailenin yapacağı normal bir şey yapacaktık.

Kızlar koltuklarını seçiyorlardı (Zadie, şaşırtıcı olmayan bir şekilde, bir prenses gibi davranıp sarılma koltuğunu aldı, Cleo, aşk koltuğunu almakta acı çekmedi) ve Logan kendi koltuğunu, kanepenin köşesini aldı.

Beni de sahiplendi. yakalamış, beni yanına çekiyordu ki Poem'in Cleo'yla birlikte aşk koltuğuna tırmanmaya çalıştığını gördüm, o kadar zıplayamadığı için pençelerini kullanıyordu.

Bunu görünce Logan'ın çekimine direnmek için kolumu gerdim ve etrafa bakarak "Şefi gören var mı?" diye sordum.

Bunu sordum çünkü yapmamıştım. Cleo yemeğe oturmadan önce onlara taze yiyecek verdiğinden beri.

Chief ve Poem yeni evlerine yerleşmiş, onları sevmeme katlanıyor, onlarla oynamamdan keyif alıyor ve şu anda tüneği kimin yönettiğini bulmanın sancılarını yaşıyorlardı.

Bu da bir sürü kedi güreşi demekti.

Ancak, Chief'in kazandığını fark etmiştim. Poem geri çekilmeye ve Chief'in iddiasına meydan okumaya ya da izin vermeye karar vermeden önce nerede hak iddia edeceğini görmeyi beklemeye başlamıştı.

İkisinin de etrafta olmadığı, pozisyon kapma yarışına girmedikleri zamanlar nadirdi.

Nadiren, yani hiç olmadı.

Ama Şef ortalıkta görünmüyordu. Logan,

"Onu görmedim bebeğim," diye mırıldandı.

Cleo'ya baktım, elini ürkek Poem'e uzatmıştı ama gözlerini bana dikmişti. "Ben de görmedim."

"Sanırım senin ofisine gittiğimizde dışarı çıktı," dedi Zadie ve gözlerim ona kaydı, kanım damarlarımda dondu.

"Ne?" Fısıldadım.

Bana baktı ve yüzünde şaşkınlıktan başka bir şey göremeyecek kadar korkmuştum. "Emin değilim ama sanırım biz dışarı çıktığımızda onu dışarıda dolaşırken gördüm-"

Elimi Logan'inkinden çekip arka kapıya koştum, kapıyı açıp dışarı fırladım.

Hava soğuktu. Karanlıktı.

Ve şefim çok küçüktü.

Dışarıda kedi olmayacaklardı ve bunun nedeni bir servete mal olmaları ve ev kedisi olarak evcilleştirilmeleri yeterince zor olan gür tüylere sahip olmaları ve dışarı çıktıklarında bunun imkansız olacak olması değildi.

Ama ev kedilerinin dışarıdaki kedilerden daha uzun yaşadığını okumuştum. *Çok daha* uzun. *Yıllar* gibi.

Dahası, dışarıya ilgi duyduklarına ya da zaten kendilerine verilmiş olan evin oyun odasından sıkıldıklarına dair en ufak bir işaret göstermemişlerdi.

Yani içeride iyiydiler, kalacakları yer de orasıydı.

Ama şimdi Şef dışarı çıkmıştı. Bir bebek, küçücük, başına her şey . Kaybolabilirdi. Saldırıya uğrayabilirdi ve hiç şansı yoktu. Bir kuş saldırırsa bile.

Aman Tanrım.

Tanrım.

Dışarı çıktığını nasıl fark etmedim?

"Şef," diye seslendim, avluda hızla dolaşırken gözlerim etrafta geziniyordu. "Haydi, bebeğim. Burada mısın? Şef?"

"Şef." Cleo'nun seslendiğini duydum. "Gel pisi pisi. Buraya Şefçik."

Sonra arka bahçenin kapısının açıldığını duydum ve o tarafa baktığımda Logan'ın el feneriyle kapının içinde gezindiğini gördüm.

"Şef!" Stüdyoya doğru ilerleyerek bağırdım. "Buraya gel, kedicik. Annene gel, bebeğim."

Cleo aradı. Ben aradım. Benimle birlikte aradığını hissettim ve gördüm. Stüdyonun dışını baştan sona taradım. Cleo ve ben daha sonra arabaya doğru ilerledik ve evin önünü aradık. Cleo komşumun bahçesine doğru ilerlerken ben tam tersi yöne doğru ilerledim ve Logan'ın arabadan aşağıya indiğini gördüm.

Ona doğru koştum.

"Hiçbir şey mi?" Sesim panikle tizleşerek sordum.

Kızına doğru baktı. "Clee-Clee. Benimle geri gel."

O gün ikinci kez ama tamamen farklı bir şekilde termaline tutundum.

Ne zamanl var onun Dikkat, I ağladı

Çılgınca, "Yaptı mı sen bulmak

Bir şey mi?"

"Burası açık alan bebeğim," dedi nazikçe. "Arkada daha çok saklanma yeri var. İki çift göze ihtiyacım var. Sen buraya bakmaya devam et." Etrafına bakındı. "Zadie nerede? Burada sana yardım etmiyor mu?"

Zadie'nin nerede olduğunu bilmiyordum ve o anda aklımdaki tek şey Şef'in nerede .

"Bilmiyorum."

"Seninle geri döneceğim baba," dedi Cleo, çoktan yola koyulmuştu bile.

Ben donmuş bir halde Cleo'nun peşinden Logan bana, "Bakmaya devam et," diye seslendi.

Gözlerimi ona çevirdim. "Çok küçük."

Bir elini kaldırıp boynumun kenarına doladı. "Bakmaya devam et, bebeğim."

"O çok küçük, Low. Sadece bir bebek. Ya bir köpek-?"

Boynumu sıktı. "*Bakmaya* devam et. Duydun mu?"

Duydun mu? Beni yakaladı.

Kendimi toparladım, başımı salladım, uzaklaştım ve aceleyle komşumun bahçesine doğru ilerledim. Logan'ın arabaya geri döndüğünü hissettim.

Bahçeye ancak girebildim, Şef'e seslendim ve komşumun kapısını çalıp kedimi görüp görmediklerini sormak ve sonra da bakmamıza yardım etmeleri için yalvarmak için komşuma doğru ilerlerken Logan'ın "*Millie!*" diye bağırıldığını duydum.

Sesine doğru koştum, bu da çıkıp avluya girmek anlamına geliyordu.

Oraya vardığımda Cleo'nun arka kapıda durduğunu gördüm. Logan ise evimin arka kapısından birkaç metre ötede duruyordu.

Zadie açık kapının önünde durmuş, Şef'i boğazından sıkıca tutuyordu.

"Onu buldum-" diye başladı.

Hepsini . Ona doğru uçtum ve Şef'i onun elinden alıp kendime çekerken kendimi toparlamaya çalıştım (ama başaramadım).

Ona ve fısıldadım, "Tanrım. Oh, bebeğim. Güvende olduğun için çok mutluyum."

"Onu nerede buldun?"

Logan'ın havlamasıyla rahat bir nefes aldım. "İçeride," diye kekeleyerek cevap verdi Zadie.

Ses tonunu duyunca ona bakabilmek için bir adım geri çekildim. Babasına bakıyordu ve bunu dehşete düşmüş bir şekilde yapıyordu. Ve suçlu.

Sonra Logan'a baktım, o da sadece çileden çıkmış görünüyordu. Kızının bakışını okumuştı.

"Belki de yanılmışımdır," diye devam etti. "Belki de onun kaçtığına görmedim." Gözleri benden öteye bakmadan önce benden uzaklaştı. "Onu yatak odanızdaki uzun sandalyeye kıvrılmış halde buldum."

"Herkes içeri," diye hırladı Logan ve kapıya doğru kararlı adımlarla ilerlemeden önce Cleo'nun içeri girmesini beklerken ben de Chief'i daha sıkı tuttum.

Bana yaklaştığında elimi uzattım ve onu oyalamak için ön koluna doladım.

Bana baktı ve o benim adamımdı, onu tanıyordum. Eski ve yeni halini biliyordum. Ve bakışlarından içimi yakan öfkeye rağmen, bunun üstesinden geleceğini ve (çok fazla) kaybetmeyeceğini biliyordum.

Ama yine de, yüzündeki ifadeye bakınca, korkmamak için kendimi zor tuttum.

"Bir saniye bekle," diye fısıldadım, hâlâ kıvranan Şef'i yanımda tutuyordum. "Bir nefes al."

Bir saniye bile durmadı ve nefes almadı. Tuttuğum kolunu bükte ama karşılığında elimi tuttu ve beni (ve Şef'i) evin içine sürükledi.

Kapıyı çarptı ve Şef kollarıma atladı, yüksek sesi duyunca pençelemeye başladı.

Sonra Logan bizi oturma odasına sürükledi, Zadie orada duruyordu, daha da korkmuş ve hâlâ suçlu görünüyordu. Kız kardeşi birkaç metre yanında durmuş, ona sanki aklını başına getirmek istiyormuş gibi bakıyordu.

Logan elimi bıraktı ve içinde kabardığını hissettiğim öfkeyi serbest bırakmadan önce aceleyle konuştum.

"Pekâlâ millet," diye başladım. "Her şey ." Şef'i yere bırakmak için eğilirken konuşmaya devam ettim. Koşarak uzaklaştı ve ben de doğruldum. "Şef burada. O güvende. Kendimizi toparlamak için biraz ara verelim-"

Logan sözümü kesti.

"Hemen şimdi. Gerçeği söyle," dedi en küçüğünden. "Kapıdan kaçan kediyi gördün mü?"

"Düşündüm ki-" diye başladı.

Öne doğru eğildi ve gürledi, "Gerçek!"

Çenesi titredi ve cesaretini toplaması biraz zaman aldı, harcadığı zaman babasında daha fazla sıcaklık yarattı, bu yüzden (tekrar) patlamadan önce cesaretini bulduğu için şanslıydı.

"Hayır," diye fısıldadı.

Logan, "Yani orada durmuş bana sırf sümüklü olmak için Millie'nin ödünü kopardığını söylüyorsun," dedi.

Bir elimi pazularına koydum ve sıkıca tuttum.

"Low, biraz dinlenmen gerek," dedim. Bana bakmadı bile.

Bakışlarını kıza sabitledi. "Cevap ver bana," diye buyurdu.

"Ben..." diye başladı, sözünü kesti, bana baktı ve bir anda gözyaşlarına boğuldu. "Özür dilerim! Çok kabaydım! Bu kadar korkacağınızı düşünmemiştim! Önce içeri bakıp onu bulacağını düşünmüştüm!" Kızın sulu gözleri babasına kaydı. "Özür dilerim baba. Onu o kadar korkutmak istememişim."

Logan onun gözyaşlarına karşı bağışıklık kazanmıştı. "Ama onu korkutmak istedin."

Acı dolu, hıçkırıklarla dolu bir nefes aldı, hâlâ ağlıyordu, başını salladı ve bana baktı. "O kadar da kötü değil. Yemin et. *Yemin* et! O kadar da kötü değil!"

"Sorun yok tatlım," dedim nazikçe.

"de bile," diye Logan.

İ baktı için Onu. "Alçak," İ dedi, Bu zaman sessizce.

"Dikkatli ol.

Dil."

Yine bana bakmadı bile.

Ama bana bir işaret yaptı, başını bana salladı.

"Onu seviyorum," diye homurdandı. "Ruhumun derinliklerine, doğrudan , bu kadını seviyorum. Bunu sana söyledim, böylece benden bunu aldığını zaten biliyorsun. Ama kızlarımı umursamadığına karar verir ve sana seni incitecek ya da korkutacak kötü şeyler yaparsa gider. Bir daha yüzümü göremez. Tarih olurdu. Şimdi, onu ve seni seviyorum, Zade. Yani ona bu boku yaptın, ne

seninle ne yapmam gerekiyor?"

Zadie'nin hıçkırarak ağlaması yüreğimi parçaladı ama yine de hızla Zadie'ye doğru ilerledim, onu yanıma çektim, iki kolumu ona doladım ve bir yandan da öfkeyle, "Logan! Sakin ol!"

Sonunda bana baktı. "Yaptığı şey hiç iyi değil."

"Haklısın ve belli ki zor bir ders ama sanırım öğreniyor," diye karşılık verdim.

"Katılıyorum ama bunu unutmayacağı bir şekilde öğrendiğinden emin olmalıyım," diye karşılık verdi.

"Bunun işe yaradığını düşünüyorum," diye karşılık verdim. Kız arkadaşına baktı.

"Yarıyor mu?"

Umutsuzca başını salladı. Zavallı şey.

Bir elimi kaldırdım ve güzel, kalın, yumuşak siyah saçlarını yüzünden süpürdüm, sonra ona doğru eğildim ve başparmağımla yanaklarını sildim.

"Tamam sevgilim, artık bitti," dedim nazikçe. "Hepsi bitti. Her şey yolunda.

Tamam mı?"

Islak gözlerini bana çevirdi ve cevap verme şansı bulamadı çünkü Logan "Eşyalarını topla" diye emretti. Seni annene geri götüreceğim."

Bu iyi bir fikir değildi. Bunu burada ve şimdi sakinleştirmeli ve yolumuza devam etmeliydik.

Doğrudum ve ona ters ters baktım.

Zadie benden uzaklaştı.

Logan'ı benimle birlikte başka bir odaya geçmesi için ikna etme şansım olmadı, böylece olup bittiğini konuşabilirdik. Döndü ve arka kapının yanındaki kancada asılı duran paltosuna doğru yürüdü. Omuz silkti ve tereddütle ona doğru ilerleyen kızlarının ceketlerini sırayla her birine verdi. Sonra arabasının anahtarlarını tezgâhtan aldı ve yanıma geldi.

Beni boynumdan yakaladı, hızlı ve sert bir öpücük verdi ve "Geri geleceğim" diye mırıldandı.

Ondan sonra beni bıraktı, kızların arasından geçip kapıdan çıktı.

Cleo titreyerek, "Ah... sonra görüşürüz, Millie," dedi.

Babasını takip etmeden önce tek yapabildiğim başımı sallamak oldu.

Zadie kız kardeşinin peşinden gitmeye başladı ama ben de hemen harekete geçtim ve elini tutarak benimle yürümeye zorladım.

Logan direksiyonun arkasındaydı, Cleo ön yolcu tarafındaki kapısını kapatıyordu, ben de Zadie'yi arka yolcu tarafına aldım.

Kapıyı açmak için uzanamadan onu durdurdum ve elini çekerek onu kendime çevirdim.

"Seni seviyor, tatlım," dedim ona, kalbinde bildiğini umduğum bir gerçeği söyledim. "Sakinleşecek ve her şey yoluna girecek."

Bu sözleri söyledim ve sonra yüzünün o kadar çirkin bir şekilde bükülmesini izledim ki elini bıraktım.

"Benden nefret ediyor," diye tükürdü. "Senin yüzünden. Bu da demek oluyor ki *sen.*"

Doğru.

Belki de dersini almamıştır. Bir seçim yapmak için bir saniyem vardı.

Benden uzaklaşıp kapıya doğru uzandığında başarmıştım.

Kapının ötesine uzandım, onu sıkıştırdım ve elimi kapıya bastırdım, böylece kapıyı açamadı ve geri dönmek zorunda kaldı.

Bunu yaptığı anda ona doğru eğildim ve "Onu seviyorum. Kalbimin derinliklerinde, ruhumun derinliklerinde, babanı seviyorum. Ve birini böyle sevdiğinizde, nefes almanızın tek nedeni onu mutlu etmektir. Onu mutlu etmeyi her şeyden çok istiyorum. Ve onu pek çok şekilde mutlu edebilirim Zadie, ama onu gerçekten mutlu edecek tek şey tüm kızlarının iyi geçinmesi. Bunun senin için zor olduğunu biliyorum. Zor olduğu için çok üzgünüm. Buna inanmayabilirsin ama kalbim senin için kırılıyor, istediğin şeye sahip olamıyorsun ve bunu çok genç yaşta öğreniyorsun. Bu zor, hayatta öğrenebileceğin en zor ders. Çok zor, senden çok daha yaşlı insanlar bunu çok geç olana kadar öğrenmiyor. Ama bazen istediğimiz şeyi elde edemeyince bırakmalı, yeni bir hayal bulmalı ve bunun için çalışmalıyız. Ben bu hayali baban için istiyorum. Ve umarım sen de bunu benimle birlikte istemenin bir yolunu bulursun, böylece birlikte çalışıp ona bunu verebiliriz."

Bu konuşmayı yaptım, ondan ve kapıdan uzaklaştım ve bir adım geri çekildim.

Arkasını dönmeden önce bir an bana dik dik baktı, uzandı, kapıyı çekiştirerek açtı ve küçük kız bedenini içeri çekti.

Kapıyı çarptı.

İçimi çektim ve kamyondan uzaklaştım.

Logan çenesini kaldırdı ve Cleo da uzaklaşmak için çok noktalı dönüşünü başlatmadan önce bana tereddütlü bir el salladı.

O bunu yaparken ben de kapıya doğru ilerledim ve artık onları göremeyinceye kadar kapıda durdum.

Ancak o zaman içeri girebildim.

* * *

Kamyonun dönüşünü duydum.

Bu nedenle, Logan geri döndüğünde kanepenin kolunda, arka kapıya bakacak şekilde oturuyordum.

İçeri girdi, arkasını dönmeden önce gözlerini bana dikti, kapıyı kapattı, silahını indirdi, alarmı yeniden kurdu ve kapıyı kilitledi.

Sonra bana doğru yürüdü.

Yaklaşabilmesi için kot pantolonlu bacaklarımı açtım ama yerimden kalkmadım.

Yaklaştı, bacaklarımın arasında durmak için yürüdü.

Sonra yanağıma okşamak için elini kaldırdı. "İyi misin?"

Ellerimi onun düz karnına koydum. "Ona çok sert davrandın."

"Çocuğuma nasıl davrandığım konusunda fikrini sormadım," diye cevap verdi.

-değil Yani, o sadece vardı diğer şeyler üzerinde onun Zihin o önceliği aldı. "İyi misin?"

"Şef iyi ve hiçbir zaman tehlikede değildi, yani evet. Bu konuda iyiyim." Başımı salladım ama o dokunuşunu sürdürürken bunu yaptım. "Bununla nasıl başa çıktığın konusunda iyi olduğumdan emin değilim."

"Çirkinlik artıyor. Önünü almazsam nereye götüreceğini bilemem."

"Kamyonunun dışında bana benden nefret ettiğini söyledi çünkü şimdi sen ondan nefret ediyorsun."

"Peki sen buna ne dedin?" diye sormadan önce çenesi sertleşti.

"Ona seni sevdiğimi ve seni mutlu etmenin benim görevim olduğunu söyledim ve bunu yapmama yardım edeceğini umdum."

"İyi polis, kötü polis."

Gözlerimi diktim.

Sonra "Ne?" diye sordum.

"Bebeğim, kendimi kaybettim ve bunun aşırı olduğunu düşünmeni anlıyorum ama değildi. Bu doğru değildi ve *hiçbir* şekilde bunun iyi olduğunu düşünmemeliydi. Benden istediğini elde etmek için değil. Bir öğretmenden istediğini almak için değil. Ya da okuldaki çocuklardan. Hiçbir zaman. Bu arada, benimleyken ona bok atmadın. Sakindin. İyi davrandın. Bağışlayıcıydın. Benden çok çekti, bu yüzden ona verdiği şey yatmadı. Benim kızım sümük gibi davranıyor ama aptal değil. Düşünecek ve ."

"Yani beni iyi adam yapmak istediğin için mi ona bu kadar sert davrandın?" İnanamayarak sordum.

bana yaklaştırmak için hafifçe eğildi. "Ona o kadar sert davrandım çünkü bunu hak etti." Ağzımı açtığımda, "Sonuç . İçimdeki yanıklar, küçük kızımın bile böyle bir şey yapabileceğini söylüyor. Yani Millie, bunu hak etti."

İtiraf etmeliyim ki, demek istediğini anladım.

"Deb bunu duyacak," diye devam etti. "Ve hiç mutlu olmayacak. Böyle saçmalıklara tahammül edemez. İşin içine girmeyi teklif etti. Onu arayıp haber vereceğim."

Bu sürpriz oldu.

"Suya girmeyi mi teklif etti?"

Elini yüzümden çekti ve dimdik durarak bana baktı.

"Geçen hafta sonundan sonra onunla konuştum, böylece Zadie ile elimde bir savaş olduğunu ve bunu kazanmaya niyetli olduğumu bilecekti. Her ne kadar yardımına ihtiyacım olsa da bu işte var olduğunu söyledi. Ayrıca seninle tanışmak istediğini söyledi ve ben de bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyorum."

Bu da sürprizdi ve korkutucuydu. Eski sevgilisiyle konuştuğu kısım değil.

Logan gibi erkekler hakkında kesin olarak bildiğim tek şey, onlara güvendiğinizdi. Telefonlarına girmezsiniz. Arabalarını aramazsınız. Görüşmeleri dinlemedin. Onlara hesap sormazdınız.

Günlerinin her saniyesinde. Her zaman olmasa bile en azından sizin için doğru olanı yapacaklarına güvendesiniz.

Deb ile ortak çocukları vardı, bu yüzden onunla konuşacaktı ve ben onun hayatında, yaptıkları her konuşmayı detaylandırmasını talep eden kadın olmayacaktım.

Hayır.

Korkutucu sürpriz bu değildi.

Benimle tanışmak istemesiydi.

"Ne?" diye sorduğumda sesimin tiz çıkmasını zar zor kontrol edebildim. "Onunla tanışırsın. Siz ikiniz bağlanın. Birbirinizi seveceğinizi söylemiyorum.

kanka oluruz. Demek istediğim, onunla tanışırsın, bağlantı kurarsın, üçümüz kızlarla bir şeyler yaparız. Belki akşam yemeği değil ama belki onları buraya bırakır, içeri gelir, onu ağırlarsınız. Bir içki içip sohbet eder, biz kızları bir şeyler yapmak için dışarı çıkarmadan önce gider. Senin ve Deb'in iyi anlaştığınızı ve Deb'in bizi desteklediğini görürlerse onlar da aynı şeyi yapmaya yöneleceklerdir."

Bu aslında biraz dahiyane bir fikirdi. "Bu kötü bir fikir değil, Low."

Kaşları erkekçe bir hakaretle havaya kalktı. "Öyle olmadığını biliyorum."

"Sen... o... mı?" Başımı salladım ve tekrar başladım. "Benimle tanışmak istediğine emin misin?"

"Benim mutlu olmamı istiyor." Tekrar ona baktım.

Sonra mırıldandım, "Onunla ne yaşadığını cidden anlamıyorum."

"İki çocuk. Hepsi bu," diye yanıtladı, bir yanıt beklemediğim halde. "Tamamen berbat bir durum. Bunca zaman bunu bilerek onunla yaşadım. Onunla olmak böyle bir şey. O sevdiğin bir kadın değil. Mutlu etmeye çalıştığın bir kadın bile değil çünkü başarısız olacaksın. O sadece bir kadın. Ve bu konuda iyi. Mutlu olduğunu söylüyor. Cleo bensiz daha mutlu olduğunu söylüyor. İsteddiği şeye sahip, iki kızı var, erkeğiyle bir şeyleri varmış gibi davranmaya çalışmadan vermesi gerekeni verebilir. Ama aynı zamanda iyi bir kadın ve benim mutlu olmamı istediğini söylüyor. Buna inanıyorum çünkü o iyi bir kadın. Şimdi ikimiz de istediğimizi aldık, bu yüzden artık berbat değil. Sadece öyle."

"İtiraf etmeliyim ki, psikopat olmayan, özlem duyan ya da kızgın

Eski sevgililer devam eden durumumuz için kesinlikle bir artı," diye ağzımdan kaçırdım.

Logan sırttı.

"Evet. Deb bana iki güzel kız verdi ama başka bir şey vermedi. Ama bize bunu verdi. Kızlarımın dışında verebileceği en iyi şey."

Bu ne kadar çılgınca olsa da, aynı zamanda doğrudu.

Ayağa kalktım ve ben kalktığımda bir milim bile kıpırdamadığı için bu bizi birbirimizin alanına soktu.

Oraya vardığımda, ellerimi gömleğinin kenarlarından kıvrılabilmek için kesik yerlerinden içeri soktum.

Ancak o zaman dikkatlice "Zadie'ye karşı daha sabırlı olmalısın" tavsiyesinde bulundum.

Logan ellerini kaldırdı ve boynumun omuzlarımla birleştiği yere hafifçe koydu. "Babasından on yıl sabır gördü bebeğim. Bu benim yarattığım bir canavar. Zor bir iş, bunu ona yapmaktan hoşlanmadım ama canavarı yenmek ve küçük kızımı ortaya çıkarmak için çalışmalıyım. Sana hiçbir şey vermediğini biliyorum bebeğim, ama böyle olmadığında, ki hiçbir zaman o kadar kötü olmadı, ama yine de bir prenses olabiliyor, olabildiğince tatlı. Tanrı'nın dürüst gerçeği. Komik ve sevgi dolu. Ve ben onun sana bunu vermesini istiyorum."

"Bunu anlıyorum," diye cevap verdim. "Ama biraz daha sabırlı olmalısın Logan."

Başını sallayarak onaylamadan önce gözlerimin içine baktı.

Gömleğini bıraktım, daha da yaklaştım ve kollarımı ona doladım, başımı arkaya doğru eğerek boşluğu silerken onun da gözlerimi kaçırmamak için başını aşağı doğru eğmesini izledim.

"Uzun zamandır istediğinin sadece yarısına sahiptin. Her şeyi elde etme vaadini tatmayı ve bunun şimdi gerçekleşmesini istemeyi anlıyorum," dedim sessizce.

"Evet," diye mırıldandı, başparmaklarından biriyle boğazımı okşayarak. "Anlaman gereken şey, Snooks, hepimizin burada olduğu, hepinizin

ve şu anda her şey harika olmayabilir ama hiçbir yere gitmiyoruz."

Başını daha da yakına eğdi, böylece sadece gözlerini görebiliyor ve burnunun fısıltısını hissedebiliyordum.

"Evet," diye tekrarladı başparmağını çenemde gezdirirken.

"Şimdi, iyi misin?" diye sordum ve gözlerindeki gülümsemeyi izledim. "Evet," dedi tekrar.

"Güzel," diye fısıldadım.

"Dizlerinin çöküp işe koyulsan çok daha iyi olur."

Gözlerimin önce açılıp sonra kapandığını hissettim ve onları tavana doğru yuvarladım.

"Beynimde seks var," dedim tavana.

"Bebeğim, üç gündür bana sakso çekmiyorsun."

Gözlerimi ona doğru yuvarladım. "Sayıyor musun?"

"Üflenecek bir sikim var mı?" diye sordu.

"Evet," diye tersledim.

"O zaman evet, sayıyorum."

Ellerimi kalçalarımaya koyabilmek için kollarımı ondan ayırdım ve "Bunu *on üç* gün yapsak nasıl olur?" diye sordum.

"Ağzını sikimden o kadar uzun süre uzak tutabilirsin, bakalım."

"Sanki bu senin hoşuna gidecekmiş gibi," diye alay ettim.

"Hayır," dedi. "Ama başka bir şeyle uğraşmak üzere olduğum için bu konuşmayı bitirdim."

"Logan!" Tersledim.

Bir elini göğsüme götürdü ve beni iterek kanepenin koluna düşmemi sağladı.

Yere indim ve ellerim kalçalarımaya kenetlenip kığım orada duracak şekilde kola doğru çekilmeden önce vücudumu kontrol altına alma şansım olmadı.

Sonra fermuarımaya gittiler. "Logan," diye fısıldadım.

Sonunda dizlerinin üzerine çöken Logan oldu. O aldırmadı.

Ben de

yapmadım.

Hem de hiç.

Azıcık bile değil.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Kes şunu.

Millie

LOGAN GELDI.

Yutkundum.

Sonra emdim, yaladım, okşadım ve sonunda sikini bırakıp ağırlığımı ona verene ve ağzımı kulağının altına sokana kadar göğsünü öptüm.

Kollarını bana doladı.

"İşte ben de bundan bahsediyorum," diye mırıldandı, sesi memnun, durgun ve mutluydu.

On üç gün dayanamadığımı söylemem yeterli. Sadece beş gün.

Ama o beşe kadar gelebildim.

Bizi yanlarımıza almak için yuvarlandı, ellerinden biri omurgamdan kıcıma doğru kaydı.

"Sıra sende" diye mırıldandığında ağzı kulağımın altındaydı.

Logan'la her zaman olduğu gibi.

Sen ver.

Alacaksın.

Sırıttım.

Sonra sıra bana geldi.

* * *

"Tamam, , bu boktan bir şey."

Ofisimde oturuyordum, Kellie karşımdaydı ve ona o günkü programımın bir kısmının Logan ve eski karısıyla öğle yemeğinde buluşmak olduğunu söylemiştim.

Kellie stüdyomdaydı çünkü Kellie şu anda işinden izin alıyordu, yani işinden ayrılmıştı, dolayısıyla izin aslında işinden izin almaktı.

Bunu göreceli bir sıklıkta yapardı. Nasıl bilmiyordum. biliyordum.

Garsonluktan barmenliğe, veri girişinden başarılı bir tıbbi muayenehanenin ofis müdürlüğüne (son işi) kadar çeşitli işlerde çalışmıştı. Sertifikalı hemşire asistanıydı ve gördüğüm herkesten daha hızlı yazabiliyordu.

Ayrıca yıllar önce satın aldığı tek odalı bir apartman dairesi vardı, orayı kendi sevdiği gibi dekore etti ve öylece bıraktı. Bir üst sınıfa geçmedi. Bazı kadınların el çantalarını takas ettiği gibi o da arabalarını takas etti ama bunu benim sormadığım şekillerde yaptı çünkü hepsi kullanılmış arabalardı, ama güzel arabalardı; onları ucuza aldı ve bir lottan almadı.

Dahası, sık sık bir erkek bulurdu. O adamı elinde tutardı. Sonra o adamı terk ederdi. Terk ettikten sonra eğlenirdi. Sonra, yalnız uyanmaktan ya da hiç tanımadığı biriyle birlikte olmaktan bıktığında, bir erkek buluyor ve onu bir süre elinde tutuyor ama sonunda terk ediyordu.

Başka bir deyişle, Kellie yapmak istediğini yaptı.

Kellie'nin yapmak istediği şeyin bir parçası da hayatı yaşamaktı ve bunu elde etmek için yaşamak için çalıştı, başka türlü değil.

Hayatını bu şekilde yaşamasından her zaman endişe duymuşumdur. Aslında Dottie, Justine, Veronica ve ben yıllar boyunca hepimiz onun için endişelendiğimizden çeşitli konuşmalar yapmıştık.

Ama şimdi ona bakıyorum, işten çıkmış, yeni manikür yaptırmış, kül sarısı saçlarına yeni röfle yaptırmış, rahatlamış ve kız arkadaşıyla takılıyor, acaba daha fazla dikkat etmeli, endişelenmeyi bırakmalı ve Kellie'nin aslında benim bir zamanlar sahip olduğum hayatı yaşadığını görmeli miydim diye düşündüm.

Çalışmak için yaşamak yerine, yaşamak için çalışmak ve sonra da yaşamak.

"Logan ve Deb arasında sert bir ilişki yok," dedim ona.

"Böyle şeyler olur, nadirdir ama . Eski sevgiliyle öğle yemeği *hala* cray-cray," diye cevap verdi.

"Logan, Deb ve ben iyi geçinirsek ve kızlar da bunu görürse, Zadi ile olan sorunlarımızı çözme konusunda ilerleyeceğimizi düşünüyor," diye paylaştım ve Kellie Zadi hakkında her şeyi biliyordu. Yeni Kaos kardeşlerim de dahil olmak üzere tüm kızları gelişmelerden haberdar ettim.

"Ve bu hiç de fena bir fikir değil," diye karşılık verdi. "Öyleyse buluşun, el sıkışın, davaya bağlanın ve *elveda*. Kadınla tam bir öğle yemeği için oturmak değil. Tek kelime: *garip*."

"Öğle yemeği için sadece bir saati var ve bunun bir kısmı restorana gitmekle geçecek," diye bilgi verdim. "O kadar uzun sürmez."

Sadece başını salladı.

"Her şey girecek," diye güvence verdim.

"Umarım haklısındır," diye cevap verdi. "Ama benim bildiğim şu. Sen ateşlisin. Her zaman seksiydin. Çok da tatlısın. Ve Low senin için gerçekten ateşli. Senden hoşlanıyor ve bunu saklamıyor. Hiçbir . Hiç saklamadı. Döndüğünden beri onu seninle görmedim ama şu anda seni görüyorum ve şey, kız arkadaşımın yakın zamanda seviştiği, bu yüzden bu bokun değişmediğini düşünüyorum."

O haklıydı.

Teyit etme şansım olmadı. Konuşmaya devam etti.

"Sadece zamanı geldiği için ayrılmış olabilirler ve şimdi her şey yolunda. Ama hiçbir kadın, erkeğiyle ne yaşamış olursa olsun, onun ve hayatını aydınlatan kadının karşısında öğle yemeğine oturmaktan heyecan duymaz. Böyle bir şey olmayacak. O yüzden hazır ol kardeşim ve bu konuda ona karşı sakın ol. Logan bir erkek, ikisinin de hayatına devam ettiğini düşünüyorsa bu konuda hiçbir fikri olmayacaktır. Yani bu iş sana bağlı."

Bunun iyi bir tavsiye olduğunu düşündüm ve başımı salladım. "Şimdi, onun kızı hâlâ şımarıklık yapıyor mu?" diye sordu.

Başımı salladım. "Bilmiyorum. Kedi olayından beri onları sadece bir kez gördüm. Deb Cumartesi günü Low'un onları almasına izin verdi ve onlarla öğle yemeği için Yerleşke'de buluştum. Fast food'du. Hızlıca yedik; sonra kızlarıyla vakit geçirebilsin diye oradan çıktım. Dün gece onları danstan aldı ve akşam yemeğine götürdü.

onları eve götürdü. Bunu geçen hafta da yaptı ve her iki seferde de ben dahil olmadım. Onu işleri yavaşlatmaya ikna ettim. Onlara babalarıyla zaman ver. Beni sadece ara sıra sahneye sokun ki bana alışmaları için zamanları olsun."

"Cuma günü bu saçmalıklar bitecek," diye ilan etti. Haklıydı da.

Çarşamba günüydü, kedi olayından neredeyse tam bir hafta sonra. Logan, Deb'in kaçabileceği ilk gün için öğle yemeği ayarlamıştı, o gün öğle yemeği yiyecektik.

Ve önümüzdeki hafta sonu, hâlâ çok erken olduğunu düşünsem de, kızlar kalmaya geliyorlardı.

Logan'a göre Deb yardım etmek için elinden geleni yapmış ve Zadi'e'nin ne yaptığını öğrendikten sonra (ki Logan onu hemen ertesi gün aramıştı) beni Şef konusunda korkutarak kızının üzerine gitmişti.

Bunun Zadi'e'nin benden daha çok nefret etmesine neden olacağından endişeleniyordum.

Ancak Compound'daki öğle yemeği bir başka dahiyane Logan hamlesiydi.

Bana Deb'in hiçbir zaman motorcu hayatıyla ilgilenmediğini söylemişti. Kaos'a nadiren gelir ya da yaşlı kadınlar ve ailelerle yaptıkları şeylere katılmış.

Ancak kızların bunu yapmasına engel olmadı ve Logan da bana Kaos ailelerini sevdiklerini, babaları, kardeşleri, kadınları ve çocuklarıyla birlikte yerleşkede takılmaktan hoşlandıklarını söyledi.

Orada geçirdiğimiz öğle yemeği kısa sürmüştü olsa da, Logan'ın kızlarına verdiği mesaj benim hala buralarda olduğum ve hiçbir yere gitmediğim yönündeydi, kızlar için de bu bir vahiydi.

Kaos kardeşlerin ve ailelerinin Deb'e nasıl davrandıklarını bilmiyordum ama öğle yemeğimizden sonra bir ipucum oldu.

Bunun nedeni Cleo ve Zadi'e'nin bana nasıl davrandıklarına dair gözlerini kocaman açmalarıydı. Kaos ailesinin kızlara (ve tabii ki Logan'a) bunu yapmasının yanı sıra, bana karşı da misafirperver, şefkatli, sevgi dolu ve alaycıydılar. Yeni kardeşler Shy, Snapper, Roscoe ve Speck bile benimle tanışmak ve Kaos'un geri kalanıyla birlikte kollarını açtıkları belli olacak şekilde beni tanımak için can atıyorlardı.

Sonra Tack' oğlu Rush geldi.

O daha büyüktü daha Tekir ve belki o neden o

beni daha iyi hatırladı.

Ama beni .

İçeri girip bana baktığında, ben babasının o zamanki (ve şimdiki) yakışıklılığına bakarken, beni kollarının arasına aldı ve kızların duyabileceği kadar yüksek bir sesle, "Döndüğünü duydum. Duyduğumdan beri seni görmeyi ve sana sarılmayı dört gözle bekliyordum. Sonunda eve döndüğün iyi oldu, Millie."

Rush'ın her zaman olabileceği kadar tatlıydı. Yapacak, görecekt ya da deneyimleyecek bir şeyleri olan küçük bir çocuktu ve bunları yapmak, görmek ya da deneyimlemek için zaman kaybetmek istemiyordu (bu yüzden lakabı Rush'tı).

Ama tüm bunların içinde, her zaman tatlı, iyi bir çocuk, babasına (ve annesine, bunun onun için daha zor olduğunu bilsem de, çünkü o da sevgi dolu bir kardeşti ve Naomi Tabby'ye hiç iyi davranmadı) sevgi dolu bir evlat oldu.

Benim için çok güzel bir buluşma oldu.

Kızlar içinse göz açıcı bir buluşmaydı.

Kedicik olayının dramatikliği içinde, Zadi'e'nin bana karşı kazmasıyla birlikte Cleo'yla aramızdaki mesafeyi kaybedeceğimden endişelenmişim.

Neyse ki böyle bir şey olmadı. Cleo içeri girdiğim anda beni kocaman bir gülümsemeyle karşıladı ve Chaos'un bana karşı tavrıyla her şey daha da güzelleşti.

Öte yandan, Zadi'e küstahlaşmamıştı ama somurtkanlığa ve çoğunlukla sessizliğe geri dönmüştü.

Bunun iyi tarafı, Logan ve Kaos'la birlikte Yerleşke'de olup bitenlere verebilecek bolca dikkati olmasıydı.

Logan da bunun bir parçasıydı çünkü o da stratejisini değiştirmişti.

Görünüşe göre, bana karşı bazı sevgi gösterilerini saklıyordu.

Bunu biliyordum çünkü Yerleşke'de kendini serbest bırakmıştı. Onlarla tanışmak için ilk geldiğimde daha fazla dokunma, el ele tutuşma, omuzlara veya bele sarılma ve uzun süreli (ıslak olmasa da) bir öpücük vardı.

Sadece fiilen değil, sözle ve bakışla da bunu bana verdi.

Bunu kızlarına da verdi, her seferinde onlara da aynısını yaptı.

O kadar doğal bir fırsattı ki, bunun onlar için de geçerli olduğunu biliyordum.

Çok tatlıydı.

Hayır, şirin değil.

Çok güzel.

Cleo belli ki bunun altında çiçek açmış. Ama Zadie de öyle.

Sadece babasını sevdiğini düşündüm. Gerçi daha fazlası olduğunu düşündüm, ben yanındayken ona karşı davranışları ona kızgın olmadığını ve hayatına ettiğini gösteriyordu.

Sadece onun da kendini toparlamasını ve yoluna doğru şekilde devam etmesini umuyordum.

O hafta sonu Deb kızları hafta sonu kalmaları için evime bıraktığında öğrenecektim.

"Mmm," diye mırıldandım Kellie'nin kızların hafta sonunu ilgili yorumuna, aklım bununla meşguldü, gözlerim bilgisayar monitörümde geziniyordu.

"Neden onunla ilişkini bitirdin?"

Nazıkçe dile getirdiği ama yine de sinsi bir saldırı niteliği taşıyan sorusu, bakışlarımın tekrar ona dönmesine neden oldu.

Onlara hiç söylemedim, ne ona ne de Justine'e.

Sadece Dottie'ye. Ve onlara hala söylememiştim.

Şimdi onlara söyleme zamanıydı ama en iyi iki arkadaşım da orada değildi ve bunca yıldan sonra bunu sadece Kellie'ye vermek adil olmazdı.

"Sanırım Jus yanımdayken bunu seninle paylaşmalıyım bebeğim," cevap verdim bana verdiği aynı tonda.

"Çocuk sahibi olamazsın," diye ilan etti. Dudaklarımın aralandığını hissettim.

Başını salladı, yüzü öyle bir yumuşadı ki kalbim sevgiyle doldu, öyle ağırlaştı ki acıdı ve masamda bana doğru eğildi.

"Ben ve Jus, uzun zaman önce tahmin etmiştik. Onu hamile bırakarak şaşırtmaya çalıştığınızda ve tavşanlar gibi birbirinize girdiğinizde anladık. Sonra, *puf*," kelimesi yumuşak bir patlamaydı, "o gitti."

Konuşmaya devam ederken gözlerinin parladığını ve aynı şeyin benim için de geçerli olduğunu gördüm.

"Dot'un Katy'si, sonra Freddie'si olduğunda da böyleydin, aynı anda hem mutluydun hem de çok üzgündün. Jus ve Ronnie'nin Raff'ı doğurduğu zamanki gibi. Onu izlerken öldüm bebeğim."

"Özür dilerim," diye fısıldadım, sesim boğuk çıkıyordu.

Tekrar başını salladı. "Özür dileycek bir şey yok. Bazen bir kız kardeşin acısını paylaşması, bazen de onu yakınında tutması gerektiğini anlamayan bir kız, kız kardeşleri için hiç de kız değildir. Bunlar olur, bir kız kardeşinin yanında ona ihtiyaç duyduğu şekilde durmalıdır, o kızın yapması gerektiği şekilde değil."

Tanrım, Kellie'yi o kadar çok seviyordum .

"Bunu benim için yaptığınız için teşekkür ederim," dedim.

"Zorluk değil. Geri veriyorsun Mill. Kardeşlik bu şekilde işler."

Bu doğruydı ve tıkanmaya başlamıştım, bu yüzden yapabildiğim tek şey başımı sallamak oldu.

Paylaşmadan önce kendimi toparladım, "Her şeyi berbat ettim. Her şey ortaya çıktığında anladı ama ben kaybettim-"

Arkasına yaslandı ve "Kes şunu" diye emrederken ses tonu artık sertti.

Ona "Aklıma gelip duruyor" derken başımı sallıyordum. Geri döndüğü için mutluyum. Çalışıyoruz. Daha önce sahip olduğumuz şeye doğru kaydık ve bu iyi. Eskisi gibi iyi, yani harika. Ama aslında daha iyi çünkü daha yaşlıyız ve hayatı ve neyin önemli olduğunu daha iyi biliyoruz. Ama beni etkileyen şeyler var. Mesela o artık bir ortak, Kell. Ders çalışmam gerektiğinde bana kahve yapan ya da bana her baktığında ne kadar güzel olduğumu söyleyen eskisi gibi değil. O bir *ortak*. Çöpü dışarı çıkarması gibi. Ve bunu ona ben öğretmedim. Deb ."

"Onunla yemeğe oturduğunda da kafanı kurcalayan bazı şeyler olacak," diye mırıldandı.

"Onu kıskanıyorum, buna hiç şüphe yok," diye itiraf ettim. "On üç yıl boyunca onunla birlikte oldu. aşık değillerdi ve aralarındaki bağ hiç büyümedi. elindeydi. Ve ona verdi-"

"Onu da kes," diye kesti Kellie.

"Kell, bunun seni derinden yaraladığını bilmelisin,"
dedim ona. "Elbette öyle," diye cevap verdi.

"İki kızı var. Onların üzerine titriyor. Onlara sahip olduğu için ne kadar mutlu olduğumu ifade edemem ama bu düşünmediğim anlamına gelmiyor. Yaptığım şeyle ilgili herhangi bir öfke duymasa da, yaptığım şeyin yeni bir hayal kurmamıza yardımcı olamayacağı anlamına geldiğini söyledi. O bir motorcu ve o zamanlar Kulüpte epey karanlık işler dönüyordu ama belki de evlat edinebilirdik. Belki de
_"

"Kızım, *kes şunu.*"
Çenemi kapattım.
Devam etti.

"Kardeşim, buraya kadar geldin. Cehennemden geçtin. Her şeyden vazgeçtin ve sonra geri aldın. Senin hikayen imkansız. Böyle şeyler olmaz. Sevgilini Chipotle'da görmek ve onu tekrar hayatında görmek, sana her zaman olduğu gibi ilgi duyması, bir gelecek inşa etmeye kararlı olması. Bunu mahvetmenin o kadar çok yolu var ki, insanın akli almıyor."

Tekrar bana doğru eğildi ve bazen yaptığı gibi patronluk taslamaya başladı.

"Defol git, Mill. Kaybettiğin her şey kafana takılıyor. Asla geri alamayacağın onca şey geçti. Senin ona veremediklerin. Onun sana veremediklerini. Sadece öyle olan ya da olmayan hatalar. Buna takılıp kalırsan, hayatında *gerçekten* istediğin tek şeyi kaybedersin, Millie. Ve bunu yapamazsın."

Bakışlarımı tuttu, uzandı, elini masamın üzerine koydu ve geri kalanını bana verdi.

"Çocuk istediğini biliyorum. Bir aile istediğini biliyorum. Anlaman gereken şey belki de istemediğin. Belki de bunu istedin çünkü her şeyi Logan'dan ve Logan'la istedin ve her şeyi Logan'a vermek istedin. Çünkü bebeğim, cidden, senin bir ailen var. Hem çok fazla. sevgi var. Hem çok. Seninle tanıştığım andan itibaren, istediğin her şeyi elde çünkü elde etmek için çalıştın. Ama senin gerçekten, istediğini gördüğüm tek şey, gerçekten, *gerçekten* mutlu olduğun tek zaman, ona sahip olduğun zamandı. Şimdi ise

Ona. şeylere saplanıp kalmayın. Şimdi olanla sevinin."

Çooooooooook haklıydı.

Duygusallaşıp gözyaşlarına boğulmamak için, "Deli bir kaltağa göre çok da zekisin," diye geveledim.

"Van Gogh deliydi. Adam aynı zamanda bir ustaydı," diye karşılık verdi ve elini masamdan çekip sırtarak koltuğuna geri oturdu.

"Sanırım bir yerde nörolojik bir rahatsızlığı olabileceğini okumuştum," dedim ona.

"Evet. Nörolojik durumu deli ve çılgınca yetenekli olmasıydı," diye yanıtladı.

"Resim yapmaya mı başladın?" Ben sordum.

"Hayır. *A Beautiful Mind* filmindeki adam gibi Nobel Ödülü de kazanamayacağım. Ama o adam bir dahiydi ve aynı zamanda deliydi."

"O deli değildi, Kell. Hastaydı. Şizofreni hastasıydı," diye bilgilendirdim onu.

Gülümsedi. "Biz dahi insanlar birbirimize deli diyebiliriz. Bu el kitabında var."

Kıkırdamaya
başladım. O da bana
katıldı.

Kıkırdamayı aniden kestim ve "Anlayış gösterdiğiniz için teşekkürler..." dedim. "Her şey" diye yarım yamalak bitirmeden önce duraksadım.

Başını tekrar salladı, artık kıkırdamıyordu ama dudakları kıvrılmıştı.

"Kardeşim, bir sürü arkadaşım var ama sadece dört tane gerçek arkadaşım var. Çünkü diğerleri benimle eğlenmeyi seviyor ama beni anlamıyorlar. Bana teşekkür etmene gerek yok. Bu anlayışa karşılık veriyorsun ve bu ."

"Sanırım şimdi sana sarılma ihtiyacı hissediyorum," dedim ona.

"Bunu da geri al," diye karşılık verdi. "Kendimi fiziksel olarak sevecen hissettiğim tek an, kalabalık sörfü yaptıktan sonra koşuştururken oluyor ve yakın programımda konser yok, bu da canımı sıkıyor."

Kaşlarımı kaldırdım. " bu mu? Şu anda fiziksel olarak yakınlık hissettiğin kimse yok mu?"

"Eğer düzenli olarak alıp almadığımı soruyorsanız, hayır. Ki bu da

canımı sıkıyor."

" çıkma zamanı," dedim.

"Bir zamanlar seni de yanımda götürmeye çalışırdım ama Low'un bunu hoş karşılamayacağını düşünüyorum."

Onun haklı olduğunu düşünüyordum çünkü hep öyleydi. Justine, Kellie ve ben onsuz şehre ya da bir partiye gittiğimizde pek konuşmazdı. Ama o zamanlar hepimiz genç, eğlenceyi seven ve çekiciydik, bu yüzden o bundan pek hoşlanmadığını gizlemiyordu.

Artık genç sıfatını kullanamıyor olabilirdik ama hâlâ eğlenceyi seven ve çekiciydik ve bu erken dönemde Logan'ı yanımda olmadığı sürece bu konuda test etmenin iyi olmayacağını düşünüyordum.

Kellie'nin etrafta ateşli bir motorcu varken sinsisi sinsisi dolaşması zor.

"Belki de Justine'i yanına ," diye önerdim.

Veronica Justine'in gitmesine aldırmadı, çünkü her ikisi de birbirlerini bulmadan önce romantik sıkıntılar yaşamışlardı. İkisi de yolundan sapmayacaktı ve ikisi de bunu biliyordu.

Logan benim de asla yoldan çıkmayacağımı biliyordu ama o belalı bir motorcuydu.

Bu tür konularda agresif davranırlardı. Kellie,

"Bunu ayarlayacağım," dedi.

"Ve Claire. Muhtemelen yakında altı erkek arkadaşından biri tarafından terk edilecek. O boşluğu doldurması gerekecek."

Kellie sırttı.

Ben de sırttım.

Ve bunu hayatın harika olduğu kadar tuhaf da olduğunu düşünerek yaptım.

Çünkü yıllardır aramızda gömülü duran bir şeyi tartışmıştık. O ve Justine'in tahmin ettiği ama benim onlar için asla ortaya çıkarmadığım bir şey.

Artık her şey .

Ve biz her zaman olduğumuz gibiydik. O haklıydı.

Etrafımda çok fazla ailem vardı.

Ayrıca çok fazla sevgim vardı.

* * *

Öğle yemeği için Deb ile buluşacağımız yere giderken Logan'ı dikiz aynasında yakaladım ve ilk görüşte yaşadığım mini orgazm nedeniyle neredeyse kaza geçiriyordum.

Hava soğuktu ama güneşliydi, kar ihtimali yoktu. O da bisikletine binmişti.

Ama ısınmak için, sadece payını giymekle kalmıyordu.

Ayrıca yüzünün alt yarısına siyah bir bandana takmış, gözlerini güneş gözlüğüyle kapatmış ve asi, kalın, koyu renkli, aşırı uzun saçları dağınıktı.

Tam olarak olduğu gibi görünüyordu.

Modern bir kanun kaçağı.

Çok sıcaktı.

Yanında boş bir park yeri olan bir park yeri buldum. Park ettim ve beklediğim gibi Logan yanaştı.

Yüksek topuklu ayakkabılarımla aşağı atladım, kapımı kapattım ve döndüğümde onu bisikletinden inmiş, deri eldivenli elini kaldırıp bandanasını indirirken gördüm.

"Eğer beni o bandana ile becermeyi düşünürsen ciddi buna degecek bir şey yapacağım," dedim daha selam vermeden.

Güneş gözlüklerinin arkasından gözlerini göremiyordum ama kocaman gülümsediği için tüm beyaz, düzgün dişlerini görebiliyordum.

Sonra, "Ağzını tika, gözlerini bağla, ama bebeğim, seni becerirken hiçbir şey ağzımı engelleyemez" dedi.

"Bu alternatif senaryolar kabul edilebilir," dedim hemen.

Bir kahkaha patlattı, kolları beni tutmak için dışarı fırladı, böylece beni vücuduna çektiğinde ona çarptım.

Ellerimi göğsünde omuzlarının altında , başımı arkaya yasladım, ona gülümsedim ve gülüşünü izledim.

Onu geri aldığımdan beri bu kadar özgürce ya da bu kadar uzun süre güldüğünü görmemiştim.

Bunu görmek zorundayım. Derhal.

Kahkahası kıkırdamaya dönüştü ve bu sırada, "Bu gece için planlarımız var," dedi.

"Kes şunu," diye karşılık verdim. "Neredeyse mini-orgazm geçiriyordum.

Arkamdan bakınca hep seni görüyorum, yüzündeki bandanayı. Başka bir taneye ihtiyacım yok, yoksa beni istediğin yere götürmen sonsuza dek sürecek, böylece istediğin şeyi elde edebileceksin."

Beni kendine çekti, çenesini eğerek yüzünü yaklaştırdı. "Mini-orgazm mı oldun?" diye sordu.

"Evet," diye cevap verdim.

"Mini-orgazm nedir?"

"Bu, kadın olmanın siz erkeklerin asla anlayamayacağı bir başka nimeti çünkü siz erkeklerin anlamadığı bir şey ama biz ister istemez sahip olabiliyoruz. Mesela *Vikinger* dizisini izlerken ya da peşimizde seksi bir motorcu *varken* arabamızla salata barlarına giderken."

Sorgulamaya devam ettiğinde hâlâ kocaman gülümsüyordu. "Kadın olmanın diğer nimetleri nelerdir?"

"Yüksek topuklar. El çantaları. Yüz bakımları. Şenlikler tek başımıza yapılıyor olsa bile, istediğimiz zaman memelerimize bakabilir ve dokunabiliriz. Ve çeşitli deliklerden yarak alabiliyoruz."

Gözlüğünün üstündeki kaşları havalandı. "Salata yemeye zorlamadan önce cidden benimle edepsizce mi konuşuyorsun?"

"Evet," diye cevap verdim.

"Seni sevmemin nedenlerinden biri" diye mırıldanırken kaşları kayboldu, daha derine dalmadan ve dudağıma dokunmadan hemen önce.

Keyifli sohbetimiz belli ki sona ermişti, çünkü başını kaldırdığında beni bıraktı ama bir kolunu omuzlarımdan geçirerek bizi restorana doğru yönlendirmeye başladı.

Sessizce "İyi görünüyorsun" dediğinde üç adım atmıştık.

"Bunun Deb ya da benim için kolay olacağından emin değilim. Yani ortak bir zemindeyiz."

Omzumdaki elini sıktı. "O , Millie," diye güvence verdi.

"Ben de havalı olacağım," diye söz verdim.

"Bunu zaten biliyorum," dedi, gözlerini restorana dikerek.

Ama tam olarak bir restoran sayılmazdı. Salata barı demenin dışında ne dediğinizi bilmiyordum.

Deb'in seçimi idi. Çünkü burası iş yerine yakın olan en sevdiği yerd. Ayrıca Logan'ın bana söylediğine göre Deb çok sağlıklıydı, çok spor yapıyordu ve kendisi için iyi olan yiyecekleri yiyordu.

Bunu öğrendiğimde, Logan ve Deb hakkında birbiriyle uyuşmayan her şey karşısında şaşkınlığımı kaybetmeye başlamıştım.

Logan kesinlikle spor yapıyordu. Ama eskiden de şimdi de ne isterse yiyip içiyordu.

Onu kaybettiğimden beri yaptığım on yedi bin iki yüz on bir diyeti saymazsak, bunların hepsi bir günden üç haftaya kadar sürdü ve tabii ki katıldığım bir Pilates seansını da saymazsak, çoğunlukla ben de aynısını yaptım.

Normalde, öğle yemeği için bir salata barına gideceğim söylense tereddüt ederdim.

Ama bunu biliyordum ve sonunda kek kareleri ve gerçekten iyi vanilyalı pudingleri vardı, bu yüzden dört gözle bekliyordum.

Omzumu bir kez daha sıkarken bunları düşünüyordum. Logan'a baktığımda profilinin değiştiğini gördüm. Artık rahat ve doğal değildi. Sert de değildi.

Dikkatimi tekrar restorana çevirdim ve bordo düğmeli gömlek giymiş, üzerinde polar ceket olan güzel, minyon sarışın bir kadının kapıda durup bize baktığını gördüm.

Hayır, bizi *izliyor*.

Bunu biliyordum çünkü arabayı çektiğimde onu belli belirsiz fark etmiştim. Ve o hala oradaydı.

Tanrım, Deb'di.

Tanrım, Deb Logan'la selamlaşmamızı, onu güldürmemi, müstehcen konuşmalar yapmamı, beni öpmesini ve bana yakın durarak yol göstermesini izlemişti.

Kahretsın.

Salata barının önüne park etmiş arabaların tamponlarına geldiğimizde Logan "Yo," diye seslendi.

"Hey," diye Deb.

Bir elimi kaldırdım ve el salladım. "Hey," diye tekrarladım.

Deb bana baktı ve yaklaştığımızda çok fazla makyaj yapmadığını ve saçlarını at kuyruğu yaptığını gördüm, ama sarışın güzeldi, renk ona yakışıyordu, iş kıyafeti en iyisi olmasa bile harika bir vücudu vardı ve çok daha fazlasıydı.

yakından çekici.

"Hey, Millie," dedi bana ve salata barının önündeki yürüyüş yoluna çıktığımızda elini uzattı. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Kolumu Logan'ın belinden çektim (bu jestime karşılık) ve onun elini tuttum.

"Ben de memnun oldum."

Bana gülümsedi ve ben de ona gülümsedim ama bunu onu sert bir şekilde inceleyerek yaptım.

Bunu yaptım ama orada hiçbir şey bulamadım. Kızlarından hiçbirine benzemese de, zorlamadığı zaman gülümsemesi Cleo'gibiydi.

Doğal. Gerçek. Dost canlısı.

Ve bu onu daha da güzelleştirdi.

"Hadi içeri girelim," dedi Logan. "Birinin karnıma kurşun sıkmasını ister gibi marul yemek istiyorum ama en azından bu şerefsizlerin sonunda her zaman bir fıçı acı biber oluyor."

Deb ona başını salladı ama bunu sırtarak yaptı, sonra restoranın kapısına dönerken bile bana baktı.

"Ona sağlıklı bir şeyler yedirmek diş çekmek gibiydi," dedi bana, arkadaşından yabancı birine herhangi bir bilgiyi paylaşır gibi. "Evliliğimizin yaklaşık altı gününde pes ettim."

"şükür," diye mırıldandı Logan.

Tamam.

Hmm.

Bu konuda ne düşüneceğimi bilemedim.

Bildiğim tek şey, evlilikleri neşe, sevgi ve kahkaha dolu olmasa bile, evliliklerinin anı şeridinde bir gezintiye çıkmaya hazır emin olmadığımды.

Hiçbir şey söylemedim, sadece kasaya doğru ilerlerken Deb'e kayıtsız bir sırıtış yönelttim.

Orada Logan hepimiz için ödeme yapacağını açıkça belirtti. Deb bunun gerekli olmadığını düşündüğünü açıkça belirtti ve ödemeyi teklif etti. Hafif bir kavga ettiler.

Ben de bu konuda ne düşüneceğimi bilemedim.

Bitirmek için Deb'e dedim ki, "Üzgünüm ama biraz acıktım ve işe dönmek zorunda olduğumu biliyorum, ben de öyle, neden Logan'a izin vermiyoruz?"

ödeyin ve bunu tekrar yaparsak sırayla yapabiliriz."

"İyi fikir," diye cevap verdi başka bir doğal gülümsemeyle ve salata barına yöneldi.

Yemeğimizi aldık. Yerimize oturduk, ben Logan tarafından kabinin bizim tarafına sıkıştırılmıştım.

Onları içeri aldıktan sonra tepsilerimizin durumu hakkında ne bilemedim.

Logan tepsisini aldıktan sonra salata barını gezme zahmetine bile girmedim. Doğrudan en sondaki sıcak şeylere yöneldi. Böylece bir kase acı biber, bir tabak dolusu nachos, iki parça mısır ekmeği, üç sarımsaklı çubuk ve biri kek, biri krem şanti ve ikisi vanilyalı puding ile doldurulmuş dört fincan aldı.

Salata barının yarısına geldiğimde tabak fikrinden vazgeçmiştim çünkü salatam yanlardan damlayacak şekilde üst üste yığılmıştı. Ayrıca iki sarımsak çubuğu ve biri kek, diğeri şantili puding ile doldurulmuş iki fincanım vardı.

Deb'in salatası benimkinin sekizde biri büyüklüğündeydi; görünüşe göre sos olarak süzme peynir kullanıyordu (yaklaşık bir çorba kaşığı) ve ayrıca iki tatlı kabı vardı. Biri ananasla, diğeri çilekle doluydu.

Vücudumla ya da yediğim yemeklerle ilgili hiçbir zaman bir sorunum olmamıştı. Çünkü ailemin de bu konuda bir sorunu yoktu. Bize sağlıklı yiyecekler veriyorlardı. Ayrıca istediğimiz ikramları yemekte de özgürdük. Bana ve Dot'a güzel olduğumuzu söylemek de dahil olmak üzere çeşitli bize sık sık iltifat ederlerdi.

Dahası, erkenden erkeklerin dikkatini çekmiştim. O erkeklerin hiçbirinin kıvrımlarımla bir sorunu yok gibiydi.

Bunların başında Logan'la erken yaşta birlikte olması geliyordu.

Kıvrımlarımı sorun etmemekle kalmamış, onlara ilgi yağıdirmıştı. Benden şiddetle etkilenmediğine dair bana *hiçbir* fikir vermemişti.

Bir ipucu bile yok.

Ama Deb'den iki çocuğu vardı, bu da onu Deb'e çeken bir şey olduğu anlamına geliyordu.

Ve o benim gibi bir şey değildi.

"Kahretsin," diye mırıldandı. "Ben gittiğimde taco kabukları yoktu.

ve sadece onları söndür. Biraz taco alacağım." Bana baktı. "Biraz ister misin, bebeğim?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve başımı salladım.

Deb'e sorma zahmetine girmeden çekip gitti çünkü cevabının hayır olacağını biliyordu.

Onun gidişini izledim, sonra çatalımı aldım ve kendimi tuhaf hissederek salatama saplamaya başladım.

"Beklediğim gibi değilsin."

Deb'in sözleri ona bakmamı ve kendimi desteklememi sağladı.

"Hayır mı?" İstemesem de ve onun hakkında aynı şeyi hissetsem de bunu paylaşmaya niyetim olmasa da sordum.

Başını bana doğru eğdi. "Bir geçmişiniz olduğunu, gençken tanıştığınızı söyledi. Tam bir motorcu bebek bekliyordum. Deriler. Harley tişörtleri. Bunun gibi şeyler. Klas bir hareket değil."

Bu güzeldi. Ancak.

"Yıllar geçti Deb. Ben değiştim," dedim ona. "Hiç deri giymedim ama eskiden tepeden tırnağa yaşlı bir kadındım. Kısa pantolon ve askılı bluz giydiğim günler geride kaldı ama itiraf etmeliyim ki onları özlüyorum."

Sırıtarak omuz silkti. "Hayat bizi şaşırtır. Bir şeyler olur, değişiriz. Motorcu bir bebek gibi görünsen kötü bir şey düşüneceğimi söylemiyorum," diye beni çabucak temin etti. Başımı salladığımda, "Ne olursa olsun, gördüğüm şeyi görmek iyi olurdu çünkü bu havalıydı" diye devam etti.

"Pardon?" Ne demek istediğini anlamadan sordum.

"Sen. Yüksek. Onu gülerken görmek. Yemin ederim Millie, bunu hiç görmemiştim." Gülümsedi. "Onu mutlu ettiğini söyledi. Yalan söylemedi."

Birdenbire salatamın derinliği ve genişliği aklıma gelmedi.

"Hiç mi?" Ben sordum.

Başını iki yana salladı. "Hayır. Cleo'nun senden hoşlanmasına şaşmamalı. O ve High çok yakınlar. Bir elmanın iki yarısı. Onu böyle güldürürsen, seni sonsuza kadar sevecektir."

Bu iyi
hissettirdi.

Ama.

"İşler pek..." Tereddüt ettim ve "öyle ki" demeye karar verdim.

Logan'ı kızların yanında bu şekilde güldürmek için pek çok fırsatım oldu."

Ya da hiç.

Başını salladı ve bir ıspanak yaprağı kopardı. "Bunu duydum. Prenses Zadie." Sonra başını salladı. "O kızı seviyorum ama High da öyle. Ona bulutlara kadar uzanan kuleleri olan bir prenses kalesi inşa edebilseydi, yapardı. Aynı şeyi Cleo için de yapardı ama onun ayakları yere basıyor ve kendisi kadar başkalarını da düşünüyor. Bunu sormaması gerektiğini biliyor çünkü bunu yapması babasının belini kırabilir. Zadie'nin düşünce süreci o kadar ileri gitmiyor."

Buna yanıt vermemeye karar verdim.

"Deb, "Eninde sonunda oraya varacak," diye sözlerini bitirdi.

"Bütün bunlara burnunu sokman gerçekten çok nazik bir davranış," dedim ona.

Ben konuşurken ıspanak yaprağını ağzına atmıştı, bu yüzden ben bitirdiğimde çatalını yana doğru salladı.

Yutkunduktan sonra şöyle dedi: "Bu tür şeyler artık böyle. Aileler eskisi gibi değil. Bilmiyorum, kadınların yürümeyen bir evliliğin içinde sıkışıp kalmış olsalar bile hiçbir seçeneğinin olmadığı ellili yıllarda yaşamadım. Ama tahminimce bu yol daha iyi. İnsanlar uyum sağlıyor ve bunu nasıl yapacaklarını bilmiyorlarsa öğrenmeliler. Biz uyum sağlıyoruz." Omuz silkti. "Kızlar için yeni bir aile kuruyoruz."

Ona bakıyormuş gibi görünmemeye çalıştım. Ama.

Gerçekten bu kadar havalı olabilir mi?

Ben daha bu soruyu soramadan Logan elinde dört taco dolu bir tabakla geldi.

Bir tanesini tuttu ve salatamın yanına koyarken rendelenmiş peynir, marul ve eti tepsime bıraktı.

Ona baktım. "İstemediğimi söyledim, Low." O da bana baktı. "Yalan söyledin, Millie."

Haklıydı.

Ona ters ters baktım.

Bana sırtıttı, sonra tepsisine döndü.

"Yani, High, bunu düşünmek, işleri çok daha kolaylaştıracak."

Deb, daha fazla katıksız vitamin, lif ve proteini ağzına atarken, şöyle dedi.

"Ne?" diye sordu, ağzındaki taco lokmasının içinden konuşarak.

Deb çatalını etrafında döndürdü. "Üçümüz. Bunu halledersek Şükran Günü'nü birlikte kutlayabiliriz. Ben Noel sabahı kızları alırım, siz de Noel gecesi yemeğe gelirsiniz ya da tam tersi. Doğum günleri harika olur. Etrafta bir sürü aile olur. Kızlar kendilerini süper özel hissederler." Salatasını tekrar bıçakladı. "Her şey güzel olacak."

Bu sefer kendimi tutamadım. Ona baktım.

Tanrım, gerçekten bu kadar havalıydı.

"Evet," diye kabul etti Logan. "Ve Şükran Günü yaklaşıyor ve bu yıl kızları benim almam konusunda anlaştık çünkü çoğu zaman sen alıyorsun ama Millie'nin harika evinin yemek odası yok. Yani artık hepimiz senin evine gelebiliriz."

"Bitti," diye karar verdi Deb. "Annem buna bayılacak. Bu arada selam söylememi istedi."

"Tekrar merhaba," diye mırıldandı Logan, başını yana eğdi ve taco'dan kocaman bir ısırık daha aldı. Bunu yaparken benim tepsimi ve tepsiye olan ilgisizliğimi olmalı ki gözleri bana kaydı ve bir lokma taco'nun içinden, "Bebeğim, neden yemiyorsun?" diye sordu.

"Bıraktığımda yapacağım," diye cevap verdim.

Başını dikleştirdi, yutkundu ve kaşlarını birbirine yaklaştırdı. "Ne hakkında çıldırıyorsun?"

"Ben... sen..." Deb'e baktım ve "Çok havalısın" dedim. Gülümsedi ama bir şey söylemedi çünkü Logan söyledi.

"Sana öyle olduğunu söylemiştim."

Ona baktım. "Biliyorum ama onun *havalı* olduğunu söylemedin." "Ben onun *havalı* olduğunu söylerken nasıl *havalı* olduğunu söyleyebileceğimden emin değilim,

Bu da Deb'in *havalı* olduğu anlamına geliyor,"

diye karşılık verdi Logan. "Havalı olmak *havalı* olmak değildir," diye cevap verdim.

"Güzel, sana onun beni mutlu etmek isteyen iyi bir kadın olduğunu da söylemiştim. Nasıl oluyor da onun *havalı* olduğunu anlayamıyorsun, anlamıyorum."

Hemen Deb'e baktım ve "Alınma" dedim, sonra Logan'a dönüp "Kadınlar bu şekilde çalışmaz. Nadiren

biz *bu kadar* havalıyız."

"Tanrım, bu çok saçma," diye karşılık verdi Logan.

Ne söyleyeceğimi bilmeden, sadece muhtemelen hararetli olacağını düşünerek cevap vermek için ağzımı açtım ama söylemedim çünkü Deb'in kahkaha atmadan önce homurdandığını duydum.

Logan ve ben ona doğru baktık.

"Seni anlıyorum," dedi bana neşeyle. "Ben de seni anlıyorum," dedi Logan'a, neşesini bastırdı ve devam etti, "Ve şimdi bir şey fark ettim. Beni neyin mutlu edeceğini sordun High ve ben iyiyim. Mutluyum. Ama sana cevap verdiğimde, sonunda senin mutluluğuna kavuştuğumu bildiğim için daha fazla mutlu olacağımı bilmiyordum."

"Ve işte orada!" Hala sağlıklısalata çatalımı ona doğrultarak ilan ettim. "Daha havalı."

Tekrar kahkahalara boğuldu ama bu sefer Logan kıkırdarken yaptı bunu.

Gecikmeli olarak salatamı ağzıma attım ve çiğnedim.

Çiğnemeyi bitirdiğimde ben de kendimi .

"Low size bunu söyledi mi bilmiyorum ama ben bir parti planlayıcısıyım, yani doğum günleri ve benzeri şeyler için neye ihtiyacınız varsa, ben sizin başvuracağınız kızım. Aile indirimi. Yani bedava," dedim Deb'e.

"Mükemmel," diye yanıtladı.

"Cuma akşamı yeni bir tarif deneyeceğimi söylemek istiyorum. Henüz ne olduğuna karar vermedim ama ne olursa olsun harika olacak. Kızları bıraktığında kalmayı düşünmelisin."

"Planım yok," diye cevap verdi. "isterdim."

Sırıttım, sonra da "Çantan bomba gibi" diye not ettim. "Stella McCartney," dedi bana.

Ona gülümseyerek salatayı bıçakladım. "Bunu tahmin etmiştim.

Saks mı?" "Neiman's."

"Bu sezon mu?" diye sordum. "Evet," diye yanıtladı.

Dikkatimi salatama verdim ve "İşe dönmeden önce alışveriş merkezine hızlı bir gezi" diye mırıldandım.

"Eğer , Alexander McQueen marka bir debriyaj vardı, siyah, kurukafa tokalı, gözleri elmas taşlı. Ona sahip olmak için hiçbir nedenim yok ama gördüğümünden beri aklımdan çıkaramıyorum. Sana numaramı vereceğim. Eğer

Hala orada, bana mesaj at. Bu hafta sonu uğrarım."

"Mesaj atarım" dedim, sonra da "Beklemeye almamı ister misin?" diye sordum. "Bu harika olur."

Logan, "Şimdi birinin karnıma bir kurşun sıkmasını *istiyorum*," diye .

Hem Deb hem de ben Logan'a baktık. Kız kıza konuşmamıza biraz sinirlenmiş görünüyordu ve tereyağlı mısır ekmeğinin tamamını ağzına atarken daha az sıkılmıştı.

Bunun üzerine gülme sırası bana geldi.

Deb de benimle birlikte gülünce çok mutlu oldum.

* * *

"*Bebeğim!*" Logan böğürdü.

Çamaşır odasının kapısına doğru ilerledim, çamaşır odasında bulduğum yerden belki beş adım uzaktaydım ve durduğumda Logan'ın arka kapıda durup *böğürdüğü* yerden belki üç adım uzaktaydım.

"Buradayım," dedim ona.

Bana döndü. "Motosikletimin sesini duyuyor musun?"

"Evet," diye cevap verdim. "Ama renkleri ayırıyordum."

"Beni selamlıyorsun," diye ilan

etti. "I..." Başımı salladım.

"Pardon?"

"Eve geliyorum, beni karşılıyorsun. Döndüğümüzden beri eve geliyorum, beni bekliyorsun" dedi.

Bu doğrudu. Eğer bisikletini ya da kamyonunu duyarsam, genellikle mutfakta, arka kapıya yakın bir yerde bekliyordum. Ama , görüş alanımdaydım ve dikkatim onun arka kapıdan girişindeydi ve elimden geldiğince çabuk oraya gidiyordum.

"Sen eve geldiğinde çamaşırları hiç ayırmıyordum," diye açıkladım.

"Millie, ben eve geliyorum, sen beni

karşılıyorsun." Bu sözler sertti.

Bu sözler bir talepti. "Patronluk

taslıyorsun."

Sözlerim bir uyarıydı.

"Ben eve geliyorum, sen beni karşılıyorsun," diye tekrarladı.

"Sinir bozucu türden," diye devam ettim.

"Eve gidiyorum bebeğim, *beni karşılıyorsun*." Sertleştım.

Çünkü anladım.

Sonra aramızdaki üç metrelik mesafeyi yürüyerek sessizce, "Buradayım, Snooks. Çamaşır odasında, yıkıyorum."

Bana doğru uzandı, bir koluyla beni kendine çekti, bir eliyle parmaklarını saçlarımın arasına soktu.

Ben de kollarımı ortasına doladım.

O konuşmadan önce birkaç kez birbirimize sarıldık.

"Belki de seni geri almaya hiç alışamayacağım," dedi. "Belki de bir daha asla eve, sana gelmeye alışamayacağım. Gözlerin , evde olduğum için mutlu olduğunu söylemen hoşuna gidiyor. Belki buna sonsuza kadar ihtiyacım olmayacak. Sadece söylüyorum, şimdi ihtiyacım var."

Ve dayanmam gerekiyordu. Kellie'nin bana söylediği sözlerle tutunmalıydım. Şu anda sevinmeye tutunmalıydım. Bunu yapmak ve kaybettiğimiz her şeyi ve bunun ikimizi de nasıl etkilediğini hatırlamaya takılıp kalmamak.

"O zaman ben sana veririm," dedim ona.

"Sağ ol güzelim," diye cevap verdi, boynunu eğip bana hızlı bir öpücük kondurduktan sonra kesiğini silmek için beni bıraktı.

"Bira ister misin?" diye sordum.

"Evet," diye cevap verdi.

Buzdolabına gittim.

Birasını patlattığımda onu mutfak adasında gördüm. "Çantayı aldım," dedi, gözleri bana çevrilmişti.

Deb'in öğle yemeğinde aldığı ama benimki elektrik mavisi olan çanta adadaydı.

sırıttım ve birasını getirdim. "Evet," diye cevap verdim.

Birayı aldı, sonra adadaki diğer şeylere dokundu. "Bu da ne böyle?" diye sordu.

Alışveriş merkezinden aldığım çok sayıdaki hediye kartına baktım. Tüm alışveriş çılgınlıklarını sona erdirecek bir alışveriş çılgınlığının plastik versiyonu değildi ama eğlenceyi müjdeliyordu.

"Hediye kartları," dedim ona.

"Biliyorum," dedi, bir yudum aldıktan sonra birasını bırakarak. "Kimin için? Birinin doğum günü mü yaklaşıyor?"

"Hayır. Hafta sonunu evimde geçirmeye gelen iki küçük kızım var, yüzden iki rüşvet girişimim var, bunu beni sevmenin yolunu açmak için kullanmayı umuyorum, bir an için ve tamamen materyalizme dayalı olsa bile."

Başını yana doğru salladı. "Bu boku kızlarıma mı veriyorsun?"

"Onları almadan önce sorardım ama onlar hediye kartı. Son kullanma tarihleri yok. Eğer bunun kötü bir fikir olduğunu düşünüyorsanız, Noel çoraplarına falan koyabilirim."

Kartlara baktı.

O bunu yaparken ben de bira mı yoksa bir kadeh şarap mı istediğime karar vermeye çalıştım. Bana baktı.

Sonra gülümsedi.

"Zadie buna ," dedi. Ben de gülümsedim.

"Cleo'nun da hoşuna gidecek," diye devam etti.

Bira ve şarap yerine bir doz Logan almaya karar verdim.

Ben de ona doğru eğildim, ağırlığımın çoğunu ona verdim.

Bira tutan eli koluyla beni çevreledi.

"Seni sevecekler," dedi bana. Ben de bunu istedim. Bunu kendim için istedim. Ama daha çok, onun için istiyordum.

"Evet," diye cevap verdim.

Koluyla beni sıktı. "Elimde değil ama oluyor, bebeğim." Ona ağırlığımı daha fazla verdim.

"Seni seviyorum, Snooks," diye fısıldadım.

"Ben de sana," diye cevap verdi. Sonra birasını kaldırdı, bir yudum daha aldı ve bana baktı. "Şimdi, adamını neyle besleyeceksin?"

"Hamburger," dedim ona, uzaklaşarak. "Ama bir sürü çamaşır lazım. Kızlar buradayken bunu yapmak istemiyorum."

"Fritözünüzü çıkarayım," dedi ve birayı adaya koyup tezgah üstü aletlerimin çoğunun bulunduğu dolaba doğru ilerledi.

"Foreman, Low. Hamburger kızartmayacağız. Yeesh," dedim ve çamaşır odasına doğru ilerledim.

"Ama patates kızartacağız," diye karşılık verdi.

"Bunları pişirebiliriz," dedim çamaşır odasına girerken. ". Ama berbat olurlar. O yüzden kızartırız," diye seslendi bana.

"Kanola yağıımız var mı bilmiyorum," diye yarı bağırarak sepetlerin üzerine eğildim.

"Kadın, markete kim gidiyor?" diye yarı bağırarak karşılık verdi. "Ah, doğru," diye yarı bağırmaya devam ettim.

Kıkırdadığını duydum.

Sonra bir dolap kapağının kapandığını duydum.

Çamaşır makinesine bir sürü ışık koyduğumda dudaklarımın yukarı kalktığını biliyordum.

Ve bunun nedeni kızarmış patates kızartmasının harika olması değildi. Hiç de değil.

BÖLÜM YIRMI İKİ

Buna Değer

Millie

O CUMA AKŞAMI, Logan Deb ve kızlar için kapıyı açarken ben de akşam yemeğimizi hazırlama çabalarımaya devam ettim.

Cleo'nun elinde küçük pembe bir gecelikle içeri girişini hâlâ izliyordum.

"Babacığım" diyerek gülümsedi ve ona kocaman sarıldı.

Daha sonra Zadie geldi, kendi küçük mor gece çantasını (üzerinde büyük papatyalar vardı) taşıyordu ve Cleo bana doğru gelirken Logan da ona gülümseyip sarıldı.

"Hey, Millie," diye selamladı.

"Selam tatlım," diye karşılık verdim ve ona kendi gülümsememi verdim.

Sonra daha da yaklaştı ve o yaklaştıkça ben bir an için kararsız kaldım.

Geri sıçrayıp başını eğmeden önce hızlı ve çekingen bir sarılma için kollarını belime doladığında kararsızlığımı kaybettim.

Çok hızlı geçti, ona dokunma şansım olmadı. Ama o anın geçip gitmesine izin vermeyecektim.

"Seni tekrar görmek güzel, güzel kız," dedim usulca.

altından bana baktı ve dudakları birbirine bastırılmış olsa bile hala kıvrıktı.

Ona göz kırptım.

"Aman Tanrım, !" Deb ağladı.

Dikkatimi ona çevirdim ve onun içeri girdiğini, doğruca elektrik mavisi Stella çantamın bulunduğu tezgâha yöneldiğini gördüm.

"Kesinlikle," dedim ve devam ettim, "Yeni bir personel işe aldım. Kafamda bir deliğe ihtiyacım varmış gibi Stella çanta almam gerekiyor. Ama dayanamadım."

Deb bana sırttı. "Kıskandım. Sen elektrik mavisi giymişsin. Ben o kadar maceracı . Ama keşke olsaydım çünkü bu olağanüstü."

Ben de sırttım ve seçtiği renk hakkında yorum yaptım. "Siyah hiç küçümsenecek bir renk değil, kardeşim."

"Çok doğru," diye cevap verdi ve gözlerini tekrar bana çevirmeden önce etrafına bakındı. "Muhteşem bir evin var, Millie."

Geri döndüğümde hâlâ sırtıyordum, "Teşekkürler bebeğim." "Bu koku da ne?"

Bu Zadie'den geldi ve küstahça değildi. Sadece merak da değildi.

Bu, onun hâlâ olmadığını bir göstergesiydi.

Bununla birlikte, uyanık görünüyordu ve bu uyanıklık annesi ve benim etrafımda yoğunlaşıyordu.

"Ve merhaba, Millie, ?" Deb azarlar gibi cevap verdi.

Zadie annesine sümüklü olmayan ama tatlı da olmayan bir bakış attı. Sonra o da bana aynı bakışı attı.

"Merhaba Millie," dedi ezbere.

"Selam Zadie," diye karşılık verdim ona kocaman bir gülümsemeye.

Logan, "Marul sarması," deyince herkes ona baktı. Elinde kızların çantaları vardı ve oturma odasına doğru ilerliyordu. "Pizza sipariş etmeyi düşünüyorum," diye devam etti.

"Pizzayı severim," diye açıkladı Zadie.

Deb, "Marul sarması yiyorsun," diye karşılık verdi.

"Evet, öylesin," diye onayladı Logan. "Ama bunu yapmadan önce iki kızımın beni takip etmesini istiyorum. Size nerede uyuduğunuzu göstereceğim."

Cleo babasını takip ederken, "Geri döndüğümde Millie, yardım edeceğim," diye seslendi.

Tabii ki yapardı.

"Bunu çok isterim, Cleo," diye cevap verdim.

"Ve, anne!" Cleo ağladı, hâlâ yürüyordu. "Millie'nin kedileriyle tanışana kadar bekle!"

Zadie kız kardeşini takip etti, arkasından hançer gibi bakıyordu. Hayır, o kesinlikle benimle ya da bunların hiçbirisiyle orada değildi.

Deb yaklaştı ve alçak sesle, "Bil diye , Zadi'e'nin takındığı mini tavır tamamen seninle ilgili değil. Arabada ona bu hafta sonunu nasıl idare edeceğini anlattım. Ne yapacağının söylenmesinden pek hoşlanmaz. O yüzden benden pek memnun değil."

"zr dilerim," diye mırıldandım ve dikkatimi marul yapraklarını yırtmadan dikkatlice ayırmaya geri çevirdim. "Görünüşe göre Zadi'e'nin başına birçok bela oluyorum."

Deb daha da yaklaştı ve ben de dikkatimi maruldan ona . "Bunun sen olduğunu düşünme, Millie. Bu sen değilsin. Aslında bunun iyi olduğunu düşünüyorum. Bu onun öğrenmesi gereken bir hayat dersi. Ve High'ın da alması gereken bir şey. Hiçbirimiz için kolay olmayacak. Ama bunun uzun zamandır olması gerekiyordu. Sen sadece bunun için bir katalizrsn."

"Bu konuda takla atmıyorum," diye paylaştım. "Ama ne demek istediğini anlıyorum ve umarım sonunda herkes için iyi olur. Yine de söylemeliyim ki, ikisine de birkaç hediye kartı aldım. Bu hafta sonu alışverişe gideceğiz." İfadesi değişmedi, başka bir deyişle okuyamadım, bu yüzden itiraf etmeye devam ettim, "Bu açık bir rüşvet. Ama yoldaki bu engeli aşmak için her şeyi yaparım. Tabii bu fikir hoşunuza gitmezse başka. O zaman stok doldurucu olurlar. Logan için sorun yok ama senin de olman gerek."

"Benim için sakıncası yok," diye yanıtladı. "Tabii her aldığında bunu yapmıyorsan." Gözleri dans etti. "Eğer yaparsan, bana asla geri dönmek istemezler."

"Bundan şüpheliyim" dediğimde sesim mizah doluydu.

Marula baktı, sonra tekrar bana döndü ve yine alçak sesle, "Sen de oldukça havalısın, biliyor musun?" dedi.

Bir zamanlar, eskiden, kısa pantolonum ve askılı bluzumla havalıydım.

Artık havalı olduğumu düşünmüyordum, özellikle de kızlarına sevgileri (ya da en azından hoşlanmaları) için rüşvet verme planlarımı itiraf ettiğimden beri.

"yle miyim?" Ben sordum.

"Bunların içine ne koyuyorsun?" Başını marula doğru eğdi.

"şey, şu acılı fıstıklı tavuk olayım var."

cevap verdi. "Ve sonra biraz susamlı ahi ton balığı kızartıyorum, jülyen salatalık ve kremalı tartar sos ile servis ediyorum. Low alışveriş listesinden pek memnun değildi, zira LeLane's de dahil olmak üzere üç mağazaya gitmesi gerekiyordu ki bu pek onun tarzı değildi ve listedekiler onu pek heyecanlandırmadı. Ama bizi idare etti."

"Sık sık marul sarması mı yiyorsun?" diye sordu.

"Hayır," dedim ona. "Asla. P.F. Chang's'de bile. Aslına bakarsan, bu şeyin tadının güzel olmayacağı bile şüpheli."

"Güzel olan da bu," diye karşılık verdi. "Çünkü bunu benim için yaptığını biliyorum ve takdir ediyorum. Kızlar bunu fark edecek ve takdir edecekler, hatta Zadie bile. Yedi yıldır pizza yemedim, bu yüzden vücudumun *işleyebileceğinden* bile emin değilim. Ahi ton balığı..." gülümsedi, "kesinlikle."

"Keşke havalı olmak için fedakârlık yaptığımı söyleyebilseydim," diye cevap verdim. "Ama ahi'ye bayılıyorum ve eğer o fıstıklı tavuk internetteki resminde görüldüğü kadar güzelse Logan şikayet etmez."

"Clee-Clee ahi seviyor ve Zade de her fırsatta yer fıstığı soslu tavuk satay yiyor, yani High'ı memnun edebilirsen hepimizi memnun etmiş olursun."

"Gerçekten mi?" "Gerçekten mi?" diye sordum, çiviye tam on ikiden vurmuştum... ve bunu *marul sarmalarıyla* yapmıştım.

"Gerçekten mi?" diye cevap verdi.

"Anne! Bak!" Cleo Poem'i kucaklayarak içeri girdi. "Bu Millie'nin kızı. Poem. Şef kanepenin altına kaçtı ama onu getireceğim, böylece bir dahaki sefere onunla tanışabilirsin."

"Vay canına!" Deb kızına doğru ilerleyerek karşılık verdi. "Çok tatlı."

"Umarım bizimle uyurlar," diye mırıldandı Cleo.

Yapabilirlerdi. Eğer yatağa uzanmayı başarabilirlerse, ki bu konuda henüz ustalaşmamışlardı.

Bunu Cleo ile paylaşmadım. Zadie'ye döndüm.

"Bir içki ister misin, Zadie?"

Omuz silkti, gözlerime bakmadı. "Neyse-" diye başladı ama anne ve babasının dikkatinin kendisine yöneldiğini hissetmiş olmalı ki, "Tabii," diye hızla bitirdi.

Logan, "Ben bakarım," dedi ve eski sevgilisine baktı. "Deb? Şarap?"

"Yemekle birlikte bir bardak alacağım," dedi ve sonra bana döndü. "Şimdi Millie, kızlar ve ben yardım etmek için ne yapabiliriz?"

"Önce bana yarın o McQueen'i alıp almayacağını söyleyebilirsin," diye cevap verdim. "Sonra sen salatalıkları jülyen doğrayabilirsin ve kızlar da barı hazırlayabilir."

"McQueen, olumlu" dedi bana.

"Tam isabet!" Heyecanlı bir abla-bir-fab-çanta-alacak gülümsemesiyle ilan ettim.

Harika bir çanta alacak olan kız kardeş Deb de gülümsedi ve onunki belli nedenlerden dolayı daha büyüktü. "Şimdi, jülyen doğrayacak bir şeyiniz var mı, yoksa bıçakla mucizeler yaratmam mı gerekecek?"

"Gadget çekmecesini solunda," dedim ona, muhtemelen altı yıl önce sebzelerle harika şeyler yapmak için aldığım zimbirtinin ilk kez kullanılacak olmasına sevinerek.

"Anladım," diye mırıldandı ve çekmeceye doğru ilerledi.

Marullarıma dönmeden önce Zadie'ye baktım. Elinde bir kutu gazoz ve kafasını buzdolabına sokmuş olan babasının yanında duruyordu. O da annesini izliyordu.

Gözlerimi hissettiğinde bana baktı.

Başımı yana eğdim ve dudaklarımı yukarı doğru kıvırdım. Başka tarafa baktı ve gazozundan bir yudum aldı.

İçimi çektim.

"Servis altılığınız var mı?" Cleo sordu. "Yolun karşısındaki çekmecedeki tatlım," diye cevap verdim.

"!" diye bağırdı ve mutfığa doğru sıçradı.

Bunu yaparken onu izledim ve çok tatlı olduğunu düşündüm.

Bunu yaparken onu izledim ve benim alanımda rahat ediyor gibi görünmesinin hoşuma gittiğini düşündüm.

Bunu yaparken onu izledim, mutlu hissediyordum. Cleo, güzel.

Deb, güzel.

Logan, her zaman iyidir. Zadie, değişiklik yok.

Harika değil.

Ama ben alırım, çalışırdım.

Ve umut.

* * *

O gece kızlar misafir odasına yerleştikten ve biz yatmadan önce uyumaları için onlara zaman verdikten sonra Logan'la sarmaş dolaş bir halde yatakta uzanırken, "Sanırım iyi gitti," diye mırıldandım.

Beni sıktı. "Öyle olduğunu biliyorum. Tadı güzel marul dürümlerini nasıl bilmiyorum ama başardın."

Bir erkek olarak, yemek hakkında konuşuyordu.

Günümüz aile yemeğinden bahsediyordum. Bunu belirtmemeye karar verdim.

Daha iyi bilmeliydim. Logan neden bahsettiğimi çok iyi biliyordu.

Başının yastıkta hareket duyduğumda bunu paylaştı, böylece saçlarımın tepesine doğru şöyle diyebildi: "Yarın onlara kartlarını vereceksin ve onları alışverişe götüreceğiz. İki de bundan hoşlanacak ve hatta Zadie'nin bile biraz erimesi gerekecek çünkü bundan *gerçekten* hoşlanacağını biliyorum. Ben de alışveriş merkezine katlanacağım çünkü elimde üç mutlu kız olacak." Beni bir kez daha sıktı. "Yani her şey güzel olacak, güzelim."

Karanlıkta gözlerini yakalamak için başımı arkaya eğdim. "Alışveriş merkezi işe yaramazsa, daha fazla cephaneye ihtiyacım olacak. En sevdiği yemekler. En sevdiği tatlılar. Televizyon programları. Filmler. Erkek grupları." Gölge çenesine baktım. "Aslında, iki kız hakkında da bilgiye ihtiyacım var çünkü."

"Bebeğim," diye dikkatimi tekrar ona çekti Logan. Anladığında devam etti, "Bu Zadie'yi olduğundan daha fazla şımartmak için bir egzersiz değil. Bu onu bu saçmalıktan kurtarmak için bir egzersiz."

"Biliyorum, ama-"

"Seni duyuyorum. Seni anlıyorum. Onlar hakkında bunu bilmeniz gerekiyor. O zaman sor onlara. Ama bu rüşvet planına izin veriyorum çünkü bunu onlar için yapmak istiyorsun ve ben de olduğun gibi görmelerini istiyorum. Cömert ve büyük kalpli bir kadın. Ama şu andan itibaren, sadece özel günlerde. Benimle ve seninle birlikte olduklarında, hayatın sadece hayat olduğunu anlamalılar. Anladın mı?"

Başımı salladım.

Eğildi ve ağzını benimkine dokundurdu.

Uzaklaştığında, "Uzun bir hafta sonu olacak, kızlar burada, bu da seninle yapamayacağım anlamına geliyor," diye homurdandı.

O haklıydı.

Ona sokuldum, yüzümü boğazına sürterek "Mmm" diye mırıldandım.

"Kızları okula bırak, geri gel, bu saçmalığa bir son ver," diye devam etti. "Pazartesi günü geç saatlerde ofisine gitmeye hazır ol, Millie."

Dört gözle bir şey.

Bu nedenle tekrarladığım "Mmm," farklı bir tona sahipti.

İçime dolanan Logan elini omurgamdan yukarı kaydırarak parmaklarını saçlarımda dolaştırdı.

"Seni seviyorum bebeğim," diye fısıldadı karanlığa.

Kollarına uzandım, onun katı sıcaklığını, gücünü, bu sözlerin gerçekliğini etrafımda hissettim ve nasıl bu kadar şanslı olabildiğimi merak ettim.

Her şeye sahiptim, bıraktım ve hepsini geri aldım... ve daha fazlasını. Bu imkansızdı.

Ama işte oradaydı, kollarımda, yatağımda, evimde. Oh, evet.

Kellie'nin her şeyi haklı olduğunu biliyordum.

Ama bu sözleri , hissedince Kellie'nin *haklı* olduğunu anladım.

Zor bir dönemden geçmiştim. Bunu ben yaptım. Uzun sürdü.

Ama artık her şey bitmişti.

"Ben de sana," diye fısıldadım.

Logan başımın üstünü öptü ve .

Bunu yaptığını hissettim ve bunu yaptıktan sonra uykuyla savaştım, nefesi düzleştikten ve vücudu benimkinin etrafında ağırlaştıktan sonra bile uyanık kalmak ve bana verdiği her şeyi hissetmek istedim.

Uykuyla uzun süre mücadele edemedim çünkü tam da olmam gereken yerdeydim.

Ama iki düşünceyle uykuya daldım.

Hayatlarımız mükemmel olmayabilir.

Ama bu tamamen mutlu olmadığım anlamına .

* * *

"Bebeğim, az önce bir telefon geldi," diye duyurdu Logan ertesi sabah oturma odasına girerken.

Mutfakta börekten Fransız tostı hazırlıyordum. Barımda iki uykulu kız oturuyordu, Cleo kucaklanmak istediğinden emin olmayan Chief'i kucaklıyordu, Zadi ise istemediğini belli rağmen her iki kediden de belirgin ve üzücü bir şekilde uzak duruyordu.

Bu konuda bir şeyler yapmanın bir yolunu bulmalıyım.

Ama o anda, ikisinin de çatımın altında benimle bir gece geçirmek zorunda kaldıktan sonra travma geçirmiş gibi görünmemesine sevindim.

Artık babalarının da çatısıydı.

Yine de.

"Öyle mi?" Logan'a sordum.

"Erkekler yarın tesviye ve çakılama işlerini yapabilir," dedi ve kızlarının yanına giderek her ikisine de kollarını doladı, onları birbirine çekti ve eğilerek başlarının üstlerini öptü.

Cleo uykulu ve mutlu bir şekilde babasına sarıldı.

Benim şaşkınlığım ve sevincim karşısında Zadi de aynısını yaptı.

Logan'a odaklanmadan önce o muhteşemliği içime çekmeme izin verdim.

"Pazar günü mü?" Ben sordum.

"Evet," diye cevap verdi, kızları bırakıp barın etrafında bana doğru ilerledi. "Sabah hallederler, biz de karavana gider, alır ve geri getiririz."

"Bana uyar," diye mırıldandım ve bir dilim çöreği yumurta karışımına atıp çevirdim.

Ve benim için işe yaradı, Logan taşındı ve yerleşti. Bu benim için tamamen işe yaradı.

"Bugün Millie'nin sana bir sürprizi var."

Logan'dan gelen bu özel duyurunun kızlar için olduğunu biliyordum.

"Evet?" Logan benim yerime geçerken Cleo sordu.

"Ben . Sen bebeklerime iyilik yap," diyerek bana patronluk tasladı.

Bu kabul edebileceğim bir patrondu, bu yüzden itiraz etmedim. Bunun yerine, bara doğru ilerledim ve hediye kartlarını sakladığım çekmeceyi açtım.

Onları çıkardım ve kızların önüne dizdim, on tanesi de, beşer tane, yan yana, "Mini alışveriş çılgınlığı. Babanız bizi alışveriş merkezine götürmeye razı oldu. Önce orada öğle yemeği yiyeceğiz ve mağazaları yerle bir ettikten sonra belki de yarım kilo donmuş yoğurt alabileceğimiz bir yere gideriz."

Zadie'nin şaşkınlıkla kartlara bakmasını dikkatle izledim. Cleo bakmadı.

Parlayan gözlerini bana dikti ve "Ciddi misin?" diye haykırdı.

Ona gülümsedim. "Ciddiyim."

"Ama... Forever 21. Ve Claire's. Ve Buckle. Ve H&M. Ve *Urban Outfitters*!" diye sevinçle haykırdı.

Görünüşe göre, doğru olanları seçmişim.

Aşırı bir rahatlama hissettim ama sadece bir omzumu kaldırdım. "İlk kez yatıya kaldığın için evime hoş geldin gibi bir şey. Benim için özel olan bir durum için küçük bir kutlama. Baban için de özel. Seni burada görmekten mutlu olduğumu söylemenin bir yolu."

"Bu çok havalı!" Cleo ağladı.

Zadie hiçbir şey söylemedi.

Ben de ağzımı gevellerken buldum, "Belki eve gittiğimizde kız kıza bir şeyler yaparız. Bilirsin işte. Birbirimize manikür ve pedikür yaparız. Alışveriş merkezinden dönerken Target'a uğrar ve eğlenceli renkler alırız."

Logan ocağın başındaki yerinden, "Ben buna razı olmadım," diye mırıldandı.

"Aman Tanrım! Bu harika!" Cleo bağırdı.

"Öyle," dedi Zadie ve ben de ona baktım. O bana bakmıyordu. Parmağıyla bir Claire's hediye kartını dürtüklüyordu.

"Böyle düşünmene sevindim hayatım," dedim dikkatle.

Tekrar kartlara bakmadan önce gözleri bir anlığına bana kaydı.

Zadie'ye o kadar odaklanmışım ki Logan yaklaşıp kolunu omzuma attığında sıçradım.

"Kızlarım bütün gün kız kıza takılıyor, bu akşamki filmi ben seçiyorum," dedi.

"Tamam baba," diye hemen kabul etti Cleo.

Zadie başını kaldırdı ve gözleri babasına kaydı.

"Korkutucu olmadığı sürece," dedi, sanki konuşmanın bir parçasıymış gibi, asık suratlı ya da talepkar değil.

İhtiyatlı heyecanımı dizginlemek için dudaklarımı birbirine bastırdım çünkü belki de bir yerlere varıyordum.

"Bebeğimi korkutur muyum?" Logan sordu. "Hayır," diye yanıtladı Zadie.

"Korkunçluğu seviyorum," diye açıkladı Cleo.

"Ben de bunu söylüyorum. Sen yapmazdın ama Clee-Clee yapardı," diye açıkladı Zadie.

Logan en büyük oğluna, "Bu eve bir televizyon daha aldığımda ikimiz korkunç geceler geçirebiliriz," dedi. "Böylece bunu yaptığımızda Zade ve Millie yatak odasında başka bir şey izleyebilirler."

Yatak odasına televizyon koymayacaktım. Çirkin olurdu, estetiği bozardı. Bunu biliyordum çünkü bunu düşünmüştüm ve hatta yatak odamda bir TV'ye sahip olmak için TV'yi kapatan kapıları olan bir medya merkezi aramıştım. Yıllarca aradım ama işe yarayacak şey bulamadım.

Yani böyle bir şey .

Ancak, Logan ve ben bu konuşmayı daha sonraki bir tarihte yapacaktık.

Tam o sırada Logan'a baktım. "Aslında bir süre önce *Pitch Perfect* ve *Easy A*'yı DVR'a kaydetmiştim ve uzun zamandır de izlemek istiyordum."

"*Pitch Perfect*'e bayılıyorum!" Cleo ciyakladı.

"Tanrım," diye mırıldandı Logan, kaşlarını çatarak bana baktı.

"Elbette," dedim aceleyle, "onları başka bir hafta sonu izleyebiliriz."

Zadie heyecanla, "Baba, *Pitch Perfect*'i mutlaka izlemeliyiz," dedi.

O kadar heyecanlıydım ki, gözlerim ona kaydı.

Babasına bakıyordu, gözleri parlıyordu, daha önce hiç görmediğim bir şeydi bu.

Kız kardeşi gibi, dönüşümü inanılmazdı.

Sevimli bir çocuktu, güzelliği tomurcuklanıyordu, ikisini de gözden kaçırmak imkânsızdı.

Ama şimdi hem sevimliliği hem de güzelliği göz kamaştıran bir fener gibi parlıyordu.

Bunu ilk kez gördüğümde, babasının onu neden şımarttığını anladım. Ben de bunu düzenli olarak bana yöneltmesi için elimden gelen her şeyi yapardım.

Bu iyi bir ebeveynlik olmayabilir.

Ama o ışığa bakarken, dürtümü yenmenin neredeyse imkânsız olacağını biliyordum.

"Komik ve çok iyi," diye devam etti, "*sen* bile beğeneceksin." Filmi henüz izlememiştim.

Yine de, üniversitede birbirleriyle düello yapan a capella grupları üzerine kurulu bir filmin Logan'ın *asla* seveceği bir şey olmadığını biliyordum.

"Bu film senin için çok mu eski?" Logan sordu.

"Hayır," diye yanıtladı Cleo.

"Kesinlikle hayır," diye araya Zadie.

"Zade haklı, baba. *Çok* güleceksin. Bu gerçekten çok komik," dedi Cleo.

Logan sobanın yanına dönmek için beni bıraktı ve mırıldandı: "Yani alışveriş merkezine, oje kokusuna katlanmak ve filmi bile seçemiyorum."

Zadie, "Millie, Cleo ve ben tavuk ve pastırmalı peynirli makarna yapacağız," diye pazarlık yaptı.

O söylediğinde, hareketsiz kaldım. *Beni* de buna dahil etmişti. Beni de!

Tavuklupastırmalı peynirli makarnanın ne olduğunu bilmiyordum. Ama ben *kesinlikle* yapıyorum.

Deli gibi kıkırdamaya ve zevkle dönmeye karşı koydum.

Logan tavaya doğru mırıldandı: "Tavuk ve pastırmalı makarna, saçma sapan bir lise filmini izlemeye değecek tek şeydir."

Cleo ona, "Onlar üniversitede, baba," diye bilgi verdi.

Logan tavaya doğru mırıldandı: "Tavuk ve pastırmalı makarna, saçma sapan bir üniversite filmini izlemeye değecek tek şeydir."

Cleo kıkırdadı.

Zadie de öyle.

Kalbim o kadar hafifledi ki, şurup almak için kilere gittiğimde havada süzülmediğime şaşırarak kadar her şeyimi hafifletti.

Logan'ı görevinden almak için ocağın başına dönmeden önce bunları, tereyağını, tabakları, çatalları ve peçeteleri servis altlıklarının üzerine koymuştum.

"Kahveni ısıt, Snooks," dedim usulca, spatulayı ondan almak için iterek. "Ve bir tabure kap. Ben burada bitireceğim."

"Bebeğim," diye

cevap verdi.

Başımı kaldırıp ona

baktım.

İşte o zaman kalbim durdu.

Çünkü şimdi gözleri parlıyordu. Parlıyordu, mutluydu ve rahatlamıştı.

Kızlarının da bunu ondan aldığını gördüm, bu bakış onun güzelliğini nefes kesici bir şeye dönüştürüyordu.

Ben şaşkınlıkla ona bakarken eğildi ve dudaklarını dudaklarıma değdirdi. Hızlı bir öpücüktü. Işık. Orada ve gitti.

Ama mutluydu da.

Spatulayı bıraktı, kendi kupasıyla birlikte benimkini de aldı ve tabureye oturmadan önce ikimizin de kahvesini ısıttı.

Fransız tostı servis ettim. Güzel bir Fransız tostuydu. Ama sadece Fransız tostuydu.

Yine de o Fransız tostunu hayatımın sonuna kadar hatırlayacaktım.

Çünkü Cleo'nun , Zadie'nin ona katılmasını dinleyerek yedim ve erkeğimin tüm kızları tarafından kuşatılmış, kemiklerine kadar *mutlu* bir şekilde yemesini izledim.

* * *

Mutfakta etrafımda dolaşan Logan'a, "Tamam, iyi gitti," dedim.

Akşamın geç saatleriydi. Son birasını bitiriyordu. Ben de kadehimi temizliyordum.

Yatmaya gidiyorduk.

Kızlar çoktan düşmüştü. Görünüşe

göre rüşvet işe yaramış.

O kadar iyi çalıştı ki, *Pitch Perfect* Logan'ın kızları için biraz fazla yetişkin olduğunu kanıtladığında bile (Logan tarafından kararlaştırıldığı gibi

İkisi de çoktan görmüşlerdi, bu yüzden bunu engelleyemedi) ve ne yazık ki, hala alışveriş merkezi, kiloluk yoğurt ve evde manikür-pedikür dalgasına bindiğimiz için bundan hiçbir şey çıkmadığını paylaştı.

Zadie kucaklaşmak ve beni avazı çıktığı kadar bağırarak onaylamakla ilgili olmayabilir, ama bütün gün tek bir şımarıklık yapmadı. Hatta utangaç bir şekilde, sanki iradesine karşı geliyormuş ama engel olamıyormuş gibi, satın aldığı şeyler hakkında fikirlerimi sordu.

Ve cevaplarımı dinledi.

Cleo'ya gelince, onunla aramda kalmış olabilecek tüm engeller yıkılmıştı. Annesini benimle gördü. Babasının alışveriş merkezinde alışveriş yapmaktan mutlu olmadığını ama kızlarıyla birlikte olmaktan kesinlikle mutlu olduğunu gördü. Ve sadece hediye kartlarını değil, tüm çabalarımı takdir etti.

Sevdiği insanlar yerleşik ve memnundu ve Cleo Judd'ın ihtiyacı olan tek şey de buydu.

Bu nedenle açık ve konuşkan, arkadaş canlısı ve tanıdıktı ve yeni bir bluz, küpeler, bilezikler, saç malzemeleri ve kız oyuncaklarına sahip olduğu için neredeyse genç kızlara özgü bir sevinç dalgası yaşıyordu.

Olağanüstü bir çocuktü. Etrafındaki her şeye karşı bu kadar dikkatli olduğunu gördükten sonra onun kaygısızlığını izlemek olağanüstüydü.

Bunu Cleo'ya aşık olarak izledim.

Logan'ın o günkü değerlendirmeme katıldığını, kollarını arkamdan bana doladığını hissettiğimde anladım.

Yüzünü boynuma dayayıp "Evet" diye mırıldandığında bana sözlü onayını verdi.

"Yanıldın," dedim ona, bardağımı lavabonun yanındaki serili mutfak havlusunun üzerine koyarken.

Yüzünü boynumdan çekti ve beni kollarının arasına aldı. Beni yüz yüze getirdiğinde, ben de kollarımı ona doladım. "Öyle mi?"

"Zadie için altı nokta beş ziyaret demiştin." Ona sıırıttım. "Sadece dört tane sürdü."

"Beş," diye karşılık verdi. O da sayıyordu. Ama yanılıyordu.

"Dört," diye karşılık verdim.

"Beş, bebeğim. Deb'le yemek yerken hâlâ kendini tutuyordu." Bu doğruydı.

Bu da onun haklı olduğu anlamına geliyordu.

Bu yüzden, "Her neyse." diye mırıldandım.

Beni sıkmak için değil sıkmak için sıktı çünkü gülmeye başlamıştı.

Katıksız bir neşe değildi. Sessiz davranıyordu çünkü evde uyuyan iki kızımız vardı.

Ama yine de açık, samimi ve şaşırtıcıydı.

Ayrıca evimizde uyuyan iki kızımız vardı.

Mutfakta onun kollarında durmuş, erkeğimin sessizce gülüşünü izliyordum.

O ana giden yol çok berbattı.

O anı, sadece o anı, Logan ve ben mutfağımızda birbirimize sarılmışken, o gülerken ve mutluyken, babaları ve onun kadınıyla güzel bir gün geçirmiş iki kız evimizde uyurken, o yol her şeye değdi.

Ben de onu sıktım ve bunu onu *sıkmak* için yaptım. Bana odaklandı, hala kıkırdıyordu.

Kıkırdamıyordum.

Gülümsemiyordum bile.

Logan bunu fark ettiğinde eğlencesi kaçtı. "Bebeğim?" diye fısıldadı.

"Bazen I keçe Tüketilmiş, gibi I yapmadı var, gitti." Ben de fısıldadım. "Her gün aynı yaşıyorduk."

Yüzünü benimkine yaklaştırdı ve tekrarladığı "Bebeğim?" daha sertti.

Kafası da karışmıştı.

Yapmış olsam bile bunu açıkça ifade etmedim.

"Ama buna değdi. Her adım buna değdi. Elde ettiğim tek şey seninle geçirdiğim bu bir an olsa bile."

"Millie."

Bu çok yıpratıcıydı.

Beni yakaladı.

Yine de geri kalanını ona verdim.

"Böyle bir an için yine olsa yine yapardım. Ve yine seninle ve bebeklerinle Fransız tostı yerken yaşadığım gibi bir an için. Ve tekrar ve tekrar ve tekrar, seninle uyuyabildiğim her gece için. Şaka değil, Snook'umlar. Yalan yok. Senin için ateşin içinden geçmeye degecek her gün bunu yapardım."

Bana bebeğim demedi. Adımı söylemedi. Beni öptü.

Dokunmak yok. Gagalama değil. Hafif

değil. Sıcak, sert ve çok ıslak.

Bitirmedim, dudaklarımı kulağına götürmek için bağlantıyı kestim çünkü bitirmemiştım.

"Seni seviyorum Logan Judd," fısıldadım. "Seni sevmekten asla vazgeçmedim. değmesini sağladığın için teşekkür ederim."

İnledi, saçlarımı kavradı ve beni tekrar öpebilmek için başımı çevirdi.

Bir öncekinden iyiydi. Evet.

Kesinlikle evet.

Yirmi yıl boyunca alevler tarafından tüketilen her saniye *buna değerci*.

* * *

"Zadie?" diye seslendim, sonra kekeleyerek koridorda ilerlemeye başladım çünkü Poem tarafından kovalanan Şef ayaklarımın altından geçti.

Cevap gelmedi.

Oturma odasına baktım ve hiçbir şey göremedim, ki onu kanepede bıraktığım için göremezdim de.

Belki de babası ve kız kardeşiyle birlikte dışarı çıkmıştır.

Ertesi sabahı. İşçiler erken gelmemiştı. Onlar geldiğinde hepimiz kalkmışık ama Logan herkesten önce kalkmış ve LaMar'ın çöreklerini almaya gitmişti.

Biz de şekerlenmiştık.

Adamlar geldiğinde Logan onlarla birlikte projenin üzerinden geçmek ve çalışmaları denetlemek için arka tarafa gitti.

Cleo, babasının kızı, onunla gitmişti.

Zadie, muhtemelen Poem küçük bedeninin kıvrımlarına kıvrılıp uyuyakaldığı için hareket etmek istemeyerek bir programın önünde kanepeye çökmüş şeker gibi, evde benimle kalmayı tercih etmişti.

Benimle değil Poem'le birlikte olmak istediğinden şüpheleniyordum çünkü bana bir şans vermesi artık yavru kedilerden kaçmadığı anlamına geliyordu. Ayrıca bu hafta sonu harika geçmesine rağmen, Onu kazanmaya çalışarak sürekli karşısına çıkmama ihtiyacı yoktu.

Benimle, babasıyla ve kız kardeşiyle evimizde normal bir şekilde yaşamaya ihtiyacı vardı.

Bu yüzden onu biraz yalnız bırakmaya karar verdim ve Poem'le birlikte duşa girip güne hazırlanmaları için yanlarından ayrıldım.

Tamamen yarım saç-hava kurusu bir gündü. Kızlara çok fazla sahip değildik, bu yüzden onlara normal gerekse bile ertesi gün gidecekleri için çok da heyecanlı değildim. Onların etrafta olması harikaydı çünkü harikaydılar (Zadie bile), evi doldurdular ve ev gibi hissettirdiler ve Logan kızlarının yanında olmasına bayıldı. Bu yüzden gitmeden önce tüm bunlardan daha fazlasını istedim, bu da saçım için uzun yıllar harcayarak zaman kaybetmediğim anlamına .

Yine de üstünü açmam gerekti.

Ancak, saç kurutma makinesinin rulo fırçaya yaptığı darbeler arasında kapı ziline çaldığını duydum. Ben de kapıda kimin olduğunu öğrenmek için hazırlıklarımı yarıda bıraktım (Kaos hayatıma geri döndüğüne göre herhangi biri olabilirdi - hala Dot, Alan ve çocuklar olduğunu düşünüyordum, sırf kızların ilk hafta sonları için orada olduklarını bilerek beni kontrol etsinler diye).

Ön kapıdan geçtiğimde pencerede kimse yoktu. Ve şimdi de Zadie cevap vermiyordu.

Oturma odasına gittim, kanepenin arkasına geçip üzerine baktım.

Belli ki Poem uyanmış ve kardeşiyle oynamaya karar vermişti.

Zadie de belli ki başka bir şey yapmaya karar vermişti çünkü kanepede değildi.

"Zadie?" Mutfığa doğru bakarak tekrar seslendim.

Arka kapının penceresi, oradan arazimin sonuna kadar göremesem de.

Cevap vermedi.

Babası ve kız kardeşiyle birlikte gelişmeleri kontrol etmek için dışarı çıkmış olmalı.

Bedenim o tarafa doğru hareket etti ama nedense başım diğer tarafa döndü.

Tüllerin arasından gördüğüm şeyi gördüğümde, damarlarımdaki tüm kan gibi ben de donup kaldım.

Sonra ayaklarım çıplak, koşarak oturma odasından salona, fuayeye geçtim ve ön kapıdan çıktım.

Kapıdan çıktıktan sonra koşmaya devam ettim, doğruca kaldırımda Zadie ile konuşan iki iyi görünümlü, iyi giyimli İspanyol adama gittim.

Benito Valenzuela'nın uşakları. Bana silah doğrultan ve kucağımdaki sandalyeye oturduğunda arkasında duran adamlardan biri.

"Zadie!" Tersledim.

Adamların gözleri bana çevrilince o da bana döndü.

"Babamın arkadaşları burada," diye haber verdi bana. "Onlara dışarıda olduğunu söyledim."

"Eve gir," diye emrettim, ona ulaştım ve vücudumla içeri ittim, aynı zamanda onu geri ittim ve kendimi onunla erkekler arasına koydum.

"Seni arıyorduk," dedi adamlardan biri. "Daha iyisini bulduğumuzu sanıyordum.

Şimdi ikisi de var."

Oh Tanrım.

Zadie'nin bedeninin benimle birlikte geri çekilmek zorunda kaldığını hissederek bir adım geri attım.

Gözlerimi adamlardan ayırmadan, "Git, Zadie. Koş ve babanı getir."

Adamlardan biri bana doğru bir hamle yaptı. "Şimdi, bekle-"

Dönüp Logan'ın kızına doğru eğilirken bile kendimi daha da geriye ittim. "Git! Şimdi! Koş ve babanı getir!"

"Onlar Babanın arkadaşlar," o karşılık verdi, değil Şımarık, kafası karışmış görünüyordu. "Bana söylediler-"

Suratına
kapandım. "Kaç!"
Çığlık attım.

Bunu yaptığımda, belki ses tonumdan dolayı ama aynı zamanda bir adam parmaklarını dirseğıme doladığı ve diğeri Zadie'ye doğru hamle yaparken beni ondan uzaklaştırdığı için vücudu sarsıldı.

"Git!" Çığlık attım ve bedenimi hâlâ diğerinin elinde tutarak Zadie'ye doğru ilerleyen adama doğru salladım.

Döndü ve koşmaya başladı.

Diğer adam onun peşinden koşmaya başladı.

Kurtuldum ve kendimi ona doğru fırlattım. Onu Zadie'nin yörüngesinden çıkarıp yana savurmayı başardım.

Kollarını bana doladı ve beni diğer adama öyle bir güçle fırlattı ki, kendimi durduramadan ona doğru uçtum.

Uzaklardan, arkada çalışan kamyonların seslerini duyabiliyordum. Hâlâ beni esir alan kişiye karşı mücadele ederken, "Logan!" diye bağırdım.

Beni tutan adam, "Onu biz alacağız," dedi.

Zadie'nin peşinden gitmesinden korktuğum adam ona döndü.

"Benito dedi ki

."

"Onu yakaladık. Onu alacağız," diye ilan etti dövüştüğüm adam.

"Logan!" Çığlık attım.

"Sustur şu lanet çenesini," diye emretti bize doğru gelen. Bir el ağzımı kapattı.

Onu ısırmaya çalıştım ama niyetimi anladı ve onu uzaklaştırdı. Sonra beni kaldırıma doğru çekerken bile geri döndü.

"beni!" Kelimeleri boğuklaştırarak talep ettim. İstedğim sonucu almak umuduyla bedenimi bir o yana bir bu yana savuruyordum.

"Benito bize-"

"Zorlamak için," diye tamamladı yanımdaki adam onun yerine.

"Zorluyoruz."

Diğer adam bize bir süre baktıktan sonra "Sanırım işe yarayacak" dedi.

Gerçekten mi?

Güpegündüz mü?

Logan arkadaki kamyonların sesinden beni duyamasa bile *komşularım neredeydi?*

"Elini çek, *muchacho*," diye emretti ilerleyen adam. El hareket ettirildi.

Çığlık atmak için havayı içime çektim.

Kolunu geri çekip öne doğru savurarak şakağıma sapladığında ve ben geçirdiğimde onu çıkaramadım.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

Her Yaşlı Kadının Yapması Gerektiği Gibi

Yüksek

"BABA, ARKADAŞ OLDUĞUNUZU

SÖYLEDİLER." "Sessiz ol, Zadie."

"Ama seni tanıdıklarını söylediler."

"*Sessiz olun!*"

Kelimesi bir kükreme gibiydi ve bebeğinin korkuyla sıçradığını gördü. Bundan nefret ediyordu.

Ama o ve kızları, Zadie'nin Millie'nin iki adamın elinde olduğunu söylediği ön kapıdan içeri yeni girmişlerdi.

Sonunda koşarak arabanın önüne vardığında, bir komşu bahçede durmuş yola bakıyordu. High ve kızlarını gören komşu, birinin baygın görünen Millie'yi bir cipe bindirdiğini gördüğünü bağırarak söyledi.

Sonra da "Polisi aramamı ister misin?" diye sordu.

Bu, High'ın hayatında duyduğu en aptalca soruydu. Adam baygın komşusunun bir cipe itilmesini izlemişti. Tabii ki polisleri aramalıydı.

High cevap vermedi. Cevap veremezdi. Hiç kontrolü yoktu.

Kızları da peşinden eve girmiş ve telefonunu çıkarmıştı.

Bebeğinin ödünü bokuna karıştırmaya başlasın.

Ama bunu düşünemedi çünkü kulağında "Yo," sesini duydu.

"Valenzuela birkaç adam gönderdi," dedi Tack'e, sesi alçak ve sertti,

ve sıkı. "Cleo'yla birlikte dışarıdaydım. Zadi'e'yi evin önünden çıkardılar. Millie bunu gördü ve onu korumak için dışarı çıktı. Zadi'e kaçtı ve komşular az önce bana Millie'yi baygın halde bir SUV ile götürülürken gördüklerini söylediler."

Tack acilen, "," dedi.

High kızlara sırtını döndü ve koridorda sinsice ilerlemeye başladı, sessizce, "Oh hayır. Hayır amına koyayım. Tyra'yı ya da yaşlı bir kadını getirin, kim olduğu umurumda değil, kızlarıma baksın. Millie ellerinde. *Ben ilgilenirim.*"

"Onların istediği de bu, High," dedi Tack ona.

"Evet. Alacakları da bu," diye karşılık verdi High. "Kardeşim-"

"*Buraya... yaşlı... bir... bayan... getirin.*"

Tack, "Sen de bizimle geliyorsun," dedi.

"Beş dakika içinde yola çıkıyorum. Burada yaşlı bir kadın bulamazsınız, kızları Deb'e bırakacağım ve *hemen* geliyorum."

"Anlaşıldı, High."

High bağlantıyı kesti ve oturma odasına geri döndü. Bunu beyni çalışmaz haldeyken yaptı.

Bunu her gün yapardım, senin için ateşin içinden geçmeye değdi.

Onun ne demek istediğini biliyordu ve bu onun evine, yatağına, kollarına geri dönmesi değildi.

Onu geri getirmek, kızlarını misafir odasında uyutmak, ona o günkü gibi bir gün yaşatmaktı. Ona istediği her şeyi vermektir.

Oturma odasında durdu, kadınının ona vermek için yıllarını feda ettiği iki güzel kızına bakamadı. Bunun yerine başını eğdi ve elini kaldırıp ensesinde dolaştırdı, kadının beynini kurcalayan sözlerini duyunca ona bir şey olursa acıya dönüşebilecek zevkten gözlerini sımsıkı yumdu.

Valenzuela delinin tekiydi. Valenzuela sabırsızlanıyordu. Ve

Valenzuela aptal değildi.

High zayıf halkaydı. Zorlandığında, High muhtemelen Kaos'un kaybedecek, her şeyi sikip atacak ve kadınını kurtarmak için her şeyi, her şeyi yapacak son kardeşıydı.

Ve bu bittiğinde, intikamını alacaktı. Ama daha fazlası vardı.

Orospu çocuğu küçük kızını evden çıkarmış. Aynen öyle.

High zayıf . Kurtarma.

O zaman intikam.

"Bir şey demek istemedi."

Cleo'nun titreyen sözleri High'ın başını dikleştirmesine ve elini bırakıp Millie'nin koltuğunda birbirlerine tutunmuş kızlarına odaklanmasına neden oldu; Zadie yüzünü kız kardeşinin göğsüne bastırmış, vücudu sessiz gözyaşlarıyla titriyordu.

"Yapmadı baba," diye devam etti Cleo. "Dün gece yataktayken bana Millie'nin iyi biri olduğunu düşündüğünü söyledi. Kötü davranmıyordu. O sadece..." Yüzü ve sesi gerisinin boş olduğunu bildiğini söylüyordu. "Belki de çok akıllıca değil."

Zadie'den bastırılmış bir hıçkırık geldi, bu da High'ın bacaklarının onu sandalyelerine taşıdığı anlamına geliyordu.

Cleo kız kardeşine tutunarak onun bunu yapmasını izledi. Zadie onun bunu yaptığını hissetti ve Cleo'nun içine daha da gömüldü.

korkuyordu. O da bundan nefret ederdi.

Oh, evet.

İntikam.

Onların önünde çömeldi. "Bana bak, Zade."

Biraz zaman aldı ama yaptı, boynunu biraz büktü, böylece hala kız kardeşinin göğsüne bastırılmış olan adama bakabildi.

"Tanımadığın erkeklerle konuşmanı daha sonra konuşuruz, bebeğim. Gerçi bu dersi bugün çoktan aldığını düşünüyorum ve kötü bir şey yapmak istemediğini biliyorum. Bu senin suçun değil, Zadie. Olanlar senin suçun değil. Ama şu anda önemli olan bana Millie'yi kaçıran adamları anlatman."

Kırık bir nefes çekti ve High dişlerini sıkarak mücadele etti çünkü nefesi çekmesi bir hafta sürmüş gibi hissettirdi.

Sonra kekeledi, "Ben... Ben ona kötü davrandım."

Sikeyim.

"Bunu atlattın, Zade," diye hatırlattı ona. "Bu onunla ilgili değil. Bu iş bitti. Şimdi bana o adamlardan bahsetmelisin."

"Bilmiyordum, onlar... onlar kötü adamlardı. Asla, baba, *asla* Millie peşimden gelsin diye dışarı çıkacak kadar kötü biri olmadım. O... Millie, o... Ben yaptım. Clee-Clee'ye onun havalı olduğunu söyledim. Ve ona kötü davrandım. Kötü şeyler yaptım. Şef konusunda onu korkuttum. Ama şimdi ondan *hoşlanıyorum*. Hoş biri. Süper güzel bir evi var. Oynamamıza izin verdiği sevimli kedicikleri var. Ama ondan hoşlanmasaydım bile, *asla o kadar* kaba olmazdım."

"Zade," dedi, sesini yumuşatmaya zorlayarak ve bir elini onun sırtına koymak için kaldırarak. "Bir şey demek istemediğini biliyorum. Başın belada değil. Ama o adamlar hakkında bir şeyler bilmem gerek."

"Bana bağırdın," diye fısıldadı.

Sesi sertti ve sabrı taşıdığı için sözlerini yumuşatamadı: "Zadie, bu seninle ilgili değil. Hayatında seninle ilgili olmadığı zamanlar olacak, hem de çok fazla. Buna alışmalısın ve bunu şimdi yapmalısın sevgilim, çünkü bu o biri. Büyük bir tanesi. Şimdi yapabildiğini bildiğim gibi derinlere in ve *bana o adamlardan* bahset."

"Onlar... onlar Meksikalıydı," dedi. Adam haklıydı.

Valenzuela.

"Yaşlı mı? Genç mi?" diye sordu.

"Senden daha genç," diye cevap verdi.

Valenzuela onun yaşına yakındı.

Bu askerler demektir.

"Güzel giyindin mi?" diye

devam etti. Kadın başını

salladı.

"Ciplerinin rengini hatırlıyor musun?" diye itti. "B-siyah," dedi kadın.

"İçinde bulundukları cipi gördün mü?" Kadın başını salladı.

"Sana ne dediler?" diye kız arkadaşına bakmaya devam etti.

"Sadece şu... şu..." Dudaklarını birbirine bastırdı ve High sabrını tamamen yitirmek üzereyken devam etti

konusuyorduk. "Onlar senin arkadaşlarındı ve arabalarında senin için bir şey vardı. Bir hediye. Bir sürpriz. Özel bir şey. Gelip almamı ve sana getirmemi istediler. Aptalca olduğunu biliyorum," fısıldadı sonuncusunu, sesi yenilmiş gibiydi. "Ama ben... Ben..." Kız kardeşini . "Burası güzel bir mahalle. Millie'nin gerçekten güzel bir evi var. Hoş görünüyorlardı." Kırık bir nefes daha aldı. "Kötü olduklarını düşünmemiştim."

Sadece düşünmedi. O daha iyi biliyordu. High bile, düşünebildiği günden beri yabancılarla konuşma saçmalığını kafasına .

Öte , on yaşındaki bir çocuğun herhangi bir mahallede kapıyı ne tür kötülerin çalabileceğini bilmesi gerekmez.

"Millie...?" Cleo başladı ve yaşlı adamın dikkatini çekti, durakladı, sonra devam etti. "Millie kötü bir şey mi yaptı?"

Sadece ona verdiği türden.

Ama bu pislik onun kızlarına asla dokunmamalı. Hiçbirine. Asla vermek zorunda kalacağı türden cevaplara yol açacak sorularla karşı karşıya kalmamalıydı.

O da Valenzuela'nın suçuydu.

"Hayır," dedi büyük kızına. "Millie özünde iyidir." "Peki neden-?" Cleo başladı.

"Bu şimdilik değil Cleo," dedi High doğrulurken.

"O...?" Arayan Zandie'ydi ve ablasından uzaklaşarak babasına bakan bebeğine baktı. "Sence iyi olacak mı?"

Olsa iyi olacağını biliyordu.

"O iyi olacak," dedi ona. Kızın dudağı titredi.

Telefonu çaldı.

Onlardan uzaklaşıp telefona baktı. Arayanı görünce telefonu açtı.

"Neredeyiz?" diye sordu selamlar gibi.

"Keely oraya gidiyor," dedi Tack ona. "Kardeşler yerleşkede buluşuyor. Mitch ve Slim bilgilendirildi."

High, Millie'nin kanepesinin yanında durdu. "Keely?"

"Sana en yakın olan o," diye açıkladı Tack. "Birazdan orada olur."

Kızlar Keely ile sadece birkaç kez karşılaşmışlardı. Onu çok az tanıyorlardı. Dahası, Black'i kaybettikten sonra onu Kaos karmaşasının içine çekmek hiç hoş değildi.

Tyra, Lanie, Tab, Elvira'yı tercih ederdi.

Keely'yi almak zorundaydı çünkü oradan çıkmak zorundaydı. Kendini tutuyordu ama bunun tek nedeni kızlarının onu izliyor olmasıydı. İçinden, derisinden çıkmak üzereymiş gibi hissediyordu.

Tack , "Ona bir şey yapmayacak, kardeşim," diye güvence verdi. High bunun doğru olmasını istiyordu.

Ama Valenzuela hazırды. Onu getiriyordu. Kaos'un onu geri itmesi için zorluyordu.

Bu da her şeyin anlamına geliyordu.

Millie

O kadar da güzel olmayan ama perişan da olmayan bir motel odasındaki yatağa kıvrılıp oturdum.

Bunu yaptım ve gözlerimi kapıda adamlarıyla birlikte duran Benito Valenzuela'dan ayırmadım.

Valenzuela'dan bile daha korkunç olan başka bir adam köşede durmuş, bir kadın bana doğru yürürken bile sahnenin tamamını inceliyordu (başka bir deyişle, kapıdaki hareketin yanı sıra gözünü benden de ayırmıyordu).

Yatağın kenarına oturduğunda dikkatimi çekti. O bir fahişeydi.

Julia Roberts'ın *Pretty Woman*'daki streç ve yüksek çizmelerini giymiş gibi değildi ama yine de ciddi şekilde makyajlıydı ve kıyafetleri açıktı ve bir Pazar günü öğlen bile değildi, bu yüzden mesleğini tahmin etmenin sonuçlara atlamak olduğunu düşünmedim.

"Dışarıdaki makineden biraz buz aldım," dedi sessizce ve bana ıslak, hantal bir havlu uzattı. "Bunu gözüne koymalısın, Shug."

Haklıydı.

Buzu aldım ve gözüme koydum.

Sonra hâlâ görebildiğim tek gözümü Valenzuela'ya çevirdim, tam da onun "... bu *muazzam rezaletten* sonra seninle ne yapacağım?" diye fısıldadığını duyduğum sırada.

Beni yakalayan kişi "Zorla *patron*," diye cevap verdi.

"korkutmak istedim, kaçırmak değil," diye verdi Valenzuela.

"Yine de, sanırım bu onu zorlayacak, Benito," dedi bana vuran kişi. "Kaos buna izin vermeyecek."

Bir şey hissettim ve gözlerimi kapıdaki konuşmadan ayırıp benimle birlikte çok da salaş olmayan bir motelde yatakta oturan kadına baktım.

"Öyle değiller, değil mi?" diye fısıldadı ve sesi mutlu gelmiyordu.

Aslında, sesi kesinlikle, yüzde yüz *ıldırılmış* gibiydi.

O ve daha fazlası olduğumu düşünürsek, benimle birlikte ihtiyacım yoktu.

Cevap vermediğimde "Haklıyım," dedi ve hala fısıldıyordu. "Sen yaşlı bir kadınsın. Onlar ata ."

Ata bineceklerdi.

Ve ata binmek için onlara ihtiyacım vardı. Logan'ın gelip beni almasına ihtiyacım vardı ve bunu güvenli bir şekilde yapmak için, onun ve benim için, kardeşlerine ihtiyacı vardı.

Kaos'a binmenin ne anlama geldiğinden hâlâ korkuyordum.

Kısmen bunu istemediğim için ama çoğunlukla bir hareket sezdiğim için ona cevap vermedim ve kapıya doğru baktım.

Görünüşe göre, fısıldayarak bile olsa konuşmamız Valenzuela'nın dikkatini çekmişti.

Harika.

Bana doğru geldi, yatağın yanında durdu, fahişeye bir anlık bir bakış attı ve o da yerini boşaltarak platform topuklarının üzerinde doğruca kapıya koştu.

Bunu iyiye işaret olarak almadım.

Yine de gözümü Valenzuela'dan, yataktaki pozisyonumdan ve şişen yüzüme buz koymaktan ayırmadım.

"Hangisi seni almaya karar verdi?" diye sordu kapı benim alışılmadık Florence Nightingale'imın üzerine kapandıktan sonra.

Dudaklarımı birbirine bastırdım.

Sonra gözümün önünde kendini kaybedip bana doğru eğildi, yüzü *öfkeyle* çarpılmıştı, gözleri alev alev yanıyordu ve "*Seni hangisi kaçırdı?*" diye gürledi.

Aman Tanrım.

O tamamen deliydi.

"Şu," diye cevap verdim, elimi kaldırıp beni tutanı işaret ettim.

Valenzuela arkasına yaslandı. "Sana da mı vurdu?" Başımı salladım.

"Demek Pedro seni kaçırdı, Carlos da sana vurdu," dedi, öfkesinin tüm izleri kaybolmuştu, bunu gayet sakın bir şekilde söylemişti.

Tanrım, beni korkutuyordu ama bu geri dönüş beni çok *korkuttu*.

Bu yüzden, beni daha fazla incitmek niyetinde değilmiş gibi görünse de -aslında, kaçırıldığım ve incitildiğim için çok henüz rahatlamamak gerektiğini hissettim çünkü bu adam açıkça *deliydi*.

Ne kadar haklı bilemezdim.

Carlos ve Pedro'dan hangisinin hangisi olduğunu bilmesem bile ifadesini doğrulamamam gerektiği konusunda da hiçbir fikrim olmazdı.

Konuşmamalıydım bile. Ama ikisini de yaptım.

"Evet," dedim.

Ve tam o anda, tam orada, gövdesini büktü ve bunu odadaki diğer adama başını sallayarak yaptı.

Tam o tarafa baktım ki adam takım elbise ceketinin içine uzandı ve bir silah çıkardı.

Ben daha kendimi toparlayamadan ya da çığlık atmak için ağzımı açmadan kapıyı kaldırdı. İki garip, gürültülü patlama sesi duydum ve hemen ardından çok daha az hoş sesler geldi, aynı anda gözlerim kapıya doğru kaydı. Kan ve beynin duvarlara sıçradığını, Pedro ve Carlos'un haliya battığını gördüm.

Buzu bıraktım ve çılgınca yatağa geri döndüm, hareket edebildiğim için şok oldum çünkü vücudum kemiklerime kadar donmuş gibi hissediyordum, aynı zamanda dehşete düştüm, çünkü bu yüzden

uzuvlarım çatırdayarak kopacaktı. Beynim katliam görüntülerine doymuştu, nereye gittiğimi kestiremedim ve yatağın düştüm.

Valenzuela bana dönerken ayağa fırladım. Zihnim karmakarışık, tek düşüncem kaçış ve kaçış olmadığının ürpertici bilgisiydi.

"Hareket etmeyi bırak. Sana zarar vermeyeceğim," diye emretti.

Uçmak için hazırlık yaparak hareket etmeye devam ettim.

Ceketinin içine uzandı, kendi silahını çıkardı ve bana doğru kaldırdı.

"Dur... lanet... hareket etme."

Otomatik olarak hareket etmeyi bıraktım.

Başını çevirdi ve çenesini eğerek odadaki diğer tek canlı insana baktı.

Bakakaldım, şok beni ele geçirmeye başlamıştı, vücudum titremeye başlamıştı ki adam soğukkanlılıkla çenesini eğdi ve kapıya doğru yürüyüp kapattı.

"Mile Hi Motel'de, on altı numaralı odadasın," dedi Valenzuela ve gözlerim tekrar ona kaydı. "Motorcunu ara, seni nerede bulacaklarını söyle, bunun onlar için olduğunu söyle." Silahını yerdeki iki cesede doğru salladı, sonra tekrar bana döndü. "Onlara bugün olanları benim emretmediğimi söyle. Onlara Carlos ve Pedro'nun yalnız hareket ettiklerini söyle. Onlara bundan memnun olmadığımı ve cezalandırılmalarını sağladığımı söyle."

Ceza mı?

Bu onun *cezalandırma* şekli miydi?

Ona baktım, aniden sadece saçlarımdan ayak tırnaklarıma kadar titremediğimi, göğsümün sığ nefeslerle yükselip alçaldığını ve parmaklarımin uyuyormuş gibi hissettiğini ama uyandıklarını, acının sınırında gezinen bir şekilde karıncalandıklarını fark ettim.

Ama yüzüne baktığımda gördüğüm şey korku değildi.

O gün adamlarının yaptığı hata yüzünden Kaos'un intikamından korkmuyordu ve akıllarını kaybetmemeleri için bunun icabına bakıyordu.

Başka bir şeydi.

O anda korkudan beynim durdu ve dehşete kapıldım.

Kemiklerime kadar.

"Şehri terk etmelisin," diye ağzımdan kaçırdım.

Silahı bıraktı, bu rahatlatıcıydı, ama aynı zamanda ürpertici bir gülümsedi, bu da değildi.

"Tavsiyen için teşekkür ederim ama sanırım kalacağım," diye cevap verdi.

İyi tavsiyemin nüfuz etmesini istemediği gerçeğini göz ardı ederek - minyonunun çifte cinayetine ve yaşlı bir kadının aileyi ve onu korumayı gerçekten ciddiye alan bir kardeşler grubunun üyesine tanık olduğum için neden bahsettiğimi biliyordum - devam ettim.

"Yaşlı kadınlara dokunmazsın."

"Dokunmadım."

Gerçek buydu.

"Adamlarınız Lo'yu... yani High'ın kızını arabalarına çektiler," diye paylaştım.

Ağzı gerildi. O bunu bilmiyordu.

Benim vücudum da gerildi. Ya da *daha sıkı*.

Sonra ağzı gevşedi. "Bir başarısızlık daha," dedi. "Ve gördüğünüz gibi, bir daha böyle bir şey yapmayacaklar."

Başka bir gerçek. Büyük bir gerçek.

Gözlerimi benimle aynı odayı paylaşan katliamdan uzak tuttum, böylece zihnime hakim olabildim.

"Alınma anlamında söylemiyorum. Eminim bunu biliyorsunuzdur," diye başladım. "Ama benim için hiçbir şey ifade etmiyorsun. Yine de bu iş bildiğim gibi giderse, değer verdiğim insanlar yapmak istemedikleri şeyleri yapmak zorunda kalacaklar. Onlar iyi adamlar. Ama bu böyle gitmeyecek." Ayaklarımın altındaki zemini dikkatle işaret ettim. "Buna izin vermeyecekler ve sen de onları hafife almamalısın. Kazanmanıza imkân yok."

"İşte burada yanılıyorsun."

Gözlerimi ona diktim.

Buna inanıyordu.

Tamamen.

Tenimi bir ürperti kapladı ve denemeye devam ettim.

"Kazanamayacaksın, Valenzuela. Ciddiyim, inan bana. Onları uzun zamandır tanıyorum. Birlikte, kardeşlik yenilmez."

"Pek çok kardeşlik de aynı şeyi hissetti ve yıkılana kadar da bunu yapmaya devam etti."

Gözlerinin içine baktım ve orada her şeyi okudum.

Vazgeçmeyecekti. Gitmeyecekti. Durmayacaktı. Zayıftı, adamları emirlerini yanlış yorumluyordu, yakalandığında hapse garanti edebilecek bir kadınla karşı karşıyaydı ve iki adamın öldürülmesi emrini verdiği dair ifade verdim.

Yine de durmayacaktı.

Her olduysa bitene kadar değil.

Bu konuda korkutucu derecede yanlış bir şeyler vardı. Elinde zayıf kartlar tutan, pottaki tüm fişlere sahip bir adamdı.

Ama sanki bir koz varmış gibi davranıyordu. "Dikkatli olmalısın," diye fısıldadım.

"Ah, Millie, endişen çok dokunaklı. Ama merak etme. Çok dikkatli davranıyorum."

"Hayır," diye karşılık verdim. "Demek istediğim, ona zarar verirsen, High'a zarar verirsen, herhangi birine zarar verirsen, ben de sana zarar veririm."

Bunu eğlenceli buldu, o kadar ki inanılmaz derecede aşağılayıcıydı.

Bir yandan gülümseyen Büyük, o uçlu onun Kafa için ve yan."Elimde silah varken beni tehdit mi ediyorsun?"

"Yine yanlış," dedim ona başımı sallayarak. "Bu delilik ama senin hayatını kurtarmaya çalışıyorum. Cidden, şehirden gitmelisin."

"Kaos'a düşmeyeceğim," dedi tam bir güvenle.

"Gitmezseniz ve Kaos'a da , yine de ."

"O Kulübü alaşağı ettikten sonra Chaos Gash peşime düşerse, bu benim de ilgilenmek zorunda kalacağım bir iş olur."

Gash.

O kelimeyi daha önce de söylemişti. Hoş değildi.

Bu da beni kızdırdı.

Omurgamı dikleştirdim ve omuzlarımı dikleştirdim, "Bugün adamlarınızın çıkardığından daha güçlü tek bir fırtına olacak. Yaşlı bir kadına bulaşamazsın. Kesinlikle yaşlı bir kadının erkeğine bulaşmayacaksın."

Hâlâ eğleniyordu. "Denver'ın tamamını ele geçirdikten sonra, bu ilginç bir meydan okuma olacak."

Elinde as olabilir.

Ama kartları hâlâ zayıftı.

"Zayıflığını görüyorum," dedim ona.

Bu onu da eğlendirdi. Hem de çok.

Kaşlarını dans eden gözlerinin üzerine kaldırdı.

"Benim bir zayıflığım mı var?" diye sordu

inanamayarak. "Gash'ın beyni olduğunu

düşünmüyorsun," diye paylaştım.

"Bakması zor biri değilsin Millie, ama nerede olduğun, nasıl , benimle nasıl konuştuğun konusunda pek de akıllı davranmıyorsun."

"Gash'ın beyni olduğunu düşünmüyorsun," diye tekrarladım. "Yani hem beynimiz hem de kalbimiz olduğunu bilemezsin. Ve eğer bunların hiçbirini bilmiyorsan, bizim kin tuttuğumuzu da bilmiyorsun demektir."

"Bunu biliyorum," dedi derimin vücudumda gerilmesine neden olan bir şekilde. "İki askerimin gönderilmesi emrini ben verdim. Bunu bir tanıkla birlikte yaptım. Kaos'un amcıklaştığını, kışlarını polise götürdüğünü bilerek yaptım. Mitch Lawson ve Brock Lucas'la paylaşacağını biliyorum. Umurumda da değil."

Bu çılgıncaydı.

"Dokunulmaz olduğuna mı inanıyorsun?" diye sorduğumda sesim yükseliyordu.

"Kaos'u aradan çıkaracağıma inanıyorum, Denver'ı ben yöneteceğim. Bunu yapmak için Lawson, Lucas ve Delgado ile birlikte Kaos'u da ortadan kaldırmam gerekiyorsa, o zaman bunu yapacağım."

Delgado mu?

Hawk Delgado?

Elvira'nın

patronu mu?

Onun tüm bunlarla ne ilgisi var? Bunu

ben sormadım.

"Yani beni canlı bırakacaksın." dedim.

Başını yana eğdi ve "Ne gördün?" diye sordu.

Beş dakika önce olduğu için ne gördüğümü biliyordu ve ona gördüğümü hatırlatmanın akıllıca olduğunu düşünmedim ama bir gündemi olduğunu ve bu gündemin daha fazla zarar vermemek olduğunu hissediyordum.

Ben de dedim ki, "Adamına onları vurmasını söyledin ve o da ."
"Buraya yakın bir yerde değildim ve o adam da ."

İkisi de yanılttı ama içimden bir ses doğru olmalarını sağlayabileceğini söylüyordu.

Konuşmaya devam etti.

"Aslında bugün ilerleyen saatlerde, bu cinayetleri itiraf eden bir adam ortaya çıkacak. Kullanılan silah onda olacak. Ve size yapılanların intikamını almak için bunu nasıl yaptığını anlatacak."

Ona biraz daha baktım.

Böyle şeyler duymuştum. Televizyonda görmüştüm. Kötü bir adam suçu üstlenmesi için birine para ödüyor, belki de ailesine bakacağına söz veriyor, fedakarlığa değecek kadar büyük bir şey yapıyor.

"Neyse, Millie," diye devam etti. "Kaybedenler ayakta kalmadığı sürece bir galibiyet gerçekten bir galibiyet değildir."

"Yani beni canlı bırakacaksın," diye tekrarlardım.

"Evet," diye onayladı.

Tamam, birazdan daha fazla bitmişti.

"Bunu şimdi yapabilir misin?" Rica ettim.

"Biliyor musun, sanırım senden gerçekten hoşlanıyorum" diyerek tüylerimi diken diken etmeden önce sırtıttı.

"Eve döndüğümde üç saat boyunca duş alacağım," diye mırıldandım.

Bir kahkaha patlattı.

Kılımı bile

kıpırdatmadım.

Gülmeyi bıraktı, silahını kaldırdı ve ben hareketsiz kaldım, gözlerim bana doğru salladığı silahına kilitlenmişti.

"Evet, senden hoşlanıyorum. Judd'ı anlıyorum. Allen ve Kincaid'i siklerinden tutup gezdiren o iki kibirli orospuyu anlamıyorum. Ama sen eğlenceli olabilirsin."

Hiçbir şey söylemedim çünkü ne bilemiyordum.

Yine de belki de onu konuşturmaya devam etmeliyim diye düşündüm. Benimle ne kadar çok oynarsa, ne kadar uzun süre etrafta takılırsa, Logan, Chaos ve büyük olasılıkla Chaos'un polis arkadaşlarının beni aramak için Denver'ı parçaladıklarını biliyordum, bu yüzden bizi bulabilirlerdi. Onlar bulduğunda etrafta dikilip sohbet etmek istiyorsa, onu durduracak olan ben değildim.

Yine de keşke buzu düşürmeseydim dedim. Gözüm çok fena acıyordu.

"Geri dönüş yok mu?" diye sordu.

"Gözüm biraz ağrıyor ve bu konuşma kesinlikle sıkıcı olmaya başladı," diye cevap verdim.

"O zaman seni yalnız bırakayım," dedi.

Çelişkili bir şekilde beni öldürmesi için onu harekete geçirmeden kalmasını ve bunu yapmasını sağlamanın yollarını düşünmeye çalışırken heyecanlı görünmemeye çalıştım.

"Telefon etmeden önce ben ayrıldıktan sonra on dakika beklemenizi istesem aptallık etmiş olur muyum?" diye sordu.

"Evet," diyerek isteğini reddettim. Bu onu da eğlendirdi.

Tanrım, bu adamdan *nefret ediyordum*.

"Bu iş bittiğinde, kazanan biriyle yatmak istersen, sana bir hat açılmasını sağlayacağım," diye teklif etti.

Tamam, şimdi dört saat boyunca duş almak zorunda kalacaktım. Cevap vermedim.

O rahatsız edici sırtışıyla sırtıttı. "O zamana kadar, Millie." Sessiz kaldım.

Hareket etti, kapıya doğru yürüyordu, sanki sadece kapıya doğru yürüyormuş gibi. Kafalarının yarısı uçmuş iki cesedin arasından geçiyormuş gibi değil.

Safraı yuttum ve cesetlerden uzağa baktım. Pedro ve Carlos'u pek sevmezdim ama onları bu şekilde değil, zincirlenmiş ve nefes alırken görmeyi tercih ederdim.

Kapı kapandı.

için koşmadım. Oraya yakın bir yere gitmiyordum.

Bunun yerine yatağa atladım, ellerim ve dizlerim üzerinde karşı taraftaki telefona doğru süründüm ve ona uzandım. Sırtımı katliama dönüp kendi içime kıvrılırken telefonu da yanıma aldım.

Logan'ın numarasını ezberlememiştım çünkü telefonumda vardı ve ekrana basarak ona ulaşabilirdim.

O gün *kesinlikle* ezberliyordum. 911'i aradım.

Acil durumumu bildirdim.

Operatöre adımı, moteli, oda numaramı, konumumu ve az önce çift cinayete tanık olduğumu söyledikten sonra alnımı dizlerime koydum ve gözyaşlarına boğuldum.

Başka bir deyişle, önemli şeylerde kendimi toparladım ve sadece kimse izlemediğinde (911 operatörü dinliyor olsa bile) dağıldım.

Her iyi yaşlı kadının yapması gerektiği gibi.

* * *

Motel odasının dışında, etrafı üniformalı polis memurları, aşağıdaki otoparkı dolduran ekip arabaları ve her yerde insanlarla çevrili, hava koşullarına açık bir yürüyüş yolunda duruyordum. Odalarından çıkmışlar ve bir polis memurunun park alanını kaplamak için açtığı polis bariyerinin dışında duruyorlardı.

İlk ekip geldiğinde, neyse ki hiç vakit kaybetmemişlerdi daha da neyse ki daha güçlü olan beni kucağına alıp odadan dışarı taşıdı, böylece çıplak ayaklarıma zihinsel olarak asla yıkanmayacak bir şey bulaşmadı.

Bunun bir artısı da yüzümü boynuna gömmek zorunda kalmamdı, böylece gördüklerim beynime kazınmış olsa bile zaten gördüğümünden daha fazlasını görmedim.

Daha fazlasına ihtiyacım yoktu.

Orada beş dakika bile kalmamıştım, sadece omuzlarıma sarmak için bir battaniye getirmelerine ve oturabilmem için başka bir odadan bir sandalye yetecek kadar uzun bir süre, çok kötü titriyordum. Tam olanları anlatmaya başlamıştım ki bir kükreme duydum.

Omzumun üzerinden bakabilmek için başımı salladım ve sıraya girdiklerini gördüm.

Ve Tack'in mürettebata liderlik etmediğini görünce şaşırmadım. Logan'dı.

Millie Radar'a yaptığı gibi, gözlerini bana dikerek içeri girdi.

Memur hızla, "Bayan Cross, kaos içinde olduğunuzu biliyorum ama benimle kalmanız gerekiyor," dedi.

Ona bağlı kalmadım.

Yerimden fırladım ve koştum, yürüyüş yolundan aşağı koştum, battaniye omuzlarımdan düştü, gözlerim bisikletini polis şeridinin dışına park etmiş ve inmekte olan Logan'a takıldı.

Geçitten aşağı o kadar hızlı iniyordum ki, merdiven sahanlığını tutan direği yakalamak için bir elimi uzatmak zorunda kaldım. Vücudum yana doğru uçtu ama ben sıkıca tutunarak ivmesini basamaklara doğru zorladım.

Sonra Logan'ın benimle yarışmasını izleyerek hızla indim.

Aşağıdan iki adım ötede çarpıştık ve bu çarpışmada kendimi ona doğru fırlatıp kollarımı omuzlarına, bacaklarımı beline doladıktan sonra yüzümü boynuna gömdüğümde Logan'ın nasıl olup da kış üstü düşmediğini biliyordum.

Derin nefesler aldım, gücü her gerçek olurken, beni sıkıca tutarken ve ben kendimi toparlamaya çalışırken bir arada tutmak için sesli bir şekilde hava emdim.

Ama titrememi

durduramıyordum. "Kızlar mı?"

Zorla söyledim.

Kolları daha sıkı tuttu.

"Büyük Petey aradı. Senin iyi olduğunu biliyorlar," diye cevap verdi, alçak ve sert sesi tenimi tırmalıyordu.

Başımı salladım, bir hıçkırığa karşı koyarken bedenim acı içinde sarsılıyordu.

"İyisin, Millie. Buradasın. Seni yakaladım. İyisin bebeğim," diye fısıldadı, bir elini saçlarımda gezdirerek.

"Ben iyiyim," diye fısıldadım. Titrek ve kararsızdı ama yine de söyledim.

"," diye emretti. Bunu

yapabilirdim.

Ben de yaptım ve Logan bana oldu.

Bu bana kendimi toparlamam için güç verdi ve yeterince özüksedikten sonra başımı kaldırıp ona baktım.

Bakışları hemen gözümün etrafındaki şişliğe gitti ve ofisime hücum ettiği ve ardından kurduğu alarm sistemini göstermek için beni evimin etrafında sürüklediği günden katlanarak daha korkutucu olan bir ürküntü yüz hatlarının üzerine yerleşti.

"Ben iyiyim," diye telaşla ona güvence verdim.

Gözlerime bakmayı bırakıp ikisine de baktı.

"Evet," diye mırıldandı. Sesi titrek değildi ama şüpheliydi.

Alnımı onunkine yaklaştırdım ve bakışlarını tuttum.

"Kaos'un bir sorunu var," diye paylaştım sessizce.

"Sanırım bunu biliyoruz bebeğim," diye cevap verdi aynı sessizlikle.

"Hayır, Snooks," diye devam ettim. "Bir şeyler planlıyor. Kazanmayı garantileyeceğini düşündüğü bir şey. Bugünün ne anlama geldiğini bilmiyorum. Sadece kaybedemeyeceğine inandığını biliyorum."

Logan dikkatlice, beni hala yakın tutarak, bacaklarımı indirmem gerektiğini anlamam için beni salladı. Beni önündeki basamağa koydu, böylece hâlâ göz göze geliyorduk ama bırakmadı.

"Aksi takdirde ikna olacaktır," diye açıkladı.

Elimi boynunun yan tarafında kıvrırmak için hareket ettirdim ve ona yaklaşmak için ayak parmaklarımın üzerinde yuvarlandım.

"Her şeye hazırlıklı olmalısın," diye uyardım. "Hazır olmalısın ve akıllı olmalısın. Low'un elinde bir koz var. Bunu Kaos'u alaşağı etmek için kullanmaya kararlı ve kimseye fiziksel olarak zarar vermek istediğini sanmıyorum. Bence seni Kulübü sona erdirecek aptalca şeyler yapmaya zorlamak istiyor." Daha da yaklaştım. "Ve bunu gözlerinde görebiliyorum bebeğim. Aptalca şeyler yapmak için yanıp tutuşuyorsun ve eğer seni alaşağı ederse, seni benden uzaklaştırır. Cleo'dan. Zadie'den. Ve Snooks, akıllı olmalısın çünkü bunun olmasına izin veremezsin."

Cevap vermeden beni inceledi ve tam bu sırada, "Üzgünüm High, ama ifadesini almalıyım," dediğini duyduk ve Logan'ın gözleri beni aştı.

Omzumun üzerinden beni sorgulamaya başlayan memura baktım ve beni tutuşunun gevşediğini hissettiğimde Logan'a döndüm. Beni başka bir şekilde tutarken memura başını salladı, kolunu omuzlarıma doladı ve beni kendisiyle birlikte merdivenlerden yukarı çıkarabilmesi için etrafımda dolaştırdı.

Memuru takip ettik ve Logan'ın rehberliğinde arkama bakabildim.

Kaos orada duruyordu.

Hepsi.

Onlara doğru zayıf bir gülümseme gönderdim.

Bana gülümsemeyle karşılık vermediler.

Dudak kıvrımı bile yok.

Dürtülmüşlerdi.

İlk inişte dönüş yapmak için başımı çevirdiğimde içimi farklı bir korku kaplamaya başladı.

Çok iyi bir gün geçirmediğim söylenebilir. Eğer benim yaşadığım türden bir gün değer verdiğim birinin başına gelseydi, aşırı derecede sinirlenirdim. Çılgınca bir şey yapmayı bile düşünebilirdim.

Ve ben bir motorcu değildim.

Bu da onların aptalca bir şey yapmasını engellemenin bana bağlı olduğu anlamına geliyordu.

Kardeşler yapmaları gerekeni yaptılar ve her iyi yaşlı kadın bunun olmasına izin verdi.

Bu gibi durumlar hariç.

Bu da birlikleri toparlamam gerektiği anlamına geliyordu. Kardeşlerimin güçlü kalmasını sağlamak için Kaos kardeşlerimle birlikte elimden geleni yapmalıydım.

Yapmak zorundaydım.

da.

Her yaşlı kadının yapması gerektiği gibi.

* * *

Polislerle yapmam gerekeni yaptıktan sonra Logan beni eve geri götürdüğünde avluma sıkışmış çeşitli arabalar vardı.

Mitch Lawson ve Brock Lucas gelmişti. Elvira'nın patronu Hawk Delgado ile de tanıştım.

Zadie'yi Valenzuela'nın adamlarıyla gördükten, suratına yumruk yedikten, kaçırıldıktan ve ardından çifte cinayete tanık olduktan sonra onunla tanışmam büyük bir şanstı. Eğer tanışmamış olsaydım, Kaos'un çocukları Lawson ve Lucas'ın yanına bir de Delgado'nun eklenmesi aşırı seksi erkek yüklemesi olurdu ve ben de kendiliğinden yanabilirdim.

Olduğu gibi, sadece elini sıktım, merhaba dedim, bana küçük bir gülümseme verdiğinde gamzelerini ezberledim, böylece bu anıyı daha sonra çıkarıp tadını çıkarabilirdim ve Logan beni taşıdı (çıplak ayaklarım vardı, ama muhtemelen otoparkta pazarlık yapabilirdim, yine de bana izin vermedi) Roscoe tarafından teslim edilen bir kamyonu (Logan'ın bisikletini sürüyordu

evime geri döndüm).

Logan daha avlumda durmadan, "Sakın dışarı çıkma," diye emretti. "Seni içeri taşıyacağım."

Dışarı çıkmadım. Benimle ilgilenirken aşırıya kaçmak istiyordu, izin verdim.

Onun yerine, diğer arabaların arasına sıkışmış bir şekilde park edip kontağı kapatıp dışarı çıkarken, günümün geri kalanını planladım.

Kızların iyi olduğundan emin olmak için. Kız kardeşimi, Kellie'yi, Justine'i, Ronnie'yi arayıp evime gelmelerini sağladım, böylece kişisel kardeşliğim beni desteklemek için yakınımda olacaktı ve ben de kendimi toparlamaya devam edebilecektim. On yıl sürecektir bir duş aldım. Dışarı çık, Tyra'yı ara ve acil bir Kaos kardeşlik toplantısı ayarlamasını sağla.

Sonra da günün geri kalanını sinir krizi geçirmemeye çalışarak geçirin.

Logan arabanın benim tarafıma geldi, kapımı açtı ve beni dışarı çıkardı. Ben kollarımdayken kapıyı kapattı ve arka kapıya doğru yürüdü.

Hâlâ kızgındı. Yine de polise anlattığım tüm hikâye boyunca yanımda durmuştu, yani aslında *hâlâ* kızgın değildi. *Daha çok* kızgındı.

İyi değil.

Kapı Koca Petey tarafından açıldığında birkaç metre uzaktaydık.

Logan'a görmezden gelmeye çalıştığım bir bakış attı, sonra Logan'ın beni içeri taşıyabilmesi için kapıyı boşaltırken rahatlamış bir gülümsemeyle bana döndü.

Logan beni barın kenarına götürürken ve ayaklarımı yere koymak için bacaklarımı indirirken o da kapıyı arkamızdan kapattı.

Bu sayede Tyra'yı aramak zorunda olmadığımı gördüm çünkü o zaten . Lanie, Tabby ve Carissa da oradaydı.

Yapılacaklar listemden bunu işaretlemek küçük bir rahatlamaydı ama o duyguyu gerçekten hissedemedim.

Bunun nedeni, aniden küçük de olsa beni Logan'a çarptıran küçük bir güç tarafından vurulmamdı.

Aşağı baktım ve Zadie'nin kollarını bana doladığını gördüm.

Tamam, belki de duşum on yıl sürmezdi.

Belki de almazdım.

Ve kesinlikle sinir geçirmeyecektim.

Bir çocuğun sarılmasının ötesinde iyileştirici güçleri olduğunu zaten biliyordum.

Ama bunu Zadie'den duymak her şeyin ötesindeydi.

Tutuşu içime sıcaklık yayarken elimi saçlarına koydum. "Ben iyiyim tatlım," diye fısıldadım.

Başını geriye doğru salladı, bana kırmızı bir yüz, ıslak gözler ve acı çeken bir ifade verdi.

"Babamın arkadaşları olduklarını söylediler!" diye ağladı. "Onun için özel bir şeyleri olduğunu söylediler!"

Önünde çömelmek için tutuşuna karşı mücadele ettim. Pozisyonumu aldığımda, onu kendi tutuşuma aldım, gevşek değil, korkutucu sıkı değil.

Sadece güvenli.

"Hepimiz, her birimiz hata yaparız," dedim nazikçe. "Güvenmememiz gereken insanlara güveniyoruz. Ve bu bizi aptal hissettirir." Hıçkırarak nefes alırken, saçlarını yüzünün kenarından uzaklaştırdım. "Bu doğru değil," diye devam ettim. "Birisi yanlış bir şey yaparsa, bu *onun* hatasıdır. Senin değil." Yüzümü onunkine yaklaştırdım. "Bu akıllı olmaman gerektiği anlamına gelmez. Ama kendini da bırakmalısın. Sen yanlış yapmadın. *Onlar* yaptı."

Nemli gözleri yüzümdeki şişliğe gitti. "Sana vurdular." ", " diye hatırlattım ona. "Kollarımı sana doladım, Zadie. Am Burada mıyım? Evde seninle, kız kardeşinle ve babanla mıyım? İyi miyim?"

Hıçkırarak bir nefes daha çekti ama cevap vermedi.

"İyiyim tatlım," diye cevap verdim (gerçi bu bir tür yalandı, tam olarak iyi değildim ama bunu paylaşmayacaktım).

"Sana kötü davrandım," diye fısıldadı.

"Bazen doğru olanı yapmayı öğrenmek en kolay ders değildir," dedim ona. "Ve sen gerçek nedenlerden dolayı çok şey hissediyordun, sevgilim. Ailenin bir arada olmasını istemende yanlış bir şey yok. Bunu anlıyorum." Dudağı titredi ve parlak gözleri daha da parladı, ben de yumuşak yanağını avucumun içine aldım ve başparmağımla okşadım. "Ama babanı mutlu gördün. Annenin iyi olduğunu gördün. Başlangıçta durumu doğru idare edemedin Zadie, ama eğer

Sonunda orada olacaksın, önemli olan tek şey bu." Ona küçük bir gülümseme verdim ve "Orada mısın?" diye sordum.

Kırık bir nefes daha aldı ve başını salladı.

"Arkadaşım olur musun?" diye sordum.

Tekrar başını salladı, bu sefer daha kararlı bir şekilde. Hayır, kesinlikle sinir krizi geçirmiyordu.

Bununla birlikte, o gün başıma ne gelirse gelsin, her şey yolundaydı.

Her şey iyiydi.

Ben de ona sııttım ve bunu paylaştım. "O zaman hepimiz iyiyiz."

Logan'ın elinin benden öteye uzanıp küçük kızının başının arkasını kavradığını gördüm.

"Bu tatlılığı seviyorum Zadie, ama bırak da baban kadınıyla ilgilensin," dedi nazıkçe.

Babasına baktı, çenesi titredi, sonra başını salladı ve gitmeme izin verdi.

Doğrulamaya başladım ama başaramadım çünkü Zadie uzaklaşır uzaklaşmaz Cleo bana sertçe vurdu, kollarını bana doladı ve sıkıca tuttu.

"İyi olmana sevindim, Millie," diye fısıldadı, sesi zayıftı.

Bununla mücadele etmek için kollarımı ona doladım ve gerçekten iyi olduğumu bilmesini sağlamak için onu sıkıca kavradım.

Serbest bırakmaya başladığımda, geri çekildi ve onu oturma odasının derinliklerine yönlendirmek için doğrudan kız kardeşine doğru hareket etti.

Saf Cleo, babasına yardım etmek için büyük ya da küçük her şeyi yapmayı kendine görev edinmişti.

Ona göz kırptım ve Logan beni sertçe salona yönlendirirken bakışlarımı oturma odamdaki kadınlara çevirdim. Onlara *konusmamız gerektiğini* söyleyen bir bakış *atmaya* çalıştım.

Koridora çıkmak için başımı çevirmek zorunda kalmadan önce mesajımı alıp almadıklarından emin değildim.

"Bütün bunları Deb'e nasıl açıklayacaksın?" diye sorduğumda yatak odasındaydık.

Logan botuyla kapıyı tekmeleyerek kapattı, beni odaya devam etti ama bunu gözlerini bana dikerek yaptı.

"Neye ihtiyacın var? Dinlenmeye mi? Kahve? Bir kadeh burbon?"

Ben de onu durduracak şekilde durdum. Sonra ona doğru döndüm ve kollarımı beline doladım.

"Deb'e ne diyeceksin, Low? Ona söylemek zorundasın çünkü söylemezsen kızlar söyleyecek ve o da çıldıracak. Bu da kızları istemeyeceği anlamına gelebilir-"

Ellerini kaldırdı ve boynumun iki yanına koydu.

"Deb evliliğimizi bir boşlukta geçirmedi, Millie," dedi. "Benimle tanıştığında, yüzüğümü aldığı ve yatağımı paylaştığında ne olduğumu biliyordu. Kaos'un nasıl değiştiğini biliyordu. Değiştikten sonraki faaliyetlerimizi biliyordu. Her şeyi onun önüne sermedim ama bilmesi gerekenleri söyledim. Bundan hoşlanmayacak. Çıldıracak. O zaman kardeşliğe güvenecek. Bunu başarması zaman alabilir. Ama bunu başaracaktır."

Buna inanmakta zorlandım.

"Emin misin? Bugün sıradışıydı," diye bariz bir şekilde belirttim.

"Motorcu hayatını hiç benimsemedi bebeğim, ama uzun süre Kaos'a bağlı yaşadı. Bizi tanıyor. Hiçbir şeyle ilgilenmediği için o da ilgilenmedi. Ama bu bizi *tanımadığı* anlamına gelmez. Oraya varacaktır."

Buna inanmayı daha kolay buldum ama çok fazla değil. Bunun peşinden gitmemeye karar verdim.

Yine de, "Ve eğer yapmazsa, iyi giden işimiz iyi gitmeyi bırakacak. Kimse kızlarımı benden herhangi bir nedenle alıkoyamaz. Böyle bir şey olmayacak. Denerse, gerektiğini çabuk öğrenir. Ama o da bunu biliyor. O yüzden ."

Buna inanabilirim.

Ben de birden kendimi bitkin hissederek başımı salladım.

"Sanırım bir duşa ihtiyacım var," dedim ona. "Sonra Dot'u aramak istiyorum ve

."

"Unh-unh," diye inkar etti. Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım.

Bunu gördü ve yüzünü bana yaklaştırmak için başını eğdi.

Ses tonu sert ama : "Büyük bir

Aile. Bu aile senin, , ama bu en alttakiler anlamına gelmiyor.

Gerçekten *iki* ailen var. Sen de işi biliyorsun bebeğim. Bu Kaos. Kaos'ta kız kardeşlerin var. Onlara ihtiyacın olursa, koridorun sonundalar. Onun dışında, olmaz. Bu Kaos'ta kalacak ve bugün seninle yaşananlardan sonra bu yasayı koymak canımı sıkıyor ama bu kadar. Duydun mu?"

"Dot yapmaz-" diye başladım.

Sözümü kesti, "Alan yapacak."

Çenemi kapçünkü o haklıydı. Alan yapardı.

Aklını tamamen yitirirdi.

"Duydun mu?" diye sordu .

I düşündüm . benim Kaos kız kardeşler içinde ve yaşamak oda. Muhtemelen hemen Logan'ın kızlarına bakmak için aşağı inmişlerdi.

Onları o kadar iyi tanımıyordum. Sadece onları sevdiğimi biliyordum. Onlara güveniyordum.

Ve ben Kaos'tum, bu durumda sahip olduğum tek şey onlardı. Loganın yanı sıra.

Yani bu iyi bir şeydi, küçümsenecek şey değildi.

Başka seçeneğim yoktu, çünkü yıllar önce Logan'ı seçtiğimde zaten bunu yapmışım, bütün gün yaptığım şeyi yaptım.

Başımı salladım ve fısıldadım,

"Duydum." Her iyi yaşlı kadının yapması gerektiği gibi.

Yapmam gereken doğru şeyin olduğunu daha yapmadan önce biliyordum.

Ama Logan'ın elleri çeneme doğru kaydığında ve beni ayak parmaklarıma kadar çekerek ağzımın onunkiyle buluşmasını sağladığında ve beni hafif ama uzun ve ıslak, rahatlamış ama kararlı bir şekilde öptüğünde, bu bilgi doğrulandı.

Tack

Karanlıktı.

Odada sadece bir ışık yanıyordu. Tack

Kaos'un masasının başına oturdu.

Tazı ayakta duruyordu, sırtı kapının karşısındaki duvara dönüktü.

Ancak Tack'in bakışları pleksiglasın altındaki Kaos bayrağına takılmıştı.

Masanın ortasına.

Tack masadakilere, "High bize Millie'nin ne dediğini anlattı," dedi. "Evet," diye cevap verdi Hound.

Tack bayrağa baktı.

Ama akli, o gün ilk kez arandığında telefonda High'ın sesini duymasıyla doluydu.

High'ın sesinde duyduklarını derinden hissetti. Korkuyu öfkeyi.

Bunun nasıl bir his olduğunu biliyordu. Kadınının bir delinin elinde olduğunu bilmenin nasıl bir his olduğunu biliyordu. Nerede olduğunu ya da onu nasıl bulacağını bilmemenin nasıl bir his olduğunu biliyordu. Onu sağ salim geri almak için her şeyinizi verebileceğinizi bilmenin nasıl bir his olduğunu biliyordu.

Hayatını vermek anlamına gelse bile.

Seni ondan, çocuklarından uzaklaştıracak olsa bile. Bunu yapardın.

Hiç düşünmeden.

Bunun nasıl bir his olduğunu çok iyi biliyordu.

Ve bunu kardeşinin sesinden duymak, bıçak gibi kesen bir şekilde hatırlamak, High'ın her şeyini vermesini engellemek için elinden gelen her şeyi yapması gerektiğini bilmek, bu duygunun kaybolduğu yıllardan sonra, onu tekrar rahatsız etti.

Bayraktan Tazı'ya baktı. "Sen bu iştesin," diye emretti.

Tazı yavaşça sırttı.

"Yalnız, Hound. mı?" Tack sordu. Sırtışı hiç değişmedi. "Anladım."

"Geri tepmek yok, kardeşim," diye emretti

Tack. Tazı çenesini kaldırdı.

Kapı açıldı ve iki adam da kapıya baktı.

Tack sandalyesinde doğruldu ve içeri giren kişiyi gördüklerinde Tazı'dan gelen uyarıyı hissetti.

Keely Black.

Tack onu her gördüğünde, kardeşini kaybetmenin yarası, asla kapanmayan bir yara, daha da açıldı.

Ve onu her gördüğünde, Black'in hayatının sonundaki atıkların devam ettiğini düşünüyordu.

Kadın çok güzeldi. Yıllar geçmiş ve bu güzellik onunla birlikte olgunlaşmıştı. Şeker gibi tatlı ve çok komik bir kadındı, hayatının erkeğinkine gibi sona ermesi tam bir trajediydi. İyiliğin sadece oğullarına verilemeyeceği şekilde verecek çok şeyi vardı.

Tack, yıllar boyunca içine attığı tüm o iyiliğin patlayacağını ve onu boğan keder battaniyesinin altından çıkış yolunu bulacağını düşündü.

Hiç yapmadı.

Öfkeyle parlarsa bile ölü gibi bakan gözleriyle Tack bunun asla gerçekleşmeyeceğini düşünüyordu.

"Keely, sevgilim, biliyorsun, kapılar kapalı, bu oda-" diye başladı.

"Bildiklerimin canı cehenneme," diye .

İstendiği gibi, o günün erken saatlerinde High'ın kızlarına bakmak için Millie'nin evine gitmişti.

Ama Pete oraya varır varmaz .

Ondan devreye girmesini istemek ilk tercihi değildi. Kahretsin, durum böyle olmadıkça ve High'ın onu kontrol altına almak için kardeşlerine etrafta ve hızlı bir şekilde ihtiyacı olmadıkça ondan asla müdahale etmesini istemezdi.

Belli ki hoşuna gitmemişti.

Tack ona sessizce, "Bugün sorduğumuz şeyi bir daha sormayacağız tatlım," dedi.

"Aynen öyle, Tack," diye karşılık verdi, odaya girip kapıyı arkasından çarparak. "Çünkü *son seferinde* işler kötüye gittiğinde anlamamış olabilirsin. *Ondan* öncekinde ve *ondan* öncekinde de. Şimdi anlamalısın. Tanrı aşkına, *Millie*'yi aldılar."

"İyi olduğunu görmek için burada kalmalıydın," dedi Tazı ona ve gözleri ona dikildi.

"Yapmadım çünkü Millie'yi tanıyorum. Geri döndüğü için High adına mutluyum. Çok uzun sürdü ve bu bokun bitmesi iyi oldu. Ama beni görürse, beni *iyileştirmek* için her şeyime karışacaktır. Pete'den yeterince çektim. Beverly'den. Hepinizden," diye karşılık verdi. "Bev'in hâlâ buralarda olmasının tek nedeni bu durdurmuş olması."

Bev, Boz'un eski sevgilisiydi. O ve Keely yakın kaldılar.

Ve Tack bunun nedenini anlamamış değildi. "Keely-" diye başladı.

Gözlerini ona dikti ve "Geri çekil," diye emretti. "Kadın-" Hound denedi.

Keely Tack'ten tarafa bakmadı. "Bu sefer her neye takılıp kaldıysanız, geri çekilin."

Başını iki yana salladı. "Bu mümkün değil."

Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bu mümkün değil çünkü gururunuz tehlikede. Kulübün gururu tehlikede. Ama başka, daha önemli şeyler de tehlikede, Tack ve sen aptal olmaktan çok uzaksın. Bunu biliyorsun. Bu deli Kaos'tan ne istiyorsa, onu yaşlı kadınlara bulaştırıyorsa, ona ver ve *geri çekil*."

"Bebeğim, ruhumun derinliklerinde bir yerin var," dedi Hound ve Keely ona baktı. "Ama olarak, neden bahsettiğini bilmiyorsun."

"İkinizin neden burada olduğunuzu biliyorum," diye karşılık verdi ve parmağıyla onu ve Tack'i işaret ederek bir elini kaldırdı. Kadın elini bıraktı. "Seni tanıyorum Tazı. Ne zaman çağrıldığını biliyorum."

"Ve işi hallettiğimi biliyorsun," diye cevap verdi Hound, sesi yumuşak, hatta şefkatliydi ve Tack, kardeşinin yüzünde aynı yansımayı görünce bakışlarını daralttı.

Sikeyim.

Bu, Tack'in bunca yıllık kardeşliği boyunca Tazı'dan hiç görmediği bir bakıştı.

Ve bu, bir adamın ölen kardeşinin dul eşine bakışı değildi.

Sikeyim.

Keely, "En azından bu pislik seni dışarı çıkardığında, seni aldıkları nefesten daha çok seven birini geride bırakmadığını söylemek bana hiç keyif vermiyor," diye karşılık verdi.

Tack, 'nın yüzündeki neredeyse fark edilmeyen irkilmeyi izledi.

Sikeyim.

Tack onun dikkatini kendisine çekti. "Keely-"

"Beni bir daha arama, Tack," diye talep etti.

Ağzı gerildi.

Hound'a baktı ve onunla ilgili her şey değişti. O

kızgın ve kavgacıdan üzgün ve yenilmişe dönüştü.

Bunu görünce, o da bir bıçak gibi kesti.

Onu hatırlıyordu. Onu genç, aşık ve o kadar mutlu hatırlıyordu ki, Black'e bağlı bir odaya girdiğinde ya da Black'in bulunduğu bir odaya girdiğinde, bu mutluluk mekânın her santimini ısıtırdı.

Tıpkı Millie'nin zamanında High'la olduğu gibi.

Ama Millie onunkini geri alabilir.

Keely asla .

"Dikkatli ol," diye fısıldadı Tazı'ya. "Çok dikkatli ol, Tazı. Çünkü seni kendi nefesinden daha çok seven bir kadının olmayabilir ama yine de seni seven insanlar var. O yüzden lütfen, Tanrım, dikkatli ol."

Bununla birlikte, saçları uçuşarak döndü, kapıyı çekerek açtı, dışarı çıktı ve arkasından çarptı.

Tack, Hound'a baktı.

Hound kontrol altındaydı. Yüzü nötrdü.

Ama gözleri kapıya yapışmıştı.

"Burada işimiz bitti mi?" Tack sordu ve Hound bakışlarını kardeşine çevirdi.

"Evet," diye yanıtladı duvardan uzaklaşarak.

Tack onun masanın diğer ucunda dolaşmasını izledi. Adını söylemeden önce Tazı'nın eli kapıya dayanana kadar bekledi.

Tazı ona baktı.

"Biliyorsun," dedi dikkatle. "Neyi

biliyorsun?" Tazı sordu.

"Oraya gitmeyeceğini biliyorsun."

Tazı'nın kaşları birbirine çatıldı. "Kardeşim, kimsenin gidemeyeceği bir yere gideceğin zaman beni ararsın. Ne oluyor lan?"

Tack başını salladı ama bunu gözleri 'ninkilere kilitlenmiş halde yaptı.

"Oraya gitmeyeceğini biliyorsun. O Black'in. Ölü ya da diri, o Black'in. Hayatına devam edebilir. Umarım bir gün bunu yapar. Ama Kaos'la devam edemez."

Bu ona bir şey kazandırdı.

Hound kızgın görünüyordu.

Ama "Bu boku bilmediğimi mi sanıyorsun?" diye cevap verirken sesi kısıktı.

"Bildiğini biliyorum," diye karşılık verdi Tack. "Sadece hatırlatıyorum."

"Hatırlatmana gerek yok kardeşim," diye Hound. "Yıllarca bununla yaşadım, sahip olamayacağım bir kadına aşık olmakla."

Bunu söyledikten sonra hiç tereddüt etmeden kapıyı açtı ve sinsice dışarı fırladı. Kapıyı çarptığında ses daha yüksekti ve kapı sarsıldı.

Tack kapıya baktı.

Sonra masaya doğru eğildi, dirseğini masaya dayadı ve elini saçlarında gezdirmek için boynunu eğdi.

Sonunda yüksek sesle "Siktir" diye mırıldandığında parmaklarını boynunun arkasına dolamıştı, görebildiği tek şey masanın ahşabıydı.

BÖLÜM YIRMI DÖRT

Duydun mu?

Millie

Tyra, "CARISSA OLMAZ, o çok genç, aramızda çok yeni," dedi. "Tabby de yok, çünkü o da çok hamile."

"Seni duyuyorum," diye mırıldandı Elvira.

"Katılıyorum," dedi Lanie.

Ride'ın garajındaki Tyra'nın ofisinin penceresinin altındaki kanepenin koluna sırtımı dayamış, boynumu bükerek pencereden dışarı bakıyordum.

Tyra aracılığıyla benim çağırdığım şekilde toplantı yapıyorduk.

Sadece Lanie, Elvira ve benim olmamız Tyra'nın kararıydı.

Başkanın yaşlı . Kendisi talep etmese bir hiyerarşi vardı, bu yüzden bunun onun kararı olduğunu biliyordum.

Yine de onun kararına katıldım.

"Millie?" diye seslendi.

Gözlerimi dışarıdaki devasa ön bahçeden ayırdım, bisikletler yerleşkenin önüne park edilmişti, arabalarımız ofisin önüne park , garajdan gelen sesler kesilmişti ve masasındaki Tyra'ya baktım.

Elvira benimle birlikte kanepede oturuyordu, Lanie de Tyra'nın karşısındaki sandalyede.

Olayın üzerinden üç gün geçmişti ve Valenzuela'nın söylediği gibi olay yatışmıştı.

Polise onun orada olduğunu bildirmiş olmama ve Valenzuela'nın gibi olduğum her şeye rağmen, bir adam

ortaya çıktı ve suçlarını itiraf etti.

Tüm zamanlamaları doğru söyledi. Tüm olayları doğru biliyordu (Valenzuela ve suikastçısının olaya dahil olması hariç, ama Pedro'nun bana vurması, Carlos'un beni kaçırmaya karar vermesi hikayemi doğruladı).

Ayrıca cinayetlerde kullanılan silah ve elinde barut izi vardı.

Yine de Valenzuela toplandı, sorgulandı, ama mazereti yoktu.

Fahişe değil.

Camilla Turnbull adında bir kadın olan kız arkadaşı, kayıtlara geçen ifadesinde, adamın tüm bu süre boyunca kendisiyle birlikte olduğunu söylemiştir.

Tarif ettiğim fahişeyi de bulmuşlardı ve orada olduğunu söylemişti ama aynı zamanda itirafçı tetikçinin korkunç şenliklerden önce ona söylediğini de söylemişti. Ama aynı zamanda Valenzuela'nın değil, itirafı yapan adamın orada olduğu yalanını da doğruladı.

Valenzuela'nın hikâyesine ek olarak, orada olduğunu gösteren hiçbir şey yoktu.

Bir moteldi; her yer parmak izi ve DNA ile doluydu. Hiçbiri

Valenzuela'ya ait değildi.

Otel müşterilerini yoklayarak merdivenlerden zorla çıkarıldığımı ve odaya girdiğime şahit oldular. Fahişenin katılımı. Carlos ve Pedro'nun orada olması.

Ve itiraf eden katilin kimliği belirlendi.

Düzinelerce tanık motele girip çıkarken, hiç kimse Valenzuela'nın kimliğini tespit edememiş ya da başka bir adamın orada olduğundan bahsetmemiştir.

Logan Zandie'nin sorgulanmasına izin vermeyi reddetmişti. Her şey yolunda gidiyordu ve Logan hiçbir şeyin buna zarar vermesine izin verecek kadar ateşli değildi.

Deb kabul etti. Bu konuda hiç heyecanlı değildi ve çok iyi bir ruh halinde de değildi. Ama Logan yanılmamıştı. Bu konuda çirkinleşmedi. Kızlarına göz kulak oldu. Beni arayıp sormuştu.

Ama belli ki Kaos'un yolunu biliyordu ve eski sevgilisini tanıyordu.

Koca.

Artık yaşı bir kadın değildi. Hala çizgiyi takip ediyordu.

Her neyse, Zadie Valenzuela'nın olaya karıştığını doğrulayamadı çünkü o benim evimde değildi. Bu yüzden hikayeye zaten bildiklerinden fazlasını ekleyemedi.

Valenzuela dikkatliydi. İzlerini tamamen kapatmıştı. Aslında bütün bunlar hem ürkütücü hem de çok korkutucuydu.

"Millie," diye tekrar seslendi Tyra.

Sarsıldım ve ona odaklandım.

"Özür dilerim," diye mırıldandım.

"Kızım, kendine yardım bulmalısın," diye yumuşak bir sesle teşvik etti Elvira, beni yakından izleyerek. "Kafanda bazı şeyleri çözmen gerekiyor. Yaşadığın şey aşırı boyuttaydı."

Nefes aldım ve omuz silktim.

Elbette haklıydı. Kaçırılmışım ve iki adamın öldürülmesine tanık olmuşum.

Yaşlı bir kadındım ama çelikten yapılmamışım. Ama aynı zamanda idare ediyordum.

"Seninle dalga mı geçiyor?" Tyra sordu.

Başımı salladım. "Geceleri uyanıyorum." Sonra başımı salladım. "Aslında hiç de iyi uyuyamıyorum."

"High seninle ilgileniyor mu?" Lanie sordu.

"Evet," dedim sessizce, çünkü bakıyordu.

İçinde derinlerde bir öfke olduğunu biliyordum. Ama benimle ilgilenmek için onu gömüyordu. Ben görmedim. Hem de hiç.

Gecenin bir yarısı uyandıgımda, sanki tek varlık nedeni beni uyandıran şeytanları geri püskürtmekmiş gibi davranırdı. Geriye dönüşleri kontrol edebildiğim gündüz saatlerinde bile dikkatli ve şefkatliydi.

Yatıştırıcı bir merhemdi.

Ama ne kadar güçlü olursa olsun, iyileşmek için uzun bir bekleyiş olacağını biliyordum.

"Malik'le bu konuştum," diye açıkladı Elvira. "destek ne kadar iyiye, onun her vakada o kadar iyi olduğunu söylüyor,

tek yol profesyonel yardımdır."

Bir danışmana ihtiyacım olduğunu itiraf edersem, Logan'ın bankacılıktan kaynaklanan öfkesinin kontrolden çıkacağından korkuyordum.

Gözlerimi Tyra'ya kaydurdım.

Beni anladı, ikilemimi ve bunu çözmenin sınırlı cevaplarını biliyordu ve bana yumuşak bir gülümseme verdi.

Elvira'ya dönüp baktım.

"Endişelenmen çok hoş ama elimizdeki işe odaklansak daha iyi olur," dedim.

"Ben yaparım. Elbette," diye karşılık verdi. "Yalnızca kendine bakman gerektiği gibi bakacağına söz ."

Bunu ona verebilirdim, bu yüzden başımı salladım.

Tyra, "Doğru, yapmamız gereken şey hiç de kolay olmayacak," dedi.

Haklıydı da.

Kardeşlerin işlerine karışmak zor bir işti. Eğer bu işler tehlikeliyse ve onlar da kendilerini mecbur hissettikleri şekilde bu işlerle uğraşıyorlarsa, bu mümkün değildi.

Ama Logan öfkesini açığa vuruyorsa, kardeşlerinin de öyle olduğunu biliyordum. Onların yaptığı buydu. Birinin hissettiklerine diğerleri de karşılık verirdi. Birinin katlandığına diğerleri de onunla birlikte katlanırdı.

Ve intikam kazanıldığında, diğerleri intikam almak için oradaydı.

O.

Ve Valenzuela'nın bunu bildiğinden endişeliydim.

"Millie, bu işe dahil olabileceğin bir yerde olduğundan emin misin?"

Lanie sordu.

Bakışlarımı ona diktim.

"Hop olmadan yirmi yıl yaşadığınızı ve sonra onu geri aldığınızı düşünün. Bu süre içinde başınıza ne gelirse gelsin, onu tekrar kaybedebileceğiniz bir yerde olmanıza izin verir miydiniz?"

"Hayır," diye cevap verdi sessizce.

"Hayır," diye kararlılıkla tekrarladım. "Yani, evet, bu işin içinde olabileceğim bir yerdeyim."

"Tamam o zaman," diye araya girdi Tyra ve baktığımda Elvira'ya baktığını gördüm. "Sanırım en iyi seçeneğimiz Hawk'la başlamak."

"Hawk bizim de bu işe karışmamıza izin vermeyecek," diye cevap verdi Elvira.

"Valenzuela, işiyle ilgili yaptığım gizli görevden sonra benden pek hoşlanmıyor. Hawk da onun görüş alanında. Her ne şekilde olursa bir şeyler yapmaya çalıştığımızı , *hepimizi* kaçırıp güvenli evlerinden birine hapsedecek kadar bizi durduracaktır."

Ondan her bahsedildiğinde Hawk Delgado daha da ilginçleşiyordu.

"Ondan yardım istemekten bahsetmiyorum, Vira. Neler olup bittiğini öğrenmenin bir yolunu bulmayı kastediyorum," dedi Tyra. "Eğer adamlarımızdan bir şey çalışırsak, onlar bunu çözecektir."

"Sence Hawk gibi şeylerin dosyalarını tutar mı?" Elvira sordu.

Tyra, "Bence var mı yok mu öğrenebilirsin," diye cevap verdi.

Elvira aniden sırttı. "Doğru düşünüyorsun."

Tyra sandalyesine geri oturdu. "Bununla başlayacağız. Bir şey çıkmayabilir ama elimizde ne kadar çok bilgi olursa o kadar iyi olur. Bu arada," Lanie ve bana baktı, "adamlarınızı çalıştırın. Tedbirli olun. Akıllı olun. Bilgi almak için onları pompalamaktan bahsetmiyorum. Felaket bir şey olursa arkalarında bırakacakları şeyi aldıklarından emin olmaktan bahsediyorum."

Lanie, "Sanırım bunu zaten biliyorlar, Ty-Ty," deyince Tyra ona baktı.

"Öyle olduğunu biliyorum. Sadece unutmadıklarından emin ol," diye yanıtladı.

"Hepinizi anlıyorum. Korktuğunuzu anlıyorum," diye araya Elvira. "Valenzuela bir tehdit. Ama Kaos hiçbir zaman aptallaşmadı. Gerçekten bu adamın kardeşliği alt edebileceğini düşünüyor musunuz?"

"Bir adam beni kaçırdı," diye hatırlattı Tyra ona, "ve Tack bana ulaşmak için silah seslerinin arasından geçti." Bir elini kaldırdı ve beni gösterdi. "Valenzuela Millie'yi aldı. Kaos'un aptalca bir şey yapacağını mı düşünüyorum?" Başını iki yana salladı. "Kulübe rehberlik eden sevgi, güven, aile, koruma, kardeşlik gibi duyguların, çılgın ama değerli bir rakiple karşı karşıya kaldıklarında her şeyi gölgeleyebileceğinden korkuyor muyum? Evet."

"Mmm-hmm," diye mırıldandı Elvira, kabul etmeden önce bunu gözle görülür bir şekilde kafasında tartıyordu. "Seni anlıyorum. Nerede olduklarına dair ne bulabileceğime bakacağım."

Gözlerim tekrar pencereden dışarı kaydı.

"Millie?" Tyra seslendi.

Ona dönüp baktım.

Başını yana eğdi. "Tatlım, iyi olduğuna emin misin?"

Kaos'un sonsuza kadar temiz ve özgür kalmadan önce kazanması gereken son bir savaş olduğuna ve bu savaşı kazanacağına inanmak istedim.

Ancak Benito Valenzuela, durdurulamayacağı bir şekilde istediğinin peşinden giden bir adamdı.

Durdurulmadığı sürece.

Ne kadar çılgın olsa da, bu onların ruhunda istemediğim bir kara lekeydi.

"Tack seni koruyacak, High, tüm kardeşler," dedi Tyra ben cevap vermeyince. "Umarım bunu biliyordursun. Yaptığımız şey, sadece bunu başarmasına yardımcı olmak."

"Logan karanlık bir yolu takip etti," dedim onlara. Hepsi birbirine baktı ve bakışlarından bu yol hakkında biraz bilgi sahibi olduklarını tahmin ettim, bu yüzden bu konuya girmeye gerek duymadım ve devam ettim. "Öyle olmasa bile benim yüzümden oldu. Öyle olmasa bile benim yüzümden tekrar o yola girmesini istemiyorum."

"O zaman onu uzak tut," diye açıkladı Elvira. "Adam oral seksten payına fazlasını alıyor, akli kadınının ağzında olacak, kafayı sıyırmış bir orospu çocuğunda değil."

İçimden bir kıkırdama yükseldi çünkü gerçek buydu.

Benimle birlikte güldüler, onların da güldüğüm için içlerinin rahatladığını duyabiliyordum.

Ve , işimizin bittiğine karar verdim. Onlarla vakit geçirmeyi sevmediğim için değil, artık bunu düşünmek istemediğim için.

Bir ofis odasına yerleştirilen Noel süslemelerini denetlemem gerektiğinden bahsetmiyorum bile.

"Gitmeliyim," dedim ve koltuktan kalktım.

Hepsi taşındı. Paltomu giydim, çantamı aldım, kucaklandım ve Elvira'dan olanlarla başa çıkabilmek için birileriyle konuşmayı düşünmemi isteyen bir uyarı daha aldım.

Yüreğim buruk bir şekilde yola çıktım, her şeyin umut verici olmasını dileyerek

Zadie'nin ben kaçırılmadan önce bana gelmesiyle birlikte, hala kaygısızlığa dönüşecek bir mutluluk tomurcuğu hayatının yörüngesindeydik.

Bunun her zaman laleler arasında bir yolculuk olmayacağını biliyordum.

Ama kızlarla geçirdiğimiz o hafta sonunun tadı bir başkaydı.

Bu yüzden Logan'ın öfkesinin nereden geldiğini anladım.

Valenzuela'nın beni almasını, olanları, gördüklerimi anladım.

Aynı zamanda bunu hepimizden aldı. Sadece geri alabileceğimizi umuyordum.

Hepimiz.

Sağlam.

Elvira

Tyra'nın ofisinde kapı Millie'nin arkasından kapandı ve Elvira masadaki kızlarına baktı.

"Siz sürtüklerin bu işe karışamayacağınızı hepimiz biliyoruz," dedi.

Lanie ve Tyra hiçbir şey söylemediler ama Elvira onların bildiğini biliyordu. Şu anda Millie için yapmaları gerektiğini düşündükleri şeyi yapıyorlardı. Ama kadınları en ufak bir müdahalede bulunursa erkeklerinin aklını kaçıracağını biliyorlardı.

"Shirleen'i çağırıyorum," diye ilan etti. Bir tartışma beklemiyordu.

Bir tane bile alamadı. Tyra,

"Katılıyorum," diye cevap verdi.

Elvira gecikmedi. Çantasını karıştırdı ve telefonunu çıkardı.

Bu dünyada Millie ve Kaos kardeşliğinin üyeleri dışında Logan "High" Judd'ı temiz, özgür ve hayatta tutmak için her şeyi yapabilecek tek bir kişi vardı.

Bu yüzden Elvira onu aradı.

Shirleen'in davetini geri çevireceğini tahmin etmemişti.

Haklıydı da.

Millie

Ertesi öğleden sonra, stüdyomdaki masamda oturmuş, gözlerim bilgisayar ekranımda, parmaklarım ailesinin her şeyi yapmamı istediği ama bunu başaracak paraları olmayan bir çocuk için yapılabilir bir bar mitzvah sunacak bir bütçe için rakamlar giriyordu ki kapım açıldı.

Speck, o günkü koruyucum, kafasını içeri uzattı ve "O iyi" dedi.

Sonra kafasını çıkardı ve nefes almayı tamamen unuttuğum kadar güzel, iri yarı siyah bir adam bana gülümseyerek içeri girdi.

O içeri girmeye devam ettikçe, masamın diğer tarafında durana kadar başım daha da geriye eğildi.

O anda ağzım açık kalmıştı. Umurumda değildi.

Bu adamın, kadınların onu görünce kendilerini aptal yerine koymalarına alışık olduğunu biliyordum.

Ve her neyse, hala bedensel fonksiyonlarımı geri kazanamamıştım.

"Millie, seninle tanışmak güzel," dedi derin ve yumuşak sesi. "Ben Elvira'nın adamı Malik."

Ho...

Lee...

Kahrets

in.

Ona zincir vurmak istemesine şaşmamalı.

"Ben... uh... Ben..." Hızla ayağa kalktım ve elimi ona ittim. "Malik, seninle tanışmanın ne büyük bir zevk olduğunu anlatamam."

Elimi tuttu ve bana tekrar gülümsedi.

Dudaklarımı yaladım.

Beni bıraktı ve "Düğünümü planladığınızı fark ettim" dedi.

Lanet

olsun.

Sikeyi

m.

Kahret

sin.

"Ben... uh... Ben..."

Konuşmayı bıraktım çünkü buna verecek başka bir şeyim yoktu.

Açıklama.

"Merak etme," dedi, sesi bir ninni gibi daha derin, daha yumuşaktı. "Sadece bir şey soracağım."

Her şeyi sorabilirdi, ben de başımı salladım.

"Bebeğimi mutlu edecek bir düşün planlıyorsun. Ama bunu yapmadan önce, hayatının geri kalanını benimle geçirmesini istediğim ve asla unutamayacağı bir gece planla."

Gözlerimin yaşlarla dolduğunu hissettiğimde onun ne kadar güzel olduğunu bir anda unuttum.

"Gerçekten mi?" Fısıldadım. "Soracak mısın?"

"Bunu doğru yapmama yardım edeceksin, evet."

"Aman Tanrım," diye fısıldamaya devam ettim. "Çok mutluyum."

"Bunu duyduğuma sevindim tatlım, ama bana bir iyilik yap ve Elvira'yı daha mutlu et."

Delicesine başımı salladım, şimdi tıkanmışım ama aynı zamanda aptal gibi sırtıyordum. "Bunu hallettiğimiz iyi oldu," dedi.

Deli bir kadın gibi başımı sallayıp durdum.

Ve sırtıyordum çünkü kızım istediğini alacaktı, bunu planlamam gerekiyordu ve bu *muhteşem* olacaktı.

O da sırtıttı ve tekrar elini uzattı.

Ben aldım. Benimkini sıktı, bıraktı, cüzdanını çıkardı ve "Kartım. Bir planın varsa beni ara."

Kartı bana uzattı.

Parmaklarım etrafını sardı. "Yapacağım," diye söz verdim.

Bana bir gülümseme daha verdi. Elvira'nın bir ömür boyu buna sahip olacağı için daha da mutlu oldum, sonra "Üzgünüm kısa sürecek ama yapacak işlerim var" dedi.

Tekrar başımı salladım.

Kapıya doğru döndü ve ben de onu takip etmek için masanın etrafından dolaşım.

Kapıya vardığında durdu ve bana baktı.

"Plan yaparken, kadınımı iyi bir yerde tutmak için yapabileceğiniz bir şey de yardım bulmaktır."

Gülümsemeyi bıraktım.

Sesi tekrar ninni aralığına düştü ama bu sefer farklıydı

Zaman.

"İşler sarpa sardığında Kaos'un safları sıklaştırdığını biliyorum. Kendi başlarının çaresine baktıklarını biliyorum. Bunu anlıyorum. Kadınının senin için endişelendiğini de biliyorum ve bu hoşuma gitmiyor. Ama anlamayı umduğum şey şu ki, hiçbir erkek kardeş dünyaya vermek istemediği bir kadını yaşlı bir kadın için seçmez. İhtiyacın varsa, High sana sahip olmak isteyecektir. Bu garanti ve bunu biliyorsun. Ayrıca kendi yaşam tarzlarını sürdürecek kadar güçlü olmayan kadınları da seçmezler. Bu da yardım isteyemeyecek kadar zayıf kadınları seçmedikleri anlamına geliyor. Seni küçümsemiyorum, tatlım. Kendi başına başarabileceğine dair kendini kandırma ihtiyacını anlıyorum. Sadece diyorum ki, zorunda değilsen bunu neden yapasın ki?"

Gözlerimin kısıldığını hissettim. "Buraya Elvira'nın en çılgın hayallerini bile aşacak bir soru-cevap gecesi planlamana yardım etmemi istemeye mi geldin yoksa kadınının benim için nasıl endişelendiğini duymaktan bıktığın için nutuk çekmeye mi?"

"İki kuş," diye yanıtladı.

Elvira.

Ve onun adamı Malik.

Ondan hoşlanıyordum ama baş belası olabileceğini fark etmeye başlamıştım.

"Sırf buraya gelip bana ders vermekten çekinmedin diye, çiçekçimden evlenme teklifin için Brown Palace'ta tutacağım güllerle dolu *süit* için her zamanki indirimimi istemeyeceğim," dedim.

"Şımarık," dedi gülümseyerek. Sonra da "Yaşlı kadın" diye buyurdu. "Aynen öyle," diye karşılık verdim.

Gülümsemeye devam etti.

Sonra bıraktı.

"Yardım çağır," diye fısıldadı. "Getireceğim," fısıldadım.

Onu hiç tanıımıyordum ama yakışıklı yüzünde gördüğüm rahatlama kadınının ile ilgili değildi.

"Teşekkür ," dedi ve ben cevap veremediğim ortadan kayboldu. kapattığı kapıya bakakaldım.

Sonra kapıya doğru gülümsedim.

Çünkü Elvira'nın kendine iyi bir tane yakaladığını biliyordum.

Ve tarihteki en iyi teklifi alacaktı.

Yüksek

High kamyonetini park etti ve karanlık, ıssız yolda ilerledi.

El feneri taşııyordu. Uzun zaman olmuştu ama yolunu biliyordu.

Önündeki gölgeler hareket etti ama o onlara doğru yürümeye devam etti.

Yaklaştıkça Shirleen'in karanlığın içinde belirmesi hiç de şaşırtıcı değildi.

Burası onların buluşma yeriidi. Kötü şeyler olduğunda buraya giderlerdi. Burası onu geri götürmesi gerektiğinde brifinglerini aldığı yerdı. Burası, geri dönmesi gerektiğinde ona kendi bilgilerini verdiği yerdı.

Yıllardır bunların hiçbirı olmamıştı. Bu yüzden onu oraya çağırması sürpriz oldu.

Ve iyi bir sürpriz değildi.

Ondan iki adım ötede durdu ve "Konuş benimle" diye havladı. O da konuştu.

Ve bunu "Sakın batırma" diye bağırmaı için yaptı. "Ne?" diye kırıptı.

"Evlad, kefaretin var. İyi işler yapmanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun, yüz tanesi bir kötüyü silmeye yetmiyor. Buna cevap verme çünkü bildiğini biliyorum. Sen o yoldasın. Sakın sapma."

Elini uzattı, kızgındı, şaşırmıştı ve gafil avlanmıştı, bunların hiçbirı hoşuna gitmemişti.

"Sen neden ?" diye sordu.

"Kadının kaçırıldı. Bu iyi bir şey değil. Güvende bulundu. Buna tutun ve intikam ateşini için onu göm."

Anladı.

Ve aldığı şey onu kızgınlıktan sürükledi.

"Sen bu işten uzak dur ve Nightingale'i de uzak tut. Bu

şimdi tüm Kaos," diye uyardı.

Öyleydi.

Mitch, Slim ve Hawk tarih olmuştu. Tack onları pamuk ipliğine bağlamıştı, Rosalie hâlâ oyundaydı, yani bildikleri kadarıyla Kaos onların mallarını elinde tutuyordu ve her şey hâlâ devam ediyordu.

Ama Tack, Hound'u içeri göndermişti.

Yani sonunda, her şey Kaos olacaktı.

Shirleen onun alanına girdi ama o kıpırdamadı ve burnunun ucuyla ona baktı.

"Öyle. Başka türlü olamazdı. Ama buna *sen* rehberlik et, Yüce. Kadınınızı geri aldığınızda elde ettiğiniz ödülün zarar görmemesi için ona rehberlik edin. Ne biliyorum. Ne yaptığını biliyorum. Neden yaptığını da biliyorum. Onlarca yıllık fedakârlığı bir hiç uğruna yapmayın."

Karanlığın içinden onun gözlerinin içine baktı, sonra bakışlarını kaldırıp başının üzerinden ona baktı.

"Beni anladın mı?" diye mırıldanarak uzaklaştı.

Tekrar ona baktı. "Yaptığı şeye dayanamıyorum."

"Hayır. Ve yüz iyilik bir kötülüğü silmez. Sende yeterince kötülük var, High. İkimizin de var. Onu alaşağı edersen, bu boku doğru yaparsın. Asla altın bir ruha sahip olamayacaksın ama kadınının bir ruhu var. Onu lekeleme."

Dışlerini sıktı, çenesinde bir kasın zıpladığını hissetti.

"Bilmen şaşırtmayacak, yapacağın şeyden çok korkuyor," diye bilgilendirdi onu. "Tek korkanın o olmadığını bilmen seni şaşırtmayacak. Kadınlarınız erkeklerinin yanında durmayı bir sanat haline getirmişler. Senin için bu çabaya değmesini sağlamak."

Tanrım, kadın haklıyken bile sinir bozucuydu. "Bitirdin mi?" diye homurdandı.

"Oraya mı gireceğim?" diye karşılık verdi. Hiçbir şey söylemedi.

Ona baktı.

Sonra fısıldadı, "Oraya girdim." "İşim bitti," diye cevap verdi.

Hiçbir şey söylemedi.

Arkasını döndü ve uzaklaşmaya başladı. O uzaklaşırken arkasından seslendi.

"Hiçbir şeyim yokken, sen vardın. Bunu asla unutmayacağım High ve bunu bana verdiğin için son nefesime kadar sevgimi kazanacaksın. Senin için her şeyi istiyorum. Şimdi sahiptin. Sadece bir şey yapmanı istiyorum. Tutun."

Sinirliydi, üşüyordu, Denver'ın dışındaydı, yani Millie'den uzaktaydı ve karanlıkta ona patronluk taslayan siyah bir kadın vardı.

Ona hiçbir şey vermek istemedi. Bunu yapamazdı.

Çünkü onun da sevgisi vardı. O da yapması gerekeni yaptı.

Yürümeye devam etti ama bunu bir kolunu kaldırarak ve elini sallayarak yaptı.

* * *

Kapıyı açtı, eve girdi, alarmin duydu ama durdu.

Mutfak tam bir felaketti. Millie de ocağın başındaydı.

"Sakin çıldırma," diye emretti, dönüp ona bakmadan. "İşler iyi gitmiyor ve ne yaptığımı anladığında hemen çıkıp bir Chipotle'a gideceksin. Ama bana katlanmanı istiyorum çünkü bunu başardığımda, bu dünyanın dışında olacağını düşünüyorum."

Kapıyı kapatıp kilitledi ve alarm paneline dönüp, merkeze sinyal göndermeden önce kodu girmek için zamanında geldi.

Sonra mutfığa doğru yürüdü, sebze kalıntılarını, hepsi sağlıklı görünen bir sürü pislikle dolu kaseleri, her yerde ambalajları ve paketleri, bir kenara atılmış ıslak, yırtık kağıtlara benzeyen şeyleri ve döküldüğü için tezgahın üzerinde lekeler olan bir bardak şarabı gördü.

Millie'nin arkasında durdu ve üç tencerenin fokurdadığını, ocağın sıçrayıp lekелendiğini ve Millie'nin içinde kaynar su olan bir tavanın üzerine eğildiğini, içinde de maşayla karıştırdığı bir kağıt parçası olduğunu gördü.

O onu hissetmiş olmalı çünkü o dedi ki, sanki o idi

Onunla konuşmadan başka bir şeye konsantre olurken, "Bu pisliklerden *birini* suya sokup tek parça halinde çıkarmalıyım ki onu doldurabilelim ve belki sonunda akşam yemeği yiyebilelim."

"Bu da ne böyle?" diye sordu.

Omzunun üzerinden ona baktı, sonra tekrar tavaya döndü. "Bu piring kağıdı."

"Ne?"

"*Piring kâğıdı*," diye tekrarladı öfkeyle, bir kenarını dikkatlice tuttu, sudan çekmeye başladı, parmak uçlarıyla tutmak için diğer elini uzattı ve o şey ortadan yırtıldı. "Orospu *çocuğu*!" diye bağırdı, kâğıdı maşasıyla kaldırıp tezgâha doğru fırlattı ve kendi türünden birkaç tanesine çarparak orada kaldı.

Hemen bir pakete uzandı ve yuvarlak, ince, beyaz bir şey çıkardı ve dikkatlice suya kaydırıldı.

"Bebeğim," diye seslendi omzunun üzerinden.

"Ne?" diye sordu, maşasıyla yeni parçayı dürterek. "Akşam yemeği nedir?" diye sordu.

"Ev yapımı ," dedi suya. Adam onun profiline baktı.

Hazır ve kararlıydı. Yavaş bir adım attı.

Aynı yavaşlıkla başını çevirdi ve mutfağa baktı. Kadın çalışmıyordu. Yemek yapıyordu.

Mutfak düzenli değildi.

Tam bir karmaşaydı. Ona baktı.

Yüksek topuklu ayakkabılar, dar bir kazak ve daha dar bir etek giymemişti - seksi ama tamamen klas.

Üzerinde kışını saran bol bir pantolon, kız terlikleri ve ince bir kazak vardı.

Saçları başının üzerinde yığılmıştı. Dikkatlice düzenlenmemişti. Özensiz ve sevimliydi, bukleler boynunu ve yanaklarını fırçalamak için kaçıyordu.

"Bebeğim," diye .

"," dedi. "Millie."

"Bekle," diye tekrarladı ve adam onun kâğıdı tavadan çıkarmak için bir girişimde daha bulunduğunu gördü.

"Şükürler olsun!" diye bağırdı, maşa ve parmakları arasında yere su damlatan sağlam kâğıtla ona doğru döndü.

Durduğu anda, ortasından yırtıldı. Ona ters ters baktı ve "*Lanet olsun!*" diye bağırdı.

High patlattı.

"Bu hiç komik değil, Low. Bu benim *yedinci* denemem! Bu gidişle asla yiyemeyeceğiz."

"Seni asla kaybetmeyeceğim" derken bile gülmeye devam etti.

Başını salladı ve gülmeye devam etti çünkü hala elinde kırık kağıdı tutuyordu, sevimli görünüyordu, önden düşük kesilmişti, hoşuna giden bir görüntüydü, "Ne?" diye sordu.

"Asla, bebeğim, . Seni asla kaybetmeyeceğim. Sahip olduklarımı geri almak için asla bir bok yapmayacağım. Bana verdiklerini değersiz kılacak hiçbir şey yapmayacağım. Oraya geri dönmeyeceğim. O yol en başından beri doğru gelmiyordu. Sen benim yanımdayken, her türlü yanlış."

"Alçak," diye fısıldadı.

Tepeden tırnağa yerinde bunu görüyordu. Onu yakalamıştı.

Böylece, hâlâ kıkırdayarak ona yaklaştı ve onu (ve kâğıdını) kollarının arasına aldı.

Göğsü ıslaktı. Umurunda bile değildi.

"Endişelenmeyi bırak," diye emretti. Kadın gözlerini dikmiş ona bakıyordu.

Bir eliyle kâğıdı ve maşayı onun elinden alıp kenara atmak için onu bıraktı.

Maşa şakırdadı. Kağıt sıçradı.

Kolunu tekrar ona doladı. Onun Millie'sine.

Kız arkadaşı.

Sevdiği tek kadın, seveceği tek kadın.

Ona çeki düzen verir, geceleri kadehini yıkar, evine uygun kediler alırdı.

Ve onu bu şekilde, muhtemelen yemek istemeyeceği şeyler pişirerek ve felaket bir mutfakta bunu yaparken cehennem gibi sinirlenerek kabul edecekti.

Nasıl gelirse gelsin onu alırdı. Ondan her şeyi alırdı.

Yapmayacağı şey, onu kaybetmesine neden olabilecek bir şey yapmaktı. "Bir partiye girdim, sana aşık oldum. Ateşin içinden geçtim Seni kaybettiğimde. Seni geri aldım. Hiçbir şey, Millie, hiçbir şey seni kaybetmeme neden olamaz. Duydun mu?"

Onungözler vardı Sıcak, ama onu soru oldu tereddütlü.

"Biri... sana bir şey mi *söyledi*?"

Onlar yaptı.

Bunu bilmesine gerek yoktu.

"Kardeşler bu işi doğru yapacaklar," dedi ona.

Tack'le konuştuktan sonra öyle oldu.

Onu inceledi, acele , sonra kollarında rahatladı.

"Tamam, Low," dedi sessizce.

"Ayrıca lanet börekleri de yemeyeceğim," dedi ona.

Kaşları bir araya gelmeden önce adamın kollarında hafif bir sarsıntı geçirdi.

"Sadece kısmen sağlıklı, Logan. Geri kalanı tamamen et ve sos."

"Çin nefret ederim."

Onun kaşlar kaldı çizilmiş. "Bu imkansız için Nefret Onlar. İçlerindeki her şey iyidir."

Yan tarafa baktı, sonra ona baktı. "Filizler mi?" "Hepsi su.

Tadı bile yok." "Saçmalık."

"Logan-"

"Hepsini kapatın. Sonra temizleriz. Şimdi açlıktan ölüyorum. Chipotle'a gidiyoruz."

"Logan!" diye tersledi. "Bir saattir yemek yapıyorum." "Öğle yemeğinde ye," diye cevap verdi.

"Daha sağlıklı beslenmeniz gerekiyor," dedi. "İkimizin de ihtiyacı var." "Neden?"

"Çünkü bu sizin için iyi ve kızlarınıza öğretmek için iyi bir alışkanlık."

"Sanırım Deb bunu halledecek, bebeğim."

Çenesini kapattı.

Onu orada tutuyordu.

Onu bıraktı ama elinden tutup kapıya doğru sürükledi. "Giyecek tenis ayakkabın ya da başka bir şeyin var mı?"

"Tenis ayakkabısı olan bir kadın gibi mi görünüyorum?"

Durdu ve ona baktı. "Sağlıklı olmak istiyorsun ve tenis ayakkabılarının yok mu?"

Duvara baktı. Onu da

orada yakalamıştı.

Tekrar gülmeye başladı.

Kadın ona baktı ama sadece ters ters baktı.

"Bebeğim, ayakkabılarını giy," dedi.

"Sen git Chipotle al. Ben börek istiyorum," diye cevap verdi.

"Ayakkabı al," diye tekrarladı.

"Cidden, Low. Bu bir felaket olabilir ama aynı zamanda gerçekten iyi de olabilir," diye karşılık verdi.

Onu kendine çekti, boynunu bükerek yüzünü onunkine yaklaştırdı.

"Ayakkabı al."

"Bu benim hoşlanmadığım kısmı," diye açıkladı.

Arkasına yaslandı ve kaşlarını kaldırdı. "Adamını akşam yemeğini alması için soğukta tek başına dışarı mı göndereceksin?"

"Ve bu da şimdiye kadar bahsetmediğim, hoşlanmadığım seksi motorcu manipülasyonu."

Tekrar gülmeye başladı.

"Neyse ki senin için, ben buna bayılıyorum," dedi o bunu yaparken.

"Ne?" diye sordu adam, hâlâ gülerek.

"Gülüyorsun."

Durdu.

Sonra hatırladı.

Ve bir kez hatırladığında, bu konuda bir şeyler yaptı.

Çünkü eve gelmişti ama kadının doğru dürüst karşılamamıştı.

Bu yüzden elini sertçe çekti, vücudunun onunkine çarptığını hissetti ve bunu gördü.

İşi bittiğinde, kızın sersemlemiş yüzünü gördüğünde bunu yapmaya devam etmek zorunda kaldı.

"Kapat şu boku bebeğim, ayakkabılarını giy. Hadi yemeğe gidelim. Duydun mu?"

"Dinle," diye fısıldadı nefes nefese. Sonra gözlerini onun gözlerine dikti ve vücudundaki ani sıkışmayla birlikte gözlerine öyle bir şey doldu ki, "Bir danışman buldum. Valenzuela'yla olanlar hakkında onunla konuşacağım."

"Bu iş bittiğinde bana haber ver," dedi hemen. "Ben seni götürürüm."

Onun kollarında rahatladı.

"Bilmelisin ki taşınıyoruz ve bunu yakında yapacağız" dediğinde yine gerildi.

"Öyle miyiz?" diye sordu. "Komşularınız berbat."

Ona komşusunun kaçırılmasına tanık olduğunu ve bu konuda hiçbir şey yapmadığını anlatmıştı.

Bunu söylediğinde tekrar rahatladı ve bir gülümseme ekledi. "Ev avı," diye mırıldandı. "Eğlenceli."

Eğer düşünüyorsa, delirmiş demektir.

Bunu çoğunlukla paylaşmadı çünkü kız ayak parmaklarının üzerinde yuvarlandı, ağzını onunkine değdirdi ve sonra istediğini yapmak için kollarından çekildi.

Sıcak yiyebilmek için burritolarını Chipotle'da yediler. Dışarısoğuktu.

Ama yapabildiği en iyi şey parmak arası terlikti. Çok şirindi.

Millie'ydi.

Ve bu onu güldürmüştü.

EPILOG

Bugün de Farklı Değil

Yüksek

"Bu şekilde oynamak istediğine emin misin?"

Yerleşkenin Ortak Salonunda Tack ve Hound ile yalnız kaldıklarında, High ona işlerin nasıl gitmesini istediğini söyledikten sonra Tack bu soruyu sorduğunda, High sadece başını salladı.

Tack bir süre onu .

Sonra dedi ki, "Senin çağrın, Yüce."

High ona baktı, sonra o da Hound'a baktı.

Bitmişti.

O da dedi ki, "Gidip bir eve bakmalıyım."

Sanki gönüllü olarak demir bir kızığın içine sokulmayı tercih ediyormuş gibi, yani nasıl hissediyorsa öyle söyledi.

Tack'in dudakları seğirdi.

Tazı dümdüz .

"Görüşürüz kardeşlerim," mırıldandı High ve çenesini kaldırarak uzaklaştı.

Tack

"Bu şekilde mi oynayacağız?"

Hound, High'ın arkasından yerleşkenin kapısı kapanır kapanmaz bu soruyu sordu.

Tack gözlerini kapıdan ayırdı ve Hound'a baktı.

"Senin kararın, Hound."

"Zadie'ye ulaştılar, Millie'yi aldılar." Tazı ona bildiği bir şeyi söyledi.

Tack cevap vermedi ama Tazı'nın nereye istediğini biliyordu.

"Acı hissediyorlar," dedi Tazı alçak sesle.

Hound'un oraya biliyordu.

"Yüce, doğru yolu seçti. Bu doğru yol. Ama seni tanıyorum kardeşim, senin yolun her zaman kendi yolun oldu," diye karşılık verdi Tack.

Hound ona, "Bizim dünyamızda, kendimize yapılan yanlışlar, doğrular farklı bir anlam kazanır," dedi.

Evet.

Hound'un yolu her zaman kendi yolu olmuştu. "Seni anlıyorum," diye yanıtladı Tack.

"Bu konuda başına buyruk davranıyorum, Tack. Kulüp temiz kalacak."

Tack tamamen ona döndü ve başını salladı. "Hayır, kardeşim. Biz her zaman arkadayız."

Tazı, "Bu sefer değil," diye fısıldamadan önce bakışlarını bir süre tuttu.

Tack bir şey söyleyemeden Tazı uzaklaştı.

Bunun iyi mi yoksa kötü mü olduğundan emin değildi. Şimdi bildiklerini öğrenince, Tazı'nın hissetmek istediği şeyi, sahip olmak istediği şeyi hissedemediğini ve asla sahip olamayacağını bildiği halde bir şeyler hissettirdiği için mi uçlarda gezinmekten hoşlandığını merak etti.

Tack'in emin olduğu şey, Tazı'nın . Başına buyruk olduğunu düşünebilirdi.

Ama Hound'un kardeşleri onun arkasını kollayacaktı.

Barın yanında bir tabureye oturdu ve telefonunu çıkardı. Birkaç arama yaptı.

Ve o yaptı.

Yüksek

Tüm kızları kamyona bindiren High, Millie'nin internetten bulduğu evin önündeki kaldırımda yavaşlayarak durdu.

Eğilip Millie'nin penceresinden baktı ve yokuştan yukarı

Denver'ın Highlands bölgesinde, şehre tepeden bakan devasa arazisinde iğrenç bir şekilde gururla oturan canavar.

Tanrım.

Hayatta olmaz.

"... sanki... *bir* şatodan *daha iyi*," diye nefes aldı Zadie arka koltuktan.

Kahretsin.

"Bu *inanılmaz*!" Cleo da arka koltuktan bağırdı. Yüce İsa.

Kapılarının açıldığını duydu, kızlarının hevesle dışarı fırladığını hissetti ama dikkatini evi inceleyen Millie çekti ama şimdi yavaşça başını ona doğru çeviriyordu.

Onun yüzüne baktı, yirmi yıl önce aşık olduğu, şimdi heyecanla parlayan yüzüne.

Sikeyim.

Tek kelime etmeden kapısına döndü, kapıyı açtı ve kapıdan çıkıp emlakçının *verandada* onları beklediği yere doğru yürümek için acele ederken neredeyse kapıdan düşecekti.

High kamyonetten inip kaputa doğru ilerlerken içini çekti ve durup eve baktı, artık katıksız bir manzaraya sahipti.

Millie ona listeyi göstermişti. Fotoğraflarda yeterince kötüydü. Gerçekte daha da kötüydü.

Ancak evin 1903 yılında inşa edildiğini ve son iki yıl içinde çatısından temeline kadar restore edildiğini biliyordu.

İtalyan fayanslı, etrafı saran bir verandası vardı. Beş yatak odası vardı. Altı banyosu vardı. Bir oturma odası, devasa bir mutfak, bir tereyağı (her ne haltsa), bir yemek odası, aile odası, çalışma odası ve lanet bir kütüphanesi . Ayrıca arka tarafta Millie'nin stüdyosunu koyabileceği yenilenmiş bir araba evi vardı. Dahası, büyük bir arsa üzerinde oturuyordu ve bu da onun bir çim biçme makinesi almasını gerektirecekti çünkü o çimenlikte bir çim biçme makinesini itmesinin imkânı yoktu. İki gününü alırdı.

Görkemliydi.

Şıktı.

Gösterişliydi.

Bir motorcunun yaşadığı yer
değildi. Hayatta olmaz.

Gözleri evden ajansa doğru merdivenleri hızla çıkan kızlarına gitti, kadını da onları takip ediyordu, yüksek topuklu botlarının üzerinde heyecanlı adımlarıyla kızı sallanıyordu.

Millie'nin terasa çıkmasını ve ajanın elini sıkmasını izledi.

Sonra Clee-Clee'nin bir yandan ona yapıştığını, Zadie'nin diğer yandan elini tuttuğunu, Zadie'nin sevinçten kendinden geçtiğini, aşağı yukarı zıpladığını ve Millie'yi sarsarak kadını da yanına aldığını gördü.

Millie aldırmadı. High'ın caddeye kadar görebileceği kadar büyük olan kız çocuğuna gülümsedi.

Oh, evet.

Sikeyim.

Eve doğru baktı.

Kızlarının her biri kendi yatak odasına sahip olabilir, Millie'nin bir misafir odası ve ayrıca kendi hurda odası olabilir.

Bodrum katı tamamlanmıştı, böylece High da kendine ait bir alana sahip olabilecekti.

Ayrıca, üç arabalık bir garajı, kamyonu, kadınıninki, tüm bisikletleri ve karavanı park etmek için bolca alanı vardı.

Ve bahçe o kadar büyüktü ki Kulüp, Durango'dan 4 Temmuz partisi için gelen tüm ailesiyle orada parti verebilirdi.

Dot ve Alan'ın evine yemeğe gittiğinden bahsetmiyorum bile. Dört yatak odalı bir çiftlikleri vardı ve boktan bir yer değildi.

Ama yüzyıl başı Denver malikanesi değildi.

Alan burayı gördüğünde, High'ın adama sözlerini yedirmesine gerek kalmayacaktı.

Alan'ın onları yutmaktan başka çaresi yoktu. Bu düşünce üzerine High dudaklarının yavaşça kıvrıldığını hissetti.

Daha da yavaşlayarak kamyonetinin kaputunu yuvarladı ve eve giden patikaya doğru yürüdü.

Hayır.

Eve değil.

Kızlarına.

Ertesi gün, Millie'nin evini satışa çıkardılar.

İki ay sonra Logan "High" Judd kızlarını Denver'ın gökyüzünde bir mil yüksekliğinde bir kale olarak sunduğu yere taşıdı.

Millie

İğnenin vızıltısı duyulduğunda, Logan'la birlikte yatar koltuğa kıvrıldım ve mürekkebin derisine nüfuz edişini izledim.

Logan ve ben dövmenin yerinin farklı olması konusunda anlaşmıştık çünkü Logan tıraş olmayı sevmiyordu ve dövmemin herhangi bir şekilde görünmesini istemiyordu.

Yani boğazına kazınmamıştı.

etrafına kıvrılmış bir şekilde mürekkepleniyordu.

Sanatçı, Low'la birlikte koltukta oturmamdan pek de hoşnut değildi. Ona yakın olabilmek için hareket etmeyeceğime söz vermiştim ve etmedim de.

Bunun nedeni kısmen dövmenin mükemmel olmasını istememdi.

Çoğunlukla hissettiğim duygulardan çok için, Logan'ın tenine geri dövüldüğümü izliyordum.

Logan "Ayrıl dostum" diye mırıldandığında iş bitmişti.

Sanatçı tek kelime etmeden onu sildi, taburesini yuvarladı ve gitti.

Bunu yaparken onu izledim, elimi Logan'ın çıplak karın kaslarının üzerinde durduğu yerden göğsüne doğru kaydırdım. Gözlerimi onunkilere diktim.

"İyi misin?" Ben sordum.

"Aynen öyle," diye cevap verdi.

Başımı yana doğru eğdim. "O zaman neden ara vermek istiyorsun, Snooks?"

"Çünkü bunu yapmanın zamanı geldi," diye cevap verdi, elleri hareket ediyordu, biri göğsünde bileğimi çevreliyor, diğeri etrafımdan dolaşıp kot pantolonunun cebine giriyordu.

Ne yaptığını gördüğümde nefesim kesildi ve göğsüm yanmaya başladı.

Logan, filigranlı beyaz altından yekpare bir dikdörtgen içine yerleştirilmiş büyük tektaş pırlantalı ağır bir yüzüğü parmağıma geçirirken bu durum devam etti. Banttan yukarı doğru çıkan kenarlar

dikdörtgen. Bir tanesinin içinde *M* ve *L* harflerinden oluşan bir sonsuzluk sembolü vardı. Diğer tarafta ise bir yılanı dolanmış bir gülün sapı yer alıyordu.

Özel olarak yapıldı.

Hayır.

Bir motorcunun yaşlı karısı için özel olarak yapılmış bir nişan yüzüğüydü.

Öncelikle *ben*.

Başka bir deyişle, mükemmellikti.

Yüzükten Logan'a baktım ve bunu nefes almadan yaptım.

"Hayatımın en güzel anı senin yanında yatmak, sen aynısını benimle yaparken beni tenine gömmeni izlemektir," dedi yumuşak bir sesle.

Bunu birlikte yaptığımızda, o da benim gibi hissetmişti. Ama tabii ki hissetti.

Nefesim kesilirken tüm vücudum sarsıldı ve eli benimkini sıkıca kavradı, ağır yüzük parmağıma saplandı.

"Her şeyi ettim," diye fısıldadı.

"Alçak," fısıldadım, başımı sallayarak.

"Yüzden tamir ediyorum." Bakışlarımı tuttu. "Evlen benimle, Millie."

Artık onu göremeyene kadar gözlerinin içine baktım çünkü akmayan gözyaşlarıyla birlikte akıp gitmişti.

Sonra yüzümü indirdim ve göğsüne gömdüm.

Elini başımın arkasına koydu, diğer elini de göğsüne bastırarak sıkıca tuttu.

"Bu evet anlamına mı geliyor?" diye gürlediğini duymadan önce birkaç dakika bekledi.

Deli miydi o?

Başım yukarı kalktı, parmaklarım onun parmaklarına dolandı ve "Evet amina koyayım, bu evet demek" diye cevap verdim.

Vücudu gülmekten titremeye başladı.

Benimki değil.

Yaklaştım, daha derine bastırdım ve onu sertçe öptüm.

Sonunda elimi bıraktı, böylece iki kolunu da bana dolayabildi ve dövme sandalyesinde öpülebildik.

Sanatçı, "Dostum, bebeğinle daha fazla ilgilenirsen, farklı bir molaya ihtiyacım olacak" diyene kadar bunu yaptık.

Bu, ikimizin de gülerek öpüşmemizi bozduğumuz anlamına geliyordu. Evet.

Mükemmellik.

Logan'ın kahkahası, elini yanağımı okşamak için kaydırdığında kesildi.

"Seni seviyorum, Millie," diye fısıldadı.

Burnumdan derin bir nefes çektim.

"Ben de seni seviyorum Snook'um." diye cevap verdim. Sırıttı.

Tekrar .

Sanatçıya baktı ve çenesini yukarı kaldırdı.

Benimle birlikte onun mürekkeplenmesini izlemeyi bitirdim ve dönüşümlü olarak harika nişan yüzüğüme .

İşini bitirdikten sonra, dövme ve nişanımızı dövme salonunun otoparkındaki cipinin arkasında kutladık.

Çünkü bu bir motorcunun yoluydu. Ve onun yaşlı karısının yolu.

Tyra.

"Kahretsin, High!" Boz, Ortak 'daki bilardo masasından hoşnutsuz bir ifadeyle bağırdı. "Şimdi *bütün* kızlarınız bilardoda kışımı tekmeliyor."

Lanie ve Elvira ile barda otururken Zadie'nin kıkırdadığını duydum ve o tarafa baktım.

Elinde bir bilardo ıstakası vardı ve Cleo atışını sıraya dizerken onunla birlikte kıkırdayan Millie'ye doğru eğiliyordu.

Cleo uçu ve altılıyı cebe indirdi.

Boz, "İşte bu," diye homurdandı.

Tam o sırada sert bir kıkırdama duydum.

Barın arka tarafında Pete ve Hop'la birlikte duran kocama baktım. Gözlerini Boz'a dikmişti ve yakışıklı yüzünde bir gülümseme vardı.

Bu görünüşü sevmiştim, her zaman sevmiştim ama bunu anlamak için zaman harcamadım. Geri alacağımı biliyordum. Sık sık.

Ben de adamımın yanından odanın arka tarafındaki koltuklardan birine baktım.

Orada, High'ın tek başına oturduğunu gördüm, bir şişe birayı kalçasına dayamıştı, diğer kolunu kanepenin arkasına yaymıştı, ayakları yukarıda, bilekleri çapraz, önündeki yıpranmış sehpayı dayanmıştı.

Bilardo masasındaki aksiyonu izliyor, dudaklarında bir gülümseme oynayıyordu.

Yalnız oturuyordu ama bunu bir yalnız olarak yapmıyordu.

Bunu, gözlerinin önünde gerçekleşen canlı bir rüyayı izleyen bir adam olarak yapıyordu.

Bunu kaygısızca yapıyordu.

Mutlu yapıyordu.

Bugünlerde sık sık böyle olduğunu fark etmiştim. Aslında, her zaman.

Bir şey hissettim ve erkeğime dönüp baktığımda artık kıkırdamadığını ve gözlerinin üzerimde olduğunu gördüm.

Gözlerinden geçenleri okuyabiliyordum, yüzden ona bu sözleri asla söyletemeyeceğimi biliyordum. Biz böyle çalışmıyorduk.

Ama o bana haklı olduğumu söylüyordu.

Bunu zaten biliyordum ama yine de ondan duymak iyi hissettirdi.

Ona küçük bir gülümseme verdim, taburemden kaydım ve Millie'nin Zadi'e, "Sıra sende hayatım," dediğini duyduğumda odanın içinde dolaşmaya başladım. Boz'a biz Judd kızlarının neler göster."

," diye Zadi. Onlara doğru bakmadım.

High'a ulaştım ve onun gözlerini aksiyondan ayırıp bana getirmesini izledim.

Bir nefes aldım ve kanepeye oturdum, yaklaştım.

Kanepenin arkasındaki kolunu omuzlarıma dolamadan önce kıcımlı koltuğa zor dayamıştım.

Sonra, sanki bunu daha önce sayısız kez yapmışız gibi, birasını kaldırdı ve bir yudum aldı.

Nefesimi bıraktım, yanına çöktüm, ayaklarımı kaldırdım ve sehpanın üzerine koydum.

Zadie'nin ıskalamasını izledik.

Hayal kırıklığıyla yüzü düştü.

"Boz bunu kesinlikle mahvedecek," diye ilan etti Millie. "Bir sonraki atışta onu haklayacaksın, tatlım."

Zadie'nin yüzü aydınlandı ve Millie'ye bakıp gülümsedi. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı High.

Dudaklarımı birbirine bastırdım.

Sonra onun yanına doğru gevşedim, kolu daha sıkı kıvrıldı ve ona "Bir değil" diye fısıldadım.

Boz ıskaladı.

Millie topunu batırdı.

Cleo da öyle.

Ve ondan sonra, Zadie Judd kızları için oyunu kazandı.

Yüksek

"Vay anasını!" Kellie kapıyı iterek bağırdı. "Burası hiç değişmemiş."

"Ateş!" Justine onu takip ederek bağırdı.

Veronica gözlerini omzunun üzerinden ona çevirdi ve "Taksi gecesi," diye mırıldandı.

Ama o zaten bunun bir taksi gecesi olduğunu biliyordu.

Bunun nedeni, çoğunun bindiği aracın eve dönecekleri araç olmamasıydı.

High, Veronica ve Justine'in ardından Millie'yi kapıdan geçirirken ona sırtıttı ve Elvira'nın arkasından, "Burası eskiden Kaos muydu?" dediğini duydu.

Lanie, "Aman Tanrım, burası tam anlamıyla keyifsiz bir yer," diye cevap verdi. "Bayıldım! Kilometrelerce uzakta olsa da nihayet Ortak Salon dışında bir yerimiz var."

Hepsi içeri girerek neredeyse bedenden arındırılmış alana doğru genişlediler.

High, Millieye sarılarak bunu yaptı ve içeri girdikleri anda bakışları bara yöneldi.

Reb onlara bakıyordu, gözleri büyük ama yüzü gergindi. Kız arkadaşının kulağına eğildi.

"Bir masa kap bebeğim," diye mırıldandı. "Ben içkileri getireyim."

Reb'den ona baktı ve başını salladı.

Ayrıldı, Reb'e tekrar baktı, sonra kızlarını takip ederek

Kaos kız kardeşleri Tyra, Lanie ve Elvira da onu takip ediyor.

Tack, Hop ve Boz, High'ı bara kadar takip ettiler. Reb onları orada karşıladı.

"Söylentiler doğru," dedi şirretçe High'a. "Evet," diye yanıtladı High.

High'dan Millie'ye ve tekrar High'a baktı.

Ne zaman o var onun Gözler, o ilan edildi, "Sen vardır bir şanslı orospu çocuğu."

Görünüşe göre söylentiler sadece doğru değil, eksiksizdi de.

"Evet," diye tekrarladı.

Aralarına bir göz attı ve "Enflasyon Scruff'tan kaçmadı, pislikler. O yüzden ucuz bir randevu olduğumu düşünmeyin."

Tack, "On bir bira, şişe, soğuk ne varsa, on bir shot bardağı ve bir şişe tekila," diye emretti.

"Masa servisi yok," diye uyardı, shot bardaklarını barın üzerine yığmaya başladı. "Siz çocuklar bunları kadınlarınıza götürmek zorunda kalacaksınız."

"Sadece içkileri servis et Reb, tavır yapmadan, sende o var," diye karşılık verdi Boz.

"Hafızanı mı kaybettin?" diye karşılık verdi.

Boz mırıldanarak, "Bu sende yok," diye tahmin etti.

Reb cevap vermedi. Barın arka tarafındaki raflara döndü ve dolu bir şişe Patrón aldı.

En üst raf Patrón istememişlerdi ama kardeşlerden hiçbiri onu durdurmadı.

"Neden bu kadar uzun sürdü?" Elvira aradı.

Bunu yaptığında Reb kaşlarını çatarak Boz'a baktı ve "Bu tavır da neyin nesi?" diye sordu.

Boz çatışmaya girmemeye karar verdi. İyi bir karardı.

Adamlar pisliği masaya taşıdılar.

Kadınlar içti, gevezelik etti ve kıkırdadı. Kellie müzik kutusuna vurdu.

Roscoe bir motorcu hayranıyla geldi. Pete tek başına gösterdi. Snapper da tek başına geldi. Malik kadınına katılmak için geldi. Ve bu sayede Reb'in yetersiz müdavimleri mekana geldi.

Millie haklıydı. Kaos'u geri istiyordu. Açıkça görülüyordu. Justine müzik kutusundaki sırasını aldı ve kadınlar akıllarını kaybedip Bon Jovi'nin "Livin' on a Prayer" şarkısını avazları çıktığı kadar söylerken erkekler sırttı ve Elvira ters ters bakarak mırıldandı, "Sizlerden birinin buraya bir kız kardeş getirmesi gerekiyor ki ben de Bon Jovi ve biraz Fiddy."

İşte o zaman, bunu hisseden High dikkatini tekrar bara çevirdi.

Reb'in gözlerinin onun üzerinde olması sürpriz değildi.

Ayrıca elinde bir iğne vardı.

Elini ona doğru kaldırdı, sonra da geri fırlattı.

Daha sonra bardağı bir kenara bıraktı ve kaşlarını çatarak bardaki bir adama doğru ilerledi.

Onun adına mutluydu. Onlar için. Söylediği buydu ve High'ı Kaos'u Reb'in ölmekte olan barına geri götürmeye ikna eden Millie olsa bile ikisinin de elde edeceği tek şey buydu.

High dikkatini tekrar kız arkadaşına çevirdi. Kollarını Lanie'ye dolamıştı, o da kollarını ona dolamıştı. Millie'nin başı geriye atılmıştı ve ağzı açıktı, onlarca yıl geçmesine rağmen popülaritesi hiç azalmayan bir şarkının sözlerini yüksek sesle haykırıyordu.

Geceyi sadece kız arkadaşı sarhoşken gevşeyerek geçirdi.

Ama High'ın içkiye ya da başka bir şeye ihtiyacı yoktu.

İhtiyacı olan tek şey, Millie'nin şık kazağı, dar kot pantolonu, yüksek topuklu botları ve tüm bunları iyi niyetli bir orospunun sahibi olduğu ve işlettiği gölgeli, köhne bir motorcu barında yapmasını izlemektir.

Ve adam doyduğunda ve kız da kesinlikle doyduğunda, onu evine götürdü.

çeşit.

Oraya vardığında, üflendi ama kadın yutmadı. Onu boşalttıktan sonra bitirdi, onun horozunu sürmesini izledi.

Birbirlerine dolanarak

uyudular. Üflenerek

uyandı.

Bu sefer de yutmadı. Onu dizlerinin üzerinde becerdi, gözleri sırtındaki işarete yapıştı, elinden geldiğince uzattı, son nefesine kadar onu becerebilmeyi diledi, bu da

Bu arada onu iki kez orgazm olmaya zorladı.

Sonra, temizlendikten ve biraz sarılıp vakit geçirdikten sonra, geceyi geçirdikleri Scruff'ın otoparkından onları eve götürürken karavanında onun yanına oturdu.

* * *

"Yukarı çıkıp dönmenin güvenli olup olmadığına bakacağım," diye mırıldandı High, boş bira şişesini diğerleriyle birlikte yanındaki masaya koyarken (bardak altlığında değil - onları Millie'nin eski evindeki süslü mobilyalar için yeni oturma odalarına koymuşlardı; evin başka hiçbir yoktu).

Mutfağa ulaşmak için bir yıl sürecekmış gibi gelen yolculuğa başlamak üzere, artık bangır bangır çalan televizyona doğru eğilmiş olan koltuktan kalktı ve bunu, diğer koltukta oturan Alan, "Kaybolma," diye mırıldanırken yaptı.

Dudaklarının titrediğini hissetti ama merdivenlere açılan kapıya doğru ilerlerken bir şey söylemedi.

"Logan."

High durdu ve adama döndü, aylar önce ona bu boku yapmamasını söylediğinden beri ona bu isimle hitap etmeyen adama.

Alan gözlerini açar açmaz bira şişesini kaldırdı. "Kanıt," diye belirtti.

"Kanıt, ne?" High sordu.

Alan, bakışları tavana ve tekrar High'a gitmeden önce şişesini salladı.

"Gerçek olduğunun kanıtı."

Kelimeler sessiz ve azdı. Ama çok şey anlatıyorlardı.

Adamın kendisine Logan demesine izin verecek kadar. Cevap vermedi. Sadece başını salladı ve odadan çıktı.

Alan oradaydı çünkü kadınlar gelmişti. İki saat önce gelmişlerdi. Geldiklerinde, o ve Alan bariz nedenlerden dolayı hemen ortadan kayboldular.

Ama şimdi acıkmıştı.

Mutfığa vardığında çok daha fazla acıkmıştı. Yine de kapıya vardığında durdu.

Bunun nedeni Freddie'nin "Pembe kokuyor!" diye bağırması değildi ve yaptığı High, bu ekip bir daha bir araya geldiğinde çocuğu babasıyla birlikte getirmeyi aklına not etmişti.

Hayır.

Çünkü kocaman alan darmadağınktı. Plastik taçlar her yere saçılmıştı. Tüylü eşarplar. Kırıntılar ve kullanılmış ambalajlar yarısı yenmiş keklere karışmıştı. Kızdırma çubukları kırılmış ve parlıyordu. Şarap kadehleri. Şarap şişeleri. Pop kutuları. Açılmış cips paketleri. Pembe ve beyaz M&M'ler.

Sanki Cleo'nun on üçüncü doğum günü gerçekleşiyor gibiydi, kadınların planladığı gibi değil.

High, Şef'in mutfak masasının üstünden geçtiğini ve kimsenin (her zamanki gibi) onu yere yatırmak için tutmadığını gördü.

Poem Veronica'nın kucağında oturuyor, okşanıyor ve uyuyormuş gibi görünüyordu.

Katy, "Ben de pembe bir doğum günü istiyorum Millie Teyze," derken Logan da Poem'i kabul ediyordu.

Dot, "Millie Teyze sana her yıl bir tane veriyor, tatlım," diye karşılık verdi. "Ben daha istiyorum," dedi Katy annesine.

Millie yeğenine, "Ne istersen alabilirsin tatlım," dedi.

"Millie," diye seslendi Zadi ve kadın, taç takmış ve boynuna tüyden bir şey dolamış olan küçük kızına baktı. Yine de Millie de öyleydi. "Doğum günümde kraliçe olmak istiyorum."

"Sen her zaman kraliçesin," diye mırıldandı Deb, kızına sırtarak ve kocaman mutfak masalarında Millie'nin karşısına oturarak (aynı zamanda bir taç ve bir tüy şey takarak).

Zadie annesine döndü. "*Daha fazla* kraliçe olmak istiyorum."

Kellie küçük kızına gülümseyerek, "Bu hayalden sapma kardeşim," diye öğüt verdi. Zadi Kellie'ye baktığında, "Bunun için yaşa," diye sözlerini tamamladı.

Zadie ona, "Ben zaten biliyorum," diye bilgi verdi. High bir kahkaha hırıltısını yuttu.

"Kellie'nin söylediği , sen de istediğin her şeye sahip olabilirsin,

Sevgilim," dedi Millie Zadie'ye.

Zadie dikkatini tekrar Millie'ye verdi ve . Millie de ona gülümsedi.

Bunu gören High artık gülmek istemiyordu.

Hayır, kızına ve karısına bakarak kapıdan geri çekildi.

Koridordaki adımlarını tekrarladı ama bu kez duvarlara bakarak yaptı bunu.

Millie duvarları Cheesman'daki evinde bulunan resimlerle kaplamıştı.

Şimdi o sandıktan çıkardığı çerçeveli fotoğraflara karışan resimler. Onun ve karısının yıllar öncesine ait fotoğrafları.

Artık onun ve karısının fotoğrafları da vardı. Kızlarıyla. Kardeşlerinin. Hepsinin birlikte. Keely ve Black'in eski fotoğrafları bile.

Merdivenlerden yukarı çıktı, oradaki duvarlar da fotoğraflarla kaplıydı.

Merdivenlerin tepesinde, kendisinin ve Millie'nin yatak odasına döndü.

Doğruca yatağın kendi tarafına doğru yürüdü.

Taşındıkları ilk gece, adam kadınının yanına yattı ve yattığında kadının bunu komodinin üzerine koyduğunu gördü.

Gümüş bir çerçeve içinde 8'e 10'luk bir şişirme.

Yıllar önce bir Kaos yemeğinde çekilmiş bir fotoğraftı, Millie piknik masasında ona yaslanmış oturuyordu, High ise onun yanında, kollarında duruyordu.

O fotoğrafı hatırlıyordu. Yaptığı ilk albüme koyduğu ilk fotoğraftı bu.

Bu onların çekilen ilk fotoğrafıydı.

Yatağın karşısına baktı ve başka bir çerçeve gördü, bu seferki kristaldi.

İçinde sekize onluk bir tane daha vardı.

İçinde High, oturma odalarındaki kanepede oturmuş, kızları üzerine yığılmış, kollarını hepsine dolamıştı. Millie onun kucağında. Cleo onunkinde. Zadie en üstte. Cleo Poem'i tutuyordu. Zadie de Şef'i tutuyordu.

Şakalaşıyorlardı, bu yüzden kızların hiçbirisi kameraya bakmıyordu. Hepsi kıkırdamakla meşguldü.

High kameraya bakıyordu.

Gülmüyordu.

Kollarınızda yaşayan bir hayali tutarken gülmediniz.

Bu, Elvira'nın bir hafta önce çektiği fotoğraftan bu yana çekilen son fotoğraftı.

Her zamanki gibi, Millie bir şeyin yapılmasını ve doğru yapılmasını istediğinde, dalga geçmezdi.

Bu resim oldu içinde onun süslü-ass çerçeve ve oturmak üzerinde Ertesi gün komodininde.

High kareden kareye baktı ve bunu yaparken yanlış anladığını biliyordu.

Onun Zadie'si haklıydı.

Asla pes etme.

Hayal kurmaktan asla vazgeçme.

Çünkü rüyaların bir var olma şekli vardı.

Sadece tutman gerekiyordu.

Millie

Tekne durduğunda kızlar yerlerinden fırladılar ve ben "Acele edin!" diye seslenirken çıkışa doğru ilerlediler. Her an olabilir. Kaçırmanızı istemiyorum! !"

İki kez söylenmesine gerek yoktu.

Cleo ve Zadie hızla ilerlediler.

Logan ve ben, onun eli benimkine sımsıcak sarılmış halde, onları yavaşça takip ettik.

O gün oraya zaten gitmiştik çünkü kızların ağaçlardaki çiçekleri görmelerini istemiştim.

Ama tabii ki oraya gece gitmemiz de gerekiyordu.

Logan ve ben el ele tekneden indik ve ben de aynısını yaparken onun da kızlarına göz kulak olduğunu biliyordum.

Oraya zamanında vardık. Altında durduk. Kızlar dolanıyordu, gözleri yukarıda, bekliyorlardı.

Logan dolaşmazdı.

Beni kollarına çekti.

Gözlerimi *yukarı* kaldırmadım ama kaldırdım.

Onunkine.

"Bugün de farklı değil," diye mırıldandı, sesi alçak ama aynı zamanda cızırtılıydı.

Ses tonuna karşılık vererek daha da yaklaştım ve kollarımı sırtına daha sıkı doladım.

"Ne var, Snooks?" Sessizce sordum.

"Bugün harika geçti, tüm kızlarıma muhteşem bir bahar tatili yaşatmayı seviyorum, ama bu da farklı değil."

"Neyden farklı?"

" farklı."

Kafam karışmış bir şekilde başımı yana eğdim. "Neyin geri kalanı?"

"Geri kalan tüm günler, her biri, seni ilk gördüğümünden beri her gün. Bugün de farklı değil. Sana sahip olmadığım zamanlarda bile bunu hissediyordum. Bu yüzden gitmene asla izin vermedim. Ve bugün de farklı değil. Tanıştığımız ilk günden beri yaşadığım her günden farklı değil. Sana aşık olarak uyandım. Gün bitmek üzere, sana daha da aşık olarak uyuyacağım."

Nefesim kesildi.

Kalbim küt atmaya başladı.

Kollarım kasıldı.

Gözlerim yaşlarla doldu.

Boğazım düğümlendi ve "Aynen öyle" dedim. Sırıtarak başını salladı. "Bu işte çok kötüsün." Öyleydim.

Ama önemli değildi.

Çiçekli motorcu iyiliğiyle bunu telafi etti.

Her neyse, onu sevdiğimi söylemenin başka yolları da vardı.

Ben de yaptım, o başını eğerken ayak parmaklarımda üzerinde yuvarlandım ve arada dudaklarımız buluştu.

Onlar gibi ben de göz kapaklarımda arkasında kıvılcımlar gördüm. Logan'ın öpücüğü (hepsi) değildi.

Üzerimizdeki Eyfel Kulesi güzelliğe bürünmüştü.

Tabitha Allen Kaos MC'nin
içinde büyüdü ve kulüp her
zaman onun arkasını kolladı.

Ama bir binici
Başından beri farklı olan Tabby,
şimdi sahip olamayacağı tek
adamla arkadaşlıktan fazlasını
istiyor.

**Bir alıntı için lütfen
bu sayfayı çevirin**

**RÜZGARA
SAHİP OLUN**

"Bir Rüya Gördüm"

HÜCRESİ ÇALDI ve Parker "Utangaç" Cage gözlerini açtı.

Kaos Motosiklet Kulübü'nn yerleşkesindeki odasında yatağında sırt üstü yatıyordu. Işıklar hâlâ açıktı ve küçük bir kadın yığınının altına gömülmüştü. Biri yan tarafına yaslanmıştı, bacağını kalçalarının üzerine atmış, kolunu ortasına koymuştu. Diğeri baş aşığı, diğeri tarafına sokulmuş, dizi karnında, kolu baldırlarının üzerindeydi.

İkisi de çıplaktı.

"Kahretsin," diye mırıldandı, uzuvlarından oluşan çitin altında güçlükle dönüyordu. Telefonuna uzandı.

Ekranı kontrol etti, aramayı cevaplamak için başparmağını ekrana dokundurduğunda ekranda gördüğü "bilinmeyen arayan" kaşlarını birbirine yaklaştırdı.

"Yo," dedi telefonda.

"Utangaç mısın?" diye sordu bir kadın, sesi tuhaftı, , sessizdi.

"Beni yakaladın," diye cevap verdi.

"Ben Tabby."

Yatakta oturur vaziyete geldi, uzuvları uçuşuyordu ve bunlar ona ait değildi.

"Dinle, zgnm," sesi ağılamasını durdurmaya çalışıyormuş ya da belki de aşırı nefes alıyormuş gibi takıldı, sonra fısıldadı, "Çok, çok zgnm ama başım belada. Sanırım başım biraz... um, belada olabilir."

"Neredesin?" diye bağırdı telefona, yanındaki kadının üzerinden yuvarlanıp ayaklarını buldu.

"Ben... ben... şey, eski bir arkadaşımın birliktaydım ve biz. Kahretsin, şey..." Shy telefonu omzu arasında dengede tutup kot pantolonunu çekiştirirken kekeledi.

"Bebeğim, ?" diye tekrarladı.

"Banyoda," dedi kadın ona, adam yerden bir tişört alıp doğrulurken ve daha fazlasını söylemesini beklerken.

Kız cevap vermeyince, nazikçe, "Tuvaletin nerede olduğunu bilmem gerekiyor, şekerim," dedi.

"Ben, uh... bu adam... um, açıkçası bilmiyordum, ama sanırım o-" nefesinde bir aksaklık daha oldu, sonra zar zor duyulacak kadar alçak sesle fısıldadı "- kötü bir adam."

Sikeyi

m.

Kahr

etsin.

Sikeyi

m.

Yerden botlarını aldı ve yatağın oturup çoraplarıyla birlikte çekti ve "Desteğe ihtiyacım var mı?" diye sordu.

"Kimseyi istemiyorum..." diye durakladı. "Lütfen, kimseye söyleme. Sadece... Buradayken bana mesaj atabilir misin? Banyoda kalacağım, kimse duymasın diye telefonumu titreşime alacağım ve sen geldiğinde pencereden dışarı çıkacağım."

"Tab, kimse bir bok düşünmeyecek. Sadece bana araziyi anlat. Tehlikede misin?"

"Pencereden sürünerek çıkacağım."

Sesini daha da yumuşattı ve tüm dikkatini ona vermek için botlarını giymeyi bıraktı.

"Tabby, bebeğim, tehlikede misin?"

"Ben... şey, gerçekten bilmiyorum. Çok fazla uyuşturucu var ve biraz, şey, çok fazla silah gördüm."

Kahretsin.

"Adres, tatlım," diye ısrar etti ve ona verdi. Sonra "Lütfen kimseye söyleme. Sadece mesaj at."

"Beni sık sık haberdar edersen sana bunu veririm. Bana mesaj at. Her dakika bir 'iyiyim' mesajı at. Bir mesaj almazsam, iyi olmadığını anlarım ve çocukları getiririm."

"Bunu yapabilirim," diye kabul etti.

"Tamam, sıkı dur, orada olacağım." "Uh... teşekkürler, Shy."

"Ne zaman istersen, Tab. Öyle mi?"

Bekledi ve kız "Evet" diye fısıldayınca kadar yıllar geçmiş gibi geldi.

Bağlantıyı kesti, son botunu çekti ve yatağına dönerken tişörtünü çekiştirerek ayağa kalktı. Kadınlardan biri dirseğinin üzerindeydi ve ona göz kırpyordu. Diğerî hâlâ baygındı.

Komodinde bıçağını bulup kılıfını kemerine sokarken, "Kaldırın kışını," diye emretti. İkinizin de giyinip gitmeniz gerekiyor." Komodine uzanıp silahını aldı, kot pantolonunun arka kemerine soktu ve tişörtünü çekti. "Dışarı çıkmak için on beş dakikan var. Ben dönene kadar gitmemiş olursan hiç mutlu olmam."

"Elbette bebeğim," diye mırıldandı uyanık olan. Arkadaşının kalçasını itmek için bir elini kaldırdı.

Tanrım.

Onlara şöyle bir göz attığında işinin bittiğini anladı. Ondandır çok daha yaşlı olan bazı kardeşler, nasıl olursa olsun, alabildikleri kadar çok zevk alıyorlardı ve bunu iki parça kışla sınırlamıyorlardı.

O gezintiyi sık sık yapardı.

Tam o anda ona çarptı ve hiçbir yere gitmedi.

Onsuz kaybolmuş gibi görünen ve onu görür görmez kendini bulan bir kadının yanına bir kez bile gitmemişti. Ona dokunduğu anda ona doğru eğilen. Onu öyle bir güldürmüştü ki, başını geriye atmıştı. Ağzına alabildiği ve tıpkı onun için aynı şeyi yaptığı gibi dünyanın onun için eriyip gittiği.

Ve bu saçmalığa ederse bunu elde edemeyecek.

Yerleşkede koşarak bisikletine gitti ve elinde cep telefonuyla yola koyuldu.

"Ben iyiyim" diye mesaj attı ve Shy sakinleştirici bir nefes alıp gözlerini tekrar yola çevirdi.

Tekrar mesaj attı. Bu sefer, "*Hâlâ iyiyim*," dedi ve ona yaklaşırken Shy çenesinin gevşemeye başladığını hissetti.

Birkaç dakika sonra tekrar mesaj attı. Bu sefer "*Hala iyiyim ama bu banyo cidden iğrenç*." yazıyordu.

Shy bunu anladığında, gözleri yola geri döndükten sonra, gülümsüyordu.

eden iyi olma durumunu ve şu anki konumundan ne kadar hoşlanmadığına dair bir yorumla birlikte mesaj atmaya devam etti.

evin dışındaydı. Bisikletini durdurdu ve etrafı taradı. Ön odalardan birinde ışıklar yanıyordu, bir diğeri de arka taraftaki küçük pencereden ışık saçıyordu. Banyo.

Başını telefona eğdi ve mesaj attı: "*Dışarı, bebeğim.*"

Saniyeler sonra küçük pencereden çıplak bir ayağın çıktığını gördü, sonra bir tane daha, sonra da bacaklar. Ayaklıkları tekmeledi, bisikletinden indi ve karanlıkta evin yan tarafına doğru koştu.

Bacaklarından yakaladı ve yolun geri kalanında onu çekerek ayağa kaldırdı.

Başını ona doğru eğdi, yüzü karanlıkta solgundu.

"Teşekkürler," dedi usulca.

Ne yazık ki onun gölgeli ama güzel yüzüne bakmak için bütün gece vakti yoktu. Neyle karşı karşıya olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Onları oradan çıkarmak zorundaydı.

Elini tuttu ve "Gidelim" diye mırıldandı.

Başını salladı ve onun yanında koşmaya başladı, eli onun elinin içindeydi, ayakkabıları diğer elinden sarkıyordu. Adam bisikletine bindi, kadın da onun arkasından bindi. Hayatın içine doğmuş bir çocuk gibi, hiç tereddüt etmeden kollarını ona doladı.

Kadının göğüslerini sırtına bastırıldığını hissetti ve gözlerini kapattı.

Sonra onları açtı ve "Nereye gitmek istiyorsun?" diye sordu.

"Bir içkiye ihtiyacım var," diye cevap verdi.

"Bar mı, Yerleşke mi?" diye sordu, onun neyi seçeceğini biliyordu. Artık yerleşkeye hiç gelmiyordu.

"Bileşik," diye cevap vererek onu şaşırttı.

Tanrıya şükür o sürtükleri kovdu. Sadece emirlere uymalarını umuyordu.

Yerleşkeye doğru sürdü, dışarıya park etti ve kadın çekip gittiğinde kaybını hissetti. Topuklarının üzerinde kaymak için eğildiğinde onu sabit tutmak için bir elini kaldırdı, sonra elini tuttu ve onu Yerleşkeye götürdü.

Neyse ki terk edilmişti. Umarım onun odası da öyledir. O sürtüklerden birinin dışarıda dolaşıp Tab'in gecesini daha da berbat etmesine ihtiyacı yoktu.

"Bir tabure kap bebeğim. Sana bir içki getireyim," diye mırıldandı, elini ve kolunu kaydırarak onu barın dışına doğru yönlendirirken

içeri taşındı.

Tabby'nin yönünü bulduğunu fark etti. Barın kıvrımını döndü ve bir tabureye oturdu.

Shy arka tarafa doğru ilerledi ve "Ne içiyorsun?" diye sordu.

"Seni en hızlı ne sarhoş eder?" sordu ve adam durdu, döndü, ellerini barın üzerine koydu ve gözlerini ona kilitledi.

"Seni ne tür bir beladan kurtardım?" diye sordu sessizce.

"Pencereden dışarı çıktığıma göre yok," diye cevapladı sessizce.

"O insanları tanıyor musun?" diye sordu.

Omuz silkti ve barın üzerindeki ellerine baktı. "Eski bir arkadaş. . Sadece o. Diğerleri..." Bir kez daha omuz silkti.

Shy ellerine baktı. Gözle

görülür bir şekilde

titriyorlardı.

"Tekila," dedi ve kızın gözleri onunkilere kaydı. "Ne?"

"İnsanı çabuk sarhoş eder."

Dudaklarını birbirine bastırdı ve başını salladı.

Şişeyi aldı ve kızın önüne koydu.

Aşağıya, sonra da yukarıya, adama baktı ve adam hareket etmeyince başı yana eğildi.

"Gözlük mü?" diye sordu.

Şişeyi etiketledi, kapağını açtı, dudaklarına götürdü ve bir yudum aldı. İşi bittiğinde kolunu indirdi ve ona doğru uzattı.

"Hızlı sarhoş olamazsın, gözlükle sikişiyorsun," diye bilgilendirdi onu.

Dilinin ucu üst dudağını ıslatmak için dışarı çıktı Tanrım, bunun ne kadar sevimli olduğunu unutmuştu.

Neyse ki kız şişeyi alıp bir süre baktıktan sonra dudaklarına götürüp bir yudum içtiğinde adamın aklını dilinden uzaklaştırdı.

Tabby'nin sıçramasıyla şişe yere düştü ve Shy o.

Sırıtarak, "Doğrudan içiyor olabilirsin şekerim,

ama yine de akıllıca içmelisin."

"Doğru," diye boğazı gibi nefes verdi.

Şişeyi dudaklarına götürdü ve bara koymadan önce bir nefes daha çekti.

Tabby elini şişenin etrafına sardı, kaldırdı ve biraz emdi, ama bu sefer akıllıca yaptı ve şişeyi tutan eli yavaşça aşağı indi, ancak hala biraz ağır nefes alıyordu.

Kadın kendine geldiğinde, adam kollarını bara dayadı ve yumuşak bir sesle "Konuşmak ister misin?" diye sordu.

"Hayır," diye sertçe cevap verdi, gözleri kısılmıştı, gözlerinden süzülen keder adamın içini parçalıyordu. Şişeyi kaldırdı, bakışlarını onunkilere kilitlemeden önce bir yudum daha aldı. "Konuşmak istemiyorum. Duygularımı paylaşmak istemiyorum. *İçimi dökmek* istemiyorum. *Sarhoş olmak* istiyorum."

Okunacak herhangi bir satır bırakmadı, açıkça söyledi, bu yüzden ona bunu verdi.

"Peki, bunu yapacak mıyız, sen orada oturup birbirimize vuracak mıyız, ben de burada durup seni mi izleyeceğim, yoksa başka bir şey mi yapacağız? Bilardo oynamak gibi."

"Bilardoda harikayım," diye bilgilendirdi onu. "Bebeğim, seninle yerleri silerim." "Hayatta olmaz," diye alay etti.

"Kesinlikle," dedi sırtarak.

"Çok eminsin sevgilim, bunu ilginç hale getireceğiz," diye teklif etti.

"Buna varım," diye kabul etti. "Ben kazandım, sen bana kurabiye yap. Sen de

Kazan, sen seç."

Konuşmasını ancak bitirmişti ki, kadın ona hayatı boyunca hiç sahip olmadığı bir hediye verdi.

Pembe yanaklarına vurdukça yüz hatlarındaki solgunluk kayboldu, gözlerine hayat geldi, onları canlı hale getirdi, şaşırtıcı renkleri, tüm bu saçmalığı yenip kahkahayı patlatmadan önce onu lanet olası çekirdeğine kadar sarstı.

Ne yaptığı, ne söylediği hakkında hiçbir fikri yoktu, ama her neyse, sırf onun gülüşünü izleyebilmek için son nefesini verene kadar tekrar tekrar söyleyecekti.

Kızın kahkahaları kıkırdamaya dönüştüğünde tek kelime etmedi ve

sessizliğini sürdürdü, gözleri üzerindeydi.

Onu kendisine bakarken yakaladığında, "Benim yemeklerim, vur ve ıskala. Bazen harika oluyor. Bazen de..." diye sırttı "... *değil*. Pişirme de aynı. Bir beceremiyorum. Öyle bir şeyim bile yok" -tırnak işareti yapmak için parmaklarını kaldırdı- "her seferinde harika çıkan *özel bir yemeğim* yok. Bende ne var bilmiyorum. Babam ve Rush, hatta Tyra, mutfakta harikalar yaratıyorlar. Ben, hayır." Eğildi. "*Kesinlikle* hayır. Bu yüzden gülüyordum çünkü beni tanıyan biri benden kurabiye almanın bir bahis için iyi bir anlaşma olacağını düşünmez. Gerçek şu ki, harika olabilirler ama cidden berbat da olabilirler."

"Şansımı denemeye ne dersin?" diye önerdi.

Kadın omuz silkti, hâlâ sırtıyordu. "Senin cenazen."

Sözleri Shy'yı gerginleştirdi ve yanaklarındaki pembelik kayboldu, gözlerinden hayat sızmaya başladı.

"İç," diye emretti.

"Ne?" fısıldadı ve adam uzanıp tekilayı ona uzattı.

"İç. Şimdi iç. Geri çek, bebeğim. Kazanırsan ne alacağını düşünerek yap."

Başını salladı, şişeyi kaptı, bir yudum aldı ve bir gümbürtüyle bara bıraktı, "Yağımı değiştiriyorsun" demeden önce çok tatlı bir "Ah" çekti.

Kaşları havaya kalktı. "Bu mı?"

"Yağımı değiştirmem gerekiyor ve otuz dolar tutuyor. Otuz dolarla bir sürü şey alabilirim. *İstedğim* pek çok şeyi. Ben *yağ* istemiyorum. Arabam istiyor ama ben istemiyorum."

"Tabby, şekerim, baban Mississippi'nin bu tarafındaki ve diğer tarafındaki en iyi garajın yarı sahibi ve sen yağ değişimi için para mı ödüyorsun?"

Gözlerini kaçırdı ve nedenini anladı. Lanet olsun.

Bunu ondan kaçmak için yapıyordu.

Yine de. Çok ciddiym, buna bir son vermeliyiz.

Yani bunu durduracaktı.

"Bilardo oynuyoruz, sarhoş oluyoruz ve bundan keyif alıyoruz, planımız bu,

O yüzden şu işi aradan çıkaralım" dedi. Kadının gözleri tekrar ona kaydı ve adam açık açık, "Sıçıp batırdım. Çok büyük bir şeydi. Uzun zaman önceydi ama seni işaretledi. Haklıydın. Ben bir pisliktim. Varsayımlarda bulundum, bunlar yanlıştı ve onlara göre hareket ettim ve yapmamalıydım ve bu daha da yanlıştı. Keşke yıllar önce bu konuyu yüzüme vuracak zamanı bulsaydın da bunu konuşabilseydik ama artık bitti. Bu konuyu yüzüme vurduğunda, kendime çeki düzen vermeli, seni bulmalı ve özür dilemeliydim. Bunu da yapmadım. Bu gece numaramı neden aradığını bilmek isterdim, ama bunu paylaşmak istemiyorsan, sorun değil. Sadece söyleyeceğim bebeğim, iyi ki aramışsın. Her şeyi unutup kaçmak için güvenli bir yere ihtiyacın varsa, bunu sana vereceğim. Bu gece. Yarın. Gelecek hafta. Gelecek ay. O güvenli yer benim, Tabby. Ama o eski bokun buraya musallat olmasını istemiyorum. Hayaletler, onlardan kurtulana kadar musallat olurlar. Hadi şu lanet hayaletten kurtulup yolumuza devam edelim de seni bilardoda yenebileyim."

Konuşurken kızın gözlerinde biriken yaşları gördü ama devam ve durduğunda neredeyse ölecek olmasına rağmen kıpırdamadı. Ona dokunmak için değil, eline bile. Ona bir şey vermemek için.

Öldürdü.

Kendini tutma mücadelesini kaybetmeden önce, "Bilardoda beni asla yenemeyeceksin," diye fısıldadı.

İşte o zaman sırtıttı, öne doğru eğildi ve elini barın üzerinde oturan kızın eline doladı.

"Kıçına tekmeyi yemeye hazır ol," dedi usulca. "Bir yıl boyunca yağ değişimi," diye karşılık verdi yumuşak bir sesle.

"Aldın ama bir yıl boyunca kurabiye yedin," diye karşılık verdi. "Tamam, ama seni uyarmadığımı söyleme," diye karşılık verdi.

Onun kurabiyelerini yedi, harika da olsalar berbat da olsalar. Tabitha Allen yaptıysa, her şeyi yedi.

Shy bunu paylaşmadı.

Kadının elini sıktı, şişeyi kaptı ve bardan aşağı inerek duvardaki istakalara doğru yürüdü.

Tabby takip etti.

Karanlıkta, yatağında, yerleşkedeki odasındaydılar.

Shy sırt üstü yatmış, gözlerini tavana dikmişti.

Tekir üç adım ötede, yan yatmış, çenesi aşağıya eğilmişti.

Yok edilmişti.

Shy azıcık bile sarhoş değildi.

O dört oyun kazanmıştı, adam beş. Bir yıl boyunca kurabiye.

Şimdi başka bir şey kazanıyordu, çünkü tekila Tabitha Allen'ı mutlu bir sarhoş yapmıyordu.

Bu onu konuşkan biri yaptı.

Aynı zamanda çirkin geçmişini geride bırakmasını ve şu anda dünyasında önemli olan her konuda ona güvenmesini .

"ÖLDÜ," diye fısıldadı yatağa.

"Biliyorum şekerim," diye fısıldadı tavana.

"Nereden duydun?" diye sordu.

"Yerleşkeye doğru yürüyordum, çocuklar az önce duydular ve kaçıyorlardı."

"Hastaneye gelmedin." Kızın bunu fark etmesine şaşırmıştı.

"Hayır. En sevdiğin kişi değildim. Yardım edebileceğimi düşünmedim. Tack ve Cherry'lere gittim, Sheila'ya çocuklarla yardım ettim," dedi.

"Biliyorum. Ty-Ty söyledi," diyerek onu tekrar şaşırttı. "Bunu yapman çok hoş. Ele avuca sığmazlar. Sheila deniyor ama onlarla gerçekten başa çıkabilenler sadece babam, Tyra, Rush, Koca Petey ve beniz."

Shy cevap vermedi.

"Yani, uh... teşekkürler," diye bitirdi. "Sorun değil, tatlım."

Sustu ve Shy ona bunu verdi. O da kırdı.

"Tyra tüm düğün planlarını iptal etmek zorunda kaldı." "Öyle mi?" diye sordu sessizce.

"Evet," diye cevap verdi. "Bunu ikinci kez yapmak zorunda kaldı. Lanie için bunu yapmak zorunda kaldığında Elliott ölmemişti ama yine de. İki kez. İki düğün. Buna değmez. Tüm o planlamalar. Tüm bu

para..." titrek bir nefes aldı "... buna değmez. Bunu bir daha yapmayacağım. Asla evlenmeyeceğim."

Bunun üzerine Shy yan tarafına yuvarlandı, uzandı ve yatağın üzerinde yatan elini buldu.

Elini onunkine doladı, sıkıca tuttu ve öğüt verdi, "Böyle söyleme bebeğim. Daha yirmi iki yaşındasın. Önünde koca bir hayat var."

"O da öyle."

Kahretsin, bunu tartışamazdı.

Ellerini yataktan yukarı çekti ve hafifçe yaklaşarak, "Eğer şu bu odada olsaydı, şekerim, şu anda, bunu istemezdi. Bu saçmalığı söylediğini duymak istemezdi. Derinlere in Tabby. Senden ne duymak isterdi?"

Sessizdi, sonra nefesinin kesildiğini duydu ve fısıldadı: "Her şeyimi verirdim..."

Sesi kesildi ve sessizleşti.

"Bebeğim," diye fısıldadı.

Eli sarsıldı ve vücudu yatağın üzerinden kayarak onunkine çarptı, yüzü boğazına gömüldü, kolu ona sıkıca sarıldı, sesi o kadar çığdı ki duymak acı veriyordu. Onu dinlerken kendi boğazı da düğümleniyordu.

"Onun bu odada olması için her şeyimi verirdim. *Her şeyimi*. Saçımı verirdim ve *seviyorum*. Arabamı verirdim ve babam o arabayı benim için tamir etti. O arabayı *seviyorum*. Okyanusta yüzerdim. Okların arasından yürürdüm. Onun burada olması için *kanımı* akıttırdım."

Kız onun içine daha da gömüldü ve Shy derin bir nefes alarak daha da yaklaştı, ona sıcaklığını verdi. Kız sessizce ağlarken bir kolunu ona doladı ve onu daha sıkı çekti, bir eli de onunkini sıkıca tutuyordu.

Hiçbir şey söylemedi ama gözleri kapalı, kalbi yanarak kadının kederli sesini dinledi.

Zaman akıp gitti ve gözyaşlarının akışı yavaş yavaş durdu.

Sonunda usulca, "Bir rüya gördüm," dedi.

"Ne, şekerim?"

"Bir rüya gördüm," diye tekrarladı.

Başını eğdi ve dudaklarını saçlarının tepesine koydu ama cevap alamadı. Hayallerin ölmesinin berbat bir şey olduğunu biliyordu. O da oradaydı.

Söylenecek hiçbir söz yoktu. Zaman dışında hiçbir şey bunu daha iyi yapamazdı.

Sonra onu şok etti ve şarkı söylemeye başladı, berrak, alto sesi daha önce hiç duymadığı bir şarkının etrafını sarıyordu, ama sözleri yürek parçalayıcıydı, onun için mükemmeldi, hissetmesi gereken şey, kalbindeki ateşi boğazına o kadar yükseğe gönderiyordu ki, tadına bakabileceğine yemin edebilirdi.

"*Les Mis*," diye fısıldadı bitirdiğinde. "Ne?"

"Müzikal. *Les Misérables*. Jason beni götürdü. Çok üzücü."

Eğer bu şovdan bir şarkıysa, öyle olmalıydı. Daha da yaklaştı. "Bir rüya gördüm, Shy."

"Daha çok rüya göreceksin, bebeğim."

"Asla rüya görmeyeceğim," diye fısıldadı, sesi kaybolmuştu, trajikti.

"Seni bir rüyaya götüreceğiz, tatlım," diye söz verdi, onu daha yakına çekerek. Kız içeri doğru bastırdı ve adam onun nefes alış verişini dinledi, vücudunun uykuya kaydığını hissetti, bir yandan da saçlarının koktuğunu düşündü

Olağanüstü.

Shy ona doğru döndü, küçük bedenini kendi bedeninin altına hapsetti ve "Seni bir rüyaya götüreceğiz" diye mırıldandı.

Tabby uykusunda onun elini tuttu.

Shy onu tuttu ama uyumadı.

Güneş gökyüzünü öptü ve Shy'ın gözleri kapandı.

Gözlerini açtığı anda, kız gitmişti.

Diğer Yazar: Kristen Ashley

Kaos Serisi

*İçindeki
Rüzgârı Ateşi
Sahiplen
Sabit Sürüş*

Colorado Dağ Serisi

*Kumar Tatlı
Rüyalar Lady
Luck
Breathe Jagged
Kaleydoskop*

Rüya Adam Serisi

*Gizemli Adam
Vahşi Adam
Kanun Adam
Motosikletli Adam*

Kristen Ashley ve Romanları İçin Övgüler

"Romantizmde eşsiz, kaçırılmaması gereken bir ses. Kristen Ashley yıldız olmaya aday!"

-Carly Phillips, *New York Times* çok satan yazarı

"Kristen Ashley'nin kitaplarına bayılıyorum. İlgi çekici, renkli ve hayattan daha büyük karakterlerle ilgi çekici, romantik hikayeler yazıyor. Hikayeleri ilk sayfadan itibaren sizi boğazınızdan yakalıyor ve son sayfaya kadar bırakmıyor. Hikayeyi bitirdikten günler sonra bile aklınızda kalmaya devam ediyor ve kendinizi bir sonraki hikayeyi merakla beklerken buluyorsunuz. Ashley, hangi öyküsünü elinize alırsanız alın, bağımlılık yaratan bir okur."

-Maya Banks, *New York Times* çoksatan yazarı

"[Ashley'nin kitaplarında] çok lezzetli bulduğum bir şey var."

-Kati Brown, DearAuthor.com

"Koşun, yürümeyin... [Rüya Adam] serisini almak için. Kristen Ashley'nin kaba, sert, sert seven erkeklerine bayılıyorum. Ve kozmo-kız kulübüne bayılıyorum!"

-NocturneReads.com

"[*Kanun Adamı*] olağanüstü bir seriye mükemmel bir katkı!"

-ReadingBetweenTheWinesBookclub.blogspot.com

"[*Kanun Adam*] beni yüksek sesle güldürdü. Kristen Ashley harika bir yazar!"

-TotallyBookedblog.com

"Tüm heyecanları, adrenalin dalgalanmalarını, öfke hissettim... benim

kalbim öfkeyle atıyor. Gözlerim yaşarırken kalbim (yani... kalbi) kırılırdı."

-Maryse'nin Kitap Blogu (Maryse.net) *Motosikletli Adam* üzerine

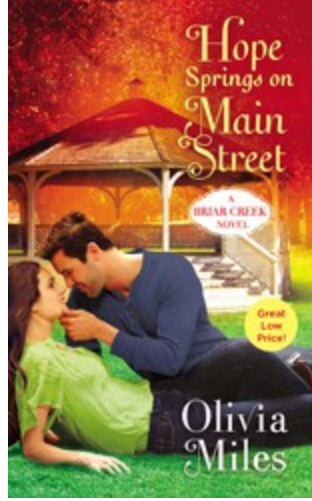
Forever Romance ile Aşık Olun

HER KÜÇÜK ÖPÜCÜK

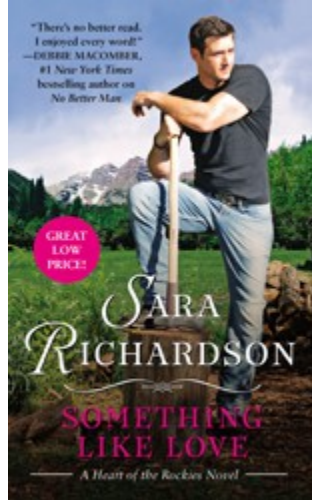
Yazar: Kim Amos

Sonsuz iyi kız Casey Tanner, sonunda biraz eğlenmeye hazırdır. Birinci adım: Seksi itfaiyeci Abe Cameron ile bir kaçamak. Ama Abe onu bu kaçamağın sonsuza dek süreceğine ikna edebilecek mi? Kristan Higgins, Jill Shalvis ve Lori Wilde hayranları Kim Amos'un White Pine serisine bayılacak!

HOPE SPRINGS ANA CADDE ÜZERİ tarafından Olivia Miles

Aldatan eski kocası "diğer kadına" evlenme teklif ettiğine göre, Jane Madison hayatına devam etmiştir-şarap ve şekerle dolu akşam yemeklerine ve bekâr anneliğe. Eski sevgilisinin seksi en iyi arkadaşı Henry Birch şehre geri döndüğünde, aralarındaki kimya inkâr edilemez. Henry, Jane'i yeniden aşık olmaya ikna edebilecek midir? Olivia Miles'ın Briar Creek serisinin son kitabında bunu öğrenin!

AŞK GIBİ BİR ŞEY

tarafından Sara Richardson

Ben Noble'ın biraz hasar kontrolü yapması gerekiyor. Gönü her zaman çiftçilikten yanadır ama güçlü politikacı ailesinin üzerindeki spot ışıklarından kaçamaz. İtibarını geri getirebilecek tek şey Colorado'nun Aspen kasabasının temiz havasına yapacağı bir kaçamaktır. Bu gezinin Ben'e güzeller güzeli bir dağ rehberini etkilemek için ikinci bir şans vereceğinden bahsetmiyorum bile. Ancak Paige Harper, Ben'in hatırladığı utangaç kıza hiç benzememektedir... O çok daha fazlasıdır.

ATEŞİN İÇİNDEN YÜRÜMEK tarafından Kristen Ashley

Millie Cross biri için yanmanın nasıl bir şey olduğunu bilir. O genç ve vahşiydi, adam ise vahşi ve vahşi; kalbini yerinden oynatan bir Kaos motorcusu. Yirmi yıl sonra, Millie'nin eski aşkıyla tesadüfen karşılaşması, görmezden gelemeyeceği bir arzuyu ateşler... Lori Foster hayranları, *New York Times* çoksatan yazarı Kristen Ashley'nin son Kaos romanına bayılacak!

VAHŞİ BİR KIŞ ARİFESİ **tarafından Anne Barton**

Leydi Rose Sherbourne asla uygunsuz davranışlarda bulunmaz. -Yıllar önce yakışıklı ahır ustası Charles Holland'ın kollarında geçirdiği yaz hariç. Peki, Charles her zamanki gibi sadık bir şekilde hayatına geri döndüğünde düzgün bir hanımefendi ne yapmalıdır? Elizabeth Hoyt ve Sarah MacLean hayranları Anne Barton'ın bu Regency dönemi aşk romanına bayılacaklar.

**Hachette Digital tarafından yayınlanan bu e-kitabı
satın aldığınız için teşekkür ederiz.**

Özel teklifler, bonus içerikler ve en yeni e-kitaplarımız ve uygulamalarımız hakkında haberler almak için haber bültenlerimize kaydolun.

Kaydolun

Veya bizi hachettebookgroup.com/newsletters adresinde ziyaret edin

İçindekiler

[KAPAK](#)

[BAŞLIK SAYFASI](#)

[HOŞ GELDİNİZ](#)

[DEDİKASYON](#)

[BİRİNCİ BÖLÜM: Asla Yapmam](#)

[İKİNCİ BÖLÜM Aldığı Her Nefes ÜÇÜNCÜ BÖLÜM:](#)

[Teşekkür Ederim](#)

[DÖRDÜNCÜ BÖLÜM: Bir](#)

[Trajedi BEŞİNCİ BÖLÜM:](#)

[Yapma](#)

[ALTINCI BÖLÜM: Vereceksin](#)

[YEDİNCİ BÖLÜM: Beni Serbest Bırak](#)

[SEKİZİNCİ BÖLÜM: Harekete Geçmek: "](#)

[DOKUZUNCU BÖLÜMÇok Geride"](#)

[ONUNCU BÖLÜM: Sonunda](#)

[ON BİRİNCİ ON İKİNCİ BÖLÜM:](#)

[BulundukBÖLÜM: Ruhumdaki Delik](#)

[ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM: Boğazım Olacak](#)

[ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM: Kaosun Kollarına Atılmış ON](#)

[BEŞİNCİ BÖLÜM: Bu Kaos](#)

[ON ALTINCI BÖLÜM: Geri Dön](#)

[YEDİNCİ BÖLÜM: Anne Kotları](#)

[SEKİZİNCİ BÖLÜM: Bu Nasıl Olursa Olsun](#)

[DOKUZUNCU BÖLÜM: Gerçekten Güzel Olan](#)

[Kedicikler](#)

[YİRMİNCİ BÖLÜM: Yapabileceğimiz Her Şey YİRMİ](#)

[BİRİNCİ BÖLÜM: Kes şunu](#)

[BÖLÜM 22: Buna Değer](#)

[YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM: Her İyi Yaşlı Kadının Yapması Gerektiği Gibi](#)

[YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM: Duydunuz mu?](#)

[EPİLOG: Bugün de Farklı Değil](#)

[RÜZGÂRA OL'SAHİP UN ÖN GÖSTERİMİ](#)

[AYRICA KRISTEN ASHLEY TARAFINDAN](#)

[KRISTEN ASHLEY VE ROMANLARI ÖVGÜOL İÇİN](#)

[SONSUZA DEK AŞIK ROMANTİZM](#)

[HABER](#)

[BÜLTENLERİ](#)

[TELİF HAKKI](#)

Telif Hakkı

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir.

Telif Hakkı© 2015 yazan Kristen Ashley

Rüzgâra Sahip Ol'dan alıntıdır Telif hakkı © 2013 Kristen Ashley'e

aittir Kapak tasarımı Jerry Todd'a aittir. Kapak illüstrasyonu

Elizabeth Turner Kapak telif hakkı © 2015 Hachette Book Group, Inc.

Tüm hakları saklıdır. ABD Telif Hakkı Yasası 1976 uyarınca

Bu kitabın herhangi bir bölümünün yayıncının izni olmadan taranması, yüklenmesi ve elektronik olarak paylaşılması yasadışı korsanlık ve yazarın fikri mülkiyetinin çalınması anlamına gelir. Kitaptan materyal kullanmak istiyorsanız (inceleme amaçları dışında), permissions@hbgusa.com adresinden yayıncı ile iletişime geçerek önceden yazılı izin almanız gerekir. Yazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

Sonsuza dek

Hachette Kitap Grubu

1290 Avenue of the Americas, New York, NY 10104

hachettebookgroup.com twitter.com/foreverromance

İlk e-kitap baskısı: Ekim 2015

Forever, Grand Central Publishing'in bir baskısıdır.

Forever adı ve logosu Hachette Book Group, Inc. şirketinin ticari markalarıdır.

Hachette Konuşmacılar Bürosu, konuşma etkinlikleri için geniş bir yazar yelpazesi sunmaktadır. Daha fazla bilgi edinmek için www.hachettespeakersbureau.com adresine gidin veya (866) numaralı telefonu arayın.

376-6591.

Yayıncı, yayıncıya ait olmayan web sitelerinden (veya içeriklerinden) sorumlu değildir.

ISBN 978-1-4555-3324-4

E3

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

